

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

НЕЛСТЪН ДЕМТЛА

Автор на бестселъра • ЗЛАТНИЯТ БРЯГ •

Скъпи
Джон!

НЕЛСЪН ДЕМИЛ СКЪПИ ДЖОН!

Превод: Крум Бъчваров

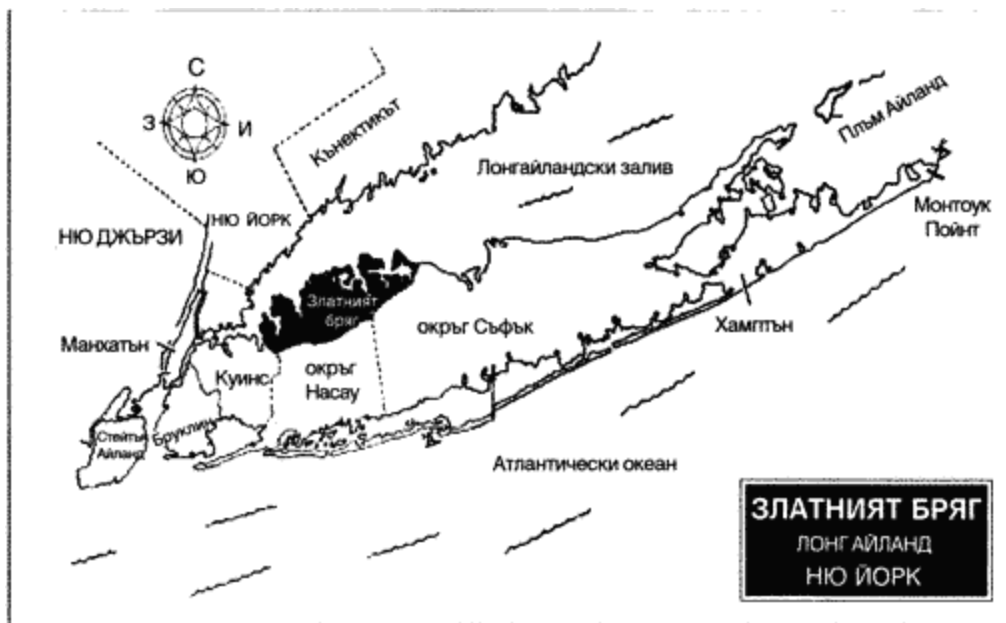
chitanka.info

Отдавна очакваното продължение на „Златният бряг“.

Когато аристократичната съпруга на Джон Сатър убива своя любовник, мафиотски бос, Джон напуска Америка и се отправя с яхтата си на тригодишно околосветско плаване, за да се установи накрая в Лондон. Десет години по-късно той се завръща на Златния бряг — онази част от северното крайбрежие на Лонг Айленд, която някога е била най-големият център на богатство и власт в страната. Временно се настанява във вратарската къщичка на Станхоуп Хол и се оказва на по-малко от половин километър от Сюън, която също се е завърнала на Лонг Айленд. Тя обаче не е единственият човек от неговото минало: макар че Франк Белароса, злополучно известният мафиотски бос и някогашен любовник на Сюън, отдавна е мъртъв, синът му Антъни е жив и здрав и си е поставил две задачи — да върне Джон в жестокия свят на семейство Белароса и да отмъсти на бащината си убийца Сюън Сатър. В същото време взаимното привличане между Джон и Сюън пламва отново, старите страсти се разгарят и той все повече се заплита в познатата паяжина на прелъстяване и предателство.

В „Скъпи Джон!“ Нелсън Демил отново ни пренася на онова легендарно място на Северното крайбрежие, където се сблъскват минало, настояще и бъдеще — често с неочакван резултат.

*Посвещавам тази книга на Джеймс Нелсън Демил —
нова глава в моя живот*

ПРОЛОГ

*Колко чудна е таз градина, где земните
цветя си съперничат със звездите небесни!*

*Що може да се сравни с чашата на оня
алабастров фонтан, пълна с кристална вода?*

*Само лунният диск, сияещ в безоблачно
небе!*

Надпис на стена в
замъка Алхамбра, Гранада,
Испания
„Алхамбра“,
Уошингтън Ървинг

Топла лятна нощ. На светлината на пълната бяла луна, аз, Джон Уитман Сатър гледам жена си, Сюън Станхоуп Сатър, която язди коня си Занзибар по смълчаните поляни на наследственото ѝ имение Станхоуп Хол.

Изгряващата луна е зловещо ярка и хвърля наоколо призрачно сияние, което обагря всичко в сребристи оттенъци на синьо и бяло.

Сюън минава сред редица високи борове и навлиза в съседното имение Алхамбра. Учудвам се защо престъпва границите на чуждата територия и се надявам, че е получила разрешение от новия собственик на Алхамбра, мафиотския бос Франк Белароса.

Величествени дървета хвърлят лунни сенки по тревата и в далечината виждам грамадната вила; тя е тъмна, ако не се брои затворената стъклена врата на балкона на втория етаж, през която се процежда светлина. Тоя балкон, знам, води към библиотеката, където Франк Белароса седи на коженото си кресло.

Сюън стига до къщата, скача от коня и го връзва за едно дърво. После отива при продълговатото езерце, разположено сред класическа градина с имитации на римски руини.

В отсрещния край на мраморния басейн има статуя на Нептун с високо вдигнат тризъбец, от зейналите усти на каменните риби в краката му блика вода, пълни голямата раковина от алабастър и от нея се излива в езерцето.

В отсамния му край, откъм мен, има статуя на Богородица: тя е нова и знам, че жената на Беларус я е поставила там в противовес на полуголия езически бог.

Мек благоуханен ветреца полюлява кипарисите, нощните птици пеят. Сюън изглежда омаяна от лунната светлина и омагьосаната градина. Вълшебната нощ хипнотизира и мен.

Отново отправям поглед към жена си. Тя се съблича и поставя всяка дреха върху статуята на Девата, което ме изненадва и смущава.

Изправя се на ръба на басейна. Ветреца развява червената ѝ коса; тя се взира в отражението на голото си тяло във водата.

Искам да се съблека и да ида при нея, но забелязвам, че светлината от библиотеката е угаснала и вратата на балкона е отворена, въпреки че там няма никого. Това ме изпълва с тревога и оставам на мястото си в сенките.

После на фона на белите стени на Алхамбра се появява мъжки силует. Върви с енергични крачки към езерцето. Когато се приближава, виждам, че е Беларус, с черен халат. Застава до Нептун. Лицето му изглежда неестествено на лунната светлина. Искане ми се да извикам на Сюън, ала не мога.

Тя като че ли не го вижда и продължава да гледа отражението си. А очите на Беларус са впити в голото тяло на жена ми.

Сцената остава замръзнала. Сюън и Франк са неподвижни като статуите. Аз също съм вцепенен, безсилен да се намеся, макар че трябва да защита жена си.

Тогава разбирам, че тя е усетила присъствието на Беларус, но не реагира. Не ми е ясно защо — не бива да стои гола пред този човек. Ядосвам ѝ се, на него също, и в ума ми се развихря гневна буря, обаче не съм в състояние да изразя тая ярост в думи или звуци.

И само зяпам. Сюън се обръща с гръб към езерцето и Беларус и решавам, че се кани да си отиде. После тя завърта глава към мен, сякаш е чула шум. Понечвам да тръгна към нея, но тя внезапно вдига ръце, скача заднишком в басейна и почва да плува към Франк. Поглеждам го. Вече е гол и стои със скръстени на гърдите ръце. Той е

едър як и на лунната светлина изглежда величествено заплашителен, също като голия каменен бог до него.

Иска ми се да извикам на Сюзън, да я предупредя да се върне, ала нещо ме кара да мълча — да видя какво ще стане.

Тя стига до края на басейна, изкатерва се в пълната с вода раковина и застава до високата статуя на Нептун. Взира се в Беларуса. Той не помръдва от ръба на басейна. След секунда обръща лице към нея.

Гледат се, неестествено неподвижни, после той нагазва в плитката вода в раковината и се изправя пред Сюзън.

Говорят, обаче аз чувам само шуртенето на бликащата вода. Сцената ме разярява и все пак още не мога да повярвам, че жена ми иска да е тук. Чакам я пак да скочи във водата и да заплува към отсрещния край. Но тя стои гола пред Франк и осъзнавам, че е дошла в Алхамбра, за да се срещне с него.

Изгубвам всяка надежда, че Сюзън пак ще скочи в басейна и ще заплува обратно, а тя коленичи в плитката вода, доближава лице към слабините на Беларуса и го поема в устата си. Дланите ѝ сграбчват задника му и го притеглят към нея.

Затварям очи. Когато отново ги отварям, Сюзън лежи по гръб в раковината, широко разкрачена, а Беларуса, стъпил в езерцето, заравя лице между бедрата ѝ. После рязко качва краката ѝ върху раменете си и сякаш се издига над водата, прониква в нея с мощен тласък, който изтръгва от устните ѝ гърлен вик. Франк продължава с грубите тласъци и Сюзън изкрещява толкова силно, че ме стряска.

— Господин Сатър! Господин Сатър! Кацаме. Сложете си колана.

— Какво?...

— Кацаме — казва ми женски глас. — Сложете си колана и вдигнете облегалката.

— Ааа... — Изправих облегалката, пристегнах колана и забелязах, че Малкият Джон също се е изправил максимално. Божичко. Какъв срам. От какво ли?... И после си спомних съня си.

Така и не попитах Сюзън как, кога и къде е започнала връзката си с Франк Беларус — човек не бива да научава такива неща в пълни подробности. Психоаналитикът ми, не че имах психоаналитик, би

казал, че сънят ми е подсъзнателен опит да запълня празнотата — липсващата част от връзката. Не че имаше значение десет години след развода ни. Обвиних я в изневяра и тя се призна за виновна. Щатският съд не настоя за пикантни подробности и изчерпателна изповед, та аз ли да настоявам!

Докато се спускаше към международното летище „Джон Ф. Кенеди“, самолетът на „Бритиш Еървейс“ от Лондон прелетя над Лонгайлъндския пролив. Беше слънчев ден, тъкмо минаваше четири следобед, понеделник, 27-и май, и си спомних, че в Америка е Денят на незнайния воин. Долу, на северния бряг на Лонг Айленд, видях Златния бряг — там живеях преди десет години. Ако си напрегнеш очите, сигурно можех да различа големите съседни имения Станхоуп Хол и онова, което някога беше Алхамбра.

Вече живеях в Лондон и целта на връщането ми в Америка бе да видя една стара дама, която беше на смъртно легло, а спокойно можеше и да е умряла по време на седемчасовия ми полет. В такъв случай щях да стигна навреме за погребението ѝ, където щях да видя Сюзън Станхоуп Сатър.

Присъствието на смъртта в ковчега би трябвало да ни подтикне към някои дълбоки размисли за краткостта на живота и да ни накара да преосмислим многобройните си разочарования, обиди и предателства, които явно не можем да забравим. За съжаление обаче обикновено отнасяме тия неща със себе си в гроба или до гроба на онзи, на когото приживе не сме могли да простим.

Сюзън.

Но от време на време сърцата ни са способни на прошка, която не ни струва нищо — освен известна накърнена гордост. И може би тъкмо това е проблемът.

Седях от дясната страна на самолета, в бизнес класа; всички бяха обърнали глави към прозорците и съсредоточено наблюдаваха манхатънския пейзаж. От километър, километър и нещо височина той наистина е страхотна гледка, обаче от около девет месеца главна атракция за хората, които познават града, представляваше липсващата част от пейзажа. Предишния път, когато пристигнах в Ню Йорк, малко след 11 септември, над развалините още се стелеше дим. Сега не ми се гледаше, но човекът до мен ме осведоми:

— Кулите бяха ей там. Наляво. — И посочи с ръка пред лицето ми. — Там.

— Знам — отвърнах и вдигнах едно описание пред очите си. Повечето от все още останалите ми познати в Ню Йорк ми бяха казвали, че 11 септември ги накарал да преосмислят живота си и да погледнат нещата в перспектива. Добър план за бъдещето, но не променя миналото.

Самолетът на „Бритиш Еървейс“ се спусна към „Кенеди“ и след няколко минути кацнахме.

— Хубаво е да се върнеш у дома — каза съседът ми по седалка и попита: — Всъщност тук ли живеете?

— Не.

След малко щях да пътувам с кола под наем към мястото, което някога наричах дом, ала което сега времето отчасти беше изличило от ума ми, беше отмило прекалено много от хубавите спомени и беше оставило твърдите остри ръбове на гореспоменатите разочарования, обиди и предателства.

Самолетът намали и зави към терминала.

След като вече бях тук за погребението, сигурно би трябвало да се възползвам от възможността да се опитам да примиря миналото с настоящето — тогава може би на връщане щях да сънувам нещо приятно.

ЧАСТ 1

*Затова и продължаваме да плаваме напред
срещу течението, а то все тласка корабите ни
назад към миналото.*

Ф. Скот Фицджералд
„Великият Гетсби“

1.

От завръщането ми от Лондон бе изтекла седмица. Седях на масата в трапезарията на вратарската къщичка в Станхоуп Хол, някогашното имение на бившата ми жена, и преглеждах стари папки.

След развода ни със Сюзън изпълних една своя стара мечта и се отправих с яхтата си, четиринайсетметровия кеч „Поманок II“, на околосветско пътешествие, което продължи три години. „Поманок“ всъщност е местното индианско название на Лонг Айленд и моят знаменит прапрадядо Уолт Уитман, лонгайлендчанин, понякога е използвал това име в стиховете си — и ако имаше четиринайсетметрова яхта, сигурен съм, щеше да я нарече „Поманок“, а не „Чувам Америка да пее“, което е прекалено дълго, за да го напишеш на кърмата, или „Стръкчета трева“, което не звучи много морски.

Тъй или иначе, последното ми междинно пристанище беше Борнмаут в Англия, откъдето преди три века отплавали за Америка другите ми далечни предци, Сатърови.

Преди настъпването на зимата, уморен до мозъка на костите от морето, с изтъняваща банкова сметка и задоволена пътешественическа страст, продадох яхтата на половината от действителната ѝ цена и заминах за Лондон да си търся работа. Постъпих в една британска адвокатска кантора, която търсеше експерт по американско данъчно право, пък аз бях работил в Ню Йорк точно като такъв, преди да стана капитан на „Поманок II“.

Пръснах няколко снимки на Сюзън на масата и ги разгледах на светлината на полилея. Тя беше, а сигурно и продължаваше да е хубавица с дълга червена коса, пленителни зелени очи, нацупени устни и идеалното тяло на жена, която цял живот е яздила.

Вдигнах една снимка, на която Сюзън беше на първата ми яхта, единайсетметров кеч, оригиналната „Поманок“, която обичах, но потопих в залива Ойстър Бей, за да не допусна държавата да я конфискува за неплатени данъци. Снимката беше направена, струва ми се, през лятото на 1990-а, някъде из Лонгайлендския пролив. Слънчев

летен ден, Сюзън стои на задната палуба чисто гола и прикрива с една ръка огнената растителност между бедрата си, а с другата — едната си гърда. Лицето ѝ изразява престорена изненада и срам.

Поводът беше разиграването на една от сексуалните ѝ фантазии и ми се струва, че аз се качвах на борда от каяк, сварвах я сама и гола и я превръщах в своя сексробиня.

Тя имаше не само страхотно тяло. Имаше и страхотно въображение, а и невероятно либидо. Що се отнася до сексуалната игра, тя трябваше да поддържа пламъка на брачния огън, естествено, което функционираше добре почти двацет години, защото всичките ни изневери бяха помежду ни. Поне така се бяхме уговорили, докато в съседната къща не се настани нов играч — Франк Белароса. Дон Франк Белароса.

Вдигнах бутилката стар коняк, която бях намерил в бюфета, и сипах малко в чашата си с кафе.

Причината да се върна в Америка беше свързана с бившите обитатели на тая вратарска къщичка, Джордж и Етел Алърд, стари семейни служители на Станхоупови. Джордж, добър човек, почина преди десет години, а жена му Етел, която не е толкова симпатична, живее в хоспис и скоро ще последва мъжа си, освен ако Джордж вече не е успял да размени някоя дума със Свети Петър, върховния вратар. „Нали ми обещахте вечен мир и покой? Не може ли да я пратите другаде? Винаги е обичала жегите“. Във всеки случай аз съм адвокатът, който отговаря за имота на Етел, така че трябваше да се погрижа за него и да присъствам на погребението ѝ.

Другата причина за завръщането ми беше, че тая вратарска къщичка бе основният ми американски адрес, но за нещастие щеше да премине в ръцете на Амир Насим, ирански господин, който сега бе собственик на главната къща, Станхоуп Хил, и голяма част от някогашното имение, включително вратарската къщичка. Засега обаче Етел Алърд притежаваше така нареченото право на пожизнено ползване или с други думи — безплатен наем до смъртта си. Правото на пожизнено ползване ѝ било осигурено от дядото на Сюзън Август Станхоуп (защото навремето му пускала) и Етел бе проявила любезността да ми позволи да държа вещите си там и да споделям квартирата ѝ, когато съм в Ню Йорк. Тя ме мразеше, ала това е друга история. Във всеки случай животът ѝ в тая къща и на тая планета беше

към края си, поради което се бях върнал от Лондон не само да се сбогувам с нея, но и да потърся ново място за вещите си и нов основен адрес, което явно е задължително за американското гражданство и кредиторите.

Не бях идвал в Ню Йорк от миналия септември — тогава пристигнах от Лондон още щом пак позволиха полетите. Останах три дни в Йейл Клъб, в който продължавах да членувам заради редките си нюйоркски командировки, и се смаях колко тих, пуст и мрачен е станал тоя велик град.

Не се обадох на никого, с никого не се срещнах. Щеше ми се да видя дъщеря си Каролин, но веднага след 11 септември тя беше избягала от бруклинския си апартамент при майка си в Хилтън Хед, Южна Каролина. Синът ми Едуард живееше в Лос Анджелис. Тъй че през тия три дни се разхождах по смълчаните градски улици и на два пъти посетих мястото, което стана известно като Епицентъра.

Угнетен и изчерпан, се качих на самолета и се върнах в Лондон. Чувствах, че съм постъпил правилно — така хората се завръщат у дома при смърт в семейството.

През следващите няколко месеца научих, че в Близнаците са загинали единайсет мои познати, главно някогашни съседи и колеги, но също един мой близък приятел, оставил жена и три малки деца.

И сега се бях върнал пак, девет месеца след 11 септември. Нещата като че ли се бяха нормализирали, но само привидно.

Отпих глътка кафе с коняк и плъзнах поглед по купчините бумажки. Имах да преглеждам много. Надявах се, че Етел ще издържи още известно време и че господин Насим не възнамерява да влезе във владение на задръстената с боклуци вратарска къщичка в мига, в който приключи нейното право на пожизнено ползване. Трябваше да поговоря с него по тоя въпрос — да говоря с Етел да издържи, докато разчистя бумажките си, можеше да ѝ се стори нетактично и егоистично.

Понеже вечерта беше хладна и няха машина за унищожаване на хартия, бях запалил камината в трапезарията. От време на време хвърлях в огъня някое писмо или снимка, които нямаше да искам децата ми да видят, ако ненадейно хвърля топа.

Към тая категория се отнасяха снимките на майка им, чиято голота разкриваше много повече за главата ѝ, отколкото за тялото. Сюзън беше — а бях сигурен, че още е — малко чалната. Само че,

честно казано, няхах абсолютно нищо против това и семейните ни проблеми се дължаха на друго. Очевидно на забежките й с нашия съсед — мафиотския бос. А после, отгоре на всичко, тя взе, че го застреля. С три куршума. Единият в слабините. Ох!

Събрах снимките и обърнах стола си към камината. Всички трудно се разделяме с такива неща, но и като мъж, и като адвокат ви уверявам, че нищо добро не може да излезе от пазенето на нещо, което не искаш да види нито семейството ти, нито твоите врагове. Нито пък следващият важен човек в живота ти.

Вторачих се в огъня. Пламъците танцуваха по почернелите от сажди тухли. Стисках снимките.

Та тъй, тя застреля своя любовник Франк Белароса Епископа, капо ди тути капи, бос на всички босове, и й се размина, поне от правна гледна точка, поради някои обстоятелства, които министерството на правосъдието определи като „смекчаващи вината“.

От правосъдното министерство претупаха делото, защото бяха допуснали грешката да осигурят на госпожа Сатър свободен достъп до дон Белароса, който се намираше под домашен арест във вилата си и същевременно им изливаше черната си душа, поради което трябваше да го задоволяват с чужда съпруга.

Цялата тая работа все още малко ме ядосваше, както можете да се досетите, обаче, общо взето, я бях преживял.

Междувременно трябваше да реша дали това пътуване е само за погребението, или е по-задълго. Не бях изгубил адвокатските си права и продължавах да съм член на нюйоркската щатска адвокатура, така че не бях изгорил всички мостове и теоретично можех да си намеря работа там. В предишния си живот бях съдружник в кантората на баща ми „Перкинс, Перкинс, Сатър и Рейнолдс“, все със старото си седалище на Уолстрийт 23, историческа сграда, взривена от анархисти в навечерието на XX век, което почти бледнееше на фона на събитията от 11 септември.

През последните седем години в Лондон бях работил в гореспоменатата британска кантора — бях техният експерт по американско данъчно право и им обяснявах, че преобаването на данъчната служба е американска традиция. Така им го връщах, защото данъчните ми преобаха живота, докато жена ми се ебеше с мафиотския

бос. Тия два привидно съвсем различни проблема всъщност бяха свързани, както установих от личен опит.

Предполагам, че тогава съм се натъкнал на неравен участък, малко препятствие в един иначе приятен и привилегирован живот. Но препятствията укрепват характера, а и честно казано, вината не беше изцяло на Сюън, Франк Белароса, данъчните и наперените нищожества, каквито бяха моите съдружници в кантората — отчасти бях виновен и аз, защото също се бях замесил с Франк Белароса. Малко адвокатска работа. Например да го защитавам в дело по обвинение в убийство. Като уолстрийски адвокат, обикновено не се занимавах с такива неща и „Перкинс, Перкинс, Сатър и Рейнолдс“ определено нямаше да го одобрят. Затова го движех от лонгайлъндския си офис в Лоукаст Вели, обаче когато вестниците надушиха, това не ми помогна особено.

Всъщност аз, естествено, знаех, че извършвам професионално и обществено самоубийство, като приемам да работя за мафиотски бос. Това обаче си беше предизвикателство, пък и бях отегчен, а Сюън, която одобряваше и насърчаваше отношенията ми с Франк Белароса, каза, че съм имал нужда от предизвикателство. Предполагам, че и тя е била отегчена, а и както установих, е имала собствени цели относно нашия съсед.

И като стана дума за Сюън, от сина ми Едуард бях научил, че — цитирам — „мама си ни откупи къщата ни“.

Като оставим настрана тъпото построяване на фразата — а съм го пращал това момче в най-добрите училища — Едуард искаше да каже, че тя си е върнала голямата къща за гости в имението Станхоуп. Тая така наречена къща за гости — в нея има шест спални — почти двайсет години беше нашият семеен дом и се намира на няма и половин километър по главния път в имението. С други думи, сега със Сюън бяхме съседи.

Баща ѝ Уилям, непоносим скапаняк, отдели къщата за гости заедно с десет акра земя от общо двестате акра на имението и връчи нотариалния акт на Сюън като сватбен подарък. Тъй като аз бях младоженецът, винаги съм се чудил защо името ми го няма в документа. Обаче човек трябва да разбира старите пари, за да си отговори на тоя въпрос. Трябва да разбира и скапаняци като Уилям. Да не споменавам за откачената Шарлот, майката на Сюън. Тия двамата,

за съжаление, още си бяха живи и здрави и живееха и играеха голф в Хилтън Хед, Южна Каролина, където живееше Сюзън след оръжейната злополука, която преди десет години отне живота на любовника ѝ.

Преди да замине за Южна Каролина, тя продаде къщата за гости на едно юпи, което се местеше на работа в града — с жена си идваха отнякъде западно от Хъдсън. Мъжът разбира, че бракът му се разпада, когато съпругата му продава къщата и се мести в друг щат. Всъщност обаче аз сложих край на брака ни. Сюзън искаше да останем заедно: изтъкваше очевидния аргумент, че любовникът ѝ е мъртъв и затова няма да се тревожим, че ще се натъкнем на него на някой купон. Даже твърдеше, че тъкмо затова го убила — за да сме заедно.

Не че наистина беше така, ама звучеше приятно. Като се замисля, сигурно можехме да останем заедно, но бях прекалено ядосан, че ми е сложила рога, и мъжкото ми его понесе тежък удар. Искам да кажа, не само приятелите, роднините и децата ни знаеха, че Сюзън се е чукала с мафиотски бос. Цялата страна го научи от жълтата преса, по дяволите: „Мъртъв мафиот тъпкал богата наследница, жена на адвокат“. Или нещо от тоя род.

Можеше и да не се разделим, ако бях убил любовника ѝ аз, както ми предлагаше Сюзън. Само че нямаше да се изплъзна толкова лесно. Даже някак си да се измъкнеш от отговорност — престъпление от страст, — пак трябваше да обясня нещо на приятелите и роднините на дон Белароса.

Та тъй, тя продаде къщата и ме остави без дом, освен, естествено, манхатънския Йейл Клъб, където винаги съм добре дошъл. Обаче в рядък пристъп на внимание Сюзън ми подхвърли, че наскоро овдовялата Етел Алърд няма да се откаже от компания във вратарската къщичка. Идеята всъщност не беше лоша и тъй като Етел нямаше да се откаже и от наем, пък и от момче за всичко, което да замени неотдавна починалия ѝ съпруг, аз се нанесох в свободната спалня и складирах багажа си в мазето, където си и остана през последните десет години.

До другата пролет продадох на съдружниците си своя дял от кантората и с парите си купих четиринайсетметровата яхта, която кръстих „Поманок II“. По това време прекратих членството си в коринтския яхтклуб „Сиуанака“ по взаимно съгласие и напуснах

общественото пристанище, където бях купил яхтата, за да се отправя на тригодишната си морска одисея.

Одисей се е опитвал да се завърне у дома — аз пък се опитвах да избягам от дома си. Одисей е искал да види жена си — може би и аз исках същото, само че не се получи. Бях казал на Сюзън, че ще мина през Хилтън Хед, и почти го направих, но когато зърнах сушата, обърнах към открито море. Чист разрив. Без съжаление.

Хвърлих голите снимки на Сюзън на масата вместо в камината. Може да си ги искаше.

Налях още коняк в утайката на кафето и отпих.

Вдигнах поглед към поставената в разкошна голяма рамка ръчно оцветена фотография на Етел и Джордж Алърд, която висеше над камината.

Беше сватбен портрет, направен по време на Втората световна война — Джордж с бяла флотска униформа, Етел — с бяла сватбена рокля, типична за епохата. Навремето Етел е била голяма хубавица. Разбихах защо дядото на Сюзън, Август, тогавашният господар на Станхоуп Хол, е прекрачил класовата граница, за да се позабавлява с една от слагините си. Непростима постъпка, естествено, от всякаква гледна точка, особено защото Джордж, също негов прислужник, е бил на война, за да защитава Америка от Жълтата опасност в Тихия океан. Ала както бях установил като младеж във Виетнам и както установявах в тая нова битка, войната разкъсва социалната тъкан на нацията и в резултат има много повече тъпкане и клатене.

Вторачих се в ангелското лице на Етел. *Наистина* е била красива. И самотна. А и Джордж го е нямало. Август пък бил богат и могъщ. Според семейните предания обаче не бил интригант и властен скапаняк като сина си, моя бивш тъст Уилям. Предполагам, че просто си е бил еблив (това си върви по наследство в рода Станхоуп), и ако видите снимка на жена му, бабата на Сюзън, ще разберете защо е кръшнал. Явно Сюзън е наследила хубостта на майка си Шарлот, която още е привлекателна, макар и изкукала.

Та по въпроса за мозъка и красотата — моите деца притежават и двете и не проявяват признаци за склонността на Станхоупови да изперкват. Ще ми се да мога да кажа, че са наследили моята рода, ама и моите родители не са добър пример за психическо здраве. Мисля, че съм осиновен. Надявам се, моля се да съм.

Всъщност баща ми Джоузеф се спомина, докато бях на околосветско плаване, и пропуснах погребението. Мама не ми го прости. Но това не е нищо ново.

Та по въпроса за децата, бащинството и генетиката: Етел и Джордж имат едно дете, дъщеря, Елизабет. Симпатична жена и живее наблизо. Взела е красотата на майка си, ала достатъчно прилича на Джордж и съм спокоен, че не е наследница на Станхоупови.

Мисля дългосрочно по въпроса с оглед на това децата ми да наследят част от семейното богатство. Те заслужават тия пари, задето цял живот са търпели баба и дядо. Аз също, но съдът сигурно ще реши, че нямам основание за претенции към наследството на Станхоуп като обезщетение за дългите години, през които съм търпял глупостите на Уилям.

Във всеки случай тук има история — моят род живее на Лонг Айленд от триста години. И тая история е преплетена като бръшляна, който покрива стените на вратарската къщичка и къщата за гости — интересна е да я гледаш отдалече, обаче скрива формата и същността на постройката и постепенно разяжда тухлите и хоросана.

Докато е седял не много далеч оттук, Ф. Скот Фицджералд правилно го е написал в края на „Великият Гетсби“: „Затова и продължаваме да плаваме напред срещу течението, а то все тласка корабите ни назад към миналото“. Амин.

Пак посегнах за коняка, забелязах куп стари поздравителни картички, прихванати с ластик, и измъкнах наслуки една. Оказа се обикновена картичка за годишнина от сватба и под отпечатаните думи за обич, радост и вяност Сюзън беше написала:

Джон, не знаеш колко пъти се будя сутрин и просто те гледам как лежиш до мен. И ще продължавам да го правя до края на живота си.

Взех целия куп и го хвърлих в камината.

Станах, отидох в кухнята, налях си още кафе, излязох през задната врата и застанах на верандата. Виждах светлините на къщата за гости, където някога живеехме с жена ми и децата. Стоях дълго,

после се върнах и седнах на масата в трапезарията. Не мислех, че ще е лесно, обаче определено не предполагах и че ще е толкова трудно.

2.

Известно време зяпах огъня, пиех кафе с коняк и мислите ми блуждаеха между миналото и настоящето.

Е, казах си, сега съм във вратарската къщичка на имението Станхоуп, отчасти защото Етел Алърд е имала връзка с Август Станхоуп през Втората световна и отчасти защото жена ми бе имала връзка с мафиотски бос. Както би се изразил самият господин Белароса, ако беше жив: „Бе то казва ли ти някой“.

А сега според Едуард — информация, потвърдена от дъщеря ми Каролин — Сюън, наричана също „мама“, се явила на вратата на юпито и му направила неочаквана и сигурно страхотна оферта, убеждавайки го, сигурен съм в това, че с жена му ще са по-щастливи другаде и че тя, Сюън Станхоуп Сатър, непременно трябва да се върне към корените на предците си.

Като я познавам Сюън, юпито и жена му няма начин да не са се почувствали потиснати, задето са наели лош интериорен дизайнер. А може би са знаели, че госпожа Сатър е убила мафиотски бос, и са решили, че не бива да отхвърлят офертата. Във всеки случай работата беше опечена и сега моята бивша съпруга пак живееше в бившия ни дом, в границите на бившето имение Станхоуп и на пет минути пеш от моята временна квартира. Все едно някой да върне часовника с десет години, в оня кратък момент, в който със Сюън все още живеехме съвсем близо един до друг и навярно трябваше само едно телефонно обаждане, почукване на вратата или писъмце, за да сме отново заедно. Тоя момент обаче бе отлетял и двамата бяхме написали нови глави в живота си.

Сюън например се бе омъжила повторно. Според Едуард късметлията бил „дъртак“, но пък с възрастта идва търпение, каквото е нужно, за да си женен за Сюън Сатър.

Едуард характеризираше господина и като „приятел на дядо и адски скучен“. Скучният дъртак се казваше Дан Ханън, живееше в Хилтън Хед и — пак според сина ми — по цял ден играел голф и имал

пари, ама не много, а според Каролин, „мама го харесва, но не го обича“. И прибави: „И си запази фамилното ни име“.

Децата ми явно смятаха, че трябва да знам всичко това, в случай че ми се прище да ида в Хилтън Хед, да фрасна Дан по главата със стик за голф и да отвлека Сюън на някой остров.

Е, преди да успее да го направя, Дан Ханън изигра последната си партия и опъна петалата, буквално на осемнайсетата дупка, докато неуспешно опитвал да вкара топката от няма и три метра. Едуард каза, че партньорите на господин Ханън признали удара му за сполучлив, довършили партията и чак тогава повикали линейка. Мисля, че синът ми си измисля част от тая история.

Във всеки случай Сюън беше вдовица вече близо година. Според Каролин тя и нейният благоверен подписали много точен брачен договор, тъй че Сюън получила само половин милион, което всъщност не е чак толкова зле за пет години брак, скучен или не. По силата на собствения ми брачен договор със Сюън Станхоуп аз бях получил само сватбения албум. Станхоупови ги бива да преговарят.

И ето че пак сме тук, и можем да виждаме светлините в дома на другия, и дима от комина му. Бях забелязал и автомобила на Сюън да минава край вратарската къщичка на път за големия портал от ковано желязо. Тя има джип (тия коли явно са се размножили като скакалци в мое отсъствие) — лексус, струва ми се. Както и да е, още е с номер от Южна Каролина. Знам и че е запазила къщата си в Хилтън Хед. Може би възнамерява да живее там част от годината. По-дълго там, надявам се. Обаче като се замисля, какво значение има за мен? Нали съм тук временно.

Аз съм взел под наем един форд „Таурус“ и го паркирам до вратарската къщичка, тъй че тя знае кога съм си вкъщи, но досега не се е отбила на гости с домашни ореховки.

Всъщност не я следя къде ходи и миналата седмица видях колата ѝ съвсем случайно. Освен нея съм забелязвал само мерцедеса на господин Насим, собственика на имението. Искам да кажа, че Сюън едва ли си има гадже. Но даже да имаше, нямаше да се изненадам. Нямаше и да ми пука.

Що се отнася до моя любовен живот, по време на тригодишното си околосветско плаване бях пълен въздържател. Естествено, освен

когато не хвърлях котва в някое пристанище или в екипажа ми нямаше жена. Всъщност бях истински нерез.

Предполагам, че за моята разюзданост има всевъзможни сложни психологически причини, свързани с изневярата на Сюзън и така нататък. Пък и от соления въздух ми се доебава.

Но в Лондон се бях укротил значително, отчасти в резултат на работата ми, която изискваше костюм и известно благоприличие, и отчасти защото се бях избавил от яхтата и не можех да пускам хитри лафчета от типа на „Искаш ли да дойдеш с яхтата ми в Монте Карло?“

Тъй или иначе, през последната година в Лондон имах гадже. Повече за това по-късно.

Подкладох огъня и пак поосвежих кафето си с коняк.

Що се отнася до бившата госпожа Сатър, до момента никой от нас не се бе обаждал на другия, нито се бяхме натъквали един на друг в имението или селото, но знаех, че ще се срещнем на погребението на Етел. Честно казано, наполовина очаквах тя да се отбие. Сигурно и тя очакваше същото.

Това място е пропито с дух на етикет и протокол. Питам се как би подходила към ситуацията Емили Поуст^[1]. „Уважаема г-жо Поуст, жена ми се чукаше с мафиотски бос, после взе, че го гръмна, и се разведохме, и поотделно напуснахме щата, и се срещаме с други хора, които не сме убивали. Сега се оказаме съседни и двамата сме сами. Та трябва ли да изпека ореховки и да ида да я поздравя като нова съседка? Или тя трябва да е първа? (Подпис) От един объркан лонгайлъндчанин.“

И госпожа Поуст навярно би отговорила: „Уважаеми Объркан лонгайлъндчанин, джентълменът винаги пръв се обръща към дамата, но първо трябва да се обади по телефона или да й прати писмо — и да се увери, че се е отървала от патлака! Разговаряйте на неангажиращи теми, например за любими филми (но не за «Кръстникът»), спорт или хоби (но не за спортна стрелба), и не оставайте прекалено дълго, освен ако не правите секс. (Подпис) Емили Поуст“.

Хм, май се държах като глупак. Във всеки случай децата ми ме подкокоросваха да й се обадя. „Видяхте ли се вече с мама?“ Сигурен съм, че и на нея задавах същия въпрос.

Всъщност през последните десет години, откакто напуснахме Лонг Айленд, няколко пъти я бях виждал — на абсолвентските

тържества на децата ни например и на погребението на леля ми Корнелия, която много обичаше Сюзън. Винаги се държахме учтиво и приветливо един към друг. Всъщност тя се държеше по-любезно към мен, отколкото аз към нея, и бях останал с впечатлението, че е преживяла раздялата ни. От друга страна, аз... ами, не знам. И нямаше намерение да узная.

По въпроса за погребенията, бях присъствал на погребението на Франк Белароса, защото... Е, всъщност го харесвах, ако и да беше престъпник, манипулатор, лъжец, социопат и любовник на жена ми. Иначе не беше лош човек. Даже бе чаровен и обаятелен. Питайте Сюзън.

И пак по въпроса за погребенията: адски много ми се щеше да присъствам на погребението на Уилям Станхоуп. Обаче Едуард наскоро ме осведоми, че „дядо се чувства отлично“. Жалко.

Отново взех снимките и ги прегледах. Наистина беше красива и секси. И умна и забавна освен това. И както казах, възхитително чалната.

Докато зяпах една особено секси снимка на Сюзън, яхнала гола тъпия си кон Занзибар, на вратата се позвъни.

Подобно на повечето вратарски къщички, и тая е построена зад стената на имението, тъй че никой не може да стигне до вратата ми, без да влезе през железния портал край пътя. Нощем порталът е затворен и е автоматичен — нужен е код или дистанционно управление, за да го отвориш, и обикновено го чувам или виждам фаровете, а сега не бях. Следователно онзи, който звънеше на вратата ми, сигурно бе дошъл пеш от имението, а единствените му обитатели в момента бяхме Амир Насим, жена му, прислужницата им и ние със Сюзън.

Тъй че можеше да е господин Насим — навярно идваше на посещение от вежливост или да ме информира, че Етел е умряла преди две минути и имам десет минути да се изнеса. А можеше и да е Сюзън.

Напъхах снимките в плика и излязох в малкото антре. В този момент отново се позвъни.

Погледнах се в огледалото в коридора, поизпънах полото си и вчесах косата си с пръсти. После, без да надзъртам през шпионката и да включавам външната лампа, свалих резето и отворих вратата.

От прага ме гледаше призракът на Франк Белароса.

[1] Известна американска авторка по въпросите на етикета от първата половина на XX век. Днес името ѝ е нарицателно за добри обноски. — Б.пр. ↑

3.

— Помните ли ме? — попита той.

Естествено, че не беше призракът на Франк Белароса. А синът на Франк, Тони, за последен път го бях видял на погребението на баща му преди десет години.

Дразня се, когато хората питат: „Помните ли ме?“, вместо да проявят обичайната любезност и да се представят. Подозирах обаче, че това не е най-досадният светски недостатък на Тони Белароса, нито единственият.

— Да, помня ви. — И прибавих, ако случайно си помисли, че импровизирам: — Тони Белароса.

Той се усмихна и отново видях Франк.

— Антъни. Сега съм Антъни. Имате ли една минута за мен?

Имах няколко отговора, нито един от които не съдържаше думата „да“.

— Какво обичате?

Това като че ли малко го смути, но после той попита:

— Може ли да вляза? Аха... — Явно изведнъж се сети за единственото логично обяснение за бавната ми реакция на позвъняването и на факта, че не съм възхитен от появата му. — Гости ли имате?

Едно кимване, придружено с намигане, щеше да го разкара, обаче аз не отговорих.

— Господин Сатър?

Е, човек не кани вампир да прекрачи прага му и мисля, че същото правило важи за синовете на мъртви мафиотски босове. Ала по причини, които са твърде сложни и глупави, за да задълбавам в тях, отвърнах:

— Влезте.

Отдръпнах се и Антъни Белароса влезе във вратарската къщичка и живота ми. Затворих вратата и въведох младежа в малката дневна.

Посочих люлеещия се стол — стола на Етел — край задръстената с пепел камина и се настаних насреща му на оръфаното

кресло на Джордж. Не му предложих нищо за пиене.

Антъни направи бързо визуално разузнаване и забеляза, сигурен съм, паянтовите мебели, избелелите тапети и изтъркания килим.

Освен това може би анализираше някои въпроси, свързани с личната му безопасност. Баща му някога го правеше, повече по навик, отколкото от параноя. Франк Белароса освен това имаше несъзнателния навик да оценява всяка жена в стаята, докато проверява дали някой не иска да го убие. Възхищавам се на хора, които са способни едновременно да вършат няколко неща.

В случая със Сюзън Сатър обаче Франк бе пропуснал някои жизненоважни улики и признаци за бъдещи проблеми. Ако можех да гадая за ония няколко последни минути от живота му, щях да предположа, че в решителния момент кръвта е потекла надолу от големия към малкия му мозък. Случва се. И тогава останалата кръв може да се разплиска из стаята, както бе станало с клетия Франк.

— Приятно местенце — отбеляза Антъни.

— Благодаря. — Всъщност вратарските къщички изглеждат старомодни и очарователни отвън, но в повечето те хваща клаустрофобия. Не знам как бях успявал да живея тук с Етел през краткото време, през което живеехме заедно. Май често излизах.

— Известно време сте живели тук, нали? — попита младежът.

— Да.

— И се връщате от Лондон, нали?

Зачудих се откъде знае.

— Но тоя арабин, дето е собственик на имението, притежава и тая къща, нали?

— Да. — Освен това го осведомих: — И е иранец.

— Аха. Скапан арабин.

— Иранците не са араби.

— А какви?

— Перси.

Това явно го обърка и той смени темата.

— И какво? Ще я купувате ли? Или сте под наем?

— Гост съм на госпожа Алърд.

— Нима? Е, и как е старата госпожа?

— Умира.

— Ясно. Значи без промяна.

Очевидно беше направил някои справки. Но защо?

— И какво ще стане, след като умре?

— Ще отиде на небето — информирах го.

Той се усмихна.

— Нима? А вие къде ще отидете?

— Където поискам. — Вероятно трябваше да се поинтересувам какви са плановете на господин Насим за тая къща. Може би искаше да я дава под наем. Но наемите и продажните цени на лонгайлъндския Златен бряг бяха астрономически и след 11 септември се бяха вдигнали още повече, защото хиляди хора тихомълком напускаха града от... ами, от страх.

— Господин Сатър? Попитах докога ще останете тук?

— До смъртта й. — Разгледах го на слабата светлина на лампиона. Навярно би могло да се каже, че Антъни Белароса е красив — в смисъл че жените, но не и мъжете биха го сметнали за такъв. Също като на баща му, чертите му бяха малко тежки... жените биха казали „чувствени“ — пълни устни и тъмни влажни очи. Имаше смугло лице, също като баща си — майка му Анна беше много светла, — и отлично фризирана коса, пак като на Франк, тъмна и чуплива, ала навярно по-дълга, отколкото щеше да му допадне на татето. Антъни несъмнено — отново като баща си — имаше успех сред дамската част.

Дрехите му бяха доста по-небрежни от тези на баща му. Франк винаги носеше спортно сако, официален панталон и риза, шита по поръчка. Всичко това безвкусно, разбира се, но човек поне знаеше, че дон Белароса се облича в съответствие с имиджа си. В града ходеше с шити по поръчка копирени костюми и в жълтата преса му бяха лепнали прякора Дон Конте.

— Значи ще си тръгнете, щом тя умре, а?

— Сигурно. — Антъни носеше впити дънки, отвратителна хавайка, която можеше да е подарък от приятел майтапчия, и черни маратонки. Както и черно яке — заради хладната вечер или пък защото скриваше оръжието му. Правилата за обличане в Америка определено бяха отишли по дяволите в мое отсъствие.

— Обаче не знаете къде ще идете — продължи той. — Така че може и да останете.

— Възможно е. — Също като баща си, Антъни не говореше съвсем като долната класа, но долавях в гласа му бруклинската улица.

Предполагам, че беше учил около шест години във военната академия „Ласал“, католическо училище на Лонг Айленд, някои от възпитаниците на което се бяха сдобили със слава, а други — със злополучна известност, като например дон Белароса. Никой не можеше да сбърка говора в гимназията на Белароса с тоя на „Сейнт Пол“, където бях учил аз, обаче шестте години в пансион бяха смекчили твърдия акцент на Антъни.

— Значи със старата госпожа сте... толкова... приятели, а?

Тия лични въпроси малко започнаха да ме дразнят, но като адвокат знам, че въпросите разкриват повече от отговорите.

— Да, и то стари приятели — отвърнах. Както споменах, всъщност тя ме мразеше, само че тук, в тоя изчезнал стар свят на благородници и слуги, древни родови връзки и семейна прислуга, класова структура и noblesse oblige^[1], в крайна сметка нямаше голямо значение кой е господар и кой — слуга, нито кой кого обича. Всички бяхме обвързани от обща история, а предполагам и от силна носталгия по онова време, което, като самата Етел, умираше, ала още не беше съвсем мъртво. Зачудих се дали да обясня всичко това на Антъни Белароса, обаче не знаех с какво да започна.

— Значи се грижите за къщата вместо нея, а?

— Познахте.

Той кимна към входа на трапезарията и отбеляза по повод купищата хартия:

— Май имате доста работа. — После се усмихна. — Това да не е завещанието на старата госпожа?

Наистина бях намерил завещанието ѝ, затова потвърдих:

— Да.

— Милиони ли има?

Не отговорих.

— Всичко на вас ли оставя?

— Да. Много работа.

Младежът се засмя.

Както казах, аз управлявах имуществото на Етел, доколкото имаше такова, и нейните земни притежания трябваше да получи единственото ѝ дете, гореспоменатата Елизабет. Завещанието на Етел, което бях съставил собственоръчно, не ми оставяше нищо, точно както искаше тя, знаех го.

— Господин Сатър? Какво правихте в Лондон?

Люлееше се на стола. Наведох се към него и попитах:

— Защо ми задавате всички тия въпроси?

— Хм... просто от учтивост.

— Добре, тогава и аз ще ви задам няколко учтиви въпроса. Откъде знаете, че госпожа Алърд умира?

— Казаха ми.

— А откъде знаете, че съм живял в Лондон и съм се върнал?

— Чух едно-друго.

— Може ли по-конкретно, господин Белароса?

— Антъни. Наричайте ме Антъни.

Явно нямаше да науча нищо по-конкретно.

Вгледах се в лицето му на бледата светлина. Когато жена ми уби баща му, Антъни беше някъде на осемнайсет — предпоследна или последна година в „Ласал“. Следователно още нямаше трийсет, обаче виждах по очите и поведението му, че за разлика от повечето мъже в Америка, на които им трябва много време да пораснат, Антъни Белароса е зрял мъж или поне почти зрял. Навремето беше Тони, но на това галено име му липсва тежест, та затова сега беше Антъни.

Нещо повече — питах се дали е поел бащиния си бизнес.

Най-основният принцип в американското наказателно право гласи, че човек е невинен до доказване на противното. Само че в тоя случай съвсем ясно помнех думите на Франк Белароса за тримата му сина. „Най-големият ми син, Франки, не става за семейния бизнес, така че го изпратих в колеж, след това ще му уредя нещо в Джърси. Томи е синът ми в Корнел. Иска да е съдържател на голям хотел в Атлантик Сити или Вегас. Ще му намеря нещо заедно с Франки в Атлантик Сити. Тони — той учи в «Ласал», е нещо друго. Той иска да е вътре“.

Погледнах Антъни, по-рано известен като Тони, и си спомних гордостта на Франк от най-малкия му син: „Малкият негодник иска моята работа. И знаете ли какво? Ако я иска достатъчно силно, ще я получи“.

Подозирах, че Тони наистина е получил работата и е станал дон Антъни Белароса. Обаче не бях сигурен.

— Става ли да ви викам Джон? — попита той.

— Аз пък ще ти викам Тони. — Може би не е много разумно да се ебаваш с евентуален мафиотски бос, обаче го правех с баща му, който между другото оценяваше, че не се натискам да му целувам ръката. Във всеки случай трябваше да установя йерархията.

Антъни се усмихна малко криво.

— Навремето ви виках господин Сатър.

— С какво мога да ви бъда полезен, Антъни? — попитах вместо отговор.

— Ами... извинявайте, че се отбивам ей така, но минавах оттук и видях, че свети, и както казах, чух, че сте се върнали, та порталът беше затворен и влязох през... как й се вика?

— Задната порта.

— Да. Беше отключена. Трябва да я заключвате.

— Не съм вратар.

— Да де. Както и да е, реших да се отбия.

Според мен май беше обмислено малко по-отдавна.

— Надявам се, че не сте препречили пътя.

— Не. Шофьорът премести колата. Помните ли го? Тони. Шофьорът на баща ми?

— Помня, че тогава на *него* му викаха Антъни.

Той се усмихна.

— Да. Вече не обаче. За да не ни бъркат.

— Ясно. — Съмнявах се, че шофьорът на мъртвия бос е имал думата по въпроса. Що се отнася до семейния бизнес, останалите живи служители и законите за наследството, съвсем ясно си спомнях, че и друг член на семейството искаше работата на Франк Белароса, така че за да видя как ще реагира Антъни, попитах: — Как е чичо ви Сал?

Младият Белароса ме зяпна безмълвно. Отвърнах на погледа му също толкова безмълвно.

За последен път бях видял Салваторе Д'Алесио, също известен като Сали Да-да, на погребението на Франк. Преди жена ми да очисти Франк Белароса, някой друг се бе опитал да направи същото и главният заподозрян беше чичо Сал. Случи се в един ресторант в италианския квартал, където за нещастие присъствах, и бях достатъчно близо до Дон Конте и неговия бодигард Вини, та кръвта на телохранителя да ме оплиска. Не беше от най-приятните вечери.

Чичо Сал го нямаше на неуспешния атентат, естествено, обаче подписът му най-вероятно стоеше под поръчката. Не мога да понасям семейните скандали и въпреки че лично съм запознат с проблема, доколкото знам, нито един Сатър или Станхоуп не е поръчвал убийството на роднина... макар че не е лоша идея. Всъщност май току-що ми хрумна как да използвам Антъни Белароса. Майтап бе. Сериозно.

— Добре е — отговори той накрая.

— Хубаво. Предайте му много поздрави от мен, когато го видите.

— Аха.

В живота има неща, които човек не забравя никога, и онези няколко пролетни и летни месеца преди смъртта на Франк през октомври и раздялата ми със Сюзън са изпълнени с образи и звуци, завинаги запечатани в ума ми. Освен че пред очите ми пръснаха главата на Вини с пушка, никога няма да забравя младия Антъни Белароса над бащиния му гроб. Момчето се държеше изключително добре — по-добре от майка си, която виеше и припадаше през няколко минути — и в очите му видях нещо повече от мъка. Видях го да се взира в чичо си Сал толкова яростно, че той не можа да издържи погледа му. За мен, а и за всички останали беше ясно — момчето знаеше, че чичо му се е опитал да убие баща му. Беше ясно също, че някой ден Антъни Белароса ще уреди сметката. Затова сега с изненада научавах, че чичо Сал още е жив и здрав — и че чичо Сал още не е убил Антъни.

Както бях установил по време на кратките ни отношения с дон Белароса и неговото голямо семейство обаче, тия господа бяха невероятно търпеливи и благоразумни, когато обмисляха кого и кога трябва да очистят.

Покрай тези мисли се зачудих какво ли мисли Антъни за Сюзън Сатър — жената, успяла там, където се провали чичо Сал. Сега, след като тя се беше върнала — и всъщност живееше на няма и половин километър — се запитах... но може би щеше да е по-добре да оставя тая тема, затова продължих с темата за семейството и се поинтересувах:

— Как е майка ви?

— Добре е. Върна се в Бруклин. — И прибави: — Ще й кажа, че сме се виждали.

— Поздравете я от мен.

— Благодаря. Тя ви харесваше.

— Аз също. — Над тоя разговор, естествено, тегнеше неловкият факт, че тогавашната ми жена е направила Анна Белароса вдовица, а Антъни и двамата му братя е оставила без баща. — А братята ви? — попитах. — Франки и Томи се казваха, нали?

— Да. Добре я карат. Ами вашите деца?

— И те я карат чудесно — отвърнах.

— Радвам се. Спомням си ги. Умни деца.

— Благодаря.

Частният път, който минава край Станхоуп Хол и Алхамбра — Грейс Лейн, — свършва при Лонгайлъндския пролив, тъй че Антъни Белароса не се отбиваше просто ей така и ми хрумна, че все още живее наблизко. Тая мисъл не ми допадна особено, но исках да се уверя, затова го попитах:

— Къде живеете?

— В старото имение на баща ми. — Помълча и добави: — Сега там строят нови къщи, купих една. Кварталът се казва Алхамбра Истейтс. Къщите са с по пет акра земя.

Не отговорих, обаче си спомних, че по силата на споразумението на Франк с държавата, за да не го пратят в затвора, трябваше да се откаже от Алхамбра заради неплатени данъци върху незаконна печалба. За последен път бях ходил там след смъртта му — бяха разрушили разкошната вила и бяха разделили земята на строителни участъци, за да увеличат държавните приходи, а също и от злоба.

Всъщност, откакто се бях върнал, няколко пъти бях минавал с колата покрай някогашното имение и бях виждал новите къщи през железния портал — миниатюрни алхамбри с червени керемидени покриви и стени с бяла мазилка, като че развалините на голямата къща се бяха преродили в нейни малки копия. Зачудих се дали са оцелели езерцето и статуята на Нептун.

Тъй или иначе, сега научавах, че Антъни Белароса е купил една от тия вили. Не бях сигурен дали това е ирония, символ, или Антъни просто е получил добра оферта от строителя, Доминик, който беше раесано^[2] на Франк.

Антъни май се замисли за изгубеното си наследство и каза:

— Тая шибана държава гепи имота и изхвърли семейството ми на улицата.

Дразня се, когато хората (също като бившата ми жена) пренаписват историята, особено ако съм присъствал на въпросното историческо събитие. На Антъни може и да не му бяха известни обстоятелствата около отнетата му бащиния, ала определено можеше да се досети за тях, ако имаше малко ум, пък и желание да приеме фактите.

— Баща ви *сам* предаде Алхамбра на държавата — казах, макар да знаех, че не бива.

— Да бе. Опряха му пистолет в главата и той я предаде.

Просто трябваше да сложа край на това неочаквано посещение, обаче Антъни имаше да постави още няколко въпроса и аз... е, може би се безпокоях за Сюзън. Тъй де, тя все пак беше майка на децата ми. Вгледах се внимателно в него. Не *приличаше* на убиец, ама и баща му не приличаше. Нито пък Сюзън. Басирам се, че Франк се е изненадал, когато е извадила пистолета и го е гръмнала с три куршума.

— Използваха скапания закон и заграбиха всичко, до което се докопах, след неговата... смърт — продължи Антъни. После ми даде исторически паралел: — Като римските императори след смъртта на някой благородник. Обвинявали го в нещо и му заграбвали земята.

Никога не бях възприемал Франк Белароса като знатен римлянин, но можех да си представя правосъдното министерство и данъчната служба в ролята на алчен и могъщ император. Въпреки това изгубих търпение.

— Законът е суров и невинаги се прилага справедливо, но...

— Законът е идиотски. Гражданските права и свободи са над всичко!

— Завършили ли сте право, господин Белароса?

— Не. Обаче...

— Аз обаче съм завършил. Но да оставим закона за момент. Случайно знам от първа ръка, че баща ви се съгласи да предаде определени имоти на правосъдното министерство в замяна на... — Видях, че Антъни Белароса е надушил накъде клоня и не иска да чуе, че баща му е нарушил единствения важен за него закон — закона за омертата. За мълчанието.

Та за да спазя принципа, че за мъртвите се говори само добро, казах:

— Баща ви дължеше някои стари данъци... Аз бях негов данъчен консултант... и той уреди нещата, като предаде някои имоти на финансовото министерство, сред които и Алхамбра, за съжаление. — Бяха му конфискували и това имение, Станхоуп Хол, което беше купил, струва ми се, по настояване на Съюзън, от моя тъст идиот Уилям. Само че не бях сигурен дали и Антъни го знае и нямах желание да го загравам повече, затова просто заключих: — Сделката не беше лоша.

— Чист грабеж.

А всъщност — капитулация с цел оцеляване. Много добре си спомнях как Франк Белароса, докато се намираше под домашен арест, се опитваше да оправдае сътрудничеството си с властите. „Старият закон за мълчание е мъртъв. Няма вече истински мъже, няма герои, няма смели момчета, няма ги и от двете страни на закона. Всички сме буржоазни хартиени типове, ченгетата и мошениците, и сключваме сделки, когато ни се налага, за да си опазим задниците, парите и живота. Изпяваме всеки и сме щастливи, че имаме възможността да го направим“.

И завърши обяснението, което не му бях искал, с думите: „Бях веднъж в затвора, господин адвокат, и трябва да ти кажа, че това не е място за хора като нас. То е за новите лоши момчета, те са по-сурови и по-твърди“.

Антъни ме погледна, поколеба се, после каза:

— Някои разправяха... нали разбирате, баща ми имаше врагове... и някои хора разправяха, че... издавал информация на властите. — Изглежда ме колебливо и след като не отговорих, прибави: — Сега разбирам, че просто е имал проблеми с данъчните. И по-рано са го хващали в същото.

— Да, вярно.

Младият Белароса се усмихна.

— Като Ал Капоне. Не могли да го пипнат за контрабанда, затуй го прибрали за неплатени данъци.

— Точно така.

— Та в крайна сметка, господин адвокат, тъкмо вие сте му казали да си плати.

— Да. По-добре, отколкото да го обвинят в данъчни измами. — Всъщност Франк Белароса помогна на мен да се отърва от обвинение в данъчни измами. Както научих по-късно, в действителност той беше инсценирал нещата така, че да ми предявят обвинението, и следователно най-малкото, което можеше да направи, бе да ме измъкне. В резултат се оказах негов длъжник и за да му се отплатя, му помогнах с обвинението в убийство. Нищо чудно, че моделът му за подражание беше Николо Макиавели — можеше да цитира цели откъси от „Князът“ и сигурно дори да му напише продължение.

— Значи отнемането на имота му няма нищо общо с повдигнатото му обвинение в убийство, така ли? — попита Антъни.

— Няма. — И в това имаше нещо вярно. По ирония на съдбата Франк Белароса Епископа, навярно най-големият престъпник в Америка след самите власти, не беше извършил убийството, в което го обвиняваха. Несъмнено нямаше почти нищо друго, което да не е извършил през своите двайсетина-трийсет години организирана престъпна дейност, обаче това обвинение в убийството на колумбийски наркобарон му го беше инсценирал окръжният прокурор, господин Алфонс Ферагамо, който имаше лична вендета срещу господин Франк Белароса.

— Вие сте били един от адвокатите му по делото за убийство, нали?

— Да. — Всъщност бях единственият му адвокат. Така наречените адвокати на мафията си кротуваха, докато Джон Уитман Сатър от „Перкинс, Перкинс, Сатър и Рейнолдс“ се потеше във федералния углавен съд и играеше необичайната роля на човек, който се напъва да измисли как да измъкне мафиотски бос под гаранция. Франк наистина мразеше затвора.

— Знаете ли, че ФБР откри ония, дето са очисти колумбиеца? — продължи Антъни.

— Знам. — Преди няколко години го бях научил от дъщеря ми, която работи в бруклинската окръжна прокуратура и с удоволствие ми съобщи, че съм защитавал невинен. Думите „невинен“ и „Франк Белароса“ обикновено не вървяха в едно и също изречение, обаче в тесните граници на тоя случай бях постъпил правилно и честта ми беше възстановена. Горещо.

— Оня боклук Ферагамо адски му се беше наточил на баща ми — осведоми ме наследникът на Епископа.

— Вярно е. — Всъщност господин Ферагамо, прокурорът, който отговаряше за южния район на Ню Йорк, искаше да прибере най-големия трофей в своята джунгла — Франк Белароса. И не му пукаше как ще го направи. Обвинението в убийство се оказа фалшиво, но в крайна сметка Алфонс Ферагамо, като чакал, ръфащ огромен африкански бивол, повали плячката си.

Антъни не преставаше с тирадата си.

— Всички обвинения на оня боклук отпаднаха. Въздух под налягане. Всъщност беше лично. Беше вендета.

— Да. — Но беше и бизнес. И за Франк, и за Алфонс. Дон Белароса бе срам за окръжния прокурор. Отчасти, може би повече, отколкото бях способен да разбера, в това имаше нещо италианско. Само че професионално Алфонс Ферагамо не можеше да остави най-големия мафиотски бос в страната на свобода — да живее в имение, да кара скъпи коли и да се храни в ресторанти, които прокурорът не можеше да си позволи. Всъщност да де, това на практика означава „лично“.

Та Ферагамо накрая успя да впие зъби в ташаците на големия бивол, с различни средства, къде законни, къде не толкова, и Франк Белароса се строполи, и закрепця за милост.

За нашата култура е присъщо да виждаме престъпника в романтична светлина — Били Хлапето, Джеси Джеймс, гореспоменатия Ал Капоне и така нататък — и изпитваме известно колебание, когато го побеждават свещените сили на реда и закона. Босът конте Белароса, наричан също Епископа, стана любимец на медиите, източник на безкрайно развлечение за публиката, звезда. Та когато се разнесе вестта, че е под домашен арест в лонгайлъндското си имение и оказва съдействие на правосъдното министерство, мнозина или не повярваха, или се почувстваха някак си предадени. Най-близките му „съратници“ определено се чувстваха предадени и бяха адски нервни.

Ала преди да изправят Франк Белароса в съдебната зала като свидетел на обвинението, Съюзът Сатър спаси репутацията му, като го уби. И неговото убийство, извършено от омъженото му гадже, красива

червенокоса светска дама, само още повече допринесе за превръщането му в легенда и за репутацията му на лошо момче.

Съпругът на гаджето на мафиотския бос (аз) също получи доста сериозно медийно внимание. Ама не чак толкова, че цялата тая история да си струва.

Странно нещо, Сюзън не излизаше много добре в жълтата преса и публиката нададе рев за справедливост, когато щатът Ню Йорк и прокуратурата се отказаха от всякакви евентуални обвинения срещу нея, а именно предумишлено убийство, убийство на федерален свидетел и прочее.

Пропуснахме голяма част от тия медийни забавления, защото аз отплавах, а Сюзън се премести в Хилтън Хед. Нюйоркската преса бързо губи интерес към хора, които не се намират в някой от кварталите или предградията.

Тъй или иначе, за да съм честен, обективен и справедлив, от тая афера, освен Франк, най-много пострадаха членовете на семейство Белароса. По време на това престъпление от страст всички те бяха напълно невинни граждани. Впоследствие Антъни може да беше получил бойното си кръщение, обаче когато изгуби баща си, още учеше в гимназията.

Та затова му казах:

— Познавах баща ви достатъчно добре, за да ми е известно, че направи каквото трябваше, за да... за да се отърве от властите и да остане до жена си и синовете си.

Антъни не отговори и аз се възползвах от мълчанието, за да сменя темата. Носеше венчална халка, затова отбелязах:

— Виждам, че сте женен.

— Да. Имам две деца.

— Чудесно. Мъжът трябва да е женен. Това го спасява от неприятности.

Кой знае защо, думите ми му се сториха смешни.

— С какъв бизнес се занимавате? — попитах без заобикалки.

— Поех фирмата на баща ми — без колебание отвърна Антъни.
— Бел Ентърпрайзис. Транспорт и съхранение на багаж, извозване на смет, лимузини под наем, охрана... такива неща.

— А кой пое другите фирми на баща ви?

— Нямаше други фирми, господин Сатър.

— Ясно. — Погледнах си часовника.

Той явно не бързаше да си ходи. Вместо това ме осведоми:

— Баща ми веднъж ми каза, че не познавал друг с такава комбинация от ум и смелост като вас. — И прибави: — Освен италианци.

Не отговорих и не бях сигурен дали ми е приятно да го чуя. Освен че това беше доста половинчат комплимент (освен италианци), трябваше да имам предвид източника.

Посещението на Антъни очевидно имаше друга цел, освен да си припомним миналото и да ме поздрави като нов съсед. Всъщност надушвах предложение за работа. Предишния път, когато работих за член на семейство Белароса, животът ми отиде по дяволите, затова не горях от желание да опитам пак.

Понечих да се изправа.

— Ще ви отнема само още няколко минути — спря ме той.

Отново се отпуснах на креслото и му предложих:

— Моля, преминете направо към целта на посещението ви.

Антъни Белароса като че ли се умисли. Наблюдавах го. Не притежаваше нищо от властното присъствие на баща си, ала не беше и женчо, който се прави на татенцето си. Беше си съвсем истински, но все още недовършен продукт на средата си. Освен това оставах с впечатлението, че заради мен крие своята сурова гангстерска същност. А това означаваше, че иска нещо.

— Разпитвам много за баща ми, неговите приятели и роднините, и всички говорят страхотни неща за него, обаче си мислех, понеже наистина ви уважаваше... че може би ще ми разкажете нещо... такова де... нещо за него, дето неговите *raesanos* не могат да го проумеят. Нали разбирате?

Знам, че хората искат да слушат хубави неща за своите непрежалими покойници от ония, които са ги познавали, и момчето явно боготвореше баща си, тъй че привидният повод за идването му беше да чуе как Джон Уитман Сатър — образован американец с родословие от първите заселници — ще каже нещо мило и граматически вярно за протокола. Тогава защо ми се струваше, че съм на събеседване за нова работа?

— Познавахме се само около... хм, половин година — отвърнах.

— Да, но...

— Ще си помисля.

— Добре. Навярно може да помислите и как да ви се отплатя за това, което направихте.

— Какво съм направил?

— Спасихте му живота.

Не отговорих.

— Оная вечер в „Джулио“. Когато го раниха. Спрели сте кръвта.

Какво съм си мислел, по дяволите, когато го бях направил? Искам да кажа, тогава вече бях сигурен, че чука жена ми. Отгоре на всичко не е благоразумно да се намесваш в мафиотско убийство. Искам да кажа, някой — в конкретния случай Салваторе Д'Алесио — беше платил добри пари да очистят Франк Белароса и аз го преебах. Та към категорията „никое добро дело не остава ненаказано“, след като оздравя, Франк ми намекна, че баджанак му, господин Д'Алесио, не бил доволен от мен. Зачудих се дали чичо Сал още ми е сърдит. А може би всичко ми беше простено, след като жена ми впоследствие уби Франк. Може би трябваше да помоля Антъни да попита чичо си за това. А може би не трябваше.

— Господин Сатър? Вие му спасихте живота.

— Постъпих като всеки човек, който е подготвен да оказва първа помощ — отвърнах. И прибавих: — Нищо не ми дължите.

— Ще ми е приятно да ви върна услугата.

Ясно си спомнях услугите на Франк. Не ми бяха особено полезни. Бях убеден, че услугите на Антъни също предполагат известни последици. Та, за да отреже опасността от корен, реших да съм пределно ясен.

— Впоследствие се оказа, че съм спасил живота на баща ви само за да може жена ми да го убие.

Това като че ли го изненада — сигурно си мислеше, че няма да спомена конкретната причина за смъртта на баща му. Тъй де, Франк Белароса не почина от естествена смърт, освен ако в неговия свят убийството от разярено гадже не се смята за такава.

И за да се доизясня, прибавих:

— Баща ви чукаше жена ми. Но предполагам, че го знаете.

Той не отговори веднага, после рече:

— Да де, вестниците писаха.

— А знаете ли, че тя се е върнала?

— Да. Знам.

— И какво мислите за това?

Антъни ме погледна право в очите.

— Мисля, че не е трябвало да се връща.

— И аз мисля така. Обаче тя очевидно е на друго мнение. — И без да откъсвам очи от него, заявих: — Предполагам, че това няма да е проблем, Антъни.

Той продължи да се взира в мен.

— Ако щяхме да имаме такъв проблем, господин Сатър, нямаше да има значение, даже да живееше на луната. Carisce?

Вече бях сигурен, че разговарям с младия бос.

— Ето *това* е услугата, която можете да ми направите.

Антъни се замисли за момент.

— Не знам какво се е случило между тях, но е било лично. И когато между един мъж и една жена се случва нещо лично... ние не се занимаваме с това. — И прибави: — Няма проблем.

Когато Франк Белароса казваше, че няма проблем, проблем имаше. Обаче засега оставих нещата така и мислено си отбелязах да продължа с Антъни Белароса разговора по въпроса защо да не очисти бившата ми жена. Тъй де, напоследък Сюзън не ми беше правила никакви услуги, но пък е майка на децата ми, както вече споменах. Щях да го посоча на Антъни, но пък той щеше да ми напомни, че тя го е оставила без баща. Като се замисли човек, направо е невероятно колко неприятности докарва едното ебане.

Във всеки случай вече достатъчно се бях разхождал по пътеката на спомените и имах възможност да изтъкна аргумента си, затуй се изправих.

— Мерси, че се отбихте.

Младият Белароса последва примера ми и излязохме в антрето. Поставих ръка на бравата, обаче той спря и ме попита:

— Видяхте ли се вече с жена си?

— Бившата ми жена. Не, не съм.

— Е, ще се видите. Можете да ѝ предадете, че всичко е наред.

Не отговорих, но ми хрумна, че Сюзън Станхоуп Сатър сигурно изобщо не се е замисляла над факта, че се е върнала в квартала, в който е убила мафиотски бос. А вече трябваше да е чула, че Антъни живее на територията на някогашното имение Алхамбра. Може би се

канеше да му се обади и със закъснение да му изкаже съболезнованията си, понеже не е присъствала на погребението на любовника си. Това не е само майтап. За Сюзън е присъщо едно убеждение, типично изобщо за горната класа — фактът, че си застрелял човек, не означава, че не бива да си любезен с приятелите и роднините му.

— Някой път може да излезем на вечеря — предложи Антъни.

— Кой?

— Ние с вас.

— Защо?

— Ами, такова, просто да си поговорим.

— За?

— За баща ми. Той наистина ви уважаваше.

Не бях сигурен, че съм изпитвал същото към дон Белароса. Тъй де, той не беше въплъщение на злото. Всъщност беше добър съпруг и баща, като се изключеха извънбрачните му връзки и това, че е вкарал най-малкия си син в организираната престъпност. Можеше да е и добър приятел, като се изключеха лъжите и манипулациите, да не споменавам, че опъваше жена ми. Освен това имаше чувство за хумор и се смееше на вицовете ми, което показваше висок интелект. Ама да го уважавам?! Не. Обаче го харесвах.

— Баща ми ви имаше доверие — прибави гостът ми.

Сигурен съм, че Антъни наистина искаше да научи нещо повече за баща си, но искаше да научи нещо повече и за моя милост и да си обясни защо баща му е имал такова високо мнение за мен. И после... е, също като баща си, щеше да ми направи предложение, което би трябвало да отхвърля. А може би имах прекалено голямо самомнение или пък проявявах прекалена подозрителност към съседското му посещение?

Той видя, че се колебаю.

— Ще го смятам за услуга.

Знаех, че тия хора придават огромно значение на услугите, независимо дали се предлагат, или получават, тъй че не биваше да се отнасям несериозно към тая дума. От друга страна, една услуга се заплаща с друга, както лично бях установил преди десет години. Следователно от всякакви бъдещи контакти с Антъни Белароса не можеше да излезе абсолютно нищо добро.

Само че... може би нямаше да е много разумно да го пратя на майната му, с оглед на моята загриженост за Сюзън. И ако параноята ми стигнеше още по-далече, също щях да имам предвид загрижеността си за Салваторе Д'Алесио. „Италианска склероза е, когато забравяш всичко освен кой те е ядосал“ — веднъж ми бе обяснил Франк.

Тъй или иначе, имаше още някои повеи от миналото, които навярно подлежах на обсъждане, и с всичко това наум допуснах втората си грешка за вечерта.

— Добре. Вечеря.

— Чудесно — усмихна се Антъни. — Какво ще кажете за „Джулио“?

Всъщност няхах желание да се връщам в оня ресторант в италианския квартал, в който Франк отнесе три огнестрелни рани. Като оставим настрана лошите спомени, съмнявах се, че собственикът или персоналът ще се зарадват, ако се появя там с Младши.

— Нека е китайски ресторант.

— Добре. Утре вечер?

Беше понеделник и имах нужда от около две денонощия, за да дойда на себе си, затуй отвърнах:

— В сряда. Има едно заведение в Глен Коув, казва се „Уон Ли“. Да речем в осем.

— Мога да ви взема.

— Ще се видим направо там.

— Чудесно. Ще сме само двамата. — Антъни ми напомни: — Най-добре да не споменавате часа и мястото пред никой.

Погледнах го и очите ни се срещнаха. Кимнах.

— Добре.

Понечих да отворя вратата, обаче той отново ме спря.

— Чакайте малко. — Извади мобилния си телефон, избра някакъв номер с продължително натискане на един клавиш и каза: — Да. Готов съм. — После затвори и ме попита: — Искате ли да излезете навън и да се видите с Тони?

Няхах нищо против да подишам малко чист въздух, но както бях научил в „Джулио“, не е разумно да стоиш твърде близо до човек, който има нужда от бодигард, затова отклоних предложението.

— Може би друг път.

Явно му трябваше някоя и друга минута, за да е сигурен, че няма да виси сам край тъмен път, та за да убие времето, полюбопитства:

— Защо още не сте се виждали с нея?

— Ангажиран съм.

— Нима? А тя ангажирана ли е? Има ли си приятел?

— Нямам представа.

Антъни ме погледна и ме изненада с дълбокото си философско прозрение:

— Всичко е адски шибано, нали?

Оставих това без коментар.

Мобифонът му извънхна и той хвърли поглед към дисплея, но не отговори.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си.

Отворих вратата.

— Благодаря, че се отбихте.

Той се усмихна.

— Ей, изглеждахте така, все едно сте видели призрак.

— Имате очите на баща си.

— Нима? — Антъни ми подаде десницата си. Ръкувахме се. — До сряда.

И излезе в хладната вечер. Проследих го с поглед, докато мина през задната порта и излезе на пътя, където го чакаше Тони, изправен до някакъв голям черен джип. А бе къде останаха кадилаците? Двигателят работеше, ала фаровете бяха изключени и Тони държеше лявата си ръка на дръжката на вратата, а дясната — под самото.

В това имаше известен мелодраматизъм, помислих си, обаче нищо не пречи да изпълняваш ритуала. Просто не знаеш откъде ще ти дойде. Но пък, помислих си, може да са пуснали по петите му наемен убиец. А аз ще вечерям с тоя човек?

Преди момчетата да приключат ритуала, затворих вратата, върнах се в трапезарията и си сипах коняк в кафената чаша.

— Точно така. Адски шибано.

[1] Благородството задължава (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Земяк (ит.). — Б.пр. ↑

4.

На другия ден подкарах форда по Скънкс Мизъри Роуд^[1], една от няколкото тукашни улици с доста неблагозвучни имена. Логично е местните жители или предприемачите да искат да ги сменят, обаче тия имена са исторически, някои датират още от XVII век, пък и като си фрашкан с пари, хич не ти пука, ако ще имението ти да е на улица „Кокоши гъз“. Това даже допълва чара му.

Златният бряг представлява конгломерат от градчета от колониалната епоха по северното крайбрежие на лонгайлъндския окръг Насау, на петдесетина километра източно от Манхатън. Едни имат старинни центрове, а други, като Латингтаун, където се намира Станхоуп Хол, са предимно жилищни райони, сбор от величествени имения, по-малки имения с претенции и нови имения тип конфекция, построени на територията на стари имения.

В своя зенит — от Епохата на позлатата до „Бурното“ второ десетилетие на XX век, завършило с Черния четвъртък, 29 октомври 1929-а — лонгайлъндският Златен бряг е бил най-големият център на богатство и власт в света. И камък да хвърлиш, все ще улучиш милиардер. После Голямата депресия, Втората световна, подходящият данък и разширяващите се предградия са нанесли смъртоносни удари на тая райска градина на стари пари, стари родове и стари обичаи, но тя е устояла, сянка на своето минало, въпреки че сега, при цялото това ново уолстрийтско богатство, усещам възраждане на формата, макар и не на същността на тоя изгубен свят.

Лоукаст Вели е типично градче на Златния бряг и аз се бях запътил натам. Скромната ми цел беше сандвич — по-конкретно сандвич от ръжен хляб с шварцвалдска шунка, мюнстерско сирене и горчица. Мислех си за него цяла седмица и сега моментът беше настъпил. Тоя сандвич можеше да се намери в „Немски деликатеси на Ролф“ — надявах се, че заведението не е пометено от урбанизацията, диетичните мании и здравословното хранене.

Беше съвършен юнски ден, около двайсет и четири градуса, предимно слънчево, с няколко бели пухкави облачета на светлосиньо

небе. Цветята цъфтяха, големите стари дървета бяха напълно разлистени и лекият бриз поклащаше клоните им. Пееха птици, пчели опрашваха разкошни цветя, пеперуди кацаха върху чипите нослета на съвършени деца, които с кикот се обръщаха към бавачките си: „О, Мария, нали е чудесно да си богат?!“

Завръщането ми тук освежаваше спомените ми за причината след цяло десетилетие все още да съм ядосан. Искам да кажа, бях продължил да живея живота си и тригодишното ми плаване, по време на което имаше някой и друг опасен момент, изигра достатъчно пречистваща и разсейваща роля, за да не ми позволи да мисля за миналото. А Лондон, където бях останал седем години, нито за миг не ми приличаше на място, където са ме пратили в изгнание или където сам съм избягал от миналото си. Сега обаче се бях завърнал и усещах, че това минало търпеливо ме е чакало.

От друга страна, повечето места тук бяха свързани и с приятни спомени. Тъй де, тук съм роден и израснал, тук се ожених и ми се родиха деца, все още имах роднини и приятели. А бях заминал. Може би тъкмо затова още бях гневен. Нещата не биваше да се развият така — и нямаше, ако Франк Белароса не чукаше жена ми. Или обратно.

Продължих нататък по пътя на спомените, който сега се казваше Хорс Холоу Роуд^[2], и подминах някогашния си кънтри клуб, „Крийк“. Той също ми навя много спомени, например как със Сюзън бяхме завели дон Белароса и неговата натруфена съпруга Анна на вечеря в клуба. Другите членове не им се зарадваха и като се замислех, бях проявил неблагоприятно отношение. Ама беше адски забавно.

Тъй или иначе, беше вторник, обедно време — един ден след посещението на Антъни Белароса, което имаше разузнавателна цел, сигурен бях. Не можех да повярвам, че наистина съм се съгласил да вечерям с тоя тип. Както казваха *собствените* ми *raesanos*, „Ако ще вечеряш с дявола, носи си дълга лъжица“. Или в нашия случай, дълги пръчици за хранене. Или още по-добре, отмени вечерята.

За пръв път идвах в градчето след завръщането си и докато се приближавах, забелязвах познатите му особености. Англичаните, сред които собствените ми прадеди, заселили мястото през 1667-а и оттогава в старинното селище нямаше особено много промени. Всичко зависи от районирането все пак.

Завих по Бърч Хил Роуд, старата главна улица, и минах през Стейшън Плаза, площада пред гарата, откъдето някога вземах лонгайлъндския влак, за да пристигна в Манхатън петдесет минути по-късно. На площада се намираше кръчмата „Макглейдс“ — Съюзът понякога ме чакаше там, когато се прибирах. Чудех се колко пъти следобеда е правила секс с Франк Белароса, преди да пийне едно с мен.

Приблжих до бившата ми адвокатска кантора, където оставах да работя един-два дни седмично, за да разредя пътуванията до града, и намалих скоростта. Клонът на „Перкинс, Перкинс, Сатър и Рейнолдс“ в Лоукаст Вели се помещаваше във викторианско имение в края на градчето. Сградата още си беше там и продължаваше да е адвокатска кантора, само че пищната фирма на предната морава сега гласеше: „Джоузеф П. Битет & Джъстин У. Грийн, адвокати“.

Имената не ми говореха нищо и отсъствието на собственото ми име от табелата малко ме изненада, въпреки че нямаше какво да прави там.

Ако бях в епизод от „Зоната на здрача“, сега щях да вляза вътре и да видя, че мебелите са други. „Къде е Кати?“ — щях да попитам секретарката и тя щеше да ме погледне озадачено. „Кой?“

— Секретарката ми.

— Какво обичате, господине?

— Аз съм Джон Сатър. Това е моята кантора. Защо името ми го няма на фирмата?

И жената щеше да каже: „Един момент, господине“, после щеше да изчезне и да повика полицията, която щеше да дойде и да ме откара, докато аз се пенявя, че това си е моята кантора, и настоявам да открият секретарката ми или да се обадят на жена ми, за да изяснят всичко. Накрая зад екран щеше да се разнесе гласът на Род Стърлинг: „Джон Уитман Сатър смяташе, че просто се връща в кантората си след обедната почивка — но всъщност е прекарал повече време... в Зоната на здрача“.

Завих обратно към центъра на градчето. Никой посетител, който идваше отнякъде западно от Хъдсън, нямаше да вземе Бърч Хил Роуд за обикновена американска Главна улица. Първо, там бяха паркирани безчет луксозни вносни коли, а пък магазините, забелязах,

продължаваха да са главно антикварни или бутици и галерии. Сред ресторантите не се мяркаше нито един Старбъкс.

Бях избягвал Лоукаст Вели, където навярно все още познавах доста хора, обаче след като вече бях тук, можех да си представя случайна среща с някогашен приятел или съсед.

— Здравей, Джон. Къде се изгуби, старче?

— Първо обиколих света с яхтата си, после бях в Лондон. Заминах преди десетина години.

— Толкова отдавна ли беше?! Как е Сюзън?

— Разведохме се, след като тя застреля своя любовник мафиот.

— Да бе. Адски жалко. Имам предвид развода. Хайде да обядваме в клуба.

— Няма да ме пуснат да припаря до „Крийк“ или „Сиуанака“ до края на живота ми.

— Не думай! Е, изглеждаш чудесно, Джон. Съобщи ми кога си свободен.

— Ще ти пратя прислужника си със свободните дати. Чао.

Както и да е, завих по Форест Авеню и намерих място за паркиране близо до „Немски деликатеси на Ролф“ — по-рано често идвах тук, когато ми писнеше от здравословните фъшкии на Сюзън.

Зарадвах се, че заведението още съществува, обаче вътре установих, че е имало мексиканско нашествие и вече не предлагат меню на английски.

Въпреки това поръчах с обичайния си нюйоркски лаконизъм:

— Шварцвалдска шунка, мюнстер, горчица, с ръжен хляб.

— Монстър?

— Не, мюнстер.

— Манастир?

— Не бе. Божичко, пич, поръчвам си сандвич. Какво точно не ти е ясно?

— Швацва...

В ума ми прозвуча саундтракът на „Зоната на здрача“ и прошепнах:

— Къде е Ролф? Какво си направил с Ролф?

— Той заминал, амиго — пошегува се продавачът.

— Ясно. — Тъй или иначе, не исках немски сандвич, направен в Мексико. — Дай ми просто кафе с leche^[3]. Окей?

— Окей.

Взех си кафето и си тръгнах.

През няколко сгради имаше нова закусвалня и както си пиех кафето, се насочих към витрината, за да прегледам менюто. Не щеш ли вратата се отвори и оттам излезе Сюзън Станхоуп Сатър. Заковах се на място и сърцето ми заблъска лудо.

Щеше да ме види — между нас нямаше и пет-шест метра, — ако не разговаряше по мобилния си телефон.

Поколебах се. Обаче след като вече го бях обмислял, реших да отида при нея.

Лейди Сюзън Станхоуп седна на една от масичките пред заведението и без да прекъсва разговора, разопакова торбичката с обяда си. Подреди книжната салфетка, пластмасовите прибори, вносната минерална вода и салатата точно както се полага на изискана маса.

Не я бях виждал от погребението на леля Корнелия преди четири години. Червената ѝ коса беше малко по-къса, отколкото си я спомнях, а тенът ѝ — по-тъмен от всякога. Нацупените ѝ устни бяха с леденорозов гланц, а котешките ѝ зелени очи все още искряха като смарагди на слънцето. Усетих се, че си представям голите ѝ снимки на яхтата.

Отърсих се от спомена и забелязах, че е с обичайното за Лоукаст Вели облекло — кафеникав панталон и зелено поло, на което висяха закачени слънчеви очила. Носеше спортен часовник, но нямаше други бижута, даже вдовишка халка. Дамска чанта на „Коуч“, оставена върху масата, допълваше тоалета ѝ — семпла и не прекалено елегантна за следобедно излизане в градчето. Нещо повече, чантата показваше, че Сюзън е аристократка от някое от именията, а не е от местните.

Тъй или иначе, дълбоко си поех дъх и понечих да се приближа, само че преди да успея да превключа на висока предавка, вратата на закусвалнята се отвори и отвътре излезе друга жена, погледна ме, после се обърна към Сюзън и седна насреща ѝ.

Сюзън приключи телефонния разговор и двете се заприказваха.

Не познавах жената, обаче познавах нейния тип. Макар и малко по-възрастна от бившата ми съпруга, тя се носеше по последна мода, сигурно и викаха Бъфи, Суки или Тафи и твърдо вярваше, че човек никога не може да е прекалено богат или прекалено мършав.

Не чувах какво си бърбят, ала виждах, че Тафи (или там както ѝ викаха) говори на местния диалект, известен като „спазъм на челюстите“. Добре де, ще ви обясня. Тоя недъг се среща главно при жените, обаче понякога поразява и мъже, и обикновено се наблюдава в светска обстановка, когато зъбите на говорещия са стиснати и той произнася думите само с устни. Получаващите се носови звуци са изненадващо ясни и отчетливи, освен ако говорещият няма дефект на носната преграда.

Както и да е, обядът на Тафи се състоеше от бутилка минерална вода и йогурт с пет гроздови зърна, всичко това извадено от дамска чанта за хиляда долара. Двете със Сюзън, изглежда, се чувстваха комфортно една с друга и не можех да кажа дали си приказват за нещо леко, например мъже, или за нещо важно, например пазаруване.

Изведнъж ме обзе желанието да ида при тях и да кажа нещо недодялано на Тафи, като: „Здрасти, аз съм Джон Сатър, бившият мъж на Сюзън. Разведох се с нея, защото се чукаше с един мазен италиански мафиот, когото после застреля“.

Само че Тафи сигурно го знаеше, тъй като това не беше от ония местни клюки, дето можеш да ги скриеш или забравиш. Това място живееше само със скандали и сплетни и ако отлъчваха от обществото всички, които са направили нещо скандално, кънтри клубовете щяха да опустеят и на домашните купони нямаше да ходи почти никой.

Лошите обноски обаче си имаха граници — пример за това беше вечерята в „Крийк“, на която Сатърови бяха завели семейство Беларус. От друга страна, връзката на госпожа Сатър с господин Беларус едва ли щеше да доведе до зачеркването ѝ от ВИП списъка. Нейното присъствие на благотворителни прояви, коктейли и дамски събирания даже щеше да е крайно желателно. Що се отнася до това, че е застреляла любовника си, е, не че не се беше случвало и друг път, пък и с малко рекламни трикове баналното престъпление от страст можеше да се представи като въпрос на чест. В крайна сметка Сюзън Сатър си оставаше Станхоуп, фамилия, завинаги вписана в аристократичния именник. Заменете я с кое да е друго местно име — Вандербилт, Рузвелт, Прат, Уитни, Грейс, Поуст, Хътън, Морган и така нататък — и ще започнете да разбирате неписаните закони и привилегии.

Известно време наблюдавах как двете жени обядват и си приказват. После за последен път погледнах Сюзън, обърнах се и тръгнах към колата си.

[1] Улица „Злощастieto на скункса“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Улица „Конска падина“ (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Мляко (исп.). — Б.пр. ↑

5.

На другия ден, сряда, времето беше облачно, затова нямах нищо против да остана в трапезарията на вратарската къщичка. Мислите ми ту се съсредоточаваха върху бумагите, които трябваше да прегледам, ту се отнасяха към миналото, което бях пръснал на масата пред себе си.

Още не бях изгорил голите снимки на Сюзън и пак потънах в колебания дали наистина да не ѝ ги дам — всъщност не бяха само мои и тя можеше да ги поиска. Какво би казала Емили Поуст? „Уважаеми Объркан лонгайлъндчанин, голите снимки на бивша съпруга или любовница трябва да ѝ бъдат върнати дискретно, с препоръчана поща и с ясен надпис: «Голи снимки — не прегъвай!». Невинаги е нужно или уместно да се приложи обяснение, макар че през последните години подателят често посочва в кратко съобщение, че фотографиите не са качени в интернет. Получателят трябва да изпрати благодарствено писмо в рамките на десет дни. (Подпис) Емили Поуст“.

По въпроса за общуването между бивши съпрузи: Едуард и Каролин ми бяха съобщили новия домашен телефон на майка си и ми бяха казали, че е запазила южнокаролинския номер на мобифона си. Освен това имах нейния имейл адрес, въпреки че нямах компютър. Естествено, Сюзън знаеше номера на Етел, който не беше променян още от президентството на Ф. Д. Рузвелт. Тъй че... единият можеше да се обади на другия.

Върнах се към бумагите. Намерих брачното ни свидетелство, както и решението за развод, и ги захванах с телбод. Онова, което беше помежду им, представляваше цяла история.

Относно решението за развод, то щеше да ми трябва в малко вероятния случай, че реша да се ожена повторно. Всъщност гаджето ми в Лондон, Саманта, веднъж ме попита: „Защо не се оженим?“ На което отвърнах: „Страхотна идея. Обаче кой ще ни вземе?“

Откакто напуснах британската столица, няколко пъти бях разговарял с нея и тя искаше да дойде в Ню Йорк, но понеже връзката ни висеше във въздуха, не можеше да долети.

Придърпах един кафяв плик, на който с почерка на Сюзън пишеше „Снимки за албум“. Не бяха попаднали в никой албум и едва ли щяха да попаднат. Изсипах ги на масата и видях, че са главно на семействата Сатър, Станхоуп и Алърд, правени в продължение на много години, най-вече по повод различни празници — Коледа, Великден, Деня на благодарността, рождени дни и тем подобни.

Бяха изтипосани всички действащи лица — Уилям и Шарлот Станхоуп, а също техният непрокопсан син Питър, братът на Сюзън, както и самата тя, винаги с вид на дваисет и пет годишна.

После идвах аз, разбира се, заедно с Едуард и Каролин, и родителите ми, Джоузеф и Хариет, а на една от снимките бяха сестра ми Емили и бившият ѝ мъж Кийт. Попаднах на една хубава фотография на леля Корнелия със съпруга ѝ Артър, сега и двамата покойници.

Направо не беше за вярване, че някога всички са били живи и щастливи. Е, може би не чак толкова щастливи, ама поне се бяха усмихвали за пред обектива, поощрени от някой и друг коктейл.

Докато разглеждах снимките, ми се струваше немислимо, че много от тия хора днес са мъртви, разведени или още по-лошо, че живеят във Флорида.

Забелязах една стара фотография на Елизабет Алърд и си спомних повода, а именно абитуриентския ѝ купон на голямата моравя в Станхоуп Хол, пореден пример за *noblesse oblige*, което в превод от френски означава „Естествено, можеш да използваш имението ни и изобщо не ни е неприятно“. Елизабет изглеждаше много по-красива, отколкото я помнех. Всъщност трябваше да ѝ се обадя, защото беше изпълнителка на майчиното си завещание.

Преместих снимките настрани, освен една на Джордж и Етел. Дългогодишните фамилни прислужници често се превръщат в нещо повече от работна ръка и семейство Алърд бяха последните от някогашния голям персонал, което ми напомни, че трябва да ида да видя Етел. Налагаше се да го направя, защото бях неин адвокат, а и защото, въпреки разликите помежду ни, известно време бяхме живели заедно и тя беше част от моето минало, както и аз — от нейното, и всички бяхме играли в един и същ спектакъл, Алърдови, Сатърови и Станхоупови, изпълнен на сцената на едно полуизоставено имение в свят на вечен здрач.

Довечера, реших, щеше да е подходящ момент да се сбогувам — всъщност сигурно не оставаше много време.

Но това ми напомни, че вечерта имам друга среща със съдбата — господин Антъни Белароса. Бях мислил дали да не отменя тая вечеря, само че не знаех как да се свържа с него, а даже да му вържех тенекия, пак нямаше да го разкарам.

По въпроса за телефонните разговори: малкият розов телефонен апарат на Етел датираше от 70-те и беше единствената ми форма на комуникация. Използвах я пестеливо, главно, за да се обаждам на Саманта, Едуард, Каролин, сестра ми Емили в Тексас, която много обичах, и на майка ми, която... тъй де, тя ми е майка. Що се отнася до входящите повиквания, бяха звънели неколцина възрастни приятели на Етел и аз им съобщавах лошата новина, че тя е в хоспис. На нейната възраст тая вест не е нито смайваща, нито особено разстройваща. Една старица дори се обади от същия хоспис и с радост научи, че приятелката ѝ се намира само един етаж над нея и балансира на същия хлъзгав склон.

Апаратът нямаше дисплей, показващ кой се обажда, затова всяко позвъняване ме караше да се чудя дали е от хосписа, господин Насим, Сюън или Саманта — последната, за да ми съобщи, че вече е на летище „Кенеди“. Наистина, Етел имаше телефонен секретар, който обаче явно не работеше и по тая причина никога не знаех дали са ме търсили, докато ме е нямало.

Идиотският часовник с кукувичка в кухнята изкука четири. Приех го като знак да се поразкърша и да се разходя и излязох през кухненската задна врата да подишам чист въздух.

Небето продължаваше да е облачно и миришеше на дъжд. Изправих се на настланата с плочи веранда и обходих с поглед това ъгълче на някогашното имение.

Амир Насим имаше градинари, които се грижеха за смаления Станхоуп Хол, включително за дърветата и тревата около вратарската къщичка. Трите киселици край стената бяха окастрени и варосани, само че тая година Етел нямаше да направи мармалад от плодовете им. Всъщност вече никога нямаше да прави мармалад.

Пред верандата имаше малка градина и през пролетта, преди състоянието ѝ да се влоши, тя беше засадила зеленчуци. Сега градинката беше обрасла с бурени.

По средата на занемарената градина се мъдреше дъсчена табела с ръкописен надпис, толкова стара и избеляла, че човек вече не можеше да го разчете. Но някога, когато преди шейсетина години табелата е била нова, надписът е гласял: „Градина на Победата“.

Трябваше да си отбележа да го дам на дъщерята на Етел, Елизабет.

Чух телефона да звъни в кухнята. Адски мразя да ми се обаждат — рядко ме търси някой, за да ми предложи секс, пари или безплатна почивка. А когато ми предлагат, винаги има неприятни последици.

Телефонът продължи да звъни и поради неработещия телефонен секретар, звъненето не преставаше, като че ли някой знаеше, че съм си вкъщи. Сюзън?

Накрая млъкна.

За последен път се огледах, обърнах се и влязох да се приготвя за срещите с една старица, която скоро щеше да получи последната си награда, и с един младеж, който трябваше много да внимава, за да не последва баща си и преждевременно да легне в гроба.

6.

В 17:00 изкарах своето ламборгини през великолепия железен портал на разкошното ми имение и потеглих на юг по Грейс Лейн. Справка с реалността: нито имението беше мое, нито шофирах ламборгини.

Грейс^[1] Лейн — който не е кръстен нито на жена, нито на духовното състояние, в което вярвах, че се намират тукашните жители, а на фамилията Грейс, прочутите собственици на презокеански лайнери, — беше и сигурно продължаваше да е частен път, което означава, че хората, които живеят там, го притежават и би трябвало да го поддържат. Когато предишния път бях на Златния бряг, съседите ми се опитваха да прехвърлят това бреме на различни местни власти, които явно не горяха от нетърпение да облекчат богатите синове на кучките от Грейс Лейн, някои от който вече не бяха толкова богати, но въпреки това си оставаха кучи синове. В мое отсъствие очевидно бяха решили проблема, защото сега улицата се радваше на хубава настилка.

Продължих на юг към Лоукаст Вели, където трябваше да спра, за да купя нещо на Етел. Човек не бива да ходи на гости с празни ръце, естествено, но аз никога не знам какво да занеса, освен вино, което нямаше да е подходящо в случая. Букетът също може би щеше да изглежда преждевременен.

Етел обичаше да чете, тъй че можех да се отбия в книжарницата, само че не трябваше да купувам нещо много дълго като „Война и мир“. Тя обичаше и плодове, само че не трябваше да купувам зелени банани. Добре де, не се държа особено любезно, но когато си изправен пред надвисналото присъствие на Оная с косата, малко хумор (даже да е черен) помага на живите и умиращите да го понесат. Нали така? Тъй че Етел може би щеше да се изкефи на предплатена такса за срещите на някое дружество за отслабване.

„Уважаема г-жо Поуст, трябва да посетя една възрастна жена, чието оставащо време на Земята може да се измери с хронометър.

Защо изобщо да си правя труда да ѝ нося нещо? (Подпис) От един объркан лонгайлъндчанин. Послепис: Не я обичам.“

„Уважаеми Объркан лонгайлъндчанин, добрите обноски не свършват до вратата на смъртта. Подходящ подарък е кутия бонбони — ако не ги изяде тя, ще ги изядат гостите ѝ. Ако умре, преди да стигнете там, оставете бонбоните и визитката си на рецепцията. Важен е жестът. (Подпис) Емили Поуст. Послепис: Опитайте се да поправите поведението си, ако въпросната възрастна жена е в съзнание.“

Завих по Скънкс Мизъри Роуд и след няколко минути за пореден път се озовах в Лоукаст Вели. Мразя да пазарувам каквото и да било, включително картички и банални подаръци, затова настроението ми се развали, докато обикалях Форест Авеню и Бърч Хил Роуд в търсене на магазин, в който се продават бонбони. Видях поне десетина бели джипа, някой от които можеше да е на Сюзън, и ми хрумна, че нея я бива в такива неща, тъй че ако я срещнех, щях да ѝ поискам съвет. Предишния път беше споделила с мен мнението си за тениската, която донесох на Каролин от Лондон за завършването ѝ и която носеше Шекспировия призив „Да убием всички адвокати“. Та тогава Сюзън каза, че това не бил подходящ подарък за абсолвентка на юридическия факултет в Харвард. Може и да имаше право.

Тъй или иначе, отказах се от бонбоните, паркирах и влязох в една цветарница.

Симпатичната млада жена зад щанда се поинтересува какво обичам и аз отговорих без предисловия:

— Трябва ми нещо за една възрастна жена, която е в хоспис и не ѝ остава много време. — Погледнах си часовника, за да подчертая думите си.

— Разбирам... и...

— Не я обичам особено много.

— Добре... тогава...

— Искам да кажа, най-подходящо ще е да ѝ занеса кактус, обаче там ще има други посетители и затова трябва да е нещо, което изглежда мило. Не е нужно да е трайно.

— Ясно. Може би...

— Не бива да прилича на букет за погребение. Нали така?

— Да. Не трябва да... Защо не се откажете от букета и не вземете някое красиво живо растение?

— Например бучиниш ли?

— Не, мислех си за онази стайна ела ей там — посочи цветарката и поясни: — Вечнозелените растения са символ на вечния живот.

— Нима?

— Да, например, хм, коледната елха.

— Коледните елхи изсъхват и стават кафяви.

— Защото са отсечени — осведоми ме тя. — Ние доставяме много живи вечнозелени растения в хосписи.

— Наистина ли?

— Да. Те ухаят приятно. И след това семейството може да си ги вземе у дома за спомен.

— След кое?

— След като... човекът... — Момичето смени темата. — В кой хоспис е жената?

— Във „Феър Хейвън“.

— Можем да го доставим от ваше име.

— Всъщност тъкмо пътувам натам и това е прекалено голямо, за да гонося, тъй че... — Огледах се и в ъгъла на цветарницата забелязах лавица с плюшени животни, включително няколко мечета, които из тия краища са големи, защото вдъхновителят на плюшеното мече Теди Рузвелт е живял в недалечния Ойстър Бей. Избрах най-хубавото мече от лавицата, поставих го на щанда и заявих: — Ще го взема.

— Чудесна идея. — Цветарката завърза розова панделка на врата му и пхна под нея стрък лавандула.

Платих в брой и момичето ми рече:

— Ще ѝ хареса. Успех.

Качих се на колата и потеглих на запад към хосписа в Глен Коув. Погледнах пухкавото мече на седалката до мен и изведнъж ме обзе някакво бурно чувство. Осени ме, че Етел Алърд умира, че са мъртви страшно много хора, които съм познавал, и за миг си спомних всички, видях някогашните им лица, усмихнати, обикновено в светска или празнична обстановка, с чаша в ръка, като на снимките, които бях разглеждал допреди малко.

Къде отлетяха тия години, запитах се. И защо не бях оценявал времето, когато моят свят беше безопасен, познат и непокътнат?

Е, не можеш да се върнеш, а даже да можеш, не съм сигурен, че бих могъл или щях да променя каквото и да е от нещата, които доведоха до края на тогавашния ми живот или до края на живота на Франк Белароса.

Един студен зимен ден преди десет години Франк Белароса потеглил с колата си от Бруклин за някакъв ресторант в Глен Коув, където имал среща със свои делови партньори. Отбил от Лонгайлъндската магистрала, изгубил се и кой знае как се озовал на Грейс Лейн.

Забелязал изоставеното имение Алхамбра и както ми разказа по-късно, тополите край алеята и вилата с червен керемиден покрив и бяла мазилка му напомнили за неговите италиански корени. Направил справки и купил имението. После се нанесъл. После аз се запознах с него. После със Съюзън приехме поканата му да се отбием на кафе. После се случиха много неща и накрая жена ми уби своя нов съсед и любовник.

А сега, десет години по-късно, действащите лица в тая трагедия, включително мъртвият и умиращата, се бяха събрали за последното, заключително действие.

[1] Освен че на английски език означава „благодат“, Грейс също е популярно английско женско име. — Б.пр. ↑

7.

Пътувах на запад по Дък Понд Роуд и подминах академията „Френдс“, гимназия, основана от тукашни квакери. Сюзън беше учила в нея. Возели я с голям линкълн, тя ми го разказваше, шофиран от Джордж Алърд, който, като един от последните прислужници на Станхоупови, носел много шапки, включително шофьорска.

Златният бряг от 50-те и началото на 60-те, какъвто си го спомнях, се намираше в преход от стария предвоенен свят на знатни фамилии с топящо се състояние към обществените катаклизми, които щяха да пометат повечето остатъци от стария ред.

Много от тия промени бяха за добро. Например Джордж престана да е прислужник и се превърна в служител. Това не е довело до подобрене в шофирането му, убеден съм, но вече е бил свободен през уикенда.

Що се отнася до Червената Етел, както я наричах скришом, понеже беше социалистка, тя никога не се бе смятала за слугиня (особено след като беше спала с Август Станхоуп) и бе живяла достатъчно дълго, за да види сбъдването на много от идеалистичните си мечти.

Един пътен знак ме информира, че влизам в град Глен Коув, който всъщност е градче с около двайсетхилядно население — или по-голямо, ако се броят новодошлите емигранти, които не си дават зор да искат американско гражданство.

Глен Коув се намира край Хампстед Харбър и Лонгайлъндския пролив и подобно на много други селища по северното крайбрежие на Лонг Айлънд, е основан през XVII век от английски колонисти, включително моите далечни прадеди, които при пристигането си не си направили труд да поискат от тукашните индианци от племето матинекок молби за гражданство или визи.

Тъй или иначе, бледоликите и червенокожите живели в относителен мир и хармония около век, главно в резултат на измирането на индианците от европейски болести. Британците окупирали Лонг Айлънд и останали там през по-голямата част от

Американската революция. Мнозина от местните жители били верни на Короната, включително, признавам, Сатърови, които и досега си имат тая консервативна жилка — освен покойния ми баща, който беше либерален демократ и често влизаше в политически спорове на доминираните от републиканци семейни събирания. Шантавата ми майка Хариет също имаше прогресивни разбирания и двете с Етел винаги бяха съюзнички срещу мъжкото мнозинство непросветени свини и потисници, което някога властваше в обществото на Златния бряг.

Ала даже това се променяше и когато преди десет години бях заминал, човек открито можеше да заяви, че има приятел или съсед демократ, без да се бои от рязко падане на цените на недвижимите имоти.

По въпроса за войната и политиката, с половин ухо слушах някакво консервативно токшоу по радиото и усилих звука, за да чуя едно слушателско обаждане в студиото: „Трябва да им пуснем ядрена бомба, преди да ни я пуснат те“.

Водещият се опита да придаде на разговора малко рационалност.

— Добре, но кого всъщност да бомбардираме?

— Всички — отговори слушателят. — Първо Багдад, за да не пращаме повече момчетата си на смърт в тази страна.

— Добре, но не може ли просто да бомбардираме тренировъчните лагери на Ал Кайда? Така всички ще разберат какво искаме да им кажем.

— Да де, и лагерите трябва да бомбардираме.

Водещият прекъсна за реклама, предшествана от повдигаща духа патриотична музика на Джон Филип Суза, някогашен жител на Лонг Айленд, който явно се връщаше на мода.

След 11 септември в политическата и социалната култура беше настъпила удивителна трансформация и човек, който не бе присъствал на развитието ѝ, се стъписваше. Почти над всяка къща се вееше американско знаме, даже над магазините и къщите в Глен Коув, който иначе не можеше да се нарече крепост на консерватизма. На антените на колите също имаше флагчета или стикери на прозорците и задната броня с надписи от рода на „Никога не забравяй 11/9“, „Бен Ладен, може да бягаш, но не и да се скриеш“ и така нататък. Освен това почти всички в Лоукаст Вели, които бях видял, носеха значка с

американското знаме. Вече имах усещането, че хората проверяват колата ми за признаци, че съм лоялен американец.

Както и да е, да се върнем към миналия век, когато Глен Коув привлякъл голям брой италиански емигранти — всички те си намерили работа в строежа и поддръжката на огромните имения и техните паркове. При следващите поколения тоя физически труд за богатшите постепенно се преобразил в преуспяващи строителни компании, озеленителни фирми и тем подобни, собственост на американци от италиански произход.

Вечната история за големия американски успех. За съжаление, страничен ефект на многобройното италианско население в града е съществуването на малка, но упорита група господа, чийто бизнес не е озеленяването. Та ето защо преди десет години господин Франк Белароса от Бруклин пътувал за Лонг Айленд, за да се срещне със своите делови партньори в някакъв италиански ресторант в Глен Коув. По ирония на съдбата днес, при наличието на джипиеси, двамата с неговия шофьор — Антъни, днес наричан Тони, нали така? — нямаше да се изгубят и да се озоват на Грейс Лейн и сателитната технология щеше да промени Съдбата. Иди го разбери.

Завих на север по Досорис Лейн, улица, от XVII век, която водеше към Пролива и на която през миналите векове бяха живели неколцина Сатърови.

Никога не бях имал повод да посетя хосписа „Феър Хейвън“, но милата дама на телефона ми даде подробни напътствия и ме увери, че госпожа Алърд може да приема посетители — макар също да ме предупреди, че докато пристигна, това може да се промени.

Досорис Лейн минаваше през осем някогашни големи имения, всички собственост на семейство Прат и построени от господин Чарлз Прат, собственик на „Стандард Ойл“, за него и седем от осемте му деца. За мен е загадка защо осмото не е получило имение, обаче съм сигурен, че Чарлз Прат е имал основания за това, също както Уилям Капута от Хилтън Хед си имаше основания да дари къщата за гости и десет акра от Станхоуп Хол на Сюзън, като единствена собственичка. Тя, естествено, можеше да промени дарението, но това щеше да разгневи Уилям, а ние не искахме да ядосваме татенцето.

По въпроса за недвижимите имоти, винаги се бях чудил какво мисли Уилям Станхоуп за правото на Етел Алърд пожизнено да ползва

вратарската къщичка. Така и нямах представа дали му е известно, че баща му Август е клатил камериерката или каквато там навремето е била Етел. Обаче трябва да е знаел, щом знаеше Сюзън, която ми разказа тая история. И все пак Уилям никога не бе споделял семейната тайна с мен. Сигурно го е било срам, не от сексуалните прегрешения на баща му, а от факта, че младата прислужница е изкопчила добра сделка с недвижим имот от един представител на рода Станхоуп.

Подминах едно от някогашните имения на Прат, Килънуърт — сега вила на руската мисия в Обединените нации. По времето на лошите стари комунаги железният портал се охраняваше от типове с вид на кагебисти и от зли кучета. Сега изглеждаше мирна и неохранявана.

Някога най-висшето ритуално изпитание за момчетата, пък и за момичетата в Лоукаст Вели беше така нареченото преминаване на границата — да проникнеш на съветска територия и да играеш на опасна криеница със съветските пазачи и техните кучета. Между другото, тайната се криеше в суровото смляно говеждо — кучетата го обожаваха.

По-скоро бяхме откачени, отколкото смели, струва ми се, и всички знаехме истории за хлапета, изчезнали завинаги зад Желязната завеса. Съмнявам се, че в някоя от тях е имало нещо вярно, и по-късно се оказваше, че повечето хлапета, които са изчезнали от квартала, всъщност са се преместили със семействата си или са ги пратили в пансион.

Руските пазачи, сигурен съм, ни смятаха за невероятно безстрашни, находчиви и храбри. Убеден съм, че това е било докладвано в Москва и пряко е довело до падането на Съветската империя и края на Студената война. Подобно на повечето герои от тая война обаче ние с моите шантави приятели останахме анонимни и невъзпети. Може би някой ден светът ще научи какво сме направили, но дотогава ще продължаваме да фигурираме в бюлетините на гленкоувската полиция като неизвестни нарушители, вандали и малолетни престъпници. Нищо де. Ние нали знаем!

По-нататък се намираха именията на Дж. П. Морган и Ф. У. Улуърт, днес изоставени и отчасти застроени. Като следвах пътуванията, завих наляво по частен път, който минаваше през гора. В далечината видях голям стар господарски дом от бял камък с покрив,

покрит с каменни плочи. Един знак ме насочи към паркинга за посетители.

Спрях на почти пустия паркинг, взех плюшеното мече и слязох от колата.

Небето се беше прояснило и рехавите бели облаци се плъзгаха на север към Пролива. Ниско на хоризонта се носеха големи чайки. След три години в морето бях развил усет за времето и природата и чувствах, че Проливът трябва да е наблизо. Всъщност ми замириса на сол, което ме изпълни с носталгия за плаването.

Закрачих към господарския дом, като си мислех: „Приятно местенце да прекараш последните си дни на земята, Етел, преди Бисерната порта да се разтвори и да те посрещнат в Голямото небесно имение. Безплатна квартира за вечни времена и не се налага да спиш с шефа“.

8.

Влязох в бялата сграда, някога очевидно частен дом. Хубаво е, когато тия стари имения могат да се използват за друга цел, например за училище, музей или в конкретния случай, хоспис. По-добре от булдозера и поредния тузарски квартал за сякаш безкрайния наплив от уолстрийски измекари, чийто ипотечен кредит, кой знае защо, надвишава коефициента им на интелигентност.

Симпатичната дама на рецепцията ме поздрави и в отговор на въпроса ми ме информира, че Етел Алърд била „добре, доколкото може да се очаква“. Другите възможни отговори бяха „не е добре, не се допускат посетители“ и „почина“. Във „Феър Хейвън“ едва ли имаше вероятност да съобщят за някого, че е „в спортната зала“.

Жената ме упъти към малък асансьор във фоайето. „Втори етаж, шеста стая“.

Качих се сам в асансьора, на който му трябваше прекалено много време, за да се издигне един етаж по-нагоре. Междувременно послушах „Четирите годишни времена“ на Вивалди и по-точно „Лято“, ако ви интересува. Представях си как вратата се отваря и виждам синьо небе с бели облачета и бисерна порта в далечината. Наистина имах нужда от нещо силно за пиене.

Всъщност вратата се отвори към коридор с тапети на цветя, в който стоеше жена в бяло. Поздрави ме по име и се представи като госпожа Найт. После прибави:

— Наричайте ме Даян.

— Здравейте, Даян.

— Елате.

Последвах я по дългия коридор. Госпожа Найт имаше вид на ония служители от здравеопазването, които едновременно са строги и нежни, несъмнено резултат от сблъскването с всевъзможни човешки емоции в Дома на умиращите.

— Госпожа Алърд е на болкоуспокоителни, тъй че умът ѝ може да не ви се стори толкова буден, колкото си го спомняте — предупреди ме тя, докато вървахме.

— Разбирам.

— В момента обаче мислите й са ясни и всичките й умствени способности са непокътнати.

— Добре.

— Болките й са поносими и се потискат медикаментозно.

— Това е добре. — Имах чувството, че е редно да задавам въпроси, за да получа тия обяснения, затова попитах: — Как е духът й?

— Забележително бодър.

— Има ли много посетители?

— Неколцина. Включително майка ви и жена ви.

— Бившата ми жена. В момента не са тук, нали?

— Не. — Госпожа Найд, хвърли поглед към подаръка ми. — Това мече много ще й хареса.

Спря пред една врата.

— Ще вляза да й съобщя, че сте тук. — И добави: — От ваша страна е чудесно, че идвате чак от Лондон, за да я видите.

— Хм, да... тя е прекрасна жена.

— Наистина.

Зачудих се дали вътре не лежи някоя друга Етел Алърд.

Госпожа Найд понечи да отвори вратата, но аз я спрях.

— Колко... Искам да кажа...

— А, най-много половин час.

— Половин час?

— Да, после се уморява.

— А, не, имам предвид...

— Ще надниквам на всеки десет минути.

— Добре. Всъщност имам предвид... Ще остана в града всъщност малко и се чудех дали ще имам възможност да я видя пак. — Госпожа Найд или не ме слушаше, или не искаше да навлиза в тая тема, затова я попитах без заобикалки:

— Още колко й остава?

— Ааа... вижте, никога не правим такива прогнози, но предполагам, че краят наближава.

— По-точно? Две седмици?

— Може би повече. Етел е истински борец.

— Три?

— Господин Сатър, не мога да...

— Ясно. Една моя леля...

— Нямате представа какво съм виждала тук. Смъртта е най-голямата загадка на живота и страшно много зависи от отношението и молитвата.

— Ясно. Вярвам ви. Моля се за нея. — Имах нужда от къщата ѝ.

Госпожа Найт ме погледна и ми поднесе дълго репетирана, струва ми се, мъдрост:

— За всички нас е естествено да искаме да задържим близките си колкото може повече. Но това е егоистично. Етел се примири със състоянието си и е готова да си отиде.

Това ми прозвуча като една седмица, а на мен ми трябваша още около две във вратарската къщичка. Бях се окуражил от твърдението на Даян, че Етел е борец, което сега явно противоречеше на сведението, че била готова да си отиде. Вместо да искам разяснение, опитах нова тактика:

— Аз съм и неин адвокат, освен че съм ѝ приятел, и трябва да се съставят и подпишат някои документи, тъй че навярно бих могъл да разговарям с лекуващия ѝ лекар за... оставащото ѝ време.

— Нейният лекуващ лекар тук е доктор Джейк Уатрал.

— Благодаря. — Ключа за моето оставане във вратарската къщичка може би не държеше нито Бог, нито доктор Уатрал, а Амир Насим, на когото трябваше да се обадя още при пристигането си. И това ме накара да попитам госпожа Найт: — Господин Амир Насим посещавал ли е госпожа Алърд? Или да ѝ се е обаждал?

Жената поклати глава.

— Не съм чувала това име. — Явно нямаше търпение да ме разкара. — Ще ѝ съобщя, че сте тук.

— Благодаря.

Даян остана в шеста стая достатъчно време, за да изпитам известно угризение относно мотивите ми да искам Етел Алърд да продължава да се бори. Тъй де, като оставим настрана квартирния ми проблем, болките на Етел бяха овладени, мислите ѝ бяха ясни, идваха ѝ на свиждане и наистина се налагаше да подпише някои документи — тогава защо да не се позадържи още? Такова трябваше да е желанието на дъщеря ѝ Елизабет.

Госпожа Найт се появи пак.

— Тя ви очаква.

Посегнах към дръжката на вратата, после се обърнах към Даян.
— Вие сте истинска светица, щом работите тук.
На строгите ѝ устни за миг разцъфна мила, срамежлива усмивка.
После тя се обърна и се отдалечи.
Влязох в стаята на Етел и внимателно затворих вратата.
Боже, как мразя да стоя край смъртен одър!

9.

Стаята беше със западно изложение. Слънцето нахлуваше през единствения прозорец и хвърляше сноп лъчи върху белите завивки.

Малкото помещение, навярно някога гостна или стая за прислужници, беше мебелирано с две нощни шкафчета, върху едното от които имаше монитор, а върху другото лежеше Библия. Освен това имаше две кресла от изкуствена кожа и медицинска количка до леглото. На стойка висяха три найлонови торбички, от които към Етел водеха системи за интравенозно вливане.

На небесносинята стена срещу леглото имаше телевизор. На настлания с плочки под до прозореца бяха поставени няколко вази с цветя и саксия с малка стайна елха.

Общо взето, съвсем прилично преддверие към Голямото отвъд.

Етел седеше в леглото, взираше се в отсрещната стена и като че ли не ме забелязваше. Приблжих се.

— Здравейте, Етел.

Тя обърна глава към мен и без усмивка отговори:

— Здравейте, господин Сатър. — Помнех, че пазеше усмивките си за случаите, в които ѝ се отваряше възможност да те поправи за нещо.

— Казвайте ми Джон, моля ви — предложих ѝ.

Етел не обърна внимание на това и произнесе с ясен глас:

— Благодаря, че дойдохте. — После попита: — Грижите ли се за къщата ми?

— Да. Как се чувствате?

— Днес бива.

— Чудесно... Изглеждате добре. — Под силните слънчеви лъчи лицето ѝ всъщност изглеждаше пепеляво и съсухрено, обаче в очите ѝ имаше живец. Забелязах и мъничко руж на сивите ѝ бузи.

Не я бях виждал от години, но когато се налагаше, контактувахме с писма и тя веднъж на няколко месеца ми препращаше рядката ми поща. Естествено, разменяхме си и коледни картички.

— Грижите ли се за градината ми?

— Разбира се — излъгах без угризения.

— Никога не пусках нито вас, нито Джордж в градината си — припомни ми старицата. — И двамата не знаехте какво да правите.

— В Англия се научих на градинарство.

— Глупости.

— Хм... права сте.

— Върнали сте се преди повече от седмица — заяви Етел.

— Точно така... — Поясних: — Щях да дойда по-рано, но предполагах, че ще се приберете у дома.

— Няма да се прибера у дома.

— Недейте да...

— Защо не седнете? Нервите ме, като стоите прав.

Седнах на креслото до леглото ѝ и ѝ подадох плюшеното мече.

— Донесох ви нещо.

Етел го взе, погледна го, направи гримаса и го остави до себе си. Явно в крайна сметка не ѝ хареса.

Резултатът май вече беше три на нула за нея, затова подех друга тема.

— Как се отнасят към вас тук?

— Добре.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не.

— Е, ако се сетите за нещо...

— Защо се върнахте от Лондон, господин Сатър?

— Джон.

— Господин Сатър. Защо се върнахте?

Ами, виж, Етел, трябва да си разкарам багажа от къщата ти, преди да умреш и оня иранец да смени ключалките.

— Господин Сатър?

— Ами, дойдох, за да ви видя, естествено. — Прозвуча малко неискрено, затова прибавих: — Имам и работа в Ню Йорк и реших, че моментът е подходящ да си взема някои лични вещи.

— По-добре побързайте. Онзи иранец няма да ви даде да останете. Срецнахте ли се вече?

— Не.

— Трябва да поговорите с него. Моето право на пожизнено ползване предполага и разумен срок за изнасяне на имуществото ми.

Но кой знае каква е неговата представа за „разумен срок“? — реторично попита Етел.

— Ще му мисля тогава, ако изобщо настъпи такъв момент.

— Август трябваше да е по-конкретен.

Е, не чак *толкова* конкретен, Етел. Всъщност бях виждал въпросния документ и в него бяха назовани и Етел, и Джордж, естествено, освен това се споменаваха за преданата им и вярна служба през годините. Джордж определено е бил предан и верен, а Етел... Е, явно я е бивало в леглото. Често се чудех дали мъжът ѝ е знаел причината за щедростта на Август.

— Още е рано да... — започнах.

Тя ме прекъсна.

— Видяхте ли се с жена си?

— Бившата ми жена. Не, още не сме. А вие?

— Намина вчера.

— Значи знаете, че не сме се виждали.

— Тя е прекрасен човек.

Направо се облеших.

— Много е красива — добави тя.

Малко започвах да се дразня, затова я репликирах:

— Е, поне много мъже я намират за красива.

Етел не ми обърна внимание.

— Според мен тя би искала да се видите.

Не я попитах защо смята така. Просто смених темата.

— Отворих едно бурканче от вашия мармалад от киселици. Страхотен е. Искате ли да ви донеса?

— Не, благодаря. Но се погрижете Елизабет да ги вземе.

— Ще ви се похапва, когато се приберете.

— Дайте ѝ и всички зеленчуци, които консервирах миналата есен.

Кимнах, обаче тя гледаше право напред — като смъртник, който изведнъж е върнал вечността.

— Какво ще стане с новата ми реколта? — рече сякаш на себе си.

Оставих да изтекат няколко секунди и се поинтересувах:

— Как е Елизабет?

Старицата се върна на Земята.

— Добре е.

— Чудесно. — Бях чул също, че се е развела, но жените от поколението на госпожа Алърд не споменаваха такива неща. — Трябва да ѝ се обадя. — Понечих да обясня, че се налага Елизабет да направи списък на личните вещи и да прегледа бумагите, обаче това можеше да увери Етел, че с единия крак е стъпила в гроба, а с другия — върху динена кора, затова направих страхотен финт и казах: — Трябва да уредим домашното ви лечение.

Тя вече започваше да се ядосва от преструвките ми, че ще се прибере у дома. Честно казано, това се отнасяше и за мен.

— Аз умирам, господин Сатър — натърти Етел. — Не ви ли казаха?

— Ами...

— Затова съм в хоспис, а не в болница.

— Ясно.

— Искам от вас да се погрижите за делата ми, след като си отида.

— На ваше разположение съм.

— Благодаря. Няма да ви задържа дълго — прибави тя.

Искаше ми се да кажа: „Не бързайте“, но вместо това обещах:

— Ще остана колкото е нужно. И ви благодаря за гостоприемството.

— Вие бяхте, а предполагам, все още сте наемател — напомни ми госпожа Алърд.

— Точно така. — Чекът е в пощата, Етел. Тъй де, говориш в рели-некипели. В Америка човек може да се издига бързо, обаче пропадането винаги е светкавично.

Тъй или иначе, реших да я успокоя.

— Ако ми кажете какъв е наемът, ще преведа сумата на ваша сметка.

— Наемът е същият като преди десет години.

— Много сте щедра.

— Можете да го приспаднете от хонорара си.

— Няма да взема пари за адвокатските си услуги.

— Благодаря ви. Докога ще останете тук, господин Сатър?

Даже да знаех отговора на тоя въпрос, нямаше да кажа на човек, който поддържа връзка със Сюзън.

— Господин Сатър? Ще се връщате ли в Лондон? Или окончателно ще останете в родината?

— Не съм сигурен.

— Това значи ли, че може да останете?

— Значи, че не съм сигурен.

Тя долови сприхавите нотки в гласа ми, затова смени темата.

— Завещанието ми наред ли е?

— Така ми се струва. — Прибавих: — Трябва да донеса да прегледате и допълните някои документи. Може би ще има и нещо за подпис.

— Не чакайте цяла седмица.

— Ще дойда в събота или неделя.

— Неделя е ден Божии.

— Добре, тогава в събота или понеделник.

Никога не съм ги разбирал тия стари социалисти християни. Тъй де, не че двете неща се изключват взаимно, социалистите също могат да са религиозни — социална справедливост чрез Иисус, — обаче в известен смисъл Етел спадаше към последните представители на един умиращ вид.

Хвърлих поглед към описанията на медицинската количка. Нямаше нито едно от старите левичарски издания, които четеше някога — бяха главно месечници за дома и градината, както и местни скъпарски списания от Златния бряг, които, доколкото си спомнях, отразяваха живота на богатите и известните, благотворителните балове, възстановяването на големите имения и някои събития в Манхатън. Етел може пък да събираше имената на милионерите, за да ги пратят в превъзпитателни лагери, когато победи Революцията.

А може би в яснотата на приближаващата смърт вече разбираше като всички останали, че всяка промяна в Америка е повърхностна — структурата си остава същата.

Както беше обещала, госпожа Найт надникна в стаята и попита:

— Как сме?

Защо болничните служители винаги говорят в първо лице множествено число? Искаше ми се да отговоря: „Аз съм отлично. Пациентката ви още умира“. Само че Етел ме изпревари:

— Добре сме, Даян. Благодаря.

— Позвънете ми, ако имате нужда от нещо.

Имах нужда от уиски със сода. Звън-звън!

Етел се върна на въпроса и ме информира:

— Дала съм на Елизабет писмени инструкции за погребението ми. Погрижете се да ги изпълни.

— Сигурен съм, че ще ги изпълни.

— Погрижете се за това.

— Добре.

— Тя е волева жена и иска всичко да е по нейному.

От кой ли го беше наследила?

— Избрала съм роклята си. Накарайте я да я намери.

— Добре. — Когато умираш, явно имаш да мислиш за много неща. Не съм убеден, че ще проявя такова хладнокръвие и организираност. Всъщност се надявам да се гътна от инфаркт или да ме блъсне рейс и други да се занимават с подробностите.

— Освен това се погрижете Елизабет да говори с отец Ханингс.

— Непременно. — Негово преподобие Джеймс Ханингс беше енорийският свещеник в епископалната църква „Сейнт Марк“. Не можех да го понасям и честно казано, той би изразил същото отношение към мен. Бях минал с колата край „Сейнт Марк“ в Лоукаст Вели и забелязах, че Ханингс продължава да заема водещо място на таблото за обяви, което не ме изненада — това беше добра служба в богатата енория и макар че епископалното братство би трябвало да е в списъка на застрашените видове, из тия краища все още имаше достатъчно като нас, за да помагат на отец Ханингс да поддържа стила, с който е свикнал.

— Разговаряли ли сте с отец Ханингс? — попитах Етел.

— Разбира се. Посещава ме почти ежедневно. — И прибави: — Прекрасен човек.

Отчето обаче нямаше да каже същото за нея, когато го осведомах, че госпожа Алърд е оставила на църквата само петстотин долара. Може и да бях циничен, ама с нетърпение очаквах този телефонен разговор. Или още по-добре — щях да го поканя да присъства на прочитането на завещанието. „А на епископалната църква «Сейнт Марк» оставям... — драматична пауза, усмивка, продължавам: — Петстотин долара“. Не ги харчи наведнъж, Джим.

— Господин Сатър? Какво ви кара да се усмихвате?

— А... бях се... Как е госпожа Ханингс? Възхитителна жена.

— Добре е. Ходите ли на черква?

— Боя се, че не.

- А трябва. Жена ви ходи.
- Бившата ми жена.
- Обсъдих опелото си с отец Ханингс.
- Добре. Той се справя чудесно.
- Опелото на Джордж не ми хареса.

На мен също, но за да съм справедлив към Ханингс, Джордж не му обръщаше много внимание и не остави инструкции.

— Избрала съм откъсите от Светото писание и химните — продължи Етел.

Зачудих се да не е избрала и деня. В такъв случай бих искал да съм предупреден.

— Ще ме погребат в гробището Станхоуп.

Кимнах. Станхоупови, както вече съм казвал, приживе са се нуждаели от страшно много земя и сега са събрани един до друг в частно фамилно гробище, обхващащо няколко акра. И подобно на фараоните, са се погрижили слугите им да ги последват. Тъй де, не ги убиваха — просто им предлагаха парцелите като привилегия, при това безплатна. Всъщност много стари семейни прислужници бяха заровени в „Градината с кокалите на Станхоупови“, както ѝ виках, включително Джордж Алърд. Струва ми се, че и аз имах парцел там, ама може да го бях изгубил при развода.

— Ще бъда до Джордж — осведоми ме Етел.

— Разбира се. — Клетникът.

Спомних си неговото погребение преди десет години, спомних си и че Етел изчезна след опелото, та отидох да я търся и я открих край гроба на Август Станхоуп, нейния отдавна покоен господар и любовник. Плачеше. Тя се обърна към мен и каза: „Аз много го обичах... Но това никога не можеше да стане. Не и в ония времена. — И прибави: — Все още ми липсва“.

Погледнах я. Животът напускаше изхабеното ѝ тяло. Представих си я такава, каквато я бях виждал на старите снимки — красиво момиче, родено в свят, в който адски много неща никога не са могли да станат.

Сега всичко беше възможно или поне така изглеждаше, само че коефициентът на щастието не се беше повишил, въпреки, а може би и заради свободата ни да правим почти всичко, каквото поискаме.

Етел ме наблюдаваше.

— Отново ще го видя — каза тихо.

Не бях сигурен дали говори за Джордж, или за Август и се зачудих как се оправят с любовните триъгълници на небето.

— Да, ще го видите — потвърдих.

— Нямам търпение да видя всичките си приятели и роднини, които си отидоха преди мен — рече старицата, на мен или на себе си.

Не отговорих.

По въпроса за срещите Етел ме информира:

— Госпожа Сатър много иска да се видите.

Престорих се, че не я разбирам.

— С майка ми почти не си говорим, госпожо Алърд.

— Имам предвид жена ви.

— Бившата ми жена.

— Много е разочарована, че не сте ѝ се обадили.

Това ме изненада. Не знаех как да го приема. Всъщност се почувствах адски кофти, обаче осведомих Етел:

— Телефонът звъни и в двете посоки.

— Господин Сатър, ако позволите един съвет, мисля, че трябва да забравите и да простите.

— Госпожо Алърд — отсякох с някогашния си господарски тон, — простил съм и съм забравил, и нямам желание да продължавам повече на тая тема.

Етел обаче продължи, понеже се намираше в уникалното положение да говори каквото си иска без последици.

— Измъчвате и нея, и себе си.

Божичко. Опаката стара Етел Алърд съзираше някаква небесна светлина и искаше да направи нещо добро, преди Свети Петър да почне да я върти на шиш.

Освен това, от по-земна гледна точка, тя знаеше едно-друго за изневярата и слабостите на плътта, затова даваше гратис на Сюзън по тоя въпрос. С други думи, между Етел и Сюзън имаше нещо общо — бяха прекрачили оная граница, по чието протежение са поставени знаци „Не слагай рога на мъжа си“. Това бяха два съвсем различни случая, естествено, със съвсем различен край, ала в резултат под леглата им се бяха озовали чифт мъжки обувки, на които не им е там мястото.

Малко се ядосах и я попитах, чисто хипотетично:

— Джордж щеше ли да ви прости, ако вие...

— Той ми прости.

— О. — Изобщо не предполагах, че Джордж е знаел за Август. Е, господин Алърд си беше добра душа, за разлика от мен. Пък и беше получил безплатна квартира. Напомних ѝ: — Стига на тая тема. — Погледнах си часовника: — Може би вече трябва да си вървя.

— Както желаете.

Изправих се, но не си тръгнах. Вместо това отидох при прозореца и се загледах в залязващото слънце. Между дърветата се мъжделееше Проливът и лъчите искряха по водата.

— Какво виждате?

Обърнах се към нея.

— Кажете ми какво виждате.

Дълбоко си поех дъх.

— Виждам лъчи, играещи по водата. Виждам дървета и листата лъщят от дъжда. Виждам проясняващото се небе и на хоризонта се реят бели облаци. Виждам носа на Хампстед Харбър и корабите, виждам суша отвъд Пролива и над вълните кръжат ята чайки.

— Много е красиво, нали?

— Да.

— Трябваше да му обръщат повече внимание.

— Това се отнася за всички ни.

Мълчахме може би цяла минута. После се приближих до леглото ѝ.

Тя беше гушнала плюшеното мече и в очите ѝ зърнах сълзи.

Извадих хартиена кърпичка от кутията и ги попих. Старицата хвана ръката ми.

— Благодаря, че дойдохте, Джон.

Дланта ѝ беше много студена и суха, което още повече от вида ѝ ме накара да осъзная, че е по-близо до смъртта, отколкото до живота.

Етел стисна ръката ми.

— Никога не съм ви харесвала, знаете го.

Усмихнах се.

— Знам.

— Но ви уважавах.

Изповедите на смъртен одър се приемат за доказателство в съда и се смятат за верни.

— Благодаря.
Тя продължи да се изповядва.
— Вие сте добър човек. Не са останали много като вас.
Бях съгласен с нея.
— Вие сте истинска дама.
— Изгубили сте се, Джон. Потърсете пътя обратно.
— Опитвам се.
— Обадете ѝ се. Обадете се и на майка си. И на децата си.
Обърнете се към онези, които обичате или някога сте обичали.
— Ще го направя.
Етел отново стисна ръката ми.
— Довиждане.
И аз стиснах нейната, след което я пуснах. После се наведох и я целунах по бузата.
И бързо излязох.

10.

Навън, под яркото слънце, вдишах дълбоко — бях радостен, че си тръгвам, но и доволен, че съм дошъл да я видя.

Въпреки че никога не си бяхме допадали, Етел бе една от последните ми връзки с отдавна отлетялото минало. И с Джордж, когото много харесвах. Та, честно казано, беше ми малко тъжно.

Освен това ме смущаваше споменаването на Сюзън. И тъй си бях добре, както продължавах да съм ядосан, и не исках да чувам, че тя... хм, както и да е.

Хрумна ми, че Сюзън може да дойде на свиждане, а не исках да се натъкна на нея, затова се огледах и тръгнах към паркинга.

Спокойно можех да си представя и че майка ми идва да види своята дружка социалистка. Политиката в Америка пресича всякакви граници — класови, расови, етнически и интелектуални.

А що се отнася до Хариет Сатър, за свое оправдание трябва да обясня, че не съм лош син — тя беше лоша майка и повече я вълнуваше спасението на света, отколкото отглеждането на двете й деца. Баща ми беше свестен, макар и сдържан човек, но жена му управляваше живота му и отделяше малко време за мен, сестра ми Емили и децата ми. Колкото и да е странно обаче, майка ми беше и си оставаше близка с шантавата Сюзън, чиято изневяра не я накара да промени благоприятното си мнение за нея. Майка ми даже ме посъветва да се опитам да разбера защо Сюзън е „прегрешила“, както се изрази (аз му викам чукане с друг мъж), и също ми препоръча да се обърна към психиатър, за да разбера по-добре собствените си недостатъци, които можело да са довели до нейното неосъществено там каквото и да е.

Тъй де, пълни глупости. Почти чувах Етел Алърд и Хариет Сатър да си приказват на чаша чай и да се чудят защо тоя глупавичък Джон се връзва толкоз заради някаква си злополучна забелка на клетата мила Сюзън. Виж, на Етел мога да й простя. Ама на майка ми — никога!

Тъй или иначе, нямах желание да се натъкна и на преподобния Джеймс Ханингс, който се държеше досадно приветливо с мен и всички други, които не го харесвах. Винаги говореше, сякаш е на сцена, и в гласа и сърцето му нямаше и капчица искреност. Но ако все пак го срещнех, щях да му намекна, че Етел е включила „Сейнт Марк“ в завещанието си. После щях да му намигна и да кимна.

Стигнах до паркинга, без да се сблъскам с никого, и тъкмо се канех да се кача в колата, когато чух наблизо да се затваря автомобилна врата и се разнесе женски глас:

— Джон Сатър.

Това бях аз, затуй се обърнах и видях Елизабет Алърд — вече вървеше към мен с кутийка сладкиши в ръка.

И аз тръгнах към нея.

— Здравей, Елизабет. Как си?

Ръкувахме се, после по взаимно съгласие несръчно се прегърнахме.

— Изглеждаш страхотно, Джон — каза тя.

— Ти също. — Всъщност, както вече споменах, тя беше привлекателна жена и като по-млада приличаше на майка си на оная сватбена снимка над камината. И както също споменах, освен това достатъчно приличаше на Джордж, та да не се налага да се тревожа, че е моя... каква ми се падаше? Незаконна дъщеря на дядото на бившата ми съпруга, което я правеше някаква кръвна роднина на децата ми — и евентуална наследница на Станхоуп.

Възрастта ѝ обаче не съвпаднаше с изневярата на майка ѝ през Втората световна. Ами ако Август беше продължил връзката и след войната? „Носът ѝ не е ли станхоуповски?“

— Идваш ли, или си тръгваш? — попита Елизабет.

— А? Ами... не знам всъщност.

Тя се усмихна.

„Станхоуповска уста?“

— Току-що бях при майка ти — казах. — Поговорихме си.

— Много мило, че си я посетил.

— Ами... Познаваме се от много отдавна. — Усмихнах се. — Даже живяхме заедно.

Елизабет отвърна на усмивката ми.

— Съжалявам за баща ти, Джон. Трябваше да ти пратя съболезнователна картичка.

— Тогава бях на плаване — отвърнах.

— Знам... Сигурно ти е било много трудно.

— Да. — И майка ми го направи още по-трудно. Чудя се дали изобщо е разбирала играта на думи, като ме наричаше „кучи син“.

— Искях да ти пиша, когато се установи в Лондон. Майка ти ми даде адреса ти.

— Наистина? — Запитах се дали Елизабет е поискала адреса ми, или са ѝ предложили да ѝ го дадат. Сигурно първото, като я познавам Хариет. Във всеки случай Елизабет не ми беше написала съболезнователно писмо, но даже да беше, какво можеше да ми каже? „Скъпи Джон, съжалявам, че не можа да присъстващ на погребението на баща си. Всички питаха за теб“.

След осем години все още изпитвах известно угризение, така че се опитах да загладя нещата:

— Научих за смъртта на баща ми с едномесечно закъснение.

Тя кимна.

Продължих:

— Ще отида на гроба му.

Елизабет кимна пак и смени темата.

— Е, как е в Лондон?

— Добре.

— Докога ще останеш там?

— Не съм сигурен. — Не бях сигурен и за отношенията си с Елизабет. Дали бяхме семейни приятели, след като познавах родителите ѝ от десетилетия? Или бяхме просто познати, защото почти не я бях виждал, освен от време на време в градчето, на няколко купона и семейни събирания? — Научих, че си се развела. Съжалявам.

Тя сви рамене.

— Беше за добро.

Елизабет Алърд, дъщеря на работници в частно имение, имаше късмет с брака си. Съпругът ѝ се казваше Том Корбет и произхождаше от „добро семейство“, както се казва. Завършил беше Йейл като мен и пак като мен работеше на Уолстрийт. В предишния си живот от време на време го срещах във влака. Елизабет, спомнях си, използваше моминската си фамилия в професионалните си кръгове, обаче в

обществото се представяше като госпожа Корбет. Имаха две деца, момиче и момче — сигурно вече следваха или бяха завършили. Между другото, Том Корбет беше отчайващо скучен и около него нямаше нищо интересно, освен че преди няколко години обърна резбата, тъй че, да, разводът навярно е бил за добро.

— Том си има приятел — прибави Елизабет, ако случайно не знам.

— Ясно. Ами... — Трябваше да ѝ е било тежко, когато Том ѝ е съобщил, че в живота му има друг мъж. Тъй де, това трябваше да е нейната реплика.

Тя смени темата.

— Съжалявам за вас със Сюзън.

— А, чу ли за тая история?

Елизабет се подсмихна и ми напомни:

— Имаше репортажи по националните новини все пак.

— Да де. Отдавна беше. — Тя държеше три-четири скъпарски бутика за дрехи в съседните градчета, затова я попитах: — Как върви бизнесът?

— Не чак толкова зле, като се има предвид, че стоковата борса отиде по дяволите и след единайсети септември и онзи случай с антракса хората си влагат парите в костюми за химическа и радиоактивна защита и замразени храни. — Усмихна се. — Може би трябва да продавам маркови противогази.

Усмигнах се и аз. Обикновено не обръщам внимание на женското облекло, освен ако наистина не е скандализиращо, обаче си спомнях, че по-рано Елизабет се обличаше консервативно, въпреки че преди години бях виждал в магазините ѝ някои странни неща, когато Сюзън ме мъкнеше на пазар. Но днес тя беше оставила строго ушитите си делови костюми в гардероба — а може и Том да ги бе взел — и носеше розова блуза с много волани, която подчертаваше загара ѝ, и черна копринена пола над коленете. Може да ѝ се струваше, че предишното ѝ по-мъжко облекло е станало причина Том да... е, не биваше да размишлявам на тая тема, ама...

Тя прекъсна разсъжденията ми и каза по повод на костюмите за химическа и радиоактивна защита и противогазите:

— Хората са адски пъзливи. Какво и става на тази страна?

— Не знам. Току-що пристигам.

Трябва също да спомена, че Елизабет активно участваше в дейността на местната републиканска партия, доколкото местните републиканци изобщо се занимаваха с друга дейност освен голф и пиене.

Във всеки случай нейната политическа принадлежност, също като членството и в кънтри клуба „Крийк“ и Търговската камара в Лоукаст Вели, може би беше мотивирана по-скоро от бизнес, отколкото от искрени убеждения. И все пак това причиняваше на Етел безкрайна болка и ужасно я озадачаваше. Представях си я как крещи на Джордж: „Как може мое дете да е *републиканец*? — И прибавя: — *Ти си виновен, Джордж!*“

— Какво казват в Лондон? — попита Елизабет.

— Казват, че сега те били наред.

Тя кимна.

Между другото Елизабет Алърд Корбет имаше чуплива кестенява коса до раменете, красиви големи кафяви очи, нос с леко разширени ноздри (като на Джордж) и сочни устни, които от време на време се извиваха във весела усмивка. Като цяло изглеждаше добре, говореше и се държеше изискано — защото беше отрасла в имение.

Естествено, мъжете я намираха за привлекателна, въпреки че на мен никога не ми е действала особено (а явно и на Том). Като че ли жените също я харесваха. Сюзън поне я харесваше.

По тоя въпрос, макар да знаех, че не бива, отбелязах:

— Предполагам, знаеш, че Сюзън се е върнала.

— Да — без глупави преструвки потвърди тя. — Няколко пъти я срещнах. Веднъж даже обядвахме заедно. Виждали ли сте се?

— Не.

— Имаш ли такова намерение?

— Не — но сигурно ще се видим.

Можехме дълго да говорим на тая тема, ако проявявах желание, и бях убеден, че също като майка си, Елизабет има какво да ми каже за Сюзън. Най-малко обаче ми се щеше хората да предават съобщения и информация между отчуждилите се страни. Затова оставих темата.

— Как са децата?

— Чудесно. Том младши е последна година в „Браун“, а Бетси завърши „Смит“ и кара магистратура в Пенсилванския щатски университет.

— Сигурно много се гордееш с тях.

— Да. — Тя се усмихна. — Освен с политическите им убеждения. Наивният либерализъм май се предава през поколение. Мама обаче е във възторг.

Усмигнах се в отговор.

— Сюън ми разказа за Едуард и Каролин — осведоми ме Елизабет.

— Хубаво.

По въпроса за гените и влиянието на средата: Елизабет можеше понякога да е малко строга и упорита като майка си, но обикновено беше скромна, мила и откровена като баща си, с бащината си изключителна професионална етика. А споменах ли, че е завършила „Брин Мар“? Всички разноси по следването ѝ бяха платени тайно и може би неохотно от кръстника ѝ Август Станхоуп. Търкалянето в плевнята с Етел му беше струвало малко повече кинти, отколкото е предполагал, а сигурно и някоя и друга безсънна нощ.

Социалните и сексуалните правила за поведение тогава са били различни, естествено, обаче изневяратата и днес не се приема и има висока цена. Питайте Сюън Сатър. Или Джон. Или Франк Белароса... е, той нещо не може да говори.

— Сега, когато... краят на мама приближава... мисля повече за татко — каза Елизабет. — Много ми липсва.

— И на мен.

С Джордж Алърд можехме да сме приятели, ако я нямаше изкуствената и анахронична класова преграда, която повече налагаше той, отколкото аз. Подобно на много прислужници от старата школа, в Джордж имаше невероятна царственост и той искрено вярваше, че местните аристократи заемат по-високо обществено положение от него, но винаги, когато се отпускаха или се държаха зле (което се случваше често), почтително им напомняше задълженията им на джентълмени и учтиво, ала твърдо им предлагаше да коригират поведението и обноските си. Според мен бе истинско предизвикателство за тях и двамата се сближихме едва след като се отказа да ме превъзпитава.

— Ако имаш време, ела горе с мен или ме изчакай — предложи Елизабет. — Хотелът ми е само на петнайсетина минути. После, ако искаш, може да пийнем по нещо. — След това прибави, в случай че

грешно съм изтълкувал предложението ѝ: — Искам да поговорим за завещанието на мама и там каквото още трябва да обсъдим с теб.

— Наистина се налага да поговорим — отвърнах. — Както знаеш, ти си изпълнителка на завещанието ѝ и нейна единствена наследница, освен някои дребни пера. За съжаление обаче тая вечер съм зает.

— А... добре.

Всъщност имах време поне да я изпратя до входа, но все си мислех, че може да се появи Сюзън, майка ми или отец Ханингс. От друга страна, това можеше и да не е толкова лошо. Представях си интересната реакция на бившата ми жена, бившата ми майка и бившия ми свещеник, ако ме видеха да си приказвам с една привлекателна парясница.

За да пусна нов слух, трябваше да кажа: „Ще вечерям с мафиотски бос“, само че подсъзнанието ми, изглежда, проработи, защото я осведомих:

— Ще вечерям с бъдещ бизнес партньор.

— Аха. Това значи ли, че оставаш?

— Не съм сигурен. Какво ще кажеш за утре вечер? Свободна ли си?

— Не... и аз съм на вечеря. — Усмихна се. — В четвъртък излизаме по женски. Но си добре дошъл да изпиеш едно с нас.

— Хм... може би друг път. — Помислих си дали да я поканя на вечеря в петък, но това щеше да прозвучи като любовна среща през уикенда, а не делова вечеря в работен ден. — Бих искал да направиш списък на личните вещи на родителите си и да прегледаш някои документи. Освен това майка ти помоли да... намериш роклята, с която иска да е... Затова защо не дойдеш в събота или неделя?

— В събота следобед става. Добре ли е в четири?

— Да. Ще се погрижа порталът на имението да е отворен.

— Знам кода. — После каза: — Ти спиш в моята стая.

— Знам.

— Ще ми се да я видя за последен път. Може ли?

— Трябва ли да я почистя?

— Не. Ако е чиста, няма да я позная.

— Ако имаш ван или комби, може и да пренесем някои неща — предложих.

— Имам... — Елизабет посочи някакъв голям джип. Тия неща май че ядат другите коли. — Ще свърши ли работа?

— Би трябвало. А може да направим и няколко тура. Трябва обаче да намериш някой да пренесе мебелите.

— Добре. — И неочаквано ме попита: — Джон, мислиш ли, че трябва да купя къщичката? Продава ли се?

— Не знам. Ще питам господин Насим. Защо ти е?

Тя сви рамене.

— От носталгия. А може би ще се преместя там. Не ми трябва голямата къща в Мил Нек. Децата ги няма. Получих я след развода. Том взе обувките и дамските ми чантички. — И подметна: — А може да ти я дам под наем, ако останеш.

Усмигнах се на шегичката.

Тя си погледна часовника.

— Трябва да вървя. Значи в събота към четири.

— Да. Ако нещо се промени, знаеш номера.

— Имаш ли мобилен телефон?

— В Щатите не.

— Добре... — Елизабет ми подаде кутията със сладкиши, порови в чантата си, намери визитка и написа нещо на нея. — Домашният и мобилният ми номер.

Размених сладкишите за визитката.

— До събота.

— Джон, благодаря за всичко, което правиш за мама.

— Няма за какво да ми благодариш.

— И каквото направи за татко. Така и не успях да ти благодаря.

— Той беше добър човек.

— Имаше много високо мнение за теб. — И прибави: — И твоят баща беше добър човек и... разбираше какво преживяваш.

Не отговорих. Бързо се прегърнахме и разменихме ефирни целувки. Тя се обърна, направи няколко крачки, после пак ме погледна.

— А, имам писмо за теб от мама. Ще ти го донеса в събота.

— Добре.

Проследих я с поглед, докато енергично се отдалечаваше към хосписа, после се качих в колата.

По пътя до шосето мислено си повтарях разговора, както правят хората, когато се опитват да открият някакъв смисъл зад изречените

думи. Анализирах също жестовете и поведението ѝ, само че Елизабет не се поддаваше лесно на разчитане. А може и аз да пропускам тънкостите, както са ме информирали няколко представителки на нежния пол. Ако някоя от тях ми казва: „Хайде да пийнем по нещо и да поговорим по работа“, си мисля, че наистина става дума за бизнес. Цяло чудо е, че изобщо съм спал с жена.

Както и да е, напред към следващото приключение: вечеря с дон Антъни Белароса.

Етел, Елизабет, Антъни. И накрая Сюзън.

Човешкият живот преминава през пространствено-времеви континуум, но от време на време навлиза в изкривяване, което го всмуква в миналото. Разбираш какво става, защото вече си бил там, обаче няма гаранция, че тоя път ще го направиш както трябва. Всъщност опитът просто е друга дума за „багаж“. И паметта носи куфарите.

По-важното — „яйчено цвете“ или китайски пелмени? С пръчици или вилица?

Спрях на диагоналния паркинг пред китайския ресторант „Уон Ли“.

11.

На витрината видях голям стикер с американското знаме, залепен до стикерите с кредитните карти. Видях също Тони (по-рано наричан Антъни) да седи зад волана на големия черен джип, който преди няколко дни се беше появил на Грейс Лейн. Стъклата бяха тъмни, но неговото бе свалено и в колата не се мяркаше Антъни Белароса (по-рано наричан Тони).

Тони ме забеляза и извика:

— Ей! Гус'ин Сатър! Ей! Туй съм аз бе, Тони! Как я караш?

Трудно можех — а и всеки друг в радиус от половин километър — да не му обърна внимание, затова се приближих до джипа и с най-изискания си акцент от „Сейнт Пол“ отговорих:

— Много добре. Благодаря за интереса.

— Ей, бива си те тебе. — Той се пресегна през прозореца, стисна ръката ми, после отвори вратата и изскочи навън. Държеше пак да се ръкуваме, затова повторихме упражнението. — Шефът е вътре, чака те.

Погледнах си часовника и видях, че съм подранил с петнайсет минути. Франк Белароса, възпитаник на военната академия „Ласал“, веднъж ме посъветва по въпроса за срещите и битките: „Както е казал генерал Нейтън Бедфорд Форест^[1], «Бъди там най-първи с най-много».“ Франк сигурно беше предал тая мъдрост на сина си и това ме накара да се зачудя какво е научил Антъни на коляното на баща си, преди животът на Франк и образованието на Антъни да бъдат прекратени. Зачудих се също какво се е предало и по кръвен път.

— И к'во ста'а с тебе? — поинтересува се Тони.

— Все същите глупости като едно време.

— Ей, бива си те тебе.

Струва ми се, че вече бяхме приключили с тая тема. Искаше ми се да мога да кажа същото за него, обаче той беше остарял през тия десет години, навярно в резултат от професионалния стрес. Въпреки това му направих комплимент:

— Добре изглеждаш, Антъни. Е...

— Тони.

— Тъй де.

Той извади пакет цигари от черното горнище на анцуга си и го протегна към мен. Отклоних предложението.

Антъни запали.

— Шефът вика да не пафкаме в колата.

— Правилно. — Тасовете на джипа, забелязах, носеха логото на кадилак, а на предната врата пишеше „Ескълейд“. На страничния прозорец имаше лепенка с американското знаме. Ако можех да видя задната броня, на лепенките, сигурен съм, щеше да пише „Крайградска мафия“ и „Моето хлапе може да убие вашия отличен студент“.

Тони дръпна от цигарата и се върна на темата.

— Бе то човек, еба ти, вече никъде не мо'е да пуши.

Отдавна не бях чувал такава реч и наистина се усмихнах.

Между другото, Тони освен гореспоменатия черен анцуг носеше маратонки. Франк Белароса щеше да го уволни на място. Или пък да го гръмне.

На горнището му имаше значка с американското знаме, което в първия момент ме изненада, но после престана. Мафиотите винаги са се смятали за лоялни американци и патриоти.

— Как е гу'жа Сатър? — любопитства Тони.

— Нямам представа.

Трябва да спомена, че Сюзън беше любимка сред мутрите на покойния бос и на свой ред ги намираше за екзотични или нещо подобно, включително гаджетата им, които си бяха пълни курветини. Аз не споделях интереса ѝ към тия типове и тя ме обявяваше за сноб. Абсолютно съм сигурен, че Тони е променил мнението си за госпожа Сатър, след като тя очисти боса.

— Не си ли я виждал бе?

Не исках да ме разпитва за нея, затова отвърнах:

— Не. Добре, радвам се, че се срещнахме...

— Ей. К'ви времена само бяха, а?

— Да.

— Ти, аз и шефът, Бог да го прости, оная отрепка Лени, дано гние в ада, и Вини, Бог да го прости.

Резултатът — трима мъртви и двама живи. Шефа, Бог да го прости, го беше убила знаете коя, на Вини, Бог да го прости, му бяха

отнесли главата с пушка, а отрепката Лени, дано гние в ада, беше шофьорът на Франк, човекът, който го изпорти, и това доведе до стрелбата в събота вечер в „Джулио“, оня ресторант в италианския квартал. Лени офейка с двамата наемни убийци с лимузината на Франк, обаче полицията по-късно го откри с гарота на шията в багажника на колата, зарязана на паркинга на летище „Нюарк“ — което ми напомняше, ако изобщо имах нужда от напомняне, че тия хора не си поплюват и не бива да им се има доверие.

— Да, какви времена бяха — потвърдих.

— Да бе. Ей, спомняш ли си оная заран, гато феберейците дойдоха за шефа? Онуй дребното италианче, Манкузо. Помниш ли го?

Въпросният господин беше специален агент от ФБР Феликс Манкузо, с когото бях водил някои разговори относно работата ми при Франк Белароса и който, въпреки тоя факт, ме харесваше. Господин Манкузо дойде в Алхамбра да арестува дон Франк Белароса за убийството на колумбийския наркобарон и Франк знаеше, че ще се случи така, затова присъствах като негов адвокат, а Лени и Вини бяха там, за да изглеждат зли, докато Тони, спомнях си, стоеше във вратарската къщичка на Алхамбра. Феликс Манкузо дойде сам, без армия от агенти, за да покаже на Франк Белароса, че му стиска не помалко, отколкото на него. Обаче преди да му сложи белезниците, ме отведе настрани и се опита да спаси душата ми, като ме посъветва да се разкарам от Белароса, преди да е станало късно. Добър съвет, само че вече беше станало късно.

И ето че сега бях на прага на може би нова страхотна глупост, и съзнавах, че мога да не вляза в китайския ресторант „Уон Ли“.

— Ей, аз те бавя бе! — сети се Тони. — Давай, влизай. Третото сепаре отдысно.

Обърнах се и закрачих към ресторанта.

[1] Участник в Гражданската война между Севера и Юга. — Б.пр. ↑

12.

Третото сепаре отдясно.

„Уон Ли“ не се беше променил много за тия десет години, пък и изобщо през последните трийсет, и изглеждаше като китайски ресторант от 70-те.

Антъни седеше срещу вратата, какъвто е обичаят на хората с неговата професия. Имаше добри зрителни линии и огневи полета. Само гърбът му изглеждаше открит, обаче някъде отзад може да се криеше друг мафиот.

Говореше по мобилния си телефон: държеше го в лявата си ръка, тъй че дясната да е свободна, за да поднася пържени пелмени към устата си или да си извади пистолета.

Е, може би свръхинтерпретирам избора му на място. Тъй де, това е китайски ресторант в малко градче, за бога. Случайно някога да сте виждали заглавие във вестник, гласящо *„Мафиотски бос, убит в китайски ресторант“*?

От друга страна, ако се съдеше по предпазливото му поведение пред вратарската къщичка, имаше голяма вероятност Антъни да знае, че е в нечий списък. А аз ще вечерям с тоя тип? Би трябвало да съм си научил урока в „Джулио“.

Той ме видя още щом отворих вратата и се заусмихва, помахна ми със свободната си за пистолет ръка, без да прекъсва разговора. Носеше друг вариант на ужасната риза от оная вечер, само че тоя път в комбинация с електриковосиньо яке.

Момичето на входа забеляза, че сме раесанос, и ме придружи до сепарето с думите:

— Сяда при свой приятел.

Тогава защо ме настаняваха тук?

Антъни още приказваше по телефона, но ми протегна ръка и аз я стиснах.

— Добре де... добре... съжалявам... да... добре...

Съпруга или майка.

Той продължаваше:

— Да... тук е, мамо. Искан да те поздрави... да... ето... мамо... мамо... — И ми подаде мобилния телефон: — Майка ми иска да ви поздрави.

Мразя да ми подават телефон, за да поздравя някой, когото не искам да поздравявам, обаче харесвах Анна Белароса, затова вдигнах мобифона до ухото си и я чух да казва:

— Толкова много италиански ресторанти в Глен Коув, а ти да го заведеш при жълтурите! Не *разсъждаваш*, Тони. Виж, баща ти *разсъждаваше*. Ти...

— Здравсти, Анна, аз съм...

— Кой?

— Джон Сатър. Как си?

— Джон! О, божичко! Не мога да повярвам, че си ти. О, божичко! Как си, Джон?

— Ами...

— Тони казва, че изглеждаш страхотно.

— Антъни.

— Кой?

— Синът ти...

— *Тони*. Тони казва, че те видял онзи ден. Казва, че вече живееш тук.

— Ами... аз...

— Защо не идете в „Станко“? Защо вечеряте при жълтурите?

— Китайският ресторант беше *моя* идея. Е, пак си в Бруклин, нали?

— Да. В стария квартал. Уилямсбърг. Откакто Франк... о, Господи, Джон. Можеш ли да повярваш, че е мъртъв?

Всъщност да.

— Минаха десет години, Джон, десет години, откакто моят Франк... — Тя въздъхна, след което тихо изхлипа, овладя се и продължи: — Нищо не е същото без Франк.

Това беше добра новина.

Анна се впусна в кратко хвалебствие за покойния си съпруг: звучеше многократно репетирано и подчертаваше качествата му на баща.

— Много липсва на момчетата. След няколко седмици е Денят на бащата, Джон. Момчетата ме водят на гробището всеки Ден на бащата.

И плачат на гроба му.

— Сигурно им е много тъжно.

Тя ме осведоми, че наистина им е много тъжно. Не спомена нищо конкретно за Франк като идеален съпруг, но не посочи и нищо негативно, естествено, нито щеше да го посочи някога.

За последен път я бях видял на погребението на Франк и не изглеждаше много добре в черно, със стичащ се по лицето грим. Ала иначе беше привлекателна жена от типа богиня на плодородието — едра, с голям бюст, хубава кожа под грима, големи очи и пълни извити устни. Зачудих се какво ли са направили с нея десетте години вдовството.

Анна продължаваше да бърбори. Погледнах Антъни — той явно не ми обръщаше внимание и разсеяно бъркаше питието си, което изглеждаше и миришеше като скоч с лед. Привлякох погледа му и посочих чашата. Той кимна и повика келнерката.

Госпожа Белароса говореше за живота си без покойния си съпруг, като избягваше да споменава как моята тогавашна жена бе изстреляла три трийсет и осем калиброви куршума в скъпия Франк.

Това се беше случило на мецанина над Палмовия вестибюл в Алхамбра. Франк — само по халат — бе паднал през парапета върху червените плочки на долния етаж, халатът му се бе разтворил и когато го видях, нямаше нищо под тоя черен копринен халат, и сега ми хрумна, че тоя негов образ някак си се е пренесъл в съня ми в друга форма.

— Той те обичаше, Джон — продължаваше Анна. — Наистина те обичаше.

Тогава защо ебеше жена ми?

— Винаги казваше, че си много умен. Разправяше как си му помогнал, когато се опитаха да му предявят фалшиви обвинения.

По ирония на съдбата, в затвора Франк Белароса щеше да е на по-сигурно място.

— Е, просто върших работата, за която ми плащаше. — И все още ми дължеше петдесет хиляди долара.

— Не. Вършеше я, защото го обичаше.

— Да. — Дали пък не бях отписал петдесетте хиляди, които щяха да са ми като обеща на ухото? Държавата все пак конфискува всичките му налични средства и чекови книжки.

Анна не спираше да дърдори. Сервитьорката дойде, съвсем млада китайска дама, и аз посочих чашата на Антъни и после себе си, затуй тя я премести пред мен.

На Антъни явно не му стана смешно, понеже рязко дръпна уискито си обратно и сърдито поръча два „Дюърс“, след което измърмори на италиански: „Stonata“, което, спомням си, означава нещо като откачалка.

— Защо го направи тя, Джон? — не щеш ли, попита Анна.

— Тъъ...

— Джон. Защо?

— Тъъ... ами... — Ами, защото си бяха вдигнали скандал. Но се съмнявах, че госпожа Белароса иска да чуе такъв отговор. Тъй де, нямаше начин да не знае — отразиха го всички вестници, доколкото си спомням, да не споменавам за радиото, телевизията и безплатно разпространяваната жълта преса. Глупав въпрос.

— Не *трябваше* да го прави, Джон.

— Знам. — Само че Франк ѝ беше дал някои обещания и после ги беше нарушил. И Сюън, която не бе свикнала да я подиграват, го застреля.

Когато го видях, кръвта около трите огнестрелни рани се беше съсирила като червен крем карамел. Раната в слабините му беше в срамните му косми и целите му гениталии бяха в съсирена кръв. Черепът му се бе ударил в плочките на пода с такава сила, че от главата му бяха изригнали кървави пръски, които очертаваха нимб. Очите му още бяха отворени, затова ги затворих, с което ядосах криминалистите и полицейските фотографии.

— Джон? Тя каза ли ти защо?

— Не. — Всъщност ми каза, обаче лъжеше.

— Защо се е върнала? — попита Анна.

— Не знам.

— Виждал ли си я?

— Не.

— Трябва да гори в ада за престъплението си.

Малко започвах да се дразня от намеците ѝ, че нейният свят съпруг Франк Белароса Епископа е станал невинна жертва на зла хладнокръвна убийца. Я стига, Анна! Мъжът ти беше прочут мафиотски бос, навярно също убиец, и определено прелюбодеец, дето

е изучава повече жени от спагетите, които е изял през целия си живот. Та, за да използвам израз, който тя щеше да разбере, би трябвало да кажа: „Каквото повикало — такова се обадило“. Нещо повече, Анна, ако някой гори в ада, това е мъжът ти. Само че не й съобщих всички тия неща. — Добре, Анна, Тони иска да поговорим...

— Не бива да ядете там. Не знаете какво слагат в храната.

— Така е. Добре...

— При следващото си идване в Бруклин се отбий на кафе или иди у Тони на вечеря. Идната неделя. Аз ще сготвя.

— Благодаря. Всичко хубаво. — Прибавих: „Чао“ и върнах мобилния телефон на Антъни, който винаги щеше да си остане Тони за мамичка.

— Да, мамо — каза той по телефона. — Ясно... добре, добре. В „Станко“. — Послуша известно време, после обеща: — Ще й предам да ти се обади. Тя е заета с децата, мамо. Можеш ти да й се обадиш...

Клетият Тони. Хариет Сатър започваше да изглежда мила жена.

Накрая той затвори, тресна телефона на масата, допи си скоча на една глътка и мина на „ти“:

— Знаеш ли каква е разликата между италианска майка и ротвайлер?

— Каква?

— Накрая ротвайлерът те пуска.

Усмихнах се.

Антъни запали цигара и помълча известно време, после се поинтересува:

— Какво ти разправяше?

— За баща ти.

Той кимна и сменихме темата или поне, сигурен бях, я отложихме за по-късно.

Келнерката ни донесе двата скоча и правилно постави по една чаша пред всеки от нас, след което попита:

— Сега поръчва?

— Не си ни донесла шибаното *меню* — осведоми я Антъни. — Cretino.

Може би трябваше да предложи да вечеряме в „Станко“.

Той вдигна чашата си и аз последвах примера му. Чукнахме се.

— Salute — рече Антъни, на което отвърнах:

— Наздраве.

После ме информира, говореше за майка си:

— Двете с Меган, жена ми, не се разбират.

— Това понякога е много сложно.

— Да. Сложно е. Меган, нали разбираш, тя е ирландка, а те имат различни... как му се вика?

— Национални традиции? Обичаи?

— Да. Както и да е, не е като да съм женен за melanzana или нещо такова.

— Ясно. — Тая дума означава патладжан, за какъвто човек обикновено не се жени, но на италиански жаргон е и чернокож. Постепенно си припомнях всичко. Сметката, моля.

По въпроса за семейното щастие в предградията, а и тъй като бях любопитен, попитах:

— Харесва ли ти да живееш в Алхамбра Истейтс?

Той сви рамене.

— Бива... обаче ми се ще да се върна в града. — След което ми съобщи следната гореща новина: — В Ню Йорк бъка от готини мацки.

— Това не би трябвало да представлява интерес за семеен мъж.

Забележката ми му се стори смешна.

— Почти я бях навил да се пренесем в града, ама след единайсети септември — забрави.

— Това е подходящо място за отглеждане на деца.

— Да. Имам две. Момче, Франк, на пет години, и момиче, Кели Ан — Ан е на името на майка ми. Кели е моминското име на майката на Меган. — Антъни продължи: — Майка ми... знаеш ги какви са майките... — После неуспешно се опита да имитира гласа на мамичка: — „Тони, що за име е Кели? Единствените момичета с това име, които познавам в Уилямсбърг, са пияндета“. — Засмя се и като загра, че е нарушил правилото да не разкрива нищо отрицателно за la famiglia, прибави: — Да оставим тия неща.

След което се върна на темата за живота в предградията.

— Знаеш ли, че пътят, който минава край именията, е частен? Грейс Лейн е частен път.

— Знам.

— Е, ами, той значи се рушеше и ония долнопробни копелета от околните имоти не искаха да го поправят. Та аз възложих на една моя

компания да го ремонтира в полза на всички.

Това беше интересно и разкриваше нещо за Антъни. Баща му не се вълнуваше какво мислят за него, стига до го уважават и да ги е страх. Белароса младши явно търсеше признание. Само че на тесногърдите обитатели на предградията им е адски трудно да приемат мафиотски бос за съсед. Тъй де, и аз имах същия проблем.

— Много хубаво от твоя страна — похвалих го.

— Да. И да не си помислиш, че някой ми е благодарил! Абсолютно никой не ми благодари, еба ти.

— Е, аз ти благодаря. Пътят изглежда добре.

— Майната им. Би трябвало пак да го разруша.

— Не бързай. Може пък да организират купон в твоя чест и да те изненадат.

— А стига бе! И аз може да имам изненада за тях.

Недей да трепеш съседите си, Антъни. Децата ти и без това си имат проблеми, понеже татко им е мафиот. Поколебах се, но все пак го попитах:

— Предприемачът запазил ли е езерцето и статуята на Нептун?

— Ъ?... А, да, спомням си ги, когато бях малък. Имаше, такова, фалшиви римски руини, градини и така нататък. Страхотно място беше. Спомняш ли си го?

— Да. Запазено ли е?

— Не. Нищо не е останало. Има само къщи. Защо питаш?

— Просто от любопитство.

— Да. Обичах го онова място. Веднъж плувах гол в езерцето. — И се усмихна. — Със студентката, дето баща ми я нае да ми дава частни уроци.

— По какво?

Антъни се засмя, после сякаш потъна в спомени, така че използвах възможността да помисля как да се измъкна. Освен това се огледах, за да видя дали в „Уон Ли“ няма някой познат. Или някой, който да прилича на фебереец.

В ресторанта нямаше почти никого освен няколко семейства с деца и хора, чакащи да вземат храна за къщи. Вниманието ми привлече мъж, който седеше сам в сепаре от отсрещната страна с лице към дъното на помещението.

Белароса младши забеляза интереса ми към въпросния господин и каза:

— Той е с мен.

— Добре. — Та значи имахме пресечни огневи полета, ако възникнеше съответната ситуация. Това ме поуспокои. И по-важното, господин Белароса определено се намираше в пълна бойна готовност. Вгледах се в него и ми се стори, че под широката хавайка носи бронирана жилетка. Каквато спаси живота на баща му в „Джулио“. Може би трябваше да го попитам дали няма една резервна.

Ако трябваше да предположа какво или кой е причина за нервността на Антъни, щях да заложа на Сали Да-да. Макар че си оставаше загадка защо трябва да се случва точно сега, след цели десет години. Е, можеше да е някой друг. Щях да съм сигурен само ако до масата изведнъж се появяха същите двама типове с пушки, които бяха в „Джулио“, и пръснеха мозъка на Антъни. Май и аз трябваше да си взема храна за вкъщи.

Келнерката донесе менютата и ги прегледахме.

— Обичаш ли китайска кухня? — попита той.

— Понякога.

— Веднъж излизах с една китайка и само час, след като я изкльопах, пак бях гладен. — Антъни се засмя. — Чат ли си?

— Да. — Загледах се в менюто още по-задълбочено и отпих голяма глътка скоч.

— Та излизах с оная китайка и една вечер бая се разгорещихме — продължи той. — Викам й: „Искам шест-девет“, а тя пита: „О, искаш телешко с броколи точно *сега*?!“ — Антъни отново се засмя. — Чат ли си?

— Да.

— Знаеш ли някой китайски виц?

— В момента нищо не ми идва наум.

— Веднъж чух баща ми да казва на някой, че си забавен човек.

Франк наистина харесваше моя сарказъм, ирония и хумор, даже когато ставаше техен обект. Не бях сигурен, че синът му е също толкова дебелокож или умен — все още не бях преценил умствените му възможности.

— Баща ти ме предразполагаше да използвам остроумието си по най-добрия начин — заявих.

Сервитърката се върна и аз си поръчах супа с пелмени и телешко с броколи, което предизвика смеха на Антъни. Той поиска номер шейсет и девет, какъвто се оказа, че няма в менюто, тъй че се задоволи със същото като мен. Освен това ѝ нареди да му донесе още един скоч и чист пепелник, а аз пожелах пръчици за хранене.

— Знаеш ли защо съпругите обичат китайска кухня? — попита ме моят сътрапезник.

— Не. Защо?

— Защото напълно задоволява мъжете им.

Надявах се, че това изчерпва репертоара му.

Забелязах, че също като Тони Антъни носи значка с американското знаме на ревера на якето си. Спомнях си, че Франк и неговите приятели проявяваха някакво примитивно патриотарство, основаващо се предимно на ксенофобия, расизъм и остатъчна емигрантска култура, според която „Америка е велика страна“.

Наистина е така и въпреки някои сериозни проблеми, след три години скитане около света и седем години в Лондон вече го виждах по-ясно. Тъй де, Англия е хубаво място за самозаточили се американци, обаче не е като у дома, а аз изведнъж осъзнах, че сега съм си у дома. Така че може би трябваше да престана да играя ролята на емигрант, дошъл на кратко посещение в Щатите.

— Е, докога ще останеш? — сякаш прочел мислите ми, попита Антъни.

Предполагам, че това беше изходният въпрос, чийто отговор щеше да определи дали изобщо има почва за делови разговор. По тая причина трябваше внимателно да обмисля отговора си.

— Още ли не си решил? — прибави той.

— Ами... като че ли по-скоро ще остана.

— Добре. Няма защо да се връщаш там. Целият екшън е тук.

Всъщност това беше сериозен довод за връщането ми в Лондон.

Изведнъж Антъни бръкна в джоба си и си помислих, че ще измъкне патлак, но вместо това той извади значка с американското знаме и я тупна пред мен.

— Щом ще оставаш, трябва да носиш такава значка.

Оставих я да си лежи на масата.

— Благодаря.

— Закачи си я на ревера. — Белароса младши посочи своята и понеже не изпълних нареждането, се наведе напред и я закачи на левия ревер на синьото ми сако. — Ето така. Сега пак си американец.

— Родът ми е в Америка от над триста години — осведомих го.

— А стига бе! Защо са чакали толкова много, след като Колумб е открил Америка?

И като продължи на историческа тема, ме информира:

— Следвах история. Учих цяла година в колежа. Нюйоркския. Направо си скапах мозъка.

Личеше си.

— Чел съм много за римляните. Тия неща ме интересуват. Ами теб?

— Учил съм осем години латински и можех да чета Цицерон, Сенека и Овидий в оригинал.

— А стига бе!

— Обаче последната година в колежа ме улучиха в главата с бейзболна топка и сега мога да чета само италиански.

Това му се стори смешно. После стана сериозен.

— Искам да кажа, че виждам тая страна като Рим, когато империята е била в голямо затруднение. Разбираш ли?

Не отговорих.

— Такова де... с Републиката е свършено. Сега сме като империя и всеки задник иска да си изпробва мерника срещу нас. Нали така? Като ония шибаняци на единайсети септември. Освен това не можем да контролираме всичките си граници, както не са могли и римляните, затова имаме десет милиона незаконни имигранти, дето даже не говорят шибания език и не им пука за страната. Искат само да се включат в екшъна. А задниците във Вашингтон се мотат и спорят като римския сенат и шибаната страна отива по дяволите, всякакви откачалки пискат, че им нарушавали правата, и шибаните варвари са на границата.

— Това в коя книга го пише?

Той продължи тирадата си, без да ми обърне внимание.

— Шибаните бюрократи са ни нагъзили отвсякъде, мъжете в тая страна се държат като женки, жените се държат като мъже и на никой не му пука за нищо друго, освен за хляб и зрелища. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Разбирам логиката ти, Антъни. — След това му съобщих добрата новина: — Поне организираната престъпност е почти окончателно унищожена.

Антъни угаси фаса си в пепелника.

— Така ли смяташ?

Той беше идеален пример как недостатъчното знание може да е опасно.

Минах на въпроса за целта на тая вечеря и го попитах:

— Е, какво по-точно те интересува за баща ти?

Антъни запали нова цигара и се облегна назад.

— Просто искам да ми разправиш... такова... как сте се запознали. Защо сте решили да работите заедно. Искам да кажа... защо човек като теб... нали разбираш, се е заел с наказателно дело?

— Имаш предвид защо съм се забъркал с организираната престъпност ли?

Той нямаше намерение да навлиза в тая тема. Тъй де, такова, нали разбирате, мафия няма. Нито Коза Ностра. К'ви ги дрънкаш бе?

— Защищавал си го по обвинение в убийство, което е било изфабрикувано, както ти е известно, господин адвокат — припомни ми Антъни, след което пак ме попита: — Та как се запознахте с баща ми и почнахте да работите заедно?

— Отношенията ни бяха предимно лични. Допаднахме си, а той имаше нужда от помощ.

— Нима? Ама ти защо си навря главата в торбата?

Интересуваше го какво ме е мотивирало — защо съм се замесил с мафията, тъй да се каже, и какво би ме накарало да го направя отново. В неговия свят отговорът беше пари и власт, но той може би разбираше, че в моя свят нещата са по-сложни.

— Вече ти казах оня ден — той ми направи услуга, за която му се отплатих — отвърнах. Цялата истина беше, че Франк Белароса, в съучастие с жена ми, разигра мъжкарската карта, тоест Франк имаше патлак и кураж за двамина, а симпатягата Джон имаше перо и остър ум. Естествено, бяха го изпипали много тънко, обаче това предизвикателство към моята мъжественост постигна целта си. Освен това бях отегчен и Сюзън го знаеше. Ала не знаеше, че Франк Белароса е погъделичкал и тъмната ми страна — злото е адски съблазнително, което Сюзън установи много късно. — Баща ти беше

много обаятелен и изключително убедителен човек. — Плюс това чукаше жена ми, за да стигне до мен чрез нея, макар че навремето не го знаех.

И ми се струва, че Сюзън също не го е знаела. Сигурно си е мислила, че Франк се интересува само от нея. Всъщност донякъде го мотивираше удобството на креватните разговори с жената на неговия адвокат, да не споменавам тръпката да чука снобска светска кучка. Но от друга страна, навярно въпреки волята си Франк все бе изпитвал нещо към Сюзън Сатър.

— Баща ми го биваше да избира подходящите хора — с известна проникателност отбеляза Антъни. — Такова, знаеше какво искат *те* и им показваше как да го получат.

Бях научил за един такъв тип в неделното училище: казваше се Луцифер.

Във връзка с мнимата причина за тая вечеря Антъни ми зададе няколко въпроса относно личните ми спомени за баща му.

Разказах му няколко случки, които, предполагах, щяха да представят татенцето му в добра светлина.

После му описах първото ни отиване със Сюзън в Алхамбра, когато Франк ни покани на кафе, споменах и за гостоприемството и сърдечността на Анна. Не споделих с него, че здравата съм наругал жена си, задето е приела поканата, нито че впечатленията ми за семейство Белароса като моите нови съседи на Златния бряг не са били съвсем благоприятни. Всъщност бях ужасен. Но и малко заинтригуван, също като Сюзън.

Във всеки случай представях нещата повърхностно и позитивно, като прескочих последвалото ми прелъстяване от Франк Белароса, прелъстяването на жена ми пак от него (или обратно) и накрая пропадането ни в ада. Това можеше да е малко сложно за Антъни и не му влизаше в работата.

Всичко това отне петнайсетина минути, през които ми сервираха супата с пелмени, докато аз си пиех скоча, а Антъни пушеше, тръскаше пепелта на пода и почти не говореше.

— Това е — завърших и добавих: — Съжалявам за случилото се и искам да знаеш, че споделям мъката ви с теб, майка ти, братята ти и цялото ви семейство.

Той кимна.

— Всъщност не съм гладен и имам много работа вкъщи — казах.
— Благодаря за уискито. — Понечих да си извадя портфейла. — Хайде да си поделим сметката.

Антъни явно се изненада, че наистина искам да се лиша от неговата компания.

— Закъде бързаш?

— Току-що ти обясних.

— Поръчай си още едно. — Извика на сервитьорката: — Още две! — После ме попита: — Искаш ли цигара?

— Не, благодаря.

След като уредихме и тоя въпрос, моят събеседник се върна на предишната тема.

— Добре де, как позволи на държавата да гепи Алхамбра? Искам да кажа, нали с това си изкарваш прехраната?

— Да. Ако искаш да спечелиш нещо, трябва и да дадеш. Даже Иисус е казал да отдаваме кесаревото кесарю.

— Да, ама Иисус е бил готин пич и не е имал данъчен съветник. Нито адвокат. — Ухили се. — Точно затова са го заковали. С пироните имам предвид.

— Бях на път да отхвърля обвинението в убийство — припомних му.

— Да де, но щом баща ми не е извършил нищо престъпно, защо тогава му отнеха имота?

— Обясних ти. За данъчни измами.

— Празни приказки.

— Не са празни приказки, а *престъпление*. — Както вече казах и както със сигурност знаеше Антъни, в действителност правосъдното министерство и данъчната служба разполагаха с достатъчно истински и подправени доказателства срещу Франк Белароса, за да превърнат живота му в ад. Освен това собственият му баджанак Сали Да-да, мъжът на сестрата на Анна, се бе опитал да го премахне и аурата на власт и могъщество на Франк помръкваше. Затова той избра лесния изход и прие сделката с властите. Тоест: разкажи ни за всяко извършено от теб престъпление, Франк, и ни дай имената на мутрите, които са ти приятели. После се откажи от имотите си, дай ни всичките си пари и можеш да отидеш в изгнание като свободен човек. Доста добра сделка, за предпочитане пред затвора. Пък и изгнанието в

Италия идеално се вписваше в плановете на Франк и Сюън да избягат заедно, обаче се съмнявах, че Антъни иска да знае всичко това. Всъщност искаше *празните* приказки.

— И по никакъв начин не си можел да спасиш Алхамбра, така ли?

— Да.

— Добре... ей, чух, че баща ми притежавал и твоята къща. И нея я бил купил.

— Да. Купи Станхоуп Хол от тъст ми. — Изкушавах се да кажа: „Струва ми се, че му трябваше повече място, за да заравя трупове“, но поясних: — Искаше да контролира застрояването на терените около имението си. — Както вече споменах, в действителност най-вероятно Сюън беше склонила любовника си за тая сделка. Тъст ми, Уилям Скръндзата, искаше да се отърве от скъпото бреме и на съответната цена щеше да го продаде и на дявола. Кое то всъщност направи.

Сюън се терзаше от мисълта, че домът ѝ ще попадне в ръцете на някой непознат или предприемач, и струва ми се, виждаше дон Белароса като своя бял рицар, който може да спаси имението ѝ. Нямам представа за какво се е договорила с любовника си, обаче подозирах, че е възнамерявала да живее там с Франк. После пък той го предаде на властите, включи се в Програмата за защита на свидетели и Италия, предполагам, е станала резервният план.

Наистина трябваше да настоя, че се налага да си тръгна, но Антъни изглеждаше обсебен от факта, че федералните власти са заграбили от баща му порядъчна сума в имот и наличност, та стигна дотам да ме попита:

— Мислиш ли, че имам шанс да си върна всичко?

— Твоят шанс да си върнеш отнетото по силата на Закона за рекетъорските и корумпирани организации е точно толкова голям, колкото Чедата на Италия^[1] да ме изберат за Мъж на годината.

— Ами ония милиони, дето си ги внесъл като гаранция за баща ми? — упорстваше той. — А? Той беше убит преди процеса и не е извършил убийството. Тогава защо не можеш да ги върнеш?

Виждах накъде отива работата, естествено, и категорично не желяех да стигна там.

— Доколкото ми е известно, тия пари, наред със Станхоуп Хол, са били върнати на баща ти и после пак са били отнети по силата на

договореностите му с данъчната служба.

— Да, но...

— Няма никакво „но“, Антъни. Навремето направих каквото можех. Баща ти остана доволен от работата ми и дума не може да става за преиграване.

С две думи, това, че мечтае да си върне изгубеното богатство, общо взето беше само за парлама. Всъщност неговата цел бях аз, на което се дължеше и завоалираната му критика на начина, по който бях водил това дело преди десет години. Сега щеше да ми даде възможност да оправя нещата, да се погрижа за справедливостта да възтържествува. И следващата спирка беше хлъзгавият склон, водещ към неговия подземен свят. Не, благодаря. Вече съм бил там, Антъни. Добре плащате, ама цената е много висока.

— Ако се заемеш, ще ти дам двеста аванс и една трета от всичко, което успееш да върнеш от държавата — каза Белароса младши и прибави, в случай че математиката ми е убягнала: — Това прави тричетири, а може би даже пет милиона за теб.

Явно не беше толкова тъп, колкото го мислех, а и разбираше, че сухото прави повечето хора податливи на дяволските съблазни.

— Всъщност е около нула — възразих.

— Е, поне ще вземеш двестата от аванса. Твои са.

— Не, твои са.

Това явно малко го ядоса и той опита нов подход.

— Ей, адвокатче, струва ми се, че в това отношение си длъжник на семейството ми.

— Абсолютно нищо не ви дължа, Антъни. — Всъщност, Младши, баща ти ми дължи петдесет бона. Продължих: — Накрая, когато баща ти сам сключи сделка с властите, аз престанах да работя за него. Доколкото ми е известно, тогава го е представлявал единствено личният му адвокат Джак Уейнстейн... — който по-точно беше адвокат на мафията, — тъй че трябва да поговориш с него, ако вече не си го направил.

— Джак се пенсионира.

— Аз също.

Поне от моя страна тая среща беше приключила. Обходихме всички алеи на спомените и отбих тромавия опит за вербуване, тъй че, освен ако Младши не искаше да чуе, че баща му наистина е пеел на

властите, или за отношението ми към това, че баща му е направил нужното, за да се стигне до разследването около моите данъчни декларации, или за прелъстяването на жена ми, нямаше за какво друго да разговаряме — освен ако не искаше да чуе за нощта, в която Сюзън уби баща му. По този въпрос му напомних:

— Не забравяй какво си приказвахме за бившата ми жена.

Той кимна и попита:

— А бе пука ли ти изобщо?

— На децата ми им пука.

Антъни отново кимна.

— Не се тревожи.

— Добре. — И тъкмо понечих повторно да обявя преждевременното си заминаване, когато той рече:

— Така и не разбрах как успя да се измъкне тя.

— С добри адвокати.

— Сериозно? Явно не си бил ти.

— Я си еби майката, Антъни.

Също като баща си, на когото рядко или по-скоро никога не му се налагаше да слуша лични обиди, Антъни не знаеше как да реагира. Изглежда, се колебаеше дали да избухне в буйна ярост, или да го приеме като шега. Избра второто и принудено се засмя.

— Трябва да се научиш да псуваш на италиански. Ще викаш „vaffanculo“. Това значи... такова... еби се в гъза. Не е като на английски.

— Интересно. Ами...

— Но исках да кажа: мислиш ли, че е честно, дето я оправдаха по обвинението в предумишлено убийство? Правосъдието се отнесе с нея различно заради това коя е тя. Нали така? Искам да кажа — каква е тая работа? Лов на италианци ли?

— Въпросът е приключен. Можеш да се обърнеш към министерството на правосъдието.

— Да бе, как не!

— И даже не си помисляй онова, дето си го мислиш.

Той се вторачи в мен, ала не каза нищо.

Понечих да се измъкна от сепарето, само че сервитьорката се появи с две покрити купи.

— Иска да си поделя ядене? — попита ни милата, но очевидно неопитна госпожица.

— Поръчали сме си еднакви неща ма — напомни ѝ Антъни; настроението му нещо се беше поразвалило. Той ме погледна. — Пълна идиотка. — После пак се обърна към нея: — Ти ебаваш ли се с нас? На глупаци ли ти приличаме?

Келнерката явно не го разбра.

— Не обича супа?

— Разкарай супата и донеси две бири — изсумтя Младши. — Аре, да те няма.

Франк Белароса майсторски криеше гангстерската си природа, въпреки че на моменти я виждах да прозира, пък и бях чувал за нея от агент Манкузо. Синът му обаче явно не беше научил, че добрият социопат знае как и кога да е любезен и обаятелен. Антъни се държа добре във вратарската къщичка, даже го бях помислил за лека категория, но като наблюдаваш отношението на могъщите към малките хора, разбираш как ще се отнасят с теб, когато няма какво повече да им дадеш.

— Тая забрави шибаните пръчици за хранене — сети се Антъни. — Не ѝ ли поръча да ти донесе пръчици? — Вдигна ръка и понечи да ѝ извика, но аз го спрях.

— Остави.

— Не. Ще я...

— *Остави*, казах. — Наведох се към него и Белароса младши ме погледна. — Когато се върне, ще ѝ се извиниш за невъзпитаното си поведение.

— Какво?!

— Чу ме, Антъни. Ето ти и още един съвет за добрия етикет: ако искам пръчици за хранене, аз ще я помоля да ми донесе, а не ти. А ако искам бира, аз ще си я поръчам. Разбираш ли?

Разбра ме, обаче урокът не му допадна. Интересно — не отговори нищо.

Излязох от сепарето.

— Къде отиваш? — попита ме той.

— Вкъщи.

Антъни се изправи и ме последва.

— Ей, не ми бягай, адвокатче. Още не сме свършили.

Обърнах се към него и застанахме почти лице в лице.

— Свършихме. Няма за какво повече да говорим.

— Не е вярно. И двамата имаме неща за уреждане.

— Възможно е. Само че не заедно, Антъни.

Започвахме да привличаме внимание и той предложи:

— Ще те изпратя.

— Не. Ще се върнеш на мястото си, ще се извиниш на сервитьорката и после ще правиш каквото искаш с остатъка от живота си, по дяволите.

Изглежда, внезапно му хрумна нещо.

— Да, виждам, че ти стиска, обаче нещо не ми се струваш много умен.

С периферното си зрение забелязах, че мутрата на Антъни също е станал и се е приближил няколко крачки към нас. В ресторанта вече цареше пълна тишина.

— Имаш очите на баща си, но почти нищо друго — осведомих сина на Франк Белароса.

Обърнах се и тръгнах към изхода, без да знам какво да очаквам.

Излязох в хладната вечер. Тони си беше дал пушпауза и се беше облегнал на кадилака.

— Ей, свършихте ли вече? — подвижна ми.

Не му обърнах внимание, качих се в колата си и запалих двигателя. Зърнах мутрата да излиза от ресторанта и докато изкарвах форда на заден от паркинга, го видях да разговаря с Тони. Дватама ме проследиха с погледи, докато спокойно завивах по улицата.

Не *биваше* да предизвиквам скарване, обаче това момче започваше да ме дразни и ми се струваше, че се държи малко снизходително. Е, може да бях сбъркал. А може пък да бях видял Франк на масата срещу мен, може да бях видял как Франк Белароса се люби със Сюзън, сцена от оня проклет сън, или как Франк ме примамва да работя за него, или как ми преебава живота с усмихнато лице.

Във всеки случай, каквато и да беше причината, чувствах се добре, а и това в крайна сметка щеше да разкара Младши от живота ми.

Хвърлих поглед към огледалото, ала не видях джипа след мен.

Излязох от Глен Коув и потеглих към Латингтаун.

Освен това пак бях предупредил Антъни да не припарва до Сюзън. Естествено, ако работех за него, тя нямаше от какво да се страхува, ако изобщо се страхуваше, а бях сигурен в обратното. Някога страховете бяха по моята част и явно още бе така.

На второ място трябваше да имам предвид, че макар да не е наследил бащиното си богатство, Антъни най-вероятно е наследил бащините си врагове — както в непосредственото обкръжение от приятели и роднини, например чичо Сал, така и извън фамилията, например някои гангстери, които една вечер бях видял на купон в хотел „Плаза“, а също и хора като Алфонсо Ферагамо, чиято работа се състоеше в това задълго да пратят младия Антъни в затвора. Затова и мандатът му на мафиотски бос можеше да се окаже кратък и имаше голяма вероятност близостта до него да е опасна.

А той, който знае защо, си мислеше, че мога да му помогна да си реши проблемите, както бях помогнал на баща му. Дали пък не трябваше да се почувствам поласкан?

Историята определено може да се повтаря, ако всички насочват усилията си към допускането на едни и същи тъпи грешки.

И все пак нещо ни тегли назад към познатото, защото даже да не е много хубаво, *пак* си е познато.

След петнайсет минути вече шофирах по Грейс Лейн, подаръка на Антъни Белароса за всичките му съседи, и фаровете ми осветяваха лъскавия нов асфалт пред мен. В ума ми изскочи стих от Матей:

Широки са вратата и просторен е пътят, който води
към погибел.

[1] Най-голямата организация на граждани от италиански произход в САЩ, създадена през 1905 г. — Б.пр. ↑

13.

Следващият ден, четвъртък, донесе гръмотевични бури, които бяха подходящ фон за подреждане и горене на документи, и привечер вече сериозно бях напреднал с тая доста трудна и от време на време тъжна задача.

В шест се възнаградих с бутилка червено „Банфи Брунело ди Монталчино“ и панини болонезе (сандвич с болонска наденица), после седнах на креслото на Джордж и прочетох „Ню Йорк Таймс“. Джон Готи, бившият глава на мафиотската фамилия Гамбино, бил на смъртен одър в болницата на Федералния затвор с усилено строг режим в Спрингфийлд, Мисури, където излежавал доживотна присъда без право на условно предсрочно освобождаване.

Зачудих се как и дали това изобщо ще повлияе на господин Антъни Белароса, а после се зачудих защо изобщо се чудя за такова нещо.

И все пак, освен професионалната печалба или загуба на Антъни след смъртта на господин Готи, не можех да не си задавам чисто личния въпрос защо младежите продължават да се захващат с тоя бизнес, след като знаят, че кариерата на почти всички от тяхната famiglia свършва с преждевременна смърт или затвор. Е, може би е за предпочитане пред пенсионерски комплекс във Флорида. Във всеки случай това не беше мой проблем.

Мимоходом обаче се замислих за предложените ми от Белароса младши двеста хиляди срещу малко юридическа работа, замислих се и за своя дял, ако успеях да върна част от конфискуваната от държавата собственост на Франк. Както беше казал Антъни, двестата бона ми бяха в джоба, но както знаех, те бяха лъскава примамка, предназначена да привлече мен, рибата, към евентуалните милиони, стръвта, под която всъщност се криеше остра кука.

В това нямаше нищо незаконно, нито дори неетично — и рибата, и адвокатът трябва да ядат. Проблемът се състоеше в острата кука. Човек трябва да внимава.

Всъщност трябва да престане да мисли за тия неща.

Петък също беше дъждовен и до обяд почти приключих с подреждането и опаковането в кутии на бумагите, готови да бъдат откарани някъде, след като опаковат и откарат Етел. Сега трябваше да събера и опаковам собствения си багаж — стари военни униформи, награди от регати, книги, настолни прибори и така нататък. Как изобщо бях живял десет години без тия неща?

Тъй или иначе, бях открил някои документи, които се отнасяха за или принадлежаха на Съюзън, както и фотографии на семейството ѝ, и тъй като не исках нищо да ми напомня за Станхоупови, особено за Уилям, Шарлот и техния негоден за нищо син Питър, поставих снимките в голям плик наред с нейните бумага. Начинът на доставка следваше да се уточни.

Следобед небето се проясни, което ми даде възможност да потичам до Лонгайлъндския пролив. В морето плаваше голям едномачтов кораб с гафелони ветрила. Изправен на една скала на Фокс Пойнт, аз го наблюдавах как пори вълните на изток с надути бели платна.

Виждах капитана на руля и макар че от това разстояние не различавах ясно лицето му, знаех, че се усмихва.

Съмнявах се, че някога пак ще се върна в морето, въпреки че от време на време ме зовеше, както се случва с всеки моряк. Ала както знае всеки моряк, който обича морето, прегръдката му много често е смъртоносна.

Към четири вече се бях прибрал и случайно забелязах един сив мерцедес да влиза през портала. Шофираше мъж, който спокойно би могъл да отговаря на описанието на човек на име Амир Насим.

По време на престоя си в Лондон бях влизал в непосредствен контакт с хора, които изповядват исляма, включително неколцина колеги, и предполагах, че като иранец, господин Насим е мюсюлманин и следователно празничният за него ден ще започне по залез-слънце с призова за молитва.

Господин Насим, а сигурно и цялото му семейство, щяха да отидат в джамията или просто да опънат молитвените килимчета в бившия параклис на Станхоуп Хол, да си изуят обувката, да се обърнат с лице към Мека, което в тая част на света означаваше на изток към Хамптън, и да се помолят.

Не исках да им смуцавам молитвите, обаче наистина се налагаше да разговарям с господин Насим, тъй че спокойно можех да го направя сега. Реших, че разполагам с няколко часа до опъването на молитвените килимчета, така че се облякох в бежов спортен панталон, синьо сако, блузка с якичка и мокасини, пък си и смених чорапите, в случай че той опъне резервно килимче и ме покани да остана.

Бях намерил кутия с мои стари визитки, на които пишеше само „Джон Уитман Сатър, Станхоуп Хол“, и пъхнах няколко в джоба си.

Тия безполезни и старомодни визитки бях получил от Сюзън и сигурно не бях използвал и шест от тях за дванайсетте години, откакто ги имах — последната бях пратил, за да се позабавлявам, на дон Франк Белароса по неговия строителен предприемач, с инструкции господин Белароса да се обади на господин Сатър относно проекта за конюшня на госпожа Сатър, за който нашият нов съсед предложи да ни помогне. Всъщност настоя.

При нормални обстоятелства щях да извървя осемстотинте метра по главната алея до Станхоуп Хол, обаче не исках да минавам пеш покрай къщата за гости на Сюзън, нашето някогашно семейно жилище. Затова се качих на форда и потеглих към господарския дом.

Подминах отбивката за нейната къща, която се виждаше вляво от пътя — в предната стая светеше. Някога там се намираше моят кабинет. Джипът на Сюзън беше в предния двор.

На известно разстояние от къщата за гости бе конюшната на Сюзън — красива тухлена постройка. По-рано се издигаше по-близо до голямата къща, ала Сюзън я премести тухла по тухла от бащиния си имот на своя територия в очакване Станхоуп Хол да бъде продаден. Сложен и скъп проект, но както отбелязах, за късмет господин Белароса с удоволствие нареди на своя предприемач Доминик незабавно да се захване за работа, при това за жълти стотинки. Аз отказах. Сюзън прие. Поуката тук е, че ако нещо изглежда прекалено хубаво, за да е вярно, наистина е така. Но аз вече го знаех. Не знаех

обаче, че Франк Белароса се интересува колкото от мен, толкова и от Сюзън.

Тъй или иначе, по-нататък видях Станхоуп Хол, построен на възвишение сред терасиран парк.

За да си го представите, помислете си за Белия дом във Вашингтон или кой да е неокласически дворец, който сте виждали, после си представете свят без данък общ доход (а оттам и без експерти по данъчно право като мен), с евтина работна ръка от емигранти, шейсетчасова работна седмица без обществено осигуряване... и богатствата на един нов континент, изливащи се в джобовете на неколкостотин души в Ню Йорк. След тая Епоха на позлатата настъпило Бурното второ десетилетие на XX век, когато нещата станали още по-хубави и именията продължили да се разрастват и умножават като златни гъби, никнещи по Пето авеню, в Бар Харбър, Нюпорт, Хамптън и тук, на Златния бряг. После дошъл Черният четвъртък и всичко се сгромолясало за един-единствен ден. Случват се и гадости на тоя свят.

Трябва да спомена, че задните шейсет акра от имението Станхоуп, където навремето обичаше да язди Сюзън, сега бяха парцелирани като Алхамбра след конфискуването на земята от властите, за да бъдат построени дванайсет отвратително фалшиви неокласически мини имения на задължителната петакрова площ. Слава богу, тия уродливи сгради бяха отделени с ограда и ров от предната част на Станхоуп и свързани с нов път, водещ до друго шосе, тъй че на никого от тоя край на някогашното имение не му се налагаше да вижда или чува обитателите на това гето за новобогаташи. Е, може би звучи малко снобарски, но пък във всеки случай не беше мой проблем.

В оригиналната част от Станхоуп още си стоеше класическият кръгъл храм на любовта с гола статуя на Венера, римската богиня на любовта, и гола статуя на Приап, римския бог на надървянето. Със Сюзън бяхме разиграли там няколко класически теми и веднъж, спомнях си, тя играеше девственица, дошла да се помоли на Венера за подходящ съпруг, а аз бях импотентен центурион, дошъл да се помоли на Приап за корав чеп. Подобно на всичките ни фантазии, и тая имаше щастлив край. За съжаление, същото не можеше да се каже за брака ни в действителност.

Докато се приближавах към господарския дом, се зачудих какво ли мисли Амир Насим за своя езически храм и дали е облякъл статуите, или е наредил да ги откарат или унищожат. Не ми приказвайте за културни недоразумения.

Паркирах форда под грамадния портик на Станхоуп Хол и останах да седя зад волана; мислех си, че в почти изчезналия свят на установени обичаи и протокол, днес наричан социална йерархия, Джон Уитман Сатър нямаше да отиде от вратарската къщичка в господарския дом, за да посети Амир Насим. И може би тъкмо затова не биваше да го правя.

Седях в колата и си мислех, че би трябвало да си тръгна, ала намирах известна утеха във факта, че появата ми е неочаквана и че по тоя начин утвърждавам статута и привилегиите си или каквото там е останало от тях.

По въпроса как да запазиш достойнството си, когато молиш за услуга неотдавна пристигналите варвари, сега живеещи в господарския дом, си спомних любимия на Сюзън цитат от свети Йероним:

Римският свят загива, ала ние продължаваме да държим главите си високо изправени...

Слязох от колата, изкачих гранитните стъпала между класическите колони и натиснах звънеца.

14.

Отвори ми млада жена, навярно иранка, с черна рокля. Представих се:

— Господин Джон Сатър идва да посети господин Амир Насим.

Тук домашната прислужница обикновено питаше: „Той очаква ли ви, господине?“

На което щях да отговоря: „Не, но ако не е неудобно, бих искал да го видя по личен въпрос“. После щях да ѝ връча визитката си, тя щеше да ме покани във фоайето, да изчезне и след няколко минути да донесе присъдата.

В този случай обаче познанията на младата жена по английски явно бяха ограничени, както и школовката ѝ.

— Вие чака — отвърна тя и ми затвори вратата. Затова пак натиснах звънеца и момичето отвори. Подадох му визитката си.

— Занесете му това — наредих рязко. — Разбрахте ли?

Прислужницата отново затвори и аз останах да чакам. Това беше третият ми сблъсък с незнаещи английски хора за също толкова дни и нещо започвах да се ядосвам. Всъщност почти разбихах защо Антъни бе изгубил самообладание с младата китайска сервитьорка и тирадата му за възхода и упадък на Рим. Тъй де, готите, хуните и вандалите сигурно бяха научили латински, прегазвайки империята. *Veni, vidi, vici*. Не е чак толкова трудно.

Чаках около пет минути, вратата за пореден път се отвори и един висок слаб господин с мургаво лице, сив костюм и моята визитка в ръка каза:

— А, господин Сатър. Много мило, че идвате да ме посетите. — Подаде ми десницата си, ръкувахме се и той ме покани да вляза.

— Тъкмо щях да пия чай. Ще ми направите ли компания?

Не обичам чай, но исках да отнема малко от времето му, затова реших, че е чаено време.

— С удоволствие, благодаря.

— Чудесно.

Последвах го в огромния гранитен долен вестибюл, предвиден като своеобразно преходно помещение за пристигащи гости. Тук домашните слуги поемаха шапките, палтата, бастунчетата или там каквото и да е друго на гостите и те биваха повеждани по едно от грамадните вити стълбища, които стигаха до горното фоайе. Както виждате, малко по-официално от начина, по който посрещаме гостите си днес; например: „Ей, Джон, как си, по дяволите? Хвърли си палтото някъде. Вземи си биричка!“

Господин Насим ме поведе по дясното стълбище, което продължаваше да се осветява от оригинални оцветени железни статуи на чернокожи с тюрбани, държащи електрически факли. Зачудих се дали новият собственик не се обижда от статуите, които явно представяха неговите братя по вяра като тъмнокож народ в качеството на прислуга.

Благодарение на Антъни падането на Римската империя още ми се въртеше в главата и си спомних нещо, което бях чел в „Сейнт Пол“ (там се обръщаше голямо внимание на римската история) — за хуна Атила, който, превземайки римския град Медиолан, влязъл в императорския дворец и забелязал голям стенопис, изобразяващ римския император, седнал на трон. В краката му се въргали по очи победени скити. За съжаление, Атила взел пълзящите по пода скити за хуни и това толкова силно го разгневilo, че накарал римския управител да пълзи на четири крака пред него.

Предполагам, че се опасявах от подобно културно недоразумение и тук във връзка с чернокожите, и си помислих, че е редно да кажа нещо от рода на: „Станхоупови бяха безчувствени расисти и религиозни фанатици и тия статуи винаги са ме оскъбвявали“.

Е, тия мисли май бяха глупави, а и честно казано, не давах пукната пара за чувствата на Амир Насим — беше имал предостатъчно време да се отърве от статуите, ако искаше.

Тъй или иначе, побъбрихме за времето, докато стигнахме на втория етаж и се озовахме в горното фоайе, където в отминалите дни господарят и жена му посрещали вече останалите без палта и шапки и навярно задъхани гости.

Оттам го последвах надясно по дълъг широк коридор, който водеше към библиотеката.

— Откога не сте идвали тук? — поинтересува се господин Насим.

Явно знаеше поне нещо за личната ми история.

— От десет години.

— А, да, аз купих къщата преди девет.

Спомнях си, че властите, конфискували имота от Франк Белароса, бяха продали Станхоуп Хол и повечето земя на една японска корпорация, която щяла да го използва като дом за наркозависими японски бизнесмени от висшия ешелон, обаче сделката се провали, и бях научил от Едуард, че година след моето заминаване имението купил някакъв иранец. Трябваше да информирам господин Насим, че Антъни Белароса си иска бащинията.

— Пазите ли добри спомени от този дом? — попита той.

Всъщност не. Обаче отвърнах:

— Да. — В действителност със Сюзън се оженихме в Станхоуп Хол, докато Уилям и Шарлот още живееха в имението, и Уили Скръндзата ни организира — или по-точно организира на дъщеря си — прием на открито, на който покани тристатина от най-близките си и скъпи приятели, роднини и делови партньори, както и неколцина мои познати. Естествено, понеже той плащаше сметката, храната и пиячката свършиха рано, оркестърът си събра инструментите точно в десет и до десет и половина останалите гости обираха остатъците от вино и китайски свински кожички.

Това не беше първото доказателство, че тъст ми е майстор на преоценения жест, нито щеше да остане последното. Накрая си взе единственото, което ми е давал — дъщеря си.

— Още не сме мебелирали къщата напълно — осведоми ме Насим.

— Е, това иска време.

— Да. — И прибави: — Жена ми... Жените не бързат с решенията.

— Нима? — Тъй де, девет години не са чак толкова много, Амир. Ти си женен. Научи се на търпение.

Всъщност в широкия коридор и съседните стаи нямаше почти никакви мебели и абсолютно никакви картини или друга украса. Подовете обаче бяха покрити с много килими, несъмнено персийски,

също като едно време, когато Уилям и Шарлот живееха тук. Каква ирония!

За последен път бях видял къщата почти съвсем празна — със Съюзън използвахме само няколко стаи, в които складирахме спортна екипировка, грозни подаръци и нейните детски мебели. Освен това си спомнях, че имаше куфари, пълни с дрехи на отдавна покойни Станхоупови от двата пола. Тия одежди обхващаха целия XX век и с жена ми понякога се обличахме в костюми от конкретна епоха — и двамата предпочитахме Бурното второ десетилетие — и се държахме глупаво.

— Предполагам, че познавате историята на тази къща — каза господин Насим.

Говореше английски добре — беше го учил от човек с британски акцент.

— Да — потвърдих.

— Отлично. Трябва да ми я разкажете.

— Щом желаете.

Стигнахме до библиотеката и домакинът се отдръпна, за да ме пусне да вляза през двукрилата врата.

Ламперията и книжните лавици бяха от скъп орех, както си ги спомнях, ала новите мебели за съжаление бяха в адски кофти френски стил, в бяло и златно, каквито можеш да видиш на реклама в неделно списание за сто долара аванс и ниски месечни вноски.

Господин Насим посочи два стола край камината — бяха тапицирани със светлосин сатен. Между тях имаше бяла масичка с извити крачета. Седнах на едното от неудобните кресла, моят ирански домакин се настани срещу мен. Забелязах, че лавиците са почти голи — малкото книги бяха предимно огромни художествени албуми, каквито интериорните дизайнери продават на кило.

Направи ми впечатление също, че господин Насим не е инвестирал в климатици: един вентилатор на стойка раздвижваше топлия влажен въздух из голямата библиотека.

На масичката имаше сребърен поднос с някакви лепкави наглед сладкиши, натрупани нависоко.

— Обичам английски чай, но предпочитам персийски десерти пред сандвичите с краставица — осведоми ме господин Насим.

Забелязах, че използва думата „персийски“, вместо „ирански“, което имаше известен негативен смисъл след Ислямската революция, заложническата криза от 1979-а и по-нататъшните недоразумения между нашите две страни.

Той извади мобилния си телефон, натисна продължително един от клавишите за бързо избиране, каза няколко думи на фарси, затвори и се обърна към мен с любезна усмивка.

— Модерната версия на звънеца за прислугата. Ей сега ще донесат чая. — Сигурно искаше да ме успокои, ако съм си помислил, че е повикал революционната гвардия да ме вземе за заложник.

Новият господар на Станхоуп Хол се отпусна назад на сатенения си стол.

— На какво дължа удоволствието да ме посетите, господин Сатър?

Отговорих му, без да се извинявам за неочакваната си визита.

— Първо, исках да ви съобщя, лично и официално, че съм отседнал във вратарската къщичка.

— Благодаря. — И добави учтиво: — Навярно трябваше да ви посетя аз.

Ограниченият ми опит с араби, пакистанци и иранци в Лондон показваше, че те се делят на две категории: едните се стремяха да подражават на британците, а другите полагаха всички усилия в обратната посока. Поне засега моят домакин явно спадаше към първия вид: „Вижте ме какъв съм западняк! Добре ли го правя?“

Обясних му:

— Трябваше да ви посетя аз, понеже живея във вашия имот. Което ме навежда на другата причина за идването ми. Преди няколко дни посетих госпожа Алърд в хосписа и ми се струва, че не ѝ остава много време.

Това явно искрено го изненада.

— Нима? Не знаех. Мислех си... е, много съжалявам.

— Както ви е известно, правото ѝ на пожизнено ползване приключва с нейната смърт.

— Да, знам го.

Не изглеждаше външно развълнуван от новината, че скоро ще си получи имота, но естествено, знаеше, че тоя ден ще настъпи, и вече

кроеше планове за него. Бях сигурен, че в тях няма място за мен. Въпреки това му казах:

— Ето защо бих искал да ви попитам дали може да наема или да купя вратарската къщичка.

— Искате да живеете там, така ли?

— Възможно е.

Той кимна и се замисли за миг.

— Разбирам...

— Ако ми позволите да я наема, ще остана само един-два месеца.

— Разбирам. Е, имате нужда от жилище, докато сте тук, а не в Лондон.

— Откъде знаете, че съм живял в Лондон?

— Госпожа Сатър ми каза.

— Предполагам, че имате предвид бившата ми жена.

— Точно така.

— Още какво ви каза? За да не ви губя времето да повтарям неща, които вече са ви известни.

Господин Насим сви рамене.

— Когато купи къщата, някогашната къща за гости, тя се отби да ме посети. Беше неделя и аз бях тук с жена ми, пихме чай и госпожа Сатър ни разказа най-общо за положението си.

— Разбирам. И впоследствие ви е съобщила, че бившият ѝ мъж се е върнал от Лондон.

— Точно така. Всъщност не на мен. На Сохейла. Жена ми. Двете си приказват.

Искаше ми се да го предупредя, че госпожа Сатър е прелюбодейка и не е много подходяща компания за Сохейла. Обаче защо да го смущавам? Вместо това се върнах на темата.

— Та, ако не възразявате, бих искал да наема вратарската къщичка за един-два месеца — с възможност да я купя.

— Не я продавам, но...

Преди да успее да продължи, жената, която ми беше отворила, се появи с поднос чай и го остави на масичката с лек поклон.

Господин Насим я освободи и тя напусна библиотеката буквално заднишком, като затвори вратата от почти клекнало положение. Е, може пък школовката ѝ да си я биваше — имаше нужда само от урок

по посрещане на гости. Или по-скоро Амир Насим да ѝ вземе шубето. Навярно можех да науча от него едно-друго за взаимоотношенията между половете.

Тъй или иначе, домакинът се зае със задълженията си и отвори дървената кутия, която съдържаше метални кутийки с различни видове чай.

— Имате ли конкретно предпочитание?

Имах, и то се казваше скоч, обаче отвърнах:

— Ърл Грей, моля.

— Отлично. — Той сложи чай в две порцеланови чайничета и наля вряла вода от термосна кана. През това време обясняваше разни неща, като например: — Обикновено запарвам чая четири минути... — покри чайниците, обърна един пясъчен часовник и завърши: — но вие може да запарите своя колкото време желаете.

Погледнах си часовника, което господин Насим можеше да разтълкува или като засичане на времето за запарване, или като проява на известно нетърпение. Във всеки случай, предполагам, че чаят замества коктейлите в шест часа за хората от религията на моя домакин.

Докато чакахме пясъците на времето да изтекат, той продължи разговора.

— Живял съм десет години в Лондон. Прекрасен град.

— Да, прекрасен град.

— Вие сте живели там седем години, нали?

— Да, седем.

— А преди това сте плавали около света.

— Точно така.

— Значи обичате приключенията. И може би опасностите.

— Просто плавах. Не съм нападал бойни кораби.

Господин Насим се усмихна.

— Но в морето е опасно, господин Сатър. Не говоря само за бурите. Има пирати и мини. Влизали ли сте в Персийския залив?

— Да.

— Това е много опасно. Ходихте ли в Иран?

— Да. В Бушехр.

— И как ви посрещнаха там?

— Много добре.

— Чудесно. Винаги съм смятал, че хората, които живеят край морето, са по-щастливи и по-учтиви с чужденци, отколкото обитателите на вътрешността. Как мислите?

— Съвсем вярно — докато не стигнете в Ню Йорк.

Той пак се усмихна, после смени темата.

— Значи след един-два месеца ще се върнете в Лондон.

— Може би.

— Къде живеете там?

Казах му улицата си в Найтсбридж, без да му давам номера, апартамента и телефона.

Господин Насим кимна.

— Много хубав квартал. — После ме осведоми: — Аз живеях в Мейфеър.

— Чудесен квартал.

— Има много араби.

Не отговорих и се загледах в изтичащия пясък. Наясно съм, че хората от други култури водят дълги общи разговори, преди да преминат към работа. Знам и че това не е само от учтивост — опитват се да те преценят, за да използват информацията по-късно. В този случай обаче деловата част беше сравнително елементарна и би трябвало да отнеме по-малко време и от кипване на яйца. Е, Амир Насим може би просто се държеше любезно с вече обезземления бивш аристократ.

— Значи сте адвокат — продължи той.

— Да.

— И с това сте се занимавали в Лондон.

— С американско данъчно право за британски и чуждестранни клиенти.

— Аха. Интересно. Да, има нужда от това. Всъщност имам фирма в Лондон, тъй че някой път може да се срещнем и... — Пясъкът изтече. Домакинът вдигна своя чайник и наля течността през цедка в изящна чашка. — Заповядайте, моля, освен ако не го обичате по-силен.

Обслужих се, докато новият собственик на Станхоуп Хол си слагаше няколко лъжички захар.

— Захар? — попита ме. — Сметана? Лимон?

— Пия го чист.

— Добре. Така трябва. Но аз обичам сладко. — Господин Насим отпи глътка. — Отличен е. Използвам филтрирана вода.

— И аз. Що се отнася до вратарската къщичка...

— Вземете си десерт. Позволете да ви препоръчам ето този. — Посочи някаква лепкава купчинка. — Казва се „рангеенак“. — След което ми изброи още пет десерта.

Моят фарси поначало не е добър, а го бях и позабравил.

— Ще опитам първото.

— Да. Отлично. — С една сребърна щипка моят домакин подхвана нещо, което приличаше на фурми, и го постави в чинията ми. — Ако ви е много сладко, ще ви препоръчам ето това, прави се от сусамено тесто.

— Добре. Та що се отнася до целта на визитата ми, бих искал, ако не е неудобно за вас, да остана месец-два във вратарската къщичка.

Той постави по един от всеки десерт в чинията си и без увъртания отвърна:

— Да, разбира се.

Това ме изненада.

— Ами... много любезно от ваша страна. — И прибавих: — Мога да съставя краткосрочен договор за едномесечен наем, влизащ в сила след смъртта на госпожа Алърд, с възможност за едномесечно продължаване. И ако се договорим за наема...

— Няма да ви взимам наем, господин Сатър.

Това също ме изненада.

— Настоявам...

— Никакъв наем. — И реши да се пошегува: — Да не искате да забатачите американските ми данъци?

Всъщност тъкмо с това си изкарвах прехраната, обаче отговорих:

— Ами... много любезно от ваша страна, но...

— Никакво „но“. Ще ви помоля само да се изнесете до първи септември. Разбира се, ако дотогава госпожа Алърд още е жива, вие ще продължавате да сте неин гост. Но иначе — до първи септември.

— Това няма да представлява проблем.

— Добре.

— Но защо да не съставя договор с такова съдържание? От правна гледна точка и за двамата ще е добре да го имаме черно на бяло.

— Имаме джентълменско споразумение, господин Сатър.

— Както желаете. — Сега, естествено, трябваше да му подам ръка — или си разрязвахме вените, ставахме кръвни братя и после танцувахме около масата? След няколко неловки секунди му протегнах ръка и той я стисна.

Господин Насим си наля още чай и каза:

— Всъщност ми хрумна нещо.

Аntenата ми моментално щръкна.

— Бих искал да ви помоля за една услуга — продължи той.

Изведнъж пред очите ми се яви вечерта, когато Франк Белароса ни покани със Сюзън на кафе и италиански сладкиши в Алхамбра. После аз и дон Белароса се уединихме в библиотеката му на грапа и пури и в тоя момент той ме помоли за услуга, която накрая ми съсипа живота. Господин Насим не се глезеше с алкохол и тютюн, но бях сигурен, че иначе двамата с покойния бос имат много общо.

— Може ли да ви помоля за една услуга? — попита моят домакин.

— Можете.

— Добре. — Той лапна една доста голяма сладка, след което потопи пръсти в купичката за изплакване на ръцете и ги избърса с ленена салфетка. Сдъвка съсредоточено сладката, преглътна и каза: — Тъй като госпожа Алърд живееше във вратарската къщичка, а госпожа Сатър живее в къщата за гости, чувствам личното си пространство нарушено. Разбирате ли ме?

— Та вие имате близо двеста акра земя, при това оградени, господин Насим — напомних му. — Колко голямо лично пространство ви е нужно?

— Обичам личното си пространство. Освен това бих могъл да използвам вратарската къщичка за собствената си прислуга и също бих желал да разполагам с къщата за гости за лични нужди.

Не отговорих.

— Тъкмо възнамерявах да направя предложение на собствениците на къщата за гости, когато ненадейно установих, че госпожа Сатър я е купила. Затова й направих извънредно примамлива оферта за имота, но тя отказа. Много любезно, трябва да отбележа, но въпреки това отказа.

— Направете й още по-добра.

— Щях, но тя ме увери, и аз ѝ вярвам, че не продава имота на никаква цена. Естествено, има цена и цена, обаче... — Господин Насим ме погледна. — Тя ми каза, че това бил нейният дом, с много спомени, място, където са пораснали децата ѝ, където могат да ѝ гостуват и... е, място, което свързвала с добър период от своя живот. Освен това, разбира се, то било част от имението, от Станхоуп Хол, в което е пораснала самата тя. Затова възнамерявала да остане тук, така каза, до смъртта си.

Не отговорих, ала си помислих, че това прави най-малко двама души в квартала, които не биха имали нищо против смъртта на Сюзън.

— Изглежда, ви е отказала доста категорично — заявих накрая.

Господин Насим леко сви рамене.

— Колкото повече остаряват хората... Не че госпожа Сатър е стара. Всъщност изглежда много млада. Но с годините хората започват да изпитват носталгия и затова ги обзема желание да посещават местата от своята младост или се привързват към предмет, към място. Нали разбирате. И това може да доведе до известен инат и навярно до ирационални решения.

— Защо ми казвате всичко това, господин Насим?

— Ами... питах се дали не бихте могли да я убедите.

— Не можех да я убеждавам даже когато бяхме женени — отвърнах.

Той се усмихна любезно.

— Ние не си говорим — продължих. — И нямам намерение да разговарям с нея по този въпрос.

Това явно го разочарова.

— Е, помислих си, че идеята е добра, но виждам, че не е.

— От опит глава не боли.

— Така е. — Иранецът мина на по-важна тема: — Не си изядохте рангеенака.

От учтивост лапнах едно от фурмовидните неща, сетне си изплакнах пръстите във водата с розови листенца и ги избърсах със салфетката.

— Е, няма да се хващам за думите ви, че не ми искате наем, обаче жилището наистина ми трябва за това време.

Той махна с ръка.

— Аз държа на думата си. Без ангажименти.

Точно така казваше и Франк.

Бях приключил с работата си и не исках да ме поканят да се събуя, за да се помоля с тях, така че понечих да се сбогувам, но господин Насим каза:

— Офертата ми за госпожа Сатър възлизаше на четири милиона долара. Много повече, отколкото струва имотът, и над два пъти повече, отколкото е платила за него тя само преди няколко месеца. Готов съм да платя на някого десет процента комисиона, ако успее да уреди продажбата.

Изправих се.

— Аз не съм подходящият човек. Благодаря ви...

Той също стана.

— Е, но не сте сигурен. Ако все пак се видите с нея, имайте предвид нашия разговор.

Започвах да се дразня и рязко отвърнах:

— Господин Насим, какво ви кара да смятате, че имам някакво влияние над бившата си жена?

Новият собственик на Станхоуп Хол се поколеба.

— Тя каза добри думи за вас, така че реших, че... Ще ви изпратя до долу.

— Мога и сам. Отлично познавам къщата.

— Да. И щяхте да ми разказвате нейната история.

— Може би някой друг път. Или госпожа Сатър ще ви я разкаже в по-големи подробности — предложих му и му подадох ръка. — Благодаря за чая и за разрешението безплатно да остана във вратарската къщичка. Ако промените решението си, ще ви разбере.

Той стисна ръката ми, след което постави другата си ръка на рамото ми и ме насочи към вратата.

— Държа да ви изпратя.

Може би се опасяваше, че ще навия някой персийски килим и ще го отнеса.

— Както желаете.

Докато вървахме по коридора, господин Насим ми подаде визитката си.

— Това е личният ми номер. Обадете ми се, ако мога да ви помогна с нещо.

Помислих си дали да не го помоля утре да ми помогне да натоварим джипа на Елизабет, обаче предложението му едва ли имаше такъв смисъл.

Той извади моята визитка от джоба си и я погледна.

— Станхоуп Хол. Предполагам, че е стара. — И пак реши да се пошегува: — Или току-що сте ги отпечатали, очаквайки, че ще удовлетвори молбата ви?

— Тия визитки са стари — потвърдих. — Но вместо да ги изхвърлям, ще ви направя оферта за цялото имение.

Иранецът се засмя.

— Направете най-добрата си оферта. Всичко си има цена.

И наистина е така.

— Имате ли мобилен телефон? — попита той.

— Още не. — Любопытствах: — С какъв бизнес се занимавате, господин Насим?

— Внос-износ.

— Ясно.

— Моля, чувствайте се свободен да ползвате цялото имение — заяви собственикът на Станхоуп Хол и прибави: — Госпожа Сатър често тича или се разхожда из парка.

Основателна причина да не ползвам цялото имение.

— Запазих английския лабиринт от жив плет — съобщи ми той и се усмихна. — Човек може да се изгуби в него.

— Тъкмо това е целта.

— Да. Децата ви играеха ли си там?

— Да. — Вече беше отворил темата за парка, затова без заобикалки го попитах: — Махнахте ли статуите от храма на любовта?

— Да, господин Сатър, магнах ги.

Не ми даде повече обяснения и не исках да го предизвиквам с въпроси за съдбата на статуите.

Моят домакин обаче прибави:

— Аз лично не ги намирах за оскърбителни — те просто са примери за западното класическо изкуство от онази езическа епоха. Но тук ми идват гости от моята вяра и статуите може да са оскърбителни за тях.

Можех да го посъветвам да облича статуите с халати или да заключва вратата на храма, ала се отказах.

Само че той не остави темата.

— Госпожа Сатър прояви разбиране.

Явно през последните десет години беше станала по-толерантна към други култури.

— Имотът си е ваш — отбелязах.

— Да, така е. Във всеки случай, както вече казах, чувствайте се свободен да използвате цялото имение, включително тенис кортовете. Само ще ви помоля да се обличате малко по-скромно в моя имот. Естествено, във вашия можете да се обличате както желаете.

— Благодаря.

Това ми припомни за господин Франк Белароса и госпожа Сатър, когато босът направи първата си и неочаквана визита в Станхоуп Хол, докато ние със Сюзън играехме на тенискорта смесени двойки с Джим и Сали Рузвелт. Нашият нов съсед ни донесе зеленчуков разсад и освен че ни прекъсна играта, което си беше достатъчно досадно, оглеждаше голите крака на жена ми.

Е, ако по онова време имението принадлежеше на господин Насим, Сюзън щеше да играе тенис с фередже и чадра до земята, а Франк Белароса просто щеше да остави разсада и да си тръгне, без изобщо да му хрумне да я чука. Тъй че иранецът навярно имаше право по въпроса за скромното облекло.

Както и да е, определено не исках да се натъкна на Сюзън в парка, макар че тя и господин Насим може би го желаеха, но от любезност отвърнах:

— Благодаря ви за предложението. — Когато стигнахме до стълбището, отново го осведомих: — Оттук мога и сам.

— Имам нужда от движение.

Докато се спускахме по широкото вито стълбище, той повдигна въпроса за осветлението.

— Виждал съм такива статуи на картини и в музеи и дворци из цяла Европа. Но не съм сигурен какво означават.

— Нямам представа.

— Предполагам, че в някогашна Европа тези хора са били роби или слуги.

— Е, не приличат на господарите на дома.

— Определено. — Моят домакин рязко спря по средата на стълбището. Наложих се да последвам примера му. — Аз напълно ви

разбирам, господин Сатър.

— Какво разбирате, господин Насим?

— Отношението ви.

Не отговорих.

— Отношението ви към мен — продължи той. — Към това, че съм в тази къща, към моята култура, пари, религия и родина. И към собственото ви положение спрямо всичко това.

Прехвърлих няколко възможни реплики през ума си и избрах най-подходящата.

— Тогава с вас се разбираме отлично.

— Трябва да кажа, че не ви обвинявам за отношението ви.

— Не ме е грижа дали ме обвинявате.

— Естествено. И това разбирам. Но искам да ви обясня, че причината да съм тук, както и за престоя ми в Англия, е фактът, че съм изгнаник, господин Сатър. При това не доброволен изгнаник, какъвто сте били вие. Аз съм политически изгнаник и ще ме арестуват и екзекутират, ако се върна в родината си, която сега е в ръцете на аятоласи и радикали. Аз бях ревностен и отявлен привърженик на покойния шах и затова съм белязан човек. И нямам родина, господин Сатър, тъй че, за разлика от вас, който можете да се завърнете у дома, аз не мога. За разлика от жена ви, която се завърна у дома, аз не съм в състояние просто да взема самолета за Иран и да купя някогашния си дом. Всъщност сигурно никога вече няма да видя родината си. Затова, господин Сатър, между нас с вас има нещо общо — и двамата искаме аз да се върна там, откъдето съм дошъл, ала това няма да се случи нито през моя, нито през вашия живот.

Имах чувството, че тая реч е репетирана и произнасяна в подходящи случаи, но също така предполагах, че съдържанието ѝ отговаря на истината. Или поне отчасти. Може би вече не изпитвах такава неприязън към господин Амир Насим, обаче това не променяше нито моето, нито неговото положение.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си — казах.

Продължих сам надолу по стълбището, но усещах, че още стои зад мен.

Пресякох каменния вестибюл, стъпките ми отекваха в просторното помещение. Резето на входната врата беше спуснато, затова го вдигнах.

— Господин Сатър! — извика ме той.

Обърнах се и го погледнах.

— Трябва да ви предупредя, че напоследък тук възникнаха някои проблеми със сигурността, за които трябва да сте осведомен.

Не отговорих.

— Затова имам нужда от вратарската къщичка и къщата за гости — продължи иранецът. — Там ще поставя свои хора. Разбирате ли?

Разбихах, че това спокойно може да е удобна лъжа — хитрост, за да ме накара да кажа на Сюзън, че Станхоуп Хол се намира в непосредствена опасност от атака на ислямистка терористична група. Но се съмнявах, че това ще развълнува бившата ми жена, стига атентаторите да не изпотъпчат цветята.

— Ако забележите нещо подозрително или странно, моля ви, обадете ми се — продължи господин Насим, след като аз не реагирах.

— Непременно. Вие също. Приятен ден.

Излязох и затворих вратата.

Спуснах се по стъпалата под портика, качих се на колата и потеглих.

Докато бавно шофирах по обточената с дървета алея към вратарската къщичка, анализирах информацията на иранеца за проблемите със сигурността. Тъй де, колко политически изгнаници са били очистени из тия краища? Нито един, според последните ми изчисления. Не можеше да няма щатски закони, забраняващи политическите убийства.

От друга страна, след 11 септември светът се промени. Първо, в Близнаците загинаха десетки тукашни жители и хората като господин Насим бяха под известна заплаха от страна на родината си или на разяреното и все по-ксенофобски настроеното население... или на властите. Или просто се поддаваха на параноя, какъвто можеше да е случаят с Амир Насим.

После пък идваше господин Антъни Белароса, който живееше малко по-нататък. Странна работа, помислих си, господата Белароса и Насим идваха от противоположните краища на вселената, но имаха сходен проблем, тоест: стари врагове, които искаха да ги убият. А може пък да не беше съвпадение — когато професията ти е да живееш опасно и да вбесяваш не когото трябва, на това му се вика професионално заболяване.

И тук на сцената излиза Джон Сатър, съвсем наскоро пристигнал, за да се погрижи за някои делови въпроси, и получава две предложения за лесни пари. Тъй де, тая седмица наистина бях извадил късмет — освен ако не попаднеш под кръстосан огън.

Наближих къщата за гости и си помислих дали да не спра и да позвъня на вратата. „Здрасти, Сюзън, отбивам се само да ти кажа: ако видиш група въоръжени мъже с черни ски маски да тичат по моравата ти, не се бой. Дошли са само да убият господин Насим. — И да прибавя: — Ако намине някой си господин Антъни Белароса, недей забравя, че ти уби баща му. А, между другото, имам няколко твои голи снимки и фотографии на безпътното ти семейство“.

Когато се изравних с къщата, намалих скоростта и я видях през предния прозорец на някогашния ми кабинет. Седеше на старото ми бюро и като че ли вършеше няколко неща едновременно — приказваше по телефона, пишеше на компютъра, а освен това сигурно ядеше кисело мляко и се лакираше.

Зачудих се дали да използвам момента и да спра. Наистина трябваше да поговоря с нея за нещата, които ми каза Насим, а също за Антъни и по още някои не толкова спешни въпроси. Но можех да го направя по телефона... и продължих към вратарската къщичка.

Денят беше отвратителен, и откъм време, и откъм всичко останало, обаче виждах, че облаците се разкъсват и че утре ще е слънчево. А бях решил жилищния си проблем, стига да нямах нищо против ислямистки командоси да се катерят по стените, бях приключил с подреждането на бумагите, бях се помирил с Етел, бях си уредил нещо като среща с жена — Елизабет — и бях отхвърлил предложението на Антъни Белароса, както бе трябвало да направя с баща му преди десет години.

Общо взето, нещата вървяха в правилна посока и имаше много голяма вероятност да ме очаква прекрасно светло бъдеще.

И все пак имах онова лошо предчувствие, онова усещане, че действат сили, които от една страна разбирам, но от друга пренебрегвам, като черни буреносни облаци в морето, които опасват хоризонта около яхтата ми, докато съм попаднал в безветрие под късче слънчево небе.

Влязох във вратарската къщичка, налях си бира, после минах през кухнята и излязох да седна на пейката в градината на Етел.

Замислих се за промените, на които тя е станала свидетелка през дългия си живот — нейните пролет, лято, есен, а сега и нейната студена мрачна зима.

Знаех, че съжалява за много неща, сред които и за изгубената си любов, и това ми напомни за Сюзън.

Както веднъж ми каза покойният ми баща: „Късно е да промениш миналото, но никога не е късно да промениш бъдещето“.

Не исках накрая да съжалявам за абсолютно нищо — ала тъкмо сега имах нужда да съжалявам за някои нови неща.

15.

В събота сутрин беше слънчево и студено. Подходящо време за джогинг.

Облякох си анцуга и се затичах на юг по Грейс Лейн към ботаническата градина „Бейли“, четирийсет акра залесена площ, част от някогашно имение, днес парк, за който си спомнях, че е хубаво място за тичане.

Понякога мисля най-добре, когато тичам. Първата тема днес беше срещата ми с Елизабет. Трябваше да разтребя къщичката и след това да отскоча до градчето за вино и там каквото и да е. Съставих дневния ред за следобеда: първо юридическите въпроси и списъкът на всичко в къщата. После може би чаша вино. Може би няколко чаши. Може би трябваше да престана да мисля за това.

Превключих мислените предавки и отделих известно внимание на дългосрочните си планове. Докато прехвърлях множество кофти опции, ме изпревари черен кадилак „Ескълейд“. Колата намали, рязко направи обратен завой и се насочи към мен. Когато се приближи, познах Тони зад волана.

Кадилакът се изравни с мен и аз забавих ход, после едновременно спряхме и тъмното задно стъкло се смъкна.

— Да те закарам донякъде? — предложи една от въпросните кофти опции Антъни Белароса.

Пресяхох пътя до отворения прозорец и видях, че Антъни е сам на задната седалка. Носеше черен спортен панталон и изискано бежово яке. Не забелязах калъф за цигулка, затова заключих, че целта на пътуването му е напълно в рамките на закона.

— Да те закарам? — отново попита той.

— Не. Тичам.

Тони вече беше слязъл от колата. Пресегна се пред мен и отвори вратата, а Антъни се премести навътре.

— Влизай — изкомандва шофьорът.

Мисля, че съм го гледал на кино, и винаги съм се чудил защо идиотът се качва в колата, вместо да направи сцена, да си плюе на

петите и да се разкрещи за полиция.

Озърнах се насам-натам. Както обикновено, Грейс Лейн пустееше.

Антъни потупа кожената седалка до себе си и повтори поканата.

— Айде, искам да поговоря с теб.

Струва ми се, вече се бяхме изяснили, че няма какво да обсъждаме, обаче не исках той да си помисли, че ме е страх, което не беше вярно, нито че се държа грубо, както правя с равните ми по положение, но не толкова успешно със социални инвалиди като Антъни. После пък идваше проблемът със Сюзън, от който може и да правех голяма работа, ала не исках излишно да го омаловажавам. Затова се вмъкнах в джипа, а Тони затвори вратата, после седна зад волана, пак направи обратен завой и потеглихме.

— Ей, не ми дръж карез за оная вечер — предложи Антъни. — Става ли?

— Какво се е случило оная вечер?

— Виж, разбирам какво си преживял. Нали така? Обаче случилото се в миналото трябва да си остане там.

— Откога?

— Имам предвид, това няма нищо общо с мен. Затова...

— Това, че баща ти чукаше жена ми, няма нищо общо с теб. Това, че жена ми го уби, има нещо общо и с теб, и с нея.

— Възможно е. Само че аз говоря за нас с теб.

— Нищо не ни свързва.

— Нещо може и да ни свърже.

— Не може.

— Обмисли ли предложението ми?

— Какво предложение?

— Ще ги направя сто и петдесет.

— Бяха двеста.

— Виждаш ли? Значи си го обмислил.

— Гепи ме — признах. — И сега се убеждаваш, че не съм чак толкова умен.

— Достатъчно си умен.

— Направи ги сто и можем да поговорим.

Той се засмя.

Дали пък наистина не се забавлявахме?

Антъни кимна към Тони.

— Да го запазим за по-късно. — После ме попита: — Е, какво ще кажеш за моята настилка?

— Липсват ми дупките.

— Нима? Значи все пак ще разбия пътя.

Отбихме от Грейс Лейн и минавахме покрай ботаническата градина „Бейли“, затова го информирах:

— Можеш да ме хвърлиш тук.

— Първо искам да ти покажа нещо. В Ойстър Бей. Може да те заинтригува. Оная вечер щях да повдигна въпроса, ама ти избяга. — И прибави: — Ще те хвърля тук на връщане.

Край на дискусията. Това си беше чисто отвличане и трябваше адски да ме вбеси, обаче го бяха изпълнили дружелюбно и ако бях честен със себе си, щях да се призная за виновен в съучастие.

А по въпроса за някогашното ми доброволно замесване с мафията, Антъни започваше да ми прилича на баща си. Франк никога не приемаше отрицателен отговор, особено когато смяташе, че ти прави страхотна услуга, която ти просто си прекалено глупав да проумееш. Естествено, никога не пропускаше в същото време да направи услуга и на себе си. Или поне ти припомняше услугата и искаше да му се отплатиш. Вече бях изминал тоя път, буквално и образно, тъй че Антъни не прелъстяваше девственица. Всъщност триковете и уроците, които бях научил от баща му, не бяха от никаква полза за сина.

Завихме на изток към Ойстър Бей. Тони беше добър шофьор и бодигард и час по час поглеждаше в огледалото. Не можех да не се сетя за оная сцена от „Кръстникът“ с убийството при будката на моста, която всъщност се беше разиграла недалеч от това място. „Трябва да наблюдаваш колата *пред* теб, тъпако“ — помислих си.

Тъй или иначе, Антъни искаше да отклони разговора от бизнес темата и да не ми даде да си мисля, че ме водят на еднопосочно пътуване, затова ме осведоми:

— Ей, сутринта приказвах с майка. Искане да те види.

— Следващия път, когато минавам през Бруклин.

— Още по-хубаво — тя ще идва на вечеря в неделя. Поканен си.

— Благодаря, но...

— Идва рано... такова, след черква. Пращам й кола.

— Много мило от твоя страна.

— После готви цял ден. Носи свои продукти от Бруклин и окупира кухнята, а Меган се цупи, такова, все едно вика: „За какво са ми тия боклуци?“ Madonna! К’во им става на тия женоря?

— Ако узнаеш в неделя, обади се да ме светнеш.

— Да бе, дадено. Но ако имаме гости, обикновено всичко е наред. Ей, веднъж Меган иска да сготви ирландска манджа и майка ми идва и ми вика: „Мирише гадно, като че ли задушава козе месо“. — Засмя се на щастливия семеен спомен и продължи: — И Меган пие много вино, и не слага хапка в уста, пък малките не са свикнали с истинска италианска кухня — мислят си, че консервираните спагети и купешката пица са италианска храна! Обаче тя готви страхотно. Майка ми де. Уханието ми напомня за неделите, когато бях малък и живеехме в Бруклин... все едно пак съм си вкъщи.

Нямах представа защо ми разправя тия неща, освен, предполагам, за да ми се представи като нормален тип с нормални проблеми. И да ми покаже, че има майка.

— Някога ял ли си в къщата? — попита Антъни във връзка с това.

— Не. Но Сюзън е яла. — И прибавих: — Майка ти винаги ми пращаше храна.

— Аха — потвърди Тони, който подслушваше. — С Лени или Вини винаги карахме храна у вас.

Не отговорих, но моментът беше подходящ да напомня на Тони, че покойният му шеф не може да е чукал жена ми без знанието, помощта и алибитата на двете гореспоменати мутри, пък и неговите собствени. Е, нямаше защо да ги обвинявам, пък и двама от тримата вече бяха мъртви. Трима, ако броиш Франк. Четирима, ако очистеха Сюзън, и петима, ако се наведях напред и прекърших шията на шофьора.

Погледнах през страничния прозорец. Минавахме през участък с все още запазени имения, повечето скрити зад стари стени или гъста гора, но от време на време зад железните порти мярках някой познат господарски дом или алея, обточена с дървета.

Местната аристокрация се мотаеше наоколо със спортни коли, произведени по поръчка, както обичаха да правят през уикендите, а освен това подминахме група ездачи. Ако примижиш и изключиш

някои модерни детайли, можеш да си представиш, че си в Епохата на позлатата, Бурното второ десетилетие или даже в английската провинция.

Антъни, един от модерните детайли, прекъсна мислите ми:

— Ей, глей какъв гъз!

Предположих, че не се възхищава на задника на коня пред нас, а на ездачката му, но вместо да искам пояснение, просто не му обърнах внимание — жертвите на похищение не са длъжни да водят разговор.

Отново потънах в размисъл и се зачудих дали Сюзън е намерила каквото е търсила с връщането си тук. Ако се съдеше по казаното от Амир Насим, може би беше. Зачудих се и какво си мисли за моето завръщане. Имаше голяма вероятност да вижда или да си представя това обстоятелство като възможност да възобновим съвместния си живот.

Не е лесно обаче да продължиш откъдето си прекъснал, особено ако е изтекло цяло десетилетие. Хората се променят, идват и си отиват нови любовници, пък може и да не си отидат, и всяка от страните преценява миналото различно.

— За какво си мислиш? — поинтересува се Антъни.

— За лазанята на майка ти.

Той се засмя.

— Нима? Имаш я.

Вечерята у семейство Белароса не стоеше на първо място в светския ми календар.

— В неделя съм зает. Но ти благодаря.

— Опитай да се отбиеш. Почваме рано, в четири. Ще дам на човека от охраната името ти и той ще те упъти.

Не отговорих.

Пътувахме покрай брега, после влязохме в старинното градче Остър Бей и Тони се насочи към центъра, претъпкан със съботен народ, дошъл по различни задачи.

Когато бях по-млад и децата бяха по-малки, съботите изобилстваха с трескава дейност. Каролин и Едуард винаги ходеха на някакви мачове, уроци по тенис и голф, рождени дни или там каквото им организираха Сюзън и другите майки, и някой трябваше да ги вози, обикновено с приятели — с една дума, плътното им разписание

можеше да конкурира изчислената до стотна от секундата точност на въжеиграч.

Всичко това беше преди мобилните телефони, естествено, и си спомням, че бях изгубил няколко хлапета, на няколко пъти пропусках да взимам децата и веднъж оставих Едуард и неговите приятели не на футболния мач, на който трябваше да отидат.

— Какво ти е толкова смешно?

Погледнах Антъни.

— Това е вълнуващо! Досега не са ме отвличали.

Той се захили.

— Никой не те отвлича бе. Просто ми правиш услуга. И после ще те закарам до вкъщи.

— Даже да не ти направя услугата ли?

— Е, тогава ще видим. — Двамата с Тони го намериха за смешно. Аз — не.

Шофьорът намери забранено място за паркиране близо до центъра и остана в колата, а ние с Антъни слязохме.

Антъни закрачи по Главната улица и аз го последвах. Хрумна ми, че не бих искал някой познат да ме види в компанията на мафиотски бос, но после осъзнах, че няма значение. Още по-хубаво — можеше да е забавно.

Моят похитител спря на ъгъла на Главната и друга търговска улица и посочи една триетажна тухлена постройка отсреща.

— Това е историческа сграда.

— Нима? — Знаех я, естествено, понеже бях прекарал из тия краища по-голямата част от живота си, обаче Антъни, също като баща си, не можеше да си представи, че някой знае нещо, преди да го е чул от него.

Той продължи историческата си справка.

— Там е бил летният офис на Теди Рузвелт. — И ме погледна, за да види дали напълно оценявам смайващата му информираност. — Ей там, на втория етаж.

— Без майтап?

— Можеш ли да повярваш, че президентът на Съединените щати е управлявал страната от тая съборетина?

— Направо не е за вярване. — Всъщност не беше съборетина, а много хубава къща с мансарда от самото начало на XX век. На първия

етаж имаше книжарница с кафене, а горе — апартаменти, към които водеше входът отдясно на книжарницата.

— Само си представи! — продължи Антъни. — Президентът слиза в града от къщата си на Сагъмор Хил... — Той посочи на изток, където и досега си стоеше летният Бял дом на Теди Рузвелт, на около пет километра, — ... и с него са, да речем, един тип от Секретната служба и шофьорът. И просто си слиза от колата, и такова, повдига сламената си шапка на някой минувач, влиза през оная врата и се качва по стълбището. Нали така?

— Но може би първо се отбива на кафе и гевречета — подсилих образа аз.

— Аха... Не — няма гевречета. Както и да е, навремето там горе имало офиси, и той имал секретар — мъж! — и може би още един, който праща телеграми и ходи да взима пощата. Имало, такова, само един телефон в дрогерията на съседната пряка. — Антъни ме погледна. — Можеш ли да повярваш?

Вече май му бях казал, че направо не е за вярване, но за да отговоря на въпроса му, повторих:

— Направо не е за вярване. — Всъщност Рузвелт вършел повечето си работа в Сагъмор Хил и рядко идвал в тоя офис, обаче Антъни изглеждаше въодушевен и явно клонеше нанякъде, затуй го оставих да продължи.

— Лято е, няма климатици, а тия пичове всичките са носили костюми и вратовръзки, пък и вълнено бельо или нещо подобно. Нали така?

— Да.

— Там горе може да са имали кутия за лед.

— Възможно е.

— По онова време имало ли е електрически вентилатори?

— Съществен въпрос. — Което ми напомни за друг съществен въпрос. — Какво всъщност искаш да кажеш?

— Ами, две неща. Може би три.

— Би ли ми казал поне едно от тях?

— Да. Първото е, че сградата се продава. За три милиона. К'во мислиш?

— Купи я.

— Наистина ли? Защо?

— Защото я искаш.

— Да. И е, такава, историческа.

— Безценна е. — Погледнах си часовника. — Трябва да си вървя.

Ще си повикам такси.

— Все бягаш. Първо се появяваш, после бягаш.

Това наблюдение беше вярно и проникателно.

— Тоя път не може да се каже, че съм се появил. Бях отвлечен.

Но ще ти дам десет минути.

— Нека са дванайсет. Та виж какво си мисля. Ще се отърва от оная книжарница на първия етаж и ще пусна там нещо скъпарско — верига бутици или може би заведение от типа на Старбъкс. Нали така?

— Трябва да го обсъдиш с общинските съветници.

— Да. Знам. — И прибави: — Точно тук идваш ти.

— Точно тук си тръгвам.

— Я стига бе, Джон. Не е голяма работа. Аз купувам сградата, ти уреждаш затварянето, после чакаш да видиш на какво ще кандисат дъртофелниците. — Антъни посочи оживената улица. — Само се огледай. Пари. Ще взимам пет пъти по-голям наем, ако го рекламирам като историческо място. Нали така?

— Ами...

— Същото се отнася за втория етаж. Може би адвокатска кантора. Такова, „Наемете офиса на Теди Рузвелт“. Клиентите веднага ще налапат въдицата. Ще го ремонтирам така, че да изглежда като преди сто години. Освен тоалетната и климатика. Мислиш ли, че бъркам някъде?

— Антъни, нямаше ме десет години. Намери си някой да ти върши работата.

— Майната й на работата. Аз купувам история.

— Добре. Успех.

— Ето го и второто нещо. И това няма нищо общо с бизнес. Въпросът е какво става с тая страна?

Ами, например, мафията още е тук. Обаче хората, които са част от проблема, никога не се смятат за такива — проблемът винаги е в някой друг.

— Проблемът, както аз го виждам, са веригите за бързо хранене и адвокатите — отговорих. — Прекалено са много.

— Да, ама не е само това. Мислиш ли, че в наши дни президентът може да мине по тая улица само с един бодигард?

— Ти го правиш. А горилата ти е в колата.

— Аз не съм шибаният президент, Джон.

Забелязах, че не каза: „Никой не се опитва да ме убие, Джон“, както биха се изразили повечето хора.

— Юлий Цезар излизал от сградата на сената без телохранители, без преторианци, защото тогава било така — продължи Антъни. — Но все пак го намушкват. И това е краят на Републиката и началото на императорите, дето си мислели, че са като богове. Разбираш ли?

— Разбирам логиката ти. Обаче не можем да се върнем към по-просто време. Нито към по-безопасно.

— Да... ама, като си стоя тук, си викам... не знам. Може би... такова, сме изгубили нещо.

Не довърши там каквито мисли му се избистряха в главата и честно казано, изобщо се изненадвах, че му идват такива мисли. Ала си спомнях, че баща му също имаше някои полуизразени виждания, които го тормозеха. Предположих също, че след 11 септември Антъни, подобно на много хора, е осъзнал, че неговият егоцентричен живот не се свежда само до опаката жена, сложното минало на семейството, досадната майка и стресиращата професия. Имаше много голяма вероятност да си мисли и за собствената си тленност.

Похитителят ми запали цигара и продължи да зяпа отсрещната сграда.

— Когато учех в „Ласал“ — рече накрая, — един от братята ни викаше: „Всеки в тая стая може да стане президент на Съединените щати“. — Дръпна от цигарата и заключи: — Пълен кретен.

Странно нещо, в моята гимназия ни убеждаваха в същото, само че в „Сейнт Пол“ тая възможност си беше реална.

— Човек сам е ковач на съдбата си, Антъни — казах. — Има мечти и амбиции, може да избира. Моят избор например е да си ида у дома.

Това му се стори смешно: не смяташе, че имам какъвто и да е избор.

— Ето и другото нещо — другата ми мисъл... — Светофарът светна зелено. Той ме хвана под ръка и пресякохме натоварената улица. Бих дал всичко в този момент да се натъкнем на преподобния Джеймс

Ханингс. „Отче, позволете да ви представя моя приятел и бизнес партньор дон Антъни Белароса. Спомнете си баща му Франк. А, ето я и майка ми. Хариет, това е момченцето на Франк Белароса, Тони, вече е пораснал и сега му викат Антъни. О, божичко, та това е Сюзън! Сюзън, ела да се запознаеш със сина на човека, когото очисти. Нали прилича на баща си?“

Добре де, стига с това. Стъпихме на отсрещния тротоар, без да срещнем познати, нито пък се наложи да спрем, за да може дон Белароса да раздаде автографи. Антъни се обърна към мен.

— Баща ми веднъж ми каза: „На тоя свят има само два вида хора. Първите работят за други, а вторите — за себе си“.

Не отговорих, защото знаех накъде клони работата.

— Та, такава, аз работя за себе си — продължи той. — Ти работиш за други хора.

Не отговорих и на това.

— Та си мислех да ти дам пари да отвориш офис тук и да си закачиш фирмата. Какво ще кажеш?

— Разстоянието до Лондон е много голямо, за да пътувам насам и обратно всеки ден.

— Заеби го Лондон. Тук ти е мястото. Може да бачкаш в някогашния кабинет на Теди Рузвелт и да си вършиш данъчните работи тук. Вземи няколко секретарки и още преди да си се усетил, ще почнеш да трупаш големи мангизи.

— И се чудя кой ще е първият ми клиент.

— Грешка. Виждаш ли? Тук бъркаш. Между нас с теб няма никаква връзка.

— Освен парите, дето ще ми ги заемеш.

— Няма да ти заема парите. Ще ти ги дам. *Инвестирам* в теб. И ако не се получи нищо, аз ще си изгубя инвестицията и ще те изритам от офиса. Ти не губиш нищо.

— И няма да ми строят краката или нещо подобно?

— К'ви ги дрънкаш?!

— И с какво съм заслужил тоя шанс?

— И сам знаеш. За всичко, което си направил за баща ми. Задето му спаси живота. Задето само ти нищо не искаше от него и не му мислеше злото.

Всъщност исках нещо от него — малко силни усещания в живота си. И ги получих. Що се отнася до второто, след като узнах, че има връзка с жена ми, искрено му мислех злото. И това ми желание се изпълни. Но нямах намерение да призная на Антъни, че с татенцето му сме квит по този въпрос. Вместо това нетърпеливо му се сопнах:

— Кажи ми какво искаш от мен, по дяволите. И остави тия глупости, дето си щял да инвестираш в моето бъдеще, без да ме ангажираш с нищо.

Започвахме да привличаме известно внимание и Антъни се огледа и каза тихо:

— Ела да поговорим горе. Апартаментът е празен. Агентът ще дойде след половин час. Ключът е у мен.

— Кажи ми го тук.

Антъни не отговори, обърна се към вратата и я отключи. От малък вестибюл нагоре водеше вито стълбище.

— Качвам се.

— Аз — не.

Той влезе във вестибюла и се обърна към мен.

— Знаеш, че искаш да чуеш каквото имам да ти казвам.

После се заизкачва по стълбището.

Аз си тръгнах.

Докато крачех по Главната и се чудех дали да хвана такси, или да измина десетината километра до вкъщи с тичане, ненадейно ми се натрапи друга мисъл, която старателно бях избягвал.

Ако *наистина* се замислех за това и оставех ума ми да стигне до неизбежното заключение, ставаше пределно ясно, че въпреки думите си Антъни Белароса няма да позволи Сюзън, бащината му убийца, да живее в квартала. Пък и изобщо да живее. Просто не можеше. И други хора несъмнено очакваха той да се погрижи за това. И ако не се погрижеше, неговите *raesanos*, включително родните му братя, щяха да се запитат що за мафиотски бос е все пак.

И въпреки това Антъни искаше да работя за него. И се подразбираше, че ако се съглася, Сюзън е в безопасност. Засега.

Тъй че... налагаше се да отстъпя, поне докато не разговарям със Сюзън. Наистина трябва да държиш приятелите си близо до себе си, но враговете си още по-близо.

Завъртях се кръгом и тръгнах към сградата.

16.

Качих се по стълбището.

Стигнах на площадката и отворих единствената врата, която водеше към дневната на празния апартамент. Килимът беше износен, бежовата боя — опушена, а мазилката на високия таван сякаш всеки момент щеше да падне. Изобщо потискащо място, освен че имаше големи прозорци и беше много слънчево.

Другата му хубава страна се състоеше в това, че мафиотският бос явно си беше тръгнал. Но после чух в тоалетната да потича вода и вратата в дъното на стаята се отвори.

— Канализацията изглежда наред — осведоми ме Антъни, сякаш бях стоял да го чакам, и се огледа. — Цялата тая съборетина трябва да се изтърбуши. Обаче аз имам строителна фирма... ей, спомняш ли си Доминик? Дето ви построи конюшните. — Беларус младши продължи с историческата справка: — Някъде през трийсетте направили от офисите апартаменти. Та ще се отърва от наемателите и мога да взема двойно по-голям наем от офис пространство. Нали така?

Не отговорих.

— Представям си големи пищни корнизи, дебели килими и махагонови врати. И знаеш ли какво си представям на оная врата? Представям си златен надпис: „Джон Уитман Сатър, адвокат“. Представяш ли си го?

— Възможно е.

Той като че ли не реагира на намека за капитулация, като вярно предполагаше, че щом съм се качил горе, съм готов да го изслушам.

— Айде да разгледаме другите стаи — предложи Антъни и излезе през една врата. Последвах го в просторна ъглова спалня, от която се виждаха улиците навън. Олющените тапети допълнително бяха боядисани с бяла боя, а килимът приличаше на изкуствена трева. — Агентът от фирмата за недвижими имоти каза, че това бил кабинетът на Рузвелт.

Всъщност агентът грешеше или по-скоро лъжеше. Както вече казах, истинският кабинет на Рузвелт се намирал в Сагъмор Хил и

това сигурно беше офисът на секретаря му. Хитрият агент просто искаше да увеличи стойността на имота. По-интересното беше, че Антъни напълно му се връзваше, нещо присъщо за хора, в които ентусиазмът е повече от ума. Ако Франк беше тук, щеше да шляпне сина си по главата и да му каже: „Аз пък ще ти отстъпя собствеността си върху Бруклинския мост“.

— Рузвелт е можел да зяпа през тия прозорци и да бройка мацките — продължи Белароса младши и се засмя, после се замисли: — Ей, мислиш ли, че е имал сомат?

Спомнях си, че Франк използваше тая дума. Веднъж попитах за значението ѝ Сюзън, която говореше сносен италиански, научен в колежа. „Кръстница“ — отговори тя, обаче той явно ѝ придаваше друг смисъл. Затова се обърнах към Джак Уейнстейн, еврейския consigliere на Франк и мой преводач на мафиотски термини, и той усмихнато отвърна: „Буквално значи «кръстница», но женените на жаргон викат така на гаджетата или любовниците си. Довечера имам среща с кръстницата. Голям майтап“.

Направо да си умреш от смях. Ето един пример за употребата на думата в изречение: Франк си имаше сомат на име Сюзън.

— Как мислиш? — попита Антъни. — Дали са му въртели свирки под бюрото?

— Мисля, че учебниците по история мълчат по тоя въпрос.

— Жалко. Както и да е, ще накарам някой да изрови от тукашното историческо дружество снимки, за да видим как е изглеждало всичко по времето на Рузвелт. Ще го направим същото.

Не ме попита дали искам да работя в музей. Тъй де, чий офис щеше да е това? Във всеки случай проверката в Ойстърбейското историческо дружество щеше да установи, че Рузвелт всъщност не е работил тук. И после проверката на страниците с некролозите в „Ойстър Бей Ентерпрайз-Пайлът“ щеше да установи един мъртъв агент на недвижими имоти.

— Трябва да турим еленска глава на тая стена — предложи той, засмя се и ме въведе в по-малка стая, която изглеждаше също като спалнята, само дето беше още по-занемарена. — Тук ще седи личната ти секретарка — продължи да споделя идеите си Антъни. — Сложи си сгъваем диван и ще има малко fica^[1]. Capisce? — Белароса младши се захили.

Нима можеше да има по-примамлива сделка? Секс, пари, власт и даже история.

В това помещение имаше бюро и кантонерка.

— Кой е живял тук? — попитах.

— Един литературен агент. Него го изведоха по съдебен ред, обаче другите наематели имат договори и трябва да ги разкарам.

— Направи им справедливи оферти. — Например, ако не се махнеш, ще умреш.

— Да бе, добри оферти. — Антъни ме заведе в кухничката в дъното на апартамента. — Ще изтърбушим всичко тук и ще го направим стая за кафе с бар. А? Какво мислиш?

— Мисля, че възстановяването на историческата обстановка ще привлече вниманието на тукашната преса. Нужно ли ти е това?

— Добра реклама за теб. Аз съм партньор в сянка.

— Не задълго.

— Знам как да го направя, без да се появи името ми. Не се бой за това.

— Ти вече си разговарял с агента, Антъни.

— Не съм. Антъни Стефано разговаря с него по телефона. И когато дойде, аз се казвам Антъни Стефано. Capisce?

— Хората те познават по лице.

— Не толкова, колкото познаваха баща ми. Аз гледам да не се изтъквам. Проблемът е името, затова няма да го използваме. И даже някой да си помисли, че не се казвам Стефано, няма да каже и гък. Нали така?

— Ако използваш истинското си име, можеш да убедиш продавача да смъкне два милиона — посъветвах го.

Той се усмихна.

— Нима? Защо бе, Джон?

— А, не знам. — Опитах наслуки: — Сигурно от нервност.

Антъни пак се усмихна. Явно се наслаждаваше на властта и славата на дон Белароса, а също на мисълта, че хората се разтреперват от страх, когато говорят за бизнес с него.

От друга страна, забелязвах — а може и да си го въобразявах, — че през последните десет години в деловата дейност на тая организация е настъпила известна промяна. Или просто стилът на

Антъни ми се струваше различен от спомена ми за времето, когато бях почетен мафиот.

Във всеки случай нямаше промяна по отношение на мен — тия хора не ме заплашваха. В края на краищата аз бях Джон Уитман Сатър и даже най-тъпият гангстер знаеше, че не бива да трепят представители на една определена класа. Тъкмо затова например прокурорът Алфонс Ферагамо още беше жив. Мафиотите си имаха закони и не обичаха отрицателното отразяване в пресата. И изобщо пресата.

Ала дори да няма опасност да те очистят, винаги съществува възможността да те съблазнят, корумпират или манипулират. И мисля, че в момента с мен се случваше точно това. Само че причината не беше някакво морално падение от моя страна, напомних си, нито нуждата още повече да прееба живота си заради силни усещания — веднъж вече го бях направил. Причината беше Съюзът.

Тая дама, естествено, иначе щеше да е начело на списъка със забранените за очистване, ако не беше фактът, че е утрепала мафиотски бос. А, сега де!

Та затуй трябваше да... какво трябваше?

Антъни се върна на темата.

— Бизнесът ми е съвсем законен. Бел Ентърпрайзис. Каквото и да се е случило в миналото, с това вече е свършено. Но щом хората предпочитат да си мислят...

— Антъни! Моля те. Обиждаш ме на интелигентност.

Той явно не се зарадва, че го прекъсвам.

— Казвам ти каквото искаш да чуеш.

— Не искам да слушам празни приказки. Най-добре да не чувам нищо от теб по тоя въпрос.

Белароса младши запали цигара.

— Добре.

— Какво искаш от мен? И защо?

Той седна на перваза на прозореца и дръпна от цигарата.

— Добре, ето я самата сделка. Приказвах с Джак Уейнстейн, някогашния адвокат на баща ми. Спомняш си го. Той те харесва. И ме посъветва да разговарям с теб, както и постъпих. Вика, че си най-умният, най-честният и най-смелият човек, с когото е работил. И тия думи — от устата на един хитър евреин, който можеше да се опъне на

баща ми, ако се налагаше. Но винаги в интерес на дон Белароса. Та Джак ми вика, че имам нужда от човек като теб. Просто да разговаряме. Просто да ме съветваш. Както Джак — баща ми. Човек, който не е *raesano*. Разбираш ли?

— Consigliere ли имаш предвид?

— Да бе... ама това значи просто съветник. Хората си мислят, че значи... такова, нещо, свързано с... хората от организираната престъпност. А то си е „съветник“ на италиански. На адвокатите им викат „съветници“. Нали така?

— Та имаш предвид предишната работа на Джак Уейнстейн, така ли?

— Да. Джак вика, че ми трябвал и някой като ония, дето едно време вървели по петите на цезарите и им шепнели в ухото: „Ти си обикновен смъртен“.

— Тая работа на пълен щат ли е?

Антъни принудено се усмихна.

— Навремето е била. Та тоя пич напомнял на цезарите, че са хора, а не богове. С други думи, че даже те трябва да слушат гадости като всеки друг.

— И смяташ, че имаш нужда това да ти се напомня, така ли?

Той отново се насили да се усмихне.

— Всеки има нужда. Всеки, който е преуспял. Джак също е на мнение, че имам нужда. Ей, всички във Вашингтон трябва да си имат такива хора, дето да им вървят по петите. Нали така?

— Може да им е от полза.

Доколкото можех да преценя, Джак Уейнстейн, който беше умен човек, веднага трябваше да е разбрал, че младият Антъни се е оплел като пате в кълчища. Джак обаче виждаше потенциала и ако останеше живо достатъчно време, тигърчето щеше да порасне и да стане голямо, силно и може би достатъчно интелигентно, за да управлява, убива и взима шубето на враговете си. И какъвто си е проницателен, Джак беше измислил Джон Сатър да поеме задълженията, които той по-рано изпълняваше за Франк, и може би също да заеме мястото на покойния баща на Антъни. Тъй де, дали не се ласкаех, че ме смятат за подходящ втори баща на един младок, чиято амбиция се състоеше в това да порасне и да стане опасен и коварен като истинския си родител? И ако

изпълнех задачата си, някой ден Антъни може би щеше да пожелае да чука жена ми, стига да имах жена, разбира се.

В цялата тая ситуация имаше известна ирония и ми приличаше на фарс — само че не беше смешно. Щеше да е смешно, ако Сюзън не се намираше на Златния бряг, ала тя беше тук и двамата с Антъни го знаехме.

— Та значи Джак смята, че имаш нужда от съветник и от някой, който да те предупреждава, ако почнеш много да вириш нос — казах аз. — А *ти* какво смяташ, че искаш от мен?

— Имам нужда от човек, на когото да се доверявам и който не е свързан с бизнеса ми. Който не може да спечели от моята загуба. Имам нужда от ума ти и от откровените ти съвети.

Баща му беше впечатлен и от моя произход, почтеността ми и уважаваната ми адвокатска кантора. Произходът си оставаше, обаче Антъни не се интересувахе от него — днес той купуваше ума и прямотата.

— Какви съвети? — попитах го.

— Каквито ми дотрябват.

— Но тогава ще се наложи да слушам неща, които не искам да слушам.

— Няма. А даже да се наложи, ще разчитаме на адвокатската тайна.

— Нима?

— От теб зависи, господин адвокат.

— Какво е заплащането?

— Двеста годишно. Това е постоянният хонорар. И можеш да бичиш кинти по какъвто друг начин искаш. Например, като се опиташ да върнеш собствеността на баща ми. Можеш да се занимаваш и с данъчно право. Всъщност имам нужда от данъчен съветник.

Хрумна ми, че повече се нуждае от свещеник и майка му да го нашлапа по дупето, отколкото от consigliere или някой, който да му казва да вземе да се стегне. И това навярно трябваше да е първият ми съвет.

— Това ли е всичко?

— Общо взето. Ще получиш и тоя офис.

— Може ли да откажа за еленската глава?

Той се усмихна, изправи се и хвърли фасата в мивката.

— Естествено. Е?
— Ами... остави ме да си помисля.
— Нищо повече не искам от теб. — И прибави: — Знам, че ще стигнеш до правилното решение.
— Бъди сигурен.
— И се обади на Джак Уейнстейн. Искан да те поздрави. Сега е във Флорида. Може би ще трябва да го посетиш.
Оставих предложението му без отговор.
— Имах натоварен ден. Благодаря за возенето.
— Аха. Иди при Тони, той ще те закара вкъщи.
— Имам нужда от движение.
Излязохме в дневната и аз тръгнах към изхода.
— Ако взема този офис, книжарницата долу остава — заявих. —
Със същия наем.
Антъни не каза нищо.
— Извини ли се на келнерката?
— Не.
— Изобщо *способен* ли си да приемаш съвети?
— Да. Когато имам доверие и уважавам съветника.
— Надявам се да намериш такъв съветник.
— Имах си. Джак Уейнстейн. И баща ми. Единият е на смъртно легло, другият е мъртъв. Насочиха ме към теб.
— Добре. И не се издавай пред агента, че се натискаш за сградата. Хората усещат, когато толкова силно искаш нещо, че си готов да платиш всякаква цена. Увери се, че наистина го желаеш. И провери неговата версия за историята на къщата. *Capisce?*
— *Capisco.*
Тръгнах си.

[1] Женски полов орган (вулг. ит.). — Б.пр. ↑

17.

Е, ако сметките ми излезеха точни, можех да стана милионер, стига да успея да уредя сделката за къщата между Съюзън и Амир Насим и после да върна конфискуваната от държавата собственост на семейство Белароса.

И двете цели изглеждаха неизпълними, обаче имах солидно предложение за работа — *cosnigliere* на дон Антъни Белароса. Как щеше да изглежда това в автобиографията ми? Съучениците ми щяха ли да останат впечатлени на следващата ни гимназиална среща?

Познавах хора като самия мен, които през по-голямата част от живота си играят по правилата и после се случва нещо ужасно, което ги кара да изгубят вяра в системата, Бог или родината. Тогава тия хора са податливи на изкушение и стават идеални кандидати за грехопадение.

Е, можех да оправдая всякакво поведение, всяко грешно решение, обаче в крайна сметка трябваше да реша кой е Джон Сатър.

Само че първо трябваше да почистя банята. Скоро щеше да дойде Елизабет Алърд.

Не бях свикнал да чистя каквото и да е — даже в казармата, където бях офицер. Но си чистех яхтата, тъй че почистващите препарати не ми бяха непознати.

Приключих с банята на втория етаж, след което разтребих спалнята си, в случай че Елизабет наистина пожелае да види някогашната си стая.

Понеже вероятно щяхме да пренасяме някои вещи, носех дънки, маратонки и поло.

Часовникът с кукувичката в кухнята изкука четири, после четири и четвърт. Занимавах се с оставащите документи в трапезарията, което ми помагаше да не мисля за... е, за Елизабет.

След няколко минути на вратата се позвъни. Ако беше проработил лошият ми късмет, щеше да е Съюзън. Иначе — Елизабет. Адски лош късмет щеше да е да са и двете.

Отидох до вратата, но не погледнах през шпионката, за да видя кого изпраща на прага ми Съдбата.

Отворих вратата на... Елизабет. Тя се усмихна и каза:

— Да минем по същество и да почваме чукането.

Или пък беше казала:

— Извинявай за закъснението, трафикът е ужасен.

— В събота трафикът винаги е ужасен — отвърнах, като приех втората възможност. После се прегърнахме, разменихме си въздушни целувки и я поканих вътре.

Елизабет също носеше дънки и маратонки, плюс синя тениска с надпис „Смит“, което едва ли беше нейният псевдоним, а по-скоро колежът на дъщеря ѝ.

— Облякла съм се за работа — поясни тя.

— Чудесно. И аз.

— Но си нося и други дрехи, ако ми позволиш после да те заведа на вечеря.

Врхлетя ме калейдоскоп от образи — дрехи по пода, банята, душът, спалнята, креватът...

— Ако не си зает.

— Зает ли? Не. Свободен съм. — Напомних ѝ: — Съвсем наскоро пристигнах.

Тя се усмихна и се огледа.

— Тук нищо не се е променило.

— Така е. Стана ми приятно, когато видях, че не е. Направил съм кафе.

— Отлично.

Елизабет остави голямата си брезентова чанта на пода и отидохме в кухнята.

— Как я караш тук? — попита тя.

— Добре. Много мило от страна на майка ти да остави поканата си отворена.

— Тя те харесва.

— Не съм сигурен.

Елизабет отново се усмихна.

— Тя невинаги издава чувствата си.

— И моята майка е същата.

Налях кафе.

— Сметана? Захар?

— Чисто. Как е майка ти?

— Откакто се върнах, сме разговаряли два пъти, но още не съм я виждал.

— Наистина ли? Не мога да си представя, че няма да видя някое от децата си веднага щом се върне отнякъде.

Замислих се над думите ѝ.

— Още не съм виждал Каролин, а тя е на петдесет минути път с влак в Бруклин.

— Е, върнал си се наскоро... откога си тук?

— От около две седмици. Хайде да седнем на верандата.

Излязохме през задната врата и седнахме на два железни стола, оцелели от масовото събиране на старо желязо през 1942 — 1945. Масата беше от същия материал и си спомних, че някога Джордж всяка пролет шкуреше и боядисваше мебелите.

— Мама и татко почти всяка сутрин пиеха тук кафе — отбеляза Елизабет.

— Страхотно. Как е тя?

— Сутринта изглеждаше добре. По-добре от обикновено.

Опитът ми показва, че това невинаги е добър признак при смъртници, но отвърнах:

— Радвам се да го чуя. Днес се канех да се отбия да я видя, но... имах една среща в Ойстър Бей.

Елизабет кимна и се огледа.

— Толкова е спокойно! Тук изживях прекрасно детство. Все едно че... това уединено място, оградено със стена... която го пазеше от външния свят.

— Предполагам, че смисълът ѝ е точно такъв.

— Харесваше ли ти да живееш в къщата за гости?

— Да, след като Станхоупови се преселиха в Южна Каролина.

Тя се усмихна, обаче не каза нищо от рода на „големи задници бяха“. Предполагам, че след като години наред е живяла като дете на прислужници в имението, възпитанието не ѝ позволяваше да говори обидно за господаря и господарката. Въпреки това продължих:

— Ако Уилям не беше ударил генетичния джакпот, сега щеше да мие тоалетните на гарата.

— Недей така, Джон.

— Извинявай. Нелюбезно ли се изказах?

— Не ти прилича да говориш така.

— Да бе. А Шарлот щеше да си развява полите на Осмо авеню.

Елизабет потисна усмивката си, после смени темата.

— Киселиците изглеждат добре.

— Мисля, че Насим е наредил да ги подкастрият, напръскат и наторят.

— Помня, че берях киселици седмици наред за мармалада на мама.

Всъщност и аз си спомнях Елизабет като тийнейджърка — катереше се по дърветата онова лято, когато със Сюзън се оженихме и се пренесохме в къщата за гости. Спомнях си също, че учеше в пансион, затова не я виждах често. Що се отнася до таксите за пансиона, а после и за колежа, Етел продължаваше да бере плодовете от особените си отношения с Август дълго след като на стария господин изобщо му беше хрумвало, че някога е спал с жена.

— Това ме подсеца, че в мазето има щайги с мармалад за теб — казах.

— Знам. Всъщност *изобщо* не го обичам. — Тя се засмя. — След години бране, миене, варене, консервиране... е, всъщност ще ги взема.

— Взех си едно бурканче.

— Вземи си още. Вземи цяла щайга.

Усмихнах се.

Поседяхме мълчаливо около минута, наблюдавахме парка.

— Мама ме накара да обеща, че ще събера каквото се роди от градината й — наруши мълчанието Елизабет. — Но... тя може да си иде, преди нещо да е узряло. — После ме попита: — Разговаря ли с... как му беше името?

— Амир Насим. Да, разговарях. Изглежда свестен човек и не възразява да остана през лятото, обаче си иска къщата до първи септември, освен ако Етел не е още... с нас.

Тя кимна.

— Попита ли го дали ще ми продаде вратарската къщичка?

— Да, попитах го. Трябвала му.

— Е, жалко. Искам да кажа, като седя тук, ме обзема носталгия... тук много ми харесваше. Мислиш ли, че все пак може да склони?

Не виждах причина да крия опасенията на Насим.

— Имал проблеми със сигурността.

— Какво означава това?

— Струва ми се, означава, че според него някои хора от старата му родина искат да му навредят.

— Божичко... откъде е той? От Иран ли?

— Да. — Изложих ѝ предположенията си: — Може да е чиста проба параноя. Но ако е прав, вратарската къщичка може да се освободи, след като го убият и уредят имущественото му състояние. — Усмихнах се, за да ѝ покажа, че се шегувам.

Елизабет се замисли над думите ми.

— Невероятно...

— И на мен ми се струва така. Във всеки случай според мен той иска да постави тук охрана. — Зачудих се дали да ѝ разкрия желанието на иранеца да купи къщата за гости, обаче реших изобщо да не споменавам името на Съюзън. Предпочитах да не навлизам в сериозни теми. — Няма ли местен закон, забраняващ политическите убийства?

Тя се усмихна принудено, но информацията явно я беше обезпокоила. Пък и беше разочарована, че вратарската къщичка не се продава.

Изправих се.

— Почакай ме тук. — Влязох в буренясалата градинка и донесох дъсчената табела. Вдигнах я за полуизгнилия кол. — Помниш ли я?

Елизабет се усмихна.

— Да. Може ли да я взема?

— Естествено. — Оставих табелата на масата и се вгледахме в избелялата олющена боя. Черните букви почти бяха изчезнали, но очертанията им се различаваха на белия фон: „Градина на Победата“.

— Мислиш ли, че трябва да я поставя на гроба на мама? — попита Елизабет.

— Защо не?

Тя кимна.

— Скоро ще си иде цялото поколение от Втората световна война.

— Вярно е. — Особено бързах да си иде Уилям Станхоуп. Тъй де, не че му мислех злото, ама старото копеле наближаваше осемдесетака и беше надживяло и малката полза, която може да е имало от него.

По този въпрос: Уилям наистина е участвал във Втората световна, което го прави представител на най-великото поколение, макар и едва-едва. Той не приказваше много за военните си преживявания, но не заради травмите от войната. Всъщност знаех от Етел Алърд, че Уилям Станхоуп е карал доста блага служба.

Според разказа на Етел нейният господар и благодетел Август Станхоуп продал дваисет и два метровата си моторна яхта „Морският таралеж“ на държавата за един долар, както постъпили мнозина богаташи по Източното крайбрежие в този критичен за страната момент — и без това не се намирало гориво, — и Бреговата охрана я оборудвала като патрулен кораб за борба с подводни лодки. Тогава синът на Август постъпил в Бреговата охрана и по някакво поразително съвпадение пратили лейтенант Уилям Станхоуп на бившата му бащина яхта. И не стига това, но „Морският таралеж“ бил закотвен в пристанището на коринтския яхтклуб „Сиуанака“ и Уилям, който не искал да изразходва и без това оскъдната казионна квартирна площ, патриотично се саморазквартирувал в Станхоуп Хол. Все пак участвал в патрули и в зависимост от това кой описва събитията, Уилям Безстрашни или Етел Комунистката, влизал или не влизал в сблъсък с немски подводници. Най-вероятно не е влизал и е прекарвал повечето време на сушата в „Марта Винярд“ и Хамптън.

През това време Джордж участвал в къде по-опасните бойни действия в Тихия океан и бащата на Уилям, Август, се възползвал от шанса да опъне Етел, която помагала във войната, като сама си отглеждала зеленчуците в Градината на Победата.

Където бяхме в момента.

В известен смисъл тук наистина стигаме до края на една епоха, ала тия стари драми не свършват съвсем, понеже, както мъдро е казал някой, миналото е пролог към бъдещето, и при липсата на катастрофален метеорит и масово изстребление, драмите на всяко поколение засягат и следващото.

— За какво си мислиш? — попита Елизабет.

— За... поколенията, които са живели тук във война и мир.

Тя кимна.

— Кой би си помислил през четирийсет и пета, че ще бъдем заобиколени от парцелирани имения и в Станхоуп Хол ще живее иранец?

Не отговорих.

— Видя ли какво е станало с Алхамбра?

— Зърнах нещичко.

— Ужасно е. Спомняш ли си имението?... Уф, забравих, извинявай.

— Това вече не ме смущава.

— Чудесно. — Елизабет ме погледна и се поколеба. — Струва ми се, че те смущава.

— Възможно е, но все пак се върнах.

— Ще останеш ли?

Пак това изходен въпрос и също като в случая с Антъни Белароса, отговорът отчасти щеше да определи дали с Елизабет имаме да водим сериозен делови разговор.

— Ще опитам няколко месеца и тогава ще взема по-обосновано решение.

— И какво според теб ще се случи през тези няколко месеца, за да ти помогне да вземеш това обосновано решение?

— Подиграваш ли се с мен?

Тя се усмихна.

— Не, но се държиш като типичен мъж. Обосновано решение. Как се чувстваш? В момента.

— Ходи ми се до тоалетната.

Елизабет се засмя.

— Добре. Не исках да ти се бъркам.

— Отлично. — Изправих се. — Готова ли си да се заемем с бумагите?

Тя също стана и когато тръгнахме към вратата на кухнята, попита:

— Колко ще ни отнеме?

— Няма и час. И още около час, за да натоварим в колата ти вещите, които искаш да вземеш сега.

Елизабет си погледна часовника.

— Искам най-късно в шест вече да съм с чаша в ръка.

— Това се включва в моите услуги.

Отворих вратата с комарника и тя влезе.

Докато вървах подире и, ми хрумна, че двамата имаме толкова много спомени от Станхоуп Хол, добри и лоши, че каквото и да се

случи днес, добро или лошо, ще е емоционално и отчасти повлияно от други хора, живи и мъртви, които все още бяха около нас, в една или друга форма.

18.

Седнахме един до друг на масата в трапезарията и аз, какъвто съм си организиран и добър професионалист, откривах документите, поднасях ѝ ги за прочит и при нужда и обяснявах мъглия език. От нея се излъчваше приятно ухание на люляков парфюм.

— Доволна съм, че с това се занимаваш ти, Джон.

— Радвам се, че мога да го направя.

— Само затова ли се върна?

— Ами, дойдох да видя майка ти, естествено. А и аз трябва да си изнеса багажа.

— Можеш да го пренесеш в моята къща — без колебание предложи тя. — Има достатъчно място.

— Благодаря. Може да се възползвам.

Елизабет се поколеба.

— Бих ти предложила стая, обаче според решението за развод получавам издръжка при условие че не съжителствам с никого.

— Дай да го видя това решение — пошегувах се.

Тя се усмихна и поясни:

— Искам да кажа, не че щяхме да сме в извънбрачно съжителство — просто щях да ти дам една стая... както направи мама. Но Том ще се нахвърли на този шанс още щом узнае.

— Можеш да му кажеш, че съм от неговия отбор.

Елизабет се засмя.

— Обаче ти се носи славата на хетеросексуален.

Усмихнах се.

Тя помълча, после замислено каза:

— Е... издръжката е мизерна, само за няколко години... Ако наистина имаш нужда от квартира, добре си дошъл в гостната ми стая.

— Благодаря. Бих настоял да ти плащам наем, равен на мизерната ти издръжка. — И ѝ напомних: — Ще остана тук известно време, после трябва да се върна в Лондон, за да оправя нещата си там.

Елизабет кимна и отново се захвеме с бумагите.

Натъкнах се на документ с дата 23 август 1943-та, с който господин Август Филип Станхоуп, собственик на имота, даваше право на пожизнено ползване на госпожа Етел Хоуп Алърд, домашна прислужница, и нейния съпруг господин Джордж Хенри Алърд, в момента служещ във Въоръжените сили на Съединените щати в чужбина.

Следователно можех да предположа, че интимната връзка между господин Станхоуп и госпожа Алърд, довела до това щедро дарение, е започнала преди тая дата. От правна гледна точка, дарението очевидно се потвърждаваше от многократно получаваните услуги — с други думи, многобройни полови актове — въпреки че тия услуги, направени от госпожа Алърд на господин Станхоуп, не можеха откровено да се опишат в документа.

Във връзка с това, дали някой навремето се беше усъмнил в щедростта на Август Станхоуп? Такова дарение щеше да породи съмнения дори днес. Естествено, освен ако не са го запазили в тайна, докато Август не е ритнал камбаната, и Етел го е показала на Уилям Станхоуп, преди да му щукне да се отърве от Алърдови или да поиска да му плащат наем от скромните си заплати.

Зачудих се също кога Джордж Алърд е научил, че до края на живота си ще живее безплатно във вратарската къщичка на Станхоупови. И как Етел го е обяснила на младия си съпруг, когато се е върнал от война? „Джордж, имам една хубава и една лоша новина“.

Във всеки случай по някое време Уилям е научил за правото на пожизнено ползване на неговия току-що наследен имот и това постоянно го тормозеше, особено когато обяви имението за продан и трябваше да разкрие съществуването на тая тежест с неизвестно времетраене. Спомних си, че когато купи Станхоуп Хол, Франк Белароса не остана очарован, че Етел — Джордж вече беше починал — ще живее в неговия имот. Обаче философски ми каза: „Може пък да ми е на късмет. А и още колко ще живее тя?“ Отговор: десет години повече от теб, Франк.

Във всеки случай тоя документ нямаше отношение към работата ни в момента, затова небрежно го пхнах обратно в папката му. Елизабет обаче полюбопитства:

— Какво беше това?

— А, дарението за пожизнено ползване. Трябва да остане тук до момента, в който изгуби сила.

— Може ли да го видя?

— Ами... естествено. — Поставих единствената страница пред нея и тя я прочете, после ми я върна. — Сега трябва... — започнах.

— Според теб защо Август Станхоуп е дал на родителите ми право да живеят в тази къща до края на живота си?

— Както пише там, за предана и вярна служба.

— Тогава още не са имали и трийсет години.

— Така е. В документа не пише „дълга служба“.

— Какво не ми е ясно?

Уф, няма нужда да го научаваш, Елизабет.

— Питай майка си — посъветвах я и прелистих следващите документи от купчината. — Добре, тук са последните три данъчни декларации на майка ти...

— Мама каза, че било награда за дълга служба.

Изправен пред необходимостта да отговоря с чистата истина или неубедителна лъжа, предпочетох да не избира нито едното, нито другото и просто продължих:

— Трябва да се свържеш със счетоводителя на майка ти...

— Погледнах я и видях, че се взира в големия сватбен фотопортрет на родителите си над камината. — Майка ти има изплатена застраховка живот с десет хиляди долара обезщетение. Ето ти полицата — трябва да я пазиш на сигурно място.

Елизабет извърна очи от портрета.

— Била е много хубава.

— Наистина. И все още е.

— Баща ми е толкова красив в тая бяла униформа...

Погледнах оцветената фотография и се съгласих.

— Да, били са прекрасна двойка.

Тя не отговори и когато отново се обърнах към нея, видях в очите ѝ сълзи. Адвокат Джон Уитман Сатър вече беше вършил такава работа и имаше готовност. Извадих от джоба си чиста кърпичка и я пъхнах в ръката ѝ.

Елизабет си избърса очите.

— Извинявай.

— Няма нищо. Ще ти донеса вода. — Изправих се и отидох в кухнята.

Както казах, някога с това си изкарвах прехраната. Най-често като уолстрийтски данъчен експерт в града, но в офиса си в Лоукаст Вели се занимавах със завещания, попечителства, дълготрайни пълномощни за здравни грижи, такива неща. Половината ми клиенти бяха възрастни вдовици и сръдливи старци, които отделяха много време да мислят кого да включат в завещанието си и само след седмица лишаваха същия човек от наследство.

Освен това последната воля и завещанието, наред с още някои сродни документи, понякога разкриваха някоя и друга семейна тайна — брат или сестра в заведение за душевно болни, незаконно дете, две любовници в Манхатън и така нататък. Бях се научил да реагирам с професионален стоицизъм, макар че от време на време дори аз се шокирах, изненадвах, натъжавах и често се забавлявах.

Изневяратата на Етел Алърд не беше нищо особено в по-широк контекст, особено след половин век. Обаче за порасналото дете винаги е известно сътресение да научи, че майчето е имало любовник, а татенцето се е въргало със секретарките си.

Във всеки случай Елизабет, разведена, с две големи деца, покоен баща и умираща майка, може би се чувстваше самотна, определено беше емоционално разстроена и следователно уязвима.

Затова... й налях вода от чешмата. Да, тая вечер не биваше и нямаше да се случи нищо, за което да съжаляваме или да се разкайваме на сутринта. Нали така?

Върнах се в трапезарията и видях, че Елизабет се е овладяла. Подадох ѝ чашата и предложих:

— Хайде да си починем. Искаш ли да се поразходим?

— Искам да свършим с това тук. Ще се оправя.

— Добре.

Отметнахме второстепенните бумаги и отворих плика с последната воля и завещанието на Етел.

— Съставих това завещание след смъртта на баща ти и виждам, че напълно е запазило валидността си през годините. — Продължих с официалния си глас: — Чела ли си го?

— Да.

— Искаш ли да го обсъдиш с нея?

— Не искам да ѝ чета завещанието на смъртното ѝ легло.

— Разбирам. — Аз пък не исках Етел да увеличи сумата от петстотин долара, които завещаваше на „Сейнт Марк“. — Ще запазя това копие тук, за да ни послужи, когато му дойде времето.

Елизабет кимна.

— Тя не ти оставя нищо.

— Защо трябва да ми оставя?

— За всичко, което си направил за нея и татко.

— Малкото, което съм направил, е от чисто приятелски чувства. А майка ти ми се отплати, като ми позволи да държа багажа си в къщата. — Въпреки че ми взимаше наем, когато живеех тук преди десет години, и сега пак щеше да ми взима.

— Разбирам — отвърна Елизабет. — Но щях да се чувствам по-добре, ако от собствеността ѝ... аз съм изпълнител... ти се плащаше хонорар.

Зачудих се дали си мисли, че имам нужда от тия пари. Имах нужда, но не мизерствах. Всъщност в Лондон печелех доста добре, ала за съжаление бях взел там със себе си американския навик да не живея според чергата си. И сега бях в дълга неплатена отпускат.

Нещата обаче се оправяха. Имах предложение от стара и стабилна италианско-американска фирма. Ла Коза Ностра.

— Наистина ще се чувствам по-добре, ако ти се плаща за професионалните услуги — повтори Елизабет.

— Добре, но ще взема хонорара си под формата на мармалад от киселици.

Тя се усмихна.

— И вечерята днес е от мен.

— Дадено. — Поставих десетина папки пред нея. — Вземи тия документи и ги прибери на сигурно място. Ще опитам да посетя Етел утре или в понеделник.

— Това ли е всичко? — учудено ме погледна Елизабет.

— Това са документите, освен тоя списък на лични вещи, включително на баща ти, който съставих. — Побутнах към нея три листа, на които бях нахвърлял списъка на ръка. — Искаш ли да го прегледаме заедно?

— Не особено.

— Е, тогава го прегледай по-късно. Обаче номер четири са шейсет и два долара в брой — намерих ги в кутията за сладки, когато търсех нещо за хапване. — Поставих пред нея един плик. — Ако ги преброиш и се разпишеш на номер четири, можеш да ги вземеш още сега.

Тя пусна плика в брезентовата си чанта, без да преброи парите, и се подписа където ѝ показах.

— С тях ще си поръчаме бутилка хубаво вино.

— Не пропивай цялото си наследство.

— Защо не? Това ли е всичко? — повторно попита Елизабет.

— Почти.

Подадох ѝ втори плик.

— Това са инструкциите на майка ти за погребението.

— Вече имам ксерокопие с последните промени.

Усещах, че започва да губи търпение от прецизните приготовления на майка си за голямото събитие.

— Е, въпреки това го вземи.

Елизабет хвърли плика в чантата си.

— Обичам я, но тя ме побърква — чак до края.

— Сигурен съм, че и нашите деца казват същото за нас — отбелязах.

Тя се усмихна.

— Това ми напомня... има един плик, който майка иска да ти дам... разговарях с нея и тя очевидно иска да почакам, докато си отиде.

Кимнах, мислех си, че сигурно е наемът. Или инструкции какво да облека на погребението ѝ.

— Е, приключихме ли тук? — въздъхна Елизабет.

Изправих се.

— Приключихме. Но трябва да намериш роклята, в която иска да е облечена майка ти. В това време аз ще прибера градинската табела в колата ти и бих искал да вземеш фотопортрета и всичко останало, което решиш да пренесеш тая вечер.

Тя също стана. Спогледахме се.

— Ще дойдеш ли горе с мен? — попита Елизабет.

— Не. Трябва сама да отидеш в стаята ѝ. — Прибавих: — Можеш да надникнеш и в своята някогашна стая.

Тя кимна.

— Колата е отключена. — После излезе от трапезарията и я чух да се качва по стръмното тясно стълбище, водещо до двете спални на втория етаж.

Обикновено не се отказвам от секс, но за всичко си има време и място. Даже за секс. А може би грешно разбих Елизабет и тя всъщност не беше в настроение за любов с красив отвъдморски чужденец?

„Уважаема г-жо Поуст, аз съм адвокат на възрастна дама, която умира — вече Ви писах за нея — и красивата ѝ дъщеря е изпълнителка на завещанието, затова двамата работим заедно. Въпросът ми е следният: трябва ли да правя секс с нея? (Подпис) От един объркан лонгайлъндчанин (пак).“

Струва ми се, че знам какво би ми отговорила госпожа Поуст: „Уважаеми Объркан лонгайлъндчанин, не. Послепис: Какво стана с бившата съпруга, която живее наблизо? Търсиш си белята, приятелче“.

Тъй или иначе, свалих портрета от стената над камината и забелязах колко е опушен тапетът наоколо. Нов план за мебелиране, с който да се заеме госпожа Насим.

Изнесох фотографията навън, където Елизабет беше паркирала джипа си до моя таурус, и видях, че е БМВ, което предполагаше известно преуспяване в бизнеса или добър адвокат при развода.

Отзад видях и сак с дрехи и предположих, че това е официалното облекло на Елизабет за вечерта.

Отворих багажника и оставих портрета със снимката надолу. На гърба забелязах ръкописен текст. Придърпах го към себе си и прочетох думите, написани с писалка, навярно с почерка на Етел: „Джордж Хенри Алърд и Етел Хоуп Първис, венчани на 13 юни 1942 г. в «Сейнт Марк», Лоукаст Вели, Лонг Айлънд“.

А отдолу, със същия женски почерк: „Върни се у дома жив и здрав, скъпи“.

И накрая, с почерка на Джордж, който също познавах: „Скъпа жено, ще броя дните до мига, в който отново ще бъдем заедно“.

Бутнах портрета навътре и затворих багажника. Е, помислих си, надявам се, че скоро пак ще бъдат заедно.

Помислих си също, може би цинично, че всички бракове започват с надежда и оптимизъм, любов и копнеж, но годините взимат своето. И в случая, през август 1943-та, четиринайсет месеца след

написването на тия нежни любовни слова, Етел се беше поддала на самотата или похотта, или я бяха съблазнили с пари и власт — или, спомняйки си сцената на гробището преди десет години, когато Етел изчезна от гроба на Джордж и я заварих край гроба на Август — спокойно можеше да се е влюбила в Август Станхоуп. Или пък всичко това едновременно.

Във всеки случай Етел и Джордж се помирили и прекарвали заедно следващия половин век, общо взето щастливо, струва ми се — бяха живели в тая къщурка, бяха отгледали дъщеря си и бяха вършили все по-лека работа в имението, чиито стени и самотни паркове представляваха сигурна защита от попълзновенията на околния свят и по някакъв тайнствен начин ги бяха запазили, двама вечно млади, които са се срещнали тук, влюбили са се, оженили са се и никога не са напускали дома си.

Докато вървах към алеята, която минаваше между вратарската къщичка и стената, чух хрущене на автомобилни гуми по чакъла зад мен. Обърнах се и видях бял джип лексус да се движи към отворения портал. Караше го Сюзън Станхоуп Сатър.

Лексусът намали и погледите ни се срещнаха. Тя беше видяла беемвето, естествено, и може би знаеше на кого принадлежи, но даже да нямаше представа, разбираше, че имам гости.

Неловко е да гледаш в очите бившата любов на живота си, в чиито очи повече не искаш да се вгледаш, и не знаех какво да направя. Да ѝ махна ли? Да ѝ пратя въздушна целувка? Да ѝ покажа среден пръст? Госпожо Поуст? Помогнете ми!

Всъщност ми махна Сюзън, едва-едва, след което излезе през портала и със скърцане на гуми рязко зави надясно по Грейс Лейн.

Установих, че настроението ми се е развалило. Защо Сюзън Сатър все още притежаваше способността да ми въздейства?

Трябваше откровено да си отговоря на тоя въпрос, преди да мога да продължа напред.

19.

С Елизабет натоварихме в беемвето личните вещи на родителите ѝ, които искаше да вземе тая вечер — фотоалбуми, семейната Библия и други дреболии, безценни и незаменими. Останалия багаж, включително морските униформи на Джордж и сватбената рокля на Етел, събрахме във вестибюла, за да го пренесем някой друг път.

Това беше много тъжно за Елизабет, естествено, и се усетих, че мисля за живота и смъртта, за нещата, които оставяме след себе си.

При един от курсовете до колата тя извади сака с дрехите и кутия за гримове и ги качи в стаята на майка си.

Когато часовникът с кукувичката удари шест, Елизабет вече седеше на майчиния си люлеещ се стол в дневната, а аз — на креслото на Джордж срещу нея. На масичката лежаха трите страници със списъка — повечето точки в него бяха отметнати. Освен него там имаше и две разнокалибрени чаши, които напълних от бутилка „Банфи Брунело“, едно от трите тоскански червени вина, купени в Лоукаст Вели след приключението ми с Антъни в Ойстър Бей. Бях взел също сирена и бисквити от една бакалия, както и пластмасова тарелка с нарязани зеленчуци. Аз се ограничих със сирене бри.

Елизабет си взе морковче.

— Трябва да ядеш зеленчуци.

— Зеленчуците могат да доведат до задушаване.

Тя се усмихна, отхапа от моркова и отпи глътка вино.

И двамата бяхме уморени и малко потни и прашни от совалките между мазето и тавана. Имахме нужда от душ.

— Направила съм резервация за седем и половина в „Крийк“ — каза Елизабет. — Става ли?

— Струва ми се, че там съм персона нон грата.

— Нима? Защо?... А... предполагам, че когато Съюзън...

Довърших изречението вместо нея:

— Застреля своя любовник мафиот. — Усмигнах се и прибавих:
— Там са много тесногърди.

Елизабет се усмихна принудено.

— Всъщност Сюзън пак се записа в клуба. Двете обядвахме там. Тъй че навярно не е проблем. Но може да отидем на ресторант.

Налях си втора чаша. Добре, да се изясним — в „Крийк“ не бях добре дошъл, защото веднъж заведох господин Франк Белароса, джентълмен от мафията, и неговата безвкусно облечена съпруга Анна на вечеря в клуба. Но всъщност ни изритаха заради убийството на гореспоменатия джентълмен от мафията, извършено от Сюзън. А сега Сюзън Станхоуп Сатър — паролата тук е Станхоуп — беше имала дързостта отново да кандидатства за членство и я бяха приели. Но ако кандидатствах аз, щяха да ме отхвърлят, сигурен бях.

Въпреки това отвърнах:

— В „Крийк“ става, ако не се смущаваш, че ще получиш предупредително писмо от Управителния борд.

Тя се замисли и се усмихна.

— Може да стане забавно.

Докато отново пълнех чашата ѝ, ми хрумна, че има вероятност да се натъкнем на всичките ми някогашни познати от клуба, включително Сюзън. Ама какво пък, по дяволите! Наистина можеше да стане забавно.

— Може да останем и тук — предложи Елизабет.

Погледнах я на бледата светлина и както казах, не ме бива да разчитам женски сигнали, обаче нейният сигнал беше висок и ясен.

— Да го обмислим — отвърнах.

— В такива случаи мисленето е излишно.

Кимнах, после смених темата.

— Имам нещо за теб. — Изправих се, отидох в трапезарията и намерих направените от Сюзън снимки на семейство Алърд.

Приклеках до стола на Елизабет.

— Повечето ги е правила Сюзън. Искам да ги вземеш, въпреки че ми се ще да копирам някои за себе си.

Тя ги разгледа, правеше уместни забележки за всяка, например: „Не мога да повярвам, че всички сме били заедно толкова много пъти... Почти не си спомням тези... А, гледай, това е на тържеството по случай завършването ми на колежа... ето те и теб, Джон, прегърнал си ни двамата с татко... о, божичко, каква съм била застреляна!“

— Нищо подобно. Ще си извадя копие от тая снимка.

— Не, не.

— Изглеждаш страхотно с права черна коса.

— О, божичко... как съм могла?!

Стигнахме до фотография, направена на задната веранда на Станхоуп Хол по неизвестен или забравен повод. Там бяха Етел, привлекателна жена в зенита на средната възраст, Джордж, все още с кестенява коса, и Август Станхоуп, към края на старческото му изкуфяване, седнал на люлеещ се стол с одеяло върху краката. В скута му седеше Елизабет, някъде на шест години.

— Това не може да съм аз — пошегува се тя.

— Приличаш си.

Елизабет се вгледа в снимката.

— Майка ми се грижеше за него, преди да се наложи да му вземат денонощни болногледачки. — Остави снимката при другите на масата. — Много го обичаше.

— Той беше истински джентълмен — отвърнах. И естествено, прибавих: — За разлика от сина си.

Продължихме да разглеждаме фотографиите.

— Не мога да повярвам, че повечето от тези хора вече са мъртви — отбеляза Елизабет.

Кимнах.

— Беше ли щастлив по онова време? — попита тя.

— Да. Но невинаги съм го разбирал. А ти?

— Мисля, че съм била щастлива... А, ето ги Едуард и Каролин. Много са мили.

И продължихме това фотографско пътешествие във времето. И двамата разбяхме, струва ми се, колко често се е пресичал животът ни, ала колко малко сме се познавали.

Тъй като повечето снимки бяха направени от Сюзън, тя, естествено, рядко бе в кадър, но се натъкнахме на нейна фотография с Елизабет — на ежегодното коледно парти в господарската къща на Станхоуп. Елизабет я гледа дълго.

— Наистина е много красива.

Не коментирах.

— Държа се много мило, когато обядвахме заедно — продължи тя.

Нямах намерение да я разпитвам за обяда, така че станах и налях останалото вино в чашите ни.

Елизабет приключи с разглеждането на снимките и каза:

— Ще ги дам да ти направят копия.

— Благодаря.

Тя отново се умълча, после попита:

— Как мислиш?... Искам да кажа, това може ли да е проблем за Сюзън?

— А как мисли Сюзън?

Елизабет ме погледна.

— Според нея, не. Това явно изобщо не я безпокоеше.

— Хубаво.

— Но... ами, за мен щеше да е проблем.

Не отговорих. Отворих второто шише тосканско червено, „Кабрео Ил Борго“, и известно време пихме в мълчание. И вече бяхме на градус.

Като че ли бяхме изчерпали темите за разговор или казано по друг начин, някой трябваше да повдигне въпроса секс или вечеря. Елизабет вече го беше засегнала, а аз го бях оставил без последствия, така че тя прибегна до друг подход.

— Прекалено съм пияна, за да шофирам. А ти?

— И аз.

— Тогава да останем тук.

Естествено, можех да ѝ повикам такси и така щеше да постъпи истинският джентълмен — или поне някой слабоумен мухльо с мек хуй. Затова се съгласих:

— Да останем тук.

— Чудесна идея. — Елизабет допи виното си и се изправи. — Трябва да взема душ.

Станах и аз, наблюдавах малко нестабилното ѝ отдалечаване.

Не бях сигурен дали трябва да я последвам. „Уважаема г-жо Поуст...“

„Уважаеми Объркан лонгайлъндчанин, вземи я наеби най-после.“

„Ясно.“ Тръгнах след нея, после се поколебах. Като че ли вече бях решил, спомнях си го, че Елизабет е емоционално разстроена и уязвима и не бива да се възползвам от състоянието ѝ. От по-егоистична гледна точка, не исках точно в този момент да си усложнявам живота. А Елизабет Алърд Корбет адски щеше да го усложни.

От друга страна... тъй де, идеята беше *нейна*.

Главата ми казваше „не“, сърцето ми казваше „може би“, а хуят ми сочеше към стълбището. Хуят винаги печели.

Но първо отворих третата бутилка, взех двете чаши и отидох при стълбището. Чух горе да се затваря врата.

Качих се в коридорчето на втория етаж. Банята се намираше направо, стаята на майка й — наляво, а моята, всъщност нейната някогашна стая — надясно. И трите бяха затворени, така че отворих вратата на моята и видях, че не е там. Оставих бутилката и чашите на нощното шкафче. Чак сега чух душа в банята да тече.

И по-рано ми се е случвало да стоя пред затворена баня, докато дамата вътре взима душ, без да съм получил ясна словесна покана да се присъединя и аз. „Уважаема г-жо Поуст...“

„Ей, тъпако, виж дали вратата е отключена.“

„Ясно.“ Отидох при вратата на банята и внимателно натиснах бравата. Заключено.

Върнах се в спалнята си, оставих вратата отворена, напълних двете чаши и седнах на креслото.

Звукът на течаща вода утихна. Разтворих един брой на „Тайм“, отпих глътка вино и се зачетох.

След няколко минути, докато четях една извънредно увлекателна статия за нещо си, чух вратата на банята да се отваря и в стаята надникна Елизабет, увита в голям пешкир и с още един на главата.

— Душът е свободен.

— Благодаря. — Изправих се. — По-добре ли се чувстваш?

— Страхотно. — После се обърна, влезе в стаята на майка си и затвори вратата. Чух бръмчене на сешоар.

Сексът за пръв път е като първия танц. Кой кого води? Дали не танцувам прекалено близо или прекалено далеч? Трябва ли да взема душ? Да.

Отидох в банята, оставих вратата отключена, съблякох се, хвърлих дрехите си в ъгъла върху нейните и влязох под душа, все още несигурен накъде отиват нещата.

След като се изкъпах и изсуших с последния пешкир, го увих на кръста си и излязох в коридора. Вратата на нейната спалня продължаваше да е затворена, но отвътре не се чуваше шум. Влязох в своята стая и я заварих с кръстосани крака на фотьойла ми — пиеше

вино, четеше моето списание, носеше моя тениска с надпис „Йейл“ и почти нищо друго, освен малко грим.

— Тениската ти отива — направих ѝ комплимент.

— Надявам се, че нямаш нищо против.

Май вече знаех накъде са тръгнали нещата.

Взех чашата си и седнах на леглото срещу креслото. Чукнахме се и мълчаливо отпихме.

Тя се огледа, обходи с очи тясната стая, старата мебел, опушените тапети, изтъркания килим и избелелите от слънцето завеси.

— Тук прекарах повечето от първите си двайсет и една години.

Не отговорих.

— Винаги се прибирах вкъщи през ваканциите — продължи Елизабет. Гласът ѝ звучеше малко уморено и тя заваляше думите. — Винаги се чувствах като у дома... винаги можех да си дойда... а сега е време да продължа... нанякъде.

Кимнах.

— Бих искала да спя тук тази нощ.

— Разбира се.

Тя протегна крака и качи ходилата си в скута ми.

— Краката ме болят от цялото това пренасяне.

Оставих чашата си и заразтривах стъпалата ѝ.

Елизабет отпусна глава назад, затвори очи и промълви:

— Ооо... колко е хубавооо...

Тениската ѝ — всъщност моята тениска — се беше повдигнала нагоре и виждах, че килимът е в тон със завесите.

И по-рано съм бил в това положение, и винаги ми е било неловко да си потапям писалката в мастилницата на клиентка. Обаче познавах Елизабет и по друга линия, пък и не ми беше точно клиентка, и... е, вече бях преминал границата. Ето защо... тъй де, нямаше да е учтиво да не продължа.

Тя ми протегна празната си чаша и аз я напълних.

Минаваше седем и навън още светлееше. През отворения прозорец нахлуваше приятен ветреца и чуруликане на птици. От време на време по Грейс Лейн минаваха коли, но никой не завиваше по чакълената алея.

Елизабет изпи виното, спусна крака на пода и стана от фотьойла.

Изправих се и аз. Тя обви ръце около шията ми и зарови лице в голите ми гърди.

Прегърнах я и усетих, че е отпусната и едва стои права — за разлика от Лошия Джон, който не беше отпуснат и стоеше напълно изправен. Взах я на ръце и я положих на леглото с глава на възглавницата.

Елизабет впери поглед в тавана и от очите ѝ бликнаха сълзи.

Измъкнах няколко хартиени кърпички от кутията на нощното шкафче и ги натиках в ръката ѝ.

— Искаш ли да поспиш? — предложи Добрия Джон.

Тя кимна и аз я завих с одеялото.

— Съжалявам — прошепна Елизабет.

— Няма за какво.

— Искам... но просто ми идва... много. Всичко. Ужасно ми е тъжно.

— Разбирам те. — Разбрах и че Елизабет навярно има предвид отношенията си със Сюзън — и това ни правеше двама.

— Може би по-късно — рече тя.

Не отговорих.

— Харесвам те.

— И аз те харесвам.

Отворих малкия гардероб, измъкнах един тъмнозелен панталон и блуза с якичка и си извадих гащета от скрина. Свалих пешкира и видях, че ме наблюдава.

— Къде отиваш?

— Долу. — Обух гащетата и панталона и облякох блузата. — Имаш ли нужда от, нещо?

Тя поклати глава.

— Тогава заспивай. — Тръгнах към вратата.

— Целуни ме за лека нощ.

Върнах се до леглото, целунах я по бузата, после и по устните, избърсах очите ѝ с кърпичка, излязох от стаята и затворих вратата.

Слязох долу, взех си бира от хладилника и седнах на задната веранда.

Вечерта захладняваше и залязващото слънце хвърляше дълги сенки по моравата. В далечината, ако погледнех натам, се издигаше къщата за гости. Разбрах, че тъкмо близостта на Сюзън и нейното

буквално и образно присъствие са причина да ме измъчва същата вътрешна борба, която навярно бушуваше в Елизабет.

Моите вътрешни противоречия и съмнения надхвърляха проблема за жените — отношенията ми с Антъни Белароса например се влияеха от присъствието на Сюзън, както и колебанието ми дали да остана тук, да се върна в Лондон, или да отида някъде другаде.

Затова трябваше да разговарям с нея: за да реша тия проблеми, да установя колко е голямо или колко е малко нейното значение.

Допих си бирата, изпружих крака върху масата и се загледах в помръкващото небе. Околните квартали хвърляха изкуствено сияние на хоризонта, но небесният свод си оставаше такъв, какъвто го помнех — красив акварелен синьо-розов здрач. На изток звездите започваха да блещукат в лилавеещото небе.

Хрущенето на гуми по чакъл прекъсна астрономическите ми наблюдения. Обърнах се. Покрай къщичката минаваше кола, бял джип лексус. За миг спря, после бавно продължи към къщата за гости.

Десет години ни бяха разделяли океани и континенти, сега се намирахме на няколко минути път един от друг, ала все още ни разделяха гняв, гордост и минало, които се преодоляват по-трудно от континентите и океаните.

Винаги ми се бе струвало, че се бяхме разделили прибързано, без да си дадем пълна сметка защо тръгваме по различни пътища, и в резултат нито един от двамата ни, струва ми се, не можеше истински да продължи живота си. Така че трябваше да се върнем в миналото, колкото и да е мъчително. И моментът беше настъпил.

20.

Когато слънцето се показва над стената на имението и нахлу през кухненския прозорец, направих кафе и излязох с чашата си на верандата. Преброих на масата четири празни шишета от бира.

Бях спал облечен на кушетката и се качих горе само веднъж — за да използвам тоалетната. Доколкото знаех, Елизабет изобщо не беше слизала долу.

Отпихах кафе от вдигащата пара чаша и наблюдавах как утринната омара се вдига от моравата и градината.

Както казахме в колежа: „Да се изчукаш не е голяма работа, обаче да не се изчукаш е *адски* голяма работа“.

От по-оптимистична гледна точка, това ми се струваше правилният ход. Без ангажименти, без усложнения.

От друга страна, със или без секс, ние с Елизабет в известен смисъл бяхме свързани. Харесвах я, тя беше част от миналото ми и следователно най-вероятно щеше да е част и от бъдещето ми. Десет години бях спал с непознати — може би нямаше да е зле да спя с позната. Ако не друго, сега поне имаше къде да си оставя багажа и можех да разчитам на подслон, ако ми се наложи. Надявах се също, че съм спечелил приятел.

Чух вратата с комарника да изскърцва, обърнах се и видях босата Елизабет да върви по росната веранда, облечена в стария ми халат и с чаша кафе в ръка.

Целуна ме по бузата.

— Добро утро.

— Добро утро.

— Добре ли спа?

— Да. Ти?

— Ами... беше ми малко странно да спя в някогашната си стая. Сънувах тъжни неща... че пак съм момиченце... мама и татко... на няколко пъти се събуждах разплакана.

Кимнах и я погледнах, после се хванахме за ръце. Все още изглеждаше много тъжна, но след това сякаш се отърси и ме попита:

— Знаеш ли това стихотворение? „Върни, о, време, своя бяг! В дете ме превърни за малко пак“.^[1]

— Чувал съм го.

— Това си мислех нощес.

Кимнах и стиснах пръстите й.

— Мислех, че ще се качиш — прошепна Елизабет.

— Повярвай ми, обмислях го.

Тя се усмихна.

— Е, май не бях в много романтично настроение.

— Не. Искала си пак да станеш дете, само за малко.

Елизабет ме погледна и кимна.

— Но... имах нужда от твоята компания. Затова слязох долу. Ти хъркаше на кушетката.

— Хъркам ли?

— Господи, помислих си, че си пуснал прахосмукачката.

Усмихнах се.

— Винаги хъркам от червено вино.

— Значи не пий червено. — Погледна празните бирени шишета.

— Гости ли си имал?

Отново се усмихнах.

— Давих голи охлюви в градината.

Все още хванати за ръце, седнахме на масата. Слънцето вече се издигаше високо над стената и лъчите струяха през клоните на дърветата, окъпваха градината и верандата и разнасяха остатъците от омарата. Цареше тишина, нарушавана единствено от чуруликането на утринните птици и от някоя случайна кола по Грейс Лейн.

— Обожавам това време на деня — каза Елизабет.

— И аз.

Помълчахме, наслаждавахме се на началото на един прекрасен летен ден.

— Може ли да ти разкрия една тайна? — накрая попита тя.

— Разбира се.

— Ами... може да го помислиш за глупаво... и почти ме е срам... но когато бях на... някъде на шестнайсет, страшно се бях увлякла по теб.

— Наистина ли?

Елизабет се засмя.

— Въпреки че беше женен... понякога си мислех за теб, докато следвах в колежа и винаги, когато се връщах и те виждах... но после пораснах и ми мина.

— Хубаво. Изобщо не съм подозирал.

— Естествено, че не си. Никога не съм флиртувала с теб, нали?

Замислих се.

— Да, не си.

— Бях добро момиче.

— И още си добро момиче.

— И когато се случи всичко онова със Сюзън и Франк Белароса, не можех да повярвам на разказите на мама, когато ти се пренесе тук... после, след като Сюзън го застреля... исках да ти се обадя или да намина. Дори на няколко пъти се отбих да видя мама, но теб те нямаше... и после мама ми каза, че заминаваш.

Не знаех точно какво да отговоря.

— Много мило от твоя страна. Наистина имах нужда да поговоря с някого.

— Знам. Мама казваше, че си се... затворил в себе си. Но аз бях омъжена и не бях сигурна дали се отнасям към теб като към приятел, или като... нещо друго.

— Разбирам. Много съм поласкан.

— Нима? Е, прекалено си скромен, Джон. Според мен ти избяга оттук, защото след раздялата жените са ти се нахвърлили и е трябвало да си спасяваш живота.

— Позна.

Тя се усмихна.

— А ето и края на моята тайна. Когато чух, че се готвиш да се отправиш на околосветско плаване, ми се искаше да ме вземеш с теб.

Погледите ни се срещнаха.

— Ще ми се да го бях знаел — отвърнах не чак съвсем неискрено.

— Много мило, че го казваш.

— Не го казвам просто така.

— Знам. И все пак е глупава фантазия. Имах съпруг и две деца. Дори да ми беше предложил, по необходимост щях да ти откажа. Заради децата. Да не споменавам за мама. Струва ми се, че ме беше разкрила и хич не беше доволна.

Замислих се за всичко това — колко лесно се променя животът ни, ако нещо бъде изречено или премълчано. Изпитваме едно, а казваме друго, защото така сме възпитани. Имаме своите мечти и фантазии, макар че рядко ги осъществяваме. Според мен всички прекалено ни е страх да вярваме в бъдещето и сме прекалено самопожертвувателни — децата, съпругата или съпругът, службата, хората, — за да бъдем егоисти. И това, предполагам, е хубаво от гледна точка на съхраняването на цивилизованото общество. Тъй де, ако всички постъпват като Съзън Сатър, всички щяхме да трепем любовниците или съпрузите си, а може би и едните, и другите, или пък просто щяхме да бягаме, за да дирим любов, щастие и живот без отговорности.

В известен смисъл, колкото и да се сърдех на Съзън за поведението ѝ, почти ѝ завиждах за страстта, за способността да скъса с консервативното си възпитание и сковаващата си социална класа. Или пък просто беше откачалка.

Ала като наруши правилата, тя наруши и закона. Убийство. И въпреки че изтегли картата „Излез от затвора“ — нали си спомняте оная игра „Монопол“, — господин Антъни Белароса пазеше една просрочена сметка, която можеше да реши да си поиска.

— За какво мислиш? — попита Елизабет.

— За неспазването на правилата. И за поемането на рискове. И за влагането на повече сърце, отколкото ум.

Тя кимна и прояви известна проникателност, като отбеляза:

— Това се отнася за Съзън. По същия начин постъпи Том. Аз никога не съм го правила, за разлика от теб, когато отплава да обикаляш света.

— Е, аз бях поставен в завидното положение да нямам нищо за губене. Единственият ми грешен ход щеше да е да остана тук и да се влача по брачни консултанти.

— Опитай се да разбереш как бракът ти е стигнал дотам. И внимавай да не ти се случва повече. Ако изобщо някога пак се ожениш.

От глагола „женя се“ и всичките му производни и синоними получавам стомашно разстройство, затова смених темата.

— Да ти донеса ли още кафе?

— Не, благодаря. Затова пък аз ще ти направя закуска.

— Не е нужно.

— Настоявам. Като компенсация за снощи.

Не знаех дали има предвид компенсация, задето не ме е завела на вечеря, или задето не сме правили секс.

— В хладилника няма почти нищо — отвърнах.

— Видях. Но можем да си поделим една франзелка и освен това има мармалад от киселици и газирана вода. Останали са и две бири.

— Откъде се взе пък тая франзелка?

Тя се изправи.

— Виждам, че не си имал намерение да ме поканиш да пренощувам.

— Не... Всъщност имах, обаче не се бях подготвил. Може да идем в някое кафене.

— Не, просто се отпусни. Ей сега идвам.

— Добре. — Така че останах да седя на верандата, замислен за нашия разговор, след като не го бяхме направили, който нямаше да се различава много, ако го бяхме направили.

В крайна сметка наистина харесвах Елизабет и бях искал да спя с нея, но сега се радвах, че не го бях направил, и щях да внимавам това да не се случи в бъдеще, за да си останем просто приятели.

Хм, май трябваше да опитам пак. Можехме да се изчукаме само след секунди. Защо всичките тия неща са толкова сложни?

Тя се появи с каничката кафе и напълни чашата ми.

— Закуската ще бъде сервирана след минутка, господин Сатър.

— Благодаря, Елизабет. Обичам франзелките добре препечени — и да са с мармалад от киселици.

— Да, господине. — Елизабет се наведе, разроши косата ми, целуна ме по устните и влезе вътре.

Усетих, че Малкия Джон се събужда и се протяга. Може би имах нужда от студен душ?

Отпих глътка кафе и се опитах да не мисля за секс, за съвършеното тяло на Елизабет или за моята тениска, разкриваща гладката млечнобяла вътрешна страна на бедрата ѝ, за напиралците ѝ под пешкира гърди вчера — те и сега за малко не бяха изскочили от халата ми, когато се наведе. Вместо това се замислих за... е, не можех да мисля за нищо друго освен за секс.

Елизабет се върна с поднос. На подноса се кипреше препечената франзелка, разрязана на две, отворено бурканче мармалад от киселици,

бутилка газирана вода „Хилдън“, каничката с кафе и снощните остатъци от сирене и зеленчуци. Тя го сложи на масата и каза с поклон:

— Закуската е сервирана, господине.

— Благодаря. Ще закусиш ли с мен?

— О, не е редно, господине. Но щом настоявате... — Седна и наля вода в две чаши. — Сутрешната ви бира се изстудява, господине.

— Благодаря. — Тъй де, изглеждаше смешно, но зад хумора прозираше не чак толкова далечното минало, когато Алърдови бяха прислужвали на Станхоупови. Мен рядко са ме включвали в тая схема, обаче преди години на няколко пъти се бе случвало да вечерям с господарите в голямата къща и Етел, Джордж и още неколцина прислужници готвеха и поднасяха тържествената вечеря на Станхоуповия клан и техните жалки наперени гости. Всъщност си спомнях поне един случай, в който Елизабет, върнала се у дома от пансиона или колежа, разчисти масата. Зачудих се дали лорд Уилям Скръндзата ѝ е платил. Тъй или иначе, да, Елизабет се държеше смешно и въпреки пародията се почувствах малко неловко.

Тя намаза моята половинка от франзелката с мармалад и каза:

— Правим си го тук, в имението.

Не ѝ отвърнах с нищо духовито.

Елизабет сложи в чинията ми парче сирене.

— Това сирене е зряло на масата цели дванайсет часа.

Усмихнах се.

И се заехме със закуската: приказвахме си за нейните бутици и за промените, настъпили на Златния бряг през последното десетилетие. Тя отбеляза:

— Промените са по-скоро недоловими, отколкото резки. И не е чак толкова лошо всъщност. Новобогаташите изглеждат напълно доволни от своите пет акра земя и полуиндивидуално проектирани имения. — Усмихна се. — Някои жени дори се обличат добре.

Усмихнах се и аз.

Тя продължи:

— Вижте, слушайте мен — дъщеря на прислужници в имение. Но нали знаете... аз съм отгледана край аристократите и получих много добро образование, така че се чувствам част от стария изчезнал свят.

— Наистина си част от него.

— Да, обаче съм от другата част на този свят и сега съм продавачка.

— Собственичка на магазини.

— Благодаря, господине. По-точно — три процъфтяващи магазина. Освен това се омъжих изгодно. Имам предвид, за добра партия. Следващия път ще се омъжа по любов.

— О, недей прави глупости.

Тя се засмя.

— Е, поне децата ми са Корбет и имат добро образование.

— Нали знаеш, живях в Англия седем години и видях най-доброто и най-лошото от старата класова система — казах. — В крайна сметка важен е характерът.

— Това, господин Сатър, май са празни приказки.

— Така си е. Обаче звучи добре.

— Е, на вас ви е лесно да го кажете.

— Аз не съм роден богат — възразих.

— Но произхождате от два знатни рода. Уитман и Сатър. Всички или почти всички са следвали в колеж и нито един от тях не е бил вратар, продавач или прислужник.

Това беше вярно, но доколкото знаех, нито един от тях не е бил червив с пари като Станхоупови. Великият дядо Уолт е бил прочут, ама поезията не се е заплащала чак толкова добре.

Що се касае до Сатърови, те са пристигнали с кораба след „Мейфлауър“^[2] и оттогава все изпускат влака, поне по отношение на парите.

Виж, Станхоупови бяха друга работа. Прапрадядото на Сюзън, Сайръс, спечелил семейното богатство с въгледобивни мини и построил Станхоуп Хол на самата граница между XIX и XX век. Уитманови и Сатърови обаче биха сметнали Станхоупови за фукливи и навярно не особено интелигентни търгаши. И както обичаше да изтъква майка ми — напълно лишени от социална съвест.

„Зад всяко голямо богатство се крие престъпление“ — казва Балзак. Само че в случая със Станхоупови зад тяхното богатство се криеше чист късмет. И те бяха запазили повечето от него чрез алчност, скъперничество и намиране на данъчни вратички. И по тоя въпрос, въпреки че съм вършил безплатно много адвокатски услуги на

стиснатия Уили, никога не съм му попълвал данъчните декларации — иначе сега сигурно щях да лежа в затвора.

И все пак в очите на Елизабет всички бяхме в един куп и всички бяхме благородници, помазани от съдбата и късмета.

В опит да изясня нещата казах:

— Случайно знам, че моите далечни прадеди са били фермери и рибари и един от тях, Илайджа Сатър, бил обесен за конекрадство.

— Няма да кажа на никого.

Продължих с разкритията:

— Между другото, аз съм разорен.

— Е, приятно ми е да се запознаем.

Усмихнах се и предложих:

— Хайде да сменим темата.

— Добра идея. Само едно ще ти кажа, Джон — мисля, че ако беше останал, пак щеше да си щастлив.

— Мога да съм щастлив навсякъде, стига да има кънтри клуб, игрище за поло, яхтклуб и парцелиране на по двеста акра.

— Можеш да откъснеш момчето от Златния бряг, но не и да откъснеш Златния бряг от момчето.

— Добре казано. — Опитах парче гауда. — Днес е по-вкусно.

— Разкажи ми за околосветското си плаване.

— Много е дълго за разказване.

— Имаше ли жени във всяко пристанище?

— Не. Само в Западна Европа, Югоизточна Азия, карибите и Френска Полинезия.

— Много смешно. Е, ще ми разкажеш друг път.

— Ами ти?

— Аз ли? Ами... През последните две години от време на време излизам. Нищо сериозно. В момента не ходя с никого.

Излизам. Ходя. Жените, бях установил, имат повече евфемизми за ебане от ескимоските думи за сняг. И използват малко особена граматика и изрази, когато говорят за любовния си живот. Аз ходя с някого, излизам с някого, срещам се с някого, имам връзка с някого, ходя сериозно с някого, не излизам сериозно с никого, ходя и с други и така нататък. Докато един мъж просто пита: „Чукаш ли някоя?“

Елизабет ме откъсна от унеса.

— Преди или след секс би трябвало да водим този разговор?

— По-добре преди. За да няма никакви недоразумения. — И прибавих: — В Лондон... излизам с една жена.

Известно време тя не каза нищо, после попита:

— Сериозно ли е?

Думата „сериозно“ за мен обикновено се отнася за болестно състояние, например мозъчен тумор, но ми се струва, че знам какво означава в тоя контекст, затова отговорих откровено:

— Тя смята така. Аз — не.

— Добре.

Заряхме темата.

Честно казано, тоя утринен разговор не вървеше толкова добре, колкото очаквах, и тъкмо започвах да изпитвам колебания за Елизабет, когато тя прояви вече забелязаната от мен проникателност.

— Вече започваш да ми пишеш черни точки. Първо повдигам класовия въпрос и ти си мислиш, че съм наследила комунистическия ген от майка ми, после пък си пъхам носа в любовния ти живот, а ние дори не сме правили секс, и... какво друго?

— Закуската е отврат.

— Ти си виновен за това, не аз.

— Вярно е. Виж...

— Знаеш ли как се пазаруват хранителни стоки?

— Естествено, че знам. Снабдявал съм яхтата си по сергии по целия свят.

— А в Лондон?

— В Лондон си поръчвах доставка вкъщи. Или се хранех навън.

— Ще взема да ти напазарувам.

— Ще дойда с теб.

— Страхотно. — Тя ме погледна. — Мисля, че Сюзън иска да се върнеш при нея.

Не отговорих.

Елизабет обаче не се отказваше лесно.

— Мисля, че искаше да ти го кажа. Ето, казвам ти го.

— Благодаря.

— Интересува ли те моето мнение по въпроса?

— Не. Имам си мое.

— Добре. — Тя стана. — Отивам си вкъщи, после на черква, после на свиждане при мама. Службата е в единайсет, ако искаш да се

срещнем там. А може да се срещнем и във „Феър Хейвън“. И ако не си зает, ще те заведе на обяд.

Станах и аз.

— Много искам да прекарам деня с теб, но... не ми се ще да се натъкна на Сюзън в черквата или във „Феър Хейвън“.

— Разбирам.

Що се отнася до поканата за обяд, сам се изненадах от отговора си.

— В четири имам среща за ранна вечеря. — Реших, че й дължа обяснение. — Със същия делови партньор, с когото вечерях миналата седмица, и със семейството му.

— Ясно... Надявам се всичко да е наред.

— Може ли да се срещнем в седем?

— Обади ми се.

— Добре. — Ухилих се. — Може ли да ти помогна с обличането?

— Та ти дори не ми помогна със събличането — върна ми го тя.

— Сядай и не ме изкушавай повече. Не искам да ме изпращаш.

— Сигурна ли си?

— Да. — Прегърнахме се, целунахме се... Едното доведе до другото — халатът ѝ, който знае как, се разтвори и бяхме на около две секунди от това да го направим на масата, обаче тя се отдръпна и си пое дъх. — По-късно. Довечера.

— Добре... довечера.

Елизабет завърза халата си, обърна се и тръгна към вратата, после се обърна и каза:

— Трябва да уредиш нещата със Сюзън, колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Знам.

Тя влезе. Аз останах на верандата. Искаше ми се да я последвам, ала знаех, че не бива.

Налях си още кафе и се разходих в буренясалата градина на Етел. Защо зеленчуците не задушават бурените, а става обратното?

Тъй или иначе, налагаше се да пооплевя мислите си. Първо, харесвах Елизабет Алърд. Второ, трябваше да установя контрол над събитията, преди те да установят контрол над мен. А това означаваше да се видя със Сюзън — не утре, нито вдругиден, а още тая сутрин.

После, гостуването в дома на Белароса щеше да има някаква цел и да доведе до някакво решение.

А довечера можех да спя с Елизабет — или да спя сам, но много спокойно, за пръв път от цели две седмици.

[1] Стихотворение от Елизабет Ейкърс Алън. — Б.пр. ↑

[2] Корабът, с който през 1620 г. в Северна Америка пристигат английските сепаратисти, известни като пилигрими. — Б.пр. ↑

ЧАСТ II

*... по коридора, по който не
поехме,
към вратата, която тъй и не
отворихме,
в розовата градина.*

Т. С.
Елиът
„Бърнт
Нортън“ —
„Четири
квартета“

21.

На хладилника имаше старо радио и Пати Пейдж пееше „Старият Кейп Код“. Това ми напомни за няколкото пъти, когато бях водил семейството си там с яхтата. По тая станция пускаха песни, вдъхновени от американската география, и следващото парче беше „Лунна светлина във Върмонт“. Бях сигурен, че Етел не е променяла настройката от двайсет години.

Променящият се свят връхлиташе стените на Станхоуп Хол, но времето във вратарската къщичка беше спряло. Всъщност и животът зад стените се беше променил и времето скоро щеше да връхлети това място и хората, които бяха живели и живееха тук.

Още преди девет вече бях взел душ и бях облякъл бежов панталон и последната си чиста риза. На облегалката на кухненския стол висеше шитото по поръчка синьо сако от Савил Роу^[1]. Бях се приготвил да се отбия при Сюзън, тоест с други думи, бях готов на всичко, а до ранната ми вечеря с мафията в четири дано не се случеше нищо.

Но преди да се обадя на Сюзън, може би трябваше да проведа неделните си телефонни разговори с Каролин и Едуард. Каролин обаче спеше до късно в неделя, а в Лос Анджелис беше още шест сутринта, тъй че навярно трябваше да позвъня на майка си, но пък когато разговарях с Хариет, обикновено държах в ръка чаша твърд алкохол, а за това беше малко раничко.

В девет и петнайсет Рей Чарлз пееше „Джорджа“, а аз все още стоях в кухнята с чаша кафе в ръка.

Странно, помислих си — можех да пратя един мафиотски бос да върви на майната си, обаче не можех да събера кураж да се обадя на Сюзън.

Последните тъжни ноти на „Джорджа“ заглъхнаха и медногласият водещ каза:

— Това беше прекрасно. Вие слушате радио УЛИГ, излъчващо в страната на свободните и родината на смелите.

Е, след това вдъхновяващо изявление изключих радиото, вдигнах телефона и набрах номера в къщата за гости. След третото иззвъняване вече се надявах да се включи телефонният секретар.

Телефонният дисплей на Сюзън би трябвало да показва номера на Етел.

— Здравей, Джон.

Сърцето ми се разтуптя, когато я чух да произнася името ми, и за малко да затворя, но явно не можех, макар че навярно бих могъл да имитирам пискливия глас на Етел: „Здравейте, госпожо Сатър, просто исках да знаете, че се върнах от хосписа, дочуване“ — и после да затворя.

— Джон?

— Здравей, Сюзън.

Мълчание.

— Как си? — попитах.

— Добре. *Ти* как си?

— Добре. Чудесно. Как я караш?

— Все още съм добре.

— Да де... и аз.

— Не си репетирал този разговор много добре — отбеляза тя.

Това малко ме подразни.

— Просто реших да ти се обадя. Нямах време да правя подробни планове.

— И на какво дължа огромното удоволствие от това обаждане?

Леле Боже! Не очаквах да заподскача от радост или да се разчувства, когато чуе гласа ми, обаче тя определено се държеше ледено. Трябваше да си напомня, че според Етел и Елизабет Сюзън щяла да се радва, ако и се обадя. Господин Насим също беше споменал, че Сюзън се изказала добре за мен. Даже Едуард и Каролин бяха намекнали, че искала да ме чуе. Тогава каква беше тая работа?

Отговорът дойде със следващия й въпрос.

— Гостенката ти замина ли си вече?

Аха. Преди да успея да отвърна, тя продължи:

— Онази кола снощи беше на Елизабет Алърд, нали?

— Да. Но... — Не съм я чукал. Честно.

— И как е Елизабет?

Всъщност не ѝ дължах никакви обяснения, но реших, че за да изясня нещата, трябва да кажа нещо — само че Сюзън ме хвана неподготвен и запелтечих:

— Ами... пи много и искаше да види старата си стая, и имахме много работа по документите за имуществото, и аз съм адвокатът, така че Елизабет просто остана да пренощува и...

Преди окончателно да изгубя дар слово, Сюзън ме прекъсна.

— Това не ме интересува. Какво друго?

— Не я чуках.

Мълчание, после:

— Наистина не ме интересува, Джон. Трябва да се приготвям за службата.

Е, щом бях поел инициативата да ѝ се обадя, нямаше да се оставя да ме отсвири толкова лесно.

— След малко ще се отбия да ти донеса един плик. Ще позвъня на вратата. Ако не ми отвориш, ще оставя плика на прага.

Мълчание.

Казах „довиждане“ и затворих.

Облякох си сакото, взех плика от масата в трапезарията и излязох.

Беше прекрасен слънчев ден, пееха птици, жужаха пчели и сърцето ми бясно туптеше, докато вървах по алеята към къщата за гости.

Не разбирах защо съм толкова напрегнат. Тъй де, ако някой трябваше да се чувства неловко или да е напрегнат — или гузен, — това беше Сюзън. Аз нито бях имал любовница, нито после я бях застрелял.

Докато измина тристатината метра до къщата за гости, вече се бях поовладял.

Предишните собственици, на които Сюзън я бе продала, бяха оградили десетакровия си имот с жив плет. Когато Уилям и Шарлот още живееха в господарския дом, предложих на Сюзън да издигнем шестметрова каменна стена със стражеви кули, за да отбиваме неочакваните посещения на родителите ѝ, обаче тя не пожела да се лиши от гледката, затуй сега се зачудих дали ще изкорени плета. Амир Насим сигурно се боеше, че зад тоя гъст храсталак може да се крият ирански снайперисти.

Но да се върнем на по-непосредствения проблем. Почти ми се искаше да не ми отвори — тогава щях да продължа живота си, без повече да мисля за Сюзън Станхоуп Сатър. От друга страна, се чувствах задължен да ѝ предам опасенията на Насим, както и моите опасения относно Антъни Белароса. Естествено, можех да го направя и по телефона или с писмо и ако не отвореше, щях да постъпя точно така.

Трябва да призная обаче, че другата ми половина искаше тя да отвори и да ме покани да вляза. Ако не друго, поне трябваше да ѝ обясня за преспиването на Елизабет при мен — не защото имаше значение тъкмо за мен, а защото можеше да е важно за Елизабет, тъй че исках да изясня това недоразумение, та със Сюзън спокойно да преминем към следващите.

Минах по настланата с плочи алея до голямата каменна къща и забелязах, че бръшлянът не е подрязан и пълзи по первазите на прозорците. Освен това на чакълената отбивка и на предния двор им липсваше поддръжка. Някога за това отговарях аз — трябваше или да го свърша сам, или да наема хора. Обаче цветните лехи, които спадаха към отговорностите на Сюзън, бяха като картинка. Защо ли ми правеше впечатление?

Спрях пред входната врата и без колебание натиснах звънеца.

Имах време за една бърза мисъл, преди вратата да се отвори или преди да си тръгна, затова си припомних как Сюзън и Франк се скъсваха от ебане цяло лято, докато аз си скъсвах задника в града и успоредно с това се опитвах да се боря с обвинението за данъчни измами, а в свободното си време се мъчех да защитавам гаджето на жена ми по обвинение в убийство. Всички тия щастливи спомени ми помогнаха да си възстановя правилното разположение на духа.

Изчаках десетина секунди, после подпрях плика на вратата, обърнах се и тръгнах да си ходя.

След пет секунди чух вратата да се отваря и Сюзън извика:

— Благодаря.

Хвърлих поглед през рамо. Тя стоеше на прага с плика в ръце, иначе с дънки и поло.

— Няма нищо — отвърнах и си продължих да си тръгвам.

— Джон.

Спрях и се обърнах.

— Да?

— Би ли влязъл за малко? Имам нещо за теб.

Погледнах си часовника, после — с изражение на крайна неохота — отговорих:

— Ами... добре.

Тръгнах към къщата, а тя изчезна вътре. Остави вратата отворена. Влязох и я затворих.

Сюзън стоеше до вратата за кухнята.

— Искаш ли кафе?

— Да, благодаря.

Тя влезе в кухнята и аз я последвах. Доколкото можех да видя, къщата си беше също като преди десет години, мебелирана предимно със семейни антики на Станхоупови, които наричах „боклуци“ и които Сюзън сигурно беше взела със себе си в Хилтън Хед. А може да ги бе дала на склад.

Голямата селска кухня също изглеждаше непроменена, включително старият стенен часовник, и изпитах онова чувство като в „Зоната на здрача“, че съм се върнал, съм открил, че съм разведен от десет години.

Сюзън стоеше пред кафеварката с гръб към мен.

— Пак ли чисто?

— Да.

Тя наля две чаши, подаде ми едната и се спогледахме. Наистина не беше остаряла, както бях забелязал отдалече преди няколко дни, и за тия десет години не беше напълняла нито грам. Обаче и аз не бях. Явно си бяхме помислили едно и също, защото едновременно казахме:

— Изглеждаш... — неволно се усмихнахме, — добре.

С което приключихме с любезностите и казах:

— Трябва да поговорим.

— Ако си дошъл, защото се чувстваш виновен...

— За *нищо* не съм виновен.

— Можеш да спиш с когото си искаш, но моля те, опитай се да стоиш настрана от приятелките ми.

— Ами тогава ми дай списък на приятелките ти.

— А ти ми дай списък на твоите приятели, ако имаш такива.

Кучка. Оставих кафето на масата.

— Преди да си тръгна, държа да разбереш, че не съм чукал Елизабет Алърд.

— Това изобщо не ме интересува.

— Но нали току-що каза...

— На адвокат ли ми се правиш?

Някои неща не се променят. Сюзън е много умна, обаче досега никой не я е обвинявал в логичност или рационалност. Тъй де, може да е логична и рационална, ама когато е стресирана, търси убежище в шантавата част от ума си. Всичко е заради червената коса.

— Погледни ме в очите — казах твърдо.

— И в двете ли?

— Погледни ме.

Тя ме погледна.

— *Не съм чукал Елизабет.*

Сюзън ме гледаше в очите. Аз също не откъсвах очи от нейните.

— Ами попитай я — казах.

— Добре. Вярвам ти.

Стояхме и се гледахме и стенният часовник отмерваше изтичащото време, както в безбройните пъти, когато бяхме споделяли тия непоносими мълчаливи минути в кухнята след скандал. Скандалите обикновено ни действаха пречистващо, добър признак, че достатъчно ни е грижа един за друг, за да разменим някой и друг удар, и в повечето случаи се целувахме и се помирявахме, после тичахме горе в кревата. Бях сигурен, че и тя си го спомня, само че тоя път нямаше да тичаме да скочим в кревата.

— Мога да дойда друг път — казах.

— Какво има в този плик? — попита тя.

— Снимки и документи, които би трябвало да останат при теб, в частност актовете за раждане на Каролин и Едуард. Не знам как са се озовали при мен.

Тя се понамръщи, после каза:

— Ако имаш няколко минути, трябва да обсъдим едно-друго и аз да ти дам някои неща.

— Добре.

— Ела да седнем в розовата градина.

— Съгласен.

— Ей сега идвам.

Взех си кафето и излязох през кухненската врата в английската розова градина, заобиколена с ниска каменна стена. Общо взето, изглеждаше като едно време, само че мебелите от ковано желязо бяха заменени с плетени, които нямаха вид на много по-удобни. Е, жените могат да седят на всичко.

Розите започваха да цъфтят. Не си спомнях дали е рано за това — предполагам, че зависи каква е пролетта на Лонг Айленд.

Ето че пак си бях вкъщи, но не и у дома. Всичко изглеждаше познато, ала едва забележимите промени ме объркваха. Като с хората. Щеше да ми е по-спокойно в туземска колиба на някой тихоокеански остров, където нищо да не ми напомня за предишния ми живот.

Сетих се за нещо, което веднъж ми каза баща ми — тогава бях в казармата и тъкмо щяха да ме пращат на служба в Германия. Та ето какво ми рече той по повод четиригодишното си воюване: „Когато се върнах, се чувствах толкова не на място, че ми се искаше пак да съм с другарите си в окопа“. Като знаех, че по-късно се е запознал с майка ми и се е оженил за нея, бях сигурен, че многократно е изпитвал същото желание. Всъщност обаче сега разбирах какво е имал предвид.

Както и да е, седнах до кръглата плетена маса и се зазяпах във фонтана, който клокочеше в дъното на изящната симетрична градина със слънчев часовник в средата.

Из розовите лехи бяха пръснати няколко градински статуи, главно класически фигури, и това ми напомни за класическия парк в Алхамбра, езерцето и естествено, съня ми. Навярно никога нямаше да я попитам как, кога и къде е започнала връзката ѝ с Франк Белароса, но ако все пак я попитах как се е случило, тя щеше да отвърне: „Кое как се е случило? А, онова. Беше много отдавна, Джон. Защо пак повдигаш този въпрос?“ И така нататък. Майсторка е на амнезията и бях сигурен, че не си спомня нито как се е чукала с Франк Белароса, нито как го е застреляла. Е, спомняше си, естествено, но само ако някой като мен проявеше дебелацината да го спомене.

Спомних си последния път, когато я видях — преди четири години, на погребението на леля Корнелия. Не знам защо беше дошла. Всъщност тя продължаваше в известен смисъл да е член на семейството, заради децата ни. Беше оставила втория си съпруг в Хилтън Хед, тъй че нямаше възможността да се запозная с късметлията, нито да коментирам колко стар изглежда, колко е дебел и прочее. Ако

се бе оженила за млад жребец, той със сигурност щеше да е там в черен костюм на Армани.

Тъй или иначе, тогава със Сюзън разговаряхме, но само на общи теми — за леля Корнелия, покойния ѝ мъж Артър и двамата им безмозъчни сина. Говорихме и за баща ми: Сюзън много го обичаше, обаче не спомена, че не съм отишъл на погребението му. Помня, че я поздравих за женитбата ѝ и ѝ пожелах щастие. Струва ми се, че даже бях искрен.

Тя ми каза, че мъжът ѝ бил много добър човек, което означаваше, предполагам, че не е любовта на живота ѝ.

Не ми зададе никакви лични въпроси и аз също не я осведомих за любовния си живот.

От дневния ред отсъстваха и последните думи, които бяхме разменили на раздяла преди шест години. Присъствах на изслушването ѝ в манхатънския федерален съд, за да дам показания като свидетел на смъртта на Франк Белароса. Като неин съпруг и някогашен адвокат, не бях длъжен да го правя, но исках да изложа някои смекчаващи вината ѝ обстоятелства, свързани главно с психическото ѝ състояние в нощта на убийството, като например: „Ваша чест, жена ми е откачена. Само вижте червената ѝ коса“. Освен това осведомих съда, че бих желал официално да съобща как ФБР е сводничило на мафиотския бос за жена ми, докато той се е намирал под тяхна охрана в имението си, и че настоявам да кажа няколко думи за съмнителните действия на прокурор Алфонс Ферагамо.

Е, оказа се, че съдията и господин Ферагамо нямат намерение да ме изслушат, и закритото заседание приключи с решението на правосъдното министерство да не се дава ход на делото. Пълна победа за Сюзън и поредно утвърждаване на правото на държавата да си покрива задника. Що се отнася до мен, за пръв път ми се случваше да повлияя на изхода на съдебен процес, като седя в коридора със затворена уста.

Естествено, изпитвах облекчение, че на Сюзън ѝ се е разминало, но честно казано, бях и малко разочарован, и като адвокат, и като гражданин, че министерството на правосъдието я е пуснало толкова лесно, без даже да я плесне през ръката. А като измамен съпруг, ми се искаше поне да ѝ наредят да носи на официалната си рокля алено „П“,

означаващо прелюбодейка, обаче тогава по подразбиране аз трябваше да нося табелка „Рогоносец“.

Тъй или иначе, след изслушването нарочно я пресрещнах на стъпалата на съда на Фоли Скуеър. Беше заобиколена от щастливите си родители, трима облекчени адвокати и двама семейни психиатри, които едва стигаха за всички от семейство Станхоуп.

Успях да откъсна Сюзън от свитата ѝ и поговорихме за кратко. Поздравих я за изхода на процеса, макар че не бях съвсем доволен от него. Въпреки това ѝ казах:

— Знаеш, че още те обичам.

И тя отговори:

— Само посмей да не ме обичаш. Завинаги.

И моите последни думи бяха:

— Да, завинаги.

А нейните последни думи бяха:

— И аз.

Разделихме се на стъпалата пред съда и не се видяхме почти четири години, когато Едуард завърши колежа „Сара Лорънс“.

А когато разговаряхме за последен път, на погребението на Корнелия, последните думи, които ми каза, бяха:

— Ще ти пожелаая щастие, Джон, но преди това ти желая покой.

Не знаех защо смята, че ми липсва покой — *това* беше моята тайна, — но отвърнах:

— Благодаря. И на теб.

Разделихме се на гробището и аз се върнах в Лондон. Сега, четири години по-късно, щяхме да погребваме друга жена от нашето минало и ако бях в майтапчийско настроение, щях да ѝ кажа: „Трябва да престанем да се срещаме на такива места“. А можеше пък, помислих си, някое от децата ни или и двете едновременно най-послед да решат да се оженят и тогава със Сюзън щяхме да се срещаме при по-приятни обстоятелства, например раждане, кръщение и рожден ден на внуците.

Дотогава ни оставаха погребенията, което ми напомни стиха на Лонгфелоу: „И нека Миналото мъртво само погребва своите мъртъвци“.

Да, наистина нека.

[1] Търговска улица в лондонския квартал Мейфеър известна с магазините си за мъжко облекло по поръчка. — Б.пр. ↑

22.

Сюзън излезе в розовата градина и аз проявих наблюдателността да забележа, че се е сресала и може би е сложила гланц на устните си.

Какъвто си бях джентълмен, се изправих и тя си спомни една наша любима шега и попита:

— Да не би да свирят националния химн?

Усмихнахме се. Сюзън остави на масата кутия за документи и плика, който бях донесъл, после седна срещу мен.

Що се отнася до плика, не исках да го отвори сега и да види голите си снимки — това щеше да е неловко, а можеше и да прати грешно послание. Или пък вече беше надзърнала в плика? Както и да е, тя го остави на масата. Няколко секунди помълчахме, след което се сетих да ѝ изкажа съболезнованията си.

— Съжалявам за мъжа ти.

— Благодаря.

Това явно изчерпа темата, затуй попитах опечалената вдовица:

— За какво искаше да говорим?

— Първо ти.

— Първо дамите.

— Добре. Е, в тази кутия има някои снимки, които според мен би искал да вземеш. Освен това намерих писма до нас от Едуард и Каролин, когато бяха в колежа, и ти ги преснимах.

— Благодаря. Откри ли и анулираните чекове, които сме им пращали?

— Не, но пазя благодарствените им писма. — Усмихна се. — Сега пращат всичко по имейла, но все пак не са забравили как се пишат нормални писма.

Така си беше.

— Какво има в плика? — попита тя.

— Същото. Снимки, няколко писма от децата. Някои документи, които може би ще поискаш да прибереш.

— Благодаря... И двамата казаха, че ще дойдат на погребението на Етел. На Едуард все пак му трябва време, за да подготви пътуването

си. Много е зает. Каролин също, обаче тя ще пристигне по-бързо от Бруклин.

— Винаги съм искал да живея достатъчно дълго, за да видя как децата ми жонглират със служебните и семейните си задължения. Нямам търпение да се оженят и да им се родят деца.

— Говориш така, Джон, като че ли работата, семейството, бракът и децата са наказание за нещо.

— Извинявай. Не исках да прозвучи така. Както и да е, трябва да ги осведомяваш за състоянието на Етел. Аз нямам нито имейл, нито мобилен телефон.

— Няма ли да си вземеш?

— Ако остана.

Сюзън не продължи по този въпрос.

— Кога за последен път си се чувал с тях?

— Миналата неделя. Били добре.

— Мисля, че наистина са добре. Радват се, че се върна. — И използва възможността: — Докога ще останеш?

— Поне до погребението.

Сюзън кимна, но не зададе доизясняващ въпрос. И понеже ставаше дума за семейството, ме посъветва:

— Трябва да видиш майка си — преди погребението.

— Нейното ли имаш предвид, или на Етел?

— Дръж се сериозно, моля те. — И продължи със съветите: — Трябва да се държиш с майка си така, както искаш твоите деца да се отнасят към теб. Да им дадеш пример. Тя все пак им е баба. А ти си й син.

— Струва ми се, че схванах.

— Трябва да се държиш като възрастен.

— Аз съм син на майка си и се държа така, както се отнасят с мен.

— Смешен си. — Сюзън не мислеше да се отказва от темата. — Отчуждаването ти от майка ти се отразява на децата ни. Мисля за тях.

Винаги децата, естествено, но на тях рядко им пукаше. Във всеки случай не ставаше дума за нас с Хариет, нито за мен и децата, а за нас със Сюзън.

След като вече беше тръгнала от точка А, тя продължи към точка Б.

— Освен това Едуард и Каролин се чувстват неловко от отношението ти към моите родители. — И ми напомни, в случай че връзката ми е убягнала: — Те са *баба и дядо* на децата.

— Според теб колко ще продължи тая лекция?

— Това не е *лекция*. Въпросите са важни и трябва да ги обсъдим, заради децата ни.

Прииска ми се да възразя: „Те вече не са деца и трябваше да помислиш за тях преди десет години, когато реши да се чукаш с Франк Белароса“. Вместо това отвърнах:

— Добре, доколкото съм свързан с живота на който и да е тук, ще се опитам да съм по-добър син, по-добър баща и по-добър бивш мъж.

— И надявам се, не толкова саркастичен.

— И за протокола, *никога* не съм се изказвал нелюбезно за родителите ти пред Едуард и Каролин.

— И така да е... те *усещат* враждебността ти.

— Явно са много чувствителни. — Прибавих: — Аз даже не се *сещам* за родителите ти.

Сюзън се възползва от шанса да ми съобщи добрата новина:

— Много омекнаха с годините.

Единственият начин ония двамата да омекнат беше да им присадят нови мозъци.

— В такъв случай сигурно аз съм причината да проявяват най-лошите си страни.

Тя не ми обърна внимание и стигна до извода на лекцията си.

— Случилото се помежду ни се отрази на много наши близки, затова мисля, че трябва да се опитаме да се държим цивилизовано един с друг и да облекчим живота на всички.

— Може би е малко късно за това.

— Не е.

Не отговорих.

— Кога ще престанеш? — попита Сюзън.

— Вече престанах.

— Не си.

— А ти?

— Аз никога не съм ти се сърдила, Джон.

— Да бе. И защо да ми се сърдиш? Какво съм направил?

— Трябва да се замислиш за своята роля в случилото се.

— Недей, моля те.

— Тогава си помисли какво си направил през последните десет години.

— Нищо не съм направил.

— Точно това е въпросът. Ти просто избяга.

Не отвърнах, само си погледнах демонстративно часовника.

— Няма да си тръгнеш, докато не свърша с това, което имам да ти казвам.

— Ами свършвай тогава.

Сюзън помълча, после рече по-меко:

— Джон, не можем да променим случилото се...

— Опитай пак, този път в единствено число.

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре... аз не мога да променя случилото се... не мога да променя онова, което направих аз. Но искам... искам да ми простиш.

Не го очаквах и за миг изгубих дар слово. Замислих се какво да отговоря и замалко не казах: „Прощавам ти“. Вместо това я погледнах и ѝ напомних:

— Ти така и не се *извини*. Така и не каза, че съжаляваш.

Сюзън не сваляше очи от мен.

— Джон... аз извърших прекалено тежък грях, за да се извинявам. Какво да кажа? Съжалявам, че разруших живота на всички ни, това ли? Съжалявам, че имах любовник? Съжалявам, че го убих? Съжалявам, че не влязох в затвора, за да си платя? Съжалявам за жена му и децата му? Съжалявам, че децата ни страдаха по моя вина, че по моя вина ти беше далече от тях цели десет години? Съжалявам, че по моя вина те нямаше, когато почина баща ти? Как да се извиня за всичко това?

Не знаех какво да отговоря и повече не можех да я гледам в очите. Извърнах поглед и я чух да казва:

— Извинявай.

Отново я погледнах, ала тя се беше изправила и бързо влизаше в къщата.

Останах да седя в градината. Чувствах се отвратително, но в същото време усещах, че всичко най-после намира някакъв завършек.

В градинската стена имаше врата и аз погледнах натам, представих си, че минавам през нея. Можех да ѝ се обадя по-късно,

когато и двамата се поуспокоим. Или тя искаше да я чакам тук? Или да я последвам вътре?

Жените и без туй са трудни за разбиране, а когато са разстроени, изобщо не се опитват да се изяснят. В момента за мен щеше да е най-добре да направя това, което искам аз, а аз исках да си тръгна. Станах, взех кутията, която ми беше дала, и тръгнах към вратата. После обаче се поколебах и се обърнах към къщата. От Сюзън нямаше и следа. Явно разговорът беше приключил. Което също ме устройваше.

Отворих вратата, обаче пак омекнах и си я представих как излиза и не ме заварва в градината. Наистина се разкъсвах и по-коравата ми страна настояваше: „Върви си“, а по-меката казваше: „Тя страда“.

В такива моменти понякога моля за божествена намеса. Направих го, но кухненската врата си остана затворена. „Хайде де, Господи!“

„Пред погибел гордост върви“^[1].

— Много ти благодаря за съвета.

„Кажи й го с цветя“.

— Какво?... — После изведнъж си спомних, че и преди съм бил тук, буквално и метафорично — спомних си, че понякога си правехме подаръци за сдобряване, без особено накърнена гордост.

Върнах се в градината, намерих ножиците й за рязане на рози на една масичка за саксии, отрязах дванайсет червени рози, оставих ги на кръглата маса, после отново отидох до вратата в стената и я отворих.

— Джон.

Обърнах се и я видях на прага.

— Тръгваш ли си?

— Ами... аз...

— Как можеш просто да... — Видя отрязаните рози и отиде до масата. Вдигна една, погледна я, после вдигна очи към мен. Взирахме се един в друг от двата края на градината. Бавно тръгнах обратно към къщата.

Тя ме гледаше, без да помръдва. Спрях на ясно подчертано разстояние, при което каращите се настоящи и бивши съпрузи не са нито много близо, нито много далеч, а точно колкото трябва, за да не се чувстват неловко.

— Защо си тръгваше? — попита Сюзън.

— Мислех, че искаш да си тръгна. — Напомних ѝ: — *Ти* стана и изчезна.

— Казах „извинявай“, а не „довиждане“.

— Да де. Ами... не бях сигурен... всъщност, честно казано, исках да си тръгна.

— Защо?

— Защото е мъчително.

Тя кимна.

Нито един от двамата ни не знаеше какво да каже. Беше ми поискала прошка и след десет години трябваше просто да заявя: „Прощавам ти“ — и точка. Но за да го направя, трябваше и да го мисля, защото иначе щеше да разбере.

И двамата бяхме израснали в свят и обществена класа, в които неща като грях, изкупление, разкаяние и опрощение ми се втълпяваха в черквата „Сейнт Пол“, академията „Френдс“ и даже у дома. Тоя свят може да беше изчезнал и двамата може да се бяхме отклонили толкова много от курса, че никога повече да не зърнем суша, ала пак си оставахме негови поостарели продукти. Затова — знаех, че ще разбере какво имам предвид — казах:

— Сюзън, мога да приема извинението ти за всичко. И наистина го приемам. Обаче нито сърцето ми дава, нито е във властта ми да ти простя.

Тя кимна.

— Разбирам. Само недей да ме мразиш.

— Не те мразя.

— Мразеше ме.

— Никога не съм те мразил. Казах ти... на стъпалата пред съда... помниш ли?

— Помня. — После ме укори: — Казал си на сестра си, че ще дойдеш в Хилтън Хед с яхтата. Чаках те.

Отново ставаше мъчително, но трябваше да е така, преди болката най-после да изчезне.

— Наистина дойдох... но не слязох на брега.

— И отплава да видиш света.

— Да.

— Можеше да изчезнеш в морето.

— Нямах такива намерения, ако имаш предвид това.

— Ти го каза. Не аз.

— Точка по въпроса.

— Всички се тревожеха. Родителите ти, децата ти...

— И това не влизаше в намеренията ми. Беше просто изтънчена проява на безотговорност и егоизъм. Нищо повече. — Прибавих: — Заслужавах го. — И ѝ напомних: — Точка по въпроса.

— Добре. — Сюзън избра по-лека тема. — Благодаря за цветята.

— Всъщност цветята са си твои.

— Знам. Но ти благодаря за жеста.

— Моля.

— Трогната съм, че си си спомнил.

Все още ме смущаваше намекът ѝ, че съм отплавал около света, защото съм бил съкрушен от мъка, самосъжaliaващ се, търсец съчувствие и склонен към самоубийство, накратко — човешка развалина. Жените просто не разбират безотговорното поведение, затова се върнах на закритата тема.

— Освен това беше и предизвикателство.

— Кое?

— Да плавам около света с малка яхта.

— А... нали каза, че въпросът е...

— Мъжете обичат тръпката от опасността.

— Е. не мисля, че я обичат и хората, които чакат у дома, но ти го направи и се надявам, че ти е помогнало да се пречистиш.

— Може би. — И с тия думи реших да сложа край, докато още си говорим. — Не искам да закъснееш за черква зарад мен. Хайде да се видим утре.

Съмнявах се, че ходенето на черква има за цел да се срещаш там с хора, и не знам в какво настроение трябва да си, за да го правиш, но я посъветвах:

— Може да се почувстваш по-добре, ако отидеш на черква.

Тя не ми обърна внимание.

— Хайде да се поразходим.

Обмислих го.

— Добре...

Съблякох си сакото и го провесих на стола, после излязохме през градинската врата. Сюзън си носеше розата.

Беше точно като едно време, само дето не беше същото. И никога повече нямаше да е. Нямаше да се приберем заедно, но тоя път, когато се сбогувахме, можехме да прибавим и едно „Обаждай се“. Щеше да има още погребения и сватби, раждания и рождени дни, в живота ни щяха да се появяват нови хора и всичко това нямаше да представлява проблем, вече можехме да сме едновременно на едно и също място и даже да се усмихваме — което щеше да се хареса на приятелите и роднините ни.

И след десет години, като се имаше предвид всичко, което ни се бе случило и бе могло да ни се случи, беше цяло чудо, че сега сме тук, че си говорим и се разхождаме заедно.

[1] Тук и нататък текстовете от Библията са цитирани по изданието на Св. Синод от 1992 г. — Б.пр. ↑

23.

Вървахме по тревата към живия плет в далечината.

Сюзън беше боса, както обичаше да ходи из имението, и се зачудих дали Амир Насим одобрява босите крака. Но все още се намирахме на нейна земя, тъй че беше спорно, докато не навлезехме на иранска територия.

Та докато вървахме, тя ми разказваше за къщата за гости.

— Семейство Ганц... двойката, на която продадох къщата... Даян и Бари Ганц... запозна ли се с тях?

— За кратко, след като ти замина. Обаждаха ми се веднъж седмично да разпитват как работи едно или друго. Или защо не работи.

— Съжалявам.

— Опитвах се да им помагам, обаче им напомних, че не са купили къщата от мен.

Сюзън все едно не чу заяждането ми.

— Това беше импулсивна постъпка. Продажбата на къщата. Но бях... съкрушена. А и нашите настояваха да отида при тях в Хилтън Хед.

При Уилям и Шарлот „настоявам“ означаваше „принуждавам“. Зачудих се дали за десет години Сюзън е усетила разликата.

Освен това, като продаде къщата и замина, тя окончателно ликвидира всякакъв шанс да се сдобрим, което беше и една от причините Станхоупови да я карат да напусне имението.

Пък и Сюзън, естествено, беше очистила мафиотски бос, а винаги е най-добре да изчезнеш от квартала, когато направиш такова нещо.

Тя обаче имаше друго обяснение за нещата.

— Държавата конфискува Станхоуп Хол от... е, знаеш от кого. И не бях сигурна, че няма да бъда заобиколена от жилищни квартали, както и ставаше... затова продадох къщата.

Не отговорих, обаче забелязах, че избягва да произнася името на Франк Белароса и Алхамбра. Вероятно не можеше да си спомни името на любовника си и къде е живял. Или по-вероятно предполагаше, че аз

не искам да чувам името Франк Белароса и Алхамбра. Само че това нямаше да е последното минно поле, което щяхме да срещнем по време на разходката, и за да покажа, че вече нищо не може да ме нарани, казах:

— Видях къщите в Алхамбра. — След което съвсем сговних нещата с думите: — Франк Белароса сигурно се обръща в гроба. — И веднага прибавих: — Извинявай.

Сюзън помълча, после се върна на въпроса за семейство Ганц.

— Грижили са се добре за имота, обаче са посадили живия плет за уединение и така са ми препречили гледката. Но сега, след като в Станхоуп Хол живее... този господин, плетът наистина ми осигурява известно уединение. Затова не знам дали да го изкореня. Ти как мислиш?

— Остави го за една година и после реши.

— Добра идея. — И добави: — Пека се на слънце на моравата и новият собственик може да ми направи проблем.

— Знам.

— А, запозна ли се с него?

— Да.

— И? Какво ти каза?

— Да се обличам скромно.

— Да, знам. За какво друго разговаряхте?

— Ами, уговорихме се да остана в къщичката, след като Етел си отиде.

— Наистина ли? Докога?

— Не по-късно от първи септември. Ако изобщо остана дотогава. После му трябвала. Искане да настане там... избран от него човек. Каза ли ти го?

— Не. Изобщо не е ставало дума за това. Искане да му продам къщата за гости. Спомена ли ти го?

— Да.

Продължихме да вървим по обляната в слънце морава.

— Предложи ми много щедра сума за къщата и земята. Изглеждаше разстроен, когато му отказах.

Не отговорих, нито пък се заех да я уговарям да приеме предложението. Освен това реших засега да не повдигам въпроса за проблемите на Амир Насим със сигурността — трябваше да го

обсъдим едновременно с моите опасения относно Антъни Белароса, а исках да оставя това за края.

Сюзън, естествено, се беше променила, както всички ние за десет години, обаче аз я познавах и бях почти сигурен, че ще помисли опасенията на иранеца за глупави, параноични или в най-лошия случай — за реални, но без връзка с нея. Що се отнася до евентуалната вендета на господин Антъни Белароса... е, донякъде щеше да разбере положението, ала с лека ръка щеше да отхвърли моята тревога. Сюзън беше отгледана в невероятно защитена и привилегирована среда и имах основания да предполагам, че в Хилтън Хед не се е променила много. Някога си обяснявах тая нейна особеност със синдрома на Мария Антоанета — не толкова с начина на мислене, който се свежда до „Тогава да ядат пасти“, колкото с неразбирането защо някой би искал да ѝ отсече главата, да не споменавам за учтивостта да се извини на палача си, когато го настъпила до гилотината.

Е, може пък да се беше променила през годините, обаче не го забелязвах. Направи ми впечатление обаче, че не изглежда чак такава откачалка. А може да го пазеше за десерт, след като посвикнем един с друг.

— Защо се върна? — попитах я.

— От носталгия по дома. Ти изпитваше ли носталгия?

Замислих се.

— Домът не е място.

— А какво е?

— Ами... хората. Роднините, приятелите... спомените... такива неща.

— Е? Липсваха ли ти?

— Отначало да. Но... времето лекува и спомените избледняват. У дома понякога може да е задушаващо. Имах нужда от промяна.

— И аз. Но нещо ме притегли обратно. Не исках да умра в Хилтън Хед.

— Е, може и другаде.

Сюзън за малко да се засмее.

— Там е хубаво. Мисля, че ще ти хареса.

— Едва ли някога ще имам тая възможност.

Тя помълча, после каза:

— Запазих къщата си там... ако някога поискаш да я използваш — заповядай.

— Благодаря.

— Тя е над плажа, наблизо има две игрища за голф. Чудесно място за отпускане.

— Звучи... отпусащо. — След като почти не си говорехме, ето че сега ми предлагаше да си почина в къщата и на плажа. Опитваше се, а аз — не. Навярно, помислих си, Насим имаше право, че е потеглила на дълго носталгично пътуване и тъкмо затова се е върнала тук. И кой знае защо, аз също участвах в щастливите й спомени за миналото. Във всеки случай, моят живот се намирал в движение, в преход или там каквото и да е, а нейният се връщал към минало, което вече не съществувало и не можело да се възроди.

Сюзън продължи по темата за къщата си в Хилтън Хед.

— Направих пълен ремонт и пренесох всичките си вещи тук.

— Забелязах. — После попитах: — Е, щастлива ли си, че се върна?

— Да. Знаеш ли, понякога просто усещаш със сърцето си, че си направил верния ход.

— Чудесно. — Не устоях на изкушението да се измайтапя. — Сигурно липсваш на родителите си, но сто процента се радват, че си щастлива.

Тя ме стрелна с поглед; от дълъг опит знаеше, че всяка моя забележка за родителите ѝ е или иронична, или двусмислена, или просто гадна.

— Честно казано, имах нужда да се откъсна от тях.

— Защо ли?

Тя не ми обърна внимание.

— След смъртта на Дан... разбрах, че няма защо да оставам... искам да кажа, Каролин е тук, Едуард идва в Ню Йорк по-често, отколкото в Хилтън Хед, и тук все още имам роднини и приятели.

И един враг в съседния имот. Постепенно ми ставаше ясно, че няма да успея да я убедя да напусне това място заради близостта на Антъни Белароса. Можех само да се надявам, че ще я накарам да осъзнае проблема и ситуацията, в която е попаднала. И ако приемех предложението на Белароса младши да работя за него, може би щях да го възпра от вендетата. В крайна сметка обаче нямаше да има значение

нито че работя за дон Белароса, нито къде живее Сюзън. Той надушваше кръв и когато настъпеше моментът, щеше да върви по следата чак до края на света.

Допреди няколко дни закрилата на Сюзън беше само абстрактна мисъл — сега, когато тя крачеше до мен, проблемът ставаше напълно реален.

Очевидното решение беше да уведомя полицията, както и ФБР. Ако законът се заемеше с Антъни и неговите намерения спрямо Сюзън Сатър и му наредеше да не си и помисля да урежда сметки, нейната сигурност трябваше да е гарантирана.

От друга страна, Сюзън бе убила баща му и й се бе разминало безнаказано. Съмнявах се, че Антъни Белароса ще остави нещата така. Е... баща му нямаше да се поколебае да изпълни древния си дълг да отмъсти за убийството на свой роднина, но Антъни може и да не беше омесен от същото тесто. Имаше голяма вероятност, надявах се, да цени свободата си повече от идеята за семейна чест и вендета. Просто не можех да отговоря на този въпрос и не исках да правя грешни предположения, нито пък да проверявам която и да е от двете възможности. Това просто беше голям проблем и нищо друго нямаше значение.

— За какво мислиш? — попита Сюзън.

— А... за... за какво говорехме?

— За родителите ми. Това обикновено ти разваля настроението.

— Ни най-малко. Та как са те?

— Чудесно.

— Сигурно им липсваш.

Мълчание, после:

— Честно казано, малко ме вбесяват.

Това звучеше доста директно, обаче й напомних:

— Нали каза, че омекнали с годините.

— Да, така е, но... обичат да се грижат за мен.

— Спомням си. — Както казах, Уилям и Шарлот Станхоуп всъщност бяха маниакално властни манипулатори, а той беше не само скръндза, но и безскрупулна змия. Двуличната сплетница Шарлот, вторият член на този динамичен разпътен дует, с усмивка на уста можеше да ти забие нож в гърба. Иначе бяха много симпатични.

Хрумна ми, че Сюън почти се опитва да представи майчето и татенцето като мили старчета — омекнали и така нататък, — които вече няма да представляват проблем помежду ни, ако някак си пак се съберем. Е, Уилям и Шарлот нямаше да ме дразнят единствено ако бяха мъртви и погребани. С тая мисъл наум я попитах:

— Как са иначе? Някакви здравословни проблеми?

Тя обмисли въпроса и отговори:

— Поне аз не знам такова нещо. Дори ще дойдат на погребението на Етел.

Тъкмо от това се страхувах — бях се надявал да пропуснат погребението на някогашната си прислужница, но както казах, старите фамилии все още изпитват онова остатъчно чувство за *poblesse oblige* и Уилям и Шарлот щяха да му се подчинят, даже да им създадеше неудобства, да не споменавам за пътните разходи. Може пък да дойдеха на автостоп.

— В „Крийк“ ли ще отседнат?

— Те се отказаха от членството си.

— Разбирам. — Всъщност да, членуването в клуба си е скъпо.

— Просто не идват толкова често тук, за да ползват клуба.

— Ясно. И понеже цената на самолетните билети хвъркна... ще прощаваш за играта на думи...

— Не става въпрос за *парите*, Джон. Просто... не им се налага често да посещават Ню Йорк.

— Е, нали сега ти си тук. Каролин изобщо не го е напускала и освен това тук имат приятели, които ги обичат. Сигурен съм, че ще ги виждаш много по-често, отколкото си мислиш. — Вече бях загреял и ми ставаше гот, така че продължих: — И понеже за нищо на света не бих искал да харчат толкова пари за хотел, да заповядат в стаята на Етел. Ще се радвам да...

— Джон. Престани.

— Извинявай. Просто се опитвам да...

— Не прощаваш лесно, а?

— Как позна?

Сюън се замисли.

— Щом не искаш да простиш и да забравиш, поне потърси някаква утеха в това, че спечели.

— Че съм спечелил ли? Какво съм спечелил?

— Всичко.

— Мислех, че съм *изгубил* всичко.

— Така е. Но тъкмо затова и спечели.

— Това ми прилича на дзенбудизъм.

— Знаеш какво имам предвид. Стига по този въпрос.

— Добре.

Тя се върна на предишната тема.

— Родителите ми ще отседнат при мен.

И от това се страхувах. Изобщо не исках да стъпват в имението — предложението ми да ги приема във вратарската къщичка не беше искрено.

— И Едуард и Каролин също — продължи Сюзън. — Ще е чудесно да се върнат в някогашните си стаи.

Само кимнах.

— Ще ми се да те поканя на вечеря или коктейл... на каквото искаш.

Не отговорих.

— След като си в имението, няма да ти е толкова неловко, ако не се чувстваш длъжен да избягваш родителите ми и мен. Децата много ще се радват.

— Знам, Сюзън.

— Е?

Замислих се за тая семейна среща, която щеше да се осъществи благодарение на Етел. Нямах търпение да видя децата, обаче можех да мина и без бившите ми тъст и тъща. Другият проблем беше... е, публичното ми унижение, след като хубавата ми жена ми окачи рога — след като се разведох с нея и десет години не ѝ говорех, се чувствах отмъстен и гордостта ми беше възстановена. Както казах, теоретично бях готов да присъстваме едновременно на едно и също място, да се усмихваме, да водим разговори на общи теми. Ама действително да отида в къщата на моята невярна бивша съпруга и да седна на масата заедно с децата ни и нейните родители... „Сюзън, скъпа, ще ми подадеш ли граха? Уилям, да ти наля ли още вино?“ Виж, за *това* се съмнявах, че съм готов.

— Джон?

— Ами... родителите ти едва ли ще искат да седнат заедно с мен...

— Не ме интересува какво искат *те*. Ако не им харесва, да вечерят на ресторант. Питам дали *ти* би искал да вечеряш у дома с мен, Едуард и Каролин.

— Да. Искам.

— Чудесно. Ще се зарадват.

— Може ли да си доведе гадже?

Тя ме погледна, видя, че се майтапя, и дяволито ме ощипа по ръката.

— Не е смешно.

Продължихме да се разхождаме из нейните десет акра и Сюзън от време на време ми посочваше нещо, което са направили семейство Ганц или което е направила тя през няколкото месеца след завръщането си, и освен това отбелязваше колко малко се е променило имението.

— Дърветата са по-високи и са оцелели до едно, освен онзи червенолист бук, който растеше ей там. Бих го сменила, но ми предложиха нов за почти трийсет хиляди долара.

Искаше ми се да ѝ предложи нейните родители да го платят по случай настаняването ѝ в нов дом и ако дойдеха на вечеря, може би щях да им го спомена. Шарлот щеше да умре от задавяне с маслинката на мартинито си, а Уилям щеше да се гътне от инфаркт. Пълна победа.

Това всъщност можеше да ми даде възможност да се сдобря с Уилям, като му се извиня, задето съм го нарекъл, цитирам, „безпринципно говедо, абсолютно цинично копеле, монументално дърво и престъпно лайно“. Струва ми се, че тогава разговаряхме за последен път. Тъй че може би беше време да му се извиня, да перифразирам изречението на благоприличен език и да го попитам дали е порботил по тия проблеми.

— Тук децата опъваха палатките си през лятото — припомни ми Сюзън. — Можеш ли да повярваш, че сме им позволявали да спят навън съвсем сами?

— Обикновено бяха с приятели. А и отсам стените е напълно безопасно. — Поне по-рано беше така.

— Къщата ми в Хилтън Хед е в заграден квартал.

— Нима? Да де, естествено.

— Не е за вярване, че Каролин и Едуард живеят в малки апартаменти без портиер, на оживени градски улици. И им харесва.

— Защото са млади и обичат приключенията.

— И не ги е страх. Радвам се, че не сме ги закриляли прекалено и не сме ги разглезили.

— Е, границата между нормалната и прекалената закрила е почти невидима, както и между грижата и разглезването. — Да не споменавам недостатъчната закрила и грижи, с каквито се отличаваше моето детство, но си предпочитам него пред детството на Сюзън.

В крайна сметка с тоя разговор тя ми напомняше, че сме направили поне едно нещо както трябва — че сме добри родители, с което можем да се гордеем. И което ни свързва завинаги. Естествено, накрая се прецакахме, ала преди да се разделим, Едуард и Каролин вече бяха поели към истинския свят.

— Ако можех, щях да върна часовника назад — каза Сюзън.

Прозвуча така, сякаш съжалява за стореното или по-точно, като повечето хора, включително мен, съжалява, че са я хванали. Самата връзка сигурно е била емоционално стимулираща и сексуално удовлетворяваща, да не споменавам, че изневярата е възхитително табу. Тъй де, нали не се е чукала с треньора по тенис в клуба — туй все пак си е мафиотски бос. Тъй че не знаех дали съжалява за изневярата, или за последиците. Зависи колко назад искаше да върне часовника.

Честно казано, по времето, когато със Сюзън се бяхме отчуждили и спяхме в отделни стаи, за кратко имах връзка с телевизионната репортерка Джени Алварес, навремето доста известна из тия краища. Запознах се с нея, защото отразяваше обвинението в убийство срещу Франк Белароса, а аз, естествено, бях адвокат на боса. Никога не съм съжалявал за връзката си с Джени Алварес, сигурно защото нямаше неприятни последици и разбира се, защото се чувствах прав, след като жена ми се чукаше с моя изключително прочут клиент. Е, прав или не, аз си играех с огъня в момент, в който двамата със Сюзън няхаме нужда от повече пламъци. Винаги съм смятал, че трябва да кажа на Сюзън за тая кратка забегка, както я наричах, за да я разгранича от нейната връзка, обаче не бях сигурен дали мотивите за признанието щяха да са правилните — истинност, честност и облекчаване на душата. Или щеше да е самохвалство, опит да я нараня, да я накарам да ревнува? И тъй като не можех да взема решение, я запазих в тайна.

Но сега навярно беше настъпил моментът да разкрия на Сюзън, че не само тя ми е изневерила.

— Сюзън...

— Да?

— Хм... спомняш ли си оная телевизионна репортерка, Джени Алварес?

— Не... не си я спомням.

Описах и я, обаче тя не си я спомни и попита:

— Защо питаш?

— Ами... просто се чудех дали още работи в телевизията.

— Рядко гледам новините.

— Ясно. Та Насим ми каза, че ти и жена му... Сохейла, нали така беше?

— Да...

— ... сте се сприятелили.

— Ами, да, предполагам... но... — Погледна ме малко объркано.

— Защо ме питаше за онази телевизионна репортерка?

Дойдох на себе си.

— Харесвах репортажите ѝ, а не мога да я намеря по никой канал.

Сюзън сви рамене.

— Откакто замина, се появиха десетки кабелни телевизии.

— Ясно. Та така, Едуард изглежда доволен от работата си в голямо киностудио.

Тя с удоволствие се върна на темата за децата.

— Харесва му това, което прави — отделът за развитие, каквото и да е това. И се изненадвам, че Лос Анджелис също му харесва.

— И аз. Къде сме сбъркали?

Сюзън се усмихна.

— Но мисля, че Златният бряг му липсва.

— Може би.

— Смяташ ли, че ще остане там, Джон?

— Възможно е. Трябва да го приемеш.

Тя кимна.

— Е. със самолет е само на шест часа от тук.

— Точно така.

Мислите ѝ се зареяха в спомени.

— Израснала съм близо до роднините си... Мислех, че е нормално.

— Вече не е.

Сюзън отново кимна.

— Поне Каролин е наблизно. Обаче не я виждам често. Много е заета.

— Да си прокурор означава много работа и страшно напрежение.

— Знам. Тя ми разказва. — Погледна ме и попита: — Не се ли гордееш, че е тръгнала по твоите стъпки?

Каролин не вървеше точно по моите стъпки — аз бях уолстрийтски адвокат и печелех големи пари. Дъщеря ми работеше за жълти стотинки, подобно на много деца на богати родители, и преследваше престъпници, което малко ме изненадваше, защото тя някога имаше идеалистични възгледи за правата на обвиняемите. Ала трите години в правосъдната система навярно ѝ бяха поотворили очите. Може би някой ден щеше да е прокурор в процеса срещу Антъни Белароса.

— Гордея се с нея — отвърнах.

— Мислиш ли, че има шанс да постъпи в предишната ти фирма?

Нямаше никакъв шанс аз да се върна там и останалите партньори в „Перкинс, Перкинс, Сатър и Рейнолдс“ едва ли искаха някой Сатър да замени починалия и опозорения член на семейството. Естествено, бяха запазили името, за да не влизат в разходи по промяната му, пък и баща ми беше легенда на Уолстрийт. Що се отнася до мен, е... моето грехопадение започна с жената, която сега ме молеше да намеря работа на дъщеря ѝ. Каква ирония. Но беше глупаво. Следващото стъпало за Каролин нямаше да е стара уолстрийтска адвокатска кантора, а някоя група за граждански свободи или благотворително дружество. И в това нямаше нищо лошо — все някой от рода трябваше да има сърце. Пък и щеше да вбеси Уилям. Но за да отговоря на въпроса на Сюзън, обещах:

— Ще проверя.

— Благодаря. — И тъй като бяхме на темата за работата и правото, тя попита: — Как вървят нещата в Лондон?

— Добре.

— Можеш ли да отсъстваш от кантората си до септември?

— В отпуска съм.

— Значи ще се върнеш там, така ли?

Плановете ми за бъдещето явно интересуваха много хора повече, отколкото самия мен. Обаче навярно беше време да дам израз на мислите си, при това откровено и недвусмислено.

— Когато заминавах от Лондон, честно казано, имах намерение да се върна. Но сега, след като съм тук, реших да остана в Щатите. Иначе нямам определени планове. Все пак получих предложение за работа.

— Радвам се да го чуя. — И веднага попита: — Какво предложение?

Вместо да кажа „consigliere на новия дон Белароса“, отговорих:

— Не е на хубаво да приказваш за такива неща, преди да са станали.

Сюзън ме погледна — сигурно се чудеше кога съм станал суеверен.

— Кажи ми, ако стане.

— Непременно.

— Но трябва да си починеш през лятото.

Също като повечето хора, които са родени със стари пари, Сюзън, общо взето, си нямаше и понятие по тоя въпрос, затуй изобщо не ѝ идваше наум, че може да не съм в състояние да си позволя три месеца да работя само върху тена си. Тъй де, ако парите са ти малко кът, просто продай някоя и друга акция. Какъв е проблемът?

По въпроса за Станхоупови, парите и професионалната етика: Едуард и Каролин получаваха годишна рента и всъщност не се налагаше да работят, но те работеха, за да осмислят живота си и да правят нещо интересно или полезно за обществото.

Братът на Сюзън, Питър, обаче беше абсолютно безполезно човешко същество, което прахосваше живота и рентата си, като усъвършенстваше изкуството на безделието, ако не се смятаха тенисът, голфът и сърфирането, които поне поддържаха тялото му в добра форма, докато мозъкът му атрофираше. Питър не можеше да е образец за подражание за племенниците си и те, слава богу, го знаеха.

После пък идваше Уилям, успял да достигне пенсионна възраст, без да е работил и ден през живота си, освен да управлява семейните пари. Е, за да съм справедлив, все пак трябва да спомена двегодишната

му служба в Бреговата охрана, която е била задължителна заради оная досадна световна война.

И да не забравяме Шарлот, която е била дебютантка и дилетантка, преди да се омъжи за Уилям и да стане светска дама на пълен работен ден. Предполагам, че това може да означава много работа, обаче Шарлот трудно ще попълни графата „посочете професията си“ в данъчната си декларация, освен ако не напише „Заета с мързеливи домашни прислужници“.

Що се отнася до Сюзън, тя предимно вървяла по стъпките на брат си, но после прегърнала новопросветената идея да си намери работа и когато се запознах с нея, работеше като лична секретарка на една баснословно богата наследница на издателска къща в Манхатън. Това е извънредно приемлива служба за млада дама от социалната класа на Сюзън, нещо като придворна дама в кралски двор.

Запознахме се случайно на една лятна сватба, състояла се под звездите в коринтския яхтклуб „Сиуанака“. Булката беше от фамилията Гест или, както се пошегувах пред Сюзън оная вечер, гостенка^[1] на собствената си сватба. Това я накара да се захили и танцувахме. Останалото, както казват, е история.

Станхоупови отначало ме приеха заради произхода ми, макар да имаха известни съмнения относно нетната ми стойност. Но в техния свят е по-важно кои са родителите ти, къде си учил, какви са говорът и светските ти умения. Парите са хубаво нещо, обаче в Америка твърде често се срещат пари без произход, тъй че, ако сте Уилям и Шарлот Станхоуп и се опитвате да омъжите дъщеря си, залагате на произхода и преглъщате парите, поради което и господин и госпожа Станхоуп, татенцето и майчето, ни дадоха благословията си. Скоро обаче установиха, че всъщност не ме харесват. Чувствата бяха взаимни, ала беше късно — със Сюзън бяхме лудо влюбени.

Бракът ни беше много сполучлив според всякакви обективни критерии, включително хубавия секс, тъй че, ако някой ме попита какъв е бил проблемът, няма да мога да му дам друг отговор освен „Тя се чукаше с мафиотски бос“. Естествено, тя беше и малко откачена и признавам, че аз пък понякога съм малко саркастичен, но най-често бяхме доволни от живота си, от децата си и един от друг.

Мисля обаче, че Франк Белароса изигра ролята на зла сила, проникнала в рая, и никой не беше готов за нея. Ако продължим с

библейската тема, но по друга сюжетна линия, Ева уби змията, само че на Адам не му мина ядът от нейното съблазняване и той подаде молба за развод.

Известно време повървахме мълчаливо и бях сигурен, че тя също си спомня миналото. Щеше ми се, да прочета мислите ѝ, да видя дали между нейните и моите спомени има някакви прилики. Навярно не — аз продължавах да се измъчвам от лошото, а бях сигурен, че мислите на Сюзън са щастливи.

— Да се прибираме? — предложих.

— Не, приятно ми е да се разхождаме. Като едно време, Джон.

И ако можехме да изтрием или забравим оная половин година, която прати по дяволите всички предишни години, и последвалото десетилетие, всъщност щеше да е по-хубаво и от едно време — просто поредната лятна неделя заедно.

Така че продължихме да се разхождаме като едно време, само че вече не се държахме за ръце.

[1] Guest (англ.) — гост. — Б.пр. ↑

24.

Обиколихме повечето от нейните десет акра, освен залесения участък около конюшната, и си помислих, че може би го избягва. Защо? Защото конюшната навеждаше на спомени за господин Белароса, нашия тогавашен нов съсед, който настоя неговата строителна фирма да премести старите конюшни на Станхоуп и помещението за карети от земята на Уилям, която се продаваше, в имота на Сюзън. Беше си истински Херкулесов подвиг, да разглобиш вековната постройка тухла по тухла и пак да я построиш до къщата за гости. Освен това имахме нужда от официално разрешение, тъй като конюшната щеше да е близо до имението Алхамбра, и Франк Белароса трябваше да го подпише, което той с удоволствие направи за нас — или по-точно за Сюзън. И после човекът на Белароса, Доминик, ни даде оферта, от която можеше да отгатнем, че господин Белароса поема по-голямата част от сумата.

Дали се бях сетил, че Франк си е паднал по Сюзън? Ами, да. Дали това ме беше разтревожило? Не. Дали го бях намерил за забавно? Да. Дали бях решил, че Сюзън Станхоуп наистина ще скочи в леглото на мафиотски бос? За нищо на света. Трябваше ли да обърна повече внимание на това, което става? Очевидно. Глупак ли съм? Не, но бях прекалено ангажиран със собствените си данъчни проблеми и й се предоверявах. Да не споменавам, че бях прекалено голям егоист изобщо да си помисля такова нещо.

И съвсем не подозирах, че моето приятелче Франк Белароса е инспирирало онова потенциално съсипващо обвинение в укриване на данъци, за да може да пусне връзките си и да ме откачи от куката и така да ме превърне от длъжник на данъчните в свой длъжник. Не стига, че един данъчен експерт си имаше данъчен проблем, но и решаването му с помощта на мафиот не може да се смята за особено хитър ход. От друга страна обаче успя.

Е, определено научих туй-онуй за живота и за себе си, както и за съблазняването и оцеляването. Да не споменавам, че усвоих стария урок за властта и тайнството на сексуалното поведение. Тъй де, кой би

си помислил, че дон Белароса, глава на мафиотска фамилия, и Сюзън Станхоуп, произхождаща от малко по-знатно семейство, ще имат за какво да си приказват? И наистина нямаха — диалогът по-скоро беше от типа „Ти Джейн, аз Тарзан“.

Вече виждах конюшната и я попитах:

— Още ли яздиш?

Тя погледна натам, накъдето сочех.

— Да, но нямам кон. Яздя по малко в един конезавод в Олд Бруквил.

Кимнах; спомних си нощта, когато Сюзън уби Франк Белароса. Беше оседлала коня си, арабския жребец Занзибар, и ме осведоми, че отивала на нощна езда. Предупредих я, че е опасно, но тя отбеляза, че било пълнолуние и нощта била ясна, и замина.

След около два часа господин Феликс Манкузо от ФБР позвъни на вратата и любезно ме помоли да го придружа до Алхамбра. Дълбоко в себе си разбрах, че Сюзън е убила своя любовник.

Колегите на Манкузо охраняваха Франк Белароса в дома му, откакто бе станал техен свидетел, и се справяха отлично със защитата му от неговите бивши приятели и мутри. За съжаление, агентите на ФБР не бяха включили госпожа Сатър в списъка на хората, които нямат достъп до дон Белароса. Напротив, Сюзън се нареждаше на едно от първите места в списъка на ония, които имаха неограничен достъп до Франк, защото феберейците бяха получили следната инструкция: „Франк трябва да има мадами, за да е доволен и да продължава да пее“. Някой обаче трябваше да си спомни, че а) женските индивиди от човешкия род са по-опасни от мъжките и б) ... и в ада ярост няма като на отризната жена^[1].

Е, мъжете понякога го забравят, даже феберейците, и за да съм справедлив, те сигурно изобщо не знаеха за б) преди да чуят изстрелите.

Сюзън, която вървеше до мен, явно си мислеше за коне, а не за Франк Белароса и убийството, защото каза:

— Сега има много по-малко места, където може да се язди. Много от алеите за езда са затворени, а откритите полета и старите имения са парцелирани и превърнати в жилищни квартали.

Като Алхамбра.

— Жалко — имитирах искреност. Спомних си, че след като бе застреляла любовника си, Сюзън се безпокоеше, че Занзибар още е вързан зад имението на Франк. Наложих се да ѝ обещавам, че ще го върна въкъщи, както и направих. Не обичах чак толкова много нейния раздражителен жребец, обаче го разседлах и напоих, макар че не го изчетках, и ако го знаеше, тя щеше да ме убие. Е... пак подбрах зле думите.

— Семейство Ганц превърнаха помещението за карети в гараж, а в конюшната държаха градинарско оборудване, за каквото я използвам сега и аз — каза Сюзън.

— Добра идея.

— Занзибар много ми липсва. Липсва ми това, че си нямам мой кон. На теб липсва ли ти Янки?

Янки беше моят кон и го мразех почти колкото Занзибар, но отвърнах:

— Често си мисля за него.

Тя ме погледна.

— Е, намерих им добър дом.

Радвах се, че поне конете са имали добър дом след нейното заминаване.

Утрото беше прекрасно, поне откъм време, а и бях забравил колко великолепни са тия паркове. Тристата акра на цялото някогашно имение Станхоуп бяха залесени с екзотични и скъпи дървета от цял свят, много от които над стогодишни. През последните няколко десетилетия имението преживяваше упадък, но Сюзън и семейство Ганц бяха поддържали тоя десетакров участък и забелязах, че Амир Насим също влага известни грижи в имота си.

След толкова години бях поразен от факта, че на Златния бряг, няма и петдесет километра от Манхатън, са останали толкова много огромни имения, заобиколени от предградия, обитавани от много над един милион души. Имаше силен натиск за разработване на оставащата земя, за да бъдат осигурени мини имения за новоизпечените богаташи, обаче една нова порода мултимилionери, включително, чужденци като Амир Насим и хора, чието състояние е от съмнителен произход като Франк Белароса, бяха дошли със средствата да купят старите имения от старите семейства и да им вдъхнат нов живот.

Още преди да се случи това обаче имаше над сто разкошни имения, чиито господарски домове бяха зарязани заради данъци, обрат на съдбата или разходи по поддръжката, и когато бях млад, тия руини осейваха пейзажа, сякаш вандалска войска е опустошила голяма част от Империята — сравнение, с което Антъни Белароса щеше да се съгласи. Когато бях малък, тия огромни изоставени имения бяха любими места за всевъзможни игри. И когато пораснах, играех сред развалините друга игра, наречена любов — свещи, бутилка вино, транзистор, спален чувал и една новоразкрепостена млада жена на хапчета против забременяване.

Всичко това ми напомни, че една от многобройните дарби на Съюзън са маслените картини. Нейната запазена марка бяха тъкмо тия изоставени господарски домове. Беше известна на Златния бряг с романтичните си платна, изобразяващи обраслите с растителност руини, които рисуваше в духа, ако не в стила на гравюрите на Пиранези, представящи римски развалини. Но архитектурното разнообразие на тукашните имения, както и различните им стадии на разруха, вариращи от подлежащи на спасяване до окончателно изгубени, ѝ даваха повече широта, отколкото бе имал Пиранези, и естествено, Съюзън работеше с маслени и акрилни бои. Ако изглежда, че знам за какво говоря, не е вярно — чул съм го от художници. Във всеки случай полюбопитствах:

— Още ли рисуваш?

Тя се усмихна малко меланхолично.

— Вече не. Но бих могла.

— Защо престана?

Сюзън се замисли.

— Опитах се в Хилтън Хед... нарисувах няколко морски пейзажа и десетина палми... но някак си просто изгубих... дарбата, струва ми се.

— Едва ли е възможно да изгубиш дарба.

— Ами... може би темата не ме е интересувала. Нали разбираш, така става, когато художникът напусне мястото на вдъхновението си и отиде другаде.

— Да. — Помислих си, че и психическото ѝ състояние се е променило. Ако добрите художници са луди — а тя беше и добра художничка, и луда — възстановяването на психическото равновесие

може да убие искрата на лудия гений. Това едновременно е добре и зле. По-скоро добре, струва ми се. Тъй де, мога да живея с една слаба картина, но хич не е лесно да живееш с луда жена.

Тъй или иначе, зачудих се дали тая нова, по-улегнала личност, която виждах пред себе си, е щастлив резултат на успешна терапия или много добри лекарства.

— Сега, след като пак съм тук... — почна Сюзън, — трябва да видя дали вдъхновението ми не се е върнало.

— Разбира се. — Само не спирай лекарствата.

По ирония на съдбата една от най-хубавите ѝ картини, и навярно последната, бяха развалините на Алхамбра. По време на първото ни гостуване в имението на кафе и каноли госпожа Сатър великодушно предложи да нарисува Палмовия вестибюл като подарък за добре дошли на новите ни съседи. Сюзън имаше снимки на разкошния двуетажен атриум, наричан Палмовия вестибюл, отпреди семейство Беларус да възстанови господарския дом; и им обясни, че ще го нарисува като руини. Това изненада госпожа Беларус, която се смая защо някой изобщо ще рисува такава „съборетина“. Обаче господин Беларус си спомни някакви произведения на изкуството в Рим и реши, че идеята е отлична. Това предложение изненада и мен, защото си беше много работа, а и Сюзън рядко подаряваше свои картини, макар че понякога ги даваше на благотворителни разпродажби. Макар че можела да работи главно по снимки и памет, така каза на господин и госпожа Беларус, трябвало все пак да постави статива си в Палмовия вестибюл, за да има нужната перспектива, да се възползва от променливата слънчева светлина, нахлуваща през стъкления купол, и така нататък. Франк я увери, че за нея вратата винаги щяла да е отворена.

Та като си мислех за оная вечер, както бях правил стотици, дори и хиляди пъти, установих, че в това е имало нещо повече от подарък за добре дошли, кафе и каноли.

Направо не беше за вярване, но Сюзън Станхоуп Сатър и Франк Беларус Епископа се бяха щракнали като щепсел с контакт и още тогава би трябвало да видя светлинките, които проблясваха в очите им. Обаче не ги видях, нито пък Анна, и двамата си останахме в пълно неведение.

Във всеки случай преместването на конюшната в имота на Сюзън и рисуването на Палмовия вестибюл в Алхамбра доведоха до постоянни контакти между госпожа Сатър и господин Белароса.

През това време аз бях предимно в града, а Анна постоянно я возеха с черния кадилак до Бруклин, където гостуваше на роднините си и се снабдяваше с каноли и зехтин.

И досега не знам кой е направил първия ход, нито къде и кога се е случило, но съм сигурен, че господин Италианския жребец е смятал себе си за агресора.

— Сега повечето изоставени къщи са или възстановени, или разрушени, но още пазя много стари снимки, по които мога да рисувам — продължи мисълта си Сюзън.

„А може би трябва да нарисуваш родителите си и да наречеш картината «Американска гротеска».“ Е, не го казах, обаче си го помислих.

— Нарисувай вратарската къщичка, преди Насим да е облицовал стените с алуминиеви плоскости — посъветвах я. Удивително е как действа подсъзнанието. Тъй де, всъщност я канех да постави статива си пред дома ми.

— Добра идея... И портала от ковано желязо също — отвърна тя.

Разговорът за творческите ѝ периоди изглеждаше изчерпан, така че продължихме разходката си по алеята на спомените. После Сюзън ненадейно смени темата.

— Джон, как приемат единайсети септември в Лондон?

Съвсем наскоро Елизабет ми беше задала същия въпрос.

— Казват, че сега те са на ред.

Тя се замисли и отбеляза:

— Светът стана страшно място.

— Светът е прекрасно място и повечето хора са добри — възразих. — Убедих се в това по време на плаването си.

— Нима? Това е хубаво. Но случилото се тук... промени всичко за много хора.

— Знам.

— Загинаха наши познати.

— Известно ми е.

— За тези семейства нищо повече няма да е същото.

— Наистина няма.

— Случилото се... накара много мои познати да преосмислят живота си.

— Разбирам ги.

— Аз също проумях някои неща... Направо бях обезумяла, защото знаех, че Каролин е в града, а не можех да се свържа с нея.

— Знам. И с мен беше същото.

— Мислех, че ще ми се обадиш.

— За малко да го направя... Говорих с Едуард и той каза, че се е свързал с Каролин по мобилния ѝ телефон и че тя е добре. Каза, че ти се е обадил и ти е казал.

— Да... но мислех, че ще се обадиш и ти.

— За малко да се обадя. Но пък... аз си мислех, че ти ще ми се обадиш.

— Обадох ти се... но се сетих, че в Лондон е три през нощта, и затворих, а на другия ден... бях изчерпана и... бях плакала много... и ти пратих имейл... обаче ти не ми отговори.

— Извинявай.

— Няма нищо... Но онзи... онзи ужас ме накара да се замисля, че... могат да ни се случат страшни неща... изневиделица... без причина. Само защото сме тук и някакво зло ни е пресякло пътя. Това ме накара да видя много неща в перспектива... беше като пробуждане... и тъкмо тогава започнах да си мисля, че искам да се върна тук, близо до хората, с които съм израснала, и... е, започнах да си мисля за теб.

— И аз имах подобни мисли — признах след кратко мълчание. Тъй де, докога можехме да се сърдим един на друг? Е, в моя случай, дълго. Но единайсети септември наистина ме накара да се замисля и може би ме насочи по пътя, който ме доведе тук, както беше довел и Сюзън.

Тя продължи:

— Колко време можем да изпитваме гняв към хора, които някога сме обичали, пред лицето на такава... истинска ненавист, на такова зло?

Въпросът прозвуча като реторичен, но всъщност не беше, затова отговорих:

— Гнева вече го няма. Няма го даже чувството, че съм предаден. Остава обаче... ами, дълбоко наранено самолюбие и... срам, че това се

е случило с мен. Публично.

— И още не си го преживял, така ли?

— Не съм.

— Ще го преживееш ли някога?

— Не.

— Аз мога ли да направя нещо?

— Не.

Сюзън дълбоко пое дъх.

— Той е *мъртъв*, Джон. Аз го *убих*. Заради нас.

Беше настъпил моментът да оспоря това твърдение.

— Ти твърдиш така.

Тя спря, аз също. Обърнахме се един към друг.

— Бях готова да отида в затвора за цял живот, за да ти върна гордостта и честта ти — заяви Сюзън. — Това беше моето публично покаяние, моето публично унижение... направих го с надеждата, че ще ме приемеш.

Не знаех какво да отговоря, но се опитах.

— Сюзън... убийството на човек *не е*...

— Той *въплъщаваше злото*.

Чиста истина. Обаче се съмнявах, че го е осъзнала, преди да я отритне. Мисля, че чак до въпросния момент е била готова да избяга с него в Италия, където властите щяха да го пратят по Програмата за защита на свидетелите.

— Трябва да ми кажеш *защо* го уби — настоях.

— Току-що ти казах.

Отново върнах някогашната Сюзън, ясните зелени очи — безумни очи — и нацупените устни, които се преобразяваха в здраво стисната уста, с вирната напред брадичка, която сякаш ме предизвикваше: „Само посмей да ми противоречиш!“

Е, налагаше се да го направя.

— Може би си вярваш сега, след като са минали десет години. Обаче *не си* го убила затова. Нито заради мен, нито заради нас.

Тя гневно се вторачи в мен. Отвърнах на погледа ѝ. Веднъж вече бяхме водили тоя спор — в Палмовия вестибюл в Алхамбра, докато Франк Белароса лежеше мъртъв на пода и десетина агенти на ФБР и полицаи стояха настрани, за да могат заподозряната в убийство госпожа Сатър и нейният съпруг, който ѝ беше и адвокат, да поговорят

насаме. И когато я попитах защо го е убила, тя ми даде същия отговор. Ако тогава го бях приел, може би щяхме да сме в състояние да изградим наново живота си.

Ала това не беше верният отговор, а живот не се гради върху лъжи.

Верният отговор, истината, беше нещо много по-различно от привидните ѝ мотиви да убие своя любовник. Всъщност и аз имах известна вина за това — или известни заслуги, ако се погледне по друг начин.

Продължавахме напрегнато да се взираме един в друг и се замислих за посещението си при Франк Белароса в Алхамбра, когато той лежеше болен от грип, да не споменавам, че се възстановяваше от последиците от огнестрелните рани, получени няколко месеца по-рано в „Джулио“.

Това не беше първото ми отиване при него, но щеше да е последното и след няколко дни Франк намери смъртта си. Тогава той ми каза по повод на предишното си предложение да ми направи каквато услуга пожелае, задето съм му спасил живота в „Джулио“: „Е, караш ме да се питам каква е онази услуга, която ти дължа“.

Много дълго бях преценявал възможностите, затова му отвърнах: „Окей, Франк, бих искал да кажеш на жена ми, че всичко между вас е свършено и че няма да я вземеш със себе си в Италия, което смятам, че си мисли, и искам да ѝ кажеш, че само си я използвал, за да се добереш до мен“.

„Дадено — обеща той след кратко мълчание, но прибави: — Ще ѝ кажа, че съм я използвал, щом искаш, но не е вярно. Трябва да го знаеш“.

Знаех го. Колкото и да не е за вярване, знаех, че Франк и Сюзън се обичат и че тя е готова да ме напусне заради него. От страст — разбирах го от личен опит. Но единствената жена, която съм обичал някога, Сюзън Станхоуп Сатър, която всъщност още ме обичаше, беше лудо влюбена във Франк Белароса — и той очевидно също бе влюбен в нея. Затова се предаде на властите — за да заминат за Италия или някъде другаде и да започнат заедно нов живот. Той навярно щеше да продължи само година-две, но хората, особено когато са разгонени, не мислят чак толкова напред в бъдещето.

Във всеки случай, верен на думата си, Франк явно ѝ беше казал каквото поисках от него, по телефона или лично преди оная нощ, и Сюзън очевидно беше откачила. И в ада ярост няма и така нататък. По ирония на съдбата няколко седмици по-рано самият той ѝ бе дал пистолета, с който го уби, за да не го намерят агентите на ФБР. Останалото беше история и трагедия, а може би донякъде и комедия, ако не участваш в нея.

Въпросът, естествено, беше защо бях поискал Франк да каже на Сюзън, че между тях е свършено, че няма да я вземе в Италия и я е използвал само за да ме привлече за свой адвокат. Явно го бях направил, за да си я върна — или за да ѝ го върна. И разбира се, изобщо не бях подозирал, че ще откачи и ще го застреля. Или бях?

Винаги бях смятал, че като голям почитател на Николо Макиавели, Франк Белароса ще оцени моето... е, макиавелисткото решение на проблема. И все още се чудех дали през ония няколко последни секунди, след като ѝ е заявил, че всичко е свършено, и преди тя да извади пистолета, е осъзнал какво си е направил сам. Ако е имал някакви последни думи или мисли, надявам се да са били: „Джон, копеле гадно!“

Върнах се в настоящето и се вторачих в очите на Сюзън.

— Да, видяхме се същия ден и той каза, че помежду ни е свършено, че никога не ме е обичал и се е интересувал от мен само, за да... чука светска кучка... и да ме накара да те убедя да работиш за него. — Пое си дъх. — После ми каза да си вървя и повече да не се връщам и да не му се обаждам. Но вечерта аз се върнах... любихме се... и си мислех, че всичко е наред... после обаче той ми каза да се махам, а аз му казах, че няма, и той каза, че ще повика ФБР да ме изхвърлят. Не можех да повярвам на ушите си... и... много се ядосах.

Мълчах и не откъсвах очи от нея. Изглеждаше съвсем спокойна, каквато я познавах на ръба на емоционален срыв или избухване. Никога не съм можел да определя кое от двете ще последва. Очевидно и Франк не е можел, иначе щеше да е бил нащрек. Трябвало е поне да се сети за пистолета.

— Казах му, че го обичам и че съм се отказала от живота си заради него — съвсем тихо продължи тя. — А той ми каза... каза: „Върни се при Джон. Той те обича, а аз — не“. Каза, че съм щяла да

имам късмет, ако ме приемеш, че трябвало да благодаря на Бог. Наричаше ме... как ли не... и ми каза да се махам.

Стоях и мълчах, неспособен да отворя уста. Обаче си мислех, мислех за Франк Белароса, и се питах колко я е обичал, колко му е било тежко да ѝ каже всичко това — а току-що научавах, че ѝ е казал повече, отколкото бях поискал от него. Но той ми дължеше много голяма услуга, задето му спасих живота в „Джулио“, и сигурно бе искал да може да ми заяви: „С услугите сме квит, господин адвокат. Сега никой не дължи нищо на никого“. Само че не доживя да ме информира, че вече сме квит.

Сюзън пристъпи към мен. Бяхме на сантиметри един от друг.

— И затова го убих — прошепна тя. — Е?

Почти очаквах да видя по лицето ѝ да се стичат сълзи, обаче Сюзън не е от ревливите; забелязах все пак, че долната ѝ устна трепери.

— Няма „Е“. Той е мъртъв.

Обърнахме се и закрачихме към къщата. Все някой от нас можеше да каже нещо, ала не беше останало нищо за казване.

[1] Уилям Конгрив, „Скърбящата невеста“. — Б.пр. ↑

25.

Минахме през розовата градина към верандата. Някъде по пътя Сюзън беше изпуснала розата, но другите лежаха на масата и тя се вторачи в тях.

Бях сигурен, че след тая изповед очаква да си тръгна, и ми се щеше да го направя, но трябваше да поговорим за Амир Насим и Антъни Белароса и исках да го обсъдим веднага.

— Трябва да ти кажа нещо важно.

Сюзън ме погледна, но не отговори.

Продължих:

— Сигурен съм, че сега предпочиташ да останеш сама, но ако можеш да седнеш и да ме изслушаш за десетина минути...

— Щом е важно — отвърна тя.

— Важно е. Хайде да поседнем.

— Извини ме за няколко минути. Искаш ли нещо?

— Вода.

Сюзън влезе в къщата, а аз отидох до плетената маса и отворих кутията, която ми беше дала. Вътре имаше ксерокси на писма от Едуард и Каролин и семейни снимки. Прегледах ги. Имаше няколко с моите и нейните родители.

Спомних си рекламата на една фирма, която ретушираше фотографии — с две думи, тая оруеловска компания можеше да трие нежелани личности от снимките и после да запълва празното им място. Мислено си отбелязах да се свържа с тия умни хора и да им поръчам да накарат Уилям и Шарлот да се изпарят. За съжаление, обработването на фотографии не води до промяна на паметта, нито на историята.

Продължих с оставащите снимки и видях, че Сюзън не ми е отделила наши нецензурни пози. Това ме накара да си помисля, че въпреки съвета на Емили Поуст не трябваше да сложа в плика ония наши голи снимки. Погледнах го и тъкмо се канех да измъкна неприличните снимки и да ги скрия в самото си, когато Сюзън излезе

на верандата с поднос, на който имаше еднолитрово шише газирана вода и две чаши.

Изглеждаше по-спокойна — и навярно облекчена, защото закъснялата ѝ изповед, че нейната изневяра не е била само от страст, но и от любов, не ме е накарала да си тръгна. Кимна към снимките.

— Избрах най-хубавите. Имам цели камари, ако искаш някой ден да ги разгледаш.

— Благодаря.

Тя остави подноса на масата, наля ми вода, седна и каза:

— Моля те, давай направо.

— Добре. — Изпих водата и започнах: — Първо, пих чай с Амир Насим и той каза, че иска да купи къщата ти, защото се нуждае от пълно уединение. Мисля, че има проблеми с концепцията за културно многообразие, което означава, че не иска една привлекателна неомъжена жена да живее наскре имението му. — Направих пауза и продължих: — Но после ми каза, че се опасявал за сигурността си.

Оставих я да смели тая информация и след няколко секунди Сюзън каза:

— Жена му ми намекна същото.

Това малко ме изненада — тия иранки не бяха ли безсловесни?

— Според мен или след единайсети септември го е хванала параноята, или си го измисля, за да те навие да му продадеш къщата.

— Ами ако наистина има проблеми със сигурността?

— Тогава трябва да се обърне към властите. А може и да го е направил, макар че не ми спомена такова нещо. Но ако се беше обърнал към властите, някой от ФБР или тукашната полиция щеше да те навести. Идвали ли са при теб?

— Не.

— При мен също. Следователно трябва да направя извода, че Насим не се е свързал с властите, което ме кара да си задавам въпроси за тоя негов проблем със сигурността.

— Е, ти си адвокат и разсъждаваш като адвокат. Но той принадлежи към друга култура и има различно отношение към полицията.

— Права си. Само че достатъчно дълго е живял и тук, и в Лондон, за да знае, че ако повика полицията, няма да го тормозят, нито ще го бият, задето им е досадил.

Тя кимна.

— Е, дори опасенията му да са основателни, това си е негов проблем, не е мой.

— Помоли ме да му се обадя, ако забележа нещо подозрително.

— Сохейла ми каза същото.

— Или се обади на мен — предложих.

Тя ме погледна, усмихна се, но не отговори.

Естествено, хрумна ми, че основателни или не, опасенията на Амир Насим оказват положителен ефект, като карат всички в имението да са нащрек, което беше добре от гледна точка на по-вероятната заплаха от страна на Антъни Белароса.

Във връзка с това — и като си спомних съвета на госпожа Поуст — ми се прииска да попитам Сюзън дали има оръжие. Но като се имаше предвид какво бе направила предишния път, когато в ръцете ѝ беше попаднало оръжие, това можеше да се окаже деликатна тема, особено ако я попитах и дали може да борава с него. Пък и вече знаехме отговора. Така че засега се отказах от този въпрос.

Повече си мислех за Антъни Белароса, отколкото за Амир Насим, когато предупредих Сюзън:

— Във всеки случай, за да заложа на сигурна карта, ще ида в полицията и ще ги посъветвам да се обадят на ФБР. Ти също би трябвало да отидеш.

Тя ме погледна.

— Невероятно е... че изобщо трябва да мислим за неща като... международни терористи.

— Светът се промени, включително този свят тук — информирах я, в случай че е забравила. — Налага се да мислим за такива неща.

Сюзън потъна в мълчание; спомняше си, сигурен съм, света, в който е израснала — тогава най-голямата външна заплаха беше ядреният Армагедон, който ни се струваше толкова невероятен, че никой не мислеше за него ежедневно. Единствената друга външна намеса в нашия сигурен и безопасен свят беше ежегодното съветско нашествие по тукашните плажове през лятото, осъществявано от обитателите на руския имот в Глен Коув. Бях убеден, че Сюзън и всички други из тия краища изпитват носталгия за ония дни, в които единственият ни контакт с външните врагове бяха шепа шумни руснаци, оставящи празни шишета от водка на обществения плаж. За

съжаление, сега всички мислехме за 11 септември и чакахме да се случи още нещо.

— Насим каза, че ще ми плати десет процента комисиона, ако те убедя да му продадеш къщата — продължих с откровенията си.

Това я откъсна от размислите.

— Доста неетично.

— Всъщност си е добър бизнес.

— Ти какво му отговори?

— Че ако ги направи петнайсет, ще ти кажа, че съм видял ирански терористи да се крият в живия ти плет.

Тя се усмихна.

— Няма да се поддам на натиск и заплахи. Тази земя е моя и принадлежи на рода ми от над сто години. Ако Насим го е страх от нещо, нека си отиде *той*.

— Разбирам. — Освен това разбрах, че няма да си събере багажа и да си тръгне и заради Антъни Белароса. И все пак реших да опитам: — Трябва да обсъдим още един важен въпрос.

Тя ме погледна и каза:

— Антъни Белароса.

В първия момент това ме изненада, после не. Може да беше луда, но не беше глупава.

— Да. Антъни Белароса.

— Чух, че живее на територията на Алхамбра, още преди да откупя къщата — каза тя. — Той не влизаше в плановете ми тогава, не влиза и сега.

— Добре, но... — В ума ми изскочи култовата фраза на Толкин по въпроса. — „Никога не се шегувай с жив дракон“^[1].

— Ако нямаш да ми казваш нещо конкретно за дракона, не желая да го обсъждаме. — Тя сви рамене. — Благодаря ти за загрижеността. — Усмихна се. — Е, предполагам, че изразяваш загриженост, а не изпитваш някакво превзето удоволствие.

Исках да разбере, че е сериозно, затова не отвърнах на усмивката ѝ.

— Много съм обезпокоен.

Това явно ѝ подейства.

— Как разбра, че живее наблизо?

— Миналия понеделник се отби да ме види.

Това вече привлече вниманието ѝ.

— Защо?

— Въпрос на любезност. Просто искаше да ми каже здрасти и да ми стисне ръката.

Сюзън се колебаеше между нежеланието да обсъжда темата и съзнанието, че навярно трябва да чуе какво имам да ѝ казвам. И докато се опитваше да реши, продължих:

— Искаше да говори с мен за баща си.

Тя не реагира.

— Попита за теб — продължих упорито.

Сюзън ме погледна, после реши да се направи на лейди Станхоуп.

— Ако го интересувам аз, трябва да се обърне към мен, не към теб.

Както вече отбелязах, нейната смелост е родена от онова аристократично възпитание, което може да се характеризира като смесица от високомерно безразличие към физическата опасност и наивното убеждение, граничещо със самоизмама, че не принадлежиш към класата на жертвите. Или с други думи, тя спокойно можеше да каже на крадеца да си избърше краката, преди да влезе. Във всеки случай, за да я смъкна от облаците и да я накарам да стъпи на земята, казах:

— Той е като баща си — не обсъжда важни въпроси с жени.

Това я ядоса и в същото време ѝ припомни как е предизвикала тия усложнения.

— Джон, това не е твой проблем, а мой. Признателна съм ти за загрижеността, дори съм трогната, но ако не ти е казал нещо конкретно, което трябва да знам, няма нужда да се забъркваш в...

— Сюзън. Престани да се правиш на недосегаема.

Тя се облегна в стола, кръстоса крака и се зазяпа в градината.

— Нека ти напомня — ти уби баща му. Той няма да го обсъжда с теб. Обаче го обсъди с мен. — Не споменах за следващите ни разговори с Антъни в китайския ресторант и Ойстър Бей, но посочих: — Въпреки че от негова страна нямаше конкретни заплахи — той никога не би го направил, — останах с ясното впечатление, че иска отмъщение.

Сюзън продължаваше да се взира в някаква неподвижна точка в градината и сигурно си мислеше за главнята по розите. Това си беше нейният начин да се справя с големи проблеми, които не може да реши — да се дистанцира и да мисли за дребни неща. Така бе направила, след като бе убила Франк Белароса — докато трупът му беше проснат на пода и неколцина детективи чакаха да я отведат в затвора, тя се безпокоеше за коня си, а, навярно се чудеше и как Анна ще измие кървавите петна.

Реших да приключа разговора. Знаех, че съм направил каквото трябва. Знаех също, че каквото и да ѝ кажа след предупреждението си, не мога да ѝ дам нищо повече от лично мнение, предположения и съвети — а тя не ги искаше. Обаче настоях:

— Трябва да отидеш в полицията и да дадеш показания под клетва... — В случай че наистина се случи нещо. Но това не ѝ го казах.

Сюзън мълчеше. Аз чаках. Накрая тя попита:

— Това ли е всичко?

— Да.

— Благодаря ти.

Погледнах си часовника.

— Трябва да тръгвам.

Тя сякаш не ме чу.

Изправих се, но Сюзън продължаваше да седи.

Разбрах, че утрото я е изчерпало емоционално. Мен също. Признанието ѝ за истинската причина да убие мъжа, когото е обичала, беше достатъчна психическа травма за един ден, а после аз повдигнах и темата за Амир Насим и иранските терористи, след което ѝ напомних, че синът на Франк Белароса разпитва за нея. Можех само да си представям какво ѝ минава през ума.

— В Англия научи ли се да обичаш агнешко? — изведнъж попита тя.

— Моля?!

— Мислех да сготвя агнешко за вечеря, но ако все още не ядеш агнешко, може да сготвя телешко.

Прокашлях се.

— Агнешко бива.

— Добре. — Сюзън ме погледна и явно се изненада, че съм прав.

— Къде отиваш?

— Ами... имам да свърша някои неща. Да се обадя на децата всъщност.

Тя се замисли за миг, после каза:

— Хайде да им се обадим заедно.

— Ами...

— Ще се зарадват.

— Може би не бива да ги... изненадваме. А и ти трябва да си починеш.

Сюзън пак сякаш не ме чу и каза, без да ме поглежда:

— Ще дойдеш ли с мен на свиждане при Етел?

Предполагах, че трябва да седна, така че седнах.

— Наистина имам много работа. — И не исках да се натъкна на Елизабет във „Феър Хейвън“ в компанията на Сюзън, както не бях имал желание да се натъкна и на Сюзън във „Феър Хейвън“ в компанията на Елизабет. После пък идваше ранната ми вечеря у семейство Белароса, ако все още имах намерение да отида. Замислих се за това и се зачудих дали е добра идея. Дръж враговете близо до себе си и така нататък.

Погледнах Сюзън и видях, че е отворила плика и преглежда снимките, които ѝ бях донесъл. Очевидно още не беше стигнала до нецензурните, защото каза:

— Много ми харесва тази с нас четиримата на яхтата в „Сиуанака“. Кой ни е снимал?

— Не си спомням. — И предложих: — Можеш да ги разгледаш и по-късно. Наистина трябва да тръгвам.

Тя престана да рови снимките, вдигна една, после бавно прехвърли още няколко и се усмихна.

— Все се чудех какво е станало с тях.

Не отговорих.

Изглежда, ѝ харесваха и на лицето и се изписа неприлична усмивка. После възкликна: „О, божичко!...“ и побутна една снимка пред мен.

Погледнах я и видях, че е заснета с тринога на автоснимачка — със Сюзън бяхме на задната тераса на Станхоуп Хол. Когато се пренесоха, Станхоупови оставиха някои мебели на терасата и със

Сюзън понякога ходехме там да изпием по коктейл и да погледаме залеза, който всъщност беше причината да вземем фотоапарата.

Е, беше топъл летен ден и след няколко коктейла Сюзън предложи стриптийз версия на играта с познаване колко пръста е показал другият, като победеният трябваше да направи орален секс на победителя. Предложението ми се стори разумно и всъщност без възможност за загуба, тъй че започнахме и след като късметът ѝ не проработи, след няколко минути Сюзън остана гола.

На снимката съм облегат прав на една колона и със смъкнати на глезените гащета получавам наградата си.

— Вече не можем да го правим — отбеляза Сюзън.

Усмихнах се.

— Да, съмнявам се, че господин Насим ще одобри коктейли на терасата си.

Тя също се усмихна и прибави:

— И свирки.

Усетих, че е настроението ѝ не е като преди пет минути. Не бях забелязал кога се е променило.

Сюзън ми показа още няколко снимки.

— Виждал съм ги — уверих я.

— Направи ли си копия?

— Не.

— Аз ще ти направя. — Отново насочи вниманието си към снимките. — Не съм наддала и грам. — После ме стрелна с поглед. — Май и ти не си.

Устата ми беше пресъхнала. Отпих глътка вода и пак си погледнах часовника, обаче този път Сюзън не видя — беше се вторачила в шест-седем пръснати на масата снимки. Вдигна очи към мен. — Това ми навява някои хубави спомени, Джон.

Кимнах.

Тя се изправи, втренчи се в мен и с глас, който не оставяше съмнение в намеренията ѝ, заяви:

— Искам да ти покажа как съм ремонтирала къщата.

Ами... защо не? Тъй де, защо не? Преди да успее да реша защо не, станах, двамата се пресегнахме над масата, хванахме се за ръце и заедно тръгнахме към къщата.

Обиколката беше бърза и завърши в някогашната ни спалня.

[1] Пр. Любомир Николов. — Б.пр. ↑

26.

В голямата спалня на втория етаж беше топло и Сюзън лежеше гола по гръб върху завивките, леко разкрасена и с длани под главата. Беше будна, но очите ѝ бяха затворени.

Прозорецът беше отворен и завесите бяха дръпнати и слънцето нахлуваше в стаята. На тавана над нас се въртеше вентилатор. Ветрецът охлаждаше потта от телата ни и раздвижваше дългата ѝ червена коса.

Седнах на леглото и я загледах. Имаше хубав летен тен, включително гърдите, но бикините ѝ бяха оставили кожата ѝ млечнобяла около огненочервените косми между краката ѝ.

— Гледаш ли ме? — без да повдига клепачи, попита тя.

— Да.

— Как изглеждам?

— Като в деня, в който се любихме за пръв път. — Кое то си беше самата истина.

— Благодаря. Генът ми е добър.

Уилям и Шарлот наистина бяха красива двойка. За съжаление, мозъците им не бяха наред.

Отвори очи и се обърна към мен.

— Тук не съм имала никого.

— Това си е твоя работа.

Тя продължаваше да ме гледа.

— Искан да знаеш. — Усмихна се и добави: — Толкова отдавна не съм правила секс, че съм забравила кой кого връзва.

Усмихнах се и аз, обаче не предложих да ѝ помогна, затова Сюзън ме попита:

— А ти?

— Ами...

— Няма нищо. Не искам да знам.

Искаше, естествено, та за да го отметна от списъка на въпросите, поясних:

— Има една жена в Лондон. — Спомних си да прибавя: — Но не е сериозно.

— Как се казва?

— Саманта.

— Хубаво име. Отърви се от нея.

— Ами... добре. Но...

Сюзън се надигна, хвана ме за ръката и ме погледна.

— Изгубихме десет години, Джон. Не искам да губим нито минута повече.

— Знам... но...

— Прекалено бързо ли ти се струва?

— Ами, доста е ненадейно.

— Обичаш ли ме?

— Да. Винаги съм те обичал.

— И аз. Винаги. Е?

— Сигурна ли си?

— Да. Ти също.

Това явно изчерпваше всичко. Честно казано обаче, струва ми се, че го бях разбрал още около две минути след като бях влязъл в къщата. Тъй де, като оставим настрана всичките ми лоши мисли за нея и въпреки всичко, което се бе случило сутринта, в момента, в който се погледнахме, усетих оная изключителна сексуална енергия, която имахме някога, и разбрах, че с нея е същото. Сексът не е любов, естествено, макар че при нужда може да мине за любов, но в тоя случай любовта си я имаше, винаги я беше имало, и затова просто трябваше да го направим. И го направихме.

Можеше да е неловко след десет години, но не беше. Чувствахме се идеално един с друг — това му е хубавото да си с партньор, с когото имаш голям опит. Разбира се, след цялото това време имаше и нещо ново, както и известно усещане, че това, кой знае защо, е табу. Няма как да не се поддадеш на тая комбинация.

— Мислих си за това — казах.

— И аз. Често. Защо ми се обади чак сега?

— Беше ме... е, беше ме страх.

— От какво?

— От... Ами, страхувах се, че ще се случи точно това. Страхувах се също, че няма да се случи.

— И аз. Вече няма от какво да се страхуваме.

— Няма. — Погледнах я. — Мислех, че ти ще ми се обадиш.

— Преструвах се на безразлична. — И прибави: — Щях да изчакам още четирийсет и осем часа, преди да ти се обадя. После видях колата на Елизабет пред къщичката и бях... как да го кажа...

— Съкрушена? Съсипана? Вбесена?

— Точно така. Но бях готова да ти простя.

— Няма нищо за прощаване.

— Харесваш ли я?

— Да.

Отговорът ѝ се забави няколко секунди.

— Тя те харесва. Каза ми го, когато обядвахме заедно. Е, беше доста срамежлива, като се имат предвид обстоятелствата, но виждах, че е така.

— Тя е много мила.

— И аз смятам така. Е, сега всички можем да сме приятели.

— Страхотно. — През последния половин час явно се бяха решили много неща, за които не подозирах, обаче понякога се случва така, когато правиш секс с някого. Тъй де, от едното учтиво „здравей“ се озоваваш гол в кревата, зает с крайно интимна дейност с човек, когото може да не познаваш чак толкова добре, и после, ако не бързаш много, трябва да си поговорите. И тъкмо по време на говоренето загазваш, понякога без изобщо да го разбереш.

В този случай обаче бях със Сюзън и Съдбата отдавна беше решила, че ще бъда с нея, тъй че спокойно можех да продължа с пълната програма. Казах ѝ:

— Никога не съм вярвал, че ще останем разделени до края на живота си.

— Аз знаех, че няма.

— Във вторник те видях в Лоукаст Вели — признах.

— Наистина ли? Къде?

— В онова заведение близо до „Ролф“.

— А, да. Обядвах с Чарли Фрик. А ти защо си бил там? Надявам се, че не си ял ония открителни сандвичи.

Ето ти я и първата посткоиталната критика на навиците ми.

— Всъщност тъкмо бях пил кафе там и когато излязох, ви видях.

— Защо не се обади?

— Защото не исках да се срещнем така за пръв път след четири години.

— И аз. Как се почувства? Какво си помисли?

— Почувствах се... стана ми тъжно всъщност. И си помислих, че никога не си изглеждала толкова красива.

Сюзън се сгуши до мен и ме прегърна.

— Обичам те и никога повече няма да се разделяме — прошепна.

— Никога повече няма да сме тъжни. — Целуна ме. — Можеш ли да повярваш? Можеш ли да повярваш, че отново сме заедно?

— Наистина не е за вярване.

— Ще се ожениш ли пак за мен?

Всъщност бях готов за този въпрос и не се поколебах.

— Ако искаш.

Това явно не беше верният отговор, защото Сюзън се отдръпна и попита:

— А *ти* какво искаш?

Опитах отново:

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Ами, чакай да си помисля. Добре, ще се омъжа за теб.

— Ти ме направи най-щастливия мъж на света.

— Знам. Но нека поживеем заедно една година, за да се уверим.

— Добре. Не, искам да кажа, хайде да се оженим колкото може по-скоро.

— Щом искаш. Какви са ти планове за утре?

Сюзън явно беше щастлива. Дори се разсмя. И аз бях щастлив, но ми идваше малко внезапно и не го асимилирах с бързината, с която се случваше — всъщност ми трябваша поне десет минути, за да обмисля тая тотална промяна на живота ми. После обаче си спомних разговора ни с Елизабет — за влагането на повече сърце, отколкото ум, и за поемането на рискове. Нищо нямаше да изгубя, ако се оженя за бившата си съпруга — бих могъл да извадя и по-лош късмет. От по-оптимистична гледна точка, бях влюбен в нея и ми се даваше втори шанс за щастие.

Сюзън, нали ми знаеше и кътните зъби, попита:

— Опитваш се да се самоубедиш да се ожениш за мен или обратното?

— Не искам нищо повече от това да се оженим и отново да сме семейство.

Тя се надигна, облегна се на таблата на леглото и се разплака.

— Ужасно съжалявам за... за онова, Джон.

— Знам. И аз.

Замълчахме. Зяпах вентилатора и усещах полъха на въздуха по тялото си. Някогашната ни спалня и старите ни мебели ми навяха приятни спомени за любене, лениви неделни утрини, децата, когато бяха малки и идваха да се гушкат при нас, закуски в леглото в Дните на майката и бащата, бодърстване и разговори до късно през нощта. Спомних си картичката за годишнината ни, която ми беше написала:

„Джон, не знаеш колко пъти се будя сутрин и просто те гледам как лежиш до мен. И ще продължавам да го правя до края на живота си“.

Можех да се ровя в миналото и в десетгодишната пауза след последния път, когато се бяхме любили тук, но вече го бях правил и това ми беше донесло единствено гняв, обида и душевни терзания. Затова стиснах ръката ѝ и я погледнах.

— Прощавам ти.

Тя кимна.

— Знаех, че ще ми простиш.

И аз наистина ѝ простих.

Сюзън се притисна към мен и отпусна глава на рамото ми. Останахме така — да се наслаждаваме на мига и да мислим за далечното бъдеще.

Наистина беше дошло време да продължим напред.

За съжаление, миналото всъщност не беше мъртво и погребано, а живо — живееше в Алхамбра и се канеше да ни настигне.

Секс под душа е любимият ми начин да върша няколко неща едновременно.

После се облякохме, слязохме в кухнята и Сюзън попита:

— Гладен ли си?

Погледнах стенния часовник, видях, че минава един, и си спомних за неделните спагети и кюфтета при семейство Белароса.

Спомних си също, че трябваше да се обадя на Елизабет за евентуална среща в седем. Много неща се бяха задействали преди тоя неочакван обрат на събитията и сега ми се искаше да се бях обадил на Сюзън миналата седмица. Но кой знае какво щеше да се случи, ако се бяхме срещнали? Тогава още не бях готов за това, което се бе случило току-що — всъщност не бях сигурен, че и сега съм бил готов. Обаче интелигентните хора като мен могат да променят планове си, ако ситуацията го наложи. Що се отнася до планове ми с Елизабет например, мъжете, които ще се женят, трябва да ограничат срещите си с други жени. Що се отнася до ранната вечеря със семейство Белароса, това решение не беше толкова просто.

— Ей, Джон? Не ме ли чу?

Погледнах я и казах:

— Знаеш ли, може да му ударя една Блъди Мери.

— Май нямам доматен сок.

— Още по-добре. Значи с лед.

Тя отвори хладилника, наля ми водка, сложи лед и доля чашата с портокалов сок.

— Толкова рано не може да пиеш чиста водка.

Аз пък си мислех, че мога. Започвах да си припомням разни неща от първия си брак — който ми беше и последен.

Сюзън си наля портокалов сок и ми подаде водката. Чукнахме се. Вдигнах тост:

— За нас.

— За нас.

Отпих и изобщо не усетих водката.

— Гладен ли си? — повтори въпроса си тя.

— Не.

— Какво си закусвал?

— Ъъъ... чакай да помисля... — За малко не бях закусил с Елизабет върху масата на верандата, обаче това не биваше да го споменавам. — Франзела.

— Само това ли?

— С мармалад от киселици. И кафе.

— Сам ли закусва?

— Не.

— Как така двамата сте спали в една къща и не сте се изчукали?

Нещо започвах да губя търпение с въпросите за Елизабет.

— Няма значение как или защо не се е случило нещо. Важното е, че не се е случило.

Тя усети раздразнението ми.

— Извинявай. Не мога да повярвам, че съм толкова ревнива. Повече няма да споменавам за това.

— Благодаря.

— Да не би да губиш форма?

— Сюзън...

— Или си верен на Саманта?

Това ми прозвуча като подвеждащ въпрос. Поясних:

— Както можеш да се досетиш, Елизабет е много разстроена заради майка си. Цял ден преглеждахме документите и вещите на Етел и накрая тя беше емоционално изчерпана, пи много вино и си легна рано. Аз спях на кушетката. Точка.

— Добре. Извинявай. Обаче... има ли свидетели на въпросните събития?

Вече наистина щях да изгубя търпение, но я погледнах и видях, че се усмихва, така че се усмихнах и аз. Тя остави чашата си и ме прегърна.

— Не искам да съм ревнива.

За малко да ме заблуди. Оставих чашата си на плотта, прегърнах я и аз и се целунахме.

— Хайде да се обадим на Едуард и Каролин — каза тя.

Изглеждаше много развълнувана. Осъзнах, че и аз съм така.

— Ти звънни.

Сюзън отиде до телефона на стената и набра номера.

— Първо опитвам мобилния на Каролин.

Дъщеря ни отговори и двете си побъбриха няколко секунди. Доколкото разбрах, Каролин беше на неделен обяд с приятели.

— Изчакай за момент. — Сюзън затисна телефона с длан и се обърна към мен. — Ти ще ѝ кажеш. — После каза на дъщеря ни: — Баща ти иска да говори с теб.

Това очевидно обърка Каролин, защото Сюзън прибави:

— Не, тук е. — И ми подаде слушалката.

— Как си, миличка? — попитах дъщеря ни.

— Страхотно — отвърна Каролин. — Обаче... *ти* как си?

— И аз страхотно. — Чувах уличния шум в слушалката. — Къде си?

— Пред „Петросян“^[1]. На обяд с приятели.

В окръжната прокуратура едва ли се печелеше чак толкова, тъй че шампанското и хайверът най-вероятно се плащаха от рентата на Станхоуп.

— Надявам се, че от службата ще ти осребрят фактурата за обяда — пошегувах се.

— Имам среща с *гадже*, татко.

— О... — Още не можех да си представя моето момиченце с мъж, особено с такъв, който я тъпче с хайвер и шампанско. — Много внимавай да не ви минат с черния хайвер. Трябва да е руски или ирански.

Тя не ми обърна внимание.

— Е... какво става?

Интересен въпрос. Погледнах Сюзън, която тъкмо бе решила да включи телефона на външен говорител.

— Ами... сега съм при майка ти... — започнах.

— Знам.

— И... ами, Кари, ние решихме пак да се съберем... — Чух писък и си помислих, че я е блъснал автобус или нещо подобно, после тя изпищя пак.

— О, Господи! О, татко, това е прекрасно! О, страааашно се радвам. Мамо! Мамо!

Сюзън ми взе слушалката, изключи говорителя и поведе с дъщеря ни скорострелен разговор, от време на време прекъсван от

писъци и викове.

Реших, че съм приключил с говоренето, така че се отдалечих и освежих портокаловия си сок с водка. Чух Сюън да казва: „Стига, Джон“, после отново насочи вниманието си към Каролин.

След няколко минути шифровани женски приказки Сюън отново включи говорителя и каза:

— Оставяме те да се върнеш при приятелите си. Обади ми се, когато имаш свободно време. Баща ти иска да ти каже чао.

— Чао, Кари! — извиках от отсрещния край на кухнята. — Обичам те!

— Чао, татко! И аз те обичам!

Сюън затвори и се обърна към мен.

— Каролин много се радва за нас, Джон. Чудесно е, нали?

— Да. — И добавих: — Тя е с гадже.

— Казах й, че сега ще се обадим на Едуард, и тя обеща довечера да му позвъни.

— Кой пък е тоя?

— Синът ни Едуард, разбира се.

— Не, имам предвид гаджето.

— А... не знам. Тя скъса с Клиф и сега излиза с някой друг. Но няма сериозна връзка.

— Обяд за двеста долара в „Петросян“ звучи доста сериозно. Може да е свързано със загрижеността й за глада по света — предположих.

Сюън не ми обърна внимание и нареди:

— Обади се на Едуард.

Погледнах си часовника и отбелязах:

— В Лос Анджелис още е десет. Той сигурно спи.

Тя вдигна слушалката и набра номера.

— Звъня в апартамента му. — След няколко иззвънявания някой вдигна и Сюън каза: — Здравейте, обажда се Сюън Сатър, майката на Едуард. Може ли да говоря с него? — Изслуша отговора и продължи: — Предайте му, че е важно. Ще почакам. Благодаря. — Обърна се към мен: — В банята е.

— Кой беше?

— Някаква млада жена, която нямаше възпитанието да ми съобщи името си, нито социалните умения да ми каже, че Едуард в

момента е зает.

Сюзън винаги е била малко по-критична към приятелките на сина ни, отколкото към гаджетата на Каролин. Моето отношение към партньорите на децата ми обикновено беше обратното. Сигурен съм, че Фройд би го обяснил, ако му пиша. „Скъпи Зигмунд...“

— Надявам се да не съм го уплашила — каза Сюзън.

— Заради теб онова момиче сигурно се е юрнало в банята.

— Моля те, Джон. — Тя доближи слушалката към ухото си. — Добро утро, миличък. Не, всичко е наред. Просто исках да ти съобща една добра новина. Момент...

И ми подаде слушалката.

— Здравсти, капитане. — Използвах стария му прякор.

— Татко!

— Извинявай, че те измъкнахме изпод душа...

— Няма проблем. Какво става?

— Кой вдигна телефона?

— А... Стейси. Тя... Ще ходим на плаж.

— Страхотно. Къде?

— Сигурно в Малибу. Ей, татко, трябва да дойдеш насам.

— Може и да дойда. Предполагам обаче, че преди това ще се видим тук по един не толкова радостен повод.

— Да... Как е тя?

— Не е добре. Видях я преди няколко дни и мисля, че скоро ще си отиде.

— Съжалявам. Е, как е в Ню Йорк?

— Страхотно. Радвам се, че пак съм тук.

Едуард явно не загреваше, че има нещо необичайно в това едновременно да се обаждате с майка му, и очевидно беше забравил, че го търсим, за да му съобщим нещо важно. Той всъщност е гениален, макар че повечето хора изобщо не го подозират, и откакто се помня, си е малко особен, тъй че не можех да обвинявам за това Калифорния, колкото и да ми се щеше.

Виждах, че Сюзън започва да губи търпение, така че му казах:

— Е, капитане, сигурно се чудиш защо се обаждате.

— Да... наред ли е всичко?

Сюзън включи говорителя.

— С баща ти имаме една много хубава новина, миличък.

— Страхотно.

Предположих, че е мой ред да се обадя, и съобщих с радостен глас:

— С майка ти ще се женим.

— К'во?

— Ще се женим. Пак.

Последва мълчание и Едуард попита:

— Искаш да кажеш... един за друг ли?

— Нали е чудесно? — изчурулика Сюзън.

— О... да. Леле. Супер. — Той явно най-после загоря. — Леле! Ей, да не се майтапите?

— Не — едновременно отговорихме и двамата и Сюзън добави: — Обадихме се на Кари и тя е във възторг. Довечера ще ти позвъни.

— Страхотно. Ей. Аз... — И изведнъж се случи нещо странно. Чух го да изхлипва. Моето гърло също се беше свило. Видях, че Сюзън се просълзява.

— Хайде, чао, капитане — казах му. — Приятно прекарване на плажа.

— Да... Чао.

Сюзън — бършеше очите си с хартиена кърпичка — го посъветва:

— Не си прави много планове за идването си тук. Запази си време за семейството. Ще вечеряме заедно.

— А, добре. Естествено. Хубаво.

Сюзън продължи с инструкциите:

— Ще ти се обадя и ще ти пратя имейл веднага, щом... разберем за Етел. Трябва да вземеш първия възможен самолет за Ню Йорк. Не е задължително полетът да е директен или без кацане. И не забравяй да попиташ за първа или бизнес класа, ако местата в икономичната са продадени. Едуард? Слушаш ли ме?

Той всъщност беше престанал да я слуша още преди десетина години, обаче отговори:

— Да, мамо.

— Обичам те.

— И аз.

— Обичам те — включих се и аз.

Сюзън затвори.

— И двамата са невероятно щастливи. Наистина, Джон. Нали се усещаше?

— Да.

Тя отново избърса очите си.

— Имаме да навакваме много време като семейство.

— Да. И аз имам много да наваксам с тях. Но сега всичко ще е много по-приятно.

— Да. — Сюзън се замисли за миг. — Едуард все още се нуждае от силна мъжка фигура в живота си. Струва ми се, че не е... пораснал.

Аз бях на по-различно мнение и трябваше да премълча, но саркастичната ми страна се обади:

— Той е на двацет и седем. Сам може да си е пример за подражание.

Това като че ли я подразни.

— Знаеш го какъв е Едуард.

— Знам. Същият като мен.

— Ти си малко по-организиран. Подчертавам — малко.

Всъщност не познавах по-вятърничава жена от Сюзън, ала след раздялата ни тя явно беше станала по-организирана. Или поне не толкова вятърничава.

Очевидно и двамата се бяхме променили, за разлика от спомените ни. Или пък спомените ни се бяха променили, а ние — не. Щеше да мине много време, докато започнем да се виждаме такива, каквито сме, а не каквито сме били.

От друга страна, Сюзън явно вече изобщо не се колебаеше да посочва недостатъците ми и да отправя градивна критика, когато реши, че е нужно. Почти нямаше период на ухаждане.

Тя явно се досети какво си мисля, а може би доразвиваше предишната си забележка.

— Въпреки това те обичам. Обичам момчешкия ти чар, саркастичното ти остроумие, адски досадните ти навици и даже злопааметния ти инат. Обичам те без никакви условия и винаги съм те обичала. И дори ще ти кажа защо — защото ти винаги казваш истината и имаш характер, което напоследък не се среща често. И си смел, Джон. Когато съм с теб, никога не ме е страх.

Не знаех какво да отговоря, но можех да продължа нейната логика: „Ти си глезена, изобщо нямаш представа за действителността,

падаш си сприхава, пасивно агресивна и шантава, обаче въпреки това те обичам“. Това си беше самата истина, само че се боях, че може да не се получи както трябва, затуй отвърнах:

— Благодаря ти. — Взех я в прегръдките си. — И аз те обичам без никакви условия. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

— Знам. — Сюзън отпусна глава на рамото ми. — Чувствам се като насън.

Усетих сълзите ѝ по шията си и я прегърнах още по-силно.

Не знам тя какво си е мислила, но аз си мислех за ранната вечеря с Антъни Белароса.

[1] Скъп ресторант в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

28.

Сюзън се зае с мъчната задача да ме усъвършенства, преди повторно да се омъжи за мен. Един от недостатъците ми беше светлата кожа, която тя забеляза в спалнята, и аз се съгласих, че имам нужда от малко тен. Затова изнесохме два шезлонга на слънчевата веранда, съблякохме се и легнахме един до друг, хванати за ръце, аз по боксерки, а Сюзън по бикини. Радиото в кухнята беше настроено на класическа музика и Чикагският симфоничен оркестър под диригентството на сър Георг Солти свиреше увертюрата на „Летящия холандец“.

Лъчите приятно галеха кожата ми, която не беше видяла много слънце през седемте години в Лондон.

На масичката имаше еднолитрова бутилка „Сан Пелегрино“ и тя ми напомни за първия път, когато бях пил такава газирана вода — със Сюзън, по време на първото ни гостуване в дома на Белароса. Вторият път беше на празничен обяд с Франк Белароса в „Джулио“, ресторанта в италианския квартал, след явяването ни в съда, на което освободих Франк под гаранция. Последното ми шише „Пелегрино“ навярно също бе в „Джулио“, няколко месеца по-късно, на официална вечеря заедно със съпругите ни. По онова време вече бях по-добре запознат с италианската кухня и освен това бях почти сигурен, че жена ми, която сега лежеше до мен, има връзка с нашия домакин, който не й обръщаше никакво внимание и се държеше изключително любезно към мен. Какво по-голямо доказателство от това?

Тъй че на оная вечеря не бях в най-доброто настроение — тъй де, като адвокат, аз би трябвало да ебавам клиента си, а не клиентът да ебе жена ми — и като се замислех, трябваше да съобщя на Анна Белароса, докато тя си ядеше канолите: „Мъжът ти чука жена ми“.

И Анна щеше да се обърне към Сюзън: „Сюзън, на мен ми се налага... ама ти?...“

Майтап бе. Във всеки случай често съм се чудил как щяха да се развият събитията, ако ги бях предизвикал на вечерята. Дали с Франк щяхме да излезем на улицата, за да видим дали ни чака лимузината?

Навярно не. Сигурен съм, че щях да си хвана такси до Лонгайлъндската гара. Сам. А дали ненадейното ми оттегляне щеше да наруши плана за убийството? Не знам, ала съм убеден, че нямаше да стоя до Франк, когато го улучиха два пъти в бронираната жилетка, нямаше да съм там, за да спра кръвта, и той нямаше да остане жив, за да може после Сюзън да го убие.

Ако Съдбата ни устрои капан, няма как да се измъкнем, но даже тя трябва да има резервен план, който взима предвид човешката природа и бронираните жилетки.

— Много си мълчалив — отбеляза Сюзън.

— Наслаждавам се на мига.

— Говори ми.

— Добре... Имаш красиви гърди.

— Благодаря. Искаш ли да ми видиш задника?

Усмихнах се.

— Разбира се.

Тя си събу бикините и легна по корем.

— Как е?

— Съвършен.

— Можеш ли пак?

— Пак да ти го кажа ли?

— Не, Джон, пак да ме любиш.

— Иска ли питане?

Сюзън се усмихна, пресегна се и ме оципа по задника. Усетих раздвижване в чреслата си, както се казва, и тя възкликна:

— О, божичко! Задръж така!

След секунди вече беше върху мен, с колене върху хълбоците ми. Отпусна се надолу и аз проникнах в нея.

И преди го бяхме правили тук, на верандата, макар че, доколкото си спомнях, шезлонгите бяха други, и ни бяха хващали само два пъти — веднъж градинарят, който винаги ми се струваше нов, и втория път Джуди Ремсън, приятелка на Сюзън, отбила се да донесе саксия с някакво растение — изпусна я на земята. Следващата ни вечеря с Ремсънови беше доста интересна.

Сюзън започна бавно и ритмично да се движи нагоре-надолу, после ускори темпото. Гърбът ѝ се извиваше, лицето ѝ беше вдигнато към слънцето.

Времето, нали е относително, сякаш спря, след това се забърза и накрая забави хода си за една много дълга секунда, през която двамата свършихме едновременно.

Сюзън легна върху гърдите ми. Тежкото ѝ дишане заглушаваше моето. Тя плъзна длани под гърба ми, притисна ме силно към себе си и лекичко ме ухапа по рамото. Започна да върти задник и след секунди получи нов оргазъм.

Помислих си, че може да пробва хеттрик, обаче тя изпружи крака, положи глава на рамото ми и след минута вече спеше. Можех само да си представям как ще изглежда тенът ми. От секса и слънцето и на мен ми се приспа и се унесох, заслушан в птиците и носещия се от радиото Вагнер.

Сънувах, че лежа гол на слънчев плаж, и когато се събудих, ми хрумна страхотната идея да идем със Сюзън на нудисткия плаж в Сейнт Мартинс, където преди десет години бях прекарал няколко щастливи дни.

Но когато главата ми се проясни, го обмислих повторно и анализирах евентуалните капани на възможността да предложи пътуване до място, където съм бил по време на доброволното си изгнание. Особено нудистки плаж. Тъй че след погребението на Етел със Сюзън може би трябваше да заминем за Хилтън Хед заедно с родителите ѝ и да започнем оздравителния процес по изграждането на семейство. Станхоупови щяха да са на седмото небе, че отново сме заедно, и Уилям щеше да ме сграбчи за раменете с думите: „Джон, мошенико долен, радвам се, че те виждам“. А Шарлот щеше да изчурулика: „Любимият ми зет се върна при нас!“

Всъщност щяха да получат грандиозен припадък. Известно време задълбочено изследвах тая тема и разбрах, че трябва да я обсъдим със Сюзън.

Тя се размърда, прозя се, протегна се, целуна ме по бузата и се изхлузи от мен. После застана до шезлонга с лице към слънцето и затворени очи.

— Помниш ли Джуди Ремсън и саксията?

— Да.

Сюзън се засмя.

— Направо я съжалих.

— Не я съжالياвай. Тя директно изтърча да се обади на всичките си познати. — Понадигнах се, отпих глътка газирана вода и се зазяпах в голата Сюзън, беше точно срещу слънцето.

— Ела застани срещу мен да направим малко упражнения за разтягане — каза тя.

— Не мога. Вече си разтегнах слабините. Ти си ги направи.

— Трябва да поддържащ форма, Джон.

— Ходя да тичам.

— Трябва да се разтягаш и да работиш върху мускулите си — заяви Сюзън. — В Лоукаст Вели има нов Пилатес^[1] център.

— Какво имало?

Тя ми обясни, обаче аз не разбрах.

Сюзън започна серия упражнения за разтягане. Изглеждаше толкова секси, че я попитах:

— А бе, кога започва тоя курс?

— Винаги, когато си готов.

И продължи с въртеливите движения.

— Всички ли са голи?

— Не, Джон.

— А...

Сюзън си обу бикините, просна плажната си хавлия на верандата, легна по гръб и започна да изпълнява упражнения, които не ми се струаха по силите на човешко същество.

Озърнах се към слънцето и предположих, че приближава три следобед.

— Сюзън, трябва да обсъдим някои въпроси.

— По-късно — без да прекъсва тренировката, отвърна тя. — Хайде да излезем някъде на вечеря.

Не отговорих.

— Искам следобед да си пренесеш багажа тук — продължи Сюзън. — Ще ти помогна.

— Родителите ти ще отседнат при теб — напомних й.

— А... ще се оправим.

Нахлузих си боксерките и се изправих.

— Дай да влезем вътре.

Тя прекъсна серията повдигания на краката, седна и ме погледна.

— За какво искаш да разговаряме? Нали обсъдихме всичко.
Събрах си дрехите.

— Останаха някои логистични въпроси.

Сюзън помълча, после стана и също си събра дрехите. Влязохме и докато се обличахме в кухнята, тя предложи:

— Да седнем в кабинета ми.

По-рано това беше моят кабинет — голямата предна стая, в която преди няколко дни я бях видял през прозореца.

Очаквах мъжкият ми интериор — кожа, пиринч, махагон и ловни гравюри — да е сменен с нещо по-меко, обаче мебелите и обстановката изглеждаха по същия начин, по който ги бях оставил преди десет години, и освен мен липсваха само военните ми отличия. На една от лавиците видях снимката на родителите ми.

— Запазих всичко освен онова, което взе — каза Сюзън.

Не отговорих.

Тя отиде при минибара.

— Време е да пийнем по нещо.

— Аз си оставам на водка.

Тя ми даде водка с лед и си наля водка с тоник.

Седнахме един до друг на кожения диван и Сюзън качи босите си крака върху масичката. От дългогодишната си адвокатска практика се бях научил да излагам въпросите според важността им, начинаей с най-незначителния, в случая — нейните родители. Както и да започвам с въпрос.

— Според теб как ще реагират родителите ти на нашата добра новина?

— Ще се разхвърчат говна — не се поколеба тя.

Усмяхнах се на неочакваната нецензурност, но за да ѝ покажа, че темата е сериозна, попитах:

— А ти как ще реагираш на техните говна?

Сюзън сви рамене.

— Това си е моят живот.

— Само че парите са техни.

— Аз си имам свои средства. — И добави: — Но не чак толкова много, след като откупих къщата за луди пари.

— Добре. Та...

— Искях да обсъдим с теб този въпрос.

— Отговорът е, че съм разорен.

Сюзън махна с ръка.

— То си ти личи. Обаче можеш да печелиш добре и те бива в леглото.

— Да, но...

— Не, друго исках да ти кажа — тоя път не искам да подписваме брачен договор.

Това ми дойде малко внезапно, но тя поясни:

— Единственото ми имущество са двете къщи, тази и в Хилтън Хед — нито едната не е ипотекирана и искам ти да притежаваш половината. И да плащаш повечето сметки, разбира се.

— Много щедро от твоя страна, но...

— Както вече се досещаш — прекъсна ме Сюзън, — когато обявим, че пак ще се женим, родителите ми ще заплашат да ме изключат от завещанието си и да ми прекратят издръжката.

Виждах, че е мислила за това през последните няколко часа, а може би през последните няколко седмици или години. Докато аз се чудех как да установим известна цивилизованост в отношенията си, тя явно беше изчислявала колко ще и коства повторният брак с Джон Сатър. Бях трогнат от решението ѝ, че струвам повече от парите на родителите ѝ. И все пак това, което сега изглеждаше абстрактно и благородно, след няколко дни щеше да се превърне в сурова действителност — щом майчето и татенцето научеха новината.

— Няма да те заплашат, че ще ти прекратят издръжката и ще те лишат от наследство — казах. — Просто ще го *направят*. Моментално.

Тя сви рамене.

— Ти, господин Сатър, си последният ми шанс за щастие. И нищо друго няма значение. — Усмихна се. — Е, освен твоето щастие де.

— Просто, не знам какво да кажа.

— Кажи нещо мило.

— Ще кажа нещо реалистично и това е най-милото, което ми идва наум — животът не е лесен без пари.

— Не съм сигурна.

— Точно това е проблемът, Сюзън.

— Да не се опитваш да изклинчиш от този брак само защото съм останала с последния си милион?!

Принудено се усмихнах и се пошегувах:

— Не забравяй зестрата си и големия сватбен подарък от родителите ти.

— Бъди сигурен, че ще ми предложат пет милиона, за да не се омъжа за теб.

Отговорът ми бе мълчалива глътка водка. После казах:

— Добре... спокойно можем да минем и с това, което ти е останало, да живеем в тая къща, ако искаш, а може би да запазим и къщата в Хилтън Хед. И аз определено ще изкарвам добри пари. — Кое то беше вярно, даже да не работех в Убийство ООД, а бях убеден, че след поврата в любовния ми живот това няма да се случи.

— Нали си получил предложение за работа.

— Да. След малко ще стигна и до него. Но като оставим парите, замисляла ли си се за емоционалната цена на отчуждаването от родителите ти?

— Ще го преживеят. Обаче искам да ми обещаеш, че няма да наливаш масло в огъня.

Внимателно прецених отговора си.

— Непременно ще им покажа, че съм съвсем различен човек от оня, когото познавах преди десет години.

— Не си — възрази Сюън. — Но можеш да *кажеш*, че си. — И ми напомни: — Нарече баща ми „шибано копеле“.

— Не съм. Нарекох го...

— Не е нужно да го повтаряш. — Погледна ме. — Сигурно си го е заслужил, но ако ме обичаш, ще му се извиниш.

— Добре. Обичам те и ще му се извиня.

— Благодаря ти.

— И много се радвам да чуя, че са омекнали.

— Всъщност не са. Излъгах те. — И ми намигна.

Отвърнах на усмивката ѝ и признах:

— Аз пък не ти повярвах.

Сюън стана сериозна.

— Ще направим каквото можем, Джон. Няма да е лесно, но ти обещавам едно — вече винаги ще те поставям пред родителите си.

За пръв път я чувах да признава, че когато сме били женени, приоритетите ѝ са били други. Разбрах силата на парите, особено когато са в ръцете на хора като Уилям и Шарлот Станхоуп, ала в

крайна сметка, ако се противопоставеше на този тормоз и манипулиране, всички щяха да спечелят, даже ония двамата.

— Е, може пък да се изненадаме от реакцията им, когато им кажем — заявих с повече оптимизъм, отколкото изпитвах.

— Няма да им *кажем*. Ще им кажеш *ти*. — И се засмя.

Усмихнах се.

— Ясно — въздъхнах театрално. — Ще поискам ръката ти от баща ти като миналия път.

— Точно така. И не забравяй да им кажеш, че *ти* си настоял да не подписваме брачен договор. Вземи и видеокамера. Искам да видя реакцията им.

Явно бе в етап от живота и емоционалното си развитие, който се характеризираше с бунт срещу родителския авторитет. Беше закъсняла с доста години, обаче виждах, че бунтът е тотален — сега само трябваше да го доведе докрай.

Замислих се за брака ѝ с Дан Ханън, доста възрастен приятел на баща ѝ. Нямаше нужда от задълбочен анализ, за да съм наясно, че всичко е било уредено и че го е направила, за да зарадва татенцето. Сега щеше да му го върне. Не се съмнявах, че ме обича и че е готова да се откаже от родителите си и парите им заради мен, но това щеше да е и известно отмъщение към татето.

Сюзън имаше и една добра новина.

— Не искам да прозвучи безсърдечно, обаче не им остават много години.

Предпочетох да не отговоря директно, но все пак повдигнах въпрос, който имаше връзка с това.

— Как мислиш, дали повторният ни брак ще се отрази на издръжката на децата и тяхното наследство?

На лицето ѝ се изписа изненада и тя отвърна, без да се замисли:

— Никога не биха постъпили така с родните си внуци!

Искаше ми се да го вярвам, обаче достатъчно добре познавах Станхоупови, за да си отговоря сам — поне Уилям беше толкова отмъстителен, че ако имаше семеен девиз, той щеше да гласи:

Нека ми е зле, стига на теб да не ти е добре.

— Парите на децата са в *попечителски фонд* — напомни ми Сюзън.

Не исках да я разстройвам.

— Да, знам. — Само че бях виждал документите за фонда и без да навлизам в правни подробности, знаех, че дядо дал, дядо взел. Освен това го управляваше брат ѝ, идиотът Питър, и чрез него Уилям можеше да манипулира фондовете и изобщо да спре месечните издръжки на децата, и също да се погрижи Едуард и Каролин да не видят нито стотинка, докато не навършат петдесет. Да не говорим, че винаги можеше да ги лиши от наследство.

Наистина бях длъжен да ѝ обясня всичко това, защото дори да беше готова да се откаже от своето наследство и издръжка, нямаше да направи това с Едуард и Каролин. Ако се стигнеше дотам, може би щеше да пожертва Джон Сатър. И аз щях да я разбера.

В същото време се надявах, че Уилям обича внуците си достатъчно, за да не ги накаже за греховете на дъщеря си, затова попитах:

— Добре, но наистина ли си наясно, че може да изгубиш издръжката си и да бъдеш лишена от наследство за милиони долари?

— Да, Джон. Наясно съм.

— И все още искаш да се омъжиш за мен? — Не беше съвсем шегата.

— Вече не. Ще ми струваш прекалено много.

Реших, че се прави на смешна.

— Отговори ми сериозно.

— Не вярвам на ушите си, че ми задаваш такъв въпрос.

— Извинявам се.

— Я чакай... повтори ми какво печеля от всичко това?

— Само мен.

— И нищо повече? Принц на бял кон без работа и пари?

— Имам диплома за юрист.

— Може ли да я видя?

Разсмяхме се и отпихме от чашите си. Е, щях да се изненадам, ако реагираше по друг начин. Сюзън Станхоуп Сатър беше влюбена и искаше да се върна при нея, а каквото поиска Сюзън, винаги го получава. И аз бях влюбен и всъщност никога не бях преставал да я обичам, тъй че теоретично би трябвало да се получи.

Тя кръстоса крака, зазяпа се през прозореца и каза сякаш на себе си:

— Любовта побеждава всичко.

— Точно така. — Както е казал Вергилий, *omnia vincit amor*, което ми напомни за следващия проблем, ако изобщо имах нужда от напомняне.

[1] Упражнения, подобни на йога (по името на създателя им Йозеф Пилатес). — Б.пр. ↑

29.

След като изчистихме или поне оставихме открити проблемите със семейство Станхоуп, вече бях готов да обсъдя със Сюзън въпроса за Антъни Белароса — минало, настояще и бъдеще. Тя обаче искаше да се разходи до вратарската къщичка, сигурно за да види дали на пода не се въргалият бикини, така че извървахме дългата алея от къщата за гости до моята временна квартира.

Когато преди шест часа бях минал по същия път, животът ми се намираше в неустановено положение и плановите ми за бъдещето бяха несигурни — а сега... е, сега щях да се женя.

— Докато растях тук, изобщо не съм си представяла, че Станхоуп Хол ще бъде продаден, разделен и заобиколен от жилищни квартали и че ще живея сама в къщата за гости — каза Сюзън. — И никога няма да простя на баща ми, че обяви имението за продан.

Уилям всъщност нямаше нужда да продава Станхоуп Хол, но разходите за поддръжка и данъците надхвърляха моя годишен доход и бяха повече, отколкото той беше готов да даде, за да запази семейното имение за наследниците си и техните потомци. Не можеше да го вземе със себе си, обаче мисълта, че ще го изгуби, му беше омразна. Затова се пресели в Хилтън Хед и впоследствие намери купувач в лицето на господин Франк Белароса, за чието решение да притежава второ имение, сигурен съм, беше повлияла крачещата до мен жена.

Сега Станхоуп Хол — без десетакровия анклав на Сюзън и застроените шейсет акра, където тя яздеше навремето — се намираше в ръцете на господин Амир Насим, човек, който не фигурираше в Списъка на аристократичния елит, но може би го имаше в списъка на аятоласите с бъдещите жертви на атентати. Алхамбра също беше парцелирана, а бившият ѝ собственик Франк Белароса вече го нямаше в списъка на живите. Ако се замисли човек, много от тия промени бяха настъпили в резултат от действията на Сюзън Станхоуп Сатър, която всъщност не обичаше промените.

Във всеки случай човек трябва да живее в света, какъвто е сега, а не какъвто е бил някога. Но първо се налагаше да поразчистим

миналото.

Сюзън обаче в момента се намираше в настоящето.

— Ще заваря ли вътре нещо, което не бива да виждам?

— Ами... казах ли ти, че нося копринени бикини?

— Много смешно. — Тя ускори крачка. — Басирам се, че когато ми се обади сутринта, изобщо не си и помислял, че ще дойда тук.

— Права си. — Само че в квартирата ми нямаше уличаващи, а само реабилитиращи свидетелства. Нещо повече, съвестта ми беше чиста.

Стигнахме и Сюзън каза:

— Нямах представа колко се разстроих, когато видях колата на Елизабет Алърд да остава тук цял ден и цяла нощ.

Мислех, че вече имам известна представа, но отвърнах:

— Не всичко е такова, каквото изглежда.

— Ей сега ще разберем.

Влезе първа и естествено видя в антрето вещите на Алърдови, които бяхме струпали там с Елизабет.

— Явно сте правили и нещо друго, освен да пиете — отбеляза Сюзън.

— Имахме доста работа.

— Какво вечеряхте?

— Сирене и бисквити.

Тя продължи към хола и видя възглавницата и одеялото ми на кушетката. Зарадвах се, че съм ги зарязал там. Но понеже Сюзън не коментира тия доказателства, че съм спал сам, попитах:

— Е?

Тя не ми обърна внимание и се огледа.

— Елизабет иска ли тези вехтории?

— Не знам. Обаче направих списък на всичко и тя го подписа.

Отидохме в трапезарията. По масата и пода все още имаше кашони и кутии с документи.

— Какво е това?

— Главно съдържанието на адвокатската ми кантора и някогашния ми кабинет. Държах всичко тук, докато ме нямаше.

— Сега можеш да използваш стария си кабинет.

— Много великодушно от твоя страна.

— Какво щеше да правиш с тези неща?

Идеята беше да ги складирам в дома на Елизабет Алърд, обаче отвърнах:

— Щях да наема някой склад. Но ти реши проблема ми със складовата площ. — И добавих: — И квартирния ми проблем също. И всичките ми други проблеми.

— Така е — съгласи се Сюзън и отсече: — След като напуснеш работа, ще трябва да се отървеш от лондонския си апартамент.

— Разбира се, мила. Ще замина за Лондон веднага след погребението на Етел.

— Отърви се и от лондонската си приятелка. Преди да отидеш там.

— Непременно, миличка. — Естествено, ако дотогава тя не долетеше неочаквано. Наистина трябваше да ѝ се обадя.

— Ще дойда в Лондон с теб — заяви Сюзън.

— Страхотно. Ще отседнем в „Бъркли“.

— Ще отседнем в твоя апартамент.

Точно от това се страхувах. Имах приятно и подредено ергенско жилище и Саманта нямаше ключ за него, обаче в апартамента можеше да има някои нещица, включително нейни вещи, което щеше да ядоса Сюзън.

Но пък тъкмо тя беше повдигнала въпроса за личното пространство и личния живот, така че казах:

— Преди да се пренеса при теб, ще ти дам колкото време ти е нужно, за да разчистиш всичко, което не искаш да...

— Можеш и *ще* се пренесеш още днес следобед. И души колкото си искаш. Нямам какво да крия от теб. — Обмисли решението си и добави: — Е, може би ще ми трябва час — час и нещо.

Ухилих се.

— Точно толкова ще ми трябва в Лондон.

— Ще ти дам десет минути, докато чакам в таксито.

Представих си как тъпча писма, листчета с адреси, интересни снимки от тригодишното ми плаване и бельото на Саманта в калъфка от възглавница — нещо като чувал за секретни материали в посолство, който дипломатите отчаяно пълнят, докато разярената тълпа разбива вратите. Само че, за разлика от хората в посолството, аз не можех да го изгоря и щеше да се наложи да го изхвърля през прозореца с надеждата, че никой няма да го намери.

— Джон?

— Добре де — съгласих се.

Усещах, че губя контрол над дневния ред и живота си. Сюзън изобщо не беше ревнива или властна, освен, както си спомнях, в ранните дни на връзката ни и брака ни. Тъй че това беше само временен период. Щеше да премине.

Тя се огледа и забеляза, че портретът на Етел и Джордж не виси над камината.

— Не е за вярване... Те са били тук още преди да се родя!

— Знаеш ли, Сюзън, това имение е едно от последните, които още отначало са били собственост само на едно семейство. Не са останали много такива, тъй че, ако се замислиш, тая епоха наистина е свършила още преди да се родиш. — Прибавих: — Тук всички живеем във време назаем.

Тя се замисли и кимна.

После мина през трапезарията, влезе в кухнята и я огледа.

— Когато бях малка, Джордж ме возеше тук след училище и Етел ме черпеше с току-що изпечени бисквити и горещ шоколад.

Бях сигурен, че в Станхоуп не са й давали такива неща, но даже да се е случвало, майка й не е пекла бисквитите, не е правила шоколада и дори не и ги е сервирала. Доколкото бях успял да науча от Етел, Джордж и другите прислужници, които още бяха в имението, когато се появих на сцената, Сюзън е била типично самотно богато момиченце. Подозирам, че родителите й не са се интересували много от нея преди първия й бал, на който сигурно са започнали да мислят за прилично образование и изгоден брак — тук се бяха прецакали, — а също за това как ще им се отрази успехът или неуспехът на дъщеря им в светското общество.

Предполагам, че бих могъл да съм по-снизходителен към Уилям и Шарлот и да отдам някои от многобройните им грешки и недостатъци на възпитанието им — обаче познавам доста стари аристократи и много от тях са чудесни, свестни хора, обичат децата си и са щедри към приятелите си и бедните. Е, имаше и абсолютни свине, но ако Четиристотинте фамилии от Списъка на аристократичния елит се съберяха, за да изберат най-голямата свиня, Уилям Станхоуп щеше да спечели първа награда, а Шарлот да получи приза на публиката.

Сюзън отвори хладилника и отбеляза:

— Няма нищо.

— Значи ще имаме да пренасяме по-малко.

— Трябва да направим снимки, преди да изнесат всичко.

— Да, добре ще е.

Погледнах часовника с кукувичката. Показваше три и половина.

— Какво ще кажеш за утре заран?

— Добре.

Реших, че обиколката на къщата е приключила.

— Хайде да седнем на верандата.

— Хайде да погледнем на втория етаж.

Последвах я по стълбището. Тя отвори вратата на спалнята на Етел и влезе.

Завесите бяха спуснати. Беше тъмно и миришеше на мухъл. Вратите на гардероба бяха отворени, както и чекмеджетата на скрина, и повечето дрехи лежаха върху голия дюшек. Сцената действаше потискащо и ми напомни думите на свещеника на погребението на Франк Белароса, който цитира посланието на апостол Павел до Тимотей:

Понеже нищо не сме донесли на света, явно е, че не можем и нищо да изнесем.

Сюзън не каза нищо. Излязохме и затворихме вратата.

Тя надникна в банята, видя купчината пешкири на пода и попита:

— Пералнята да не е повредена?

— Не знам. Къде е?

— Утре ще пратя моята чистачка да почисти.

— Много мило. — Как бях могъл да забравя, че с новата ми къща и жена върви чистачка?!

— Тя взе ли душ тук? — попита Сюзън.

— Чистачката ли?

— Джон...

— Да, струва ми се. Да.

Сюзън влезе в моята спалня, някога и в последно време използвана от Елизабет, и я огледа, без да бърза. Започна с леглото,

после забеляза празната бутилка вино на нощното шкафче и се втренчи в двете чаши, от които би трябвало да съм се избавил.

— Защо има две чаши?

Обмислих няколко отговора, включително да ѝ кажа, че Елизабет е имала въображаем приятел от детството, който пиел вино, обаче предпочетох за по-лесно да се придържам към истината.

— Елизабет искаше да спи в някогашната си стая и изпихме по едно, преди тя да се оттегли.

— Това е адски неубедително.

Дълбоко си поех дъх и като си спомних, че истината е последната защита на попадналия в капан, отвърнах:

— Добре... ние... бяхме пили доста и мислехме да го направим, обаче решихме, че това ще е голяма грешка.

Никакъв отговор.

Продължих:

— Спомена се твоето име и Елизабет се почувства... неловко, нали разбираш, а честно казано, и аз.

Отново никакъв отговор.

Трябва да се откажеш, докато имаш преднина, само че аз не знаех дали имам. Та за да заложа на сигурно, заключих:

— Това е цялата истина.

— Не е точно каквото ми разказа по-рано.

— Да, не е. Е, сега знаеш подробностите. — Малко се ядосах на себе си, че се защитавам така, и освен това си спомних, че най-добрата защита е нападението, затуй отбелязах: — Снощи бях свободен човек, Сюзън, и даже да бях спал с нея, нямаше да е твоя работа.

Тя се обърна, излезе от спалнята и се спусна по стълбището. С нея е трудно да се определи дали е сърдита, безразлична, или трамваят е излязъл от релсите. Понякога ѝ трябват няколко минути, за да разбере чувствата си, така че се възползвах от възможността да разтребя стаята.

Чух я да вика от стълбището:

— Ще изляза на верандата.

Оставих ѝ още една минута, слязох долу с двете чаши и празната бутилка и ги хвърлих в кошчето за смет под мивката.

Излязох на верандата и видях, че Сюзън е в зеленчуковата градина.

— В четири трябва да отида на едно място — извиках ѝ.

Тя не отговори.

Продължих:

— Но първо трябва да поговоря с теб.

Сюзън ме погледна.

— За какво?

— Ела да седнеш тук, Сюзън. Само за малко.

Тя се върна на верандата.

— Къде трябва да ходиш в четири?

— Тъкмо за това искам да поговорим. Седни.

Сюзън се поколеба, после седна. Аз се настаних до нея.

— Ще ти прозвучи... е, малко невероятно, но както ти казах.

— Значи не си спал с нея, защото си си мислил за мен, така ли?

Явно още не бяхме приключили тая тема.

— Да. — Доразвих отговора си: — Не ми се стори редно. Особено след като те бях видял в колата. Не мога да го обясня, обаче даже без да знам какво изпитваш към мен, просто не можех да направя такова нещо, преди да съм говорил с теб.

Мислех, че това би трябвало да приключи въпроса, ала жените анализират тия неща от гледни точки, за които мъжете изобщо не се сещат.

— Значи тя те привлича, така ли?

— Ни най-малко. — Обясних ѝ: — На мъжете не им трябва повод — трябва им само място.

— Повярвай ми, напълно го разбирам. Но ти очевидно я привличаш.

— Аз привличам всички.

— Ти си пълен идиот.

— Знам. Може ли да...

— Е, може да е била толкова пияна, че да си ѝ се сторил красив.

— Убеден съм в това. Та...

— Мислех, че ми е приятелка.

— Тя ти е приятелка, Сюзън. Тъкмо затова...

— И предполагам, че се е чувствала много самотна и измъчена, защото майка ѝ умира.

— Точно така.

Мислех, че анализът ще продължи, но Сюзън ме хвана за ръка.

— Добре. Точка по въпроса.
Съмнявах се, затова изчаках няколко секунди и започнах:
— Както ти казах...
— Обичам те.
— И аз те обичам.
— Знам, че си ми бил верен през целия ни брак, и ми се ще да можех да кажа същото за себе си.
И на мен ми се щеше.
— Само искам да знаеш, Джон, че той беше единственият.
— Знам.
— Толкова много жени те гонеха по петите, а аз никога не съм ревнувала. Имах ти пълно доверие.
— Знам. И още можеш да ми вярваш.
— Но ако си имал връзка, докато аз... докато се бяхме отчуждили, мога да те разбера.
— Добре. Искам да кажа...
— Имаше ли?
— Не, естествено. — Имах кратка забежка. — Бях прекалено съкрушен дори да си помисля за такова нещо.
— Съжалявам, че предадох доверието ти.
— Това вече е минало. — Хрумна ми един банален, но уместен израз. — Днес е първият ден от остатъка от съвместния ни живот.
Тя се усмихна, наведе се към мен, целуна ме и се отпусна назад.
— Искаше да разговаряш за нещо с мен?
— Да. И моля те, изслушай ме без коментари. — Започнах повторно: — Както ти казах, Антъни Белароса се отби тук миналия понеделник. — Съвсем накратко ѝ описах посещението му и пак споменах, че е разпитвал за нея. Сюзън ме слушаше, без да ме прекъсва. Завърших с: — Покани ме на вечеря.
— Ти отиде ли?
— Да.
— Защо?
— Не съм сигурен. Освен че бях загрижен за теб.
Тя не отговори, затова продължих:
— Предполагам и от извратено любопитство...
— Разбирам. Давай нататък.

— Добре. Срецнахме се в „Уон Ли“ в Глен Коув. — Не успях да се сдържа да не поясня: — Мислех, че е по-добре да избягвам италианските ресторанти, като се има предвид случилото се... е, както и да е. Антъни не е чаровен като баща си, нито толкова умен, обаче...

— Джон, наистина не искам да слушам за баща му. Нито хубаво, нито лошо. Просто ми разкажи какво стана с Антъни.

— Добре. — Споменах Тони, шофьора, който беше питал за нея, после ѝ предадох важните части от срещата с Антъни Белароса и накратко повторих телефонния разговор с Анна Белароса. Завърших със: — Станах и си тръгнах.

Сюзън обмисли цялата информация и отбеляза:

— Надявам се, че това не е работата, която са ти предложили.

— Ами... ще стигна и дотам. — Разказах ѝ за „случайната“ си среща с Тони и Антъни на Грейс Лейн и как са ме качили за еднопосочна разходка до Ойстър Бей. Дадох ѝ представа за разговора, проведен в някогашния офис на Теди Рузвелт, опитвах се да я накарам да разбере не само казаното, но и *премълчаното*. Споменах ѝ за черния кадилак „Ескълейд“ и я посъветвах да внимава за него. Омаловажих голяма част от дискусията и собствените ми размисли, защото не исках да я тревожа, ала не исках и да си мисли, че това ще се размине от само себе си или че трябва да разглежда ситуацията с обичайното си безразличие. Завърших с думите: — Та оставихме това предложение за работа открито.

Тя ме погледна.

— Да не си луд?

— Сюзън, разбери, че...

— Разбирам, Джон. Ти си убеден, че обмисляш това така наречено предложение за работа, за да ме защитиш, но...

— Защо иначе изобщо ще говоря с тоя човек?

— Трябва да зададеш на себе си този въпрос, не на мен.

— Сюзън, хайде да не правим аматьорски анализи. Ако не смятах, че Антъни Белароса иска да отмъсти за случилото се... добре, възможно е също да съм обмислял законно да работя за него...

— Той е *мафиотски* бос.

— Не го знам със *сигурност*.

— *Знаеш* го, Джон. И ще ти кажа още какво знаеш. Той е погъделичкал самолюбието ти, поласкал те е. И освен това е усетил, че

се подаваш на убежденията му заради случилото се в миналото и защото не си съвсем удовлетворен от живота си. *Няма* да повториш тази грешка...

— Почакай. Да ти припомня ли кой насърчаваше тая връзка знаеш с кого и *защо* я насърчаваше?

— Престани! — Тя дълбоко си пое дъх и се овладя. — Не е нужно да ми го припомняш. Аз сама трябва да го направя.

Известно време мълчахме.

— Той може да е по-умен, отколкото си мислиш — рече накрая Сюзън.

— Знам.

— Но ти си много по-умен от него.

— И това знам.

— Тогава какво ще правиш, Джон?

Замислих се.

— Е, положението явно се промени. — Усмигнах се принудено. — Влюбен съм и скоро ще се женя, тъй че нямам нужда да ме ласкаят. Всички потребности на самолюбието ми са задоволени и вече не съм уязвим за изкушенията на дявола.

— Кажи на дявола да върви по дяволите.

— Ще го направя... обаче съм загрижен за теб, не разбираш ли?

— Няма нужда. — Тя ме хвана за ръката. — Страшно съм трогната, че си искал да ме защитиш дори когато си ме мразил.

— Никога не съм те мразил. Винаги съм те обичал.

— Виждам. — Сюзън извади книжна кърпичка от джоба си и си избърса очите. — Наистина виждам.

Известно време поседяхме мълчаливо, после тя попита:

— Възнамеряваш ли пак да се срещнеш или да разговаряш с него?

Погледнах си часовника.

— Да, след около пет минути.

— Къде?

— У тях. Поканен съм на ранна неделна вечеря. Или късен обяд. Не знам кое точно.

— Недей да ходиш.

— Инстинктът ми подсказва да отида. Трябва да ми се довериш за това.

— С каква цел?

— Ако не отида, може да пропусна една последна възможност да науча нещо... да придобия по-добра представа за него и за това какво мисли за... е, за теб. Ако успея да го накарам да каже нещо заплашително, когато отида в полицията, ще се погрижа да ме приемат сериозно заради казаното от Антъни Белароса и също заради случилото се преди десет години.

— Ако можех да се върна в онзи момент, нямаше да натисна спусъка — въздъхна тя.

Всъщност три пъти. И това ми напомни да я попитам:

— Имаш ли оръжие?

Тя ме погледна.

— В Хилтън Хед се занимавах с ловна стрелба. Имам пушка.

Зарадвах се, че има пушка и може да стреля с нея, но като си спомних съвета на Емили Поуст по въпроса за оръжието и като се имаше предвид, че ще се пренасям при нея... е, щях да ѝ повярвам, че съжалява за оня миг на експлозивна ярост към любовника ѝ, и също щях да приема, че се е научила по-добре да се справя с гнева.

— Къде я държиш?

— Не знам... май е в мазето.

— Трябва да я потърсиш. — Станах. — Ще тръгвам.

Тя също стана.

— Кой ще е там?

— Антъни, естествено, жена му Меган, сигурно двете им деца и предполагам, Анна. Не знам кой друг.

— Добре... Ще се доверя на преценката ти.

Влязохме в кухнята и аз казах:

— Всъщност няма да остана за вечерята. — Свалих ключовете за колата от кукичката.

— Трябва да занесеш подарък на жена му — напомни ми Сюзън.

Имаше нещо почти комично в предложението ѝ да не забравям за етикета дори когато вечерям с човек, най-вероятно желаещ смъртта ѝ. Е, в нейния свят едното нямаше нищо с другото.

Отворих килера, обаче виното ми беше свършило, затова взех бурканче от мармалада на Етел, собственоръчно надписано от нея с датата на производство.

— Това е от деветдесет и девета. Много ще отива на лазанята.

Сюзън все едно не ме чу.

— Докато те няма, ще ти събера багажа и ще го пренеса вкъщи.

— Благодаря. Само че пак ще се върна тук, когато пристигнат родителите ти.

— Ще е чудесно, ако всички сме под един покрив.

— Толкова голям покрив още не е правен.

— Хайде да видим как ще тръгне, когато пристигнат.

Не исках да го обсъждаме сега.

— Добре, чао.

— Когато си тръгваш, му кажи: „Va al inferno“. Означава „да гориш в ада дано“.

— Непременно.

Целунахме се.

Излязох, качих се в колата и потеглих през отворения портал на Станхоуп Хол, после завих наляво по Грейс Лейн за краткото пътуване до Алхамбра.

Първото ми гостуване там преди десет години беше катастрофална грешка. Сега имах шанс да я поправя.

30.

И тъй, ранна неделна вечеря у семейство Белароса.

Разстоянието от вратарската къщичка на Станхоуп Хол до вратарската къщичка на Алхамбра е около четиристотин метра и през първата половина от пътя Грейс Лейн минава покрай сивата каменна стена на имението Станхоуп, която свършва при началото на покритата с мазилка тухлена стена на Алхамбра.

В зенита на богатството и властта на Златния бряг, а именно преди борсовия крах през 1929-а, тук е имало над двеста големи имения и още толкова по-малки господарски къщи и крайградски вили.

Господата и техните семейства, живеещи в имения на Пето авеню, са могли да стигнат с частен влак до извънградските си къщи за час или да предпочетат спокойно двучасово плаване с моторните си яхти. Господата също са имали възможността да бъдат докарани с лимузина по платения Вандербилт Роуд, построен от господин Уилям К. Вандербилт младши за него и приятелите му, който другите могли да ползват срещу заплащане. Всичко това е било в доброто старо време, както се казва.

Повечето имения са заобиколени със стени или огради от ковано желязо и имат порти и вратарски къщички. Много от тях са оцелели и напомнят за минало, което е процъфтяло за кратко, но въпреки това все още се издига високо в съзнанието на сега живеещите тук. Проблемът с живота на такова място, струва ми се, са веществените доказателства около нас, подсказващи, че може би наистина е имало Златен бряг, който е бил по-хубав от днешния.

Та ако се върна към аналозиите на господин Антъни Белароса с падането на Римската империя, веднъж четох, че през Тъмните векове последните няколко хиляди тънещи в невежество жители на Рим, изпълнени с благоговение към величествените руини, вярвали, че древният град е построен от великани или богове.

Аз не вярвам в такива неща, обаче археолозите, които след хиляда години ще правят разкопки на Златния бряг, спокойно може да

стигнат до заключението, че брокерите и адвокатите са били варварски племена, които печели поземлената аристокрация на нещо, наречено барбекю.

И докато бях на тая вълна, си спомних и историята за римския сенат, който продължавал да заседава дълго след падането на Империята и който впоследствие се превърнал просто в туристическа атракция за любопитни граждани и варвари, които ходели на форума да погледат тия живи призраци в старинни тоги.

Всъщност никога не съм спадал към сенаторите, а по-скоро към конническото съсловие, но когато обличам синьо сако, бежов панталон и мокасини и отивам в града с изискания си гимназиален говор, понякога се чувствам като една от туристическите атракции на Златния бряг, наред със стените, руините и отворените за публика имения. „Виж, мамо, ето един от тях!“

Наближих бившата вратарска къщичка на Алхамбра и намалих — сега там се помещаваше охраната на новия квартал.

Табелата гласеше:

Алхамбра Истейтс — частна собственост — спри за проверка.

Завих наляво по отбивката. Големият портал от ковано желязо беше отворен и видях лежащ полицай и жълта стоплиния, прокарана върху калдъръмената алея, от двете страни на която все още се извисяваха величествени тополи.

Минах през портала и спрях при някогашната вратарска къщичка.

На вратата имаше малък надпис: „Алхамбра Истейтс — продажби & администрация“. Забелязах също, че в стената на къщата е направен голям прозорец — беше отворен. Там се появи мъж с тъмнозелена риза във военен стил, поздрави ме с неискрена усмивка и попита:

— С какво мога да ви бъда полезен?

На една метална табела пишеше „Охранителна фирма Бел“ и си спомних, че тя е клон на „Бел Ентърпрайзис“, която принадлежеше на Антъни Белароса и очевидно имаше договор за охрана на „Алхамбра

Истейтс“. И понеже се числях към ПНБ — приятелите на боса — а и не бях в най-добро настроение, си позволих малко сприхавия отговор:

— Не знам с какво можете да ми бъдете полезен. Какъв избор имам?

— Моля?

За миг ме обзе носталгия по мутрите на Франк Белароса — Лени и Вини, и двамата покойници, и Антъни, когото вече наричаха Тони.

— Идвам при... — дързостта ми взе връх — дон Белароса.

Пазачът ме погледна внимателно и ме информира:

— Господин *Антъни* Белароса.

— Точно така. И при брат му Дон.

Като че ли не му стана особено смешно, но тъй като явно бях гост на боса, заложи на сигурно.

— Бихте ли ми съобщили името си, господине?

— Джон Уитман Сатър.

— Благодаря — отвърна той, без да ме потърси в списъка с поканените, който държеше в ръка, упъти ме и не забрави да ми пожелае: — Приятен ден.

Докато потеглях, видях в страничното огледало, че говори по телефона, и предположих, че се обажда в дома на Белароса, тъй че вече нямаше връщане.

Правата калдъръмена алея някога стигаше до двора на вила Алхамбра. Сега обаче очевидно я бяха продължили с асфалтов път, пресичащ мястото, където някога се издигаше господарският дом. От пътя се разклоняваха по-тесни улички, които водеха до петакровите парцели и тъпите вили. Някои стари дървета бяха оцелели след строежа на сгради, пътища, басейни и подземна инфраструктура, но по-голямата част от терена между новите къщи беше гола.

Предполагам, че можеше да е и по-лошо — но не много повече. Не се въодушевях особено, когато научих, че Франк Белароса Епископа е купил Алхамбра — тъй де, всички бяхме лоши съседи, ама това вече идваше малко отгоре, — макар че като се замисля, един мафиотски бос и семейството му всъщност бяха за предпочитане пред сто брокери или там каквито бяха тия хора и техните многократно ипотекирани къщи.

Във всеки случай това не беше мой проблем. Преди години прекарвахме доста време в коктейли и разговори в кънтри клуба за

това как се променя нашият свят. Тогава членувах в безброй комитети, опитващи се със законни действия да удържат границата срещу предприемачите — по същество те се мъчеха да замразят някакъв момент, който вече беше отминал. Бях убеден, че продължават да го правят.

Спрях там, където свършваха старата калдъръмена алея и тополите и започваше асфалтът. Където се беше издигала Алхамбра. Слязох от колата и се огледах. Това бе най-високата точка в имението и оттук се виждаха десетина миниатюрни вили с идеално поддържани морави, триместни гаражи, отбивки и веранди. Наоколо се вихреха масови барбекюта и в безоблачното небе се издигаше синкав дим — като от огньове на лагеруваща войска. Иначе на тия петакрови Божи нивици^[1] почти не се забелязваше жив човек.

Отвъд територията на някогашната Алхамбра видях игрището за голф на „Крийк“ и си спомних, че след като със Сюзън заведохме господин и госпожа Белароса на вечеря в клуба, господин Белароса ме помоли да подкрепя молбата му за членство. Е, това винаги е проблем, когато заведеш там аутсайдерско семейство — още преди да си се усетил, искат да ги вкараш вътре. Бях почти сигурен, че комисията за членството в клуба няма да одобри молбата на мафиотски бос, затуй без да си давам зор да проявя особено голяма тактичност, обясних на Франк, че даже Иисус Христос не би могъл да влезе в „Крийк“, защото е наполовина евреин по майчина линия.

Трябваше да призная поне пред себе си, че въпреки всичко случило се през оная пролет, лято и есен и въпреки трагичния завършек на един живот и един брак, всичко това донякъде ме е забавлявало — почти като президентската съпруга госпожа Линкълн, която на въпроса „Иначе, госпожо Линкълн, хареса ли ви пиесата?“ честно отговорила: „Комедията беше смешна и се смях чак докато отекна изстрелът“.

Насочих вниманието си натам, където се бяха намирали езерцето и класическият римски парк, обаче теренът изглеждаше толкова различно, че не бях сигурен точно къде са били, макар да ми се струваше подходящо едно ниско място, където сега имаше къща.

В ума ми изплуваха тревожните сцени от съня ми, ала не исках да ги виждам повече, затова ги пропъдих и те изчезнаха.

Обърнах се към дългата алея, спускаща се към вратарската къщичка и шосето. На върха на хълм, разположен на стотина метра от отсрещната страна на Грейс Лейн, се издигаше голяма сграда в колониален стил, собственост на фамилията Дюпо, макар че не знаех дали още живеят там. Но преди десет години агентите на ФБР бяха използвали имота им като наблюдателен пост, за да следят и фотографират всеки влизащ и излизащ от Алхамбра.

Веднага след неуспешното покушение пред „Джулио“ в италианския квартал ме откараха в полицейския участък, където имах възможността да видя много от тия снимки, направени с телеобектив. Полицаяте и агентите ме накараха да се опитам да разпозная двамата мъже, които бях видял пред ресторанта, в някой от заснетите посетители на Франк Белароса.

Сред фотографиите на приятели, роднини и бизнес партньори на господин Белароса имаше няколко хубави наши снимки със Сюзън, направени по време на първото ни гостуване на кафе и каноли при нашите нови съседи. Хрумна ми, че във ФБР много преди мен са били наясно за Сюзън и Франк. Зачудих се дали хората на Бюрото вече знаят, че с Антъни Белароса ще се срещнем за четвърти път. Зачудих се също какво е станало със специален агент Феликс Манкузо, който толкова настойчиво се опитваше да ме спаси от самия мен. Може би трябваше да му се обадя.

Качих се във форда и продължих към алеята отляво, наречена Пайн Лейн, и тя ме отведе до голям глух път с три вили с червени керемидени покриви, разположени на стотина метра една от друга.

Видях, че съм близо до границата на Станхоуп Хол, и зад вилите дори зърнах високите борове, разделящи двете имения. По права линия къщата за гости на Сюзън и вилата на Антъни се намираха само на петстотин метра една от друга.

Трите вили в задънената улица малко се различаваха по стил и цвят и пазачът ме беше упътил към жълтата, така че се насочих към последната къща отляво и спрях пред добре поддържаната морава на Каза Белароса. Слязох, като не забравих да взема мармалада от киселици.

На широката алея видях черния кадилак „Ескълейд“, бял миниван, който сигурно принадлежеше на Меган Белароса, и един

жълт „Корвет“. Над вратата на гаража беше монтирано табло с баскетболен кош.

Пред моя таурус беше паркиран и стандартен черен кадилак мафиотски тип с тъмни стъкла.

Пресякох алеята и излязох на бетонна пътека, която ме отведе до портика на вилата.

Погледнах си часовника и видях, че е 16:15. Закъснявах, обаче не и както е прието в светското общество.

Над вратата имаше камера, затова се усмихнах към обектива и натиснах звънеца.

[1] Алюзия за роман от Ърскин Колдуел. — Б.пр. ↑

31.

От портала бяха съобщили на Антъни Белароса, че пристигам, и освен това той ме беше видял на охранителния монитор, така че не се престори на изненадан, когато отвори вратата и ме поздрави с думите:

— Ей, радвам се, че успя да дойдеш. Влизай.

Носеше лъскава черна риза с навити ръкави, загащена в антрацитносив панталон с много тесен колан. Забелязах, че мокасините му са от кожа на влечуго. Едва ли някой от модната рубрика на „Ню Йорк Таймс“ щеше да се отбие тук скоро.

— Благодаря за поканата — отвърнах възпитано.

— Ясно де. Обаче този път няма да бягаш.

А на бас!

Помислих си, че по навик ще ме попита дали искам да си проверя патлака, обаче той се поинтересува:

— Някакви проблеми с охраната на портала?

Реших, че пазачът ме е изпортил за оная работа с дон Белароса и Антъни иска да ми покаже, че не му е смешно, и казах:

— Човекът ти май нещо недочува.

— Има такова нещо. Трудно се намира качествена работна ръка обаче.

И като стана дума, за недочуване, от тонколоните на стената кънтеше жизнерадостна италианска песен. Антъни събщи за пристигането ми, като я надвика:

— Ей, Меган! Имаме гостенин!

Отиде при контролния пулт на стената, намали музиката и ме информира:

— Страхотен албум. Казва се „Мафиотски хитове“. — Засмя се.
— Чат ли си?

Усмяхнах се.

Докато чакахме Меган и Антъни си играеше с копчетата за басите и резонанса, огледах голямото фоайе и надникнах в дневната и трапезарията. Честно казано, изобщо не беше зле. Бях очаквал натруфена версия на ужасяващия фалшив френски стил на господин

Насим, обаче Меган, а вероятно и някой интериорен дизайнер бяха заложили на сигурно със съвременен тежък стил в приглушени тонове. Само че по стените висяха много маслени платна на слънчева Италия — от тия, дето се продават неоцветени и купувачът собственоръчно си ги оцветява според приложената числова легенда. Забелязах и две разпятия.

Меган Белароса най-после дойде и останах приятно изненадан. Още нямаше трийсет, беше висока и слаба и имаше хубавко луничаво ирландско лице и сини очи. Както и естествена наглед червена коса — от личен опит знаех, че е или свадлива, или истерична, или чисто и просто луда.

Госпожа Белароса ми се усмихна малко колебливо: чудеше се, сигурен съм, какво си е мислел мъжът ѝ, по дяволите, когато ме е поканил на семейна вечеря.

— Много мило от ваша страна да ме поканите — казах.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — отвърна Меган. — Храна има предостатъчно. — Кое то ме облекчаваше от евентуалните ми терзания, че може да изям последните дажби на семейството. — Да ви взема ли палтото?

Не носех палто, а само синьо сако, и не се разделям с него толкова лесно.

— Не, благодаря. — Спомних си да ѝ направя комплимент:

— Имате прекрасен дом.

— Благодаря. По-късно Антъни може да ви разведе из къщата.

Говорът ѝ определено издаваше долна класа, както и розовата ѝ полиестерна блуза и черният ѝ полиестерен клин. Обаче, като се имаше предвид красивото ѝ лице, професор Хигинс на Бърнард Шоу можеше да направи чудеса с нея.

Връчих ѝ бурканчето с мармалада от киселици.

— Домашен е.

Тя го взе, погледна етикета и възкликна:

— О, божичко! Баба ми правеше такъв мармалад!

Започвахме добре. Меган даже ми отправи мила усмивка и за миг ми напомни за Сюзън. Мургавите мъже от рода Белароса явно харесваха светлокожите северноевропейки. „Скъпи Зигмунд...“

— Ей, майка ми страшно се вълнува, че ще те види — прекъсна анализа ми Антъни. — Хайде идвай.

Последвах господин и госпожа Белароса в голяма слънчева кухня — и ето че по средата стоеше Анна Белароса и режеше сирене върху една дъска. Видя ме, захвърли ножа, избърса си ръцете в престилката и ме връхлетя с възклицанието:

— Джон! О, Боже!

Стъпих здраво на пода преди стълкновението, протегнах ръце и се сблъскахме. БАМ! Тя силно ме притисна към себе си и едва успях да я прегърна и да изхриптя:

— Анна... изглеждаш страхотно...

Преди сблъсъка всъщност бях видял, че е наддала доста килца, и сега имах чувството, че изкарва въздуха от белия ми дроб. За да утежни още повече дихателните ми затруднения, си беше сложила парфюм с аромат на цветя, може би за да тушира миризмата на онова, което готвеше.

Откъснахме се един от друг и аз я хванах за ръцете, за да не може да ме прегърне пак. Погледнах я. Лицето ѝ още си беше херувимско, не на последно място заради прекомерното количество червило и руж, но под пудрата кожата ѝ все пак изглеждаше млада. Средиземноморска диета?

Поех си дъх.

— Много се радвам да...

— Изглеждаш страхотно, Джон! — прекъсна ме тя. — Толкова съм щастлива, че дойде. — И ме заразително за децата ми — но не и за моята зла съпруга, която прелъстяваше и убиваше чужди мъже — и за плановете ми.

Някога Анна носеше толкова бижута, че можеше да заглушава радиопредавания, ала днес беше само със златни обеци и венчална халка. Освен това беше с черен костюм с панталон, за да подчертае положението си на вдовица. Забелязах и златно кръстче, сгушено в пазвата ѝ, което ми напомни — също като при запознанството ни — за Христос Спасителя на Андите^[1].

Тя не спираше с въпросите, а аз се опитвах да отговарям, преди да ме прекъсне и да продължи с тях. Забелязах, че Меган е излязла от кухнята, и си спомних, че двете госпожи Белароса не се разбират много на кулинарна тема — или пък изобщо не се разбират.

Накрая Антъни прекъсна майчините си прекъсвания.

— Остави го да си поеме дъх, мамо. Ей, Джон, вино, бира или нещо твърдо?

Имах нужда от троен скок, обаче помолих за бяло вино.

Той отвори хладилника, извади отпушена бутилка с някаква течност и напълни две чаши от гравирани кристал.

— Направила съм ти лазаня, Джон — възкликна Анна. — Антъни каза, че много обичаш лазанята ми.

— Така си е. — Тя ми беше любимото ястие от всичко, което госпожа Белароса ни пращаше от Алхамбра. Сюзън също я харесваше, но май не биваше да го споменавам.

Тя продължи:

— Имаме топли и студени антипасти, страчателе, чудесни бронцини, донесох ги от Бруклин, имаме телешко...

— Мамо, няма нужда да...

— Антъни, *sta' zitto*.

Мисля, че това означава „млъкни“. Трябваше да го запомня.

Анна изрецитира менюто си, сякаш рецитираше молитвеника. Така и не успях да разбера защо ме харесва — освен че съм си чаровен, но пък когато мъж и жена са приятели, почти винаги присъства и сексуален елемент. Може би не романтичен секс, а някаква фройдистка концепция за секса, която включва нещо повече от платонично привличане, но все пак не на равнището на „хайде да се чукаме“. При Сюзън и Франк обаче първоначалният стимул поне според мен се е свеждал до либидото и евентуално по-късно са се влюбили. Интересно, че Анна така и не го усети и много обичаше Сюзън чак докато тя не очисти скъпия ѝ съпруг.

Тъй или иначе, що се отнася до това, че Анна ме харесваше, веднъж тя ми каза, че според нея Джон Уитман Сатър щял да повлияе добре на Франк, на когото влияели лоши хора. Щеше да е смешно, ако не беше толкова тъжно. Във всеки случай, сигурен съм, че имаше подобно отношение и към напъпващото приятелство между сина ѝ и мен.

Докато Анна продължаваше да бърбори, Антъни се опитваше да се вреди да каже нещо, а аз сегиз-тогиз издавах уместни междуметия, осъзнах, че когато осведомя Белароса младши за повторното ни събиране със Сюзън, ще го поставя в неудобно положение спрямо майчето, а тя, напълно понятно, вече не обичаше жена ми — което

спокойно можеше да промени намерението му да ме направи свой доверен съветник. Всъщност бях абсолютно убеден в това.

Докато мислех по този въпрос, Анна реши, че в крайна сметка видът ми не е чак толкова страхотен, побутна един поднос със сирена и салам към мен и заяви:

— Оклъщавял си. Яж.

Антъни се засмя.

— Mangia! Mangia! Много си клъщав.

Тя се обърна към него.

— И ти. Много си клъщав, Антъни.

Белароса младши пак се засмя и наля на майка си чаша червено.

— Ти пък не пиеш достатъчно. Beva, beva.

Анна напълно пренебрегна виното, обаче опита повечето видове сирене и салам. Диетата на Аткинс?

С Антъни си взехме от сиренето — миришеше на Неаполския залив, но беше вкусно. Ако трябва да си избирам майка между италианка и англосаксонка, бих предпочел да остана сирак.

Госпожа Белароса погледна бурканчето — Меган го беше оставила на плотта — и попита сина си:

— Какво е това?

— Джон го донесе — отвърна Антъни.

Това явно я удовлетвори, но ме попита във връзка с етикета:

— Как е тя? Старицата?

— Не е добре.

Анна като че ли се замисли.

— Помня мъжа ѝ. Понякога идваше тук да търси... жена ти. — Не отговорих и тя прибави: — Нея не си я спомням много добре. Обаче веднъж хубавичко си побъбрихме.

— Ще ѝ предам поздравите ти.

— Да. Надявам се да оздравее. Та значи ти живееш там, така ли?

— Да. — За още малко.

Не се съмнявах, че още малко и ще ме предупреди за завръщането на убийцата в къщата за гости. Антъни навярно също усети, че майчето се кани отново да преживее лошите си спомени, и ми предложи:

— Ей, айде да се поразтърчем навън. Искам да видя как са децата.

— Кажи им, че почти е време за вечеря — нареди му Анна.

През плъзгаща се стъклена врата се излизаше на огромна веранда с плочник, достатъчно голяма, че да послужи за аварийно кацане на космическа совалка. По-нататък имаше плувен басейн с метална ограда, висока към два метра. Размерите му го определяха като вътрешно море.

Оттатък басейна видях дълго телено въже, на което беше вързана немска овчарка. Въпреки голямото разстояние тя ме забеляза, закова се на място, после опъна въжето и започна да ме лае.

— Sta' zitto! — кресна Антъни и кучето, което явно беше полиглот, млъкна. Отидохме при басейна. Антъни отвори вратата и извика на двете хлапета, които се плацикаха във водата с надуваеми пояси: — Ей, деца! Поздравете господин Сатър.

Те ме погледнаха, махнаха ми и едновременно казаха: „Здрасти“, след което продължиха да си се плацикат.

Момчето, спомнях си, се казваше Франк, петгодишно, а момичето — Кели Ан, и изглеждаше около година по-голямо. Бяха хубави деца и под слънчевия загар сигурно имаха светла кожа като майка си. Напомниха ми за Едуард и Каролин на тая възраст, когато се радваха на лятото в луксозна обстановка и безгрижно се наслаждаваха на света.

Една жена на средна възраст седеше на градински стол под чадър и наблюдаваше малчуганите като ястреб.

— Ева, пригответи децата за вечеря! — извика ѝ Антъни.

После се обърна и закрачихме към къщата. Помислих, че ще влезем, обаче Белароса младши се насочи към един раиран павилион на верандата и видях, че вътре седят мъж и жена.

Влязохме на сянка и Антъни каза:

— Нали се познавате с чичо Сал.

Това малко ме изненада и в първия момент изгубих дар слово.

На мекия стол седеше с чаша коктейл в ръка и пушеше цигара не друг, а Салваторе Д'Алесио, също известен като Сали Да-да. Тъй де, много е хубаво роднини да ти гостуват на вечеря, обаче може да се получи неловко, ако поканеният чичо — не знам дали беше точно чичо, аз бих го нарекъл баджо Сал, от гледна точка на Франк, разбира се, — някога се е опитал да убие баща ти. Все пак навярно проявявах етноцентризъм и правех голяма работа от тоя въпрос.

Чичо Сал остана седнал, погледна ме, небрежно ми кимна и измърмори:

— Как е?

— Бива — отвърнах.

Помислих си, че срещата ни след десет години ще го зарадва повече, обаче той просто продължи да си седи с цигарата, коктейла и зяпането в празното пространство.

За пръв път видях Сали Да-да в апартамента на Франк в хотел „Плаза“, където моят клиент покани половината нюйоркска мафия, за да отпразнува освобождаването си под гаранция. Но всъщност беше нещо повече от празник — беше проява на сила и всички мутри на боса дойдоха да му целунат пръстена, а партньорите и даже конкурентите му пристигнаха по негова заповед, за да присъстват на тая грандиозна подкрепа за *saro di tutti cari*.

В стаята ме заговори човек, когото класифицирах като кроманьонец и който ми зададе няколко безсмислени наглед въпроса. По-късно научих, че тоя човек бил Салваторе Д'Алесио, баджанак на дон Белароса. Много по-късно научих, че господин Д'Алесио, който бил пръв помощник на боса, искал да стане *saro di tutti cari* и по тая причина Франк трябвало да бъде отстранен.

Тъй или иначе, седящият на няколко метра от мен господин Д'Алесио беше едър и як мъжага с гъста боядисана черна коса и рунтави вежди, които се събираха на челото — такъв тип можеш да видиш на диорамите за праисторическите хора в Естественонаучния музей. Спокойно можеше да е облечен в животински кожи и никой нямаше да го направи на въпрос, обаче всъщност носеше провиснал черен панталон и бяла риза с разкопчани до гърдите копчета и навити ръкави, които разкриваха много косми. Съмнявах се, че си е взел патлака на семейна вечеря, но ако го носеше, можеше да е скрит в растителността на гърдите му.

— Познаваш ли леля Мари? — попита ме Антъни.

Насочих вниманието си към леля Мари, която приличаше на по-слабо и по-възрастно копие на сестра си Анна.

— Мисля, че сме се срещали — казах и леко се поклоних.

Тя кимна, ала не каза нищо.

Всъщност бях видял Мари Д'Алесио на панихидата на Франк Белароса — седеше до Анна и двете се редуваха да плачат. На същата

панихида бях видял чичо Сал за втори път, а после още веднъж и при гроба, където той не откъсваше поглед от ковчега и избягваше да среща очите на младия Антъни Белароса.

Мари явно нямаше какво да каже на бившия съпруг на Сюън Сатър, затуй отново насочих вниманието си към чичо Сал и забелязах, че ме наблюдава изпитателно. Спогледахме се и той рече:

— Беше то.

Предполагам, това означаваше „Не сме се виждали цяла вечност, Джон“.

— Беше — потвърдих.

Разбих защо чичо Сал е искал да премахне баджанака си, обаче ме ядосваше това, че е избрал да го направи точно когато ние със Сюън вечеряхме с Франк и жена му. Но както по-късно ми обясни Феликс Манкузо, Сали Да-да навярно е знаел, че Франк Белароса изобщо не е допускал възможността някой да наруши строгия закон, забраняващ убийството на човек в присъствието на семейството му или в компанията на почтени граждани, за каквито, струва ми се, можеха да се смятат Джон и Сюън Сатър поне тогава. Та Салваторе Д'Алесио си беше насрочил „Да очистя Франк“ за същата дата, за която моят календар показваше „Вечеря със семейство Белароса, Ню Йорк, лимузина“. Щях да впиша и ресторанта, „Джулио“, само че с Франк никога не се знаеше точното място, докато не стигнеш там. Някой друг обаче, сигурно неговият шофьор Лени Змията, беше знаел ресторанта и го бе съобщил на Сали Да-да, който пък не беше успял да устои на изкушението.

Отново погледнах Салваторе Д'Алесио, който продължаваше да ме зяпа, и не можах да не се зачудя що за човек би могъл да уреди убийството на баджанак си пред очите на сестрата на собствената си жена.

Що се отнася до момента на очистването, нямаше ден, в който Франк Белароса да не е нащрек, и тогава носеше бронирана жилетка под ушития си по поръчка костюм, тъй че освен няколкото счупени ребра и пробитата сънна артерия, която жилетката не предпазваше, оцеля с известна помощ от моя страна.

— Леля и чичо се отбиха просто да ни видят — наруши мълчанието Антъни, сякаш ми съобщава дългоочаквана добра новина. То си беше така де.

Чичо Сал се изправи и се смаях колко огромен е тоя човек. Тъй де, даже да му обръснеш цялото окосмяване, пак си оставаше доста едър.

— Да — отвърна той. — Тръгваме си.

Леля Мари също стана и поръча на племенника си:

— Грижи се за майка си, Антъни.

— Грижа се.

— Трябва да й се обаждаш.

— Обаждам й се.

— Кани я по-често. Не само в неделя, Антъни.

— *Братята* ми постоянно я навестяват от Джърси.

Тя не му обърна внимание и продължи да го наставлява:

— След смъртта на баща ти... — Леля Мари, кой знае защо, хвърли поглед към мен. — Откакто го няма, тя е сам-самичка.

— Мама има поне петдесет братовчедки в Бруклин.

— Те си имат свой живот.

— Добре де, добре. Благодаря, лельо Мари.

Докато се водеше тоя диалог, чичо Сал просто си стоеше с безизразно лице, ала навярно си мислеше, че жена му си губи времето да приказва с мъртвец. Е, не бях сигурен, естествено, пък и господин Д'Алесио вече определено беше имал предостатъчно време и възможности да впише Антъни в постоянния списък на мъртвите. Тъй че може би бяха сключили някакъв договор за подялба на властта, например „Антъни, ти взимаш дрогата, проституцията и лихварството, а за мен остават хазартът, рекетът и кражбите от пристанищата и летищата“. Поне аз бих им препоръчал такава спогодба.

— Мерси, че се отбихте — каза Антъни на чичо си.

Чичо Сал пусна фасата си на верандата и го стъпка.

— Майка ти изглежда добре.

Белароса младши погледна угарката на чистия плочник, обаче не каза нищо. Може пък той да си мислеше: „Защо да си давам зор? И без това е мъртъв“.

Нямаше ли да е чудесно, ако Антъни Белароса и Салваторе Д'Алесио някак си успеяха да се очистят взаимно?

Надявам се, че не съм го казал на глас, и предполагам, че не съм, защото чичо Сал насочи вниманието си към мен и попита:

— К'во ста'а с тебе?

— Все същите глупости.

— Аха. К'ви например?

Антъни прекъсна светския ни разговор.

— Джон се занимава с данъците ми.

— Аха. — Чичо Сал ме изглежда продължително, сякаш ми казваше: „Жалко, че моите момчета те изпуснаха в «Джулио».“ Е, може пък и да си въобразявах.

— Влизам вътре — заяви леля Мари, но преди да изпълни обещанието си, напомни на Антъни: — Майка ти има нужда от теб. — Би трябвало да го напомни и на мъжа си.

Останах с Антъни и Салваторе в мъжко мълчание, после усетих, че трябва да ги оставя насаме. Обаче не исках да се връщам в кухнята при жените, само педалите правят така, затуй ги информирах:

— Отивам да се поразходя. — Обърнах се към чичо Сал. — Е, много се радвам, че се видяхме.

— Аха.

— Имаш ли визитка?

— К'во?

— Чао. — Отдалечих се към басейна, на достатъчно голямо разстояние, за да не мога да ги чувам и освен това да съм извън пистолетен обсег.

Погледнах искрящата вода, после немската овчарка, която ми се зъбеше и която, кой знае защо, ми заприлича на Салваторе Д'Алесио.

Салваторе Д'Алесио — за приятелите си Сали Да-да и чичо Сал за племенника си — беше самата реалност. Тъй де, той не играеше ролята на мафиотски бос, както правят мнозина от тия типове. Просто си беше зъл и опасен. Ако трябваше да залагам кой кого ще очисти пръв, предполагам, че чичо Сал щеше да присъства на погребението на Антъни, а не обратното.

И все пак Антъни имаше по-силен мотив, лична вендета, и освен това явно го превъзхождаше по интелект, което не означава много, знам.

В заключение: Антъни искаше да убие чичо Сал, чичо Сал искаше да убие Антъни, чичо Сал може би още ми се сърдеше, задето съм спасил живота на Франк и съм го изкарал некадърен, Антъни искаше да убие Сюзън, аз исках да видя Антъни Белароса и Салваторе Д'Алесио мъртви.

Кой казва, че семейните неделни вечери са скучни?

[1] Статуя на Христос в Андите, на границата между Аржентина и Чили (на вис. 3832 м). — Б.пр. [↑](#)

32.

Чичо Сал вече си беше отишъл и Антъни седеше сам в павилиона. Седнах срещу него. Смачкания фас вече го нямаше.

Мълчахме. Мислех си, че Антъни ще ме успокои за чичо Сал с нещо от рода на „Под всичките тия космалаци се крие голямо сърце“, обаче моят домакин се държеше така, сякаш чичо Сал изобщо не е бил тук. Вместо това се изказа за леля Мари:

— Като те стисне за ташаците, не те пуска.

Не бях сигурен дали трябва да отговоря, но Белароса младши продължи да се майтапи с публичната лекция на леля си и много държеше да знам мнението му за нея.

— Е, явно те обича и е загрижена за сестра си — посочих.

— Да бе, как пък не! Тя има двама сина. И двамата са във Флорида. Изобщо не се мяркат насам.

Реших, че баща им ги е изял, обаче Антъни ме извади от това заблуждение.

— Само киснат на плажа тия шибаняци.

Не отговорих.

Той се отпусна назад на стола и дръпна от цигарата си. Виждах, че посещението на чичо Сал му е развалило настроението и че явно търси най-добрия начин окончателно да прекрати тия гостувания. Леля му имаше навика да хваща хората за ташаците и му се искаше да я направи вдовица като майка си, а братовчедите му нямаше да представляват опасност, ако нещо случайно сполети баща им.

Но може и да си въобразявах. Може да си мислеше за лазанята на майка си.

— Чичо ти изглежда добре — отбелязах.

Белароса младши се откъсна от мислите си.

— Да. Маже си косата и обувките с една и съща вакса. — Погледна ме и се усмихна. — Ей, ти му поиска визитката!

— Чудех се с какъв бизнес се занимава.

Антъни отново се усмихна.

— Със семейния, с какъв. — И ме увери: — Така и не загра, че го ебаваш.

И слава Богу.

— Стиска ти, ей! — похвали ме Антъни.

Не отговорих, но понеже се повдигна тоя въпрос, Антъни реши да ми покаже, че и на него му стиска.

— Трябваше да му натикам аз фасата в гъза, ама винаги, когато му се ядосам, хората мислят *мен* за лошия.

— Според мен ти се държа много добре. А и все пак ти е роднина.

— Безкръвна връзка. И все пак трябва да го уважавам. Нали така?

— Да. — Чак до момента, в който го убиеш.

— Ама и той трябва да ме уважава.

— Съгласен съм. — Не се съмнявах, че в света на Антъни убиват хора за много по-незначителни неща от хвърлената на верандата угарка. Ставаше дума за уважение, да не унижиш публично някоя мутра, но също и за роднински връзки, йерархия и в крайна сметка за необходимостта от запазване на равновесието във властта. И може би тъкмо затова нито един от двамата още не посягаше на другия.

— Не се ебавай с него — разумно ме посъветва Белароса млади. — Той не носи майтап.

Всъщност чичо Сал изобщо не разбираше майтапите.

— Мисля, че идващата седмица ще е доста натоварена — прогнозира Антъни.

Това ми дойде малко изневиделица, обаче явно играеше ролята на въведение към нещо повече от случайна забележка, затова попитах:

— Защо?

— Ами, доколкото чувам, на Джон Готи му остават броени дни.

Не отговорих.

— Ще има тридневна бдение и голямо погребение — продължи моят домакин. — Нали знаеш?

Пак не отговорих.

— Та ще трябва да присъствам — упорстваше с обясненията си Антъни. — Искам да кажа, аз си нямам вземане-даване с него, обаче познавам семейството и трябва да им засвидетелствам уважението си.

— И прибави: — Някои хора обаче остават с грешна представа, като те видят на такова събитие.

Да бе. Например полицията и пресата може да те сбъркат с мафиот.

Антъни ме погледна.

— Ти дойде на погребението на баща ми. От уважение.

Не бях сигурен *защо* бях отишъл на бащиното му погребение, освен че може би изпитвах известно... угризение, задето го е убила жена ми. Не уважавах Франк Белароса, но въпреки всичко случило се, предполагам, че съм го харесвал. Така и казах на сина му:

— Харесвах баща ти. — И добавих: — И майка ти. Искам да кажа: харесвам я.

Той ме погледна и кимна.

— Години по-късно разбрах колко смелост е била нужна, за да го направиш. Искам да кажа, да дойдеш на погребението на баща ми, след като го е убила жена ти.

Нямах какво да отговоря.

— Басирам се, че приятелите и роднините ти са те залели с помя, че си отишъл.

Всъщност не бяха. Защото след това никой не искаше да говори с мен. Баща ми обаче отбеляза: „Това е проява на неблагоприятно, Джон“. Даже майка ми, която си пада по културното многообразие, ме попита: „Какви ги вършиш?“ Сестра ми Емили също ми се обади: „Видях те по телевизията на погребението на Белароса. Ясно изпъкваше сред тълпата. Трябва да ти намерим черна риза и бяла вратовръзка. — И прибави: — Много трябва да ти стиска, за да го направиш“.

— Сигурно и пресата те е заляла с помя — предположи Антъни.

Наистина ме бяха споменали тук-там, ала нищо особено критично или осъдително. Общо взето, медиите се бяха задоволили с отразяване на иронията съпругът на предполагаемата убийца да присъства на погребението. Е, журналистите може да не разбират от ирония, обаче знаят развлекателната ѝ стойност.

Моята добра приятелка Джени Алварес спомогна за налагането на сдържан тон, като съобщи по телевизията, че „анонимни източници характеризират Джон Сатър като човек, който поставя служебните си

задължения над личните си чувства, и като адвокат на Франк Белароса той е преценил, че трябва да отиде и да изкаже съболезнованията си на роднините на своя покоен клиент“.

Това си падаше преувеличение, да не кажа противоречие, обаче Джени ме харесваше, а когато те харесва, журналистът ще намери или ще си измисли анонимни източници, казали добра дума за теб. Ако наистина беше честна, щеше да прибави: „В интерес на пълната прозрачност, трябва да съобщя, че съм спала с господин Сатър“.

— Ей, ще е много добре, ако дойдеш с мен — каза Антъни.

Реших, че и едно мафиотско погребение е твърде много за един живот, така че отговорих:

— И аз ще имам доста работа през седмицата. Но ти благодаря.

— Обади се, ако си промениш решението.

Известно време помълчахме. Антъни пушеше и зяпаше към плувния си басейн.

Не съм фен на мафията, обаче като умен адвокат, в миналото работил за Франк Белароса, събрах две и две и резултатът се свеждаше до следното: смъртта на Джон Готи можеше да предизвика известна несигурност сред деловите му партньори и да даде определени възможности на някои хора. И ако приемех, че през всички тия години Антъни и Сали Да-да са поддържали нестабилно примирие, можех да заключа, че това е било възможно единствено ако примирието е било по нареждане на човек като Джон Готи — а той нямаше да остане още дълго на тоя свят. Следователно, ако разсъжденията ми бяха верни, ръцете на Антъни и чичо му Сал скоро щяха да бъдат развързани, за да се избият взаимно. И това навярно обясняваше защо Белароса младши е в пълна бойна готовност.

Хрумна ми също, че и Сюзън може би е била включена в споразумението, забраняващо взаимното очистване. Единствената цел на мафията всъщност е да прави пари, а убийството на обикновени граждани предполага негативно отразяване в пресата и затова се избягва. След погребението на Джон Готи обаче Антъни можеше да се почувства свободен да уреди сметките си с жена ми.

А може би отделях прекалено голямо внимание на Антъни и започвах да мисля така, както си представях, че разсъждават той и неговите мутри.

Въпросът за предстоящата смърт на Джон Готи изглеждаше приключен, а още не ни викаха на вечеря, затова реших, че е настъпил моментът да съобщя на Антъни добрата новина за нас със Сюзън, но преди да отворя уста, той ме попита:

— Как са децата ти?

Много преди семейство Белароса да се появи в живота ми се бях научил да не разкривам пред непознати местонахождението и заниманията на децата ми. Тъй де, нито Сатърови, нито Станхоупови бяха звезди като Белароса, обаче родителите на жена ми бяха богати и някои хора знаеха това име. Голямата ми надежда в това отношение беше да похитят Уилям, да поискат един милион долара откуп и Шарлот да им откаже. Тъй или иначе, трябваше да отговоря на въпроса на Антъни.

— Синът ми живее на Западното крайбрежие, а дъщеря ми работи в бруклинската окръжна прокуратура.

Тая информация привлече вниманието му.

— Айде бе! При Джо Хайнс ли е?

Легендарният бруклински главен прокурор се казва Чарлз Дж. Хайнс, но приятелите му го наричат Джо. Съмнявах се, че господин Хайнс и господин Белароса са приятели, обаче бях сигурен, че се познават по служебна линия.

— Работи съвместно с ФБР по убийства, свързани с организираната престъпност. — Това не беше вярно, ама как можех да устоя да не го кажа?

Антъни се замисли за известно време, после ме погледна.

— Никога не съм чувал за нея.

— Че защо ще чуеш? — полюбопитствах невинно.

— Искам да кажа... да бе. Така е. — И отбеляза: — В тая работа няма много пари.

— Парите не са важни.

Белароса младши се засмя.

— Стига бе! Не са важни само когато вече ги имаш.

— *Ти* имаш пари. Това ли си мислиш?

Той ме погледна.

— Понякога. Но понякога е важна властта.

— Сериозно?

— Да, сериозно. — Антъни запали нова цигара и се загледа към своите пет акра и съседните имоти. — Всичко това е било на баща ми.

Не отговорих.

— Ти ще уредиш да ме обезщетят — продължи той.

Тая тема ми беше омръзнала, затова пак премълчах. Освен това вече трябваше да му съобщя, че със Съюзън отново сме заедно и че няма да работя за него. Започнах с въпрос.

— Защо каза на чичо си, че се занимавам с данъците ти?

— Защото е вярно.

— Не си спомням да сме си стискали ръцете, Антъни.

— Колебаеш ли се?

— Вече не.

— Да не се опитваш да ми измъкнеш повече пари?

— Парите са добри — работата смърди.

— Откъде знаеш, преди да си опитал?

Не му обърнах внимание и повторих въпроса:

— Защо каза на чичо си, че работя за теб?

— Той смята, че имаш известно влияние. Връзки. И това ме устройва.

— Защо смята така?

— Защото е глупак.

— Разбирам. — Царят си взима магьосник, който няма вълшебни способности, но всички си мислят, че има, а това е все едно, що се отнася до царя и неговите врагове. Може би *наистина* трябваше да поискам повече пари. Или поне бронирана жилетка, в случай че Сали Да-да реши да ме очисти, понеже работя за Антъни.

Белароса младши продължи с обясненията.

— Като работиш за мен, не се налага да имаш нещо общо с чичо ми.

— Какво разочарование.

Той схвана сарказма и се захили.

Изтъкнах нов аргумент с тактическата цел да бъде отхвърлен в полза на следващия:

— Тъй като дъщеря ми работи в бруклинската прокуратура, може да не държиш да работя за теб.

— Ти няма да си замесен в абсолютно нищо, което има отношение към работата на дъщеря ти.

Хрумна ми забавната идея дъщеря ми да работи по делото на Джон Сатър. „Съжалявам, татко. Работа — нищо лично“.

— Възможно е, но за дъщеря ми може да е неловко, ако пресата надуши връзката между мен, теб и нея.

— Защо?

— Антъни, може би ще се изненадаш, обаче някои хора си мислят, че си замесен в организираната престъпност.

Това явно не го изненада, а и не изглеждаше ядосан, че го споменавам.

— Джон, аз съм собственик или управител на пет законни фирми. От единайсети септември насам едната, Бел Секюрити Сървис, получава големи поръчки. Оттам идват парите. — Наведе се към мен. — Не ти трябва да знаеш нищо повече, нито пък има нещо повече. — После се отпусна назад на стола си. — Не мога да си сменя името. И ако някой задник от вестниците каже нещо за мен, ще го съдя до дупка.

Това прозвуча толкова убедително, че бях готов да пратя дарение на Итало-американския съюз за борба с клеветите. Преди това обаче трябваше да разговарям с Феликс Манкузо за господин Белароса младши.

Антъни бръкна в джоба си.

— Нали искаше визитка? Ето ти моята.

Взех я. На нея пишеше „Бел Ентърпрайзис“ и адресът беше в Риго Парк, Куинс. Кодът на телефонния номер отговаряше на квартала.

— Виждаш ли? Аз съм законен бизнесмен — заяви той.

— Виждам. Нали държа доказателството.

Това не му се стори особено смешно.

— На гърба съм ти написал мобилния и домашния си телефон. Само за твоя употреба обаче.

Нямаше повече какво да се каже по темата и още не ни викаха на вечеря, затова започнах:

— Антъни... — Имах една добра и една лоша новина. — Искам да знаеш, че...

В този момент отвътре изтича Кели Ан.

— Вечеря след десет минути... — После видя цигарата в пепелника и извика: — Тате! Ти пушиш! Ще умреш от рак!

Аз лично не смятах, че таткото ще живее достатъчно дълго, за да умре от цигарите, но не го споделих с Кели Ан.

Антъни се опита да се измъкне, като хвърли мен на вълците.

— Господин Сатър пуши, миличка. Това не е цигарата на татко. Нали, Джон?

— Да. — Пресегнах се и взех цигарата, обаче Кели Ан не беше глупава.

— Лъжльо! Лъжльо! — изписка тя. — Ще ти порасне носът като на Пинокио! — После се обърна и се втурна в къщата. Чух я да вика: — Мамо! Татко пуши!

Антъни взе цигарата от ръката ми, дръпна си и я угаси.

— Шибани даскали — изсумтя. — Лъжат ги, че наркотиците, алкохолът и пушенето са еднакво вредни. Мътят главите на децата.

Не отговорих, обаче съжалих клетия Антъни, заобиколен от властни жени, дето само те хващат за ташаците. Майка му, леля му, жена му, дъщеря му, а може би и любовницата му. Цяло чудо беше, че не е обърнал резбата. Нещо повече, той явно не можеше да контролира домашния си живот, за разлика от баща си — безспорния господар на Алхамбра. Освен това не му стискаше да каже на шестгодишната си дъщеря да *sta' zitto*. Е, това си беше просто мое наблюдение. И горе-долу половината от познанията ми по италиански. Дойде ми наум също, че може наистина да е неудачник и че не бива толкова много да се тревожа за Сюзън.

Изправих се.

— Може ли да се обадя по телефона ти?

— Естествено. — Антъни ме заведе при друга двукрила врата зад ъгъла на къщата и ме посъветва: — Трябва да си вземеш мобилен телефон.

— Ще оставя двайсет и пет цента до апарата.

— Прекалено дълго си отсъствал. Вече е долар. — Отвори едното крило. — Това е кабинетът ми. Оттам тръгваш по коридора и стигаш до трапезарията.

Влязох в тъмната климатизирана стая и затворих вратата.

Кабинетът на Антъни имаше много мъжки вид — махагон, месинг, кожа, мокър бар и голям телевизор. Предположих, че намира убежище тук, когато равнището на естроген в останалата част от къщата стане прекалено високо.

Стените бяха покрити с лавици и забелязах бащината му колекция книги от военната академия „Ласал“. Както казах, Франк

беше голям почитател на Макиавели, но също четеше свети Августин и свети Амвросий, за да може да спори по теологични въпроси със свещеници. Зачудих се къде ли е сега и с кого спори.

Антъни, от друга страна, предпочиташе езичниците и цели лавици бяха заети с книги за Римската империя. Знаех, че той не е първият мафиотски бос, който се впечатлява от това как са движили нещата римляните и как са решавали проблемите си, като са изстребвали цели народи. За съжаление, хората като него получават образование, което надхвърля интелектуалните им възможности, и стават по-опасни, да речем, дори от чичо Сал.

Както и да е, вдигнах слушалката на телефона на бюрото му и набрах мобилния номер на Елизабет. Докато броях извънмяванията, ми хрумнаха две неща: първо, че нито върху, нито вероятно в бюрото има нещо, което Антъни не би искал да видя аз, жена му или ФБР, и второ, че телефонът му сигурно се подслушва най-малко от една правоохранителна служба или дори от неговите бизнес конкуренти, а сигурно и от самия Антъни, за да може да следи Меган. При наличието на мобилни телефони обаче подслушването на стационарните вече не беше толкова интересно, тъй че имаше вероятност и никой да не си е направил този труд. Въпреки това трябваше да си меря думите.

Телефонният секретар на Елизабет ме информира, че тя не може да приеме обаждането, и ме покани да оставя съобщение след сигнала. Казах: „Елизабет, Джон се обажда. Съжалявам, но няма да можем да се срещнем в седем. — Поколебах се и прибавих: — Имам среща със Съюзън. Надявам се, че майка ти е по-добре. Ще ти се обадя утре“.

Затворих и набрах мобилния на Съюзън. Тя отговори.

— Здравсти, аз съм.

— Джон! Радвам се, че се обаждаш. Как върви?

— Добре...

— Каза ли му?...

— Още не. В момента не мога да говоря.

Тя сигурно си помисли, че Антъни може да ме чуе, а не че имам предвид евентуално подслушване на телефона.

— Добре тогава, чакай аз да ти кажа какво става тук — отвърна Съюзън. — Докато ти събирах багажа, телефонът звънна и вдигнах.

— Ами хубаво... — Саманта? Елизабет? Иранските терористи?

— Обади се Елизабет — продължи тя.

— И какво каза?

— Състоянието на майка ѝ се влошило. Изпаднала в кома.

— Много съжалявам, обаче ние знаехме...

— И значи тя няма да може да се срещне с теб в седем.

— А... да. Искаше да ме заведе на вечеря, за да ми се отблагодари...

— Да, знам, тя ми каза. И аз ѝ казах, че с теб пак се събираме.

— Чудесно. Тя се надяваше да се съберем.

— От краткия ни разговор останах с друго впечатление. Стори ми се изненадана.

— Нима? Всъщност и аз съм изненадан. Добре, нека приключа с Антъни и...

— Джон, просто му кажи, че трябва да си тръгнеш веднага. Обещах на Елизабет да се срещнем с нея във „Феър Хейвън“. Можеш да му се обадиш по-късно и да му обясниш...

— Трябва да го направя сега, Сюзън. Лично. След петнайсетина минути съм при теб.

— Добре. Успех. Обичам те.

— И аз. — Затворих и отново се огледах. Над камината висеше репродукция на „Отвличането на сабинянките“, което, струва ми се, говореше повече за долната глава на Антъни Белароса, отколкото за художествения му вкус.

И тъкмо да изляза от кабинета, забелязах на един статив позната картина. Беше платното на Сюзън с Палмовия вестибюл на Алхамбра в руини. За пръв и последен път го бях видял във възстановения вестибюл, докато трупът на Франк Белароса лежеше на няколко крачки от мен, а полицаите и агентите отвеждаха самата художничка в белезници.

Тогава бях заключил, че това е една от най-хубавите ѝ картини. Докато я гледах, се сетих и че навремето бях направил аналогия между изображенията на развалини и разруха и психическото състояние на Сюзън. И до днес не съм сигурен дали не съм прекалил с тоя анализ. Помня обаче, че забих юмрук в платното и то отхвърча заедно със статива чак до стената.

Приближих се до картината и установих, че реставраторът си е свършил работата отлично. Добре щеше да е, ако и животът може да се възстановява толкова съвършено.

Зачудих се кой и защо я е реставрирал и защо е в кабинета на Антъни Белароса. Подписът на Сюзън ясно се четеше в десния ъгъл, тъй че той знаеше кой я е рисувал.

Можех дълго да разсъждавам за това и навярно щях да измисля всевъзможни валидни и невалидни теории за причините платното да е тук. А можех и просто да попитам Антъни. Това обаче само щеше да обърка нещо съвсем просто — беше време да му заявя, че няма да работя за него, и да го предупредя да стои настрана от моята бивша и бъдеща съпруга.

Когато пресякъл Рубикон, Цезар знаел, че няма връщане. С тая мисъл взех един нож за писма от бюрото на Антъни, отидох при картината и почнах да я режа на парченца — съвсем мънички. После излязох от стаята и тръгнах по дълъг коридор — в другия му край се чуваха звуци от сервиране на вечеря.

33.

В единия край на дългата маса имаше прибори за шестима, а самата тя беше отрупана с блюда с антипасти, самун италиански хляб и бутилка червено вино.

Антъни седеше начело на масата, Меган — от дясната му страна, а майка му — от лявата. Децата бяха едно до друго до майка си. Анна вече си взимаше от саламите и сирената.

— Седни — нареди ми тя. — Тук. До мен.

— Извинявам се, но трябва да вървя — казах.

— Да вървиш ли? — попита Анна. — Къде да вървиш?

Обясних на всеослушание:

— Етел Алърд, жената, която живееше във вратарската къщичка, е в хоспис и е изпаднала в кома.

— Много лошо — каза Антъни.

Продължих:

— Извинявам се, но трябва да отида там, в случай че... — хвърлих поглед към децата — в случай че тя си отиде до довечера.

Анна се прекръсти, ала никой не последва примера ѝ, макар че почти не обърнах внимание на тоя факт.

— Какво е „кома“? — поинтересува се малкият Франк.

Антъни се беше изправил.

— Естествено. Няма проблем. Ще дойдеш друг път.

Меган също стана.

— Обадете ни се, когато...

— Какво става, като изпаднеш в кома? — без да се обръща конкретно към никого, попита Кели Ан.

— Да ти дам малко храна? — предложи Анна.

— Много мило, но трябва да побързам. — Погледнах Антъни и кимнах към вратата.

— Ще те изпратя — отвърна той.

Набързо прегърнах Анна, пожелах на всички приятна вечеря и последвах Белароса младши във фоайето.

— Обади ми се, когато разбереш как вървят нещата — каза Антъни. — А когато Готи си отиде, ще чуеш по новините, тъй че щом всичко това приключи, ще започнем работа.

— Дай да излезем навън — предложих.

Той ме погледна, обърна се към трапезарията и подвижна:

— Започвайте без мен. — После отвори вратата и излязохме под портика. Антъни използва възможността да запали цигара и попита: — Какво има?

— Със Съюзън решихме да се съберем.

— Какво?

— Съюзън. Бившата ми жена. Пак се събираме.

Той се замисли за миг.

— И ми го казваш чак сега!?

— Ти кога искаше да научиш?

— Вчера.

— Вчера още не знаех. И изобщо какво значение има за теб?

Антъни не отговори директно на въпроса.

— Знаеш ли, никога не съм разбирал как един мъж може да приеме жена, която му е изневерила. Не познавам такъв човек.

Щях да го посъветвам да върви на майната си, обаче това щеше да сложи край на разговора, а още не бях свършил. Все пак му казах:

— Надявам се никога да не разбереш как би постъпил ти.

Това го ядоса.

— Ей, аз *знам* как *бих* постъпил, но ти прави каквото искаш, по дяволите.

— Благодаря. Точно така направих.

— Мислех те за по-умен, Джон. Мислех, че си човек със самоуважение.

Нямаше да се хвана на тая въдица и не се налагаше да отговоря, обаче го направих.

— Това не е твоя работа.

— Струва ми се, че е моя. Струва ми се, че това променя нещата между нас.

— Между нас никога не е имало нищо.

— Дрън-дрън. Сключихме сделка и ти го знаеш.

— Не сме. Но ако смяташ, че сме сключили, разваляме сделката.

— Аха. Ако се върнеш при нея, определено разваляме сделката. Обаче... ако промениш намерението си, може да поговорим пак.

— Няма да променя намерението си, но ти би трябвало да го направиш.

— Какво означава това?

— Знаеш какво означава.

— А, да. Пак ли почваш? Стига, Джон. Казах ти: ако имаше такъв проблем, отдавна щях да го реша. Не преигравай. Върви се жени за нея. Желая ти щастие.

Знаеше, че не бива да казва нищо, което мога да съобща в полицията, и ме успокои дори още повече:

— Жените, децата и малоумните не ги пипа никой. Разбираш ли?

— И поясни: — Има си правила.

— Опитаха се да убият баща ти пред очите на майка ти, която също можеше да пострада — напомних му. — Да не би някой да е забравил правилата?

Антъни ме изглежда продължително.

— Това не е твоя работа.

— Извинявай, Антъни. Аз стоях на две крачки от баща ти, когато куршумите изсвириха пред лицето ми. И тогава стана моя работа.

Той се замисли, после каза:

— И все пак не е твоя работа.

— Добре. Не искам да те задържам повече. Благодаря ти за гостоприемството. Имаш много симпатично семейство. Особено ми хареса чичо ти Сал. И за да няма недоразумения относно Сюзън Сатър, съобщавам ти като неин адвокат, че ще я накарам да подаде жалба в полицията и да заяви, че се опасява за сигурността си поради твоите намерения към нея. Тъй че, ако се случи нещо, полицията ще знае към кого да се обърне. Capisce?

Мислех си, че тотално ще изкрейзи, но той просто остана на мястото си, зазяпан в празното пространство. Пожелах му приятен ден, обърнах се и закрачих по моравата.

— Джон.

Завъртях се кръгом, почти очаквах да видя пистолет. Антъни обаче се приближи и рече помирително:

— Виж, Джон, няма нужда да ходите при ченгетата. Нали сме мъже. Можем да се разберем.

— Вече се разбрахме.

— Мислех, че ти е ясно за какво говоря. За това, че си направил много за баща ми. Оная вечер, когато се отбих, ти казах, че ти дължа услуга, задето му спаси живота. Ти спомена нещо за жена си. Спомняш ли си? Не бях сигурен какво искаш, ама сега разбирам. Това изобщо не е било проблем, но ако смяташ така и това е услугата, която искаш — имаш я. Заклевам се в гроба на баща си.

Кое то би трябвало да приключва въпроса, но само ако му се вържа, а аз определено му нямах вяра. Ако се наложеше да избирам между подаването на жалба в полицията и честната дума на Антъни Белароса, щях да заложа парите и живота си, както и живота на Сюзън на жалбата. И на пушката.

Антъни очакваше отговор, но след като не получи такъв, продължи:

— Тъй че, без лоши чувства. Всеки си тръгва по пътя и ти престава да се страхуваш там от каквото си се страхувал. Квит сме с услугите.

Не исках Антъни Белароса да си мисли, че ми прави услуга, макар и двамата да знаехме, че лъже, затова го осведомих:

— Баща ти вече ми се отплати, задето му спасих живота. Не ми дължиш нищо.

Това очевидно го изненада.

— Айде бе! Значи ти се е отплатил, задето си му спасил живота? Добре. Аз обаче пак ще ти се отплатя за това.

— Не ти искам услугите.

— Верно? — Явно започваше да се ядосва и да губи търпение, че не приемам пожеланията му за щастлив и безгрижен живот и обещанието му да не убие Сюзън, защото каза: — Задник със задник. Веднага изчезвай!

Това вече наистина ме вбеси и реших, че Антъни трябва да узнае как ми се е отплатил баща му. Доближих се и спрях само на две крачки от него.

— К'во искаш?

— Баща ти, Антъни, беше влюбен в жена ми и тя го обичаше. Готвеха се да избягат заедно и да зарежат теб, братята ти и майка ти...

— К'ви ги дрънкаш, по дяволите?

— Обаче ми дължеше живота си, затова...

— Той я е чукал. Нищо повече. Чукал е жена ти за кеф.

— Затова го помолих да ѝ каже, че всичко е свършено и че никога не я е обичал...

— Дрън-дрън.

— И той го направи. За съжаление Сюзън, която беше влюбена в него, превъртя и...

— Изчезни, по дяволите!

— Затова го уби, Антъни. Обичаше го и той я обичаше, но баща ти наруши обещанието си да я вземе със себе си в Италия по Програмата за защита на свидетели.

— Откъде знаеш, мамка ти?

— Той беше федерален свидетел, Антъни, знаеш го не по-зле от мен. Отвори интернет и го потърси. Всичко е там. — Белароса младши не отговори, затова заключих: — Нали искаше да научиш истината за баща си. Ето, казвам ти я.

Антъни направо навря носа си в лицето ми и заговори бавно и решително:

— Всичко това с нищо не променя извършеното от жена ти. Да го знаеш.

Опрях длан в гърдите му и го отблъснах назад, готов за всеки негов евентуален ход, обаче той просто остана на мястото си, гневно вторачен в мен.

— Това ми прозвуча като заплаха. Така ли е?

Тук вече Антъни трябваше да отстъпи, само че аз бях натиснал верните бутони.

— Приеми го както искаш.

— Приемам го като заплаха. И затова ще ида в полицията.

Той не отговори. Обърнах му гръб и закрачих към колата си.

— Мислиш си, че хора като теб няма защо да се боят от хора като мен — извика подире ми Антъни. — Виж, тук вече бъркаш, господин адвокат.

Радвах се, че идеята му е ясна, обаче не бях сигурен, че е достатъчно умен и хладнокръвен като баща си, за да знае кога да си затвори устата, да поеме удара и да продължи нататък. Или понеже беше заплашил Сюзън и после мен, може би си мислеше, че трябва да се отърве и от двамата.

Качих се в колата и докато се отдалечавах от къщата, видях, че още стои пред къщата и ме наблюдава.

Сега, помислих си, със Сюзън бяхме заедно и вече не се налагаше да я защитавам отдалеч. Двамата с Антъни също бяхме там, където ни е мястото — лице в лице и със свалени карти.

Спрях форда в края на асфалта и погледнах към мястото на някогашната Алхамбра. Спомних си библиотеката, където с Франк Белароса седяхме на пури и грапа и си говорехме за Макиавели и отправеното му обвинение в убийство. И още преди да се усетя, станах член на фамилията. Е, тоя път историята не се повтаряше, обаче пак тя продължаваше да тегли каруцата.

Както казах, за последен път видях Белароса проснат полугол и мъртъв на пода във вестибюла. Погледнах натам, където ми се струваше, че се е намирал вестибюлът, и където сега една дълга асфалтова алея водеше към гаража на малка вила, и наистина си представих трупа му.

За последен път се огледах; знаех, че сигурно никога повече няма да стъпя в Алхамбра. После продължих нататък, излязох покрай будката на охраната и завих надясно по Грейс Лейн за четиристотинметровото пътуване до къщата на гости в Станхоуп Хол.

34.

Минах през отворения портал на Станхоуп Хол, продължих покрай вратарската къщичка по трилентовия път към къщата за гости и паркирах до лексуса на Сюзън.

Слязох от колата и тръгнах към входа. Навремето Сюзън нямаше навик да заключва вратите и все още беше така. Влязох и както правех някога, извиках:

— Прибрах се, миличка!

Не получих отговор, така че отидох в кухнята и я видях на верандата. Седеше на шезлонг и четеше списание.

Отворих вратата и тя припряно се изправи, втурна се към мен и ме прегърна.

— О, толкова се радвам, че се прибиращ! — Целуна ме и попита: — Каза ли му?

— Да.

— И?

— Е, не се зарадва на новината за събирането ни. Очаквах го.

— Защо изобщо си му го казал? Това не е негова работа. Трябваше само да му кажеш, че няма да работиш за него.

— По принцип не бих информирал мафиотски бос за сватбата си, обаче исках да знае, че сме заедно и че не си сама.

Сюзън се замисли.

— Добре... но все пак мисля, че преиграваш.

Нямаше да смята така, ако беше присъствала на разговора ми с Антъни Белароса, ала не исках да я плаша.

— Според мен няма да има проблеми... но утре с теб ще идем в полицейския участък и ще подадеш жалба срещу Антъни Белароса, за да...

— Не е нужно, Джон. Това може да го...

— Сюзън. Ще го направим както казвам аз — и край на споровете. Искам да знае, че полицията е наясно с положението. Разбираш ли?

Тя ме погледна и въпреки че говорех спокойно, видях, че е забелязала тревогата ми.

— Добре. — После смени темата. — Видя ли Анна?

— Да.

— Как е тя? Дружелюбно ли се държа?

— Да. — Обаче не ти праща много здраве.

— Жена му?

— Стори ми се симпатична.

Спомнях си, че винаги, когато ходех някъде без Сюзън, после бивах подлаган на кръстосан разпит, съпернически на тия, на които подлагах свидетелите в съда. Имах нужда да пийна нещо, така че казах:

— Май че е време за по чашка.

— Как изглежда?

— Ами... всъщност е хубавичка. — И прибавих: — Само че не е много изискана.

— Кой друг беше там?

— Салваторе Д'Алесио. Чичо Сал. И жена му Мари. Познаваш ли ги?

— Не. Откъде да... — После очевидно си спомни, че редовно е гостувала в Алхамбра, замисли се за неща, които се опитваше да забрави от десет години, и каза: — Всъщност да. Виждала съм ги в къщата. Когато рисувах в Палмовия вестибюл. — Искаше й се да приключи с това, но усети, че трябва да сподели с мен целия спомен. — Веднъж се отбиха и Анна ни запозна, обаче не сме разговаряли... Той изглеждаше доста страшен.

— И още изглежда така.

— Ще ти донеса нещо за пиене. Какво искаш?

— Розова катеричка.

— Как се прави?

— Сипваш сто грама скоч и прибавяш лед.

— Добре... веднага се връщам.

Сюзън влезе вътре и аз се съсредоточих върху срещата й със Салваторе Д'Алесио в Алхамбра. Зачудих се дали изобщо й е хрумвало, че се е озовала в свят, над който няма власт и където не е лейди Станхоуп. Че всъщност е само любовница на боса, а това не носи особен престиж. Направо невероятно, ако се замислиш — а аз

съм го правил, — че Сюзън Станхоуп, дотогава водила толкова сигурен и привилегирован живот и толкова високомерна, се е унижила, превръщайки се в секс играчка на могъщ, но недодялан човек. Тъй де, историята гъмжи от подобни знатни дами — жената на един римски император нощем ставала проститутка. Предполагам, че някой клиничен психолог с радост ще се нахвърли на тая интересна двойственост. Възможно е Сюзън да се е опитвала да си отмъсти на майчето и татенцето. Може да съм забравил да ѝ направя комплимент за новата рокля. А най-вероятно не е имала представа защо взима престъпник за любовник. Както се казва, умът е най-силният афродизиак и никой не знае как действа. Във всеки случай бях почти сигурен, че го преживява. Бях там, направих това и това.

Сюзън се върна с поднос с чаша бяло вино и моя скоч. Остави го на масата, вдигнахме чашите и се чукнахме.

— За нас — каза тя.

— Завинаги заедно — отвърнах.

— Това е твоят скоч — каза тя. — Пазя го, откакто... се пренесох.

Предполагам, че нито нейните изискани приятели, нито покойният ѝ съпруг бяха пили „Дюърс“. А може да беше дребна благородна лъжа, за да ми се стори, че последните десет години са просто купчинка лайна на магистралата към безкрайното щастие. Въпреки това посочих:

— Отлежало е и е станало по-добро. — Щях да прибавя „също като теб“, обаче трябва да внимаваш, когато правиш такива комплименти на жена.

— Каква е разликата между тази розова катеричка и скоча с лед? — полюбопитства Сюзън.

— Името, общо взето.

Тя се усмихна.

— Ще ми трябва доста време, докато пак свикна с инфантилния ти хумор.

— Инфантилен ли? Ще ти дам аз един...

Тя залепи целувка на устните ми.

— Божичко, колко ми липсваше!

— И ти на мен.

И хванати за ръце, продължихме да гледаме слънчевата градина и с наслада да отпиваме от чашите си.

— Как беше къщата им? — наруши мълчанието тя след около минута.

— Не много зле, обаче не бих я купил. — Искях да се върна на предишната тема и я попитах: — Знаеш ли, че Салваторе Д'Алесио беше главният заподозрян за покушението в „Джулио“?

Сюзън ме погледна.

— Не. Искаш да кажеш... че собственият му баджанак...

— Точно така. Никога ли не си го чувала?

— Къде да го чуя?

Ами например от жертвата на провалилото се покушение, твоя любовник.

— Пишеше го по вестниците.

Отговорът ѝ се забави няколко секунди.

— Не чета вестници.

— Да де. — Всъщност няколко седмици след това тя не проследи дори още по-сензационната история за убийството на Франк Белароса от Сюзън Станхоуп Сатър — и то не защото сърце не ѝ даваше да чете за нея. В дълбоко вкорененото ѝ безразличие и презрение към новините изобщо имаше нещо повече. Неин девиз беше прочутото наблюдение, че ако си чел за една железопътна катастрофа, все едно си чел за всички. Естествено, ако си пътувал с катастрофиралия влак, може би ще ти е интересно да прочетеш нещо за случая. Във всеки случай безразличието ѝ към новините се допълваше от принадлежността ѝ към социална класа, която все още вярваше, че името на една жена трябва да се появява във вестниците само когато въпросната жена се ражда, омъжва и умира. Няма място за репортажи как си убила любовника си. Тъй или иначе, Сюзън явно наистина не знаеше, че тъкмо Салваторе Д'Алесио ни е провалил вечерята в италианския квартал. Пък и аз не ѝ го бях споменавал.

— Защо повдигаш този въпрос? — попита тя.

— Защото мисля, че... Антъни Белароса може би има зъб на чичо си. И чичо му вероятно иска да довърши с Антъни онова, което започна в „Джулио“ с Франк.

— Но те... те са вечеряли заедно.

— Е, семейство Д'Алесио не остана на вечеря, но съм сигурен, че се е случвало да вечерят заедно. — Цитирах думите на самия Франк Белароса, за да поясня: — Едното няма нищо общо с другото.

— Разбира се, че има, Джон. Ако онзи човек се е опитал да убие...

— Сюзън, не се и *опитвай* да го разбереш. — Помислих си дали да не ѝ дам за пример как поръчвам убийството на баща ѝ, но това беше по-скоро фантазия, отколкото сериозна аналогия. — Важното е, че според мен тая... вендата е била прекратена за десет години и скоро може пак да излезе на дневен ред. Тъй че известно време Антъни сигурно ще е много зает, докато се опитва да остане жив и да се погрижи чичо му да не остане сред живите. — Тя не отговори, затова заключих: — Поне така смятам.

Тя зарея поглед към розовата градина. Накрая каза:

— Всичко това ми се струва невероятно.

— Искях просто да си наясно с възможностите. — И да се събудиш най-после. — Но това ни засяга само доколкото Антъни може да не живее още дълго в квартала. — Или изобщо да живее. — Тъй че въпросът е приключен. Нещо ново за Етел?

— Не... Джон, точно какво каза на Антъни и какво ти отговори той?

— Ще ти разкажа на вечеря.

— Добре.

— Какво има за вечеря?

— Направих моя специалитет. Резервация.

— Страхотно. За колко часа?

— За седем. Казах ли ти, че отмених вечерята ти в седем с Елизабет?

— Да, и аз ти казах, че вече съм ѝ оставил подобно съобщение.

— Е, още не го беше получила, когато се чухме.

— Добре. Ти първа си разговаряла с нея. Та къде отиваме?

— Реших, че ще искаш да вечеряме в „Сиуанака“. Заради едно време.

Замислих се за някогашния си яхтклуб. Честно казано, изпитвах смесени чувства, че ще го видя отново. От една страна, с него бяха свързани добри спомени — купони, сватби, ежегодното барбекю по случай Четвърти юли на моравата над пристанището в Ойстър Бей.

Освен това със Сюзън се бяхме запознали там на сватбата на Гест. Иначе най-хубавите ми спомени бяха от страхотното плаване с единайсетметровата ми яхта, първата „Поманок“, която обичах толкова много, че я потопих в залива, за да не допусна държавата да я конфискува за неплатени данъци. Нямах лоши спомени от яхтклуба — освен онова последно плаване с „Поманок“. Но не знаех дали искам да се върна там — исках да оставя положението както си е.

— Джон? Не ти ли се ходи там?

— Може би някой друг път.

— Тъкмо сега е моментът. Искам да запомним този ден до края на живота си. Искам накрая да седим на задната веранда и с чаши в ръце да се любиме на залеза.

— Добре... Но ако някой ми каже: „Джон, изненадан съм, че те виждам тук, след като съсипа живота си и избяга“, ще му фрасна един.

Сюзън се засмя.

— Ако някой ти каже такова нещо, ще го ступаме заедно.

— Идеално. Е, трябва да се преоблека.

— Разопаковах целия ти багаж и приготвих прането ти за чистачката. Утре трябва да отскочиш до химическото чистене.

— Добре.

— Ще кажа на Софи... Софи е чистачката, полякия, но говори добре английски... Ще ѝ кажа да изглади черния ти костюм. — И ненужно прибави: — Скоро ще ти потрябва.

— Благодаря. — С облекчение откривах, че през последните десет години не се е научила да пере и глади. Това само щеше да разруши представата ми за нея.

— Но първо трябва да се отбием във „Феър Хейвън“ — напомни тя.

— Добре.

— Бих поканила Елизабет с нас на вечеря — знам, че е свободна, защото лично отмених ангажимента ѝ, — но съм сигурна, че ще иска да остане при майка си, пък и това е първата ни вечер заедно.

— Да, разбира се.

— Тя също каза, че снощи между вас не се е случило нищо.

— Значи вече знаеш, че не се е случило. Разочарован съм, че не ми вярваш, и честно казано, съм изненадан, че си ѝ задала такъв въпрос, обаче...

— Не аз повдигнах въпроса, Джон.

— О...

— Как изобщо можеш да си *помислиш*, че ще я попитам такова нещо!

— Какво ли знам аз! — За жените имам предвид.

— Тя сама държеше да ми обясни за снощното си преспиване при теб и аз й казах, че вече си го направил.

— Добре. Значи въпросът е уреден. За пореден път. — Погледнах си часовника. — Няма да се бавя.

— Ще се кача с теб.

Измихме си зъбите едновременно, както бяхме правили безброй пъти, и Сюзън пооправи грима си, докато аз измивах Каза Белароса от ръцете и лицето си.

Намерих сравнително чиста риза, закачена в някогашния ми гардероб. Сюзън облече красива бяла лятна рокля, която страхотно отиваше на тена ѝ.

Някога си мислех, че отделя прекалено много време на приготовленията си, но след като десет години бях чакал други жени, разбирах, че всъщност е доста бърза. Красотата ѝ е естествена и тя не се бави цяла вечност пред огледалото или в дрешника. Помислих си, че вече ще я оценявам много повече. Поне през първите няколко седмици.

Сюзън наистина приключи бързо и попита:

— Готов ли си?

— Не мога да си намеря гребена.

— В джоба на самото ти е, както винаги.

Проверих и естествено, оказа се там.

Излязохме и тя ми даде ключовете от къщата.

Взех ги, без да кажа нищо, и заключих входната врата.

Взехме нейния лексус. Карах аз. Докато минавахме покрай вратарската къщичка, Сюзън каза:

— Обадох се на Сохейла и ѝ казах, че си се пренесъл при мен.

— Тя каза ли ти, че си пропаднала жена?

— Не, Джон. Пожела ми щастие.

— Много мило. — Напомних ѝ: — Трябва да се върна във вратарската къщичка, когато пристигнат родителите ти.

— Не. Ако не им харесва, те да си търсят друга квартира.

— Не искам да се караш с тях заради мен — заявих неискрено.

Сюзън не ми обърна внимание.

— Пратих им имейл — и на децата също, — че Етел е в кома.

— Добре.

Завих по Грейс Лейн и потеглих към хосписа.

Сюзън натисна бутона на компактдиска и Боби Дарин запя „Отвъд морето“.

Пътувахме в мълчание, заслушани в музиката.

Само единайсет дни оставаха до лятното слънцестоене, най-дългия ден в годината.

Това едновременно беше хубав и лош ден. Но като цяло бе по-скоро хубав, отколкото лош. Освен, разбира се, ако не си Етел Алърд или пък Антъни Белароса. Що се отнася до нас със Сюзън обаче, денят беше *много* хубав.

По пътя Сюън се обади на Елизабет и научихме, че състоянието на Етел не се е променило. Когато пристигнахме във „Феър Хейвън“, Елизабет ни посрещна във фоайето. Носеше красив син ленен костюм. Навярно беше дошла направо от черква, след като ѝ се бяха обадили от хосписа.

Разменихме прегръдки и целувки и със Сюън изразихме съчувствието си. Елизабет изглеждаше спокойна и философски настроена за предстоящата кончина на майка си, която според доктор Уатрал, както ни каза, щяла да настъпи до четирийсет и осем часа.

Стори ми се, че се държи по-дружелюбно със Сюън, отколкото с мен — всъщност почти не ми говореше. Е, разбирах я — бяхме прекарвали приятни и даже интимни моменти заедно, две самотни души, които си мислеха, че това може би е начало на нещо. И после, както обикновено, се намеси Съдбата и размести точките на триъгълника.

— Искате ли да я видите? — попита Елизабет.

— Разбира се — отвърна Сюън.

Качихме се с асансьора и влязохме в стаята. На стола в ъгъла седеше сестра и четеше любовен роман. В ръцете на Етел се вливаха малко повече системи, отколкото при предишното ми идване.

— Лекарят ме увери, че не изпитва болка, и наистина изглежда много спокойна — каза Елизабет.

Сюън се приближи до леглото, хвана ръката на Етел и се наведе към лицето ѝ.

— Бог да те благослови, Етел, и лек път — прошепна и я целуна по бузата. — Благодаря ти за горещия шоколад и бисквитите.

Дълбоко си поех дъх, отидох при леглото и внимателно хванах ръката на старицата.

— Поздрави Джордж от мен, когато го видиш. — И Август. Ние със Сюън пак сме заедно. — Знаех, че е в дълбока кома, но ми се стори, че стиска ръката ми. Целунах я. — Сбогом.

Е, след това нямаше какво повече да кажем, така че излязохме в коридора.

— Благодаря, че дойдохте — каза Елизабет.

Сюзън навярно изпитваше известно угризение или знаеше, че Елизабет няма да се отдели от майка си, защото предложи:

— Отиваме на вечеря в „Сиуанака“. Защо не дойдеш с нас?

Елизабет се усмихна.

— Много мило от ваша страна, но трябва да остана тук. Обадах се на някои хора и те обещаха да наминат. — После ме погледна. — Майка ти ще дойде скоро, можеш да я изчакаш, ако искаш.

Не исках.

— Бих я изчакал, но майка ми често губи представа за времето.

Не ми се щеше да оставам повече и да рискувам да се натъкна на Хариет, преподобния Ханингс или на някой друг, когото може да не искам да срещна, но трябваше да кажа на Елизабет още нещо.

— Изнесох се.

— Знам.

— Тъй че имаш пълен достъп до къщата и можеш да организираш пренасянето на мебелите и останалия багаж. Ще уговоря с Насим приемлив срок за освобождаване на сградата.

— Благодаря ти за всичко, което направи, Джон.

За миг погледите ни се срещнаха.

— Ще уредя всичко друго, което трябва да се свърши. Ако имаш нужда от нещо, обади ми се.

— Обади се на моя мобилен телефон или вкъщи и аз ще предам на Джон — прибави Сюзън. — Моля те, съобщи ни веднага, когато Етел почине.

— Непременно. — Елизабет ни погледна един по един. — Много се радвам за вас.

Бях сигурен, че е точно толкова искрена, колкото и поканата на Сюзън за вечеря.

Тъй или иначе, всички отново се прегърнахме и целунахме и Елизабет се върна в стаята, за да продължи бдението си над смъртния одър на майка си, а ние със Сюзън слязохме във фойето.

— Сигурен ли си, че не искаш да изчакаш майка си? — попита Сюзън по пътя към паркинга.

Ускорих крачка.

— Ако останем, ще трябва да киснем тук чак до изгрев-слънце. А и трябва да пийна нещо.

— Добре. Но искам да ѝ се обадиш и да ѝ кажеш, че пак сме заедно.

— Дадено. Обаче тогава тя ще ти се обади на теб и ще се опита да те разубеди.

— Джон...

Прекъснах я:

— Много мило от твоя страна да поканиш Елизабет на вечеря.

— Аз наистина я харесвам.

Нямаше да я харесва, ако Елизабет се беше съгласила. И все пак жестът си беше мил. Сюзън винаги се държеше така с приятелите си.

— Елизабет е сред последните от старата тайфа — отбеляза тя.

Кимнах и се замислих за всичките ни познати, които вече не бяха сред живите или се бяха преселили някъде другаде.

— Наистина.

— Напоследък все по-често установявам, че не са останали много — прибави Сюзън.

— Е, аз се върнах, ти също. Ще се сприятелим с нови хора от кварталите.

— Едва ли.

Държахме се за ръце. Късметът ми пак проработи, защото стигнахме до колата, преди да се натъкна на някой, когото нямам желание да срещна. Ала знаех, че ще ги видя всичките на погребението на Етел. Всъщност едно от лицата, които не бях изгарял от нетърпение да видя на погребението, беше Сюзън. А сега... е, вярно си е — животът ни поднася изненада след изненада. Някои приятни, други не толкова.

Потеглихме към Сентър Айлънд^[1], който всъщност не е остров, а полуостров, обаче ако живееш в имение за десетина-двайсет милиона долара в Ойстър Бей или край Залива, можеш да му викаш както си искаш.

Влязохме в паркинга пред коринтския яхтклуб „Сиуанака“. Точно както очаквах, сградата изглеждаше непроменена от последното ми идване, а всъщност и почти от построяването ѝ през 1892-ра. Ако днес влезеше в пристанището, Уилям Суон, близък приятел на Теди Рузвелт, един от основателите на клуба и негов пръв председател,

веднага щеше да познае голямата триетажна постройка с бели корнизи и черни капаци на прозорците и с двускатен покрив, покрит с плочки. И ако нещата не се бяха променили в мое отсъствие, щеше да се почувства като у дома си. Естествено, облеклото не беше същото, но господата все още носеха сака, макар че вратовръзките не бяха абсолютно задължителни, а що се отнася до дамите, те се обличаха консервативно, обаче човек от онова време пак би се шокирал от общата повърхност на голата кожа.

Клубът всъщност е основан през 1871-ва, което го прави един от най-старите коринтски яхтклубове в Америка — коринтски, защото собствениците сами управляват яхтите си, без помощта на професионални моряци — напълно в духа на коринтяните в Древна Елада, които очевидно са измислили аматьорските регати за удоволствие. Между другото, най-голямо удоволствие от плаването изпитах веднъж, когато Уилям и Шарлот направо си издрайфаха червата на „Поманок“ по време на една буря в Залива. С носталгия си спомних за тоя случай.

— Какво те кара да се усмихваш? — попита Сюзън.

— Ти, скъпа.

Паркирах на чакъла и забелязах, че в тая приятна неделна вечер има много коли, главно джипове.

— Тази вечер е „Соленото куче“ — осведоми ме жена ми.

„Соленото куче“ е барбекю на моравата и въпреки че не съм сигурен откъде идва името, никога не ядях ребърцата, просто за всеки случай.

— Но нашата резервация е за трапезарията, за да седнем сами — прибави тя.

— Чудесно. Имаме ли яхта? — попитах, докато вървахме към клуба.

Сюзън се усмихна.

— Нямаме. Просто исках пак да постъпя в клуба. По социални съображения.

Това може би означаваше срещи с хора, които понякога биват мъже. Напомних й:

— В доброто старо време не са приемали сами жени за членове.

— Е, слава богу, това време е отминало. Какво щяхте да правите без нас?

— Изобщо не мога да си представя.

Докато приближавахме сградата, ме обзе съмнение дали наистина е разумно да дойдем тук. Тъй де, любезно ме бяха помолили да напусна, без да посочат причината, която може би се свеждаше до това, че съм потопил собствената си яхта и публично са ме заклеили по телевизията като адвокат на мафията, да не споменавам, че жена ми застреля моя клиент мафиот, който също ѝ беше любовник. От друга страна, отново бяха приели Сюзън и тя не се колебаеше за идването ни. Може би бяха забравили всички тия неприятни инциденти. Тогава от какво се опасявах?

„Уважаема г-жо Поуст, е, събрах се с бившата си жена, оная, дето уби своя любовник мафиот, и тя иска да ме заведе на вечеря в някогашния ни яхтклуб. Като се има предвид, че ни изхвърлиха за лошо поведение (тя извърши прелюбодеяние и убийство, а аз станях адвокат на мафията и освен това потопих яхтата си, за да не ми я конфискува държавата за неплатени данъци), смятате ли, че членовете на клуба ще ни приемат? (Подпис) От един все още объркан лонгайлъндчанин.“

„Уважаеми... Предполагам, че членството на единия или и на двамата е възстановено, тъй че ако се облечете и държите прилично и дълговете и таксите ви са платени, другите членове ще се радват да разговарят с такива интересни хора. Две предупреждения. Първо, не повеждайте разговор за убийството, прелюбодеянието и за това, че сте били адвокат на мафията и сте потопили яхтата си — изчакайте друг да повдигне тези въпроси. Второ, опитайте се да не повтаряте тези престъпления и обществено недопустими постъпки, заради които членството ви е било прекратено. Желая ви успех. (Подпис) Емили Поуст. Послелис: Явно и на двамата много ви стиска.“

Сюзън навярно усети колебанието ми, защото ме хвана за ръка.

— Откакто се върнах, вече два пъти идвах в яхтклуба. Комисията за членството не ми направи проблем нито тук, нито в „Крийк“.

— Стандартите определено са се понижили — отбелязах. Всъщност сега може би щях да успея да вкарам Франк Белароса в „Крийк“ — стига да не беше мъртъв — без проблеми.

Влязохме в сградата и завихме надясно към бара, както безброй пъти в миналото.

Не се изненадах от липсата на каквато и да е промяна, включително на бармана, жизнерадостен плешив господин на име Бенет, който поздрави Сюзън.

— Добър вечер, госпожо Сатър. — После ме погледна и без никакво забавяне каза: — Добър вечер, господин Сатър.

— Здравей, Бенет. — И двамата се поколебахме за миг, след което едновременно протегнахме ръце.

— Радвам се да ви видя отново при нас.

— И аз. Радвам се, че се връщам.

— „Мрак и буря“? — попита той.

— Да, моля.

Барманът се зае да приготвя коктейла, който всъщност не обичах, обаче това беше специалитетът на клуба и... е, защо да смуцавам реда във вселената?

Обърнах се с гръб към бара и се огледах. Познах възрастното семейство на една от масите и забелязах няколко млади двойки, които се вписваха в обстановката, въпреки че не всички мъже носеха сини сака и бежови панталони. Освен това не можех да си представя, че някой от тях различава бакборд от щирборд, но си спомних, че и аз някога съм бил такъв.

— Как е усещането? — поинтересува се Сюзън.

— Хубаво.

Бенет постави чашите ни на бара и Сюзън подписа сметката.

Отново обходих с очи помещението и тоя път забелязах калаените халби на Регатната комисия, подредени в ниша в стената. На една от тях беше гравирано моето име. Друга стена беше покрита с разрязани наполовина модели на корпуси, а по останалите стени висяха стари снимки на отдавна починали и забравени хора, които бяха обезсмъртени тук завинаги или поне докато членуващите в клуба жени не се наложеха и не променяха обстановката.

Сюзън ми подаде коктейла и се чукнахме.

— Добре дошъл — каза тя.

„Мрак и буря“ не е толкова кофти, ако обичаш тъмен ром и джинджифилова бира в една и съща чаша — лично аз не ги обичам.

Взехме чашите си и влязохме в голямата зала. Тя също не се беше променила и имаше много морски вид — личните флагове на

всички членове висяха от тавана, във витрината бяха подредени купи, няколко от които бях спечелил аз.

Неколцина души седяха или стояха с коктейли в ръце и някои погледнаха към нас, кимнаха или ни махнаха, и ние отвърнахме на поздравите, но никой не дойде да ни заговори. Предполагам, че бяха изненадани да ме видят, при това заедно със Сюзън, и никой не искаше да дойде пръв и да попита: „А бе каква е *тая* работа?“ Знаех, че след като минем през помещението, ще почнат одумки и някой ще бъде упълномощен да отиде при бившите съпрузи Сатър, за да научи новината.

Всъщност още преди да стигнем до двукрилата врата, която водеше към верандата, пред нас се появи някаква жена и ми трябваше секунда, за да позная госпожа Алтия Гуин, една от придворните дами на стария ред, която, спомних си, се смяташе за капацитет по добри обноски и поведение. Мъжът ѝ Дуайт беше свестен човек, който или беше получил удар, или се преструваше, за да не се налага да разговаря с нея.

Тъй или иначе, госпожа Гуин ни се усмихна принудено.

— Чух, че си се върнал, Джон.

— Върнах се.

— Чудесно. И къде живееш?

— Вкъщи.

— Разбирам...

— С Джон пак се събрахме — информира я Сюзън.

— Това е прекрасно. Много се радвам за вас.

Съмнявах се, обаче отвърнах:

— Благодаря.

Госпожа Гуин ме погледна.

— Когато те видях за последен път, Джон — трябва да е било преди десет години, — със Сюзън вечеряхте в „Крийк“ с... друго семейство, което, струва ми се, беше ново в района.

— А, да. Спомням си. Мисля, че бяха господин Франк Белароса и жена му Анна, от Бруклин.

Тя явно малко се изненада от откровеността ми, защото се предполагаше, че трябва просто да отбележа: „Толкова отдавна ли е било?“

— *Наистина* бяха Франк и Анна, скъпи — потвърди Сюън. — Сигурна съм.

— Точно така. Искяхме да ги поздравим с добре дошли. — И прибавих: — Обаче не останаха задълго.

Госпожа Гуин не знаеше точно какво да отговори, затова рече: „Извинете ме“ и се отдалечи.

Сюън ме хвана под ръка и продължихме пътя си.

— Много мило от страна на Алтия да ни поздрави — каза Сюън.

— Тя е прекрасна жена — съгласих се. — Да си надигне тлъстия задник, за да си пъха носа където не ѝ е работа!

— По-спокойно, Джон. Тя само отбеляза, че не те е виждала от десет години.

— Да бе. Вечеряхме в „Крийк“ с... с кои вечеряхме всъщност?

— Със семейство Белароса, скъпи. От Бруклин.

Засмяхме се.

Е, *наистина* си беше смешно. Госпожа Гуин принадлежеше към изчезващ вид и не беше толкова важна, колкото се смяташе. Но в своя свят тя беше направила всичко, за което е пратена на тая земя. И нейното непоколебимо високомерие и снобизъм направо ме изпълваха с благоговение, особено защото Сюън произхождаше от рода Станхоуп.

Както и да е, Сюън смени темата.

— Пазя твоя флаг и когато си купим яхта, ще го дадем да го закачат.

Не бях знаел какво е станало с флага на яхтата ми — знаех какво се бе случило със самата яхта, — така че признах:

— Не съм сигурен какъв е статутът ми тук.

Тя се замисли, после каза:

— Имаш право да потапяш по една яхта на десет години.

Усмихнах се, но се зачудих колко любовници имаш право да убиеш, преди да те изключат окончателно. След което мислено се шамаросах.

— Когато се оженим, автоматично ще станеш член на клуба и ще си купим хубава четиринайсетметрова яхта, с която ще отплаваме на меден месец в Карибите — заяви Сюън.

— Тая сделка става все по-добра — отбелязах. Нямах представа обаче дали съзнава, че меденият месец сериозно ще застраши шестцифрената ѝ годишна издръжка.

Излязохме на извитата покрита веранда, намерихме два стола и седнахме с лице към Залива.

Беше точно седем и слънцето залязваше над сушата на югозапад. На моравата, която се спускаше до морето, се издигаше висок пилон и южният ветрец развяваше американското знаме. Барбекюто беше в разгара си. Забелязах множество млади двойки с деца — повече, отколкото си спомнях от едно време. Хората от именията в стил „Макдоналдс“.

Като деца и тийнейджъри, със Сюзън бяхме идвали тук с родителите си, които бяха членове на клуба, но Станхоупови и Сатърови не се познаваха и нито аз, нито Сюзън си спомняхме да сме се срещали, а даже да бяхме, явно срещата ни не е била незабравима.

Баща ми имаше красива петметрова яхта и ме научи да я управлявам — това беше един от най-милите ми спомени за него.

Моят бивш и бъдещ тъст Уилям, също известен като капитан Драйфус, нямаше ветроходна яхта и не можеше да управлява такава, но беше сменил няколко моторни, въпреки че клубът не насърчава влизането в пристанището с големи моторни съдове. Уилям и Шарлот членуваха в „Сиуанака“ главно по светски съображения — още едно умение, в което Уилям не го биваше.

Отправих поглед към трите клубни дока, които се вдаваха на трийсетина метра в Залива. Младежкият гъмжеше от момчета и момичета, доволни да се откъснат от родителите си и, изглежда, увлечени в предбрачни ритуали. Спомних си, че правех същото като млад. Помнех също, че момчетата и даже някои момичета лудуваха по дока и накрая обикновено някой се озоваваше във водата.

— Някога хвърляли ли са те в морето? — попитах Сюзън.

— Най-малко веднъж седмично — отвърна тя. — Едно отвратително момче, Джеймс Нелсън, проявяваше юношеските си чувства към мен, като ме мятеше от дока.

— Трябваше да се омъжиш за него.

— Щях, но подозирах, че няма да надживее детските си навици. Ти хвърлял ли си момичета във водата?

— Понякога.

— А теб някой хвърлял ли те е?

— Само майка ми, и то единствено когато намираще котва, която да завърже за глезена ми.

— Джон. Не се дръж гадно.

Хванахме се за ръце. Погледнах на юг. Видях светлините на Ойстър Бей, където за малко да започна нова кариера, и се зачудих дали Антъни все пак ще купи оная сграда. Естествено, дразнеше ме, че човек, чието богатство е тясно свързано с престъпността, има толкова много пари. Същото изпитвах навремето към баща му. Трябваше да си напомня обаче, че тия хора нямат спокоен сън. И даже да имат, будните им часове са изпълнени със страх и тревоги. И обикновено ги настига или законът, или куршум. Всъщност се надявах куршумът да настигне Антъни, и то скоро.

— Много е красиво — каза Сюзън.

— Наистина. — Слънчевите лъчи блещукаха по водата, в Залива плаваха няколко десетки ветроходни и моторни яхти. По синьото небе бавно се плъзгаха пухкави облаци. Погледнах на югоизток към Коув Нек, където се намираще Сагъмор Хил, домът на Теди Рузвелт, днес Национален исторически паметник, и където все още живееха неколцина Рузвелтови, включително наши стари приятели.

— Поддържащ ли връзка с Джим и Сали? — попитах.

— Поддържах няколко години, но те се преселиха в Сан Диего.

— Какво правят чак в Мексико?

— Южна Калифорния — поправи ме Сюзън. — Престани да се държиш като сноб от Източното крайбрежие.

— Виж ти кой го казва.

— Аз имам извинение — *родена* съм такава. Трябвало е да ходиш на уроци.

— Ще го имам предвид.

— Вече трябва да влезем вътре — каза тя.

— Дай да се откажем от вечерята и да останем тук.

— Добре. Веднага се връщам.

Стана и изчезна в клуба. Проследих един дванайсетметров ял, който се приближаваше с надут от южния бриз платна, и почти усетих руля в ръцете си и поклащащата се палуба под краката си.

Сюзън се върна и каза:

— Тази вечер Сатърови ще употребяват само алкохол.

— Сатърови са точно моят тип хора.

Денят бавно гаснеше. Продължихме да гледаме искрящата вода, сушата отвъд Залива, небето и яхтите, вече с включени светлини и вече отпратили се към брега.

Кимнах към моравата.

— Ей там се запознахме. Точно на мястото, където сега е разпънатата сватбената шатра.

— Адски мило, че си го спомняш — отвърна тя, но добави:

— Според мен обаче беше по-близо до верандата. Аз излизах от клуба, а ти влизаше.

— Права си. Пикаеше ми се.

— Страшно романтично.

— Ами... както и да е, видях те... всъщност те бях видял по-рано и се опитах да разузная дали си с някого и дали някой знае коя си... Е, казвал съм ти го.

— Кажи ми го пак.

И аз ѝ описах как я бях дебнал, за да установя, че не е с гадже, че е от Станхоупови, баснословно богата, което, естествено, нямаше абсолютно никакво значение за мен, защото бях запленил от хубостта ѝ, от самоувереността ѝ държане и така нататък. Някой трябваше още тогава да ми подшушне, че родителите ѝ са ужасни хора, обаче аз не се стремях към брак — стремях се... е, да я изчукам.

Тъй или иначе, успях и отгоре на всичко се ожених, и в добавка получих родителите ѝ като наказание за първоначалните ми непочтени намерения. Завърших с думите:

— Всъщност оная моя реплика направо е била божествено вдъхновение.

— Коя реплика, Джон?

— Не може да не си спомнят. Казах, че булката... как ѝ беше малкото име?... Както и да е, казах, че е гостенка на собствената си сватба. Спомняш ли си?

Сюзън замълча за миг, после изхърка:

— Ти беше третият, който ми го каза онази вечер.

— Невъзможно!

— И се бях заклела, че ако някой ми го изтърси още веднъж, ще го обявя публично за идиот.

— Наистина ли?

— Наистина. И това беше ти.

— Е... струваше ми се смешно. И ти се захили.

— Да, помня. Точно тогава разбрах, че си изключителен.

Сервитьорката ни донесе още два коктейла „Мрак и буря“ и две големи чинии, едната със сурови зеленчуци в оцетен сос, а другата със скариди. Всъщност какво друго можеше да поръча Сюзън.

И продължихме да седим на верандата, пиехме си коктейлите, говорехме си и се любувахме на залязващото слънце.

А когато то залезе напълно, прозвуча националният химн и оръдието на моравата произведе изстрел. Всички млъкнаха и се обърнаха към знамето. Един гвардеец го спускаше.

Гвардеецът сгъна знамето и го отнесе.

— Запомни този ден — каза Сюзън.

— Ще го помня до смъртта си.

— И аз.

[1] Централен остров (англ.). — Б.пр. ↑

36.

Събудихме се в едно легло и ни трябваха няколко минути, докато свикнем с това положение. Слава богу, не я нарекох с друго женско име, а и тя улучи моето от първи път, и все пак в шест сутринта си беше малко объркващо.

Но след половин час вече си бяхме поприпомнили някогашните си сутрешни навици, облякохме се и слязохме долу.

След обилна закуска с йогурт, мюсли и капсули рибено масло заявих:

— Отиваме в полицейския участък да подадеш жалба.

Тя не отговори, затова се изправих и казах:

— Хайде, ставай.

Сюзън остана на мястото си.

— Той всъщност не ме е заплашвал.

— Заплаши те.

Тя ме погледна, после стана и си взе чантата. Облякох си синьото сако, излязохме и се качихме в нейния лексус.

Подкарах на юг към Втори участък на полицейското управление на окръг Насау, който се намираще на около половин час от Станхоуп Хол и на половин свят разстояние.

Преди десет години тъкмо детективите от тоя участък първи бяха реагирани на съобщението на ФБР за изстрели в Алхамбра и предполагах, че е възможно някой там все още да си спомня случая. Как биха могли да го забравят? Затова щяхме да привлечем нужното внимание, макар и навярно не вниманието, което искахме, като се имаше предвид, че Бюрото отмъкна следствието от полицията и че министерството на правосъдието оправда Сюзън за убийството.

Е, полицията можеше вече да го е преживяла, а и тая жалба щеше да ѝ даде възможност да зададе някои въпроси на господин Антъни Белароса, наследник на бащината си империя на злото.

Тъй или иначе, отново започваше прекрасен слънчев ден и ако отгоре ни не надвисваше тоя облак, бъдещето ни щеше да е ясно като небето.

Сюзън бе потънала в размисъл.

— Няма да е приятно, но като твой адвокат и бъдещ съпруг смятам, че тая предпазна мярка е необходима — казах.

Тя не отговори. Може би си мислеше, че ѝ тикам миналото в лицето, ала не беше така. Опитвах се да оправя последиците от онова, което беше извършила преди десет години, и Сюзън също трябваше да положи усилия.

Накратко ѝ обясних какво да очаква и какво да говори, но тя като че ли не ме слушаше. Аз също нямах много опит с подаването на жалби в полицията и всъщност не бях сигурен точно какво ще се случи, само че като адвокат можех да се оправя на място.

Сюзън пхна един диск в плейъра и продължихме под музиката на Вагнер.

Когато спряхме пред участъка, извадих Вагнер от плейъра и казах:

— Може да отнеме и повече от час. Но пък ще приключим всичко.

— От полицията ще се срещнат ли с него? — попита тя.

— Да.

Това явно не я зарадва.

— Просто процедурата е такава — казах аз. — За да се запознаят с неговата гледна точка. — Всъщност детективите, които се заемеха с жалбата, щяха да получат възможност да притиснат Антъни Белароса. Нещо повече, щяха да му отправят недвусмислено предупреждение и да му дадат да разбере, че е под наблюдение. И ако наистина имахме късмет, той щеше да каже нещо уличаващо, което да им даде основание да го арестуват. Но даже да не го направеха, Антъни щеше да побеснее — и може би тъкмо от това се боеше Сюзън. Е, той и без това вече беше бесен и трябваше да му подръпнем юздите.

Участъкът се помещаваше в едноетажна тухлена сграда в колониален стил с бели первази и капаци на прозорците — напомни ми за заведението от веригата за сладолед „Френдлис“, което преди малко бях подминал. Слязохме и влязохме.

В дъното на помещението имаше дълъг плот и зад него двама униформени полицаи. По-младият, на чийто бадж пишеше Андерсън, плъзна поглед по Сюзън, после насочи вниманието си към мен.

— Какво обичате?

— Идваме да подадем жалба — казах спокойно.

— Каква жалба?

— За заплаха за физическа разправа с тази госпожа.

Той отново погледна Сюзън и я попита:

— Кой ви е отправил заплаха?

— Един съсед.

— Съседът се казва Антъни Белароса и може би е замесен в организираната престъпност — поясних аз.

— Айде бе! И откъде знаете?

Полицай Андерсън очевидно не беше чувал това име, но пък знаех, че Антъни не вдига шум около себе си.

— Той е син на Франк Белароса.

Това все още не говореше нищо на младия полицай.

— А вие кой сте?

— Адвокатът на госпожата.

Това, изглежда, привлече вниманието му и той прецени ситуацията. Отбеляза си, сигурен съм, облеклото и изискания ни говор, и сигурно заключи, че от всичко това може да излезе нещо интересно. Интересните работи обаче явно не влизаха в неговия ресор, затова той се обърна и попита колегата си:

— Ей, лейтенант, чувал ли си за някой си Антъни Белароса?

Лейтенантът вдигна очи от компютъра, погледна Сюзън, после мен и отговори на Андерсън:

— Да. Защо?

— Тази жена е негова съседка и твърди, че я заплашвал.

Лейтенантът се изправи, дойде до плота и ме попита:

— Това съпругата ви ли е, господине?

— Скоро ще бъде. Казвам се Джон Сатър, а това е Сюзън Сатър и аз съм неин адвокат. — И за да не си помисли, че ще се женя за сестра си, поясних: — Преди години бяхме женени.

— Добре. — Той се обърна към полицай Андерсън. — Заведи ги в стаята за разпити и регистрирай случая.

Младокът извади няколко формуляра иззад плота, заобиколи го и ни заведе в малка стая вдясно.

Първо попълни формуляр, явно предназначен за всякакви случаи, попаднали във вниманието на органите на реда, записа имената и адресите ни, както и допълнителна информация, посочваща

Сюзън като тъжителка, след което поиска накратко да опишем случая, включително самоличността на замесените страни. През повечето, ако не и през цялото време говорех аз — от името на клиентката си.

След като попълни формуляра, полицаи Андерсън записа в друга бланка жалбата ни срещу Антъни Белароса и конкретните подробности. Отново изиграх ролята на говорител на Сюзън и очертах разговорите, които бях водил с Антъни, и в частност изявленията му относно благосъстоянието на бъдещата ми жена. Когато приключи с писането, полицаи Андерсън ми подаде бланката, аз я прочетох, после я побутнах към Сюзън заедно с писалката си.

— Подпиши тук.

Тя се подписа, без да погледне текста, както винаги. Така и не прочете даже брачния ни договор, съставен от бащините ѝ адвокати. И защо да си прави труда след първото изречение, което гласеше: „Съпругът не получава нищо друго освен писалката, с която е подписал тоя документ“.

Полицаи Андерсън прибра формулярите, изправи се и ни каза да почакаме, докато той види дали има свободен детектив, който да провери за свързани със случая разследвания и да вземе по-подробни показания, ако се наложи.

— Ако те разпита някой друг, моля те, опитай се да проявиш известен интерес — посъветвах Сюзън, когато той излезе.

Тя сви рамене.

След няколко минути се появи цивилен. Носеше бланката и се представи като детектив А. Дж. Настаси. Ръкувахме се.

Детектив Настаси имаше интелигентен вид и беше четирийсинагодишен, тоест достатъчно възрастен, за да си спомня първия инцидент, който ни бе довел тук. Носеше много елегантен костюм на тънки райета, който идеално щеше да се впише в някогашната ми адвокатска кантора. Изглеждаше немногословен — от сериозния, мълчалив тип детективи — и съм сигурен, че вече беше научил всичко.

Хвърли поглед към формуляра на масата и се обърна към Сюзън.

— Значи Антъни Белароса ви е заплашвал.

— Не — отговори тя.

— Добре... но смятате, че може да представлява опасност за вас.

— Не съм сигурна.

И детектив Настаси не беше сигурен, затова се намесих.

— Аз чух заплахите, отправени от Антъни Белароса към госпожа Сатър, детектив, и съм готов да ви дам показания във връзка с това.

— Добре — отвърна той. — Елате с мен.

Последвахме го през общата зала, после се спуснахме по стълбище, водещо до детективския отдел, в който кипеше оживена дейност.

Детектив Настаси отвори една врата с табела „Детектив лейтенант Патрик Конуей — началник-отдел“.

В кабинета нямаше никого.

— Тук няма да ни безпокои никой — каза детектив Настаси.

Явно бяхме привлекли нечие внимание. Или по-скоро заслугата беше на Антъни Белароса.

Детектив Настаси седна зад бюрото на началник-отдела, а ние се настанихме на двата стола пред него. Известно време той си поигра с компютъра, прочете нещо на екрана и ни осведоми:

— Само за информация, срещу Антъни Белароса никога не е повдигано обвинение в престъпление, нито са подавани каквито и да е жалби срещу него. — Погледна ни. — Но честно казано, той не е от хората, срещу които някой би подал жалба. — Насочи вниманието си към Сюзън и прибави: — Та, ако решите да го направите, трябва да разберете, че ще се срещнем с него и ще обсъдим вашите твърдения. Нали така?

— Затова сме тук — отвърнах аз.

Той продължаваше да се взира в Сюзън.

— Нали така?

Сюзън не отговори и Настаси въздъхна и попита:

— Искате ли да оттеглите жалбата си?

Намесих се:

— Говоря като адвокат на госпожа Сатър: тя не желае да оттегли жалбата.

Детективът не откъсваше поглед от нея и преценяваше ситуацията, но тъй като не получи отговор, се върна към компютъра и започна да пише на клавиатурата.

Сюзън започваше да ме дразни. Тъй де, аз само се опитвах да ѝ спася живота и най-малкото можеше да ми помага.

Докато детектив Настаси продължаваше да пише, се зачудих дали преди десет години полицаите са я докарали тук, след като я бяха отвели от Алхамбра с белезници. Най-вероятно я бяха закарали направо в отдел „Убийства“ на централното окръжно управление в Миниола. Макар че, ако си видял отвътре един полицейски участък, значи си видял всички — искаше ми се да проявя деликатност към това, което изпитваше в момента, и към лошите спомени, които я бяха връхлетели. И все пак трябваше да съм твърд с нея, за да не допусна тая потенциална опасност да стане реална. За съжаление Сюзън винаги е имала проблеми с реалността. Та, за да я поразтърся, ѝ казах:

— Добре. Да вървим. — Станах и се обърнах към детектив Настаси. — Трябва да го обмислим. Засега обаче искаме да оттеглим жалбата. — Отново погледнах Сюзън. — Да вървим.

Тя понечи да стане, погледна ме и пак седна.

— По-добре да свършим с това.

Тоя обрат на събитията, изглежда, зарадва детектива. Дори ми се стори, че е разбрал и оценил блъфа ми.

— Мисля, че взимате правилното решение, госпожо Сатър. Оставете на нас да се тревожим за това, за да не се тревожите вие.

— Не съм разтревожена — отреза го тя.

— Добре. — Настаси ме погледна. — Но вие сте разтревожен.

— Да, разтревожен съм.

— Разбирам. Обяснете ми какви са причините за безпокойството ви.

— Както казах, детектив, всъщност аз чух нещо, което според мен е заплаха, отправена от Антъни Белароса срещу госпожа Сатър. — Продължих: — Госпожа Сатър е бившата ми съпруга и за да ви стане ясно защо смятам, че това наистина е заплаха...

— Знам всичко. Оная нощ бях тук — каза той.

Погледнах го и ми се стори познат, но пък тогава в Алхамбра имаше много детективи от окръжното управление, агенти от ФБР и криминалисти. В интерес на установяването на по-тесен контакт с детектив Настаси обаче отговорих:

— Да, спомням си ви.

— И аз ви помня — увери ме той и погледна Сюзън. — Вас също. Не напуснахте ли щата след тая история?

— Да — потвърди тя.

— И сега сте се върнали... — Настаси посочи формуляра с жалбата — на този адрес, така ли?

— Да.

— А Белароса е на някогашния адрес на баща си.

— В известен смисъл — казах и му обясних за парцелирането на имението, без да показвам отрицателното си отношение към тия архитектурни мақдоналдси за много милиони долари.

Докато говорех, детектив Настаси се консултира с компютъра си и после каза:

— Щатският съд така и не е решил окончателно онзи случай.

Предположих, че има предвид обвинението в убийство срещу Сюън Сатър.

— Случаят беше решен във федерален съд. Фра... Жертвата беше федерален свидетел.

Той кимна, после погледна бившата ми жена и ми каза:

— Между нас да си остане, но това не ме зарадва много. Добре де, вече е минало и трябва да поговорим за това, което се случва сега заради случилото се тогава.

Погледнах Сюън — беше се усамотила на онова място, което наричам Земята на Сюън, и не изглеждаше ядосана или обезпокоена от неофициалното изявление на детектив Настаси. Нямаше и вид, че се разкайва за убийството, нито че се срамува, задето се е измъкнала от наказание.

— Готов съм да дам показания — заявих, за да насоча вниманието отново към непосредствения проблем.

— Обикновено първо изслушваме ищеца, но... Ще започнем с вашите показания. — Той пак завъртя стола си към клавиатурата.

— Аз съм адвокат — напомних му.

— Добре. Ако сте готов, давайте.

След кратко въведение, посочващо кой съм, къде живея и така нататък, започнах показанията си, като споменах за убийството на Франк Белароса преди десет години и уточних, че през последните седем години съм живял в Лондон, но въпреки това имам право да практикувам в щата Ню Йорк. Детектив А. Дж. Настаси пишеше.

После му разказах за неочакваното посещение на господин Антъни Белароса във вратарската къщичка, където временно живеех, и без да навлизам в подробности за всичко, което бях казал оная вечер,

стигнах до същината на въпроса и описах разговора си с господин Белароса за моята бивша съпруга Сюзън Сатър.

Детектив Настаси продължаваше да записва; оценяваше, надявам се, ясното излагане на фактите, както и добрата ми дикция.

Сюзън, която чуваше част от тези неща за пръв път, не реагираше: просто си седеше и зяпаше в празното пространство.

След това съобщих за вечерята с господин Белароса в ресторант „Уон Ли“ и подчертах предложението му да ме наеме за свой адвокат.

Детективът ме погледна, после продължи да пише.

Очевидно ме бива да давам показания, каквото и да си мислят двама мои клиенти, излежаващи присъди за данъчна измама. Придържах се към важните факти от жалбата и пропусках всички подробности, които можеха да доведат до погрешното заключение, че с Антъни сме обсъждали предложението за работа.

Продължих със „случайната“ среща с Белароса, когато тичах по Грейс Лейн, пътуването ми с него и шофьора му до Ойстър Бей, отиването ни в сградата, която господин Белароса възнамеряваше да купи, и по-нататъшните му опити да ме убеди да работя за него.

Някои от тия събития нямаха отношение към въпроса за заплахите, но виждах, че детектив Настаси е заинтригуван от подробностите. Сюзън обаче като че ли нещо започваше да се дразни, навярно заради флиртуването ми със сина на покойния ѝ любовник. Почти я чувах да ме пита: „Да не си се *побъркал*?“

Затова обясних — за протокола, — че съм имал отрицателно отношение към интереса на господин Белароса към мен, но тъй като съм бил загрижен за безопасността на Сюзън, съм решил, че не е зле да продължа разговорите с господин Белароса, за да определя по-точно сериозността на заплахата и да реша какви действия се налага да предприема.

— С госпожа Сатър вече бяхте ли решили да се ожените повторно? — за пръв път ме прекъсна детектив Настаси.

— Не — отвърнах.

— Добре. Но сигурно сте го обсъждали, нали?

— Ние изобщо не си говорехме. Не бяхме разговаряли от три години.

— От четири — поправи ме Сюзън.

— Вярно, от четири. — Зарадвах се, че все пак слуша.

Полицаят кимна.

— Тогава защо сте си създали всички тия главоболия?

Хвърлих поглед към Сюзън и му отговорих:

— Ами... все още изпитвах чувства към нея и тя е майка на децата ни. — Освен това не плащах издръжка и нямах сериозно основание да искам смъртта ѝ.

В стаята се възцари тишина, затова продължих:

— Тъй като не бяхме емоционално обвързани, растящите ми опасения от намеренията на Белароса към госпожа Сатър не бяха продиктувани от чувства. Впоследствие отношенията между мен и госпожа Сатър се промениха и след като обсъдих въпроса с нея, решихме да дойдем тук като предпазна мярка.

Настаси кимна. Сигурно се чудеше доколко преиначавам нещата за пред него и Сюзън.

— Струва ми се, че разбирам защо сте разговаряли с Белароса, господин Сатър. — После изказа личното си мнение: — Но не е добра идея да обсъждате бизнес възможности с човек, който може да е замесен в организираната престъпност.

— Благодаря за съвета, детектив. Но както сам посочихте, досието му е толкова чисто, колкото, предполагам, и вашето.

Детектив Настаси за пръв път се усмихна и отново насочи вниманието си към клавиатурата.

— Моля, продължавайте.

Завърших с неделната вечеря при семейство Белароса и споменах, че по това време с госпожа Сатър вече сме се били събрали и че тя се е противопоставяла на отиването ми там. Отбелязах също, че за кратко в дома на Белароса е бил господин Салваторе Д'Алесио, също известен като Сали Да-да:

— Познавате ли го отпреди? — поинтересува се полицаят.

— Да. Отпреди десет години, когато бях адвокат на Франк Белароса.

— Ясно. С много лоши хора сте вечеряли в неделя, господин Сатър — отбеляза той.

— Всъщност не останах за вечеря.

— Добре. — Детективът престана да пише и видях, че се замисля за нещо. — Всъщност вие сте присъствали на неуспешното покушение в италианския квартал, нали?

Явно беше направил връзката между Салваторе Д'Алесио, Франк Белароса и провалилия се опит да очистят моя тогавашен клиент.

— Точно така — потвърдих.

— И сте спасили живота на Белароса.

— Спрях кръвта. — И прибавих: — Като добър самарянин.

Той хвърли поглед към Сюзън — сигурно си мислеше каква ирония е да спася живота на любовника на жена си. А после тя да убие човека, чийто живот съм спасил. Но даже да имаше какво да каже за това или за нас, го запази за себе си и продължи:

— Добре, по сегашния случай — вчера в дома си Антъни Белароса отправи ли заплахи срещу госпожа Сатър?

— Да. — Предадох му част от нашия разговор на предната морава и цитирах Антъни: — По повод една моя реплика, той каза: „Всичко това с нищо не променя извършеното от жена ти. Да го знаеш“.

— Това точен цитат ли е?

— Дума по дума.

— Добре. И вие какво му отговорихте?

— Попитах го дали това е заплаха и той каза, цитирам: „Приеми го както искаш“. — Прибавих: — Последните му думи към мен бяха: „Мислиш си, че хора като теб няма защо да се боят от хора като мен. Виж, тук вече бъркаш, господин адвокат“.

Детектив Настаси престана да пише.

— Като лична заплаха ли го приехте?

— Да.

— Добре. Имате ли да прибавите още нещо?

— Само това, че приемам сериозно заплахите срещу госпожа Сатър, а и срещу мен — въз основа на чутото лично от мен и на факта, че госпожа Сатър е убила бащата на Антъни Белароса.

Той надлежно го вкара в компютъра и погледна Сюзън.

— Искате ли да прибавите нещо към изявлението на господин Сатър?

— Не.

— Искате ли да кажете нещо за отношението си към тази евентуална заплаха за живота ви?

Тя се замисли за миг.

— Ами... след като чух всичко това — някои неща за пръв път... струва ми се, че наистина има опасност.

Детектив Настаси записа думите ѝ, без да ги коментира, после завъртя стола си към нас.

— Тия хора обикновено не заплашват. Направо действат. Тъй че може би са само приказки.

— Това ми е известно — отвърнах. — Но Антъни Белароса е млад. Не е като баща си. — Подчертах: — Изглежда ми луда глава. — Не му обясних, че съм казал някои неща, които силно са разгневили Антъни, с надеждата да отпрати действителна заплаха, която да мога да цитирам. Не съобщих на Настаси и че в момент на мимолетен порив съм съсипал една картина в кабинета на Белароса младши — това не засягаше полиция, а само Антъни, който сигурно е побеснял, когато я е открил. Обаче казах на детектива: — Заплахата може и да не е реална, но беше отправена и сама по себе си може да се смята за тормоз и сплашване.

— Да. Ясно ми е. Да видим какво ще каже Белароса, когато разговарям с него.

— Добре. Какво следва сега?

Детектив Настаси натисна бутона за принтиране.

— Ще прочетете протокола и ще го подпишете. — Докато страниците се отпечатваха, той продължи: — Показанията ви ще бъдат приложени към жалбата. Отнасяме се сериозно към такива ситуации и ще се обърнем към всички засегнати страни. Съветвам ви междувременно да избягвате всякакви контакти с въпросното лице.

— Е естествено.

— Съветвам ви също да вземете някои нормални предпазни мерки, но ще оставя на вас да решите какви. След като разговарям с него, ще ви уведомя дали се налага да направите нещо друго.

— Кога ще разговаряте с него?

— Съвсем скоро.

Показанията още бяха топли от принтера.

— Прегледайте ги и ги подпишете, ако всичко е вярно.

Прелистих страниците, взех писалката си и се подписах под своето име.

Полицаят ни даде по една визитка.

— Обадете ми се, ако се сетите за още нещо, ако го видите наблизко или ако забележите нещо подозрително. Или се обадете на телефона за спешни случаи.

Кимнах.

— Възнамерявате ли да установите наблюдение над него?

— Ще го обсъдя с началството, след като разговарям с Белароса.

Това като че ли засега изчерпваше всичко. Детектив Настаси ни поведе обратно през отдела и нагоре по стълбището. Когато стигнахме в голямата приемна, казах:

— Благодаря ви за отделеното, време и вниманието ви към нашия проблем.

— Моля, съобщете ни, ако решите да напуснете района по някаква причина — отвърна той. — Постъпили сте правилно с идването си тук.

Ръкувахме се и със Сюзън излязохме от участъка.

— Наистина постъпихме правилно — казах ѝ на път към колата.
— Всичко ще е наред.

— Може ли вече да сменим темата? — попита тя.

— Дадено.

Качихме се в лексуса и подкарах към къщи. Известно време пътувахме в мълчание, после тя каза:

— Благодаря.

— Няма за какво.

— За мен ли се безпокоиш, или за парите ми?

— За парите ти.

— Но си се безпокоил за мен още преди да ми направиш предложение — отбеляза Сюзън.

— Аз ли ѝ бях направил предложение?!

— Винаги ме е било грижа за теб, Сюзън, даже когато ми се щеше да ти строша врата.

— Много мило. — Тя спря. — Аз съм виновна за всичко.

— Така е — потвърдих. — Но проблемът е *наш*.

— Не знаех, че те е заплашвал.

Не отговорих.

— Какво му каза, че го накара да те заплаши?

Казах му, че баща му се е канил да зареже цялото си семейство заради Сюзън Сатър, и ми стана хубаво, когато го казвах.

— Джон? Какво му каза?

— Просто отхвърлих предложението му за работа, без да проявя съответното уважение.

— Това едва ли е основание за заплахата, която ти е отправил. Смених темата.

— Смятам, че трябва да идем на почивка веднага след погребението на Етел.

— Ще си помисля. Но днес е прекрасен ден и имам нужда да поразпусна. Хайде да идем до Хамптън.

Ако имаше предвид психическо разпускане, щяхме да отсъстваме поне няколко месеца, но все пак отвърнах:

— Чудесна идея. Ще се отбием да си вземем банските.

— В Саутхамптън има един плаж, на който няма да ни трябват бански.

— Добре. — Завих и след минути вече летяхме на изток по Лонгайлъндската магистрала, за да се къпем голи в океана.

Някога имах вила в Саутхамптън, както и родителите ми, и семейство Сатър прекарваше колкото може по-голяма част от лятото на изток. Когато децата ми бяха малки и още си говорех с майка ми и баща ми, това бяха вълшебни лета, изпълнени с благоговение и почуда за децата и с мир и любов за нас със Сюзън.

Продадох къщата заради данъчните си проблеми и през последните десет години не бях ходил в Хамптън, тъй че с нетърпение очаквах да прекарам деня там и да не мисля нито за сутринта, нито за утре.

— Ще е като едно време — каза Сюзън.

— Даже още по-хубаво.

— И най-хубавото предстои.

— Наистина.

В Хамптън нямаше официални нудистки плажове, но намерихме уединено кътче в Саутхамптън, където неофициално можеше да се печеш без дрехи.

Спрях колата на малкия брулен от вятъра паркинг и слязохме. Тоя понеделник в началото на юни плажът почти пустееше, ала във водата имаше две двойки и когато вълните се отдръпнаха, видяхме, че се къпят голи.

Затичахме се към широкия плаж, смъкнахме си дрехите и се хвърлихме в ледената вода.

— Мамка му! — възкликна Сюзън.

Наистина си беше студенко, но въпреки това останахме в морето около половин час. После излязохме на белия пясък и навлякохме дрехите върху мокрите си тела.

— Спомням си, когато за пръв път го направихме заедно. Още бяхме гаджета — каза Сюзън. — Преди това не ми се беше случвало и те помислих за луд.

— Лудо влюбен. — Всъщност, преди да се запознае с мен, Сюзън Станхоуп не беше правила много неща и може би тъкмо това ме привлече към богатото, защитено от света момиче, което бойко се съгласяваше с тъпите ми щуротии. Опитвах се да ѝ направя впечатление, естествено, а тя се опитваше да ми покаже, че е като всички останали. Постепенно и двамата започнахме да сме самите себе си и с огромно облекчение установихме, че пак се харесваме.

Изтичахме при колата, отидохме в някога старинното, а днес пълно с бутици градче Саутхамптън и си направихме късен обяд в едно от старите ни свърталища, кръчмата „Автомобилната седалка“. Последвах настойчивия съвет на Сюзън и си поръчах салата от пиле на скара и газирана вода, но когато станах да отида до мъжката тоалетна, промених поръчката на чийзбургер с бекон, пържени картофки и бира. Тя явно помнеше тоя номер и когато отиде до дамската тоалетна, върна първоначалната поръчка. Един мой добър приятел веднъж ми каза:

„Никога не ходи с бившата си съпруга и не се жени повторно за нея“. Чак сега го разбрах.

След салатите се разходихме по Джобс Лейн, която, според табелата, била прокарана през 1664-та, а сега беше пълна с модни магазини, ресторанти и авантюристично настроени заселници от Манхатън.

— Хайде да ти купим дрехи — предложи Сюзън.

— Имам си дрехи.

— Стига, Джон. Само няколко ризи.

Отбихме се в няколко магазина и купихме няколко официални ризи, няколко спортни ризи, няколко вратовръзки, няколко чифта дънки и още няколко неща, от които нямах представа, че се нуждая. И тя си купи няколко неща.

Решихме да пренощуваме там, така че си купихме анцузи и бански костюми и Сюзън се обади в „Гърнис Ин“ край нос Монтаук, където има спа център, и резервира стая с изглед към океана. После потеглихме на изток през останалите градчета в района, включително Ийст Хамптън, където някога беше вилата ни, и аз я попитах:

— Искаш ли да минем покрай старата ни къща?

Сюзън поклати глава.

— Прекалено е тъжно... Децата много я обичаха. — Лицето ѝ просия. — Хайде да си я откупим.

— Не можеш да откупиш всичките си стари къщи.

— Защо да не мога?

— Просто няма да ти стигнат парите.

— Не искам да ти прозвучи глупаво, Джон, но някой ден ще наследя моя дял от сто милиона долара.

За пръв път чувах колко всъщност имат Станхоупови и за малко не катастрофирах. Тъй де, когато изобщо се споменаваше за богатството им, винаги го предшестваха определения като „намаляло“ и „топящо се“, което ме караше да съжалявам Уилям и Шарлот. Е, не искрено, обаче винаги съм определял нетната им стойност на десетина-двайсет милиона, тъй че тая сума ми дойде като изненада. Виж, сега вече *наистина* бях влюбен. Майтап бе.

Тъй или иначе, знаех, че Едуард и Каролин, единствените им внуци, ще фигурират в завещанието на Уилям, после пък идваше непрокопсаният брат на Сюзън, Питър, и естествено, Шарлот, ако

надживееше мъжа си. Тя обаче не беше Станхоуп, затуй в света на старите пари основната част от състоянието щеше да я прескочи — пък и тя си имаше свое семейно наследство — и чрез ловки данъчни и имуществени трикове и сложни попечителски фондове повечето от богатството на Станхоуп щеше да премине в ръцете на преките потомци на Уилям. Така Уилям го беше получил от Август, който пък го беше наследил от Сайръс.

След няколко бързи изчисления установих, че Сюзън Станхоуп всъщност би трябвало да отвори бутилка шампанско на погребението на Уилям.

Освен, разбира се, ако не се омъжеше за мен, затова й напомних:
— Твоят дял може да е по-близо до нулата.

Тя нямаше какво да отговори, но виждах, че постепенно осъзнава действителността.

Подминахме градчетата и продължихме през участък с безлюдни дюни. Нататък се намираше фарът на нос Монтаук, най-източният край на Лонг Айленд. За последен път бях видя фара от морето преди десет години, когато заобиколих носа на път за Хилтън Хед. Милион пъти съм се чудил какво щеше да се случи, ако бях спрял там, за да я видя.

Съмнявам се, че някой от нас е бил готов за помирение, но ако бяхме разговаряли, едва ли щях да остана цели десет години в чужбина. Ама казва ли ти някой?

Преди да стигнем носа, откъм морската страна на пътя се появи „Гърнис Ин“ и паркирах пред входа на рецепцията.

Настанихме се в стаята с изглед към океана, после облякохме новозакупените анцузи и прекарахме няколко часа в спа центъра и фитнес залата.

Сюзън си беше записала час за някакви козметични процедури и аз използвах възможността да се върна в стаята ни, откъдето набрах централата на Федералното бюро за разследване в Манхатън.

След малко бюрократични галимации ме свързаха със спецчастта за борба с организираната престъпност и аз се представих:

— Казвам се Джон Сатър и търся специален агент Феликс Манкузо.

— За какво се отнася, господине?

— Преди десет години той водеше едно следствие, с което бях свързан. Искам да разговарям с него за ново развитие по случая, ако в момента е на работа.

— И той ще разбере за какво става дума, така ли?

— Ще разбере.

— Добре. Не мога да потвърдя, че в момента е тук, господине, но ако оставите телефон за връзка, ще предам или на него, или на някой друг да ви се обади.

— Чудесно. — Дадох му телефона в „Гърнис Ин“ и го предупредих, че ще съм на въпросния номер до сутринта, после му продиктувах номера в къщата за гости като свой домашен телефон.

— Имате ли мобилен телефон, на който да ви намерим?

— Нямам.

Той замълча за миг и аз реших, че съм извършил някакво престъпление, така че му обясних:

— Наскоро пристигнах от Лондон. — И прибавих: — Скоро ще си купя.

— Добре, значи някой може да ви остави съобщение на тези номера?

— Точно така. Моля, предайте на специален агент Манкузо, че е важно.

— Непременно.

Затворих и се върнах в спа центъра, където имахме час за масаж по двойки.

Сюзън си беше поръчала масажистка, дребна женица от Източна Азия, а за мен масажист, който спокойно можеше да е излежал присъда за изтезаване на клиенти.

Докато лежахме един до друг на масите, Сюзън каза:

— Отидох в бизнес центъра и пратих имейли на децата и родителите ми, за да ги осведомя за състоянието на Етел. Предупредих ги, че скоро ще трябва да дойдат.

— Съобщи ли на родителите си нашата добра новина?

— Не. И помолих децата също да не казват нищо на никого, докато не го обявиш ти.

— Добре. — Надявах се, че когато им съобщя добрата новина, майчето и татенцето ще се строполят мъртви, преди да са лишили дъщеря си от наследство. *Сто милиона?! Може би все пак трябваше да*

се държа по-любезно с тях. Или пък да се обадя на Сали Да-да и да се споразумеem да уреди нещата.

Някога познавах на Златния бряг и в Хамптън хора, които притежаваха стотици милиони, тъй че сумата не ме смая чак толкова. Смая ме фактът, че Уилям, който винаги се държеше така, сякаш ще остане без дом, ако плати поредната сметка, всъщност има толкова пари. Това ме ядоса. Тъй де, стиснатото му гадно копеле... обаче Сюзън може да бъркаше цифрата. Нямаше да ѝ е за пръв път. Всъщност, казах си, можеше да е *още по-голяма*.

— За какво мислиш? — попита тя.

— Хм... мисля си вече да връщам това твоe намазано с масло тяло в стаята.

Масажистката изхихика, масажистът се захили, а Сюзън каза предупредително:

— Джон!

Изчакахме края на масажа в мълчание, после качихме намазаните си с масло тела в стаята. Лампичката на телефонния секретар не светеше и се любихме, подремнахме, след което се облякохме и слязохме в коктейлната да погледаме океана и помръкващото небе.

Имахме резервация за вечеря. Докато на хоризонта гаснеха последните слънчеви лъчи, отидохме в ресторанта със закъснение и малко пиянско залитане.

Сюзън ме погледна над свещта на масата.

— Не мислех, че отново ще те видя да седиш срещу мен в ресторант.

Хванах ръката ѝ.

— Очакват ни много прекрасни години заедно.

— Знам.

Мобилният ѝ телефон извънтя. Сюзън го погледна и каза:

— Не е задължително да отговоря.

Изключи го и го прибра в чантичката си.

Не бях сигурен дали да попитам кой се обажда — може да бяха родителите ѝ, децата може да отговаряха на имейла или пък да беше Елизабет — с лоша новина. А можеше и да е мъж. Ако тя искаше да знам кой е, щеше да ми каже.

Само че лицето ѝ изведнъж помръкна, затова все пак попитах:

— Кой беше?

— От полицейското управление на окръг Насау.

— Пусни съобщението.

— По-късно.

— Сега.

Сюзън извади мобилния си телефон, включи го и въведе паролата, после ми го подаде.

Доближих го до ухото си и чух:

„Здравейте, госпожо Сатър, тук е детектив Настаси от полицейското управление на окръг Насау. Просто исках да ви уведомя, че тази вечер посетих въпросния човек в дома му и съпругата му ми каза, че мъжът ѝ ще отсъства от града за неопределен период. Обадете ми се, когато ви е удобно. Моля, предайте съобщението на господин Сатър“.

Натиснах бутона за повторно изслушване и ѝ подадох телефона. Докато тя слушаше, се замислих за отсъствието на Антъни Белароса. Това не се връзваше с предстоящата смърт и погребение на Джон Готи — той не биваше да се отлъчва от дома си. Имаше вероятност обаче чичо Сал да го е изпреварил и сега, както се казва, Антъни да храни рибите някъде на морското дъно. Нямах ли да е чудесно? Но ако не бях прав, ненадейното изчезване на Белароса младши беше по-скоро обезпокояващо, отколкото успокояващо.

Сюзън изключи телефона и пак го пусна в чантичката си.

— Утре ще му се обадим — казах аз.

— Искам да си поръчаш от здравословното меню — каза тя, все едно не ме е чула.

— Защо? В какво съм се провинил?

— Човек се познава по това, с което се храни.

— Ами тогава трябва да си сменя името на Барбекю.

— Препоръчвам ти пушена камбала.

— Нали закусвах рибено масло!

— Искам да останеш до мен много дълго.

— Е, ако трябва да ям тия боклуци, наистина ще ми се стори много дълго.

— Хайде, давай тогава, поръчай си пържола и бавно се самоубивай.

— Благодаря.

Сервитьорката дойде и поръчахме.

Камбалата не беше чак толкова лоша — особено с бутилка шардоне.

Когато се върнахме в стаята, видях, че лампичката на телефонния секретар все още не свети.

Не се *налагаше* да разговарям с Феликс Манкузо, но ако в правоохранителните органи имаше човек, който е наясно с тоя случай — не само с фактите и историята, но и с човешкия елемент в онова, което се бе случило преди десет години, — това беше той, защото не само се опита да спаси душата ми от ужасно зло, но и се измъчваше от факта, че колегите му сводничат на дон Белароса.

Е, спокойно можеше да са го пенсионирали или преместили, а можеше и да е мъртъв. Иначе със сигурност щеше да ми се обади, знаех го.

Излязохме на балкона. На хоризонта се виждаха светлините на огромни лайнери и товарни кораби, в небето самолети започваха спускането си към летище „Кенеди“ или излитаха за Европа и останалите части на света.

— Плава ли ти се пак? — попита Сюзън.

— Е, каква полза от яхтклуб без яхта?

Тя се усмихна, после стана сериозна.

— Не искам никога повече да плавам сам.

Не бях плавал съвсем сам, но разбих какво има предвид.

— Няма да плавам без теб.

Заслушахме се в прибоя. Нощното небе и черният океан ме хипнотизираха.

— Как беше? — попита тя след малко.

Продължих да се взирам в звездната нощ.

— Самотно. — Замислих се за миг. — Нощем е лесно да си представиш, че си последният жив човек на Земята.

— Звучи ужасно.

— Понякога наистина е така. Но обикновено се чувствах... сякаш бяхме само аз и Бог. Искам да кажа, човек може малко да

полудее, но тая лудост не е непременно лоша... Имаш много време за мислене и постепенно се опознаваш.

— Мислеше ли си и за мен?

— Да. Честно. Всеки ден, всяка нощ.

— И какво ти попречи да се върнеш?

Тоя въпрос имаше много отговори — гняв, гордост, обида и абсолютната свобода да си доброволен изгнаник без родина и работа. Но на Сюзън отвърнах:

— Когато разбере, ще ти кажа.

Изтегнахме се на шезлонгите и загледахме небето, после заспахме под звездите.

В съня си чувах океана, усещах морския бриз и мириса на сол и сънувах, че пак съм в морето. Но тоя път бях със Сюзън.

ЧАСТ III

Настоящето е живият сбор на Миналото.

Томас Карлайл,
„Характеристики“

На другата сутрин, вторник, имаше разкъсана облачност и след джогинг на плажа и душепитателна здравословна закуска потеглихме обратно за Латингтаун и Станхоуп Хол. Пътят отнема около два часа и през това време поговорихме за последното десетилетие в опит да запълним донякъде „изгубените години“, както ги наричаше Сюзън. Но дори и не споменавахме за повече или по-малко важните хора в живота ни, тъй че в хрониката имаше известни празноти. Нещо като черни дупки. Тя обаче ми напомни:

— Да се обадиш на Саманта.

Искаше ми се да я попитам кога, къде и как е започнала връзката ѝ с Франк Белароса, обаче тоя въпрос нямаше да ѝ допадне. Разбихах също, че това вече не ме измъчва — навярно наистина го бях преживял и можех да продължа нататък.

Влязох през портала на Станхоуп Хол и забелязах, че отстрани на вратарската къщичка е паркиран ван на транспортна фирма. Видях и джипа на Елизабет, затова спрях. Със Сюзън влязохме в къщата.

Облечена с дънки и тениска, Елизабет надзираваше пренасянето във фоайето.

— Добро утро — поздрави ни тя. — Минах покрай къщата за гости, за да ви кажа, че ще изнасям багажа на нашите, но ви нямаше. Реших, че е по-добре да приключа с това, за да не се пазаря за отсрочка с Насим след погребението. — Погледна ме. — Надявам се, че не те изритвам на улицата, Джон.

„Е, не, обаче изгаряш всичките ми мостове и сега не мога да се върна тук, когато пристигнат Станхоупови“.

— Джон?

— Не. Вече се изнесох.

— Да, вече ми го каза. Ако искаш, носачите ще закарат всичките ти кашони и папки в къщата за гости.

— Как е майка ти? — попита Сюзън.

Елизабет сви рамене.

— Все така. Знам, че краят наближава, и не мога да повярвам... но го приех. — Огледа се. — Живели са тук повече от шейсет години... и сега... е, животът продължава. Попитах Джон дали Насим ще се съгласи да продаде къщата, но му трябвала. — И добави: — Пак можехме да сме съседни.

— Щеше да е чудесно — отвърна Сюън и думите ѝ прозвучаха съвсем искрено. — Щях да пратя чистачката си да поразтреби тук. Съжалявам, ако Джон е оставил бардак.

Джон искаше да се обади, че Елизабет е оставила още по-голям бардак от Джон, обаче Джон може да си държи устата затворена.

— О, не се безпокой — успокой я Елизабет. — Аз си изнасям багажа. Насим да прави каквото си иска. Отби се преди малко и му казах, че може да влезе във владение веднага. — Погледна адвокатата си и попита: — Нали?

— Ти си изпълнителка на завещанието.

— Той знаеше от разговора на Сюън с жена му, че сте се събрали и живеете в къщата за гости. Желаете ви късмет и щастие.

— Много мило — отвърна Сюън.

Е, сега господин Насим можеше да постави охрана във вратарската къщичка, макар че бих го посъветвал да не наема Бел Секюрити. Освен това сигурно се чудеше как тоя обрат на събитията ще се отрази върху целта му да убеди Сюън да му продаде къщата. Може би трябваше да му кажа, че и ние имаме проблеми със сигурността и че имам пушка, тъй че можем да обединим силите си и взаимно да си осигуряваме огнева поддръжка в случай на нужда.

Сюън прекъсна стратегическите ми размисли и помоли Елизабет:

— Между другото, още не сме съобщили на родителите ми, че сме се събрали. Ако се чуеш с тях, моля те, не им казвай.

— Разбирам.

— Същото се отнася за майката на Джон и отец Ханингс — прибави Сюън.

— Няма да кажа на никого.

— Благодаря. Имаш ли нещо против да си донеса фотоапарата и да направя няколко снимки, преди да изнесат всичко?

— Вече снимах къщата, ще ти пратя копия — каза Елизабет. — Това беше домът, в който премина детството ми. Ще ми липсват

спомените, които ме връхлитаха при всяко мое идване при мама. — Погледна ме и се усмихна. Помислих си, че ще разкаже на Сюзън за момичешкото си увлечение по мен. Но Елизабет не е сплетница. — Беше прекрасно, когато всички бяхме заедно в Станхоуп Хол.

Сюзън, която е чувствителна душа, я прегърна сърдечно и двете се просълзиха.

Никога не знам какво да правя, когато жените се разчувстват. Дали да се присъединя към тях?

Когато се овладяха, Сюзън каза:

— Ако не сме си вкъщи, носачите могат да оставят кашоните в моя кабинет. В кабинета на Джон. Вратата е отключена.

— Лично ще се погрижа — отговори Елизабет и ми напомни: — Онова писмо от мама до теб е у мен, но не ми се струва редно да ти го дам, преди да е починала.

— Права си — уверих я, макар да не смятах, че Етел ще се съвземе, ще седне в леглото и ще попита: „Може ли пак да видя онова писмо?“

Поговорихме още няколко минути, после със Сюзън се качихме в нейния лексус.

— Какво писмо? — попита тя.

— Етел ми е написала писмо, което трябва да получа след смъртта ѝ.

— Наистина ли? И според теб какво има в него?

— Рецептът ѝ за мармалад от киселици.

— Дръж се сериозно.

Продължих по трилентовата алея към къщата за гости.

— Е, няма да се наложи да чакаме много, за да научим.

Прибрахме се, разтоварихме новите си дрехи и отделихме половин час за моето окончателно настаняване. Отново започвах да се чувствам у дома. Усещането наистина беше приятно.

Поисках от Сюзън кода на телефонния секретар и отидох в кабинета, обаче нямаше съобщения за мен — само няколко от нейни приятели.

— Обаждане ли очакваш? — попита тя от вратата.

— Да.

— Кой знае, че си тук?

— Полицията, децата, Елизабет, господин и госпожа Насим, Антъни Белароса и Феликс Манкузо.

— Кой е Феликс... а, да. Спомням си го. Защо си го търсил?

— Заради Антъни Белароса.

Сюзън сви рамене.

— Прави каквото знаеш.

— С твоята помощ и съдействие. — И добавих: — Искам да инсталираме алармена система.

— Тази къща е стояла тук сто години без алармена система и нямам намерение да поставям сега.

— Хайде поне да започнем да заключваме вратите и прозорците.

— Заключвам ги нощем.

Покойната леля Корнелия, която живееше в голяма викторианска къща в Лоукаст Вели, заключваше вратите и прозорците само нощем, ако изобщо се сетеше. Това до известна степен беше особеност на нейното поколение и имаше смисъла на послание: „Не ме е страх и няма да позволя на други да променят начина, по който живея“. Не че не ми харесваше, обаче нямаше нищо общо с действителността. След 11 септември например всички променихме начина си на живот и не е нужно да ни харесва — просто трябва да го правим.

Сюзън обаче се отправяше на своето носталгично пътешествие и се опитваше да пресъздаде живота си отпреди десет години. Беше си върнала къщата и съпруга, отново членуваше в старите си клубове и обмисляше да откупи някогашната ни вила в Ийст Хамптън. С пари се постига много, обаче не можеш да върнеш часовника назад. И ако опиташ, резултатите често са разочароващи, катастрофални или в нашия случай — опасни.

С тия неща наум я попитах:

— Къде предполагаш, че е пушката?

— *Предполагам*, че е в мазето, Джон. Не знам. След като се пренесох, не съм разопаковала всички кашони.

— По-късно ще я потърся.

— Не отваряй кашона с надпис „Гаджета“.

— В кашон ли си държиш старите гаджета?

— Само праха им. Добре де, ще я потърся.

Седна на бюрото и отвори имейла си.

— Получила съм отговори от Едуард, Каролин и майка ми. — Прочете ги. — Само потвърждават... и молят да им съобщим...

— Вашите смятат, че ще спят тук — напомних ѝ.

— Ще видим как ще стане.

— Сюън, те ще цъфнат на прага ти...

— На *нашия* праг, скъпи.

— И няма да се зарадват.

— Тогава да вървят другаде.

— Мисля, че трябва да им намекнеш. Например: „Живея с един човек, за когото навремето бях омъжена“.

Сюън затрака на клавиатурата, произнасяше написаното на глас.

— Скъпи мамо и татко... новото ми гадже много прилича на... не, по-добре така... По причини, които не мога да ви обясня сега, съм ви запазила стая в... къде?

— В мотел „Сикс“ в Джуно, Аляска.

— Стига де, Джон!

— Виж дали няма свободно бунгало в „Крийк“. Можеш да им го запазиш на свое име. Същото се отнася за стаите за гости в „Сиуанака“.

Тя написа имейла и ме погледна.

— Ако го пратя, ще се обадят да ме питат защо не може да отседнат тук.

— Кажи им, че издръжката ти не покрива разходите и си взела квартиранти.

Сюън изключи компютъра, без да прати имейла.

— Нека дойдат и тогава ще се оправяме с тях.

— Страхотна идея. — И за да създам подходяща атмосфера за срещата, прибавих: — Подготвил съм една весела реплика за пристигането им. — Хванах я за ръка, заведох я при входната врата и я отворих. — Его ги, идват, слизат от колата си...

— Джон...

Излязох навън, разперих ръце и извиках:

— Мамо! Татко! Върнах сеее!

Сюън реши, че наистина е смешно, но ми напомни:

— Ти си идиот.

Отидохме в кабинета и открий в портфейла си визитката на детектив Настаси.

Набрах служебния му номер и ме свързаха с него.

— Джон Сатър се обажда. Търсили сте ме. — Натиснах бутона за външните говорители, за да чува и Сюън.

— Да, търсих ви — отвърна детектив Настаси. — Е, получили сте съобщението ми. Жена му каза, че не бил в града.

— Белароса ми каза в неделя, че му предстояла натоварена седмица, защото се очаквало Джон Готи да умре съвсем скоро и трябвало да присъства на поклонението и погребението — информирах го.

— Нима? Е, Готи почина вчера следобед в болницата на федералния затвор в Спрингфийлд щата Мисури. Имаше репортажи във вестниците и по новините.

— Не съм следил пресата — отвърнах. Понечих да го попитам дали Джени Алварес все още отразява събитията около мафията — тя можеше да има вътрешна информация, — но се отказах. — Белароса може да е отишъл в Спрингфийлд.

— Възможно е. Свързах се с охраната на портала в Алхамбра и човекът ми каза, че не бил виждал Белароса, откакто излязъл вчера сутринта. Току-що пак се обадох и друг пазач повтори същото.

— Е, трябва да знаете, че Бел Секюрити е филиал на Бел Ентърпрайзис, чийто президент, генерален директор и главен акционер е Антъни Белароса.

— Без майтап? Виж ти! Смятате ли, че е съвпадение?

— Ами... не.

Детективът се засмя.

— Всъщност помолих един приятел от окръжна прокуратура да направи проверка за Антъни Белароса. Според досието му Бел Ентърпрайзис е негова законна фирма в Риго Парк. Доставки за ресторанти, извозване на смет, лимузини — обичайните мафиотски дейности.

Надявах се, че в досието не е имало нищо за новата ми адвокатска кантора „Сатър, Белароса и Рузвелт“.

— Та така научихме за Бел Секюрити — поясни детектив Настаси. — А на вас откъде ви е известно?

— Той ми каза.

Полицаят продължи без коментар:

— Знаете ли, когато разговарях с жена му, останах с впечатлението, че него наистина го няма, и не видях джипа, който се води на негово име. Тъй че има вероятност наистина да е отлетял за Спрингфийлд.

— Можете да проверите.

— Да, можем. Добре, господин Сатър, ще ви държим в течение и ще ви се обадя веднага щом разговарям с Белароса. Междувременно, понеже сте му съсед, ако го видите или чуете нещо за местонахождението му, позвънете ми, но не ходете да го търсите.

— Нямам такова намерение.

— Добре. — И прибави: — Разрушили са имението.

— Да.

— Беше страхотна сграда. Вече не строят такива.

— Така е.

— Според вас по колко се продават тия къщи?

— Не знам... — Погледнах Сюзън, която ми показва три пръста.

— Около три.

— Без майтап?

— Престъпността може би е доходна дейност — предположих.

— Нямаме нищо срещу него — напомни ми Настаси.

Вече бях малко ядосан, така че го посъветвах:

— Трябва да търсите по-упорито.

— Е, това е работа на прокуратурата и ФБР.

Във връзка с което отбелязах:

— Като адвокат, знам, че ФБР няма юрисдикция в случай на заплашване или тормоз, но се чудя дали не трябва да се обадите в спецчастта за борба с организираната престъпност и да видите дали следят движението му по други причини.

— Феберейците няма да ми кажат, даже гащите ми да са се подпалили — осведоми ме детективът.

— Добре... но ако го наблюдават заради нещо друго, би трябвало да знаят и за това, в случай че...

— Ясно. Ще се погрижа.

— Чудесно.

— Други предложения?

Странно, въпросът не ми се стори саркастичен. Мисля, че си покриваше задника, в случай че очистят Сюзън Станхоуп Сатър по

време на смяната му.

— Сигурен съм, че правите всичко необходимо, но ще съм ви много признателен, ако всички патрулни коли в района бъдат уведомени за жалбата ми.

— Вече им е съобщено. — Помълча и прибави: — Когато говоря с Белароса, ще преценя ситуацията и ще реша как да реагираме по-нататък.

— Добре. И ви благодаря, че се заехте със случая толкова сериозно.

— Приятен ден и поздрави на госпожа Сатър.

— Благодаря.

Затворих и погледнах Сюзън; тя седеше на едно кресло и разглеждаше списание.

— Според мен той е в Мисури при семейство Готи — каза тя. — Тъй че известно време няма да ни се налага да мислим за това.

— Да. — За съжаление, нещата не стояха така. Сали Да-да отсъстваше от щата, когато се опита да очисти Франк. Тая работа не се върши лично от боса или неговите капо — за нея си има наемници. И докато те изпълняват задачата си, възложителят се пече на плажа във Флорида например.

Всъщност тъкмо затова човек трябва да държи враговете си наблизо — когато не знаеш къде са, стават още по-опасни.

— Ела с мен в Лоукаст Вели — предложи Сюзън. — Трябва да купя пиене и храна. Ще ти позволя да си избереш мюсли, каквото искаш ти.

Всъщност исках да изчакам обаждането на Манкузо и да потърся пушката, но реших, че трябва да ида с нея.

— Добре. Звучи забавно.

— Пазаруването с теб изобщо не е забавно.

По въпроса за ходенето с бившата ти съпруга и повторната женитба с нея оня мой приятел ми беше казал и: „Знаят ти името, званието и номера от предишното ти пленяване“.

Е, това може и да беше цинично, обаче си имаше и положителната страна — повторно събрали се мъж и жена могат да минат и без дългото и стресиращо ухажване, по време на което трябва да правят поведение.

Отидохме при лексуса и Сюзън каза, че тя ще кара.

— Трябва да върнем форда ти в агенцията за автомобили под наем.

— Трябва ми кола.

— Ами купи си.

— Сюзън, миличка, нямам нито пари, нито кредит в тая страна.

— Наистина ли? Е, аз имам.

— Според теб колко ще ми даде баща ти, за да се върна пак в Англия?

— Сто хиляди. Това е обичайното му предложение за нежелани мъже.

— Ще ми се да го знаех още когато ходехме.

— В твоя случай ще удвои сумата.

— Ще ти дам половината.

Когато наближихме портала, видяхме Елизабет пред вратарската къщичка и Сюзън спря. Елизабет дойде при колата и се надвеси към моя прозорец. Усетих същия люляков парфюм като оная вечер.

— Ще дойдеш ли на вечеря с нас? — покани я Сюзън. — Ще се поразсееш.

— Благодаря, но искам да отида във „Феър Хейвън“.

— Разбирам. Но ако промениш намеренията си, ние ще сме в „Крийк“ към седем.

Разбрах, че Сюзън все още изобщо не готви, което ме изпълни с облекчение. Но пък през тия десет години не се ли беше научила за какво служат всичките неща в кухнята? От друга страна обаче не се зарадвах, че ще ходим в „Крийк“.

— Приготвила съм ти една щайга с мармалад от киселици — каза ми Елизабет.

— Благодаря.

После продължихме за Лоукаст Вели.

— Не ми се ходи в „Крийк“ — измърморих.

— Трябва да приключим с тази работа.

— Как бих могъл да отхвърля такава покана.

— Знаеш какво имам предвид.

Замислих се за миг.

— Добре. Може да е забавно. Дали Алтия Гуин ще е там?

Влязохме в Лоукаст Вели и първо се отбихме в магазина за алкохол, после в супермаркета, където се натъкнахме на няколко

познати на Сюзън жени и даже на една-две мои познати. Всеки път спирахме да побъбрим и само една от тях, Биатрис Браун, известна повече като Би-би, каза нещо провокативно:

— Изненадана съм, че си се върнал, Джон.

На което отвърнах:

— Аз пък съм изненадан, че още си тук.

Би-би не знаеше как да приеме отговора ми, затова включи количката си на скорост и отмина.

— Трябваше просто да кажеш: „Прекрасно е, че пак съм тук“ — посъветва ме Сюзън.

— Прекрасно е, че пак съм тук.

— Не отговаряй директно на провокативна реплика или подвеждащ въпрос.

— Прекрасно е, че пак съм тук.

Тя се насочи към плодовете и зеленчуците и след трийсет минути бяхме пак при колата. Докато прехвърляхме покупките в багажника, Сюзън попита:

— Трябва ли ти нещо друго? Тоалетни принадлежности? Лекарства?

— Прекрасно е, че пак съм тук.

Тя въздъхна, седна зад волана и потеглихме към вкъщи.

— Искам днес да се обадиш на майка си — каза Сюзън по пътя.

— Ако ѝ се обадя, няма да мога да ѝ кажа, че сме се събрали, защото сигурно ще позвъни на вашите.

— Помоли я да го запази в тайна. Тя трябва да знае, че синът ѝ живее с бившата си жена. И трябва да го научи преди моите родители и преди погребението.

— От какво произтича тая необходимост?

— От здравия разум и нормалната любезност.

— Какво би казала Емили Поуст?

— Би те посъветвала да правиш каквото ти казва бъдещата ти жена.

— Прекрасно е, че пак съм тук.

Сюзън пусна волана и ме оципа по бузата.

— Прекрасно е, че пак си тук.

39.

Прибрахме се в къщата за гости, разтоварихме лексуса и Сюзън предложи:

— Хайде да потичаме до Залива.

— Имам много неща за вършене в новия ми кабинет и освен това трябва да си подредя чекмеджето за чорапи — възразих аз.

— Добра идея. Няма да се бавя повече от час.

— Не искам да тичаш по Грейс Лейн и изобщо извън имението.

— Джон...

— Тичай в имението. — Напомних й: — Не всеки има двестаакров парк, в който да тича. По-късно може да дойда и аз.

Това като че ли малко я ядоса.

— Не знаех, че ще ме командват толкова много.

Ставахме двама.

— Просто ме послушай.

— Винаги те слушам. Добре, ще се видим след час.

— Вземи си мобилния телефон и ми се обади или аз ще ти се обадя.

— Слушам.

— И никакви гащета.

Тя се усмихна, качи се да се преоблече, а аз отидох в кабинета си и видях, че кашоните с багаж и папките вече са подредени до едната стена. Там беше и щайгата с бурканчета мармалад от киселици.

Забелязах също, че лампичката на телефонния секретар мига, и прослушах единственото съобщение, което гласеше: „Джон Сатър, обажда се Феликс Манкузо“. После гласът му ми продиктува номер на мобилен телефон, който записах на гърба на визитката на детектив Настаси. Изтрих съобщението.

За да убия малко време, докато Сюзън излезе, се поогледах в някогашния си кабинет; спомнях си безбройните вечери, когато бях седял до късно на бюрото в опит да реша данъчните или имотните проблеми на други хора — повечето си ги бяха създали сами.

Над кушетката висяха нови придобивки — три маслени картини на Сюзън, изобразяващи прочути местни руини — параклиса на Лорълтън Хол, имението на Луис К. Тифани в стил ар нуво, някакви каменни стълбове, останали от Мюдон, палат с осемдесет стаи, копие на двореца Мюдон край Париж, и колонадата на Нолуд, имението на някой си Зогу, последния крал на Албания, което ми напомни, че господин Насим нито е първият чужденец, купил си част от Златния бряг, нито ще е последният.

Докато гледах картините, си помислих, че Сюзън наистина има известна дарба, и се зачудих защо е престанала да рисува. Може би, казах си, има нещо общо с последния ѝ опит, Алхамбра, и с всички лоши спомени, свързани с тоя подарък за семейство Белароса по случай настаняването им в новия им дом. И това, естествено, ме подсети за вандалската ми проява в кабинета на Антъни. Басирам се, че беше побеснял, когато е видял последиците. Басирам се също, че Зигмунд Фройд много би се забавлявал, докато ми обяснява разрушителното ми поведение — и може би щеше да заключи, че освен собствените ми мъчителни асоциации с тая картина подсъзнателно съм се опитвал да привлека вниманието на Антъни и да пренасоча гнева му от Сюзън към себе си. Е, Зигмунд, не беше чак толкова подсъзнателно.

— Чао — извика Сюзън.

Седнах на бюрото и посегнах към телефона, но се поколебах. Инстинктът ми подсказваше да се обадя на Феликс Манкузо, обаче знаех как действа полицията и това щеше да е нарушение на протокола. Детектив Настаси нямаше да се зарадва. Както се беше изразил самият Настаси, феберейците нямаше да му кажат, даже гащите му да са се подпалили. Бях сигурен, че и той крие от тях съответната важна информация. Освен това беше обещал да им се обади.

От друга страна, някога бях поддържал лични отношения с Феликс Манкузо, смятах го за интелигентен и свестен и му вярвах. Бях му измислил и прякор, свети Феликс, обаче под филантропската му външност се криеше корав мъж, който явно приемаше лично престъпленията на мафията и Коза Ностра, в резултат, сигурен съм, на собствения си италиански произход — тоест неговите *paesanos* го караха да се срамува и това го вбесяваше.

Та, ако не друго, просто трябваше да поговоря с него, за да се подсигурия отвсякъде. Защото, ако се случеше нещо и не бях направил всичко възможно заради някаква си йерархия... е, това беше чисто теоретична вероятност, защото щях да направя абсолютно всичко, за да защита Сюзън. Поне единият от нас трябваше да го направи.

Набрах номера на мобилния му телефон и той отговори.

— Манкузо.

— Здравейте, господин Манкузо, обажда се Джон Сатър.

— А, здравейте, господин Сатър. На какво дължа удоволствието да ви чуя?

Феликс Манкузо бе доста официален тип: като поведение, маниер на говорене и като специален агент; и той беше юрист като мен, макар че това не го отнасяше към лошите.

— За съжаление, обаждам ви се горе-долу за същото като при последния ни разговор.

— Така ли? И за какво се отнася?

— Е, това е дълга история. Но като начало, през последните десет години отсъствах от страната и преди около две седмици се върнах на Лонг Айленд.

— Добре дошли.

— Благодаря. И се събрах с бившата си жена.

Пауза, после:

— Честито. Как е госпожа Сатър?

— Не много зле, като се има предвид, че пак живее с мен.

Той се засмя.

— Не се подценявайте, господин Сатър. Тя е късметлийка, че сте се върнали при нея.

Навярно намекваше за това, че Сюзън Сатър не само ми е изневерила с мафиотски бос, но го е и убила, а въпросният бос беше главен федерален свидетел срещу собствената си престъпна империя. И отгоре на всичко й се размина. Все пак се надявах, че Феликс Манкузо иначе не изпитва неприязън към нея.

— Е, с какво мога да ви помогна, господин Сатър?

— Не съм сигурен дали можете, но тук се получи една ситуация, която всъщност води началото си от случилото се преди десет години.

— Разбирам. Каква ситуация?

— Синът на Франк Белароса, Антъни, живее в Алхамбра — в една от новопостроените къщи...

— Знам. Каква ирония, а?

— Да, но проблемът не е в иронията, а в това, че Сюзън се върна от Хилтън Хед, откупи къщата си в имението Станхоуп и...

— Разбирам.

— Сигурен бях, че ще разберете. Тук е от около два месеца, а аз току-що се пренесох при нея.

— Ясно. Антъни Белароса отправи ли конкретна заплаха или друго изказване към нея, което да я кара да смята, че той я мрази или възнамерява да... да речем, да отмъсти за смъртта на баща си?

— Имате предвид вендета.

Господин Манкузо знаеше, че „вендета“ не е име на италиански мотоскутер.

— Уместно определение. Е?

— Той всъщност не е разговарял с нея. Но разговаря с мен и останах с впечатлението, че може би иска да си отмъсти.

— Разбирам. Как така сте разговаряли с Антъни Белароса?

Не очаквах с нетърпение този въпрос, като се има предвид, че Феликс Манкузо беше вложил страшно много време и сили в опит да ме спаси от самия мен, когато работех за Франк Белароса. Затуй и не изгарях от желание да му кажа, че със сина на боса сме обсъждали възможности за работа.

— Господин Сатър?

— Ами, Антъни си беше внушил, че може би, ще се съглася да възстановя връзката си с фамилията Белароса.

— Тъй ли? И как му е хрумнала тая идея?

— От Джак Уейнстейн, струва ми се. Сигурно си го спомняте.

— Помня го, естествено. Поредният кадърен адвокат, тръгнал по лош път.

Нямах нужда от лекции, обаче се нуждаех от услуга, затова го преглътнах и продължих:

— И самият Антъни смяташе така, отчасти защото някога чул от баща си, че Джон Сатър би бил доверен и ценен член на неговата организация. Франк Белароса казал на Антъни, че не познава друг с такава комбинация от ум и смелост като мен — прибавих, за да илюстрирам причините за заблудата на Белароса младши.

От отсрещния край последваха няколко секунди мълчание, после господин Манкузо каза:

— И?

Нямаше нужда от повече обяснения по тоя въпрос, затова му напомних:

— Казвам ви го само защото ме попитайте как се е случило така, че сме разговаряли с Антъни. Но същинският проблем е, че Антъни направи пред мен някои изказвания, които приемам като заплаха за Съюзън.

— Какви например?

— Ами, първо трябва да имате предвид, че с Антъни разговаряхме преди ние с госпожа Сатър да се съберем, което се случи преди два дни. Затова Антъни, струва ми се, се е чувствал свободен да направи въпросните забележки за Съюзън, като е смятал, че подобно на повечето бивши съпрузи, аз ежедневно се моля за смъртта на бившата си жена.

Господин Манкузо любезно се засмя и отново попита:

— Какво по-точно каза той?

Информирах го за част от изказванията на Антъни Белароса за Съюзън.

— Колко пъти разговаряхте с него? — по някое време ме прекъсна специалният агент.

— Четири.

— Сериозно?

Реших, че ще прибави: „И един е много“, обаче той премълча, затова му обясних защо трябва да държиш приятелите си близо до себе си, а враговете си — още по-близо.

— Според мен това го е измислил някой писател или сценарист — осведоми ме той.

Което ме разочарова — на мен ми звучеше като италианска народна мъдрост. Тъй или иначе, продължих:

— За последен път се видяхме в неделя... у тях.

— Наистина ли?

— Покани ме на вечеря.

— Тъй ли?

— Не останах за вечеря, естествено, но използвах възможността да му кажа да върви по дяволите и да престане да тормози мен и

бъдещата ми жена.

— И той как реагира?

— Не много добре. — Описах му част от престоя си в дома на Антъни, щастливата си среща с майка му и със старото ми приятелче Сали Да-да. Завърших с: — Последните думи, които ми каза Антъни в отговор на една моя реплика, бяха, цитирам: „Всичко това с нищо не променя извършеното от жена ти. Да го знаеш“.

Господин Манкузо помълча малко, после попита:

— Ходихте ли в полицията?

— Да. Вчера. Подадохме официална жалба.

— Бихте ли ми съобщили подробностите за отиването си в... трябва да е било във Втори участък, нали?

— Точно така. — Разказах му подробностите, споменах за детектив А. Дж. Настаси и че вчера е ходил в дома на Антъни Белароса, но Антъни явно не е бил в града. Щях да прибавя и предположението си, че е заминал при фамилията Готи в Спрингфийлд, обаче не исках да ме помисли за вътрешен човек на мафията. Все пак отбелязах, че детектив Настаси е един от полицаите, отзовали се на убийството в Алхамбра преди десет години, и според мен добре познава случая.

— От оная вечер останаха много недовършени неща — рече господин Манкузо.

— Не съм сигурен как детектив Настаси ще реагира на това, че съм се обаждал във ФБР — прибавих, без да отговоря на забележката му.

— Не се бойте, господин Сатър. След единайсети септември всички сме в един екип — в органите на реда се научихме да обменяме информация помежду си и да си сътрудничим.

Което не съответстваше точно на мнението на Настаси, но все пак отвърнах:

— Е, поне от тая трагедия да излезе нещо хубаво. В такъв случай ще го уведомя, че...

— Недейте. Оставете го на нас.

— Разбирам... е, в отговор на моето предложение детектив Настаси каза, че тая сутрин ще се свърже със Спецчастта за борба с организираната престъпност и ще ги информира за проблема. Знаете ли нещо за това?

— Не. Но ще се обадя на някои хора и ще ви звънна.

— Мислех, че ще искате да се срещнем.

— Като адвокат знаете, че ФБР няма пряка юрисдикция при лична заплаха, която няма отношение към вероятната връзка на Антъни Белароса с организираната престъпност — напомни ми специалният агент. — Това е работа на местната полиция.

— Ясно ми е. Но...

— Но навярно ще можем да им помогнем. Ще потърсим и някой федерален закон, който засяга вашия случай.

— Добре.

— Аз вече не съм в Спецчастта за борба с организираната престъпност — каза господин Манкузо. — Но... тъй като съм работил по случая и ме потърсихте специално, може да поискам да се срещнем. Тогава ще ви свържа със съответните хора от нашата служба, ако се налага. — И прибави: — Все още проявявам личен интерес към всичко това.

— Нима?

— Винаги съм проявявал, господин Сатър.

Разбихах, че проявява личен интерес към мен, сигурно в рамките на дългосрочно проучване за това как прависти с висок морал стават адвокати на мафията. А може би просто ме харесваше. Иначе интересът му, и личен, и професионален, трябваше да е свързан с цялостното подозрение, че прокурор Алфонс Ферагамо, когото, изглежда, малцина харесваха, умишлено е обвинил Франк Белароса за убийство, което не е извършил. И накрая, господин Манкузо нямаше как да се е зарадвал, когато правосъдното министерство — могъщият механизъм на бавното, но сигурно правосъдие, от което той беше мъничко колелце — прати Съюзън да си върви вкъщи, като я посъветва повече да не прегрешава.

— Тоя случай винаги ме е смущавал — замислено рече агентът.

— И мен. — И добавих: — Сега поне няма нужда да спасявате душата ми.

Той се позасмя и ми напомни:

— Миналия път не се справих много добре.

— Справихте се по-добре, отколкото си мислите.

— Хубаво. Надявам се, че сте научили нещо от случилото се.

— Всички научихме, господин Манкузо. Вие също.

Специалният агент се замисли.

— Да, всички научихме нещо за себе си и за действието или бездействието на правосъдието, господин Сатър. Но всичко е добре, когато свършва добре, и се радвам да чуя, че сте се събрали с госпожа Сатър.

Всъщност искаше госпожа Сатър да влезе в затвора — нищо лично, чисто професионално — обаче отвърнах:

— Благодаря. — И в интерес на затвърдяването на контакта го попитах: — А вие как сте?

— Отлично, благодаря. Оставах ми две седмици да се пенсионирам, когато самолетите събориха Близнаците. Сега съм в Смесената контратерористична спецчаст.

— Разбирам. Е, предполагам, че в последно време основното действие е там.

— За съжаление. Е, организираната престъпност далеч не е останала в миналото, но не е такъв проблем, какъвто беше.

— За мен е, господин Манкузо.

— Положението определя гледната точка — съгласи се агентът.

— Така е. Е, благодаря за интереса ви към случая.

— И аз ви благодаря, че сте се сетили за мен, господин Сатър. Благодаря ви и за доверието.

— Ами, скоро пак ще ставам данъкоплатец, господин Манкузо, та реших да се възползвам от някои държавни услуги.

Той пак се засмя: може би си бе спомнил колко съм забавен.

— Имате ли мобилен телефон, на който да ви открия?

— Срам ме е да призная, но нямам. Трябва да си открия кредит и тъй нататък. Но ще ви дам номера на госпожа Сатър. — Продиктувах му го. — Споменах ѝ за вас и ще ѝ предам, че сме разговаряли, за да не се изненада от обаждането ви, макар че може да ви се стори...

— Съкрушена ли?

— Какво е обратното на съкрушена?

— Ами... искате да кажете, че не е съкрушена от близостта и изказванията на Антъни Белароса, така ли?

— Точно това искам да кажа. Обаче аз съм обезпокоен.

— Съвсем основателно. Всъщност... е, не бива да ви безпокоя още повече, но двайсет години се занимавах с тия хора и смятам, че ги познавам по-добре и от самите тях. Тъй че, да, Антъни Белароса

трябва да направи нещо, независимо дали иска да поеме тоя риск. Трябва да се подчини на стария закон, иначе ще изгуби уважението на своите и позициите му ще отслабнат. Става дума за лична вендета, но и за положението му на бос.

— Разбирам. И бих искал да накарате госпожа Сатър да го разбере. Без да я плашите.

— Тя трябва да се страхува.

Не отговорих, ала фактът, че го чувам от специален агент Манкузо, ме стресна.

Той продължи:

— Все пак запазете спокойствие, вземете някои предпазни мерки и поддържайте връзка с полицията. Според мен има опасност, но едва ли е непосредствена.

— Защо смятате така?

— Ще го обсъдим, когато се видим. Ще направя всичко възможно да ви посетя утре. Свободен ли сте?

— Да, в момента съм безработен, както и госпожа Сатър.

— Моля, предайте й моите почитания.

— Непременно... — Понечих да приключа разговора, но внезапно ми хрумна нещо. — Може би ще имам още работа за вас, господин Манкузо.

— Може би трябваше да се пенсионирам.

Любезно се засмях.

— Свързано е със сегашната ви дейност в Контратерористичната спецчаст. — Той не отговори, затова продължих: — Човекът, който купи Станхоуп Хол, господин Амир Насим, е иранец по произход и в разговор миналата седмица ми намекна, че според него е обект на заговор за политическо убийство, организиран, струва ми се, в родината му.

— Разбирам.

Кой знае защо, това не го заинтригува особено.

— Е, ако искате, ще го обсъдим, когато дойдете.

— Моля, продължете.

— Добре... — Накратко му описах положението и завърших с думите: — Насим може да страда от параноя, но е възможно да има и други мотиви да сподели тревогата си с мен. За всеки случай обаче ви го съобщавам.

— Благодаря. Ще проверя сигнала ви. Както казваме сега на гражданите: „Ако видите нещо, съобщете“.

Реших, че това се отнася и до органите на реда, затова му напомних:

— Моля, обадете се на детектив Настаси.

Той ми пожела приятен ден и аз направих същото.

Е, като че ли се бях подсигурил отвсякъде — дори бях съобщил за евентуални терористични действия в квартала. Благодарение на чувството ми за отговорност към собствения ми живот и живота на близките ми поне това кътче от света беше станало малко по-безопасно, отколкото преди два дни.

След това заявление все пак трябваше да потърся пушката.

Слязох в мазето и прекарах половин час сред кашони с багаж, повечето надписани, ала никой с обозначение „Пушка“ или даже „Гаджета, пепел на“.

Обаче намерих един кашон с надпис „Джон“. Реших, че се отнася за мен. Емили Поуст щеше да ме посъветва да не го отварям. Само че аз имах оправданието, че Сюзън е преровила вратарската къщичка... нещо повече, пушката можеше да е тук, макар че кашонът беше малко къс. Тъй или иначе, разрязах лепенката с макетния нож, който бях намерил, и отворих капака.

Вътре намерих купчини любовни писма, картички, снимки и глупави сувенири, които бях носил на Сюзън от различни командировки.

Върху по-старите материали лежаха и няколко разпечатани имейла. Извадих единия и видях, че е от Сюзън до мен в Лондон, отпреди четири години. „Джон, съжалявам за леля Корнелия. Ще присъствам на погребението в Ню Йорк и Едуард ми каза, че ти също ще дойдеш. Просто исках да знаеш. Надявам се да се видим. Надявам се също, че си добре. Сюзън“.

Там беше и моят отговор: „Ще дойда, както ти е съобщил Едуард“.

Кратко и не особено мило.

Нямах представа защо го е разпечатала. Е, имах представа, естествено, и странно нещо — а може би не чак толкова странно, — сърцето ми се сви от болка. Тя се беше опитвала да ми подаде ръка и аз не я бях поел.

Но както казват господин Манкузо и Уилям Шекспир, всичко е добре, когато свършва добре. Дори да бяхме изгубили няколко години, които не биваше да бъдат изгубени.

И докато стоях в мазето с разпечатката на тоя имейл в ръка, все още ненамерил пушката, с обезпокояващите думи на Феликс Манкузо, кълнящи в главата ми, и с миналото, хвърлящо дълга сянка над светлото ми бъдеще със Сюзън, изведнъж ми хрумна, че трябва да убия Антъни Белароса.

40.

Сюзън винаги се връщаше от джогинг в имението през розовата градина, затуй седнах да я почакам на верандата с бутилка студена вода и пешкир. Нямаше я повече от час и макар че не се тревожех, не бях и съвсем спокоен. Дойде ми наум, че вече не можем да живеем така.

Бях взел със себе си един от безжичните й телефони и набрах номера на джииесема й. Отговори ми гласова поща. Оставих съобщение и реших да я потърся.

Взех безжичния телефон, който имаше ограничен обхват, но по-добре малко, отколкото нищо, излязох от къщата и се качих на форда.

Телефонът иззвъня. Отговорих.

— Джон Сатър.

С облекчение чух гласа на Сюзън.

— Тук съм... — Задъхваше се. — На верандата.

— Веднага идвам.

Върнах се отзад. Сюзън стоеше на пътеката в розовата градина, наведена напред, с ръце, опрени на коленете, и дишаше дълбоко. Ако не се смятаха маратонките, беше чисто гола.

Реших, че трябва да я попитам.

— Къде са ти дрехите?

Тя дълбоко си пое дъх.

— Ааа... анцугът ми е за пране, а ти каза да не нося гащета, тъй че не ми остана друго. — И прибави: — Страхотен джогинг.

Не й се вързах, обаче влязох в тон.

— Страхотна идея. Къде си носеше телефона?

— Не питай.

Зачудих се дали е включен на вибриране.

Сюзън се качи на верандата, остави мобилния си телефон на масата и избърса потното си лице и тяло с пешкира. Отпи голяма глътка вода от бутилката.

— Видях Насим и той удвои офертата си.

Усмихнах се.

— Ако бях на негово място, щях да ти платя, за да останеш.

Тя положи пешкира и голото си дупе на плетения стол и вдигна крака върху масата. Помоли ме да ѝ събуя маратонките, което направих, заедно с чорапите. Сюзън зашава с пръстите на краката си, което означаваше, че трябва да ѝ разтрия ходилата. Подчиних се, докато тя поливаше косата си с вода и после пак пи. Накрая отметна глава и дълбоко си пое дъх.

— Ти какво прави?

— Пилатес.

Сюзън се усмихна.

— Време е за коктейли и е твой ред да ги забъркаш. — И нареди: — „Грей Гуус“ със сок от боровинки.

— Може ли да ти донеса и дрехи, докато съм вътре?

— Не. Много ми харесва да съм гола.

Нямаше място за спорове. Отидох в кухнята и ѝ приготвих коктейла. На себе си сипах дюърс със сода. Освен това напълних купичка с фъстъци, за да създам илюзията, че не всичко се свежда само до пиенето.

Няколко думи по тоя въпрос. В нашия съвършен рай се пиеше много и съм убеден, че продължава да е така. Най-често заради компанията, не просто свирепо наливане, макар да съм сигурен, че мнозина поркат здраво и вкъщи. Във всеки случай ние със Сюзън бяхме в долния край на седмичната консумация на алкохол в района, обаче според стандартите, да речем, на някой окръг със сух закон в Средния запад щяха да ни задължат със съдебна заповед да ходим на сбирките на Анонимните алкохолици и публично да ни заклеят от амвона. И което е по-важно, тъй като на Златния бряг току-що ни бяха обявили за съмнителни, щяха да ни посъветват да ограничим консумацията на алкохол.

Изнесох всичко с табла на верандата и забелязах, че Сюзън е измъкнала отнякъде анцуга си и го е хвърлила на стола, на който протягаше краката си. Пешкирът ѝ беше наметнат върху раменете и висеше над гърдите ѝ от благоприличие.

Дадох ѝ чашата и се чукнахме.

— За лятото — предложих аз.

Седнах и изпихме напитките си и изядохме фъстъците; наслаждавахме се на тишината и лекия ветреца, който шумолеше в

клоните на високите дървета оттатък розовата градина.

— Малко се разтревожих — казах по едно време.

Отговорът ѝ се забави няколко секунди.

— Прекалено много се тревожиш.

Очаквах го, затова отвърнах:

— Наистина има основание за тревога.

— Знам, но... какво повече можем да направим?

Можехме да направим много неща, само че не ѝ се искаше.

— Потърсих пушката в мазето, но не успях да я открия — осведомих я.

— Може да е някъде другаде.

— Ако до утре не я намерим, ще купя друга. Или карабина.

— По-добра съм с пушка — напомни ми тя.

И с пистолета я биваше, обаче това беше болна тема.

— Докато те нямаше, разговарях с Феликс Манкузо.

Сюзън кимна. Продължих:

— Той иска да се срещнем, може би утре. Дадох му номера на джиесема ти.

— Крайно време е да си купиш мобилен телефон.

— Въпросът е в друго.

— Товариш ми сметката.

— Сюзън... наистина трябва да си извадиш главата от пясъка и да започнеш да ми помагаш.

— Добре. Ще направя каквото ми кажеш.

Естествено, това са женски приказки, означаващи „Ти си грубиян и пълен лайнар, а аз съм неволна жертва на твоя деспотизъм, но ще направя каквото ми кажеш, скъпи“.

— Нима не изпълних нареждането ти да бягам в имението, да си взема джиесема и да не нося гащета? — попита тя. — Погледни ме само. Заради теб трябваше да тичам гола!

Трудно е да се сърдиш на красива гола жена. Все пак я посъветвах:

— Когато изпълняваш нарежданията ми, не ги взимай съвсем буквално.

Сюзън помълча няколко секунди и вече по-сериозно отвърна:

— Никой не обича да съобщава лоши новини. Ти си само вестоносецът. Посланието ми е ясно.

— Знам.

— И те обичам, задето се тревожиш за мен.

Искаше ми се да ѝ кажа, че Феликс Манкузо споделя тревогата ми, но щеше да е по-добре той сам да ѝ го съобщи.

Качихме се в спалнята и Сюзън ме осведоми:

— Тичането ме възбужда.

Погрижихме се за това, после заедно взехме душ. Докато се обличахме за вечерята в „Крийк“, джиесемът ѝ извъня и тя погледна дисплея.

— Май търсят теб.

Взех телефона и чух гласа на Феликс Манкузо:

— Какво ще кажете за утре сутринта в десет?

— Чудесно. Знаете къде сме.

— Да.

Всъщност той беше идвал два пъти по работа — първия път ме докара от Манхатън след опита да очистят Беларус, а втория ми съобщи, че жена ми току-що го е убила в съседното имение.

— Идеално. — Затворих и се обърнах към Сюзън. — Утре в десет. Искam да присъстваш.

— Разбира се, скъпи.

Подкарах лексуса на Сюзън по дългата алея и подминах вратарската къщичка, която сега изглеждаше мрачна и изоставена. След ден-два Насим може би щеше да настане там свои хора, освен, естествено, ако не решише, че всъщност никой не се опитва да го убие. Моите тревоги бяха по-основателни, затова нямах нищо против да минавам през Чекпойнт Насим, за да стигна до дома си. Абсолютно всеки вид охрана щеше да е от полза, макар да си напомних, че убийците на Антъни Беларус може да нанесат удара си навсякъде.

По-непосредствен проблем представляваше завръщането ми в кьнтри клуба. От оптимистична гледна точка, никой не е бил очистен там на вечеря, въпреки че съм го обмислял, когато сътрапезниците ми са ме отегчавали до смърт.

— За протокола, не горя от нетърпение да отида в „Крийк“ — казах на Сюзън.

— Не се бой, с мен си — отвърна тя.

— Да бе. — Все още не разбирах защо нея са я приели отново, въпреки че е извършила убийство, а мен ме изхвърлиха, задето заведох мафиотски бос на вечеря. Е, разбирах де — тя само беше нарушила закона, докато аз бях нарушил неписания правилник на клуба. Пък и Съюзън беше от Станхоупови. Що се отнася до любовната ѝ връзка с Боса, Който Дойде На Вечеря, както казах, това беше прекалено пикантно, за да я изритат. Даже трябваше да я поощрят с едногодишно безплатно членство.

„Крийк“ е на десет минути път с кола от Станхоуп Хол и преди да измисля сериозно основание, за да обърна назад, вече бяхме на дългата трилентова алея, която водеше към клубната сграда.

Кънтри клубът „Крийк“ е много приятно място с игрище за голф, плаж със сламени колибки на Залива, тенис кортове и къщи за гости, в които за кратко можеха да отседнат Станхоупови. Или пък аз. Клубната сграда е стар господарски дом, който все още излъчва очарование и изящество. Храната се сервира след няколко коктейла и става още по-вкусна след една-две бутилки вино. Обслужването понякога е ексцентрично, обаче това е част от чара, както се опитах да обясня на господин Франк Белароса по време на гостуването му там с жена му Анна. Франк не успя съвсем да разбере старата традиция на блудкава клубна храна и шантаво обслужване, което го определяше като наивен простак. Оная вечер имаше и други проблеми с неговото гостуване, естествено, например облеклото на семейство Белароса, спречкването на Франк с Ричард, стария сервитьор, който работеше там от цяла вечност, и както споменах, нереалистичното и непонятно желание на дон Белароса да стане член на клуба. Слава богу, успях да избягна тая неловка ситуация, когато Съюзън го застреля.

Спрях на малкия паркинг и влязохме. Съюзън се регистрира и прескочихме бара и коктейлната, които бяха фрашкани и изобилстваха с неприятни възможности. Заведоха ни направо в трапезарията и ни настаниха на ъглова маса за двама, после взеха поръчките ни за напитки.

Тая вечер нямаше много хора, но видях няколко познати лица, макар и не бивши приятели или клиенти.

— Щастлив ли си, че си тук? — попита Съюзън.

— Когато съм с теб, скъпа, съм щастлив навсякъде.

— Добре. Някоя вечер ще доведем нашите тук.

— Ако им харесва, очаквам го с нетърпение — уверих я.
Изглеждаше малко скептична, но все пак отвърна:
— Те ме обичат и искат да съм щастлива.
— Значи всички имаме нещо общо.
— Може да направим тук приема за сватбата ни — предложи тя.
— Не ми се ще пак да вкарвам баща ти в такива разходи. Искам да кажа, същия съпруг и тъй нататък.
— Този път ще платим ние — осведоми ме Сюзън.
Зачудих се кой е платил сватбата и с Дан еди-кой си.
— Хайде да я отпразнуваме в тесен кръг.
— Може да я направим навън в къщата за гости.
— Не забравяй да поканиш Насимови. Те обожават празниците.
— Нашият прием в Станхоуп Хол беше най-голямото светско събитие през лятото — спомни си тя.

Явно забравяше, че въпросното събитие имаше тематичен характер и наложената от баща ѝ тема можеше да се определи като „Да си припомним Втората световна“ — с хранителни дажби, недостиг на алкохол и затъмняване на осветлението след 22:00.

— Беше паметна вечер — отбелязах.
Внезапно ѝ хрумна добра идея и тя възкликна:
— Джон, хайде да го направим в „Сиуанака“! — Погледна ме и продължи: — Там се запознахме, ти си ветроходец — ще е идеално.

Всички тия сватбени приказки ме нервираха и за да приключим с въпроса, се съгласих.

— Идеално.
— Чудесно. Утре ще се обадя да проверя коя дата е свободна.
— Обади се и на мен да видиш дали съм свободен.
Тя го прие добре и се усмихна.

Сервитьорката донесе напитките, скромно бяло вино, и ни остави менюто.

Чукнахме се.
— Любовта повторна е още по-прекрасна! — цитирах старата песен на Бинг Кросби.
— Много си мил.

Прегледах менюто, за да видя дали са добавили италианско ястие след гостуването на прочутия мафиотски бос. Телешко Белароса?

Любимите картечни кюфтета на боса? Автоматични спагети с истински гилзи?

— Поръчай нещо разумно — посъветва ме Сюзън.

— Мислех си за „пилешко с бронезилетка“.

— Къде го прочете?

— В предястията, третото от горе надолу.

Тя провери.

— Това е „пилешко с броколи“.

— Ааа... да бе. С броколи. — Оставих менюто. — Не мога да чета на тая светлина. Поръчай ми ти.

Келнерката се върна и Сюзън поръча мешана салата за двама и две задушени трески, от което ми потекоха слюнки само като си ги представих.

Тъй или иначе, вечерята в „Крийк“ мина приятно и необезпокоявано от познати.

На излизане обаче се озърнах към бара и коктейлната и видях много стари познайници, неколцина от които ни забелязаха. Една жена на масите даже ми заприлича на майка ми. Всъщност наистина беше тя. Седеше с още четири дами на нейната възраст.

Не ме видя обаче и аз продължих към изхода.

Не се бяхме срещали от погребението на леля Корнелия преди четири години, макар че се чувахме по телефона горе-долу веднъж месечно и си разменяхме съответните поздравителни картички. Бях я поканил и в Лондон, но подобно на множество активни възрастни граждани в последно време, тя беше страшно ангажирана. Всъщност пътуваше непрекъснато с „Елдър Хостел“, фирма, организираща пътувания за хора от третата възраст — не в Лондон, а на екзотични места, позволяващи ѝ да общува с природата и да се среща с туземци, които бяха мъдри, благородни, нематериалисти и сигурно нехигиенични. Затуй не се изкуши от предложението ми да я заведа в Музея на империалистическите войни.

Хариет се нареждаше сред основателите на Вътрешно противоречивата социалистическа партия и отказваше да членува в частен клуб по принципни съображения, обаче не се колебаеше да гостува на мен или някой друг. И сега, след смъртта на баща ми, явно гостуваше на Вдовишкия клуб „Вино и рев“, както го наричаха някои членове. По-рано често виждах тия дами в коктейлната — пиеха вино

или шери и разговаряха за непрежалимите си покойни съпрузи с много повече обич, отколкото са изпитвали към тях, когато тия досадници още са били живи.

Последвах Сюзън навън, но после спрях и заявих:

— Време е да се изправя пред звяра.

— Какво искаш да кажеш?

— Майка ми е в коктейлната.

— Ужасен си, Джон! Върви да я поздравя!

Върнахме се и се насочихме към коктейлната.

Хариет ни забеляза още с влизането, изправи се и нададе радостен писък.

— Джон! Джон! — После се обърна към приятелките си. — Момичета! Това е синът ми Джон! О, благословената Съдба ми се усмихва тази вечер!

Това не бяха точните й думи. Всъщност напълно изгуби дар слово, толкова силно се развълнува.

Приближихме се до масата и Сюзън взе инициативата, наведе се и прегърна и целуна своята някогашна и бъдеща свекърва. Последвах примера й.

Хариет ни представи на приятелките си с думите:

— Дами, това е синът ми Джон, когото, струва ми се, някои от вас си спомнят, а това е бившата му жена Сюзън Станхоуп, която, струва ми се, всички познавате или поне познавате родителите й. — После ни представи четирите дами и аз наистина си спомнях Веселите вдовици или техните покойни съпрузи, някои от които ми се бяха сторили живи при последната ни среща.

Хариет беше облечена изискано в селски стил от 70-те години на XX век и сигурно носеше същите сандали, с които е участвала в първата си антивоенна демонстрация. Това е било преди Виетнам, тъй че се е отнасяло за друга война, ама и до ден-дневен си остава загадка коя точно. Майка ми има дълга сива коса, с която според мен е родена, и единствените й накити са дело на преебани от западната цивилизация туземци, които сега й връщат услугата.

Поговорихме с дамите около минута и усетих, че някои хора на бара и по масите приказват за нас. Не бях привличал такова внимание в бар, откакто преди десет години пихме коктейли със семейство Белароса на същото място.

Хариет не ни покани да седнем, затуй Сюзън използва възможността да каже на майка ми и нейните приятелки:

— Ще ви отмъкна Хариет за малко, ако нямате нищо против.

Хариет се извини и излязохме във фоайето. Даже да се чудеше защо сме заедно с бившата ми жена, майка ми не се пръскаше по шеговете от нетърпение да узнае и просто погледна Сюзън, която я осведоми:

— Джон иска да ти каже нещо.

Наистина исках да ѝ кажа адски много неща, обаче устоях на изкушението.

— Със Сюзън се сдобрихме.

Хариет кимна.

Продължих:

— И отново ще се оженим. — Поднесох ѝ следващата добра новина: — И се прибирам от Лондон.

Тя кимна повторно, после погледна Сюзън, като че ли искаше от нея да потвърди тая глупост.

— Никога не сме преставали да се обичаме и Джон ми прости — чисто и просто ѝ рече Сюзън.

Хариет отговори така, като че ли някак си е знаела всичко това и е репетирала подходяща реплика.

— А ти прости ли му?

Подвеждащ и нахален въпрос, ала Сюзън отвърна:

— Обсъдихме всички рани, които сме си нанесли един на друг, загърбихме всичко и сме готови да продължим живота си.

Майка ми ни погледна.

— Е, деца... — така ни наричаше, — трябва да призная, че това е много внезапно и не съм сигурна какво да кажа.

Стига, Хариет, кажи просто: „Майната ви“ и се връщай при приятелките си.

— Искам да си щастлива за нас — не се предаваше Сюзън.

Майка се измъкна с въпрос:

— Разговаряхте ли с Уилям и Шарлот?

— Искахме ти да научиш първа, макар че се обадохме на Едуард и Каролин и те страшно се зарадваха.

— Сигурно.

— Ще сме ти благодарни, ако не го споменаващ пред никого, докато не го направим ние — продължи Сюзън.

Хариет кимна за пореден път.

— Съмнявам се, че вашите ще го одобрят, Сюзън.

— Бихме искали да получим тяхното одобрение, но сме готови да минем и без него — заяви моята бивша и бъдеща жена.

— Сериозно?

Тоест Хариет се надяваше да разберем, че думата „одобрение“ в тоя контекст означава „пари“.

— С Джон сме обсъждали всичко това — осведоми я Сюзън.

— Добре. Но се надявам повторната ви женитба да не отчужди родителите ти от техните внуци.

Определение на „отчуждавам“: да бъдеш изключен от завещание, да ти отрежат издръжката, дядо ти да закрие попечителския ти фонд. И това от жена, която не вярваше в наследеното богатство, освен, естествено, ако мръсните стари феодални пари не отиват в джобовете на внуците ѝ. Хариет беше синоним на вътрешни противоречия и лицемерие.

— Не виждам защо нашата повторна женитба да се отрази на отношенията между родителите ми и техните пораснали внуци — заяви Сюзън.

— Надявам се да е така.

Нещо започвах да губя търпение с тоя учтив и заобиколен разговор, затова казах на майка ми:

— Няма нужда да се радваш за нас, да ни даваш благословията си и даже да идваш на сватбата ни. Но не се бъркай в чуждите работи.

Хариет ме погледна така, сякаш се опитваше да разбере кой съм или как съм се озовал на този свят — и в момента пред нея.

— Държиш се грубо, Джон.

Продължих да се държа грубо.

— За Бога, Хариет, животът е прекалено кратък, за да висиш така — без да ни се усмихнеш, да ни прегърнеш или да ни кажеш поне една добра дума.

— Джон... — тихо се обади Сюзън.

Заявих:

— Тръгваме си. Приятна вечер, майко.

Тръгнах към изхода и Хариет ме повика:

— Джон.

Обърнах се. Тя се приближи, спря и впери очи в мен. Погледите ни се срещнаха.

— И аз бих искала усмивка, прегръдка или поне една добра дума от теб.

Страшно я бива в миг да се превръща от агресор в жертва, от гонител в мъченица, от снежната царица в плюшено мече. Затова реагирах както винаги, откакто като малък я разбрах — силно я прегърнах и се целунахме и помирихме до следващия път, когато прекалеше.

Сюзън се усмихваше и тримата си спретнахме мила и топла групова прегръдка. Точно в този момент бих дал две години от живота си за троен скок, както, сигурен съм, и Хариет.

Тъй или иначе, продължихме да се усмихваме и майка ми ни рече:

— Новината ме изненада, но естествено, че съм щастлива за вас.

— Знаех си — заяви Сюзън и прибави: — Джон е най-прекрасният мъж на света и е единственият, когото съм обичала.

Не бях съвсем убеден във втората част, а Хариет — в първата, обаче майка ми отвърна:

— Това е прекрасно.

— Прекрасно е, че пак съм тук — обадох се и аз.

Сюзън ме стрелна с ядосан поглед и се обърна към майка ми.

— Оставяме те да се върнеш при приятелките ти.

— Предполагам, че скоро ще се видим на погребението — отговори Хариет.

— Не знам дали си чула, но Етел изпадна в кома.

Майка ми кимна.

— Да, чух. Боя се, че крайт наближава — предсказа тя и завърши с хвалебствие: — Етел Алърд е чудесна жена.

Е, нямаше начин Хариет Сатър да не смята така.

Сбогувахме се и със Сюзън се насочихме към колата.

— Радвам се, че свършихме с това — рече тя.

Не бях сигурен дали има предвид моето идване на вечеря в клуба, или срещата с лейди Макбет.

— Няма да е лесно, нали? — проникателно надникна в бъдещето Сюзън.

Използвах възможността да предложа:

— Според мен трябва да се отдръпнем встрани.

— Вече го направихме. Върнахме се. — Тя прибави: — Заедно.

— Прекрасно е, че пак съм тук — уверих я.

— Майка ти изглежда добре.

— Сама си прави грима от рециклирани медицински отпадъци.

Главно кръв и жлъчка.

— Джон...

— Мислиш ли, че двамата с теб сме осиновени?

— Въпреки всичките си недостатъци, те ни обичат — изтъкна Сюзън.

— Е, преди две минути стана свидетелка на тая странна обич.

Нямам търпение да видя как ще го преглътнат вашите.

Тя се замисли за миг и се усмихна.

— Може пък ние да сме причината.

— Може и да си права.

Качихме се в колата и потеглихме към Станхоуп Хол. След разговора с Феликс Манкузо не горях от желание да вляза в къщата за гости вечер, обаче Сюзън нямаше такива притеснения и говореше за бъдещето ни, докато аз си мислех за следващите десет минути.

41.

Дъждовни облаци скриваха луната и правеха нощта непрогледна. Бях помолил Сюън да шофира и когато стигнахме до затворения портал на Станхоуп Хол, натиснах бутона на дистанционното. Двете крила бавно се отвориха навътре.

Продължихме покрай вратарската къщичка и порталът автоматично се затвори зад нас.

Тристаметровата алея, която водеше до къщата за гости, беше тясна, извита, мрачна и от двете ѝ страни се издигаха огромни дървета, ала Сюън винаги виждаше в това по-скоро предизвикателство, отколкото опасност, така че започна да набира скорост.

— Намали.

— Джон...

— Спри!

Тя удари спирачки.

— Какво...

Пресегнах се и изключих фаровете.

— Продължавай. Бавно.

Сюън ме погледна, после разбра и бавно потегли по алеята. Чакълът хрущеше под гумите.

— Не мога да повярвам, че трябва да го правим — тихо каза тя.

— Насим го прави всяка вечер — се пошегувах, за да разведрия обстановката.

Помолих я за джиесема ѝ и Сюън ми го даде. Набрах номера на полицията, но не натиснах бутона за обаждане.

Къщата за гости се появи на стотина метра отляво. Видях и светлините на Станхоуп Хол, който е на около четиристотин метра по-нататък. Ако ни наблюдаваше с бинокъл, Насим можеше да си помисли, че сме терористи и идваме да го убием.

Приближихме къщата за гости. Вътре светеше. Две външни лампи също светеха — над входа и на каменния стълб на завоя за Станхоуп Хол. Сюън зави наляво и влезе в отбивката.

— Заобиколи в предния двор.

Тя се подчини и обърна джипа към отбивката.

Дадох ѝ мобилния телефон и ѝ казах:

— Ще проверя къщата, а ти стой тук и бъди готова бързо да потеглиш и да се обадиш в полицията. — Прибавих: — И натисни паникбутон на връзката с ключовете си.

— Джон, ако смяташ, че има опасност, хайде просто да отидем на хотел.

— Не смятам, че има опасност, но трябва да вземем нормалните предпазни мерки.

— Това не е нормално.

— Вече е. Стой тук. — Усмихнах се. — И не заспивай.

— Джон...

Слязох от джипа, отидох при входната врата и проверих дали е заключена, после тръгнах към страничната алея, която водеше към розовата градина, за да видя дали има отворени или счупени прозорци.

Заобиколих към задната веранда, проверих прозорците и вратите и надникнах вътре. После отидох от другата страна на къщата. Когато стигнах до ъгъла, нещо помръдна в мрака. Вцепених се.

Бях оставил включена в дневната една лампа, която осветяваше част от страничната морава. Някой влезе в осветения участък. Беше Сюън.

— Всичко изглежда наред.

— *Казах* ти да останеш в колата.

— Нали останах. После слязох. Много дълго те нямаше.

Страшно и се ядосах, но в същото време бях впечатлен от смелостта ѝ. Сюън не е от плахите, не обича заповеди и не понася мъже, които искат да я защитават. Бях го виждал десетки пъти в морето и по време на езда. Затова спокойно ѝ казах:

— В казармата ме научиха, че всички трябва да изпълняваме заповедите и да правим само каквото са ни казали, за да няма изненади. — Отбелязах: — Ако бях въоръжен, можех да те застрелям.

— Изчакай да се оженим.

Доникъде нямаше да стигна с логика, затуй се отказах, отидох при кухненската врата, отключих я и наредих:

— Чакай тук.

Влязох, уверих се, че вратата на мазето е заключена, после набързо обиколих първия етаж, като включвах лампите във всяко

помещение. Както вече казах, къщата е голяма и нямах намерение да я претърсвам стая по стая при всяко наше прибиране. Но засега, докато полицията не разговаряше с Антъни Белароса, докато аз не се срещнех с Феликс Манкузо и докато не се снабдяхме с оръжие, щях да го правя, поне вечер. Да не говорим, че проверката показваше на Сюзън, че опасността е реална.

Тя не изчака навън и влезе във вестибюла. Отново ѝ наредих:

— Чакай *тук*. — Качих се на втория етаж и проверих петте спални, после се върнах долу и я заварих в кабинета. Явно имаше проблем с думата „тук“.

Тъкмо отваряше имейла си.

— Нашите пристигат утре... — И след като ми обясни кога и как Уилям и Шарлот ще яхнат метлата, прибави: — Полетът на Едуард е в четвъртък вечер, а Каролин моли да ѝ съобщим, когато Етел почине, за да вземе влака и да дойде за поклонението.

— Добре. — Забелязах, че лампичката на телефонния секретар мига, и го включих на външно прослушване. Разнесе се умореният и напрегнат глас на Елизабет: „Мама почина тази вечер в осем и петнайсет. — Последва кратка пауза. — Ще ви се обадя утре, за да ви съобщя подробностите за погребението. Още веднъж ви благодаря, че сте толкова добри приятели“.

Помълчахме за миг, после Сюзън набра номера на Елизабет. Отговори телефонният секретар.

— Много съжаляваме, Елизабет — каза Сюзън. — Но знаем, че тя е намерила покой при Господ. Ако можем да помогнем с нещо за погребението, моля те, обади ни се.

Наведох се към телефона.

— Обади ни се. Не се мъчи да организираш всичко в траурния дом сама. Бихме искали да се включим и ние.

Сюзън затвори и каза:

— Спомням си смъртта на Джордж. Тогава си помислих, че завършва една епоха... и че с него си отива късче от детството ми.

Отидох при бара.

— Нещо за пиене?

— Да. Каквото и да е.

Сипах две брэндите, докато Сюзън разпращаше имейли и информираше съответните хора за смъртта на Етел.

Ето че Етел Алърд бе мъртва. Както и Джон Готи, спомних си. Двата бяха починали с разлика от броени дни. Бях сигурен, че освен тоя факт между тях не е имало почти нищо общо. И все пак смъртта на тия двама души поставяше отпечатъка си върху моя живот — смъртта на Етел ми беше помогнала да се завърна у дома, а смъртта на Готи можеше да пусне на свобода зъл дух, чакал в бутилката десет години.

Чукнахме се.

— За Етел — каза Сюзън.

— Етел ме върна у дома — казах.

Сюзън кимна и направи не чак толкова неочаквано признание:

— Аз я помолих да ти приказва за мен.

— Знам.

— Много егоистично от моя страна да искам такова нещо от умираща жена.

— Струва ми се, че тя с удоволствие изпълни молбата ти — уверих я.

— Да, и на мен ми се струва така — съгласи се Сюзън.

Взехме чашите си горе, съблякохме се и си легнахме.

Поговорихме си, почетохме, после Сюзън заспа. Аз станах и слязох в мазето да потърся пушката. И пак не успях да я намеря, затова отидох в кухнята и взех един дълъг готварски нож, върнах се в спалнята, заключих вратата и избутах скрина пред нея.

Седнах на леглото, замислен за всички събития, които се бяха случили в определена последователност, за да се озова в тая стая с готварски нож на нощното шкафче.

Е, можеше да е и по-лошо — например да изчезна в морето. Или още по-зле — да се ожения. Или по-добре — Франк Белароса да намери оня ресторант в Глен Коув преди десет години и никога да не види нито Алхамбра, нито Сюзън Сатър.

Но едни неща се случват, а други — не, хората живеят и умират и накрая трябва да престанеш да се чудиш защо е така, и да започнеш да мислиш поне с един ход пред оня, който ти готви фатален удар.

Угасих лампата, ала останах полубуден през цялата нощ.

През нощта валя, поради което трудно щях да чуя, ако някой се опита да проникне в къщата.

Седнах на леглото и погледнах спящата до мен Сюън — все още ми се струваше невероятно. Още по-невероятно изглеждаше това, че Сюън е нарочена. Е, бях я изпуснал в полза на Франк Белароса, обаче нямах намерение да я изгубя заради Антъни.

Прекарах една безкрайна нощ и мисля, че се самонавивах заради думите на Феликс Манкузо: „Тя трябва да се страхува“. Радвах се, че специалният агент ще дойде, за да му кажа, че не ми е дал да мигна цяла нощ. Сюън не можеше да се оплаче от същото.

Не съм параноик и докато обикалях света с яхтата си, не носех пушка на борда, за разлика от повечето моряци, които срещах по пътя, въпреки че малцина бяха отказали да работят за мен по тая причина.

Но веднъж край сомалийския бряг все пак ми потръбна оръжие и се наложи да се задоволя със сигнален пистолет. Размина ми се, ама за малко. После отстъпих пред действителността и в Аден си купих АК-47, който се намираше там по-лесно от бутилка скоч, пък и поевтино.

И скоро осъзнах, че спя по-спокойно с калашника на борда. Чудех се как съм изкарал толкова време без него. Действителността е кофти, обаче витаенето в облаците или криенето на главата в пясъка може да се окаже фатално.

Макар и сиво и дъждовно, разсъмването ме изпълни с облекчение. Естествено, може да убият човек по всяко време, обаче първичният инстинкт ни кара да бодърстваме, когато би трябвало да спим — нощните хищници излизат на лов, когато ние потънем в сън.

Станах, облякох си халата и за пореден път слязох в мазето. След петнайсет минути търсене се убедих, че пушката или е останала в Хилтън Хед, или носачите са я откраднали. Е, лесно можех да купя каквато пушка или карабина поискам в тукашния магазин за спортни стоки. Бог да благослови Втората поправка на конституцията и частните оръжейни магазини. Беше по-лесно даже и от Аден.

Въпреки конституционното ми право да нося оръжие обаче тук беше изключително трудно да получа разрешение за притежаване на пистолет, от какъвто всъщност имах нужда, когато със Сюзън излизаме навън. Бях почти сигурен, че Антъни Белароса и Коза Ностра нямат такъв проблем.

Качих се горе и заварих Сюзън да седи на кухненската маса по бялото си боди, което подчертаваше тена ѝ. Четеше женско списание за фитнес, разсеяно поглъщаше витамини и ги промиваше със сок от моркови, който имаше цвета на косата ѝ.

Вдигна поглед от списанието и каза:

— Добро утро.

Бях малко недоспал и ядосан заради пушката и изобщо не бях в най-добро настроение в тая сива сутрин, така че не отговорих.

— Какво прави в мазето? — поинтересува се Сюзън-.

— Пробвах зимните ти рокли.

— Много е рано, Джон.

Забелязах, че кафемашината работи, и си сипах чаша кафе.

— Налей си сок от моркови — предложи тя.

— Благодаря, вече ми биха инжекция сок от нар.

— *Наистина* е много рано за това.

— Сигурна ли си, че си донесла пушката от Хилтън Хед?

— Да. И помня къде я оставих.

— Браво. Къде?

— На тавана.

— Нали ми каза, че е в мазето?

— В мазето, на тавана... Все тая.

— Нима? Добре... значи, ако се кача на тавана...

— Вече се качих. — Тя посочи към килера. — Ето я там.

— Ох! — Отворих вратата и видях пушка в калъф, облежната на стената между бърсалката за пода и метлата — изобщо там, където се държат дълги неща.

Взех пушката, извадих я от калъфа, проверих дали е на предпазител и я разгледах.

Двуцевна „Берета“ дванайсети калибър, произведена в Италия. Върху ореховия приклад имаше пиричнена плочка, на която беше гравирано името Сюзън Станхоуп Сатър. Пищният растителен орнамент на хромираната рама беше инкрустиран със злато.

Предполагам, че струваше десетина хиляди долара. Може би беше сватбен подарък от Сали Да-да, с благодарност за Сюзън, задето е очистила Франк Белароса.

— Дан ми я купи, когато постъпих в тамошния стрелкови клуб — избави ме тя от съмненията ми.

Дан очевидно не бе знаел какво се е случило с предишното й гадже.

— Можеш да я продадеш и да вземеш друга, ако искаш — предложи Сюзън.

Явно трябваше да реша дали оръжието има сантиментална стойност за нея — мили спомени за това как с Дан са стреляли по панички или са гърмели по патици в някое блато.

Тя ме избави и от тия ми съмнения:

— Дан не идваше да стреля с мен. Ходеше на голф. Непрекъснато.

— Ще я задържим — успокоих я. — Нали името ти е написано на нея.

Сюзън сви рамене и отново се задълбочи в списанието си.

Отворих пушката, за да видя дали не е оставила патрони в затвора, и надникнах в цевите. Бяха съвсем чисти, обаче като цяло оръжието се нуждаеше от почистване и смазване.

— Кога за пръв път си стреляла с нея? — попитах.

— Някъде преди две години — отвърна тя, без да вдига поглед от четивото си.

— Щеше да е много по-добре, ако ми я беше дала снощи — отбелязах.

Сюзън не отговори.

— Имаш ли комплект за почистване?

— Не го намерих.

— Патрони?

— Ще ги потърся.

Е, пушката нямаше да ми е от голяма полза снощи.

— Днес ще взема да прескоча до някой спортен магазин.

Тя продължаваше да мълчи.

Прибрах оръжието в калъфа и казах:

— Мисля, че трябва да си вземем куче.

— Имах куче.

— На тавана ли е?

Сюзън не ми обърна внимание.

— Кучетата изискват много грижи. Защо ти е куче?

Изглежда, не бяхме на една и съща страница.

— За охрана.

— А... ами... добре. Но изчакай да мине погребението и всички да си заминат. — И прибави: — Нашите не обичат кучета.

Бях сигурен, че и домашните им плъхове не обичат.

— Те сигурно няма да отседнат тук — напомних ѝ.

— Имаш ли нещо против, ако все пак решат да останат при нас?

— Ще се изненадам, ако останат.

Сюзън захвърли списанието на масата.

— Мисля, че няма да реагират толкова остро, колкото предполагаш, Джон.

— Ще се радвам, ако се окаже, че греша.

— Какво чуват ушите ми?!

Хрумна ми ужасяващата мисъл, че днес е първият ден от остатъка от живота ми, и я посъветвах:

— Намали таблетките за витаминозна злоба.

Насочих се към хладилника да потърся нещо за хапване, но преди да отворя вратата, тя каза:

— За тези думи ще се наложи да закусваш ей с *това*.

Обърнах се и видях, че е легнала разкрячена на масата. Бодито ѝ беше вдигнато до гърдите. Леле боже!

Ами... мислех си за кифла, но...

След моята закуска за шампиони тримата със Сюзън и пушката се качихме в спалнята и моята бивша и бъдеща жена ме осведоми:

— Днес ще идва Софи. Дай да приберем това нещо в твоя гардероб.

— Добре. — Прибрах оръжието в дрешника и го облегнах на стената зад отворената врата. Казах ѝ къде е, после влязох под душа.

Сюзън отвори вратата и дойде при мен. Изтрих ѝ гърба с гъба, после тя изтри моя.

— Не е честно да използваш секса като средство да ме контролираш или да определяш поведението ми — оплаках се.

— В любовта и войната всички средства са позволени, Джон.

— Добре. Запомни, че си го казала.

— Освен това действа. — Сюзън пхна ръка между краката ми, ощица скъпия Джон и излезе от душа.

Докато се обличахме, ме попита:

— Защо ще идва Феликс Манкузо?

— Иска да види дали ФБР има интерес или юрисдикция в този случай.

— Той не ме харесва.

— Не става въпрос за лично отношение. Той е професионалист.

— Според мен става въпрос точно за лично отношение.

Беше време да изровим мръсното минало, защото Феликс Манкузо бездруго щеше да го направи и Сюзън трябваше да бъде подготвена за това. Напомних й:

— Ти уби неговия главен свидетел в делото на ФБР срещу организираната престъпност. Бюрото рядко се докопва до човек като Франк Белароса, който да се съгласи да пропее. — Тя не каза нищо, така че продължих: — Фактът, че по време на неговото дежурство са изгубили свидетел, не е допринесъл много за кариерата му.

След кратко мълчание Сюзън призна:

— Той беше категорично против моите посещения.

Знаех го, но се изненадах, че и тя го знае, а и че изобщо обсъжда темата. Предположих обаче, че е настъпил моментът да отключи тая част от съзнанието си. Що се отнася до нежеланието на Феликс Манкузо да разреши срещите на Франк и Сюзън, това се дължеше на професионалните му стандарти, както и на представите му за морал и благоприличие, и може би на доброто му отношение към мен, което не се споделяше от всички около него.

Тъй че Сюзън имаше право — въпросът беше личен. Тъй или иначе, за случилото се не беше виновен Манкузо — никой не можеше да предвиди, че Сюзън ще застреля дон Белароса, — обаче навремето останах с впечатлението, че специалният агент е станал изкупителна жертва. Защо ли? Когато се разхвърчат лайната, обикновено всички изтикват напред оня, който казва: „Нали ви предупреждавах“.

Но вместо да разкрия на Сюзън, че свети Феликс общо взето я смята за мафиотска отрепка и курва, отново насочих разговора към професионалните въпроси.

— Манкузо не остана доволен и че те оправдаха по обвинението в убийство.

Отговорът ѝ ме изненада.

— За това по-скоро бяха виновни началниците му. Аз бях готова да си платя.

Погледнах я и разбрах, че е искрена. И имаше право — тя не носеше вина, че държавата е предпочела да отстъпи. Интересите на властта винаги накланят везните на правосъдието и това понякога води до прикриване на неудобни или унижителни факти, вследствие на което виновният остава на свобода. Дойде ми наум, че ако я бяха осъдили за непредумишлено щяха да я пуснат горе-долу сега. Почти съм сигурен, че нямаше да се разведе с нея и щях да я чакам. Макар че може би пак щях да замина на околосветско плаване.

Приключих с обличането и преминах към друга неприятна тема.

— Идните няколко дни ще са напрегнати. — Нямах предвид само поклонението и погребението на Етел, както и усилията ни да не се стигне и до нашето погребение, но и това, че някъде в същия пощенски код попадат и родителите ѝ. Прибавих: — Не бива да... губим контакт помежду си.

Сюзън кимна.

— Сънувах Етел... седеше сама, плачеше... и аз я попитах защо е тъжна. И тя ми каза: „Всички са мъртви“. Опитах се да я утеша... но тя продължи да плаче. Разплаках се и аз и ме обзе едно такова... непреодолимо усещане за самота... после казах: „Ще повикам Джон“.

Погледна ме. Видях, че е на ръба на сълзите, така че я прегърнах и силно я притиснах към себе си.

— Не си сама.

— Знам. Но бях сама страшно много години и не ми беше добре.

Слязохме долу и седнахме в кухнята, четохме „Таймс“ и пихме кафе в очакване на Софи, Феликс Манкузо, Уилям и Шарлот Станхоуп и всичко останало, което ни готвеше денят.

43.

Чистачката Софи дойде в 08:00. В 08:30 се появи личният треньор на Сюзън, безполов тип, казваше се Чип. Градинарите пристигнаха да работят в дъжда, Ю Пи Ес доставиха някаква пратка в 09:00, пощальонът дойде в 09:15, в 09:30 наминаха от химическото чистене да оставят чистите дрехи и да вземат мръсните. Хрумна ми, че на наемния убиец на мафията ще му се наложи да чака на опашка във вестибюла.

Телефонът звъня цяла сутрин и след като привърши заниманията си с треньора, Сюзън остана известно време в кабинета — провеждаше телефонни разговори, пращаше и четеше имейли. Голяма част от тия контакти бяха свързани с поклонението и погребението на Етел. Сюзън приказва няколко пъти с Елизабет, както и с погребалната агенция, цветарската фирма и няколко компании за лимузини под наем — не използвайте Бел Кар Сървис! — свърза се и с гробарите на фамилното гробище на Станхоупови. Искан да й предложи, докато бездруго се занимава с това, да им поръча да изкопаят още два трапа за Уилям и Шарлот — само че можеше да не го схване както трябва.

Това обаче ме подсети да купя патрони за пушката, както и да напомня на Сюзън:

— Резервирай вила за вашите в „Крийк“.

— Нека първо да видим дали не искат да останат при нас.

— По кое време пристигат?

— Пет пъти ти казах — кацат на „Ла Гуардия“ в три и петнайсет и би трябвало да са тук към пет. Ще прием коктейли и ще обсъдим... нещата.

— Добре. — Къде пазиш отровата за плъхове? — В колко е поклонението довечера?

— И това ти казах. От седем до девет. — След което ме осведоми за часовете на ангажиментите ни ден по ден. Етел явно беше оставила инструкции за удължено поклонение в траурния дом, тъй че никой да няма оправдание да пропусне последната й роля. — Заупокойната служба е в събота от десет. Искан ли да ти запиша всичко?

— Не. Нали имам теб, скъпа!

Сюзън продължи с информацията:

— Тази неделя е Денят на бащата. От имейлите, които размених с родителите си и децата, става ясно, че всички ще сме тук в неделя. Предложих да вечеряме вкъщи, за да го отпразнуваме.

Изглеждаше по-оптимистично настроена от мен, обаче отговорих:

— Много мило. Вашите знаят ли, че съм тук?

— Децата са им казали, че си се върнал за погребението и живееш във вратарската къщичка.

— Всъщност живея тук.

— Още не са уведомени за това.

— Ясно. И не възразяват да присъствам на вечерята по случай Деня на бащата, така ли?

— Те разбират, че Едуард и Каролин искат да си с нас. — И прибави: — Казах им, че нямам нищо против.

— Добре. И кога ще им съобщим, че живея тук и спя с теб?

— Когато пристигнат. По-добре да ги поставим пред свършен факт.

Което, надявах се, щеше да доведе до епилептичен припадък. И аз щях да нанеса смъртоносния удар с пушката.

— Хубаво. Направи го както знаеш.

Сюзън смени темата.

— Мислиш ли, че трябва да поканя майка ти? Или ще ѝ е тъжно след смъртта на баща ти?

— Хариет ще изпадне във възторг от поканата. С нетърпение очаквам вечерята с нея и твоите родители — отвърнах с престорено въодушевление.

Сюзън ме погледна внимателно.

— Ще можеш ли да понесеш всичко това?

— Спасението е в мартинито.

Тя нямаше какво да ми отговори освен:

— Надявам се, че няма да дадеш лош пример на Едуард и Каролин, Джон.

— Разчитай на мен, миличка. — Искрено възнамерявах да положа всички усилия да се въздържа от насмешки. Предложих: — С

баща ти ще седнем в двата края на масата и ще изпеем в дует „O mein Papa“^[1].

Това, кой знае, защо я изпълни със скептицизъм, така че прибавих:

— Ще почета баща ти в тоя празничен ден, Сюзън, защото ме дари с теб.

— Много мило от твоя страна, Джон. — И ми напомни: — Всъщност го правим заради Едуард и Каролин, тъй че, ако някой и друг път премълчиш, децата ще те уважават още повече за великодушието ти. А ако баща ми се държи неприятно, това си е негов проблем.

— Винаги е бил негов.

— И моля те, не повтаряй историята с миналата ни обща вечеря, когато през цялото време кипеше и накрая избухна и го нарече... ох, няма да го повтарям.

— „Безпринципно говедо“...

— Да, Джон. И ми обеща да му се извиниш за това.

— Нямам търпение да го направя.

Сюзън ме погледна изпитателно.

— Джон... за децата е... и нямам предвид емоционалното им състояние, а финансовото.

— Отлично разбирам какво имаш предвид. — Обаче й напомних: — Нали смяташе, че вашите няма да накажат внуците си финансово заради нас. — Не устоях на изкушението и прибавих: — Никой не може да е чак толкова отмъстителен.

— Хайде да не проверяваме това предположение.

— Дадено. Ще имаме ли удоволствието от компанията на брат ти по тия скръбни и радостни поводи?

— Питър няма да дойде за погребението на Етел. Но ще се опита да е тук за Деня на бащата.

— Чудесно. Къде работи напоследък?

— На Бахамите.

— И какво прави?

— Кара сърф.

— Ясно. Е, ако тръгне сега и хване попътни вълни, може да успее за неделя.

Мислех, че това ще я ядоса, но тя се усмихна.

— Станхоупови те карат да проявяваш най-доброто от остроумието си.

Още нищо не си видяла, маце. Смених темата.

— Феликс Манкузо ще се появи всеки момент. Разчитам на теб, Сюзън, да загърбиш евентуалната си неприязън към него и да се държиш любезно. Точно както ще се държа аз с вашите.

— Добре. Взимам си бележка. — Тя се замисли за момент. — Сега всички можем да изкупим грешките от миналото. Или поне да се отскубнем от него.

— Така е.

Замислих се за разговора си с Етел. Искрено се надявах, че е провела подобни разговори с всички, които са отишли да я видят. Не всеки получава възможност за дълго сбогуване и често пропускаме шанса да уредим нещата, преди да престанем да дишаме и говорим.

Можем да оставим и предсмъртни писма за всички, в случай че не ни се удаде да кажем: „Извинявай, бях абсолютен задник“. Подозирах, че писмото на Етел до мен има подобно съдържание. И ако трябва да съм честен, бях оставил три такива писма при моя лондонски адвокат — за Едуард, Каролин и Сюзън. Най-лесно се пише писмото, което започва с думите: „Щом четеш тия редове, аз вече съм мъртъв...“ Може би трябваше да пиша и на Уилям и Шарлот. „Скъпи задници...“

— За какво си мислиш? — полюбопитства Сюзън.

— За това... какви сме късметлии... двамата с теб... и какъв късмет извадих, че ти успя да ни събереш... и че каквото и да се случи, вече сме изживели тоя миг заедно.

В 10:00 на вратата се позвъни и отидох да отворя на специален агент Феликс Манкузо.

Ръкувахме се, поканих го да влезе, той си свали шапката и видях, че темето му не е оплешивяло много повече за тия десет години, ала черните остатъци от косата му се бяха прошарили. Когато специален агент Манкузо се бореше с Коза Ностра, ушитите му в Италия костюми винаги бяха по-хубави от техните, но сега забелязах, че сивият костюм, ризата и вратовръзката му не са нищо особено — идеално се сливаше с тълпите по нюйоркските улици, докато вероятно

издирваше терористи из града или там каквото правеше в Контратерористичната спецчаст. Направи ми впечатление също, че носи на ревера си значка с американското знаме, за да се слива още по-добре с всички в Ню Йорк.

Сюзън беше в кухнята. Бях я помолил да ме остави десет минути насаме с Манкузо. Въведох го в новия си стар кабинет и го поканих да седне на старото ми кожено кресло. Той набързо се огледа. Аз се настанях на стола зад бюрото и изключих звука на телефона.

— Имате много приятна къща — каза специалният агент. — Това е бившето семейно имение на жена ви, нали?

— Предпочитаме да го наричаме наследствен дом.

Той видя, че се майтапя, и се усмихна.

Осведомих го:

— Нейна е само тая къща и десетте акра земя. Останалата част от имението и господарският дом сега са собственост на господин Амир Насим, който също има известни проблеми, може би представляващи интерес за вас.

Господин Манкузо остави последната ми информация без отговор.

— Желая ви щастие тук — рече той. — Сигурно е чудесно най-после да си у дома.

— Да, като изключим моя съсед от Алхамбра.

Манкузо кимна.

Както казах, той беше идвал два пъти вкъщи — веднъж ме докара от града, след като Франк Белароса оцеля от покушението в „Джулио“, и по-късно ме закара в Алхамбра, за да ми покаже резултата от по-точната стрелба на Сюзън, сложила край на живота на Франк.

По тоя въпрос трябваше да изчистя някои неясноти от предишния ни разговор, така че започнах:

— Според госпожа Сатър вие изпитвате известна неприязън към нея.

— Наистина изпитвах — честно си призна той. — Но откакто за последен път имахме възможност да се видим, станах по-голям реалист.

И сигурно по-малко идеалист, помислих си. Особено след като кариерата му бе пострадала заради нещо, за което нямаше вина. В

крайна сметка Сюзън се бе измъкнала по-лесно от специален агент Манкузо, което за пореден път доказваше, че животът не е честен.

— Мисля, че тоя път госпожа Сатър ще ви съдейства повече — казах.

Той навярно се зачуди как би могла да му съдейства по-малко от предишния път, но каза:

— Радвам се да го чуя. Личното ми отношение, господин Сатър, никога не е пречило на професионалното ми поведение.

За да не нарушим досегашната откровеност на разговора, възразих:

— Знаете, че не е вярно. — И добавих: — Но това може да е за добро. Например, признателен съм за личната ви загриженост относно моите връзки с Франк Белароса. Госпожа Сатър също можеше да се вслуша в съветите ви.

Манкузо се замисли за миг.

— Имате право. Но честно казано... е, такава ви беше *работата*.

— И това е вярно. И ще ви кажа нещо повече: госпожа Сатър трябваше да настоя да не се забърквам с Франк Белароса, а вместо това ме окуражаваше.

Последното признание като че ли не го изненада — сигурно отдавна си беше изяснил динамиката на триъгълника Джон — Сюзън — Франк. Той обаче отбеляза:

— В един момент... е, всичко престана да е просто забранено забавление или там каквото е било за вас двамата. И тогава трябваше да се спасите един друг. И брака си.

— Не забравяйте и душите ни. Само че, когато го осъзнахме, господин Манкузо, вече беше късно.

— Обикновено винаги е късно.

Съобщих му и една добра новина:

— Госпожа Сатър *яростно* се противопоставяше дори да разговарям с Антъни Белароса.

— Радвам се, че някой си е взел поука. — Знаех си, че ще отговори така. Той се усмихна и ме награди с едновременния си ред зъби, едри и бели като дражета дъвка, които си спомнях от едно време.

— *Всички* си взехме поука — отвърнах.

Интеркомът на телефона изпиука. Вдигнах и чух гласа на Сюзън.

— Да се появя ли триумфално на сцената?

Добре, че не бях натиснал бутона за външен звук. Даже нямаше и да си го помисля всъщност, след като се обаждаше Сюзън.

— Да, и моля те, поръчай някой от прислугата да поднесе кафе.

— Последната прислужница напусна преди трийсет години, но ще видя какво мога да направя.

— Благодаря. След около пет минути. — Затворих и казах на господин Манкузо: — В момента изпитваме недостиг на прислуга, но госпожа Сатър ще донесе кафе.

Той пак се усмихна и използва възможността да ме информира:

— Така и не успях да проумея как двама души от вашия свят са се озовали в света на Франк Белароса.

Замислих се.

— Е, ако това е въпрос, не мога да ви отговоря.

— Отговорът донякъде може би е в това, че злото е съблазнително. Струва ми се, че вече съм ви го казвал.

— Да. Добавете и малко скука и ще получите поне отчасти отговор на въпроса си. Говоря за себе си. Не съм съвсем сигурен какви са били мотивите за поведението на госпожа Сатър.

— Питали ли сте я?

— Не пряко. Но вие можете да я попитате, ако тоя въпрос ви измъчва. — Прибавих: — Може би е свързано със секс.

Думите ми като че ли не го смаяха, въпреки че щях да го смая, ако му бях казал, че също е свързано с любов. Но това не му влизаше в работата.

Той се замисли за миг.

— Изневярата е симптом за по-сериозен проблем.

— Понякога. Перифразирайки Фройд обаче, понякога изневярата си е просто изневяра. А и какво значение има вече това?

— Осъзнаването и разбирането, господин Сатър, са първата крачка към истинско помирение. Нещо повече, изключително важно е да знаете кой сте вие, коя е тя и какво си прощавате.

Виждах, че господин Манкузо още се занимава с психология и дава духовни съвети. Освен това беше включил в репертоара си семейни консултации.

— Не искам да ви... обидя, но имате ли някаква друга професионална подготовка освен правото и опазването на закона?

Въпросът явно не го засегна.

— Две години учих в духовна семинария, преди да установя, че това не е моето призвание.

Не бях особено изненадан. Даже познавах неколцина адвокати, съдии и служители в органите на реда, които бяха завършили католически семинарии. Тук очевидно имаше някаква връзка, макар че не ми беше съвсем ясно каква. Поллюбопитствах:

— Какво ви накара да заключите, че духовното поприще не е за вас?

— Плътските съблазни бяха прекалено големи — без никакъв срам отвърна специалният агент.

— Виж, това го разбирам. — Тъкмо щях му предложа да премине към Епископалната църква и пак да опита да стане свещеник, обаче той смени темата.

— Ако ми позволите едно последно наблюдение за случилото се... през всички тия години, през които преследвам престъпността, организирана или не, рядко съм срещал човек със социопатичното обаяние на Франк Белароса. Тъй че, ако това ви успокоява, господин Сатър, вие и жена ви сте били съблазнени от майстор на манипулацията.

— Страшно ме успокоява.

— Е, казвам ви го както си е.

Феликс Манкузо, изглежда, смяташе, че историята на човешкия род може най-точно да се разбере като борба между доброто и злото — в тая схема Франк Белароса беше въплъщение на дявола. Само че това не обясняваше чисто човешката любов на Франк към Сюзън Сатър и неговото последно добро дело за мен, което го вкара в гроба.

За да го насоча отново към настоящия проблем, го осведомих:

— Антъни Белароса не е толкова сложна и обаятелна личност като баща си. Даже не е толкова интелигентен.

— Наистина — съгласи се господин Манкузо. — И тъкмо затова е много по-вероятно да прибегне до насилие, когато е неудовлетворен или някой го предизвика.

— Точно така. Той не е от типа на Макиавели. По-скоро е като Калигула.

Моят събеседник се усмихна и кимна.

— Неофициалният му прякор е Малкия Цезар. Наричат го така зад гърба му, естествено. Според мен би го вбесило определението

„малък“. А не „Цезар“.

— С Антъни няколко пъти разговаряхме за упадъка и падението на Римската империя.

Той не отговори нищо, което ми се стори малко странно, така че продължих:

— На вечеря в един китайски ресторант в Глен Коув.

Манкузо отново не коментира, затова попитах:

— Компания ли сме си имали там?

— Имах възможност да прочета жалбата, която сте подали в полицията.

— Ясно. — Обаче аз изобщо не бях споменал тая подробност в жалбата.

Е, значи сигурно беше сервитьорката. Само държавен служител може да е толкова некадърен. Шегата настрана, не бях въодушевен от мисълта, че в супата ми с пелмени е имало подслушвател. Обаче господин Манкузо нито потвърждаваше, нито отричаше — възползваше се от правото си на мълчание, което му гарантираше Петата поправка на конституцията.

Смених темата.

— Вашата забележка, че Съюзът трябва да се страхува, ми донесе безсънна нощ.

— Не исках да се отнасяте лекомислено към проблема. Надявам се, че не съм разстроил госпожа Сатър.

— Тя е в блажено неведение относно вероятността Антъни Белароса да е психопат. Бих искал *вие* да позасилите безпокойството й... без да прекалявате.

— Разбирам. Не ми е ясно обаче защо още не е достатъчно обезпокоена.

— Такъв и е характерът. А и възпитанието.

— Какво ще рече това?

— Малко е сложно, но общо взето, тя е водила безгрижен и привилегирован живот — нещо като... ами, като птицата додо на самотен остров — и затова няма представа как изглежда, звучи или мирише опасността.

Господин Манкузо се замисли, обработи информацията и отбеляза:

— Допреди миналия септември цялата страна беше такава.

— Интересна аналогия.

— Всъщност от министерството на правосъдието ми дадоха възможност да прочета психиатричната анамнеза на госпожа Сатър, както и анализа на семейните ѝ психиатри. Доста са... интересни.

Бях убеден в това, макар да знаех, че не може да навлезе в подробности. Обаче заявих:

— Психическото ѝ състояние преди десет години не ме интересува. Интересува ме сегашното ѝ отношение към очевидната опасност, в която се намира — и според мен проблемът е по-скоро в характера ѝ, отколкото някакви психически конфликти или подсъзнателни... както там им викат. И бих искал да я накарате да се събуди.

Той кимна.

— Ще и изложат фактите и мнението си за сериозността на заплахата.

— Добре. Изложете ми ги сега. Използвайте новата ни цвetoва система за определяне степента на опасност за държавата, ако ви е по-лесно.

Господин Манкузо се усмихна принудено.

— Първо трябва да ви изслушам с госпожа Сатър, за да определя цвета.

Сюзън още не се беше появила, затова той сподели:

— Може би ще ви е интересно да узнаете, че четох лекции за този случай в Академията.

— Наистина ли? Надявам се, че не сте били прекалено суров към Сатърови.

Той не отговори пряко.

— Публиката винаги задаваше въпроси, на които не можех да отговоря.

— С мен е същото.

Специалният агент ме погледна.

— Радвам се на възможността да преразгледам някои от тия проблеми и въпроси.

— Аз не се радвам, господин Манкузо, но се налага.

— Пилците се броят наесен.

Преди да успее да му отговори, Сюзън отвори вратата и каза високо:

— Хоп! Още едно пиле.

[\[1\]](#) Песен от германския мюзикъл „Черната щука“ на Паул Буркхард (1939), популярна и в американски вариант. — Б.пр. [↑](#)

44.

С Феликс Манкузо се изправихме.

— Сюзън, спомняш си специален агент Манкузо, нали? — казах аз.

Тя любезно се усмихна и му подаде ръка.

— Разбира се. Благодаря, че дойдохте.

— Радвам се отново да ви помогна.

Съмнявах се, че Сюзън е била особено щастлива от помощта му предишния път. И двамата го знаеха.

След като приключиха с учтивостите, тя даде знак на Софи, която чакаше на прага с количка, Софи вкара количката, излезе и затвори вратата.

Сюзън ни покани да се обслужим, което и направихме, после седна на кушетката и ние с господин Манкузо се върнахме на местата си.

Беше облечена скромно в традиционната туземна носия — бежов панталон, бяла блуза и шито по поръчка синьо сако. Би ми се искало да видя кръстче на шията ѝ, само че това щеше да е изсилване.

Тъй де, може би и двамата приемахме малко истерично буржоазния католически морал на Феликс Манкузо, отношението му към изневярата на Сюзън, извършеното от нея убийство и моята работа за мафията, ала убежденията му изглеждаха искрени и бях сигурен, че и аз, и Сюзън споделяме голяма част от неговите морални ценности, както и лошото му мнение за поведението ни в миналото. Но идваше време да насочим вниманието си към нови проблеми.

— Пропуснах ли нещо важно? — поинтересува се Сюзън.

— Нищо — отвърнах аз. — Просто пак разисквахме как ние с теб си прецакахме живота.

— Е, радвам се, че не съм пропуснала нищо важно.

И тримата се усмигнахме.

— Желая на вас и на господин Сатър щастие в бъдещия ви семеен живот — каза ѝ господин Манкузо.

— Благодаря. Много мило от ваша страна.

Виждах, че напълно се е вживяла в позата на лейди Станхоуп, което спокойно можеше да е правилната тактика с Феликс Манкузо, ама можеше и да не е. Поведението ѝ обаче навярно се дължеше на спомена за последната ѝ среща със специалния агент — тогава носеше красив костюм за езда, но и белезници, което сериозно вредеше на величествения ѝ вид. Да не споменавам, че плачеше, една полицайка я командваше и трупът на любовника ѝ беше разпльокал на пода пред очите на всички. Тъй че, да, новата среща със специален агент Манкузо беше мъчителна или неловка за нея и сигурно точно заради това се държеше като лейди Станхоуп.

— Както обясних на господин Сатър по телефона, аз вече не работя в Спецчастта за борба с организираната престъпност, но поради някогашното ми участие в случая, който е свързан с евентуалната заплаха, и понеже господин Сатър потърси лично мен, ми възложиха да преценя как стоят нещата и да направя препоръки за реакцията на Бюрото — осведоми я свети Феликс. — Струва ми се, че проблемът е в юрисдикцията на щатската полиция — лична заплаха без пряка връзка с организираната престъпност освен предполагаемата замесеност на господин Белароса в нея. Уверявам ви обаче, че Бюрото ще окаже нужната помощ на местните власти.

Реших, че трябва да му съобщя следното:

— Един човек от окръжната полиция сподели с мен, че от ФБР нямало да му кажат, даже гащите му да са се подпалили.

Господин Манкузо се усмихна и се опита да ме успокои.

— Независимо от това мнение, след единайсети септември ние създадохме много нови начини за връзка помежду ни. Всички имаме една цел, а именно да пратим Антъни Белароса зад решетките до края на живота му, и мен лично не ме интересува дали ще лежи във федерален, или щатски затвор.

Само че, ако можеше да избира, щеше да предпочете федералния, естествено. Аз лично предпочитам да видя Антъни ни мъртъв. Напомних му:

— Основната ни цел е да се погрижим с госпожа Сатър да не се случи нищо лошо.

— Не ще и дума.

— За протокола, аз съм обезпокоена, но не съм изпаднала в параноя — заяви Сюзън, обектът на този разговор. — Моята цел, ако

изобщо ви интересува, е да водя нормален живот. — Обърна се към господин Манкузо: — Също като с тероризма: ако се уплашите и промените начина си на живот, победата е тяхна. Е, аз няма да допусна той да спечели.

Феликс Манкузо я погледна изпитателно.

— Възхищавам се на смелостта ви.

Сюзън не отговори и специалният агент продължи с нова тема:

— Както споменах на господин Сатър, успях да се запозная с жалбата ви в полицията, тъй че имам обща представа за случилото се през последните няколко седмици и разбирам защо сте обезпокоени.

— Самият вие ми се сторихте обезпокоен — напомних му аз.

Той кимна.

— В миналото съм разследвал престъпната дейност на Антъни Белароса и въпреки че никога не съм имал преки контакти с него, съм разговарял с негови партньори, както и с хора, които според мен са станали жертва на неговата организация. А също с мои колеги, които имат лични наблюдения за Белароса. Той очевидно е агресивен, но изключително предпазлив човек.

Споделих личното си мнение:

— Аз пък смятам, че е луда глава и невинаги е предпазлив в действията си.

Господин Манкузо отново кимна и ни информира:

— Антъни Белароса е представител на новата, буржоазна мафия от предградията. Тия хора са трето-четвърто поколение итало-американци, а някои даже не са стопроцентови италианци и често не се женят за италианки, като самия Антъни. Искам да кажа, че невинаги се вписват в стереотипа и нивото на насилието е спаднало, но си остава под повърхността и винаги е възможно решение за тях. Особено когато въпросът е личен.

Всичко това ми беше ясно и пак си представих Антъни като тигърче, три-четири поколения от предшествениците на което не са живели в джунглата — наглед опитомено, ала все още реагиращо на някакъв първичен инстинкт, щом подуши кръв.

— В полицията ни казаха, че досието му било чисто.

— Според нас той е наредил да пребият най-малко четиринайсет души, обаче не можем да го свържем с убийство — нито пряко, нито чрез наемници.

— Значи още не си е окървавил ръцете, така ли?

— Сигурен съм, че го е направил, иначе нямаше да е на такова място в организацията, но ние не сме го разкрили и това не му е станало навик.

Извади бележник.

— Бих искал да ми разкажете всичко, което не сте съобщили в жалбата си. Мнения, впечатления, чувства, както и наблюдения и подробности, които не са ви се сторили важни, но може да ми говорят нещо в контекста на това, което знам. А може да станат важни по-късно.

Това като че ли ми предоставяше много повече свобода, отколкото имах в полицията, и ми даваше възможност да се позабавлявам с разказа си за неделята при семейство Белароса. От друга страна, въпросът си беше сериозен, а и не исках господин Манкузо да остане с впечатлението, че смятам неговите раесанос за смешни. Сюън ми предложи да започна и аз подхванах от почукването на вратата ми, когато господин Антъни Белароса прекрачи прага на вратарската къщичка.

Завърших с извода:

— Антъни дойде с целта да ме завербува, затова отложи въпроса за Сюън за по-късно, когато щеше да го използва като разменна монета. — Прибавих: — Сделката винаги щеше да се основава на клаузата, че тя ще остане жива, докато работя за него.

Без да коментира изказването ми, господин Манкузо ме подкани:

— Продължавайте.

Налях си още кафе и подех историята за Джон и Антъни — вечерята в „Уон Ли“, срещата с Тони, по-рано наричан Антъни, телефонния разговор с Анна, дори шегите на Антъни за майка му, които накараха господин Манкузо да се усмихне — може би си бе спомнил собствената си майка.

Преминах към грубото отношение на Антъни към китайската сервитьорка, за да дам на слушателите си една не толкова забавна представа за Белароса младши. Изложих останалата част от разговора ни — за баща му и тем подобни — и завърших с безцеремонното си и гневно оттегляне.

— С прекалено много информация ли ви засипвам? — попитах господин Манкузо.

— Когато си в информационния бранш, информацията никога не е прекалено много — увери ме специалният агент. — Ние разработваме психологически портрети на тия хора и всеки като вас, който е имал тесни контакти с тях, може да ни даде ценни сведения за начина им на мислене, поведение и говорене, за реакциите им.

— Добре. — Разказах му вицовете на Антъни за китайките, обаче той не се усмихна. Нито пък Сюзън, която процеди:

— Отвратително.

Тоя път явно бях прекрачил границата на прекомерната информация, така че продължих с подробностите около случайната ми среща с Белароса на Грейс Лейн и пътуването ми до Ойстър Бей. Разказвах откровено и както беше предложил Манкузо, от време на време му съобщавах личното си мнение.

Той кимаше и повдигаше вежди на съответните места от изложението ми, за да ми покаже, че не одобрява евентуалния ми интерес към поста consigliere на Антъни, въпреки оправданието ми, че съм бил загрижен за Сюзън. Сегиз-тогиз си водеше бележки.

— Е, определено вярно е избрал човека, който да му каже, ако тръгне да се самозабравя — отбеляза Сюзън, когато приключих с епизода в Ойстър Бей.

Това трябваше да е смешно, така че се захилих и даже господин Манкузо се усмихна. Все пак я смърхих:

— Защо не оставиш изводите на мен, скъпа, докато дойде твоят ред?

Гостът ме помоли да продължа и аз подхванах разказа от неделното утро и посещението ми при Сюзън, за да фиксирам момента на помирението ни. Тук всъщност попрекавих, понеже споменах угризенията ѝ за стореното някога и уверих господин Манкузо, че тя, подобно на Мария Магдалена, е осъзнала греховете си, което е довело до окончателното им изкупление и евентуалното ѝ канонизиране за светица.

Е, не стигнах чак дотам, обаче исках специалният агент да разбере, че Сюзън Сатър, която сега седеше с нас, не е същата паднала жена като преди десет години и си струва да бъде спасена. Феликс Манкузо трябваше да загърби евентуалното си подсъзнателно убеждение, че грехът се наказва със смърт или че ако нещо се случи с нея, сама си е виновна. Макар и професионалист, той беше искрено

поразен от случилото се преди десет години, да не споменавам, че пострада и кариерата му. Е, щеше да си свърши работата, само че щеше да я свърши още по-добре, ако вярваше, че е на страната на ангелите.

Господин Манкузо прекъсна канонизиращото ми словоизлияние за Сюзън с думите:

— Ако ми позволите да повдигна един личен въпрос... Недоумявам как сте се помирили толкова бързо след десетгодишна раздяла.

Е, със Сюзън Станхоуп Сатър съм прекарал едни от най-страхотните си моменти в кревата. Не — най-страхотните!

— Господин Сатър?

— Ами... беше като скъсване на язовирна стена, която отприщи десетилетен гняв, обида, разочарование, предателство и инат. И след като той порой се оттече, остана дълбоко и спокойно езеро от... е, от любов.

Стори ми се, че чух Сюзън да изпъшква, но господин Манкузо кимна.

— Моля, продължете.

Разказах за пътуването си до Алхамбра, включително за Бел Секюрити Сървис на портала, за запознанството с Меган Беларус и срещата с Анна. Тук можех да си имам проблеми с господин Манкузо, ако си направех майтап с италианска майка, така че омаловажих властното отношение на Анна към сина ѝ и подчертах положителните ѝ качества като обич, топлота, гостоприемство и жизнерадост. Завърших тая част от историята с думите:

— Всекиму пожелавам такава майка. — Осъзнах, че не съм съвсем неискрен, и се получи добре. Нашият гост се усмихна.

Засега напредвах уверено — бях изчерпал деликатния въпрос за разговора ми с Антъни относно моята евентуална нова кариера и оттук нататък историята ме поставяше в благоприятна светлина. Нещо повече, приближавах едва прикритите заплахи за живота на Сюзън.

— Салваторе Д'Алесио, също известен като Сали Да-да, беше на задната веранда с жена си Мари — казах на специалния агент.

Тая информация явно не изненада господин Манкузо, така че го попитах:

— Следите ли дома му?

— Пишеше го във вашата жалба до полицията. Продължете, ако обичате.

— Добре. — Изложих подробностите около случайната ми среща с чичо Сал и споделих размислите и наблюденията си за връзката между него и Антъни, след което преминах към продължението на моето интервю за постъпване на работа при президента на Бел Енърпрайзис, като подчертах, че Белароса младши е прекалено глупав, за да разбере, че предложението му не ме блазни. Споменах и че жените в живота на Антъни не се отнасят с него като с *padrone*. Употребата на тая италианска дума, която означава „господар“, накара господин Манкузо да се усмихне. Завърших със сведението, че дъщеря ми работи в Бруклинската окръжна прокуратура, което бях съобщил на Антъни.

— Значи член на семейството ви работи в системата на опазването на закона — отбеляза специалният агент.

— Тя обича работата си и се труди по дванайсет часа на ден — заяви гордата ѝ майка.

Господин Манкузо се усмихна. Сигурно си мислеше: „Поне един от това семейство е тръгнал по правия път“.

Вече бяхме установили нужната връзка помежду си и аз бях набрал достатъчно инерция, така че преминах към кабинета на Антъни и телефонните ми разговори с Елизабет и Сюзън. Нямаше да спомена обаждането на Елизабет, само че Манкузо сигурно беше прослушал записа. А като адвокат знам, че ако пропуснеш нещо или излъжеш закона, даже да е някаква дреболия, достоверността на всичко друго остава под съмнение.

Господин Манкузо явно се заинтригува от факта, че съм бил в личния кабинет на Антъни Белароса, и ме помоли да го опиша.

Прибавих някой и друг детайл към психологическия портрет на новия дон Белароса и за да оправдая напълно визитата си при него, споменах, че е запазил книгите на баща си от военната академия „Ласал“ и има колекция от съчинения от и за римляните.

— Както казах, преди госпожа Сатър да се присъедини към нас, Антъни Белароса може би страда от комплекса на Цезар — осведоми ни специалният агент и се усмихна. — Това се отнася за мнозина от тях. — После се обърна към мен. — Продължете, моля.

Щях да приключа с римската тема, обаче тая особеност на един иначе скупен и елементарен човек ми се стори интересна.

— Възхищението му към римляните донякъде може да е свързано с това, което посочих преди малко — Антъни е мъж под чехъл, а пък... е, римляните са били мъжкари.

Господин Манкузо учтиво кимна, но останах с впечатлението, че според него се отвлечам, и за да се аргументирам, а и за да продължа с описанието на кабинета, отбелязах:

— Над камината си е окачил репродукция „Отвлечането на сабинянките“. — И в случай че нашият гост не бе запознат с тази антична история, прибавих: — Римляните отвлечли жените на сабиняните.

Той отново кимна, а Сюзън ме увери:

— Всичко това ни е ясно, струва ми се. Може ли вече да продължим нататък?

— Добре. — Приключих с описанието на кабинета и стигнах до момента, в който трябваше да разкажа как съм видял масленото платно на Сюзън, изобразяващо Алхамбра, и съм го насякъл на парченца. Не бях включил този епизод в жалбата ни до полицията и Сюзън не знаеше за него. Нямах представа какво ще си помисли или ще каже. Освен това не бях в състояние да определя дали този опустошителен акт ме представя като корав пич, или просто като побъркан. Така че съобщих, без да влагам каквато и да е оценка:

— В кабинета на Антъни имаше статив с картина, в която познах Палмовия вестибюл в Алхамбра, нарисуван от Сюзън...

— Оная нощ вие я пробихте с юмрук — прекъсна ме господин Манкузо.

— Така е. — И прибавих: — Някой я беше реставрирал.

Сюзън, която така и не знаеше, че съм унищожил картината и, ме погледна, ала не каза нищо.

Продължих по същество:

— Взех един нож за писма и насякох платното на парчета.

Никой не коментира, така че си налях поредната чаша кафе.

— Защо? — попита накрая господин Манкузо.

Основателен въпрос.

— Ами да го наречем символичен акт с дълбок психологически смисъл, съчетан с първичното убеждение, че врагът ми не бива да

притежава нищо свързано с моята бивша и бъдеща жена — нито създадено, нито дори само докоснато от нея — отвърнах.

Специалният агент потъна в размисъл, като че ли си водеше мислени бележки, допълващи психологическия ми портрет.

Усетих, че Сюзън ме наблюдава, и я погледнах.

Осъзнах, че думите ми са прозвучали малко шантаво, затова се опитах да дам по-елементарно обяснение.

— Просто бях бесен и предполагах, че съм искал да му оставя послание.

— Е, сигурен съм, че го е разбрал, господин Сатър — заяви Феликс Манкузо. — И като познавам този тип хора, съм убеден и че ви е приготвил ответно послание.

— Знам.

Завърших разказа си за неделата при Антъни, като повторих почти дума по дума, както и пред детектив Настаси, словесния ни сблъсък на предната моравя, когато разкрих на Белароса младши, че баща му е бил доносник и е предавал приятелите и роднините си в замяна на съдебен имунитет. Обаче пропуснах да съобщя на господин Манкузо, а и на Сюзън, за второто си разкритие пред Антъни — че баща му и жена ми са били влюбени и са се готвели да избягат заедно... и че щяха да го направят, ако Франк не ми дължеше услуга.

Накрая прибавих нещо, което бях премълчал в полицията, пък и всъщност досега не бях мислил за това.

— Очите, лицето и гласът на Антъни Белароса... Мисля, че ако не бяхме на моравата пред дома му и ако имаше оръжие, щеше да ме убие.

Сюзън стана, дойде при мен и ме хвана за ръка.

Господин Манкузо нямаше какво да отговори, но също стана и каза:

— Мисля, че е време да направим почивка.

45.

Феликс Манкузо остана в кабинета ми, а ние със Сюзън се качихме в салона на горния етаж, отдавна превърнат в дневна, където навремето се събирахме да гледаме телевизия с децата. Не знам за какво са използвали стаята предишните собственици, обаче Сюзън точно беше възпроизвела атмосферата, ако не и оригиналната мебелировка, включително стари плакати от филми, които помнех, макар че нещо го нямаше „Кръстникът“.

Тя отвори две бутилки минерална вода и ми подаде едната. Останахме прави. Загледах се в дъжда зад прозореца.

— Сега имам много по-ясна представа за случилото се между теб и Антъни Белароса — каза Сюзън.

— По-важното е да разбираш по-ясно опасността, която той може би представлява за теб.

— И за теб.

— Той ми е ядосан и сигурно е разочарован. Но ще го преживее. Става въпрос за теб.

— Антъни те е заплашил, Джон.

Не отговорих.

— Защо си насякъл онази картина, за бога?

— Вече ти казах.

— Но... защо си го ядосал още повече?

Извърнах се от прозореца.

— Ако наистина искаш да знаеш, Сюзън, оная шибана картина ми напомни за времето, което си прекарала в Алхамбра, за връзката ти с...

— Добре. Мисля, че си прекалил, но...

— Затова я пробих с юмрук преди десет години и тоя път никой няма да я реставрира.

— Разбирам — отвърна след миг тя.

За известно време двамата потънахме в мълчание. Накрая го наруши Сюзън.

— Не разбирам обаче... не разбирам какво е предизвикало гневното избухване на Антъни Белароса... той явно те е харесвал и е имал добро мнение за теб... и изведнъж те е заплашил. Защо?

Изгълтах водата до капка.

— Както споменах на детектив Настаси и както преди малко обясних на Манкузо, казах на Антъни, че с теб отново се събираме и не желая да имам нищо общо с него. Представи си го като... хм, като любовен триъгълник. — Искаше ми се да завърша с „Ти ги разбираш тия работи“, обаче се задоволих с: — Той не е свикнал да му се подиграват. И накрая наистина го вбесих, като му казах, че баща му е пеел като пойно птиче на ФБР.

Тя кимна, обаче виждах, че обяснението ми не я е задоволило. Въпреки цялото си високомерие и периодичното си изперкване моята бивша и бъдеща съпруга притежаваше необикновената способност да надушва шикалкавенето. Особено когато идва от мен.

— Всичко ли ми казваш?

Отправих ѝ същия въпрос.

— А *ти* всичко ли ми казваш? За теб и Франк?

Тя ме погледна в очите.

— Да. Казах ти, че го обичах и го убих, защото ми заяви, че между нас е свършено, че ме е използвал и изобщо не ме е обичал, и че заминава за Италия с Анна. Казах ти също, че не съм го убила заради нас — това беше лъжа. Какво повече да ти кажа?

Дълбоко си поех дъх.

— Нищо.

— А *ти* всичко ли ми казваш?

За известно време замълчахме и разбрах, че е настъпил моментът — всъщност изобщо не бях възнамерявал този момент да настъпва, обаче това нещо продължаваше да ме тормози повече, отколкото бях съзнавал, а тя беше откровена с мен и трябваше да ѝ отговоря със същото, а ако реагираше зле, двамата поне щяхме да научим нещо ново един за друг.

Предложих да седнем, ала Сюзън остана права. Аз също.

— Добре... ето го липсващото звено — причината Антъни да изпусне нервите си. Казах му, че ти и баща му сте се обичали и сте се готвили да изоставите семействата си, за да заминете заедно за Италия. Той не ми повярва и настояваше, че баща му, цитирам, те е

чукал за кеф. Само че аз го убедих, че Франк се е канил да каже arrivederci на жена си и синовете си.

Тя кимна и можех да спра дотук, защото това обясняваше внезапния обрат в отношението на Антъни към Джон Сатър, приносителя на тая нежелана вест. Но след като вече бях започнал, трябваше да продължа.

— Има още нещо. Нещо, което не би искала да чуеш.

— Вече съм свикнала.

— Добре. — Започнах с това, което бях казал на Антъни — че Франк Белароса бе предложил да ми се отплати, че съм му спасил живота, с всяка услуга, която е по силите му. — И аз поисках... да ти каже, че всичко е свършено, Сюзън, че изобщо не те е обичал и те е използвал, за да се добере до мен, че няма да те вземе в Италия... И той явно го е направил. Заради мен.

Очите ни се срещнаха. Виждах, че ѝ е трудно да смели тая информация, ала после проумя, че всичко, което оная вечер ѝ е казал Франк Белароса, всъщност е идвало от моята уста, а не от неговото сърце. И че затова е застреляла мъжа, когото е обичала и който още я е обичал.

Седна на дивана и впери празен поглед в стената. Продължих:

— Казах всичко това на Антъни — че баща му е щял да зареже него, майка му и братята му и че единствената причина да не го направи е услугата, която ми дължеше в замяна на живота си. Нямаше нужда да му го казвам обаче... Бях му ядосан и исках да знае, че канонизираният му баща не само е бил доносник на властите, но и че не е бил толкова добър родител и съпруг. — Освен това се бях опитвал да отклоня вниманието на Белароса младши от Сюзън и да го привлека към себе си, само че, ако ѝ го кажех, щеше да прозвучи оправдателно, така че завърших с думите: — Затова Антъни избухна и ме заплаши.

Тя продължаваше да зяпа стената. Не можех да прочета нищо по лицето ѝ.

А сега трябваше да ѝ разкрия нещо, което не бях споменал пред Антъни — нещо, което самият аз така и не бях успял да проумея докрай.

— Когато поисках от Франк да ти каже, че между вас е свършено, мислех — или се надявах, — че ще го преживееш... но може подсъзнателно да съм смятал, че ще му го върнеш. — Дълбоко си

поех дъх. — А може и да ми е хрумнало по-късно, защото... е, след като го уби, и аз не бях сигурен дали съм го искал, или съм се надявал на това, когато задействах нещата... Не бях сигурен дали трябва да си припиша заслугата за смъртта му, или съм гузен и трябва да поема част от вината... И до ден-днешен не съм сигурен.

Сюзън ме погледна. Лицето ѝ беше все така безизразно. Продължих:

— Исках да те върна при мен, не исках да го обичаш... макар че не съм сигурен дали съм желал смъртта му. Но ако е било така, ти имаше право — трябваше аз да го убия.

Виждах, че постепенно излиза от шока, и знаех какво си мисли — че е убила човек, който я е обичал и не я е предал, а е изпълнявал задкулисни нареждания, за да се отплати за направената му услуга, както го изисква честта.

Нямах ни най-малка представа какво изпитва — и за извършеното от нея, и към мен.

Повече нямаше какво да кажа, но все пак прибавих:

— Не съм сигурен дали трябва да ти се извиня, че поисках да те излъже — и двамата ме лъгахте достатъчно много, — и определено не те моля да ми простиш. Обаче искам да знаеш, че поемам част от вината за случилото се.

— Аз го убих — каза Сюзън. — Не ти.

— Да, но... като се замисля за всичко това...

— Мисля, че той те обичаше повече, отколкото обичаше мен.

— Дължеше ми услуга.

Тя дълбоко си пое дъх и продължи:

— Винаги говореше за теб... чувствах се неловко... ядосвах се и...

— Добре. Не е нужно да го казваш. Имаш много за мислене, преди да си изясниш чувствата си. Отивам да довърша с Манкузо. Няма нужда да идваш и ти.

Обърнах се и тръгнах към вратата.

— Джон.

— Да?

— Наистина ли искаше да се върна при теб?

— Да.

— Тогава защо не ме прие след смъртта му?

— Промених решението си.

— *Защо?*

— Защото... защото осъзнах, че... съм искал да го напуснеш, ако *ти* поискаш да го напуснеш — исках да се върнеш при мен, защото ме обичаш повече, отколкото него... и това, че той те напусна и умря, не отговаряше точно на желанието ми.

Сюзън мълчеше.

Тъкмо се канех да изляза, когато тя отново ме повика.

— Джон.

— Трябва да слеза при Манкузо.

— Трябва да ми кажеш защо не се събрахме отново, след като го убих.

— Нали току-що ти казах.

— Не си.

Както споменах, Сюзън ме познава и мога да бягам, но не и да се скрия.

— Добре. Чувствах се... унижен. Публично. Когато за връзката ви знаехме само ние тримата — и ФБР, естествено, — можех да ти простя. Но когато се превърна в национална новина, в обект на подигравки в пресата и майтапи в съблекарните на фитнес залите... — Погледнах я. — И се чудиш защо съм се качил на яхтата и съм се разкарал оттук?! За какъв човек ме смяташ?

Тя скри лицето си в шепи и се разплака. Не бях сигурен *защо*. Може би защото току-що беше открила, че е имала по-малко основания да убие Франк Белароса, отколкото си е мислила. Или защото най-после беше осъзнала какви опустошения е нанесла на всички около себе си. Или пък усещаше, че започвам да се колебая за повторното ни събиране.

Обърнах се и излязох.

Феликс Манкузо говореше по мобилния си телефон.

Изчаках прав да свърши и казах:

— Госпожа Сатър не се чувства добре. Трябва да насрочим нова среща. Мога утре да дойда в службата ви, ако ви е по-удобно.

Той ме погледна.

— Всичко наред ли е?

— Просто е разстроена.

Специалният агент кимна.

— Всичко това е много тежко за нея. Но се налага да ви отнема още десетина минути. И ще трябва да поговоря с госпожа Сатър, когато е готова.

— Тя едва ли може да прибави нещо повече от информацията, която ви дадох, или от онова, което вече знаете, но вие си решавате. Може да ѝ се обадите по телефона. — Седнах на бюрото си. — Слушам ви.

Господин Манкузо ме погледна в очите.

— Първо, трябва да знаете, че Антъни Белароса, изглежда, е изчезнал. Не сме сигурни дали е свързано с този случай, с някакви негови проблеми или със смъртта на Джон Готи. Може да е просто поредното му изчезване. Много от тези хора периодично изчезват за известно време. Понякога по работа, но най-често за удоволствие.

Не внимавах много какво ми говори Феликс Манкузо, защото мислите ми все още бяха насочени към Сюзън, обаче успях да попитам:

— Възможно ли е да е мъртъв?

— Да, но не го смятаме за вероятно. Според детектив Настаси съпругата на Белароса, Меган, не изглеждала особено разтревожена, че е заминал, без да даде друго обяснение, освен че ще пътува по работа.

— Може и тя да желае смъртта му — предположих не само на шега.

— От полицията го търсят, за да разговарят с него и да го осведомят за подадената от вас жалба, да му покажат, че е под

наблюдение. Естествено, те биха искали Белароса да направи някакво инкриминиращо изявление, за да могат да го арестуват. За съжаление обаче той е изчезнал по неизвестни причини.

Ако му бях consigliere, щях да го посъветвам да отиде в полицията и най-любезно да заяви, че отказва да отговаря на каквито и да било въпроси в отсъствието на адвоката си. В моя свят се постъпва така — само че в неговия човек не сътрудничеса на ченгетата. Тъй че, да, изчезването му, преди от полицията да са го предупредили да ги държи в течение за местонахождението си, беше хитър мафиотски ход. Пък и няма нищо незаконно в това да напуснеш дома си.

— Можете ли да извадите заповед за ареста му? — попитах все пак.

— Обмисляме няколко начина да представим случая в щатски или федерален съд, но освен че е издирван за разговор, въз основа само на вашата жалба, не разполагаме с достатъчно основания, за да убедим съдията. Обаче ще опитаме. — Замълча за миг. — От единайсети септември насам установявам, че новата ми работа в Контратерористичната спецчаст е по-лесна от гледна точка на това какво позволяват съдилищата и законът, но Антъни Белароса не е заподозрян в тероризъм. Той е старомоден мафиот и всичките му граждански свободи остават в сила.

— Споменах ли ви, че видях в кабинета му снимка на Осама бен Ладен с автограф?

Манкузо се усмихна.

— Във всеки случай, въпреки че не е необичайно, изчезването на Антъни Белароса е обезпокоително в контекста на този случай и е интересно в контекста на проблемите му в организацията.

— Проблемите му със Салваторе Д'Алесио ли имате предвид?

— Навярно. Ще видим дали ще се появи на погребението на Джон Готи.

— Надявам се някой да открие трупа му, за да мога най-после да се наспя.

Тая тема привлече вниманието на специалния агент.

— Имате ли оръжие?

— Да, пушка. Двущевка.

— Можете ли да боравите с нея?

— Зареждаш два патрона, вдигаш петлетата, прицелваш се и дърпаш спусъка — отвърнах малко рязко. — Служил съм в армията, а госпожа Сатър е стреляла по панички и патици. — Прибавих: — Пушката е нейна.

— Добре. ФБР и полицията не съветват гражданите да оказват съпротива на нападател в дома си, нито да притежават или купуват оръжие с цел...

— Ясно ми е, господин Манкузо. Уверявам ви, че нито аз, нито госпожа Сатър ще направим засада на Антъни Белароса пред дома му, но ако някой проникне в тая къща с намерението да ни нанесе телесни повреди, ще реагираме адекватно. Запознат съм със закона.

— Знам... Ако Антъни Белароса се прибере вкъщи или установим местонахождението му, някой от Бюрото или полицията ще ви съобщи.

— Надявам се.

— Проверих във Втори участък — патрулките им са информирани за случая. Бюрото също може да установи наблюдение в района.

Кимнах и специалният агент се спря на още няколко подробности, после ме помоли да изясня или доразвия някои мои предишни наблюдения. Явно отлично си спомняше всичко, което бях казал днес, а вече се бях уверил, че не е забравил и събитията отпреди десет години. В това отношение имахме нещо общо.

Още не бях дошъл на себе си след случилото се със Сюзън и въпреки облекчението, което изпитвах, след като бях смъкнал тоя товар от плещите си, бях в лошо настроение заради поредното изравяне на тая история. И освен откровената ми изповед трябваше пак да преживея унижението да съм американският Рогоносец номер едно на седмицата.

— Господин Сатър?

— Да?

— Попитах дали в къщата живее още някой.

— Не... Хм, наскоро почина една стара семейна приятелка, госпожа Алърд, и очакваме гости за погребението.

— Кого по-точно?

— Децата ни, Едуард и Каролин. — Казах му на колко години са и той си записа. Продължих: — Сигурно и родителите на госпожа

Сатър, Уилям и Шарлот Станхоуп, макар че те може да отседнат другаде. Братът на госпожа Сатър, Питър, може да дойде за Деня на бащата.

— Ясно. Значи става дума за неделя. Не е за вярване, че месецът свършва толкова бързо.

— Не и за мен.

— Някой живее ли в къщичката до портала? — любопитства той.

— Това е вратарската къщичка, в която живееше наскоро починалата госпожа Алърд. До миналата неделя и аз живеях там.

— Сега някой живее ли там?

— Със смъртта на Етел Алърд къщата премина във владение на Амир Насим.

— Тя я е оставила на Амир Насим, така ли?

Щеше да ми отнеме прекалено много време да му обясня, че Етел Алърд се е чукала с Август Станхоуп и затова е получила право на пожизнено ползване, и тъй нататък, въпреки че като юрист господин Манкузо щеше да разбере правната страна на въпроса, обаче, като бивш семинарист, нямаше да му стане приятно, че грехът е бил възнаграден с шейсетгодишно безплатно ползване.

— Госпожа Алърд имаше право на пожизнено ползване. Доколкото разбрах, Насим иска да подсили охраната си и може да постави там свои хора.

— Знаете ли нещо за положението в дома на Насим? — поинтересува се специалният агент.

— Знам, че в къщата има петдесет стаи и че на евентуалния наемен убиец ще му трябва цяла седмица, за да обходи всички. — Продължих по-сериозно: — Доколкото ми е известно, той живее там сам с жена си, но може да има и прислуга. Видях една прислужница. Можете да попитате госпожа Сатър. Тя е по-добре запозната с положението в Станхоуп Хол.

Господин Манкузо си записа информацията и ме разпита за ежедневните ни навици, намеренията ни за пътуване и тъй нататък.

— Не е зле да инсталирате алармена система и да си вземете куче — каза накрая.

— Работим по въпроса.

— Ако можете да си го позволите, бих ви препоръчал да наемете фирма за лична охрана.

— Бел Секюрити става ли?

Той се насили да се усмихне.

— Това може да даде обратния резултат.

— Явно ни заплашва голяма опасност.

— Засега бих казал, че опасността е от степен жълто и се движи към оранжево.

— Но още не е степен червено, така ли?

— Хайде да не се задълбочаваме в тия неща. Има опасност и пак ще трябва да поговоря с полицията, както и със съответните хора в Бюрото. Ще анализираме ситуацията и ще ви държим в течение.

Кимнах и попитах:

— Защо по телефона ми казахте, че според вас заплахата не е непосредствена?

Отговорът му се забави няколко секунди.

— Малко е сложно, но е свързано със смъртта на Джон Готи, със Салваторе Д'Алесио и някои промени, които може да настъпят през следващите седмици.

— С други думи, Антъни Белароса е зает с други неща.

— Общо взето, положението е такова. Антъни Белароса има проблеми със собствената си безопасност и това може би е главната причина за изчезването му. Говори се, че следващия месец единият от тях — или Белароса, или Д'Алесио — ще излезе в пенсия. По традиция по време на поклонението и погребението вендетата е под мораториум.

— Много цивилизован обичай. Това включва ли и вендетата срещу Сатърови?

— Не. Но осигурява на Антъни и Сал една седмица спокойствие един от друг.

— Радвам се да го чуя. А защо не са си уредили сметките още преди десет години?

— И това е свързано със смъртта на Готи и уреденото от него примирие след случая в „Джулио“. Целта на организираната престъпност е да прави пари — а не да води гангстерски войни или да се появява на първа страница във вестниците и по телевизията и да плаши публиката. И тъкмо затова, макар и неохотно, Антъни и чичо му

водиха мирно съвместно съществуване през всички тия години. Обаче сега... е, както и във вашия случай, господин Сатър, човек жъне каквото е посял.

Не отговорих.

Всъщност не исках да чуя точно това от свети Феликс, когото си представях като добър рицар, а не като Оная с косата. Но той може би имаше предвид само Антъни и чичо Сал, а не нас със Сюзън.

Манкузо завърши обяснението си за сегашното състояние на нещата с думите:

— Вие с госпожа Сатър не сте на първо място в приоритетите на Антъни, нито навярно даже на второ. Но след като се погрижи за другите проблеми с приятелите и роднините си или след като те се погрижат за проблемите си с него, той трябва да си уреди сметките с госпожа Сатър. Въпросът е личен, но от гледна точка на имиджа му, също е делови. — Помислих си, че ще попита „Carisce?“, ала специалният агент заяви: — По наше мнение положението в момента е такова.

— Ясно. — Замислих се за миг. — Но може да грешите.

— Възможно е. Но не бива да се успокоявате.

— Нямам такова намерение.

— Добре. И ще ви кажа още нещо... ако Салваторе Д'Алесио изчезне или го убият, това ще е доказателство, че Антъни Белароса е жив и си разчиства сметките. А ако открият убит Антъни, вие, Салваторе Д'Алесио и още някои хора ще можете да си отдъхнете.

— Разбирам. Ще се моля за Сали Да-да.

Господин Манкузо не коментира.

Смелих цялата тая информация.

— Е, по практични съображения тая седмица ще трябва да останем тук, обаче...

— Бих ви посъветвал да не правите нищо неочаквано. Дръжте се както обикновено. Ще бъдете заобиколени от хора по време на поклонението, и погребението. И както казах, Антъни Белароса и чичо му първо ще трябва да решат собствените си противоречия. Това е най-логичната стратегия.

— Добре. — Но не бях убеден, че някой може да обвини Антъни в логичност и интелигентност, качества, които безспорно притежаваше

баща му. — Значи не смятате, че има опасност за гостите ми... за децата ми, така ли?

— Не съм сто процента сигурен, обаче сериозно се съмнявам, че Антъни Белароса ще направи нещо, което да шокира общественото мнение или да стовари цялата тежест на закона върху главата му. И най-важното, това ще разяри приятелите и партньорите му до такава степен, че ще се обърнат срещу него. А дъщеря ви е прокурорка, което я прави недосегаема за куршуми. — И може би в качеството си на специален агент ми напомни: — На него му трябва госпожа Сатър, може би и вие — само това му е позволено от неговата организация. Онзи, който прати да убият Франк Белароса, не е искал вие с госпожа Сатър и госпожа Белароса да пострадате и точно затова сте живи. Тия хора са професионалисти, а не улични гангстери.

— Радвам се да го чуя. — В такъв случай може би трябваше да отстъпя на Уилям и Шарлот нашата спалня и да дам на Уилям назаем шлифера и шапката си. — По-другата седмица, след като гостите ни си тръгнат, с госпожа Сатър най-вероятно ще заминем.

— Вие си решавате. Но ако наистина заминете, не казвайте на никого къде отивате. Даже на приятелите и роднините си. И не им пращайте картички.

— Ясно. — Но от около петнайсет минути вече не бях сигурен, че със Сюзън изобщо ще заминем някъде заедно.

Господин Манкузо завърши инструктажа си със следното:

— Знам, че вие и, сигурен съм, госпожа Сатър, като добри граждани, които спазват закона, не вярвате, че всичко това може да се случи с вас, и навярно си мислите, че органите на реда трябва да правят много повече, за да ви защитят, но ви уверявам, че вземаме всички мерки да не ви се случи нищо лошо. Отнасяме се съвсем сериозно към случая и го разглеждаме като част от много по-големите проблеми с организираната престъпност.

Можех да коментирам няколко точки от стандартното слово на господин Манкузо, обаче се задоволих само с едно „благодаря“.

Изпратих го и на сбогуване се поинтересувах:

— Ще се отбиете ли при Амир Насим?

— Да, ще използвам случая, че съм тук.

— Не знам дали си е вкъщи, но обикновено си е.

— Вкъщи си е — каза специалният агент.

Не го попитах откъде знае, защото така и така нямаше да ми каже. Но ми каза друго:

— Ще кажа на Насим, че с госпожа Сатър имате проблеми с личната безопасност, също като него, и ще го помоля да се свърже с полицията, ако забележи нещо необичайно или подозрително.

— Той ме помоли да направя същото за него.

— Добре. Територията на имението би трябвало да е обезопасена.

Никога не си бях представял Станхоуп Хол като укрепена територия, но отвърнах:

— Можем взаимно да осигуряваме безопасността си. Навярно би трябвало да сключим договор.

Господин Манкузо се усмихна.

— Просто бъдете добри съседи.

— Имате ли нещо в архива си за Амир Насим?

— Не мога да говоря по този въпрос.

— Знам, но като на негов съсед можете да ми кажете дали е изложен на реална опасност.

Той се замисли за миг, после сподели:

— Между нас да си остане, но Амир Насим играе опасна и в същото време доходна игра, като осигурява информация и логистични ресурси на всеки, който може да си позволи услугите му. Тъй че си е създал много приятели — но и много врагове — и проблемът е, че не може да различи едните от другите.

— Защо не го арестувате?

Манкузо остави въпроса ми без отговор.

— Когато напускате имението, бъдете изключително предпазливи и не се колебайте да се обадите в полицията, ако ви се струва, че ви наблюдават, следят или дебнат.

Кимнах и си помислих, че може би трябва да си купя оръжие с цел самоотбрана.

— Няма да е Антъни Белароса, нали разбирате — прибави агентът.

— Да, но... въпросът е толкова личен, че се чудех дали той няма да...

— Категорично не. И ако с чичо му се случи нещо, Антъни ще е поне на хиляда километра, въпреки че и този въпрос е личен.

— Къде се дяха личната вендета и семейната чест?

— Тук са си. Просто вече не стоят на първо място.

Връчи ми две свои визитки, ръкувахме се и му благодарих за посещението. Той ме помоли да предам почитанията му на госпожа Сатър и каза да му се обади, когато е в състояние.

Изпратих колата му с поглед.

Е, на главата ми висяха прекалено много неща — поклонение, погребение, пристигащи тъст, тъща и деца, ирански двоен агент в господарския дом, полицията, ФБР и накрая, но не на последно място, Антъни Белароса, който се готвеше да ни прати наемни убийци. Като се имаше предвид всичко това, пиратите край сомалийския бряг ми се струваха много по-дребен проблем.

И после, естествено — Сюзън. Желанието ми да я защита беше много по-силно и това ме накара да осъзная, че съм хлътнал здравата. Обаче нямах представа какво изпитва *тя* в момента, тъй че трябваше да се кача горе и да разбера — или да се метна на колата и да се поразвея, за да си поразведрия главата и да се запаса с боеприпаси.

Качих се на втория етаж. Вратата на дневната беше затворена. След кратко колебание я отворих.

Сюзън седеше на дивана, само че сега се беше свила на кълбо в единия му край, заобиколена от възглавнички. Знаех какво означава тая поза — определено не „Ела да ме прегърнеш и целунеш“.

— Отивам до спортния магазин — казах аз.

Тя не отговори.

— Още ли е в Глен Коув?

Мълчание.

Моментално кипнах, което е един от многобройните ми недостатъци.

— Ще остана, но ако искаш, можеш да пренесеш багажа ми в някоя стая за гости. Мога да го направя и сам.

Тя ме погледна, но не каза нищо.

Слязох в кабинета, отворих телефонния указател и намерих въпросния магазин за спортни стоки — беше си на същото място, както и преди десет години.

Излязох под дъжда, качих се в колата и потеглих.

Днес явно нямаше да е един от най-приятните ми дни, ама от друга страна, може би вече не се налагаше да се държа любезно с

Уилям и Шарлот.

Карах бавно и използвах тази възможност да помисля за днешния, утрешния и следващите дни.

Реших, че за мен тук няма нищо друго освен нещастие и лоши спомени. Значи щях да се прибера в Лондон още щом приключех с онова, което трябваше да направя. На Сюзън, която спокойно можеше да се оправя и сама, щеше да ѝ се наложи да се грижи за себе си. Щях да я посъветвам да се върне в Хилтън Хед, но иначе няха никакви задължения към нея, нито пък изпитвах желание да съм част от живота ѝ.

Това не беше вярно, разбира се, обаче трябваше да е прощалната ми реплика, докато си стягам багажа — по-късно можехме пак да опитаме, например след десет години.

Познавах собственика на спортния магазин, някой си господин Роджър Баник, винаги услужлив и търпелив, когато водех Едуард или Каролин за различни принадлежности за спорт и къмпинг. Бях идвал и аз за екипировка за подводен риболов и някои морски дреболии, тъй че отначало си мислех да му кажа кой съм, обаче господин Баник сигурно щеше да си спомни злоупотребата на Сюзън с оня пистолет и тъй като бях дошъл да купя оръжие и боеприпаси, реших, че е по-добре да остана анонимен — поне докато не се наложеше да му представя документ за самоличност.

Обясних му целта на посещението си и се престорих, че не съм особено добре запознат с огнестрелното оръжие и боеприпасите, макар че, сигурен съм, излишно преигравах. Господин Баник ме заведе в отдела за големите момчета в дъното на магазина и ме попита дали стрелям по панички, или ходя на истински лов, и ако да, за какъв дивеч.

— Много голям — осведомих го.

Той ми предложи съответните патрони за едър дивеч. Купих и кутия патрони за елени — те могат да пробият адски голяма дупка в човек.

Собственикът носеше пистолет в кобур, което е задължително, ако продаваш оръжие. Искаше ми се да купя два такива, за мен и за чантичката на Сюзън, но както споменах, за да носиш такова оръжие, трябва да имаш специално разрешително, каквото можех да получа, но щеше да ми отнеме половин година — с други думи, твърде късно. За нещастие, на Сюзън ѝ се водеше оня проблем с пистолета и се съмнявах, че властите ще погледнат благосклонно на молбата ѝ.

И все пак имах нужда от оръжие за самозащита извън имението, така че поисках да разгледам карабините и господин Баник ми ги показва с удоволствие.

Вдигнах един стар уинчестър от Втората световна, трийсеткалиброва карабина М-1, с каквата бях стрелял в казармата. Тия пушки са дълги по-малко от метър и идеално влизат под

автомобилна седалка, а може би даже в някоя от големите ръчни чанти, каквито съм виждал да носят дамите.

— Тази карабина е точна на разстояние около триста метра и може да повали елен, но се използва главно за дребен дивеч и като оръжие за лична защита — осведоми ме господин Баник. — На вас за какво ви трябва?

Не ми се щеше да му казвам, че ще я нося в колата, защото ме преследват мафиоти.

— За домашна защита.

— Аха, отлично. На госпожата ще ѝ хареса — лека е, две кила и нещо, полуавтоматична, с мек откат.

— Направо ще се влюби в нея. Подарък е за годишнината ни — споделих.

Господин Баник разбра, че се майтапя — или поне се надяваше, — и се засмя.

Взех кутия патрони за карабина трийсети калибър и два комплекта за почистване на пушки. Собственикът прибави като подарък нашивка с американското знаме, която веднага си представих пришита върху ловджийското ми яке или пижамата ми.

Забелязах на стената да виси оранжев костюм за химическа защита, наред с чудесна колекция противогази. При предишното ми идване в магазина ги нямаше, така че се поинтересувах:

— Много ли костюми за химическа защита и противогази продавате?

— Продам съм някой и друг противогаз... ама няма клиенти за костюмите. Обаче замразено-сушените порции и кутиите с вода вървят много добре. И детекторите за радиация.

Не отговорих, но бях щастлив да чуя, че търговията на господин Баник процъфтява и че Златният бряг е напълно подготвен. Животът в САЩ определено се беше променил.

Докато попълвах документите за карабината и боеприпасите, той изчисли сметката ми. В официалните формуляри не се задаваха прекалено много тъпи въпроси. Като документ за самоличност показах паспорта си. Кредитната ми карта Американ Експрес още беше валидна, въпреки че не си спомнях в последно време да съм плащал таксата, така че приключихме сделката успешно.

Господин Баник уви карабината в обикновена кафява хартия, за да я занеса до колата, без да обезпокоя купувачите или органите на реда, и прибра другите ми покупки в голяма найлонова торба с надпис „Спортни стоки — екипировка за къмпинг — оръжие“. Нито дума за противогази.

Името ми и може би адресът в бланката, както и лицето ми, изглежда, започваха да му се струват познати. Виждах, че си спомня нещо — може би веселите ми посещения в магазина с децата. Или по-скоро нещо, което е чел или гледал по телевизията преди десет години.

— Ааа... да — произнесе господин Баник сякаш на себе си.

Благодарих му за отзивчивостта и докато крачех към изхода, забелязах, че ме наблюдава, навярно загрижен, че пак ще ни види с госпожа Сатър по вечерните новини. Е, не че нямаше такава вероятност.

Вече не валеше, обаче небето тъмнееше и в далечината тътнеха гръмотевици. Явно скоро пак щеше да завали.

Когато се прибрах в Станхоуп Хол, имах късмета да се натъкна на Амир Насим — стоеше пред новопридобитата си вратарска къщичка и разговаряше с двама мъже в костюми. Интериорни дизайнери? Едва ли. Спрях и слязох от форда. Господин Насим остави компанията си и се приближи към мен.

Разменихме приветствия — държеше се малко хладно, може би заради отказа ми да убедя Съюзън да му продаде къщата си. Освен това разбираше, че положението ми в имението очевидно е трайно. От друга страна, той получаваеше вратарската си къщичка по-рано, отколкото бяхме предполагали и двамата.

Сигурно го беше смутило и посещението на Феликс Манкузо. И имаше две възможни причини да се обезпокои от интереса на ФБР: или просто не искаше да му идват на гости агенти от Бюрото, или Манкузо му беше съобщил за проблемите на Сатърови с мафията. Или и двете.

Обаче господин Насим си беше любезен пич и ми каза с фалшива усмивка:

— Научих, че имам повод да поздравя вас и госпожа Сатър.

Не ми се щеше да отхвърля поздравлението му, като го осведомя, че в момента с госпожа Сатър не си говорим.

— Благодаря.

— Тук ли възнамерявате да живеете?

Всъщност нямаше как да знам дали ще остана да живея в имението, преди да съм се върнал в къщата за гости, за да видя дали багажът ми не е събран. Освен това, ако му подхвърлех идеята, че може да заминем, предложената от него продажна цена щеше да падне и щях да се простя със своите десет процента. Все пак му отговорих сериозно:

— Ние си харесваме къщата.

— Хм... съобщете ми, ако промените плановете си.

— Вие ще сте първият, на когото ще съобщим.

Визитата на господин Манкузо явно не фигурираше в дневния ред на Насим.

— Възложих на частна охранителна фирма да проучи обстановката и да ми препоръча как да подсиля охраната на имението — информира ме той по повод двамата господа, които висяха пред вратарската къщичка.

— Добра идея — уверих го и го посъветвах: — Не прибъгвайте до услугите на Бел Секюрити. Те са мафиотска компания.

Нямах представа дали прие думите ми на шега, или сериозно, но отговори:

— Използвам друга фирма.

— Добре. И във връзка с това — предполагам, че сутринта сте разговаряли със специален агент Феликс Манкузо.

— Да — потвърди той. — Агент Манкузо ми каза за безпокойството ви с госпожа Сатър относно евентуален проблем, свързан със събития, които са се случили преди години.

— Точно така. Явно всички имаме проблеми с безопасността и много ще се радвам, ако координираме усилията си в това отношение.

Иранецът обмисли думите ми и сигурно заключи, че искам да се възползвам от охранителната му фирма безплатно.

— Разбира се, можем да го направим — съгласи се Насим и отбеляза: — Живеем в едно имение и достъпът ни до него е общ, тъй че трябва да обсъдим въпроса за хората, които имат право да влизат в него. Както е в Алхамбра Истейтс.

Неудачно сравнение, но все пак отвърнах:

— Точно така.

— Първо ще поставя във вратарската къщичка двама униформени охранители, които ще пристигнат скоро — каза Амир Насим. — Ще променя честотата на дистанционното управление, както и кода, и ще наредя порталът да е постоянно затворен. Но естествено, ще дам новия код и честота на вас и госпожа Сатър. — Може би си мислеше, че ще му благодаря.

— Благодаря — казах. Господин Насим определено правеше живота на Сатърови малко по-сигурен, обаче в същото време донякъде затрудняваше влизането и излизането ни от имението. Е, това си беше негово право — къщата за гости се намираше по средата на неговата земя и въпреки че нотариалният акт предвиждаше право на ползване на главната алея, Амир Насим контролираше портала, а следователно и достъпа до алеята. Бях сигурен, че ако не споделяхме общ проблем с безопасността, до един месец щях да се изправя срещу него в съдебната зала. Но засега интересите ни съвпадаха и по щастлива за Сатърови случайност новият собственик на Станхоуп Хол смяташе, че някой иска да го очисти. И това ако не беше късмет!

По въпроса за хората, имащи право на достъп, Насим ме попита:

— Очаквате ли гости, господин Сатър? Или може би има лица, чието влизане в имението смятате за нежелателно?

— Ами, точно днес не очаквам посещение от мафията.

Откровеният ми отговор като че ли го слиса или може би се изненада, че се майтапя с нещо, което не му се струва толкова смешно. По повод въпроса за нежеланите посетители си помислих дали да не му дам описанието на Уилям и Шарлот и да го помоля да нареди да ги спрат и претърсят на голо. Това обаче щеше да стигне до ушите на Съюзън, която нямаше да разбере, че просто съм се пошегувал и господин Насим го е приел на сериозно.

— Във връзка със смъртта на госпожа Алърд очакваме някои гости. — Обясних му за очакваното пристигане на Станхоупови към 17:00, а утре вечер — и на Едуард и Каролин, с кола или такси. Забравих да му кажа за евентуалната поява на Питър в събота или неделя, но пък дано охраната го затвореше този непрокопсаник в мазето. Споменах обаче Елизабет Алърд, която той познаваше, и майка

ми, която описах като мила старица. Съобщих му и за малката армия обслужващ персонал, наета от Съюзън.

— При това положение ще се наложи да ми дадете списък на тези хора и аз ще го оставя на охраната.

— Ще трябва да измислим някаква система, която да е удобна и за нас с госпожа Сатър.

— Разбира се.

— Необходимо е да имам връзка с вашите охранители и те да имат връзка с нас. Освен това ние с госпожа Сатър трябва да можем да им даваме инструкции.

Това като че ли не му хареса, ала все пак ме увери:

— Сигурен съм, че ще можем да координираме нещата, господин Сатър.

— Чудесно. Триметровата стена покрай Грейс Лейн обаче не би била пречка за мотивиран нарушител. А достъпът до останалата част от имението е съвсем свободен, като изключим дъсчената ограда зад вашата къща и дърветата от двете страни. Тъй че, макар порталът да се охранява добре, трябва да вдигнете почти километър и половина солидна ограда.

— Обсъждаме монтирането на сензорни устройства и трябва да ви предупредя, че нощно време в имението ще патрулира служител с джип и куче — осведоми ме господин Насим. — Ще ви държа в течение.

— Охранителите ще бъдат ли въоръжени?

— Естествено.

Повечето от тия хора бяха действащи полицаи, които работеха на черно, пенсионирани ченгета или военни и можеха да боравят с оръжие. Обаче бях останал с впечатлението — всъщност от Антъни Белароса, — че днес охранителният бизнес в Америка е бясно развиваща се индустрия, а това винаги означава попълване на редиците с некадърен персонал, точно като служителите по летищата.

— Лично се убедете, че миналото на всички от охраната е било щателно проверено, както и разрешителните им да носят оръжие — посъветвах го. — В абсолютно всяка смяна трябва да има поне двама действащи или пенсионирани служители от органите на реда. — И прибавих: — И ги накарайте да се подпишат.

— Радвам се, че имам възможността да разговарям с вас, господин Сатър — отбеляза иранецът.

— Благодаря. И аз. — И за да се проявя като още по-добър съсед и да се отблагодаря за това, че ползвам подсилената му охрана на Станхоуп Хол, предложих: — С удоволствие ще се включа със съответния дял в разходите ви.

— Вашето присъствие тук не ме вкарва в допълнителни разходи — увери ме господин Насим. — Радвам се, че мога да включа къщата за гости и вашата земя в охраняемата зона.

— Благодаря ви, но както се казва, пито-платено, тъй че трябва да настоя да участвам във вашия договор и да плащам директно на охранителната ви фирма своя пропорционален дял съобразно моите десет акра земя.

Той се усмихна.

— Аха, адвокат до мозъка на костите, а, господин Сатър? Виждам, че не си оставяте магарето в калта.

— Съгласен ли сте с моето предложение, или да наема друга охранителна фирма, което може би няма да е много удобно и ще доведе до объркване?

Насим разбра причините за загрижеността ми, както и тактиката ми на изнудване, и се съгласи.

— Добре. Ще ми помогнете ли с договора като юрист?

— Можете да сте спокоен, че *нашият* договор с охранителната фирма ще отговаря на всички стандарти.

Беше негов ред да си поиграе на изнудване.

— Онзи жив плет, който огражда вашите десет акра, евентуално може да е проблем както за вашата, така и за моята безопасност. Навярно бихте могли да го махнете.

— Бих го махнал, но госпожа Сатър обича да се пече гола и предполагам, че не бихте искали да я видите.

Господин Насим сигурно си помисли, че го предизвиквам или съблазнявам, и отвърна малко рязко:

— Според мен безопасността стои на първо място, тъй че навярно бихте могли да помолите госпожа Сатър да махне живия плет и да построи малко заграждение за своите... контакти с природата.

Отлично попадение, Амир. Пък и идеята му ми се стори съвсем разумна.

— Ще обсъдя въпроса с нея.

— Благодаря. — Той се замисли за миг и прибави: — Ако с госпожа Сатър решите, че това положение не е по ваш вкус, навярно ще обмислите предложението ми да купя вашия имот.

Лично аз бих го обмислил, обаче имотът не се водеше на мое име. Бях наясно също, че след като се намира наскредем земя, чийто параноичен или основателно уплашен собственик е наел въоръжена охрана с кучета, къщата на Съюзън вече не е много добра инвестиция. С продажбата ѝ щяха да се затруднят даже местните агенти на недвижими имоти, иначе способни да продадат бунище за токсични отпадъци на семейство с деца. „А тая красива къща в английски стил е разположена сред имение, собственост на прекрасно иранско семейство, което е заплашено от смъртна опасност, тъй че по идеално поддържаните морави ще видите кучета и въоръжени мъже, но кучетата са дружелюбни, а мъжете не стрелят по светло. Продава се за три милиона долара“.

— Господин Сатър?

— Ами... решението зависи от госпожа Сатър, както вече казах. Но пак ще... — Помислих си, че ако успея да уредя да застрелят Уилям и Шарлот, или да ги разкъсат кучетата, с наследството Съюзън навярно ще може да откупи цялото имение. Ама тия разходи за поддръжка... Пресметнах наум някои числа, докато господин Насим търпеливо ме чакаше да приключа с мисленето. — Пак ще повдигна въпроса, но само защото настоявате.

— Благодаря. Можете да споменете на госпожа Сатър, че с удоволствие ще ѝ осигуря известна безопасност през тоя период на... несигурност в живота ѝ, само че за съжаление тази безопасност налага и някои неудобства. — И ми даде пореден пример за въпросните неудобства: — Боя се, че ще се наложи да огранича свободата ви на придвижване в моята земя — по съвет на консултанта ми по безопасността.

Пак празни приказки, обаче Амир Насим добре подбираше аргументите си, за да ни убеди да му продадем къщата си на занижена цена.

— Като пример за загрижеността ми, вчера видях госпожа Сатър да тича и не съм сигурен, че ще може да го прави, заради кучетата и патрулите — продължи той.

— Сигурен ли сте, че е била тя? Какви дрехи носеше?

— Ами... беше облечена скромно, но не е това въпросът.

— Да, ясно. — *Знаех* си, че не е тичала гола.

Иранецът завърши агитацията си с думите:

— И макар искрено да се надявам, че госпожа Сатър бързо и успешно ще се справи със затрудненията си, за съжаление моите проблеми няма да се решат толкова лесно. Затова и не вярвам, че мирът и спокойствието ще се завърнат в това имение в близко бъдеще.

— Разбрах ви, господин Насим.

— Добре. В такъв случай, моля, предайте моите съболезнования на роднините на госпожа Алърд. Сигурно ще имам удоволствието да се запозная със семейството ви през следващите няколко дни.

За малко да го попитам дали няма някоя свободна спалня за Уилям и Шарлот — всъщност разполагаше с двайсетина, — ама не бях сигурен дали Станхоупови и Насимови ще се спогодят. Тъй де, не че не можеха — Уилям щеше да разкаже на Амир историята на господарската къща и да му обясни значението на статуите с факлите, които осветяваха стълбището, а Шарлот можеше да научи Сохейла да забърква „мръсно мартини“.

— Може да пием чай заедно — предложих все пак.

— Обадете ми се.

— Непременно. А вие ме дръжте в течение на охранителните мерки, които взимате, и се погрижете договорът да е на името и на двамата.

Разделихме се без ръкостискане. Качих се в колата и продължих към къщата за гости.

Не видях багажа си на моравата, което приех за добър знак, обаче не знаех какво ме очаква вътре.

Тъй де, имаше два начина да погледна на онова, което бях направил преди десет години, за да сложа край на щастливата любовна връзка между Франк и Сюзън: бях го направил, за да си върна Сюзън, защото я обичах, или го бях направил от злоба и ярост, защото мразех и двамата. Може да беше обичайната комбинация от двете и съм сигурен, че Сюзън го разбираше, но ме обичаше и затова беше склонна да приеме, че съм го направил повече от любов, отколкото от омраза. И имаше право.

И в заключение по въпроса за убийството на Белароса: убеден съм, че и тримата бихме искали да не се беше случило, особено Франк и особено сега, след като щяхме да пожънем каквото сме посели, както беше достатъчно любезен двукратно да отбележи господин Манкузо.

48.

Занесох покупките си в кабинета и заварих Сюзън там — едновременно разговаряше по телефона, работеше на компютъра и записваше нещо в бележник.

Усмихна ми се разсеяно.

Разопаковах карабината и я оставих на масичката, после се заех да заредя пълнителя.

Сюзън приключи телефонния си разговор и попита:

— За какво ти е тази пушка?

— За колата.

Все едно не ме беше питала.

Оставих заредения пълнител на масичката и минах направо на въпроса.

— Къде ще спя довечера?

— В нашата спалня.

— Добре.

— Аз обаче ще спя в стаята за гости.

Видях, че се шегува.

— Нямахте да те обвинявам, ако имаше нужда от време, за да обмислиш... нещата, които ти казах и които направих.

— Вече ги обмислих.

— И?

— И... разбрах защо си го направил. Наистина не вярвам, че си искал... да се случи така. Повтори очевидното: — Аз имах връзка с него и аз го убих. Не ти.

— Добре.

— Знам, че единственото ти желание е било да се върна при теб — продължи тя.

— Така е. — Напомних й: — В любовта и войната всички средства са позволени.

Сюзън май си спомни къде е чувала тая реплика.

— Ами... вярно е. Сега и двамата не можем да разберем точно какво сме мислили и чувствали преди десет години, така че не бива да

се обвиняваме за случилото се тогава.

— Съгласен съм.

— Ти осъзна преди мен проблема с Антъни Белароса и можеше да избягаш, но се опита да ми помогнеш още преди да се съберем отново и сега правиш моя проблем свой, като излагаш на опасност собствения си живот.

И аз нямаше да го изразя по-добре. Ако току-що се бях запознал с Джон Сатър и бях чул тия думи, щях да си река, че е страхотен пич. Или идиот.

— Обичам те — казах.

Прегърнахме се и усетих сълзите ѝ по шията си.

— И аз те обичам. И имам нужда от теб.

— Хубаво ни е заедно.

— Наистина.

Сюзън се успокои и ме погледна в очите.

— Край по въпроса. Не искам повече да разговаряме за тогава. Никога.

— Съгласен. Повече няма какво да се каже.

— Точно така. — Тя си пое дълбоко дъх. — Виждам, че си намерил спортния магазин.

— Намерих го и собственикът си ме спомни, спомни си също, че годишнината ни е в края на месеца, затова ме посъветва да ти купя тая малка карабина, за да можем заедно да ходим на бунището и да стреляме по плъхове.

Сюзън влезе в тон с шегата ми.

— Колко мило! — Погледна пушката и възкликна: — Нямаше нужда да влизаш в такива разходи, Джон!

— А, нищо работа.

Вдигнах пушката и ѝ обясних как се борави с нея, както и многобройните ѝ предимства, после ѝ я подадох.

— Виж само колко е лека.

Тя я взе и се съгласи. После каза:

— Мога да я взема в Лоукаст Вели и да си я нося с мен цял ден.

— И идеално влиза под автомобилна седалка.

— Виждам.

Взех карабината от ръцете ѝ, поставих пълнителя, проверих предпазителя и вкарах патрон в цевта.

— Просто сваляш предпазителя, прицелваш се и дърпаш спусъка. Полуавтоматична е, тоест стреля всеки път, щом натиснеш спусъка. Пълнителят е с петнайсет патрона. Разбираш ли?

Тя кимна.

Направих се, че стрелям от кръста по близки цели, после опрях приклада в рамото си.

— За разстояние над, да речем, пет-шест метра, се прицелваш като за стрелба по панички, но няма нужда да водиш целта и...

За съжаление в тоя момент на прага се появи Софи, изпищя и побягна.

Понечих да тръгна след нея, без пушката, естествено, обаче Сюзън ме изпревари.

— Чакай тук — каза и отиде да настигне чистачката.

Заех се да приготвя два леки коктейла водка с тоник. Чувствах се отлично, след като със Сюзън веднъж завинаги бяхме оставили миналото зад себе си, а също защото бях купил карабината и боеприпасите. А и понеже знаех, че Феликс Манкузо работи по случая.

Добре беше и че Амир Насим е решил да обяви пълна бойна готовност, както бе трябвало да направи още преди време, ако наистина е бил обезпокоен. Хрумна ми, че Феликс Манкузо е използвал възможността да го уплаши до смърт — сигурно му беше казал, че според сведенията, с които разполага ФБР, опасността за живота му е реална и непосредствена. Тревога степен червено, Амир.

Но дали Манкузо би го направил само за да накара Насим да плати за денонощната охрана на Сатърови? Или наемането на охранителната фирма веднага след посещението на специалния агент беше чисто съвпадение? Може би иранецът ги беше повикал щом бе разбрал, че вратарската къщичка вече е негова собственост. Тъй или иначе, имах чувството, че Феликс Манкузо е дал на Насим същия съвет като на мен — осигурете си въоръжена охрана.

Сюзън се върна в кабинета и каза:

— Обещах ѝ повишение на заплатата.

— Ще ми чисти ли и пушките?

— Не, Джон, но я уверих, че си почти нормален, и ѝ обещах повишението, защото сега в къщата има още един човек.

— Добре. Каза ли ѝ, че ни преследват мафиоти?

— Не. Но ще ѝ кажа да не отваря вратата на непознати.

— Няма да ни търсят много непознати. Насим налага нов режим в Станхоуп Хол.

— Тоест?

Подадох и коктейла.

— Преди малко се видяхме, тъкмо приказваше с консултанти от някаква охранителна фирма. — Вдигнах тост: — За новия иранско-американски договор за взаимна отбрана!

Предадох ѝ разговора си с Насим и тя се намръщи.

— Ще е крайно неудобно... и ще наруши начина ми на живот.

— Ще го наруши и ако те убият — отбелязах.

Сюзън се замисли и въздъхна.

— Върнах се тук с други надежди.

— Да, знам. Обаче... е, всички трябва да се откажем донякъде от свободата си в полза на безопасността.

— Нищо подобно.

Бях водил тоя спор и в Лондон, и тук в Ню Йорк с нея. Беше въпрос на степен — доколко сме готови да се откажем от личната си свобода и колко свобода от страха ще получим в замяна.

— Дай да видим как ще тръгне — предложих ѝ. — Дотогава обаче никакво тичане гола из имението!

Тя се усмихна. Продължих с информацията.

— Насим иска да махнем живия плет в полза на общата ни сигурност. Казах му обаче, че много държим на личния си живот.

Сюзън се замисли над думите ми.

— Ако не го смущаваше толкова с какво ходя облечена... или съблечена... е, струва ми се, че той просто упражнява натиск върху мен, за да му продам къщата.

— И това е вярно. — Погледнах я. — Трябва да обмислиш предложението му.

— Няма.

— Тогава купи от него цялото имение.

— И откъде да взема толкова пари?

Погледът ми неволно се насочи към карабината на масичката.

Сюзън направи връзката и впери очи в мен.

— Не е смешно.

— Кое? — попитах невинно.

Тя смени темата.

— За какво си приказвахте с Манкузо?

Предадох ѝ разговора за изчезването на Антъни Белароса и сценариите, които можеха да се разиграят през следващите една-две седмици. Обсъдихме и уверението на специалния агент, че нищо не заплашва гостите и децата ни.

Сюзън ми зададе много въпроси на тая тема, така че ѝ връчих визитката на Манкузо.

— Той иска да му се обадиш. Задай му всичките си въпроси и му изложи точно какво те безпокои.

— Добре. Ще го направя още днес.

— Чудесно. Освен това трябва да знаеш, че специален агент Манкузо е посетил господин Насим и това може би е ускорило укрепяването на Станхоуп Хол.

— Как успяхме да се забъркаме във всичко това? — след кратък размисъл попита Сюзън. — Всички тези хора?...

Надявах се, че въпросът е реторичен, защото ако трябваше да ѝ отговоря, щеше да се наложи да повдигна тема, на която току-що се бяхме разбрали никога повече да не разговаряме. Естествено, тя нямаше вина за проблема с Насим, но ако не беше настояла Франк Белароса да купи Станхоуп Хол, властите нямаше да конфискуват имението и сега може би щеше да го притежава мило семейство, което не познава хора, желаещи смъртта на съпрузите, и тъй нататък. И ако Сюзън не беше въртяла любов с Франк Белароса и впоследствие не го беше убила, през последните десет години двамата със скъпия Джон щастливо щяха да си живеят тук, без да се боят, че са обект на мафиотска вендета. И тъй нататък.

— Всичко ще се оправи — опитах се да я успокоя.

Тя ме погледна и въздъхна:

— Какво щях да правя без теб?

И аз можех да попитам същото, но... е, бях взел това решение със сърцето си, а не с главата си, тъй че... не биваше да си задавам прекалено много въпроси.

Сюзън премина на по-важна тема.

— Наех една жена от фирма за кетъринг — ще ми помогне с пазаруването и готвенето през седмицата, и освен това ангажирах Софи за цялата седмица. Мисля, че имаме достатъчно вино, бира, безалкохолни, водка, скоч и всичко останало, но мама и татко пият

джин с мартини, а ние нямаме никакъв джин. Те предпочитат „Будълс“. Имаш ли нещо против да отскочиш за джин?

— Току-що ходих до спортния магазин.

— Моля те, Джон.

— Добре. Ще видя дали ще ми позволят да напусна зоната.

Тя все едно не ме чу.

— Дали да се обадя на нашите и да им съобща за новите правила на портала?

— Добра идея. Кажи им, че е заради Насим, не заради нас.

— Разбира се. Ще обясня и на Едуард и Каролин. И на Питър.

— Насим иска да му дадем списък с гостите ни. Моля те, погрижи се за това.

— Добре.

— Не забравяй прислугата и доставчиците.

— Ще се погрижа за всичко. Обаче тази работа е отвратителна!

— Тя се нацупи.

— Имаш право. Добре де, ще се върна до един час. Моля те, занеси патроните горе и прибери карабината в килера в коридора.

— Не искаш ли да я вземеш?

— Не, ще ида с форда.

— Искам да кажа... можеш ли да повярваш, че водим този разговор?

Не отговорих.

Сюзън реши да ме изпрати до колата и преди да се кача, ми даде мобилния си телефон.

— Обади ми се. — После ме прегърна и ме целуна. — Пази се.

Седнах зад волана и потеглих по дългата алея към вратарската къщичка.

Порталът продължаваше да е отворен и неохраняем. Завих надясно по Грейс Лейн.

След минута забелязах в насрещното платно черен кадилак „Ескълейд“. Когато ме приближи, намали.

Започвах да съжалявам, че не съм взел карабината.

Джипът спря на сред пътя на десетина метра от мен и когато се приближих, видях лепенката с американското знаме на страничния прозорец. Беше джипът на Антъни.

Но дали той беше вътре? И нима щеше да използва собствения си кадилак, за да очисти Джон Сатър? Че беше глупав, нямаше спор, ама това беше като кратък курс по мафиотски убийства: не използвай собствената си кола и собствените си хора, не очистидай никого в собствения си квартал.

Можех да настъпя газта и да подмина кадилака или да обърна назад, но поради гореспоменатите причини и защото бях любопитен кой иска да разговаря с мен, спрях до джипа.

Предният ляв прозорец се отвори и се показа Тони.

Смъкнах своя прозорец.

— Ей, гус'ин Сатър! Познах, че си ти. Как я караш?

— Бива. А ти?

— Супер.

Нещо на задната седалка помръдна. Превключих на скорост и се приготвих да натисна газта. Наистина щях да се чувствам по-добре, ако носех карабината в скута си.

— И к'во ста'а с тебе? — попита той.

Винаги задаваше едни и същи тъпи въпроси тоя идиот.

— Все същите глупости като едно време — отвърнах.

— Аха. А как е гу'жа Сатър?

За малко да го пратя на майната му. Вместо това се поинтересувах:

— Къде е шефът ти?

Той се усмихна и ако стояхме по-близо един до друг, щях да му фрасна един в лицето.

— Не знам — без да престава да се хили, отвърна Тони. — Що питаш?

Разделих вниманието си между него и движението на задната седалка.

— Предай му, че го търся.

— И що го търсиш?

Тия разговори с Тони не бяха особено съдържателни още по времето, когато се подвизаваше като Антъни.

— Спомних си още някои неща за баща му, които искам да му разкажа.

— Той ще иска да ги чуе тез неща. Я ми ги кажи на мене.

Е, сам си го просеше.

— Ако беше останал жив още малко, Франк щеше да те изпее на феберейците и досега щеше да гниеш в пандиза.

— Ей, я върви на майната си!

— Не, Тони, ти върви на майната си! Да върви на майната си и шефът ти, и...

Тъмното задно стъкло се смъкна и се приготвих да завъртя волана и да се блъсна в кадилака, но чух гласа на Кели Ан:

— Ти ругаеш! Недей да ругаеш!

Дълбоко си поех дъх.

— Извинявай, миличко. — Погледнах Тони. — Предай на шефа си да престане да се крие и да се държи като мъж.

Той щеше пак да ме изпсува, обаче Кели Ан го дебнеше. Чух, че Франки, който седеше до нея, имитира така си:

— Недей да ругаеш, недей да ругаеш!

— Ще му предам — обеща ми Тони.

— Много мило от твоя страна. Обаче искам да му го кажа лично.

— Дадено, работим по въпроса.

— Чудесно. И моите почитания на бъдещата му вдовица.

Това явно го обърка, но после загря.

— Добре, и на тебе — отвърна той, което не беше съвсем правилно, обаче аз го разбрах.

Вдигнахме прозорците и всеки продължи по пътя си.

Въпросът беше защо още повече влошавам положението. Отговарям: положението и без това не можеше да стане по-лошо, тъй че защо да не ядосам човека, който иска да ме убие? Хем се почувствах по-добре, хем можех да го накарам да допусне грешка. Нищо друго не исках — само една грешчица от негова страна, за да мога да го убия със собствените си ръце.

ЧАСТ IV

Почитай баща си и майка си.

Исход 20:12

*Казвам ви, че между родителя и детето
има стена, три метра дебела и петнайсет
километра висока.*

Джордж Бърнард
Шоу.
„Неравен брак“

В пет и десет следобед вече валеше, а Станхоупови още не бяха пристигнали. Обаче Сюзън ме успокои:

— Обади се преди десет минути, току-що бяха отбили от магистралата. — Това означаваше, че се очаква да се появят след петнайсет минути, предостатъчно време за втория ми джърс със сода.

Бяхме в кухнята и Софи беше подредила на масата ордъври, които не ми се позволяваше да докосвам. Сюзън и жената от фирмата за кетъринг бяха подготвили няколко менюта за седмицата. Освен това през следващите пет дни Софи щеше да живее в една стаичка на първия етаж, което представляваше удобство за Сюзън, естествено, но така Уилям и Шарлот щяха да имат и кого да командват, освен дъщеря си. Присъствието ѝ даже можеше да ни накара да си мерим приказките, ако се стигне до всеобщо надвикване.

Телефонът иззвъня и Сюзън вдигна слушалката.

— Да, очакваме ги. — Затвори и се обърна към мен. — От цветарския магазин, най-последно. На портала вече има охрана.

Не казах нищо, въпреки че мислено отбелязах всички тия приготовления за появата на майчето и татенцето. От предишния си живот обаче си спомнях, че Уилям и Шарлот като че ли никога не забелязваха или не оценяваха нещата, които Сюзън правеше за тях при гостуванията им. Е, те бяха взискателни родители и все пак говореха за Питър така, сякаш е идеалното дете. Той всъщност беше негодно лайно, обаче го биваше да ласкае майчето и татенцето и знаеше коя ръка го храни.

Втората ми мисъл беше, че Сюзън е прекалена оптимистка относно отсядането на родителите ѝ у нас. Беше наредила да почистят някогашната им стая за гости и да заредят бутилки минерална вода и закуски. Бях сигурен, че е предвидила и цветя за спалнята им. Погледнах я — макар да не исках Уилям и Шарлот в дома си, също тъй не исках и тя да се разочарова или наскърби.

— Виж, Сюзън, защо не ида на хотел?...

— Не. Ти си моят бъдещ съпруг и баща на децата ни. Оставаш тук с мен, Едуард и Каролин.

— Но...

— Но искам да изчезнеш, докато им бутна по чаша в ръцете. Изчакай в кабинета — предложи ми тя. — Ще ти сигнализирам по интеркома. Петнайсетина-двайсет минути след като пристигнат.

— Ще видят форда ми на идване.

— Ще им кажа, че е втората ми кола.

— Ще видят, че във вратарската къщичка има охрана, и ще разберат, че не е възможно да живея там.

— Добре, искаш ли да ги посрещнем заедно?

— Не, Сюзън, искам да си *тръгна*. Ще се върна...

— *Никъде* няма да ходиш. Само ще се скриеш за известно време — поясни тя.

— Добре. — Събрах малко ордъври в една салфетка, взех си скоча и я погледнах. — Успех!

— Запомни само едно нещо, Джон.

— Какво?

— Петдесет милиона долара.

Усмихнах се, пренесох полагащите ми се бежански дажби в кабинета и затворих вратата. Щорите бяха вдигнати и видях вана от цветарския магазин, който тъкмо спираше пред къщата. Двама мъже разтовариха достатъчно букети, за да затрупат италиански траурен дом.

Спуснах щорите, за да не дам възможност на Уилям и Шарлот да зърнат своя бъдещ зет, и седнах на бюрото да си проверя имейла, като похапвах ордъври и отпивах от скоча.

Сюзън се беше обадила на господин Манкузо и той ѝ бе дал някои съвети, уверения и част от същата информация за изчезването на Антъни като на мен. Също ѝ казал, че се възхищава на куража ѝ, но че трябва да го балансира с изключителна бдителност и тъй нататък. Според Сюзън явно вече били добри приятелчета, което ме зарадва.

Не ѝ споменах, че съм срещнал Тони, защото си имаше достатъчно грижи, обаче веднага след инцидента се обадох на Феликс Манкузо по нейния мобилен телефон и оставих съобщение на телефонния му секретар относно невъздържаните ми забележки към шофьора на Антъни. Предложих му той или някой негов колега да

разпита Тони за местонахождението на шефа му, ако още не са го направили. Освен това го осведомих, че Амир Насим изгражда в Станхоуп Хол охранителна система, която ще съперничи на там каквото имат на Федерал Плаза 26 — тоест на адрес, посочен на визитката на специален агент Манкузо. Посъветвах го също да информира детектив Настаси и предложих аз да го направя, ако тая седмица ФБР и полицията не си споделят информация.

Бива ме да изчерпвам всички въпроси докрай и да си покривам задника, а и мозъкът ми работи по-добре, когато животът ми е в опасност.

Тъй или иначе, прегледах имейлите, получени през последните две седмици, повечето от клиенти в Лондон, които явно не можеха да загреят, че съм си взел безсрочна отпуска. Това ми напомни да информирам фирмата за решението си да напусна. И Саманта — също за решението си да я напусна.

Трябваше да ѝ се обадя, обаче в Лондон минаваше 23:00, тъй че просто щях да ѝ пратя имейл и да приключа с това... но нещо не ми се струваше редно... пък и може би щеше да е по-добре да почакам и да видя какво ще се случи през следващите трийсет минути. Тъй де, можеше да се размирише, ала Съюзън беше обещала да подреди приоритетите си. Само че тя имаше няколко приоритета — аз, децата и парите — и при определени условия те можеха взаимно да се изключват.

Тъй че може би всъщност на мен щеше да ми се наложи да подрежда приоритетите си, с други думи, можех да си вдигна чуковете, ако се стигнеше до Джон или петдесет милиона. Да не споменавам попечителските фондове на децата и издръжката на Съюзън.

Докато си мислех за собственото си благородство и себеотрицание, чувах цветарите да влизат и излизат. Съюзън им даваше инструкции с оня аристократичен глас, който е учтив, но в същото време и властно безапелационен.

Как ще живее без пари тая жена, запитах се. Тъй де, тия шибани цветя струваха повече от месечния доход на повечето хора. Да не споменавам тъпите ордьоври, кетъринга и Софи... е, защо да мисля за това точно сега? Имахме си по-сериозни проблеми, например да останем живи.

Пратих няколко имейла на приятели в Лондон, обаче не споменах, че напускам работа, местя се в Ню Йорк, женя се за бившата си съпруга и мафията иска да ми свети маслото. Нещо можеше да стигне до фирмата ми или до ушите на Саманта. Тъй де, бях готов да изгоря моста, но ако случайно се наложеше да се върна на отсрещния бряг, тоя мост щеше да ми дотрябва.

Бях пратил имейл на сестра си Емили, която още живееше на някакъв плаж в Тексас с гадже номер четири или пет. С нея сме близки въпреки географските ни раздели през последните десетина години. Бях ѝ съобщил за смъртта на Етел и добрата новина за нас със Сюзън.

Отворих съобщението ѝ. Гласеше:

„Прекрасно, с обич, Емили. Р. S. Прекрасно. Р. Р. S. Ще пропусна погребението на Етел, обаче няма да пропусна сватбата на Джон и Сюзън. Хайде да се чуем, когато имаш възможност“.

Отговорих:

„Ти си прекрасна! Животът е прекрасен! Ще се обадя, когато мога. С обич, Джон. Р. S. След няколко минути пристигат Станхоупови. Това не е толкова прекрасно. Ама може да стане повод да се посмеем“.

В тоя момент на вратата се позвъни. Надникнах през пролуките на щорите и до моя син таурус видях друг — бях сигурен, че е взетата от Уилям и Шарлот кола под наем. Представих си *възхитителната* сцена как двамата излизат със синия си таурус през портала на Грейс Лейн, където ги посреща автоматичен огън.

Чух Сюзън да възкликва:

— Добре дошли!

— Проклетият нюйоркски трафик... — изсумтя Уилям Страшни.

— Как можеш да живееш тук?!

— *Прекрасно* е, че те виждам, скъпа! — изчурулика Шарлот.

И тъй нататък.

Щастливите гласове заглъхнаха по коридора. Върнах се пред клавиатурата и се зах да пиша имейл на Едуард и Каролин. „Здравейте! Дядо ви и баба ви за съжаление пристигнаха благополучно... — Изтриване. — Дядо ви и баба ви току-що пристигнаха и аз се крия... — Изтриване. — Д и Б току-що дойдоха и още не съм ги поздравил, затова ще бъда кратък. Когато пристигнете, не забравяйте, че с майка ви много ви обичаме и се обичаме помежду си. Всички заедно ще се опитаме дядо ви и баба ви да се почувстват добре дошли и дори вуйчо ви Питър, тоя негоден... — изтриване, — който може би ще се присъедини към нас. С майка ви ще се помъчим да ви се обадим утре и да ви информираме как върви. Вие също можете да ни позвъните. Едуард, ако не се чуем, приятен полет. Каролин, съобщи ни с кой влак пристигаш. С обич, татко. P. S. Дядо ви и баба ви струват сто милиона долара мъртви...“ — пак изтриване.

Прочетох имейла. Не бях сигурен дали да го пратя. Тъй де, Едуард и Каролин знаеха, че между мен и родителите на майка им ще има известни търкания. Децата ни вече бяха големи хора — трябваше да се отнасям с тях като с такива и да ги поощря. Писмото ми се струваше позитивно, обаче щяха да разберат тънкия намек, че когато пристигнат, може да заварят проблем. Нямах представа какво им е казала по тоя въпрос Сюзън, ако изобщо им беше споменала нещо, но трябваше да взема мерки, затова натиснах бутона „изпрати“ и текстът полетя в киберпространството.

За да убия време, отворих търсачката, написах „тъща и тъст, идеално убийство“ и даже получих няколко резултата.

После отидох в един уебсайт с въздушни снимки на къщи и други имоти, за който знаех от свой американски клиент. Бях го използвал веднъж в работата си за друг клиент в Щатите и преди няколко месеца в пристъп на носталгия даже бях потърсил Станхоуп Хол и Алхамбра.

След миг видях въздушна снимка на Станхоуп Хол, направена миналата зима, от която ставаше ясно колко е огромна господарската къща. Видях също лабиринта от жив плет, храма на любовта, тенискорта, овощната градина и дори бурениялите развалини на изгорялата къщичка за игра на Сюзън, която беше голяма наполовина колкото истинска къща.

Увеличих снимката на вратарската къщичка, после се прехвърлих на къщата за гости и недалечната конюшня. Преместих образа към Алхамбра, видях дългата права линия борове, която разделяше двете имения, и си спомних за конните разходки на Сюзън от Станхоуп Хол до господарския дом в Алхамбра.

Тая скорошна снимка не показваше разрушената къща на Беларус, естествено, нито фалшивите римски руини и езерцето — показваше червените керемидени покриви на новите миниатюрни имения, идеално поддържаните им тревни площи и пътищата, които ги свързваха.

Увеличих къщата на Антъни с голямата веранда и огромния басейн, после върнах образа към борове, имението Станхоуп и къщата за гости.

По земя къщите на Сюзън и Антъни бяха свързани със заобиколен път, но както подозирах, по права линия разстоянието беше едва пет-шестстотин метра.

Забележка: С тичане през пресечена местност можех да стигна до дома на Антъни Беларус за по-малко от пет минути. Само че и Антъни Беларус можеше да се придвижи дотук за същото време.

50.

Интеркомът изпиука. Вдигнах слушалката и попитах:

— Припаднаха ли, или си тръгват?

— Нито едното, нито другото. Но преодоляха първоначалния шок.

— Готови ли са за втори, когато им кажа, че няма да подписваме брачен договор?

— Хайде да сведем шоковете до един на ден. Утре е твой ред.

— Добре. Къде си?

— В кухнята, правя им второ мартини, но след минутка ще съм в дневната. Наляла съм ти.

— Благодаря. Идвам.

Излязох във вестибюла. Поспрых се, за да си припомня дивотиите им, които бях търпял цели двайсет години, после влязох в дневната.

Уилям и Шарлот седяха един до друг край камината, а Сюзън се беше настанила на една отоманка срещу тях. На масичката помежду им имаше чинии с ордьоври. Пред Уилям и Шарлот бяха поставени пълни чаши с мартини. Сюзън пиеше бяло вино.

Понечих да се втурна към тях с разперени ръце и да извикам: „Мамо! Тате!“, обаче вместо това просто казах: „Здравейте“ и се приближих.

Сюзън се изправи. Уилям и Шарлот я последваха без ентусиазъм.

Първо целунах Сюзън, за да ги ядосам, после протегнах ръка на Шарлот, която ми подаде влажен макарон, после на Уилям, който ми подаде студена риба.

— Как пътувахте? — направих се на любезен.

— Горещо-долу добре — отвърна Уилям.

— Седни до мен, Джон — предложи ми Сюзън. — Направила съм ти водка с тоник.

— Благодаря. — Настаних се до нея на отоманката и тя ме хвана за ръка, което моментално привлече вниманието на майчето и татенцето и ги накара да потреперят.

Носеше се тиха музика от Шуберт. Стаята беше осветена със свещи и украсена с цветя. Нещо като траурен дом.

Отпих от чашата си и установих, че е чист тоник.

Уилям Далтониста носеше тъп зелен панталон, отвратителна жълта риза и изумително розово ленено яке. Шарлот се беше спретнала с бледорозов панталон и зелена като бълвоч блуза. И двамата носеха от ония ужасяващи бели ортопедични обувки. Изненадах се, че изобщо са им позволили да се качат на самолета.

Забелязах, че Уилям не е остарял много за тия десет години — косата му още не беше оредяла и се боядисваше в същия цвят. Затова пък лицето на Шарлот се беше покрило с мрежа от дълбоки бръчки и приличаше на напукана боя. Оставяше косата си да расте с естествения ѝ цвят, яркочервена, и носеше обеци, колие и гривна, всички от корал и морски миди, които и придаваха вид на сух аквариум. И двамата не бяха напълнели много и имаха удивително бели лица за играещи голф, като че ли се бяха варосвали, вместо да се мажат с крем против слънце.

— И двамата изглеждате отлично — казах.

— Благодаря — отговори Уилям, без да ми върне комплимента.
— И се чувстваме отлично.

На това място навършилите осемдесет години обикновено ти изрецитирват пълна медицинска справка и въпреки че това иначе адски ме отегчава, в случая нямах търпение да чуя за всичките им болести, колкото и дребни и незначителни да са — човек не знае какво може да се развие в нещо фатално на тая възраст. Те обаче нямаха намерение да споделят здравословното си състояние с мен, освен че Шарлот ме осведоми:

— Личният ми лекар каза, че сме щели да доживеем стоте.

Копеле гадно.

Сюзън най-последно поде голямата тема.

— Джон, казах на мама и татко, че пак ще се женим, казах им и че Едуард и Каролин много се радват за нас.

— И майка ми страшно се радва — информирах „мама“ и „татко“. — А преди да почине, Етел ни каза: „Вече мога да си отида спокойно, като знам, че...“ — Усетих, че Сюзън забива нокти в дланта ми, и се овладях. — Със Сюзън дълго и задълбочено обмислихме всичко... — след като се любихме в неделя, — обсъдихме всички

аспекти на повторната си женитба и сме сигурни, че искаме точно това.

— И се обичаме, Джон — напомни ми тя.

— И се обичаме — повторих аз.

Нито майчето, нито татенцето имаха да кажат нещо по този въпрос и Сюзън продължи:

— Както споменах, преди да дойде Джон, разбирам, че това ви изненадва, разбирам и защо имате известни съмнения и възражения, но ние сме сигурни в любовта си един към друг.

Уилям и Шарлот седяха така, като че ли слуховите им апаратчета са се повредили. Двамата едновременно се пресегнаха за мартинитата си и отпиха по една яка глътка.

— С Джон обсъдихме всичко случило се в миналото и го оставихме зад себе си — отново поде Сюзън. — Надяваме се, че всички ще можем да продължим напред. Миналото ни показва кои са важните неща в живота и си взехме поука от допуснатите грешки, която ще заздравя любовта и семейството ни.

Уилям и Шарлот пресушиха чашите си.

Реших, че е мой ред.

— Сигурен съм, че искате Сюзън да е щастлива, а аз съм убеден, че мога да я направя щастлива. — Беше време да изповядам греховете си. — По време на брака ни направих много грешки и поемам голямата част от вината за случилото се помежду ни, но искам да знаете, че израснах като личност, станах по-чувствителен за нуждите и желанията на Сюзън, развих способността си да преодолявам трудностите, научих се да овладявам гнева си и... — Пак тия нокти в дланта ми. — Мога да ви дам *сто милиона* причини... — „Или половината“ — защо смятам, че мога да бъда добър съпруг на Сюзън, и още сто милиона причини за...

— Джон!

— Да?

— Мисля, че мама и татко искат да поговориш за последния път, когато всички бяхме заедно.

— Да. Тъкмо щях да стигна дотам. — Доколкото си спомнях, бяхме в един италиански ресторант в Лоукаст Вели, Уилям тъкмо беше продал Станхоуп Хол на Франк Белароса, молеше ме да съставя договора за продажбата, безплатно, естествено, а после щеше да ми

пробута да платя сметката, както правеше винаги, и на мен най-последно ми прекипя, затуй го нарекох...

— Джон!

— Аха. — Погледнах Уилям, после Шарлот. — Едно от нещата, за които най-много съжалявам в живота си, е онова, което ти казах, Уилям, на оная наша последна вечеря. Избухването ми беше напълно недопустимо и непровокирано от нищо. Думите, които ми се изплъзнаха от устата като... ъъъ, като ония отвратително сготвени омари... както и да е, ако можех да си ги върна назад или да ги изям, непременно щях да го направя. Но не мога. Мога само да поднеса на теб и Шарлот най-искрените си и смирени извинения, задето трябваше да чуete тоя порой от отвратителни мръсотии, и на Сюън, задето трябваше да види как тримата ѝ най-любими хора на света... — Забравих какво съм искал да кажа в началото на изречението, така че завърших: — Моля, приеemте извинението ми.

Последваха няколко секунди мълчание, след което Уилям ме информира:

— Никога през живота ми не са ми говорили така.

— Сериозно?

— Беше много мъчително — прибави Шарлот.

Дали пък нямаха нужда от по още едно мартини? Е, бях обещал на Сюън да се извиня и го направих, обаче тия двама кретени не разбираха от дума. Въпреки това опитах стария йейлски трик.

— Нямате си представа колко пъти съм сядал да ви напиша писмо, с което да ви се извиня, но така и не успях да изложа на хартия онова, което ми лежеше на сърцето. Ала сега, когато мога да ви се извиня лично... със същата уста, която изригна ония груби, вулгарни, мръсни и скверни думи... сега, надявам се, ще се убедите, че извинението ми е искрено. — Посочих сърцето си.

Виждах, че макар двете мартинита още повече да помътняваха и без това мътния му ум, Уилям усеща, че си правя майтап. Тъпата по рождение Шарлот приемаше всичко буквално.

Накрая тъст ми благоволи да произнесе:

— Бях смаян, Джон, че моят зет, човек, чиито родители уважавам, използва такъв език — на публично място, пък и където и да е, при това в присъствието на дами. — И тъй нататък.

Сведох глава и го оставих да дудне. Явно се беше надявал тоя ден да настъпи и щеше да изстиска от него и последната капчица удоволствие.

Накрая Сюзън го прекъсна:

— Татко, Джон те помоли да приемеш извинението му.

Уилям я погледна, после се обърна към мен.

— Дватамата с Шарлот ще го обсъдим. И имай предвид, Джон, че не даваме прошка толкова лесно и лекомислено, колкото много млади хора напоследък. Прощка се иска, но трябва да се заслужи.

Дълбоко си поех дъх.

— Надявам се да заслужиш прошката ви.

— Това не става с *надежди*, Джон, а с усилия.

Добре бе, тъпако.

— Точно това имах предвид.

— Дайте да ви напълня чашите — намеси се в диалога ни Сюзън. — Помогни ми, Джон.

Изправих се и я последвах към кухнята.

— Благодаря ти — каза тя.

Не отговорих.

— Знам, че ти беше трудно, но го направи.

— Говорех от сърце. — Пак посочих сърцето си.

— Според мен говореше от жлъчката си.

— Нали каза, че били омекнали?

— Не, *казах* ти, че съм те излъгала за това.

— Аха.

Сюзън извади бутилката „Будълс“ от хладилника.

— Това нещо изобщо не действа.

— Ще подейства. Едно мартини, две мартинита, три мартинита и хоп — на пода. — Сетих се и отбелязах: — В тоника ми няма водка.

— Ще ми благодариш за това.

— Трябва ми поне още една доза, за да издържа.

— Справяш се чудесно.

— Сериозно?

— Да. Но не преигравай. Още малко и ще стигнеш до сарказъм.

— Кой, аз ли?! Щяхме ли да се подлагаме на това, ако не бяха богати?

Тя наля джин в двете чаши.

— Ако не бяха богати, нямаше да имат толкова тежък характер.

— Никога няма да разберем.

— И моля те, недей повече да използваш думите „сто милиона“.

— Само се опитвах да придам количествен...

— Мисли за децата. Не ме е страх за нас, а за тях.

Замислих се за миг.

— Не искам децата ни да изгубят себеуважението или душата си за гърне жълтици.

— Няма. За това ще се погрижим ние.

— Къде ще спят довечера маминка и татко?

— Още не сме стигнали дотам.

— Известно ли им е, че аз спя тук, с теб?

— Ами... Татко спомена за охраната на портала, обаче едва ли е успял да събере две и две. Когато настъпи моментът, всички просто ще си пожелаем лека нощ и няма да го правим на въпрос.

— Добре. А какви са планове те ни за довечера?

— Ами, всички ще идем в траурния дом, после ще предложи да се върнем тук за лека вечеря. Освен ако не предпочетат да вечеряме в ресторант.

— Какво ще кажеш за италианския ресторант в Лоукаст Вели, където вечеряхме последния път?

Сюзън се засмя.

— Добре, но този път не забравяй да платиш сметката.

— Аха, *ето* защо още ми се сърдел баща ти!

Тя капна по мъничко сух вермут в двете чаши и прибави по маслинка.

— Хайде да се връщаме, за да не си помислят, че говорим за тях.

— Ами че самите те говорят за нас.

Сюзън постави чашите върху сребърен поднос и ми го връчи.

— Тази чест се пада на теб.

Насочих се към вратата, но спрях.

— Ако не се получи до неделя, не искам никога повече да ги виждам тия двамата. Ясно?

— Ще се получи. *Ти* ще направиш така, че да се получи.

Влязох в дневната и бодро съобщих:

— Ето ни и нас! И там, откъдето идва това, има още!^[1]

Те взеха чашите, опитаха мартинитата и Уилям отбеляза:

— Сюзън прави страхотно мартини.

Гордо прибавих:

— А аз не разлях нито капка на пода!

Сюзън вдигна чашата си с вино.

— Ще повторя отново — много съм щастлива, че сте тук, където някога всички живяхме в прекрасния Станхоуп Хол, и въпреки че поводът е тъжен, сигурна съм, че сега Етел ни гледа и се усмихва, като вижда, че всички пак сме заедно.

За малко не се просълзих и отроних:

— От твойта уста в божиите уши.

Не се чукнахме, само вдигнахме чашите и всички отпиха.

Имах чувството, че през последните пет минути Уилям и Шарлот са се поздравили взаимно, че са такива задници, и са координирали атаката си срещу Джон.

Това ми предположение се потвърди, когато чух Уилям да казва на дъщеря си:

— Онзи ден видях Боб, сина на Дан, в клуба. Праща ти много поздрав.

— Благодаря — отвърна Сюзън.

— И пак ми каза, че наистина си направила баща му щастлив през последните години от живота му.

Сюзън не отговори.

Беше ред на Шарлот.

— Дан липсва на всички ни. Винаги е бил душата на компанията.

— И обожаваше да играе голф — ухили се Уилям. — Нали запали и теб, Сюзън. Беше започнала да ставаш доста добра. Играеш ли голф тук?

— Не.

— Е, вече ти е в кръвта... Басирам се, че там горе Дан играе голф по два пъти дневно.

Шарлот се обърна към дъщеря си.

— Не взе онези прекрасни стикове, които ти купи Дан. Искаш ли да ти ги пратим?

— Не, благодаря.

Искаше ми се да им извия мършавите вратове, естествено, обаче просто си мълчах и ги слушах как осведомяват Сюзън за всички новини в Хилтън Хед и споменават името на Дан с повод и без повод.

Сюзън трябваше да им каже, че може да не ми се слуша за непрежалимия ѝ покоен съпруг, само че тия двамата до такава степен се бяха развихрили, че просто нямаше смисъл. Освен това, разбира се, щяха да са в по-добро настроение, ако ме натъпчеха до пръсване с тия лайна.

При туй моят единствен грях се свеждаше до факта, че не съм им изтърпял кретениите, докато дъщеря им ми изневери и извърши убийство, а накрая аз трябваше да им се извиня, задето съм нарекъл Уилям безпринципно говедо, абсолютно цинично копеле, престъпно лайно и монументално дърво. Или първо дърво, а после лайно? Както и да е, всичко си беше вярно.

Сюзън усети, че още малко и ще ми кипнат лайната както преди десет години в оня ресторант, и прекъсна баща си.

— Едуард и Каролин пристигат утре вечер и нямат търпение да ви видят.

— И ние много искаме да ги видим — отвърна Шарлот и се сети да попита: — Как са те?

Пука ли ти наистина? Тъй де, мислех, че вече са минали тоя етап от разговора, ала сега разбирах, че дори не са попитали за единствените си внуци. Какви свине!

Сюзън почна да им разказва за Едуард и Каролин, обаче виждах, че дядо и баба не проявяват особен интерес — като че ли дъщеря им говореше за внуците на други хора.

Изчерпахме и тая тема и Уилям се обърна към мен.

— Ами ти, Джон? Как я караш в Лондон?

Всъщност не даваше и пукната пара как я карам в Лондон. От дългия си опит знаех, че тоя въпрос е прелюдия към нещо съвсем не толкова любезно.

— Бива — отвърнах.

— Работиш ли? — продължи разпита той.

— Винаги съм работил.

— Три години плава около света — напомни ми тъст ми и великодушно призна: — Е, предполагам, че това си е доста работа.

Искаше ми се да го поканя на дълго плаване с мен, обаче щеше да загрее, че на връщане ще съм сам.

— Беше си истинско предизвикателство — заявих.

— Убеден съм. — Уилям се ухили. — Е, имаше ли по една жена във всяко пристанище?

— Не е прилично да ми задаваш такъв въпрос пред дъщеря си.

Това прекъсна шоуто, обаче Сюзън моментално се намеси:

— Татко, ние наистина оставихме миналото зад себе си.

Като всички страхливци, Уилям отстъпи.

— Е, не исках да докосвам болни въпроси.

— Това не е болен въпрос — увери го тя. — А приключен.

— Разбира се — съгласи се царят на тактичността. И в следващия момент имаше нахалството да ме попита: — Как така не се ожени през всичките тия години, Джон?

— Излизах само с омъжени жени.

Това не му се стори много смешно, обаче обяснението ми явно задоволи Шарлот, която отбеляза:

— Значи си изгубил всички тези години за жени, които не са били свободни.

— Да ви донеса ли по още едно мартини? — обади се Сюзън.

Майчето и татенцето поклатиха глави и Уилям ни информира:

— Гледаме да се ограничаваме само с по три.

На минута ли?

— Изпихте само по две — посочих.

— И по едно преди да дойдем тук.

— То не се брой. — И прибавих: — Мразя да пия сам.

— Ами... добре — съгласи се той.

Понечих да изтичам до кухнята и да им направя нови мартинита, ала в тоя момент Софи надникна в дневната и попита Сюзън:

— Имате ли нужда от нещо?

— Още две мартинита — отвърна Уилям, който се отнася с прислугата като с крепостни. — И разчистете тия чинии, после донесете нови ордьоври и чисти салфетки. — Обърна се към дъщеря си: — Покажи ѝ как се прави мартини.

Сюзън се изправи, Софи събра чиниите и двете излязоха. Шарлот се извини и отиде до тоалетната. Озовах се насаме с Уилям.

Спогледахме се и видях, че жълтите му очи се свиват, а от косата му щръкват рога. От ноздрите му заизлиза дим, ортопедичните му обувки се разцепиха и под тях се показаха дяволски копита. Той се почеса по задника — по-точно по дългата опашка.

А може и да си въобразявах. Обаче наистина присви очи.

— Това не ни радва много, Джон — след кратко мълчание каза тъст ми.

— Съжалявам. Но дъщеря ви е щастлива.

— Може да си *мисли*, че е щастлива. Беше самотна след смъртта на Дан и много се разстрои от терористичните атентати. През последните няколко месеца се е затворила в миналото.

Не отговорих.

— Та искам да кажа, Джон — продължи той, — че тя не е на себе си и това, което виждаш сега, може да се промени след няколко месеца.

— Признателен съм ти, че не искаш да сбъркам, и съм трогнат от загрижеността ти за бъдещето ми.

Уилям пак присви очи.

— Изобщо не ни е грижа за теб.

— Да не би да е заради нещо, което съм казал?

— И смятаме, че Сюзън също не я е грижа. Просто е объркана. Познаваме дъщеря си и мислим, че просто преживява етап от живота си, който ще премине.

— Тогава трябва да й кажете мнението си за психическото й състояние. Иначе аз ще го направя.

Уилям се наведе към мен и тихо рече:

— Трябва да го обсъдим по мъжки, Джон.

— Радвам се да го чуя. — Само че доведи мъж, с когото да го обсъдя — аз няма да търся вместо теб.

Той най-после стигна до същността на въпроса.

— Хората в нашето положение, имам предвид нас с Шарлот, трябва извънредно много да внимават с подходящите ухажори на дъщеря си. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Естествено. Искате Сюзън да е щастлива.

— Не... Е, да, естествено, че искаме. Само че в случая говоря за... е, за пари.

— За пари ли? Какво общо има това с парите? Ние сами ще си платим сватбата — побързах да го уверя.

Тъпотата ми явно го подразни, обаче той търпеливо продължи:

— Нямам представа какво е финансовото ти положение, но съм сигурен, че годишната издръжка на Сюзън и нейното бъдещо

наследство са оказали влияние върху намеренията ти. Виж, не го разбирай погрешно, Джон. Знам, мислиш си, че я обичаш, но честно казано, според мен вие се разведохте съвсем основателно, защото не си подхождахте, и по същата причина цели десет години бяхте далеч един от друг. Е, въпросът е защо пак я ухаждаш и си и предложил да се ожените?

По-скоро беше обратното, обаче бях достатъчно джентълмен да не го кажа.

— Ако намекваш, че съм зестрогонец, Уилям, наистина ме обиждаш.

— Не намеквам такова нещо, Джон. Искам само да кажа, че намеренията и чувствата ти може да са били повлияни от тази причина — подсъзнателно, естествено.

— Хм, това е интересен въпрос... значи смяташ, че подсъзнателно... е, трябва да го обмисля — признах. — Не искам да се заблуждавам, че се женя по любов, а всъщност тайно от себе си да го правя за пари.

Може и да прекрачих границата на сарказма, но Уилям само се наведе още по-близо към мен и откровено ми предложи:

— Навярно бихме могли да обсъдим някакви финансови условия, които да те накарат да се върнеш в Лондон.

Ако говореше за мизерните сто хиляди долара, които предлагаше на всички ухажори на Сюзън, направо ме оскърбяваше. Щяха да ме обидят даже двеста хиляди. Трябваше да е седемцифрена сума.

— Джон?

Погледнах го и разбрах, че ако го пратя на майната му, останалата част от седмицата ще е малко деликатна. Но ако му играех по свирката, тъй че да зарадвам почетния си гост, можех да го пратя на майната му след вечерята за Деня на бащата. Можех да почакам и до понеделник сутрин, когато Едуард щеше да си тръгне. Трябваше много внимателно да избира момента за пращането му на майната му.

— Надявам се, че ще си помислиш за това — завърши тъст ми.

— Непременно. Нямам предвид финансовата страна... А това, че Сюзън не е на себе си. — Престорих се на дълбоко замислен, после кимнах сам на себе си и неохотно стигнах до следното заключение: — Сюзън не бива да допусне грешката повторно да се омъжи за мен... и после да бъде нещастна.

— Точно така, Джон, не бива.

— Тъй че... е, може би трябва... — Страхотна идея! — просто да живеем заедно.

Бедният Уилям. Мислеше си, че ротативката в главата ми ще спре на три лимона и аз ще стана, и ще си тръгна. Той се прокашля.

— Говорех за финансовия стимул да се върнеш в Лондон.

— Ааа... ясно. Е... не искам да нараня Сюзън, като си тръгна... но и не искам да я нараня с един обречен брак...

— И двамата ще сте много по-щастливи, ако се разделите още сега — увери ме той. — Трябва да е бързо, безболезнено и окончателно.

Това ми напомни за сделката, която бях сключил с Франк Белароса. Както и да е... Дълбоко си поех дъх — всъщност въздъхнах — и обещах:

— Ще си помисля.

Уилям надуши сделка.

— Бих искал да получа отговора ти до неделя или най-късно до понеделник сутрин, преди да си заминем.

— Дадено. — После срамежливо попитах: — Що се отнася до финансовия стимул...

— Ще го обсъдим, когато разговаряме.

— Хм... ще ми е от полза да знам с колко ще бъда стимулиран.

Самият Уилям не знаеше колко иска да похарчи, за да осигури щастието на единствената си дъщеря. Нямаше представа и каква е цената, на която ще се разделя с любовта на живота си. Обаче знаеше, че съм напълно наясно с възможността да прекрати издръжката на Сюзън и да я лиши от наследство. Това понижаваше стойността ѝ, както и моята цена за зарязването на една наследница на рода Станхоуп.

Виждах, че води вътрешна борба, невъобразимо бесен, че Сюзън ще му струва такава пачка. И естествено — на мен, по много причини, например че изобщо ще получа нещо от парите му. Можеше да ѝ намали издръжката, за да компенсира загубите си.

— А *ти* каква сума имаш предвид? — накрая попита Уилям.

— Какво ще кажеш за два милиона?

Помислих си, че ще се просне по очи в запеченото сирене бри, само че той си пое дъх и отвърна:

— Хайде да се договорим за половината от тази сума — но платима на десет годишни вноски, за да имаш постоянен стимул.

— Аха, виждам накъде клониш. Но ако получа цялата сума в аванс, няма да се отметна от сделката. Имаш думата ми.

— Искам да подпишем официално споразумение.

— Добре. Нещо като небрачен договор.

— И несъжителствен.

— Естествено. — Обожавам сделките, така че оферирах: — Но ако получа цялата сума в аванс, ще ти направя отстъпка върху двата милиона.

— Мисля, че трябва да обсъдим сумата и условията. По-късно.

— Какво ще правиш след вечеря?

Но преди той да успее да отговори, Сюън и Софи се върнаха в дневната и какъвто си е джентълмен, Уилям се изправи, а след като и без туй стоеше на крака, взе и едно мартини от подноса на дъщеря си.

Софи нареди ордьоврите на масичката и излезе.

Сюън седна на мястото си.

— Къде е мама?

— Отиде да се освежи — отвърна тъст ми.

Сюън оцени ситуацията и усмихнато попита:

— Поговорихте ли си хубавичко по мъжки?

— Тъкмо обсъждахме какво става в Станхоуп Хол — отвърна Уилям.

Погледнах го и видях, че вече е малко по-спокоен. Може би дори се надяваше, че най-ужасният му кошмар ще свърши още преди да е започнал. Прииска ми се да му намигна и да му покажа знака за победа с два пръста, което в случая щеше да означава, че няма да се съглася с друга цена освен два милиона.

Шарлот се върна, зае мястото си и взе своята чаша.

— Както споменах в имейла си, собственикът, Амир Насим, има известни проблеми с безопасността, затова нае охранителна фирма — каза Сюън, като си мислеше, че се включва в нашия разговор за Станхоуп Хол.

— Какви проблеми с безопасността? — попита Уилям.

— Той е иранец и жена му ми обясни, че имал в родината си врагове, които искали да му сторят зло.

Шарлот, която вече ближеше дъното на чашата си, прекъсна заниманието си и възкликна:

— Божичко!

Уилям, който винаги мисли за себе си, се обърна към мен.

— Смяташ ли, че има опасност за нас? — Имаше предвид най-вече себе си и може би и Шарлот, разбира се.

— Едва ли някой ще вземе тая къща за Станхоуп Хол или пък ще сбърка господин и госпожа Насим с нас.

Той се съгласи и глупаво рече:

— Е, може пък да преживеем някое приключение.

Никой не се засмя, нито се шляпна по коленете. Аз обаче предложих:

— Ако ще се чувствате по-удобно другаде, Сюзън може да провери дали има свободно бунгало в „Крийк“.

— Мисля, че не бива да преиграваме, Джон — обади се тя.

Не отговорих, но ми направи впечатление, че нито Уилям, нито Шарлот изразяват загриженост за дъщеря си и внуците си.

— Когато живеехме в Станхоуп Хол, дори не си заключвахме вратите — напомни ни той и погледна жена си, която не следеше разговора. — Нали, скъпа?

— Хм — или се съгласи, или не се съгласи тъща ми, в зависимост от това какво според нея беше казал мъжът ѝ.

Зарадвах се, че пия чист тоник, защото на ясна глава по-добре можех да оценя Уилям и Шарлот.

— Много ми е мъчно за Етел — припомни им причината за пристигането им в Ню Йорк Сюзън. — Не е за вярване, че вече я няма.

— Бедничката — отвърна Шарлот. — Надявам се, че не се е мъчила накрая.

Няколко минути поговорихме за покойната Етел — припомнихме си множество весели истории и естествено, не споменахме за това, че е била страшна досадница. Тъща ми обаче усмихнато отбеляза:

— Голям инат беше. — И без да престава да се усмихва, прибави: — Понякога се чудех коя е господарката и коя — прислужницата.

— Вече не използваме тези думи, майко — смъмри я Сюзън.

— О, Сюзън, никой не обръща внимание на такива неща.

Забелязах, че Уилям няма какво да каже за Етел, ни хубаво, ни лошо, и си мълчи. Навярно мислеше за това, че баща му е ебал Етел, а после Етел е преебала баща му.

Реших, че моментът е подходящ да изясня тая работа. Тъй де, двамата с Август бяха мъртви и за да поободря компанията, казах на Шарлот и Уилям:

— Докато преглеждах документите на Етел, намерих и този за правото на пожизнено ползване. Това ме накара да се зачудя защо Август е направил толкова ценно дарение на двама млади служители, които...

— Джон — прекъсна ме Сюзън. — Май че е време да се приготвяме. — Погледна си часовника и се изправи. — Бих искала в седем да съм в траурния дом.

Е, налагаше се да го запазя за момент, когато наоколо щеше да има повече хора, за да го оценят. Станах и майчето и татенцето ме последваха. Стори ми се, че леко се олюляват.

— Багажът на мама и татко още е в колата им — каза Сюзън. — Би ли го внесъл?

— Разбира се, скъпа.

Уилям вече държеше ключовете в ръка и ми ги подаде с думите:

— Благодаря ти, Джон. — Предполагам, това означаваше, че няма да ми помогне. Е, аз пък тогава нямаше да му направя отстъпка върху двата милиона.

Излязох под дъжда, свалих мизерните им сакове, които приличаха на евтин фирмен подарък от някоя банка, и ги замъкнах по стълбището в тяхната стая.

Те още не се бяха качили, тъй че нямаше да получа бакшиш. Оставих багажа върху двете шкафчета, които Сюзън беше приготвила за целта. После отидох в нашата спалня и я заварих да се съблича.

— Имаме ли време за едно бързо? — попитах.

Тя се усмихна.

— Алкохолът ли говори в теб?

— Много смешно. Ония двамата обаче опукаха половин шише джин.

— Бяха много нервни и разстроени. Но след третото мартини татко като че ли се поотпусна.

— Нали?

— За какво си приказвахте?

Замислих се дали да ѝ кажа, че баща ѝ се е опитал да ме подкупи. Е, щях да ѝ кажа... но ако го направех точно в този момент, сега пък тя можеше да се разстрои. Беше по-добре да си мисли, че промяната в настроението на баща ѝ се дължи на алкохола. И утре, когато видеше, че с татенцето се разбираме идеално даже без помощта на мартинито, щеше да е щастлива и щастието ѝ щеше да огрее всички ни като слънце, включително Едуард и Каролин.

А после, в неделя след вечеря или в понеделник сутрин, след като децата си заминеха и преди Скрудж Макдък да се отправи на юг, щях да попитам Сюзън на каква цена според нея би трябвало да се съглася да се върна в Лондон. Е, можех да ѝ го представя и по друг начин, например: „Баща ти имаше *нахалството* да ми предложи подкуп, за да те напусна. Никога през живота ми не са ме обиждали толкова“. И тъй нататък.

А след като се опомнеше от шока, щях да ѝ кажа, че ми е предложил два милиона долара, но че не бих я напуснал за по-малко от пет. Тъй де, това вече са си сериозни пари. Можех да живея само с лихвата, като самите Станхоупови.

Сюзън седеше пред тоалетката и се гримираше.

— Мина по-добре, отколкото очаквах — каза тя. — Благодаря ти, че беше толкова... мил.

— Лесно е да си мил с мили хора.

Отговорът ми ѝ се стори смешен, обаче тя ме посъветва:

— Поохлади сарказма си — прекрачваш границата на приличието. Те не са чак толкова глупави.

— Смяташ ли?

— И повече не споменавай за правото на Етел Алърд пожизнено да ползва вратарската къщичка. Защо изобщо засегна тази тема?

— Не знаех, че е болен въпрос.

— Много добре знаеш. Потърси по-приятни начини да се забавляваш.

— Дадено. Какво ще кажеш за едно бързо?

— Отиваме на поклонение, Джон! — Сюзън си погледна часовника. — Колко бързо?

[1] Реплика от популярно британско комедийно радиопредаване през 50-те години на XX век. — Б.пр. ↑

51.

Уилям и Шарлот щяха да пратят стрелката на дрегера в края на скалата, така че шофирах аз. Оставих карабината вкъщи, за да не я видят Станхоупови, пък и за да не се изкушавам да ги застрелям.

Сюзън, която седеше до мен, изглеждаше страхотно в черно, ала нещо се беше умълчала — типично посткоитално настроение, задълбочаващо се от предстоящото поклонение.

Станхоупови, които пътуваха на задната седалка на лексуса, вече не носеха костюмите си, напомнящи оперение на тропически птици, и също бяха в черно, в резултат на което приличаха на ястреби. Между другото, в колата се вдигаха пари с дъх на джин, от които малко ми се виеше свят.

Не се съмнявах, че Уилям е разказал на жена си за нашия разговор на четири очи, представен от неговата гледна точка, и че сега двамата го прехвърлят в пропитите си от алкохол мозъчета.

Тъй или иначе, бях бодър въпреки дългия изтощителен ден и предстоящата дълга вечер. Сигурно черпя сили от опасността, конфликтите и кретениите. Освен това току-що се бях чукал. При туй не с коя да е — не, бях правил секс с дъщерята на господин и госпожа Станхоуп, което го правеше още по-приятно. Малко е перверзно, знам, ама поне го съзнавам, пък и не е нищо особено по скалата на извращенията и не си струва да се анализира подробно.

И естествено, ако бяха обърнали внимание, майчето и татенцето трябваше да са разбрали, че с дъщеря им имаме обща спалня. А ако се бяха позадържали пред вратата, също трябваше да са наясно защо сме закъснели с петнайсет минути.

По пътя за Лоукаст Вели като че ли на никого не му се приказваше много и за да повдигна тонуса, предложих:

— Вечерята е от мен. В Лоукаст Вели има един приятен италиански ресторант, в който не съм ходил от десет години.

— Джон!

— Да, скъпа?

— Мама и татко са имали уморителен ден, затова просто ще вечеряме вкъщи.

— Чудесна идея, мила. Съжалявам, явно тая докладна не е стигнала до мен.

— Вече стигна.

Уилям и Шарлот ми се сториха необичайно тихи, затуй хвърлих поглед в страничното огледало и установих, че са задрямали и следователно са пропуснали щедрото ми предложение да ги поканя на вечеря в нашия любим италиански ресторант.

— Как се казваше онова заведение? — попитах Сюзън. — Не беше ли „Vaffanculo“^[1].

Тя се наведе към мен и прошепна:

— Дръж се прилично. Прекалено е важно за теб, за да прецакаш всичко с детинския си хумор.

— Извинявай.

— Досега се справяше отлично. Не можеш ли да се владееш?

— Мъча се, но понякога не мога да устоя...

— Не става въпрос за *теб*. А за Едуард и Каролин. И за *нас*.

Естествено, Сюзън не подозираше, че вече имам известно влияние върху скъпото татенце, обаче то щеше да се стопи в мига, в който кажех на Уилям да си вземе предложението и да си го натика знаете къде. С нетърпение очаквах да се бързам няколко дни с него, обаче трябваше да внимавам Сюзън да не е наблизно.

— Джон? Не разбираш ли?

Вдигнах два пръста, което тя прие като примирие.

— Благодаря ти. — В понеделник щях да ѝ обясня, че всъщност съм имал предвид два милиона долара.

За да съм малко по-обективен, разбихах, че като баща Уилям иска да направи най-доброто за дъщеря си. Но в същото време той беше маниакално властен и си нямаше представа какво всъщност е добро за Сюзън. Естествено, освен това ме мразеше без никакво основание. Добре де... просто не си допадахме. Тъй че вината си беше в него. Вместо да разговаря с дъщеря си и после с мен, веднага ми беше предложил пари, за да се разкарам. А защо си мислеше, че Джон Уитман Сатър ще му вземе парите? Дори след толкова много години Уилям изобщо не ме познаваше.

И докато сме на тая тема, щях да *настоя* да подпишем брачен договор, по силата на който да не получа повече от това, което съм имал преди брака, с други думи нищо. Старото копеле щеше да се зарадва, да, обаче на самия мен щеше да ми е приятно да знам, че не съм се оженил за Сюзън от корист. А по любов. Е. може би една нова яхта... В случай че се наложи пак да замина.

Тъй или иначе, имах чувството, че съм се извисил на най-високия морален връх — сърцето ми беше чисто, портфейлът ми беше празен. Затуй трябваше поне да ми бъде позволено да се позабавлявам със Станхоупови, преди да си тръгнат.

Погледнах ги в огледалото. Може да бяха умрели. Е, нали отивахме на нужното място.

— Знам, че не обичаш поклонения — каза Сюзън, когато наближихме траурния дом. — Никой не ги обича, но...

— Зависи кой лежи в ковчега.

— Но се опитай да скриеш, че ти е досадно, и се дръж подобаващо.

— През последните десет години пораснах много.

— Значи е крайно време да го покажеш.

— Ще те накарам да се гордееш, че си с мен.

Тя се усмихна и ме хвана за ръка.

— Винаги съм се гордяла с теб, дори когато си се държал като идиот.

— Много мило от твоя страна.

Сюзън се наведе към мен и ме целуна по бузата.

— Страшно си хубав с този черен костюм.

Спрях на паркинга пред погребалния дом.

— Благодаря. Може да си намеря работа тук.

Забелязах, че Станхоупови са будни, и се зачудих каква част от разговора ни са чули. Не че бяха безнадеждно романтични, обаче явно можеха да видят, че със Сюзън се обичаме — въпреки нейните критики към характера ми. Е, Уили, щом не разбирате, много съжалявам за вас е Шарлот. Можеха да си облекчат живота, пък и нашия, просто като кажат: „Радваме се за вас. Желаем ви щастие“.

Обаче — също като мен — те носеха много гняв и недоволство в душите си. За разлика от мен обаче бяха подли до дъното им. Е, накрая всичко свършва точно тук — в траурния дом.

Траурният дом „Уолтън“ в модния Лоукаст Вели е като траурния дом „Камбъл“ в манхатънския Северен Ийст Сайд — много изискан последен адрес.

Тук беше поклонението на Джордж Алърд, както и на леля Корнелия, баща ми и много други роднини и приятели през годините.

„Уолтън“ се помещава в красива стара викторианска къща не много далеч от някогашната ми кантора и подобна на нея. Ако останех в Ню Йорк, предполагам, че някой ден щях да стигна до тук, защото тия места като че ли никога не страдат от липса на работа. Хората си умират да се уредят там и тъй нататък. Особено ми харесва Салон Б.

Етел обаче беше в Салон А, който е малък и обикновено е запазен за възрастни хора, надживели повечето потенциални опечалени, или за много омразни личности. Като Станхоупови.

Едва чувах органа, докато се разписвах в съболезнователната книга, така че помолих един мъж в черно да го увеличи малко и да настрои дискантите. После влязохме в Салон А.

Покрай стените имаше много цветя, но на столовете не седяха много хора. Семейство Алърд заемаше по-голямата част от първия ред, обаче ние четиримата първо отидохме при ковчега и се изправихме пред Етел Алърд.

Изглеждаше в покой — тъй де, не шаваше или нещо подобно — и погребалният агент добре беше порботил върху прическата и грима ѝ. Имаше много хубава бледолилава рокля с бяла дантела, изглеждаше като от друга епоха. Отличен избор, Етел!

— Много е красива — прошепна Сюзън.

Съгласих се.

— Добре изглежда. — За човек, който е стар и мъртъв.

Уилям и Шарлот отбелязаха, че Етел не е остаряла много за десет години. Всъщност изглеждаше по-добре от Шарлот, която беше жива.

Мислено се помолих за Етел и дадох пример, като се обърнах и се насочих към Елизабет. Тя се изправи — черното много ѝ вървеше.

— Благодаря, че дойдохте — каза Елизабет, след като се целунахме.

— Тя беше забележителна жена. Ще ми липсва.

Сюзън застана до мен и двете с Елизабет размениха целувки и съответните реплики.

— Как си? — попита я бъдещата ми жена.

Елизабет кимна и каза:

— Радвам се, че тя най-после е при татко.

Е... кой знае къде е или с кого е.

После беше ред на Станхоупови да изкажат съболезнованията си на Елизабет и усетих, че и от двете страни има известна сдържаност. Станхоупови привидно бяха дошли от благоприличие, но всъщност бяха пристигнали да видят дъщеря си, малкото си приятели в Ню Йорк и — надявах се — внуците си. Моето присъствие им идваше като бонус.

Всъщност Уилям и Шарлот бяха имали конфликти с Етел, главно заради правото ѝ пожизнено да ползва част от техния имот, както и заради причината за това право. Да не споменавам, че Етел не си знаеше мястото, което Шарлот всъщност споменаваше и което на свой ред пак се дължеше на това, че Етел се е чукала с Август. Е, Уилям сигурно беше доволен, че любовницата на баща му е мъртва.

Елизабет, от своя страна, убеден съм, никога не беше понасяла Уилям и Шарлот — че кой ги понасяше? — обаче през годините беше програмирана да се държи учтиво с тях и естествено, сега се държеше много учтиво и им благодари, че са дошли чак от Хилтън Хед.

След което, навярно защото беше забравила или не разбираше напълно чувствата на Станхоупови към техния някогашен и бъдещ зет, ги попита:

— Нали е чудесно, че Сюзън и Джон отново са заедно?

Е, не е за вярване, че две лица могат едновременно да се вцепенят и да потръпнат, обаче с техните се случи точно това. Елизабет загря и се опита да замаже нещата.

— Позволете да ви запозная с децата си.

След което ни представи на Том младши и Бетси, които всички си спомняхме като малчугани и които сега бяха приятни млади хора, много добре облечени и с отлични обноски. Може би трябваше да ги чифтосам с Едуард и Каролин и да основем династия. Засега обаче всички изразихме скръбта си от кончината на баба.

След това Елизабет ни запозна с още неколцина роднини от първи ред и накрая с бившия си съпруг Том Корбет, когото си спомнях.

Том, от своя страна, ни запозна с един симпатичен мъж, Лорънс, когото представи като свой партньор.

Е, какво да кажа? Винаги е неловко, когато бивши съпрузи се намират в една стая с новите си любовници — и няма голямо значение дали въпросните любовници са от същия, или от другия пол. Освен това ми хрумна, че ако в събота вечер и неделя сутрин нещата се бяха случили по друг начин, сега можех да седя до Елизабет и да поздравявам Сюзън, Уилям и Шарлот със студено безразличие, граничещо с враждебност.

Понеже Том ни представи Лорънс като свой партньор, това съвсем логично накара Уилям да се поинтересува:

— С какъв бизнес се занимавате двамата?

— Уолстрийт — отвърна Том.

— Си Би Ес Нюз — каза Лорънс.

Това като че ли смути тъст ми и той продължи разпита:

— Нали казахте, че сте партньори?

Елизабет побърза да изясни недоразумението и всички се позасмяха, освен Уилям, защото научаваше ново значение на стара дума, което не искаше да знае. Шарлот както винаги не беше наясно за какво говорят около нея.

После пък Сюзън, каквато си е светица, обеща на Елизабет да останем, докато не стане време да затварят, и я помоли да я осведоми, ако с Джон могат да ѝ помогнат с нещо. Джон я подкрепи, обаче си нямаше и представа с какво би могъл да помогне в един траурен дом. Да полее цветята? Да увеличи музиката? Надявах се на Уилям и Шарлот да им дотегне преди девет. Можеха да направят поне това добро дело.

Елизабет ни благодари за цялата помощ, която вече сме ѝ оказали, и прибави:

— Обичам ви и двамата.

Много мило от нейна страна. И за да продължа с любовните излияния, заявих:

— Жалко, че трябваше да се съберем заради погребение — ти, ние със Сюзън, Уилям и Шарлот, всички, които ужасно ми липсвахте през тия години.

Стори ми се, че долавям изпискване откъм Шарлот, която тоя път беше внимавала, и определено чух изсумтяване откъм Уилям. Стига

де, я се отпуснете и се оставете на любовта!

Сюзън предложи да седнем и се настанихме зад Елизабет и двете ѝ деца.

Някои поклонения са за предпочитане пред други. Както казах, отчасти зависи от това кой лежи в ковчег. Пък и наистина виждаш хора, с които отдавна не си се срещал, и можете да се уговорите да се съберете при по-приятни обстоятелства. Това поклонение обаче обещавахе да е непоносимо.

Тъй де, явно не познавах никого от присъстващите и новопристигащите. Може би трябваше да ида в Салон Б и да видя как е там.

Сюзън обаче познаваше някои хора и на няколко пъти се изправяше, за да се поздрави с новодошли опечалени, а от време на време домъкваше по някой, за да го представи на мен и родителите си.

Уилям и Шарлот също познаваха неколцина от по-възрастните и ставаха да ги поздравят, после се оттегляха в дъното на салона, където се събираха старците — по-далече от ковчег, който сигурно ги разстройваше.

Спомнях си, че на поклонението на Джордж преди десет години в „Уолтън“ бяха дошли доста представители на някогашното прислужническо съсловие. Бяха се появили даже неколцина от старата аристокрация. Ала сега не виждах никого от тия противоположни, но свързани класи и това повече от всичко друго, на което ставах свидетел, ме накара да осъзная, че старият свят, умиращ още по времето на моето раждане, наистина вече е мъртъв и погребан.

По някое време се появи възрастна госпожа в инвалидна количка, бутана от медицинска сестра в бяла униформа. Сюзън я видя и каза:

— Това е госпожа Котър, главната ни икономка. Спомняш ли си я?

Не си спомнях да сме имали икономка, нито главна, нито каквато и да било друга, така че реших, че има предвид Станхоуп Хол.

— Да, струва ми се.

Сестрата закара госпожа Котър при ковчег и двете останаха там известно време, след което направиха обратен завой и се насочиха към Елизабет.

Сюзън стана и ме поведе към Елизабет и госпожа Котър, които седяха една срещу друга. Елизабет държеше старата дама за ръце,

двете плачеха и си говореха през сълзи.

Госпожа Котър имаше немощен виц, но изглеждаше напълно с ума си и веднага позна Сюън, която приклекна до нея, и потекоха нови сълзи, докато трите си спомняха за Етел, Джордж и миналото и взаимно се информираха за настоящето си.

И тъй, явно това беше всичко, останало от славните дни на Станхоуп Хол — някогашните господари, които се оригнаха на картини в дъното на Салон А, дъщеря им, която се опитваше да пресъздаде поне отделни моменти от отминалите по-добри дни, госпожа Котър, която наистина си спомнях като главнокомандваща малоброен персонал в дом, постепенно затварян стая по стая, Елизабет, отрочето на имението, и Етел, която се намираше в завидното положение повече да не ѝ се налага да присъства на погребения.

— Нали си спомняте мъжа ми, Джон Сатър — каза Сюън на госпожа Котър.

Възрастната дама намести бифокалните си очила.

— Вие не избягахте ли с друга жена?

Старците, Господ здраве да им дава, могат да говорят каквото си искат, даже да не улучват истината.

— Върнах се — отговорих любезно.

— Изобщо не трябваше да бягате. Госпожица Станхоуп имаше всички ухажори на света, от най-добрите семейства.

Всички криеха усмивките си и госпожа Котър, доволна от удалата ѝ се възможност да защити госпожица Станхоуп, продължи:

— Тя е прекрасна млада дама и се надявам, че я оценявате.

— Разбира се.

Старицата се задоволи с отговора ми и Сюън ѝ каза:

— Родителите ми са тук, госпожо Котър. Сигурна съм, че ще искат да ви поздравят.

И тогава се случи нещо странно.

— Благодаря, но нямам желание да разговарям с господин Станхоуп — заяви госпожа Котър и това прекрати шоуто. — Вече можем да си тръгваме — обърна се тя към сестрата.

Не знаех какво да кажа, така че си замълчах. Но си помислих, че Уилям трябва да е бил особено гаден работодател, не особено щедър с обезщетението при уволнение. Стана ми приятно, че възрастната

госпожа потвърждава изключително лошото ми мнение за Уилям пред дъщеря му. Сюзън обаче отбеляза:

— Между тях с татко май имаше някакви търкания.

— Тя определено ме постави на мястото ми — отвърнах, за да разведрия обстановката.

Сюзън се усмихна.

— Госпожа Котър не си спомня, но те харесваше. Навремето ми каза, че трябва да се омъжа за теб.

С това изчерпахме темата и отново раздвоих вниманието си между поклонението и пристигащите опечалени. Сега ми направиха впечатление някои хора, които явно бяха приятели на Елизабет, мъже и жени, няколко жени бяха облечени толкова зле, че можеха да са нейни клиентки. Предполагам, че от малък са ми внушавали да се отнасям с презрение към новобогаташите, обаче самите те улесняват хората като мен да им се присмиват. Защото представляват отвратителна комбинация от пари, липса на вкус и разточително консуматорство без задръжки. И очевидно започваха да превземат поне тая част от планетата.

След около половин час вече бях толкова отегчен, че не забелязах пристигането на майка ми, докато не видях, че Сюзън приказва с нея — бяха до Елизабет на първия ред.

Майка ми ме погледна и попита:

— Няма ли да ме поздравяш, Джон?

Кучка. Изправих се и се извиних.

— Извинявай, майко. Бях потънал в молитва.

Това я накара да се усмихне и трите със Сюзън и Елизабет продължиха разговора си.

Между другото, Хариет носеше шарена рокля от груб памук. Бях сигурен, че това е траурното облекло на някое шибано племе, дете живее в някоя шибана джунгла в някоя шибана страна. Майка ми беше мултикултурна още преди това да е станало модерно и я устройваше всяка култура, стига да не е нейната.

Затуй, преди да е почнала да танцува около ковчега и да подмята горящи банани във въздуха или нещо подобно се извиних и избягах в чакалнята. Там си почиваха Том и Лорънс. Седнах при тях и ги помолих:

— Я пак ми обяснете как тъй хем сте партньори, хем работите различни неща.

Всички добре се посмяхме и Том призна:

— Мислех си, че моята тъща е ужасна, Бог да я прости, обаче твоята тъща и тъст ти са по-черни и от дявола.

— А, не са чак толкова лоши.

— Съдя само по онова, което ми е казвала Елизабет, а тя го е научила главно от Етел. Извинявай, ако греша.

— Е, не са най-симпатичните хора на света — съгласих се. — Обаче имат някои добри качества. — Бях в непукистко настроение, така че поясних: — В смисъл че са богати и стари.

Това предизвика нов смях.

— Е, най-сърдечни поздравления за предстоящата ти сватба — каза Том.

Побъбрихме си. Бяха приятна компания. После в чакалнята дойде Уилям с някакъв възрастен господин, видя ме, но не го показа с нищо. Е, това нямаше да ми попречи да проявя любезност към бъдещия ми тъст, така че вдигнах ръка и му показах знака с двата пръста.

Уилям се направи, че не ме вижда, и двамата с приятеля му седнаха един до друг.

— Тръгваш ли? — попита ме Том.

— Не.

— А, мислех, че показваш на Уилям, че тръгвате след две минути.

— Не, показвах му знака на мира и победата. Понякога му показвам само средния пръст.

Том и Лорънс решиха, че е смешно, така че продължих на същата тема:

— Когато със Сюзън бяхме гаджета, с Уилям спорехме за Виетнамската война и аз му показвах знака на мира, а той ми отвърщаше със знака на победата, който е същият. Нали така? Затова почнах да му показвам среден пръст, което не му се стори много забавно, и той започна да ми размахва показалец като предупреждение, че го ядосвам, пък аз правех въртеливо движение с кутре, ей така, за да се присмея на малката му пишка.

Том и Лорънс се заливаха от смях и започвахме да привличаме вниманието на хората в чакалнята, включително на Уилям, както и на преподобния Джеймс Ханингс, когото забелязах едва сега и който ме гледаше така, като че ли всеки момент ще ми размаха показалец. Тъй или иначе, реших, че трябва да си тръгна, и се извиних.

Върнах се в Салон А, седнах в дъното, зазяпах се във влизащите и излизащите и общо взето се изключих. Миришеше силно на цветя, а аплиците бяха с ония глупави мъждукащи крушки, дето могат да те докарат до припадък.

Мислите ми пак се върнаха към погребението на Джордж. Тогава се появи даже Франк Белароса, което предизвика известно раздвижване сред навалищата. Тъй де, в „Уолтън“ не всеки ден може да се види мафиотски бос. Зачудих се дали опечалените са се сетили, че идва заради мен. И заради Сюзън, естествено. Надявах се просто да са си помислили, че е дошъл, защото живее в съседното имение.

Във всеки случай Франк дойде с Анна и двамата коленичиха по католически пред ковчегата, прекръстиха се и сведоха глави в молитва. Можех да се закълна, че виждам как Джордж се опитва да се обърне.

След като изразиха почитта си към покойника, те се ръкуваха с всички на първия ред, поднесоха им съболезнованията си и слава богу, си отидоха.

Нямах представа защо изобщо бе дошъл, освен че доколкото знам, италианците никога не пропускат погребение, колкото и да е далечна връзката им с покойника. Сигурно всяка сутрин четат некролозите във вестника, после се обаждат на познатите си да видят дали някой е чувал за Анджели Качаторе или там който е гушнал букета и взимат решение да отидат на поклонението въз основа главно на нежеланието си да обидят семейството. Даже да не е тяхното.

Тъй или иначе, Франк Белароса имаше други мотиви да отдели половин час от напрегнатия си живот на престъпник, за да присъства на поклонението на Джордж Алърд и да прати огромен венец — искаше да се намъкне в живота ни със Сюзън. Той всъщност вече ебеше единия от нас и в онзи момент това не бях аз.

Обаче бях обещал на Сюзън да не мисля за това, така че насочих вниманието си към радостни неща, например че ще видя Едуард и Каролин, че пак сме заедно със Сюзън и към хлъзгавата вана в банята за гости на Станхоупови.

След двайсетина минути станах и разгледах цветята покрай стените. Познавах много от изпращачите им, включително старите ми приятелчета Джим и Сали Рузвелт, които нямаше да пристигнат в Ню Йорк за погребението на Етел Алърд, въпреки че познавах Алърдови от четирийсет години. Към същата категория спадаше сестра ми Емили — много ми се искаше да беше дошла, поне за семейната среща, но тя поддържа колкото може по-малко връзки с тоя свят, защото отдавна е заключила, че майка ни е луда, а всички останали, които живеят тук, са пленници на нездравословно минало.

И като стана дума за Хариет, веднага познах, че саксията с мушката на стойка е от нея. Тя е крайно зелена и не подарява на никого откъснати цветя. Обикновено носи или праща саксии с магданоз, копър или нещо от тоя род. Тъй де, майка ми си е шантава, ама поне не беше донесла в траурния дом „Уолтън“ доматен разсад.

Видях огромен букет с картичка, на която пишеше „От Джон, Сюзън, Каролин, Едуард, Уилям, Шарлот и Питър“. Знаех какво правят на картичката първите четири имена, обаче си нямах представа защо Уили Скръндзата, Шарлот Празноглавата и Питър Негодния не са пратили свой букет. Повдигна ми се от самия факт, че съм на една картичка заедно с тях. Как щях да изтърпя да съм любезен с Уилям през остатъка от живота му?!

Разгледах и другите цветя и с удоволствие прочетох много имена от едно време, хора, които може и да се бяха преместили, но бяха научили за смъртта на Етел Алърд — въпреки всичките си недостатъци тя беше набожна жена, добра приятелка на неколцина избрани и една от последните връзки със зенита на именията и живелите в тях дами и господа, свят, който мразеше и към който по ирония на съдбата принадлежеше повече, отколкото съзнаваше.

Разгледах и останалите няколко букета и накрая видях малка картичка, поставена в много голям букет от бели лилии. На нея пишеше:

„Най-искрени съболезнования от Антъни, Меган и Анна“.

[1] Италианска ругатня. — Б.пр. ↑

Тръгнахме си чак когато в Салон А остана само Етел.

Придружихме Елизабет и децата ѝ до колата ѝ и Сюзън я попита:

— Ще дойдете ли у нас на вечеря?

Елизабет отклони поканата, но аз настоях — имах нужда от компания, за да не се налага да разговарям със Станхоупови.

Тя го усети, обаче ни каза, че Том и Лорънс щели да се отбият у тях, което намерих за извънредно политкоректно, затова поканих и тях, и Елизабет се обади на бившия си мъж по мобилния му телефон и двамата с неговия партньор с удоволствие приеха. Обожавам спонтанните купони и предложих на Елизабет:

— Хайде да поканим чичо... как се казваше чичо ти?

— Ще затрудним Софи — предупреди ме Сюзън.

Станхоупови не изглеждаха много доволни от компанията и това ме зарадва.

Всички потеглихме и към девет и половина стигнах при Станхоуп Хол.

Дистанционното ми още работеше, но докато минавах през отварящия се портал, от вратарската къщичка — вече къщата на охраната — излезе младеж в тъпа небесносиня униформа и вдигна ръка.

Спрях и той ме попита:

— При кого идвате?

— При себе си. А *вие* при кого сте дошли?

Изясних му положението и му казах да не затваря портала, докато не влязат и следващите две коли, после продължих по алеята.

— Направо чудесно — отбеляза Уилям. — Да не можеш да стигнеш до собствения си дом! В нашия квартал, Палмето Шорс, всеки охранител познава всеки жител и всяка кола. Нали така, Сюзън?

— Господин Насим току-що е наел охранителната фирма, татко — поясни тя.

Обаче Уилям продължи да пее оди за охраняемия рай, в който живееха с Шарлот. Имах нужда от алкохол. Нещо повече, струва ми се,

че на Сюзън вече ѝ беше писнало от майчето и татенцето, а те бяха тук само от четири часа.

Но за да проявя любезност, казах на всички:

— С нетърпение очаквам двамата със Сюзън да дойдем в Хилтън Хед. Сигурен съм, че в Палмето Шорс е страхотно. Отзад се умълчаха. Паркирах и влязохме в къщата.

Сюзън се беше обадила на Софи, така че тя вече шеташе в кухнята — опитваше се да приготви достатъчно лапачка за девет души или даже за десет, ако успеехме да намерим чичото, дето не му знаех името.

Аз си изпълних мъжкото задължение и спретнах приличен бар на плота по средата на кухнята, докато Сюзън помагаше на Софи. Но както винаги, Уилям и Шарлот не се включиха в нищо и седяха в дневната с петото си картини за деня.

Елизабет пристигна с Том младши и Бетси и първият ѝ въпрос беше:

— Какво става във вратарската къщичка?

Сюзън ѝ обясни, докато аз приготвях напитки за всички, и Елизабет отбеляза:

— Това е тъжно... обаче имам хубави спомени от живота си там. — После ме попита дали имам тосканско червено вино, което ми напомни за нашата първа и последна „любовна“ среща. Помолих децата ѝ да вдигнат дясната си ръка и да се закълнат, че са навършили двайсет и една, което накара цялото им семейство да се усмихне.

Хрумна ми една страхотна идея. Отидох в дневната и донесох оттам снимка на Каролин и Едуард в рамка.

— Те ще пристигнат утре вечер — казах. — Четиримата може да излезете заедно.

— Джон! — каза Сюзън.

Това винаги значи нещо различно, но обикновено е „млъкни“.

Ала Елизабет отвърна:

— Бих се радвала.

Появиха се Том и Лорънс и трябваше да им обяснявам за охраната и параноичния иранец. На тях им се стори вълнуващо, но Елизабет явно започваше да си мисли, че в това има нещо повече, така че погледна Сюзън и после мен. Кимнах.

В резултат на което ми дойде още една страхотна идея и предложих на Сюзън:

— Хайде да се обадим на Насимови и да ги поканим.

— Не съм сигурна какво ядат и пият.

— Ще им кажа да си донесат храна. — И прибавих: — Господин Насим ще се зарадва на възможността да си поговори с баща ти за Станхоуп Хол.

— Съмнявам се, че родителите ми ще понесат още гости.

Тъкмо затова исках да покана Насимови.

— Амир и Сохейла може да се обидят, ако не ги включим в нашите погребални ритуали. — Обърнах се към Елизабет. — Имаш ли нещо против?

— Ни най-малко — отвърна тя. — Те познават мама от десет години и винаги са били любезни с нея.

— Добре.

— Може ли да го попитам кой иска да го убие и защо? — обади се Лорънс, който следеше разговора.

— Разбира се — отговорих. — Той е много откровен по тоя въпрос.

Усетих, че везните се наклоняват в моя полза, само че Сюзън отсече:

— Не. Някой друг път.

Тъй че Станхоупови щяха да се лишат от мултикултурно преживяване. Може би трябваше да покана Насимови на вечеря и да ги запозная с майка ми. Тя си умира за хора от Третия свят и щеше да е горда с мен, че имам приятели иранци.

Тъй или иначе, към десет и половина всички бяхме понаправили главите, седяхме в трапезарията и си подавахме чинии с горещи и студени салати, което, боях се, можеше да се хареса на Уилям и Шарлот. Бях настоял да седнат в двата противоположни края на масата и за да няма с кого да си приказват, настаних Сюзън, себе си и Елизабет по средата, Том и Лорънс — от двете страни на Уилям, а Том младши и Бетси — от двете страни на Шарлот. Много ме бива в тия работи.

Уилям и Шарлот се извиниха рано, както знаех, че ще направят, и до полунощ всички си тръгнаха. Ние със Сюзън и Софи останахме да разтребим.

— Беше много приятно — казах на Сюзън. — Май всички се забавляваха.

Тя се съгласи с мен.

— Наистина беше приятно.

— Вашите ми се сториха малко тихи.

— Бяха уморени.

— Мисля, че джинът ни свърши.

— Утре ще купя още. — Сюзън ме погледна и се усмихна. — Също като едно време.

— Да. — Но не беше.

Прегърнахме се и се целунахме, което накара Софи да се усмихне.

— Много съм щастлива, Джон, но ми е и тъжно — каза Сюзън.

— Разбирам те.

— И все пак знам, че можем да компенсираме всички изгубени години.

— Вечер ще си лягаме два часа по-късно.

— И никога няма да се приемаме един друг за даденост, ще си звъним по телефона по два пъти на ден, няма да работим до късно в службата, повече никакви глупави вечери с момичетата...

— Мен ли имаш предвид, или себе си?

— Дръж се сериозно. И веднъж седмично ще каним майка ти на вечеря...

— Чакай малко...

— Ще се срещаме с Каролин в града на вечеря и представления и веднъж месечно ще летим до Лос Анджелис да виждаме Едуард.

— Забрави Хилтън Хед.

— И там ще ходим. Ще видиш, че нашите ще те приемат, Джон. Никога няма да те обикнат така, както те обичам аз, но ще започнат да те уважават и когато видят колко сме щастливи, ще се успокоят.

Не отговорих.

— Признай, че тази вечер не беше толкова зле, колкото предвиждаше.

— По време на коктейлите стана малко неловко и навярно нямаше нужда да слушаме толкова много за Дан, а можех да мина и без нахалните въпроси и лекцията за усилията, които трябвало да

положа, за да заслужи тяхната прошка... ама иначе срещата беше приятна.

— Но можеше да е по-лошо. Утре ще е по-добре — предрече тя.

— А в понеделник ще е още по-хубаво.

Сюзън ме целуна.

— Лягам си.

— Ще проверя вратите.

Тя се качи горе. Проверих всички врати и прозорци и се уверих, че външното осветление е включено. После пожелах лека нощ на Софи, извадих карабината от килера в коридора и се качих в нашата спалня.

Сюзън четеше в леглото. Хвърли поглед към карабината, но не каза нищо.

Извадих нейната пушка от гардероба — бях заредил патрон за едър дивеч в едната цев и за елени в другата — и с по едно оръжие във всяка ръка я попитах:

— С господин Берета ли искаш да спиш, или с господин Уинчестър?

— Все ми е едно — без да откъсва очи от четивото си, отвърна Сюзън.

Подпрях беретата на нейното нощно шкафче, а уинчестъра — от моята страна на леглото и казах:

— До една седмица в имението ще има пълна охранителна система.

Тя не отговори, така че смених темата.

— Успя ли да хвърлиш един поглед на букетите?

— Да.

— И?

— Видях картичката.

— Не й обръщай прекалено внимание. Когато бях там в неделя, споменах за болестта на Етел и Анна си я спомни. Освен това Антъни не си е вкъщи. Затова мисля, че просто Анна и Меган са проявили любезност.

— А може да е от благодарност, че си нарязал картината.

Замислих се за това.

— Сигурен съм, че Антъни пръв я е видял и се е отървал от нея.

Сюзън отново не отговори. Съблякох се и се премених в йейлската си тениска.

— Всяка вечер ли трябва да го виждам? — попита тя.

— Това съм си аз.

— Божичко!

Предположих, че се шегува. Но много ми приличаше на богохулство.

Легнах си и разгърнах един от таблоидите, които Софи си носеше всяка сутрин, за да усъвършенства английския си, което по мое мнение донякъде обясняваше езиковите ѝ проблеми.

Тъй или иначе, конкретно търсех статия за Джон Готи и намерих кратък репортаж, в който се съобщаваше, че тялото на господин Готи пристигнало от Мисури и лежало в затворен ковчег в погребалния дом „Папаверо“ в Маспет, Куинс. В статията като че ли се намекваше, че няма да има публично поклонение и че погребението се отлага за неопределен срок, защото Бруклинският диоцез отказал на господин Готи публична погребална служба.

Това ми се стори малко несъвместимо с всеопрощаващото послание на Христа, ама ей, църквата си беше тяхна и можеха да правят каквото си искат. И все пак ми изглеждаше като недомислен рекламен трик, който най-вероятно щеше да даде обратния резултат и да породи известно съчувствие към Джон Готи.

За мен беше по-важно това, че явно няма да има дълго поклонение и църковна служба, тъй че Антъни Белароса може да не сметнеше за нужно да се появи публично тая седмица. Дали не трябваше да пратя имейл на Бруклинския диоцез и да обясня, че аз, ФБР и нюйоркската полиция много бихме искали да видим всички *raesanos*, които са се събрали за поклонението и погребалната литургия? Какво му ставаше на тоя кардинал? Не беше ли гледал „Кръстникът“?

Както и да е, планове за тленните останки и безсмъртната душа на господин Готи бяха оставени на изчакване, докато бъдат проведени, предполагам, съответните преговори. Може би някой трябваше да предложи голямо дарение на диоцеза. Някой вече може и да го беше направил, но пък кардиналът да чакаше още.

Навремето Франк Белароса нямаше такива проблеми. Бях сигурен, че душата му цялата е била в черни петна, също като на

господин Готи, обаче Франк се беше погрижил отрано. Освен това ми се струва, че бе предчувствал предстоящата си смърт, макар и не точно тъй, както се случи.

Съвсем ясно си спомням, че на другия ден след мафиотския ни купон в „Плаза“ с Франк, Лени, Вини и един голям черен кадилак прекосихме Ийст Ривър и отидохме в бруклинския квартал Уилямсбърг, където беше израснал Франк. Посетихме черквата от неговото детство, „Санта Лучия“, и пихме кафе с трима възрастни италиански свещеници, които ни разказаха колко е трудно да поддържат старата черква в променяния се квартал и тъй нататък. В крайна сметка Белароса написа чек за петдесет бона и предполагам, че туй е свършило работа. Когато след няколко месеца настъпи часът на Франк — хвърлих бърз поглед към Сюън, — нямаше проблем с опелото му в „Санта Лучия“.

Ала времената се меняха и на католическата църква явно ѝ беше писнало да отслужва погребални меси на по-недостойните овце от своето паство, макар те всъщност най-много да се нуждаеха от това свято тайнство.

Замислих се и за поклонението на Етел в „Уолтън“, за предстоящата в събота погребална литургия в „Сейнт Марк“, която щеше да отслужи преподобният Ханингс, и накрая за погребението ѝ в частното гробище на Станхоупови. Смъртта на Етел Алърд нямаше да стане национална новина като на Джон Готи и Франк Белароса преди него.

Това беше логично, разбира се, даже да не ми се струваше справедливо — ако живееш нашироко, умираш нашироко. Но ако на входа наистина има по-висша власт, която задава въпроси и преглежда отразяването ти в пресата, нещата в крайна сметка се решават там.

— Лека нощ — каза Сюън и угаси лампата на нощното си шкафче.

Почетох още малко таблоидите, после целунах своята спяща красавица, докоснах с ръка пушката и угасих и моята лампа.

Четвъртък започна със сиво дъжделиво утро. Бях се надявал на хубаво време, което да позволи на Станхоупови да излязат и цял ден да играят голф.

Като съвършена домакиня и любяща дъщеря, Сюзън вече беше долу. Забелязах, че арсеналът е прибран някъде, за да не разстрои гостите или прислугата, която можеше да реши да ни оправи леглата или да почисти банята. Налагаше се да помогна на Софи да свикне с оръжието. Може би трябваше да ѝ преподам Наръчника за боравене с огнестрелно оръжие и петте основни позиции за стрелба.

Взех душ, облякох се и слязох в кухнята. Сюзън беше направила кафе и тъкмо подреждаше закуската върху плота.

Целунахме се и се прегърнахме.

— Вашите да не би да са отишли да потичат? — попитах мило.

— Още не са слезли, но ги чух да се раздвижват.

— Да им занеса по чаша мартини?

Тя не ми обърна внимание. Не я обвинявам.

— Проверих си имейла — каза ми вместо това. — Каролин ще вземе влака в шест и пет и ще дойде от гарата с такси. — След което ме информира за плановите на Едуард и още някои неща, които трябваше да знам. С радост научих, че сме щели да прескочим следобедното поклонение в „Уолтън“. Сигурен съм, че Етел би искала да прескочи цялото си погребение, обаче трябваше да е там, а ние — не, пък и знаех, че тя няма да забележи.

Тъй или иначе, налях две чаши кафе за мен и Сюзън, която настоя да споделя нейните витамини. Любезно отклоних предложението, обаче забих зъби в една овесена кифличка.

Седнахме на масата, прелистих трите таблоида на Софи и видях, че господин Готи още чака в траурния дом „Папаверо“. Ковчегът продължавал да е затворен и се допускали само посещения на роднини. Споменавахе се обаче за *частна* погребална служба в параклиса на гробището, присъствието на която щяло да е само с покани. Датата, часът и мястото предстояло да бъдат уточнени. Е, това

беше стъпка в правилната посока. Бруклинският диоцез може да беше попаднал под обстрела на Съюза за борба с клеветите на Коза Ностра. Зачудих се и дали Антъни Белароса и Салваторе Д'Алесио са сред поканените.

Станах и отидох при стенния телефон.

— На кого се обаждаш? — попита Сюзън.

— На Феликс Манкузо.

— Защо?

— За да се осведомя за положението. — Набрах мобилния телефон на господин Манкузо и той отговори. — Здравейте, обажда се Джон Сатър.

— Добро утро.

— И на вас. Вижте, не искам да ви досаждам, но се чудех дали сте научили нещо за местонахождението на Антъни или някоя друга новина, която може да ми е от полза.

— Щях да ви се обадя, но се радвам, че ми позвънихте. Получих съобщението ви за случайната ви среща с шофьора на Белароса, Тони Розини, това е фамилията му, и в момента работим по въпроса.

Явно нямаше намерение да каже нещо повече, а аз не исках да разисквам темата в присъствието на Сюзън, затова го информирах за нещо, което не знаеше.

— Снощи бях на поклонението на Етел Алърд, за която ви разказах, и на един от букетите — между другото много красиви бели лилии — имаше картичка, подписана от Антъни, Меган и Анна.

Господин Манкузо помълча малко, после каза:

— На картичката са имената на жена му и майка му. Затова не бих ѝ обръщал голямо внимание.

Точно така смятах и аз и се радвах, че е на същото мнение. Но за да проумея напълно мафиотската изтънченост на тоя жест, го помолих:

— Обяснете ми, моля.

— Е, ако беше подписана само от Антъни, картичката щеше да е послание за вас и жена ви.

— Това не беше нашето поклонение.

— Е, такова е посланието.

— И по-точно?...

— Сам знаете. Не мислете повече за това.

— Добре. — Бях доволен, че мога да се обръщам към Феликс Манкузо за такива културни интерпретации. — Получихте ли съобщението ми, че Амир Насим изгражда пълна охранителна система в Станхоуп Хол?

— Да. Това е добре за всички.

— Е, не е добре нито за иранските, нито за италианските наемни убийци.

— Да, за тях не е добре.

— Вие ли посъветвахте Насим да го направи?

— Той сам стигна до това заключение.

— Добре... но тая заплаха за живота му наистина ли е реална?

— Той има врагове.

Нямаше смисъл да го разпитвам повече по този въпрос.

— Родителите на Сюзън пристигнаха и отседнаха у нас — осведомих го.

— Споменахте ли им за тревогите си?

— Не. Казахме им, че охраната е свързана с Насим.

— Добре. Излишно е да ги плашите.

— Значи препоръчвате да отседнат другаде, така ли?

— Не съм казвал такова нещо — възрази господин Манкузо.

— Е, ще предам на госпожа Сатър.

След няколко секунди той се засмя.

— Би трябвало да работите при нас.

— Благодаря. Ще ѝ предам.

— Вчера хубаво си поприказвахме с госпожа Сатър — каза специалният агент.

— Да, тя ми каза.

— Мисля, че положението ѝ е ясно и е нащрек, без да е уплашена.

— Добре. Казахте ли ѝ, че искам куче?

Манкузо пак се захили.

— Аз от двайсет години убеждавам жена си да си вземем куче.

— Само че вас никой не се опитва да ви убие.

— Напротив. Но това е част от работата ми, а от вашата — не.

— Надявам се.

— Възхищавам се на госпожа Сатър.

— Чудесно. И аз. — Прибавих: — И тя ви се възхищава.

— Добре. Е, мога ли да направя за вас нещо друго?

— Да. Четох в пресата за Джон Готи, Бруклинския диоцез и така нататък. Научихте ли за това?

— Да.

— Как ще се отрази това на евентуалната поява на Антъни на поклонението и погребението?

— Няма да има публично поклонение, затова всички приятели и партньори на господин Готи ще трябва да го прескочат. Обаче в събота по обяд ще има скромна частна погребална служба в параклиса на гробището „Сейнт Джон“ в Куинс — това е нещо като мафиотска Валхала. Тъй че ще видим кой ще се появи там.

Във вестниците не пишеше нищо за часа, мястото и датата, но предполагам, че специален агент Манкузо разполагаше с по-добри източници от „Ню Йорк Поуст“.

— Какво съвпадение! — възкликнах. — В събота ще ходя на погребението на госпожа Алърд в Лоукаст Вели. Боя се, че няма да успея за изпращането на Джон Готи.

— Съмнявам се, че ще ви поканят, господин Сатър.

— Всъщност ме поканиха. Антъни.

— Нима? Е, аз ще съм там като неканен гост и ако видя някой ваш познат, ще поговоря с него от ваше име.

— Благодаря ви. И ми се обадете, моля.

— Непременно.

— Като стана дума за мъртъвци, Анна Белароса ми каза, че всеки Ден на бащата ходели с тримата й сина на гроба на мъртвия им татко. — Погледнах Сюзън, която следеше разговора, но сега отново насочи вниманието си към вестника.

— Тъй че това време и място сигурно ще са подходящи да потърсите Антъни.

— Чудесна идея — похвали ме господин Манкузо. — Освен това в Деня на бащата ще подсилим наблюдението при дома на Белароса и къщата на майка му в Бруклин.

Наистина щеше да е добре, помислих си, ако Антъни реши, че трябва да е на бащиния си гроб в Деня на бащата — може би за да получи вдъхновение или да не му се скара маминка. И естествено, у тях или у маминка щеше да има вечеря. Антъни не беше чак толкова

глупав, че да си отиде вкъщи или у маминка — но *можеше* да иде на гробището. Напомних на Манкузо:

— Гробището „Санта Лучия“.

— Знам. Бил съм там. — Той замълча за миг, след което прояви необикновената си памет. — Вие присъствахте на погребалната служба и погребението на Франк Белароса, нали?

— Да.

— Защо?

— Някоя вечер трябва да се видим на по бира.

— С удоволствие.

— Добре. Поддържате ли връзка с окръжната полиция?

— Снощи се чухме с детектив Настаси.

— Радвам се да го чуя. Още ли се занимавате със случая?

— Да, докато не бъде приключен.

— Чудесно. А как върви войната срещу тероризма?

— Напоследък доста добре.

— Е, още е рано.

— Добър е всеки ден, през който не се случи нищо — информира ме той.

— Познато ми е това чувство.

С това изчерпахме деловия разговор и завършихме с обещания да се чуем отново. Седнах и замислено задъвках овесената си кифла.

— Има странен вкус — казах на Сюзън.

— Направена е с йогурт. Какво ти каза той накрая?

Обясних ѝ, но реших да не споменавам за предложението на господин Манкузо родителите ѝ да се изнесат. Или пък беше моя идея? Както и да е, предпочетох да изчакам и да я използвам, ако Станхоупови станат нетърпими. И естествено, не исках да плаша всички, особено Едуард и Каролин.

Обаче Сюзън ме попита:

— Какво каза Манкузо за нашите?

— А, каза, че ако чуел нещо, което променя степента на опасност, щял да ни посъветва как да постъпим и че трябвало да ги предупредим, че може да се наложи да си потърсят друго място, където да отседнат.

Тя се замисли над думите ми.

— Ще ми е много неприятно, ако се наложи да разкажа на Едуард и Каролин за проблема ни и да ги помоля да спят другаде.

— Манкузо каза, че децата били в безопасност при нас. Трябвало да си тръгнат само вашите.

— Не разбирам... — После разбра. — Джон, нито е смешно, нито е любезно.

— Извинявай. — Поясних: — Това е тайното ми оръжие. Помисли за това. — И прибавих: — По-малка е вероятността за търкания. И по-голяма вероятността за сближаване.

Сюзън като че ли наистина се замисли.

— Да видим как ще тръгне днес.

— Добре. — Напомних й: — Снощи *ти* първа изгуби търпение.

— Денят беше дълъг и напрегнат.

Добре че не отговорих, защото Ги чух по стълбището.

Уилям и Шарлот влязоха в кухнята. Сюзън целуна родителите си, а аз се задоволих с едно „добрутро“.

Уилям, спомнях си, обичаше да закусва студено мюсли и Сюзън беше подредила на плота шест кутии с тия отвратителни смески. Той си избра нещо с какао, с което не бих нахранил и свинете.

Шарлот не закусва и не пие кафе, така че Сюзън беше сложила на плота кутия с билкови чайове, а сега кипна и вода за дъртата чанта.

Тъй де, още нямаше осем, а вече бях на нокти.

Обаче ме изумиха. Като ги погледнеше, човек никога нямаше да разбере, че снощи са погълнали огромно количество джин и вино. Удивително. Може да се подлагаха на ежегодни чернодробни трансплантации.

Тъй или иначе, четиримата седнахме на кухненската маса и поведохме общ разговор.

— От имейлите на Сюзън и телефонните разговори с нея не бях разбрал, че ти всъщност си отседнал тук — по някое време ми каза Уилям разсеяно.

— Ами, настаних се всъщност завчера — обясних. — Нали знаеш, след смъртта на Етел господин Насим можеше да влезе във владение на вратарската къщичка и искаше да постави там охрана, както сам си се убедил, та затуй останах бездомен в Ню Йорк и Сюзън беше така любезна да ми позволи да използвам някогашната си спалня.

Той се замисли над думите ми и съвсем вярно отбеляза:

— Това е и нейната спалня.

— Спим заедно — излишно се обади Сюзън.

Уилям, естествено, вече го беше разбрал. Ало? Уилям? Предполагам обаче, че искаше да го чуе от устата на самите грешници. В същото време бях сигурен, че двамата с Шарлот не са проявявали прекалена осъдителност към Сюзън, когато беше живяла в Хилтън Хед. Тъй де, тя всъщност беше възрастен човек, аз също имам нормалните склонности на възрастен човек и не е тяхна работа какво правим при затворени врати. Да не споменавам, че вече веднъж бяхме женени и имяхме две деца, за бога! Но както казах, Уилям е маниакално властен и естествено, тук ставаше дума за Джон Сатър, а не за пари.

Както и да е, оставихме тая тема и Уилям се зае да тъпче устата си с нахиснати в мляко какаови топчета, докато Шарлот пиеше чай от хималайска смрадлика или нещо също толкова гадно.

Опитвах се да си измисля някакво извинение и да се разкарам, обаче Уилям каза на Сюзън:

— С майка ти смятаме, че ще си имаш достатъчно компания с пристигането на Едуард и Каролин — а и щом Джон е тук, — така че решихме да се преместим в „Крийк“.

Благодаря ти, Господи!

Сюзън възрази и аз се присъединих към нея с думите:

— Няма ли да промените решението си? — Може би ще е по-добре направо да си идете вкъщи. И след като се убедих, че са непреклонни, предложих: — Останете поне още една нощ.

— Ами...

Божичко, какво направих!

Но Уилям отказа да бъде разубеден и нареди на Сюзън:

— Обади се в „Крийк“, моля те, и виж дали имат свободно бунгало.

— Винаги сме обичали да отсядаме там и това не означава, че не оценяваме гостоприемството ти, скъпа — изчурулика Шарлот.

— Напълно те разбирам — обадох се.

Тя ме погледна.

— Говорех на Сюзън — казах.

— Естествено.

Сюзън се обади в „Крийк“ и запази бунгало за господин и госпожа Станхоуп, като помоли да пишат всичко на нейна сметка, включително храна, напитки и непредвидени разходи. Уилям беше доволен. На мен ми се зави свят.

— Виж дали не можеш да уредиш предимство на мама и татко за голф игрището — предложих на Сюзън. — И не забравяй сламена колибка на плажа. И може би уроци по тенис.

Тя приключи с инструкциите, без да ми обърне внимание, затвори и съобщи на майчето и татенцето:

— Резервирах ви бунгало до понеделник.

Е, всичко беше уредено. Предположих, че Станхоупови не искат да живеят под един покрив с мен и сигурно се страхуват от ново спонтанно или планирано домашно събиране. Сигурен бях също, че ги дразни охраната на портала. Да не споменавам вероятността в храстите да се крият ирански терористи.

Ала привидно всички бяхме съгласни, че може би ще е най-добре майчето и татенцето да имат отделна къща, близо до нашата, обаче не прекалено близо, макар че всички бяхме и малко разочаровани, естествено.

— Да ви помогна ли да си съберете багажа? — предложих.

Уилям ме увери, че щели да се справят сами, но ме помоли да го занеса до колата.

— Веднага щом се пригответе.

— Вече сме готови — обади се Шарлот.

— Ами тогава... — Изправих се. — Ще се кача да ви донеса нещата.

И се качих, взимах по четири стъпала наведнъж.

След половин час Уилям, Шарлот, Джон и Сюзън бяха навън и си казваха чао, но не и arrivederci.

Уилямни съобщи, че с Шарлот и някакви техни стари приятели искали да се видят и навярно щели да поиграят голф, да обядват и вечерят заедно, и за съжаление днес нямало да отидат на поклонението на Етел, и много съжалявали, че довечера нямало да видят Едуард и Каролин, и тъй нататък.

Но в петък вечер всички сме щели да се срещнем в погребалния дом и после да импровизираме — каквото и да означаваше това. Надявах се да означава, че няма да ги видим до погребалната служба в

събота сутринта, ако изобщо ги видехме и тогава. Обаче всъщност щяхме да се съберем за Деня на бащата и аз тихо напомних на Уилям, че трябва да си поговорим не по-късно от понеделник сутрин. Намигнах му, ала той не ми отговори.

Със Сюън им помахаме на прощаване от предния двор. Показах на Уилям знака с двата пръста, но се съмнявам, че го видя.

Прибрахме се вътре и Сюън призна:

— Е, малко съм разочарована, но и малко облекчена.

— Знам точно как се чувстваш.

— Стига де, Джон, ти направо ги изблъска през вратата.

— Не съм, той се спъна.

Отидохме в кухнята и опитах друга кифла.

— Мирише и има вкус на тор.

— От трици е — поясни Сюън. — Виж, и двамата опитахме, но ми се струва, че това положение просто не им допада.

— По какво позна?

Тя се замисли за миг.

— Е, проблемът си е *техен*.

— Точно така. И не им позволявай да те накарат да се чувстваш гузна. Ти си добра дъщеря, обаче те са самовлюбени и егоистични манипулатори. — „И освен това са пълни задници“. — И нямат никакво желание да видят внуците си.

Сюън седна на масата. Изглеждаше тъжна, така че се помъчих да я утеша.

— Ще си прекараме чудесно Деня на бащата. Обещавам.

Тя се насили да се усмихне.

Поколебах се, после я хванах за ръка.

— Ако си тръгна... ако си отида завинаги...

— Ако го кажеш още веднъж, ще те изритам.

Прегърнах я.

— С баща ти имаме среща, за да поговорим по работа. В неделя вечер или в понеделник сутринта.

Сюън се замисли.

— Не обичам да ме обсъждат, като че съм някоя срамежлива девственица.

— Не си ли девственица?

— За какво ще говорите?

— Ами за сделката. — Обясних ѝ: — Имаме нужда от брачен договор. Това ще даде живот на сделката.

— Това не е *сделка*. А брак.

— Не и когато си от семейство Станхоуп. И това е твой проблем, не мой.

— Добре. Поговори с него. Опитай се да не ме лишиш от издръжка и наследство.

— Пука ли ти?

— Не. Но мисля за децата.

— Ще опитам. — И прибавих: — Каквото и да изисква това.

А Сюзън каза нещо, което не ме шокира:

— Бог да ми прости, но ги мразя.

Гласът ѝ трепереше, затова я прегърнах по-силно и прошепнах:

— Оставихме миналото зад себе си и сега ти трябва да се откъснеш от родителите си.

— Знам. Съжалявам ги.

Трудно ми е да съжалявам хора, които имат сто милиона долара, особено ако са пълни задници, но реших да проявя любезност.

— Знам какво имаш предвид... И аз съжалявам Хариет, съжалявах и баща си... мисля, че той също се самосъжаляваше, преди да почине. Но... ние няма да станем като тях.

Тя кимна и стана.

— Хайде днес да се позабавляваме.

Е, аз току-що бях изтикал Станхоупови през вратата — какво по-голямо забавление!

— Какво ти се прави?

— Да идем в града, да обядваме и после да отидем в някой музей или по магазините.

— По магазините?!

— Кога за последен път си ходил в Манхатън?

— Миналия септември.

Сюзън ме погледна и кимна.

— Никога не съм била на мястото на Близнаците. — Замисли се за миг. — Мислиш ли, че човек трябва да отиде?...

— Това не е точно забавление.

— Знам... но ти си бил там... може ли да отидем днес?

— На отиване можеш да ми кажеш как се чувстваш.

— Добре... — Сюзън ме хвана за ръка. — Чувствам се в безопасност, когато съм до теб.

— Много мило. Никога не съм се чувствал толкова сам и потиснат, както миналия септември, когато се върнах в Ню Йорк.

— Каролин дойде в Хилтън Хед и ми каза: „Мамо, иска ми се татко да беше тук.“. И аз ѝ отговорих: „И на мен“.

— Е, сега съм тук — отвърнах.

54.

Докато пътувахме към Манхатън, Сюзън се загледа в небостъргачите на хоризонта.

— Странно е, че Кулите не се виждат... Искам да отидем.

Погледнах я и казах:

— Добре.

Подкарах тауруса към Южен Манхатън и двамата мълчаливо останахме известно време на платформата над разкопаните развалини. Човек трудно може да проумее тая трагедия и още по-трудно да разбере безсмислената смърт на толкова много човешки същества, включително познати. Денят беше сив и дъжделив, което правеше настроението ни още по-мрачно.

После се разходихме из Южен Манхатън. Доскоро това беше извънредно оживена част от града, но сега улиците и тротоарите изглеждаха по-пуста, отколкото си ги спомнях, и знаех, че е резултат от 11 септември. Може би пак щях да работя тук, само че в друга кантора, естествено — която да цени моите безразсъдни за развитието на кариерата ми решения, платноходните ми авантюри и някогашната ми връзка с организираната престъпност. Намирането на нова работа всъщност нямаше да е лесно, въпреки великодушното предложение на Антъни Белароса, и понеже можех да се окажа единственият, който е готов да ме назначи с нужната заплата, трябваше да работя за себе си. Бъдещият ми тъст с радост щеше да финансира новата ми кантора и Каролин щеше да работи при мен — щяхме да сме „Сатър & Сатър“, данъчно право, екологични експерти и джендър.

— За какво си мислиш? — попита Сюзън.

Казах ѝ и тя се усмихна.

— В коя от тези области ще ти е приятно да работиш?

Минахме по Чеймбърс Стрийт и влязохме в ресторант „Еко“, където някога водех клиентите си. След като ни настаниха, се загледах в посетителите, главно от Уолстрийт — лесно ги разпознавам, въпреки че не видях нито едно познато лице. Клиентелата на „Еко“ също включваше и неколцина скъпи адвокати, които имаха работа в

околните съдилища, плюс високопоставени служители на закона от недалечните Полис Плаза и Федерал Плаза. Огледах се за господин Манкузо, макар да се съмнявах, че ще хвърли шейсет долара за един обяд, въпреки че някоя вечер може би щяхме да изпием по бира тъкмо тук.

— Видя ли някой познат? — попита Сюзън.

— Не. А са минали само десет години.

— Понякога десет години са много време — отбеляза тя.

— Така е.

Похапнахме добре и поляхме обяда с бутилка червено, за да прогоним студа от костите си. После се държахме за ръце и си приказвахме.

Следобед се разходихме до някогашната ми кантора на Уолстрийт 23 и както правя винаги с гости, посочих на Сюзън следите по камъка, останали от анархисткия атентат в началото на миналия век. Тя прояви любезността да не ми напомни, че съм ѝ ги показвал поне двайсет пъти.

Канех се да вляза в просторното пищно фоайе и да се поогледам, но забелязах, че точно до вратата има контролен пункт с детектори за метал и маси, където човек трябва да си изпразни джобовете. Това малко ме стресна и ми подеждва потискащо, така че продължихме нататък — не че исках да се кача с асансьора до „Перкинс, Перкинс, Сатър и Рейнолдс“ и да се разпрегъщам и разцелувам с някогашните си партньори.

Е, бях готов да напусна алеята на спомените и да взема метро или такси до търговската част, за да се отдам на пазаруване, обаче Сюзън предложи:

— Хайде да отидем в италианския квартал.

Не отговорих.

— *Трябва* да идем и там.

Замислих се и се съгласих.

— Добре.

Закрачихме под дъжда и се озовахме на Мот Стрийт, която не се беше променила много за десет години, също както и през последните сто.

След минута бяхме пред „Джулио“. И тук не бяха настъпили особени промени през последния век, макар да знаех със сигурност, че

витрината и червените завеси са сменени преди десетилетие — точно след като бронираната жилетка на Франк Белароса го спаси от изстрел с двуцевка. Тогава Франк отхвърча от улицата и повторно влезе в „Джулио“, тоя път през прозореца.

Сведох поглед към тротоара, където навремето бе паднал Вини, след като го гръмнаха в лицето от няма и два метра. Нападателят бяха двама и се бяха прикрили зад паркираната до тротоара лимузина на Франк... после ги видях да се изправят... опряха ръцете и пушките си върху покрива на колата... и стреляха... два пъти във Франк и веднъж във Вини. Гърмежите бяха оглушителни.

След това срещнах погледа на оня, който бе стрелял веднъж.

— Джон... какво всъщност стана тогава? — откъсна ме от спомена Сюзън.

Погледнах я. Тя беше в ресторанта, още седеше на масата заедно с Анна. Осъзнах, че така и не съм ѝ разказал точно какво се е случило навън.

Поколебах се, после ѝ описах стрелбата по Франк и Вини? Завърших с думите:

— Убиецът се извърна от мен и погледна Франк, по-точно краката му, които стърчаха от прозореца... Вини определено вече не представляваше проблем... и предполагам, оня реши, че Франк също е ритнал камбаната, пък и без това вече не можеше да го улучи, защото се виждаха само краката му... така че пак ме погледна, все едно... все едно не беше сигурен какво да прави с мен.

— О, божичко! — промълви Сюзън. — Защо не избяга?

— Ами... всичко се случи толкова бързо... може би за десет секунди. Но... не бях сигурен защо се колебае... после си казах: сигурно не съм в списъка му... обаче той ме зяпаше и все още държеше пушката... и тогава си помислих: аз съм свидетел, значи не бива да го гледам в лицето.

Тя ме хвана за лакътя.

— Да вървим.

Останах на мястото, на което бях стоял преди десет години, и продължих:

— И реших да не чакам изстрела. Показах му среден пръст и той се усмихна, после насочи пушката към Франк и изстреля последния си патрон в краката му.

— Какво си направил?!

— Показах му среден пръст. Ей така... — И показах среден пръст в сносен италиански поздрав.

— Това е безумно!

— Ами... възможно е. Но ето ме тук и жив.

Тя пак ме задърпа за лакътя.

— Да вървим.

— Не... дай да влезем.

— Не, Джон.

— Хайде де! И без това сме тук, вали, а ми се пие кафе.

Сюзън явно се колебаеше, после кимна.

Влязохме в „Джулио“.

Беше точно както си го спомнях — с висок таван, облицован с ламаринени листове, три вентилаторни перки, бели теракотени плочки на пода, карирани покривки и евтини гравюри на слънчева Италия по белите стени. Нищо особено, обаче беше безупречно чисто и изглеждаше автентично — пътуване назад във времето към италианската емигрантска култура през миналия век. Спомнях си също, че и храната е автентична, не итало-американска, а чисто италианска, и човек трябваше да внимава какво си поръчва, освен ако не обича trippa например — от собствен опит знам, че това е нарязано свинско шкембе. Овчата главичка, sarozella, също не е деликатес.

Автентична беше и клиентелата, предимно местни жители от смаляващия се италиански квартал, както и новопристигнали италиански емигранти, които идваха заради истинската домашна кухня.

Освен това имаше и друг вид клиенти — господа със скъпи костюми и пръстени на кутретата, които не се усмихваха много-много. Съвсем ясно си спомнях тия мъже от онзи път, когато обядвах тук с Франк. Спомнях си и че Белароса, който иначе беше адски щастлив, защото тъкмо бях уредил да го пуснат под гаранция, си тури мафиотската маска още щом прекрачихме прага на ресторанта.

Тъй или иначе, вече беше следобед, но по масите седяха неколцина по-възрастни мъже, пиеха кафе, похапваха сладкиши и си приказваха. Не видях никой, който би могъл да е приятел на Антъни и Сали Да-да, и това ме зарадва.

Към нас се приближи сервитьор на средна възраст с престилка и ни се усмихна.

— Bon giorno.

— Bon giorno — отвърна Сюън.

— Добър ден — включих се и аз и прибавих, за да не си помисли, че идваме, за да го изнудваме: — Маса, моля.

— Да, да. Идва сяда тука, хубав маса, до прозорец.

Беше масата, на която се строполи Франк, когато влетя през прозореца. Не че това ме смущаваше, обаче ми хрумна друга идея и посочих масата в дъното, на която семействата Белароса и Сатър за последен път бяха вечеряли заедно.

— Ще седнем там.

— Искате онзи маса?

— Веднъж седяхме там, много отдавна — поясни Сюън.

Той сви рамене.

— Добре. И тоз маса хубав.

И тъй, ние се настанихме на тоз хубав маса и си поръчавме капучино, бутилка минерална вода „Сан Пелегрино“ и плато сладки асорти.

Келнерът моментално си падна по Сюън — всички си падат — и й рече:

— Ще донася тебе един разкошен dolce и хубав бонбони.

Ами за мен?

— Grazie — отвърна тя и прибави нещо на италиански, което го накара да се усмихне и да й отговори. Мисля, че точно тъй загази и предишния път.

Седяхме с гръб към стената, както и с Франк по време на оня обяд след съда. Държахме се за ръце и не гледахме нищо конкретно.

— Хубаво е — въздъхна тя.

Не бях сигурен.

Дойде ми наум, че се намираме в търбуха на звяра, тъй да се каже, въпреки че не очаквах в ресторанта да влезе Антъни Белароса. Или пък призракът на Франк. Не, имах усещането, че всъщност прогонваме призраците и си създаваме нови спомени, вместо да погребваме старите или да им позволим да ни обсебят.

Донесоха капучиното, бутилката вода и огромно плато италиански сладкиши, както и чиния с шоколадови бонбони за Сюън,

шише самбука и две чашки, които бяха in omaggio — от заведението.

Поговорихме си, изпихме си кафето и излядохме твърде много сладкиши, пиехме самбука и убихме следобеда по италиански. Беше много по-приятно от пазаруването и даваше много повече възможности за общуване от музея.

— Трябва да тръгваме, за да успеем да се приготвим за пристигането на Едуард и Каролин — каза Сюзън към четири часа.

Поисках сметката и дадох прекалено голям бакшиш на келнера. Излязохме от „Джулио“, взехме такси до колата и потеглихме към вкъщи.

Засега денят вървеше добре. Бях се отървал от Станхоупови и от призрака на Франк Белароса. Оставаше Антъни.

Бях решил да изненадам Каролин на гарата. Паркирах форда до таксиметровата пиаца и зачаках влака в 18:05.

Отново бях оставил карабината вкъщи, понеже не смятах, че ще вляза в престрелка с мафията посред бял ден на оживена гара. Но всеки път, щом оставях оръжието у дома, сам си се ядосвах, че не съм го взел. И аз като Сюзън трябваше да осъзная действителността.

Влакът в 18:05 наду свирка, със съскане спря на гарата и изхвърли на перона десетки прибиращи се от работа хора. За миг пред очите ми се яви някогашното ми ежедневиe. Дали щях да мога пак да живея така?

Слязох от колата и се вторачих в пътниците, после забелязах Каролин — вървеше към чакащите такситата.

— Ей, хубавице! — провикнах се. — Кола ли ти трябва?

Тя явно беше свикнала с тия неща и продължи да върви, вперила поглед право напред. После се закова на място и се обърна.

Помахам й.

— Татко! — извика дъщеря ми и забърза към мен.

Прегърнахме се и се целунахме.

— Страшно се радвам да те видя, татко.

— И аз се радвам да те видя, миличка. Станала си истинска красавица.

Каролин не обръща внимание на комплименти, но все пак се усмихна.

— Много е... Адски се радвам за вас.

— И аз. — Носеше само дамска чанта и адвокатско куфарче, затова я попитах: — Къде ти е багажът?

— А, имам дрехи при мама.

— Добре. — Колко все пак плащаха в Бруклинската прокуратура? Моята обществено съзнателна дъщеря определено не харчеше парите от попечителската си сметка за дрехи и дрънкулки.

Тъй или иначе, качихме се в колата и забелязах, че е облечена изцяло в черно, което явно беше новото в безцветността, подходяща за

работа, коктейли след работно време, сватби и погребения.

По случайност е черна и косата ѝ, каквато беше на майка ми, преди да побелее — Каролин не е наследила абсолютно нищо от червената коса на Сюзън, тъй че можех да се надявам да не е куку.

На излизане от малкия паркинг ми направиха впечатление скъпите коли, шофирани от съпруги, дошли да посрещнат усърдно работещите си мъже. В някои автомобили имаше и деца — явно днес бавачките си бяха тръгнали рано — и ако се вгледаше в тия двойки, човек веднага можеше да разбере кои се радват да се видят и на кои им се ще да са взели друг влак преди десетина-двайсет години.

Не се съмнявах, че всяко семейство си има своя история, ала едва ли някоя можеше да се сравнява с нашата със Сюзън.

Минах през градчето и се насочих към Станхоуп Хол.

— Щастлив ли си, татко? — попита Каролин.

— Кой мъж не е щастлив, че се жени?

Каролин не си пада много по моя хумор и повтори въпроса:

— Щастлив ли си?

Погледнах я.

— Нямах да съм тук, ако не бях щастлив да съм тук.

— Знам.

— И майка ти е много щастлива.

— Знам и това. Веднъж дневно се чуваме по телефона или си разменяме имейли.

Че как иначе.

— Е, аз ще се женя за втори път, а ти не си се женила нито веднъж — казах, за да пратя топката в нейното поле.

— Татко!

Побъбрихме си за работата ѝ и взаимно се осведомихме по други теми.

Както правеше всяко лято, през август Каролин беше прекарала една седмица в Лондон и това беше нашето си време, освен когато идвах в Ню Йорк за погребения, сватби и в командировка. Затова сега ми каза:

— Предполагам, че тази година няма да ти гостувам в Лондон.

Усмихнах се.

— Няма. Но с майка ти ще ходим там, може би съвсем скоро, за да вземем багажа ми. — И понеже знаех, че харесва Лондон, ѝ

предложих: — Защо не дойдеш с нас?

— Едва ли ще успея да се откъсна от работа с толкова кратко предизвещение, но все пак ти благодаря. Защо не запазиш лондонския си апартамент?

Замислих се за това. Идеята не беше лоша, в зависимост от финансите ми в бъдеще. Освен това не бях сигурен дали ще допадне на Съюзън. Във всеки случай, можеше да се наложи да се върна там, ако Станхоупови пак си вземеха дъщерята.

— Добра идея — казах.

— Как са дядо и баба? — попита Каролин, когато приближихме Станхоуп Хол.

— Страхотни както винаги.

— Получих имейла ти.

— Хубаво.

— Е? Как се разбираш с тях?

— Всъщност не много зле.

— Радват ли се за вас с мама?

— Нали ежедневно поддържах връзка с майка си?

— Не сме разговаряли много за това.

— Е, дай да го отложим, докато пристигне Едуард.

Бях получил ново дистанционно от един от охраната — фирмата се казваше Груп Ълтра Зийл — наред с нов код за достъп и мъдрия съвет да не го съобщавам на много хора, които не познавам. Обожавам да си имам работа със свръхобучени недоносчета. Да бе, сноб съм си.

И естествено, в такива ситуации границата между охранители и охранявани се размива и разликата между това да си под защита или да си затворник с код за достъп е изключително тънка.

Когато порталът се отвори, охранителят от Груп Ълтра Зийл (човекът от ГЪЗ) се появи от вратарската къщичка, позна ме от срещата ни преди трийсет минути и ми махна да влизам. Помогна и това, че държах дистанционното и бях със същата кола, с която бях излязъл.

— Мама спомена за хората на портала — отбеляза Каролин.

— Нищо особено.

Тя остави тая тема и попита:

— Дядо и баба вкъщи ли са?

— Решиха да отседнат в бунгало в „Крийк“.

— Защо?

„Понеже са задници“.

— Решиха, че там ще им е по-удобно, а и искаха да облекчат майка ти.

Каролин не отговори.

Наистина исках децата ми да изпитват добри чувства към деденцето и бабчето. Тъй де, хлапетата бяха удивително добронамерени към двамата дъртаци и доколкото ми бе известно, всъщност харесваха граф Дракула и жена му. Обаче в момента местонахождението ни съвпаднаше и всички имахме един и същи пощенски код, ако не и един и същи адрес, и се налагаше да напомняме на децата си колко много обичат дядо и баба. Освен това някой трябваше да им обясни финансовите неща от живота. Е, това щеше да е работа на Съюзън. Предполагам, че можех да присъствам на разговора, но парите не бяха мои. Пък и можех да изтърся нещо, което да бъде изтълкувано погрешно, например: „Дядо ви и баба ви са мръсни свине“.

— Ще се срещнем с дядо и баба утре вечер в погребалния дом — казах.

После дъщеря ми се поинтересува за друг от любимите ми хора.

— Как е баба Хариет?

— Много е добре и няма търпение да ви види с Едуард. — „И да се надяваме, че двамата сте включени в завещанието й“.

За да кажа нещо мило за Хариет, тя наистина обича единствените си двама внуци. Не е от лигавите, но поддържа тясна връзка с тях и е нещо като наставница на Каролин в някои по-тънки области, например рециклирането на хранителни отпадъци и превръщането им във вкусна лапачка за незаконни имигранти от Сан Пикадор или там откъдето идват. Едуард малко я затруднява, ама ако успее да го научи да гаси лампите, ще направи добро и на него, и на околната среда.

Но ако оставим промиването на мозъците настрана, тя виждаше в Едуард и Каролин възможност да компенсира провала си с Джон и Емили. И това също беше хубаво.

— Приятно ли ти е, че се връщаш у дома? — попитах дъщеря си, докато шофирах по алеята.

— Да — не особено разчувствано отвърна тя.

Каролин всъщност никога не си беше умираше за Земяния рай и неговите обитатели, кълтри клубове, коктейли, начин на живот, реакционна политика и изобщо всичко, свързано с него. Със Съюзън обаче я бяхме принудили да отиде на Дебютантския бал със заплахата, че няма да ѝ позволяваме да излиза до края на живота ѝ.

— А ти щастлив ли си, че си у дома?

— Хубаво е.

Паркирах колата в предния двор, слязохме и отключих вратата. Каролин навярно свърза това с охраната на портала и попита:

— Защо заключвате?

— Напоследък активисти на републиканската партия ходят по хорските къщи и си пишат големи чекове за предизборните кампании.

Въпреки че не разбира или не харесва хумора ми, Каролин се засмя.

Сюзън беше на горния етаж, но ни чу и припряно се спусна по стълбището. Майка и дъщеря се хвърлиха в прегръдките си и се целунаха, а аз усмихнато ги наблюдавах.

Отидохме в кухнята, където Софи вече сервираше плодове, нарязани зеленчуци и млечна салата.

Сюзън беше сложила бутилка шампанско в кофичка с лед. Гръмнах я и напълних три чаши. Аз всъщност не обичам шампанско, обаче Сюзън и Каролин си падат. Вдигнах тост.

— За Сатърови!

Чукнахме се и отпихме.

Времето отиваше на оправяне и излязохме да седнем на терасата.

Сюзън и Каролин знаеха всичко ново една за друга, докато аз бях няколко месеца назад в живота на дъщеря ми. Бях информиран обаче, че Клиф е бил зарязан, и сега научих за Стюарт, младежа, с когото имаше среща в „Петросян“ и който също обичал шампанско. Надявах се, че има и парите да си го позволява.

Не че бях отегчен, обаче насочих разговора към работата ѝ и Каролин каза:

— Татко, направо няма да повярваш какви неща виждам, чета и чувам всеки ден!

Напротив, вярвах ѝ. Тя виждаше част от тъмната страна на американското общество, което ми се струваше полезно за една млада дама, израснала в Станхоуп Хол. Сюзън никога не се беше сблъсквала

с подземния живот, за разлика от Каролин, и с малко късмет дъщеря ми никога нямаше да вземе за любовник женен мафиотски бос.

Избягвахме темата за баба и дядо — знаехме, че трябва да я запазим за пристигането на Едуард.

Безжичният телефон иззвъня и аз отговорих. Обаждаше се човекът от охраната и се интересувахе дали очакваме някой си Едуард Сатър, който бил дошъл с такси.

— Доколкото знам, е синът ни — отвърнах.

— Просто проверявам.

Излязохме в предния двор и зачакахме Едуард.

След няколко минути се появи такси и от него изскочи Едуард, хилеше се.

Сюзън се втурна към него и се прегърнаха и целунаха. След това беше ред на Каролин — първо дамите — и накрая мой.

— Страшно се радвам, татко!

— Добре изглеждаш, капитане. Хубав тен!

За пръв път от десет години се събирахме като семейство. Виждах, че Сюзън го осъзнава, и бях сигурен, че мисли за своя принос към причините да са ни нужни десет години, за да застанем тук заедно, което всъщност си беше истинско чудо. Забелязах, че се е разчувствала, и я прегърнах, за да покажа на децата колко съм страхотен и чувствителен.

Аз не бях израснал в такова топло и даващо воля на чувствата си семейство, както и Сюзън, а и всичките ни познати. В детството ни семейните отношения като цяло бяха по-хладни, а тук, в нашите аристократични обществени пластове, приближаваха точката на замръзване.

Обаче светът се променяше и ние със Сюзън сигурно се бяхме опитали да компенсираме своето лишено от обич детство. Надявах се, че когато се оженят и имат деца, Едуард и Каролин много ще ги прегръщат и целуват и няма да имат любовници, които да убиват.

Попитах Едуард дали носи багаж и той отговори също като сестра си, че тук имал друг гардероб, въпреки че не се изрази точно така. Нарече го „някакви парцали“.

За съжаление, както обикновено, не носеше и достатъчно кинти, за да плати таксито, така че се наложи аз да се погрижа за това с голям бакшиш.

— Мерси — каза шофьорът. — Ей, страхотно имение!

Не ми се обясняваше, че имението всъщност е нататък по алеята, така че му пожелах:

— Приятен ден.

Едуард си спомни, че на задната седалка е оставил сака с тоалетните си принадлежности, спря таксито и го взе. Дали и аз съм бил толкова смотан? Едва ли. Трябваше да питам Хариет. Тя щеше да ми каже откровено. Откровено до жестокост.

Седнахме на задната веранда. Със Сюзън се държахме за ръце и вдигнахме нов тост за Сатърови, после похапнахме плодове и зеленчуци — донесе ни ги Софи. Как бях живял седем години в Лондон без нея?!

Трябва да отбележа, че Едуард и Каролин, които бяха отгледани с помощта на прислуга, така и не свикнаха с тая идея и винаги се чувстваха неловко в присъствието на домашния персонал. От друга страна, Сюзън бе израсла с мисълта, че всички, сигурно даже и бездомните, имат поне една камериерка, за да почиства кашона от хладилник, в който живеят.

— Как мина полетът? — попитах Едуард.

— Нормално. Само че тая работа на летището е отврат. Отведоха ме настрани.

— Защо?

— Не знам.

Едуард не приличаше на терорист, обаче използвах случая да отбележа черните му дънки и впитата му черна тениска.

— Ако си сложиш нормален панталон, истинска риза и спортно сако, за предпочитане синьо, каквото нося аз, всички ще те приемат за състоятелен и влиятелен човек и ще се отнасят към теб с учтивост и уважение. — Напомних му: — Дрехите правят човека.

— Татко! — възрази той.

— Джон! — присъедини се към него Сюзън.

Каролин само подбели очи.

После всички избухнахме в смях.

— Е, каква е тая работа с хората във вратарската къщичка? — попита синът ми.

— Както ти е писала по имейла майка ти, господин Насим се тревожи, навярно заради единайсети септември, че някои хора може би искат да му причинят зло.

— Кои?

— Негови сънародници, доколкото разбрах.

— Леле! А могат ли? Искам да кажа... такова... тук?

— Ами... времената се промениха. Проверих в постановленията на градския съвет и според тях от понеделник до събота преди осем и след осемнайсет часа не се позволяват политически убийства. В неделя също.

Поне на Едуард му стана смешно. Преминех към целта на гостуването им и със Сюзън им разказахме за поклонението предишната вечер.

— Довечера четиримата ще отидем само за половин час и се надявам, че после ще можем да вечеряме заедно — каза Сюзън.

Това явно устройваше всички и Сюзън предложи:

— Хайде да идем в „Сиуанака“ като едно време.

Каролин се престори на въодушевена, а пък на Едуард му беше все едно, тъй че въпросът беше уреден.

Сюзън трябваше да им поговори за дядо и баба, както се бяхме разбрали, така че напълних чашите и на тримата и казах:

— Налага се да проведе един важен телефонен разговор. Ще се видим след петнайсетина минути.

Направих си водка с тоник, а не тоник с водка, и отидох в кабинета.

Както казах, това беше семеен въпрос на Станхоупови и щях да оставя на Сюзън да обясни на Едуард и Каролин каквото смята, че трябва да знаят.

Ако беше честна с тях, щеше да им признае, че деденцето и бабчето не са вдъхновени от моето завръщане и че ако се оженим, може да лишат маминка от достъп до съкровището. А също и ако просто живеем заедно или се доближа до бившата си жена на разстояние, по-малко от хиляда километра. И ако беше съвсем честна с тях, а и със себе си, щеше да ги предупреди, че техните попечителски фондове и наследството им също са изложени на опасност.

Както вече казах, явно нито Едуард, нито Каролин не се интересуваха чак толкова от парите и си мислех, че повече ще ги

заболи от отношението на дядо им и баба им, отколкото за милионите.

В крайна сметка обаче всички щяхме да усетим финансовите ограничения, но се надявах, че това още повече ще ни сплоти като семейство. Можехме вкупом да се нанесем в бруклинското апартаментче на Каролин, да седим на масата, да ядем хамбургери и да злословим за деденцето и бабчето: „Нали ви казвах, че той е мръсна свиня, деца! Подайте ми степчето“.

Проверих телефонния секретар. Имаше съобщение от господин Манкузо:

„Все още няма и следа от него. Ако се появи, ще се обадя на мобилния телефон на госпожа Сатър. И във всички случаи ще се обадя в събота от гробището. Освен това разговаряхме с Тони Розини. Каза, че не знае нищо. Но ще го попитам. За ваше сведение, Сали Да-да не е нарушил обичайното си ежедневие, само че е подсилил охраната си. Обадете ми се, ако имате нужда от нещо“.

Е, надявах се, че чичо Сал не се е възползвал от семейната отстъпка и не е наел Бел Секюрити Сървис. Ако го видех, щях да му препоръчам момчетата от ГЪЗ.

Що се отнася до Антъни, къде се губеше тоя тип, по дяволите? Вече сто на сто знаеше от приятелите и служителите си, че феберейците и полицията разпитват за него. Да не споменавам чичо Сал, който със сигурност се интересуваеше къде е племенникът му. А и аз. Единственият човек, на когото сигурно не му пукаше, беше жена му.

Тъй или иначе, отворих си имейла и видях съобщение от Саманта:

„Не се обаждаш и не ми пращаш съобщения. Как да го разбирам?“

„Ами разбирай, че не е на добре.“

Или предположи, че съм мъртъв. Обаче никога няма да се сетиш, че Джон Ергена ще се жени“.

Всъщност харесвах Саманта и ми се искаше да съм съвсем честен с нея, само че тя познаваше хората в кантората ми. И ако ѝ кажех, че изобщо няма да се връщам, това щеше да стигне до ушите на шефовете ми, които писмено ми бяха обещали да ми пазят мястото до 1 септември.

В същото време, изглежда, предложението за работа в Коза Ностра вече не важеше — първият признак за това беше фактът, че големият шеф, който ме бе интервюирал, сега искаше да ме убие. Предложените ми от господин Насим десет процента комисиона, ако му помогна да купи къщата за гости, също може би не бяха в сила, защото се женех за собственичката. Разбихах защо си мисли, че тук има конфликт на интереси. Вероятно просто щеше да изчака със Сюзън да ни писне от семейни скандали на тема лична безопасност.

Светлият лъч на надежда беше предложеният от Уилям подкуп. От Сюзън бях останал с впечатлението, че издръжката ѝ е 250 хиляди годишно, доста повече от петте долара седмично, които някога получавах от родителите си. Обаче жизненият стандарт се е повишил, тъй че нейните пет хиляди седмично може би си бяха съвсем нормална издръжка. Освен това, ако ми дадеше един милион, платим на десет годишни вноски, Уилям щеше да удържа по сто хиляди долара от годишната издръжка на Сюзън, за да се обезщети и да ѝ даде урок. Но ако не го направеше, щеше да плати от собствения си джоб. Опа!

А и нещо се съмнявах, че ще избути още десет години, освен ако не намали мартинито. Или пък точно то го държеше жив?

Ала всичко това бяха само хипотетични разсъждения. Всъщност нямаше да му взема парите. Щях да му взема дъщерята. И не ми пукаше дали ще ѝ отреже издръжката. Не исках нито *неговите*, нито *нейните* пари. Ами Едуард и Каролин?

Ами Сюзън? Дали *наистина* щеше да застане до мен, да покаже среден пръст на майчето и татенцето и да се присъедини към моя възглас „Vaffanculo“?

И дали аз бях готов да ѝ го позволя?

Това бяха неизвестните величини, така че не знаех дали няма да ми трябва обратен билет за Лондон.

Написах на Саманта следния имейл: „Извинявам се. Нямам оправдание за мълчанието ми. Трябва да поговорим — ще ти се обадя най-късно в понеделник“. Пратих съобщението без подпис и целувки, както беше постъпила и тя.

Е, това ми се струваше стъпка в правилната посока. Бездруго не бях сигурен за Саманта — излизам с жени, за които не мога да се ожения или които още отначало ми заявяват, че няма да се омъжат за мен даже животът им да зависи от това. Досега се бе получавало добре.

Интеркомът изпиука. Вдигнах и чух гласа на Сюзън.

— Още сме на верандата с Едуард и Каролин. Идваш ли?

— Веднага.

Оставих водката с капката тоник в кабинета, върнах се на верандата и седнах.

— Струва ми се, че точно и ясно обясних положението на Едуард и Каролин — осведоми ме Сюзън. — Всички сме еднородни, че за нас е важно само отново да сме семейство.

Погледнах Едуард, после Каролин и накрая пак Сюзън. Наистина се надявах да им е обяснила положението точно и ясно. И бях сигурен, че го е направила, поне от гледна точка на своето евентуално финансово наказание, че пак ще се жени за татко. Обаче не бях убеден, че е направила следващата крачка и им е обяснила, че деденцето може да пренесе наказанието на майка им и върху тях.

— Добре — казах. — Въпросът е приключен. Кой иска още шампанско?

Сюзън и Каролин поискаха, а ние с Едуард предпочетохме ирландско шампанско — бира.

Момичетата проявиха желание да ни сервират и останахме сами на верандата.

— Не мога да повярвам, че дядо ще го направи — наруши мълчанието Едуард.

— Ние не знаем точно какво ще направи. Обикновено само си показва зъбите. — Което изобщо не беше вярно — ухапката му беше изключително здрава.

— Би трябвало да се радва, че мама е щастлива — какъвто си беше чувствителен, заяви Едуард.

— Може пък и да се радва, не знаем. Дай да забравим всичко това и просто да се порадваме на събирането на семейството — предложих и без заобикалки го посъветвах: — Дръж се любезно с дядо си.

— Добре.

Все още не бях сигурен дали Сюзън е казала на децата, че може да се наложи през остатъка от живота си да я карат на заплата. Това не ме смущаваше толкова, колкото мисълта, че Питър Станхоуп, онова гадно лайно и мой бивш и бъдещ шурей, може да получи всичко. Е, ако се стигнеше дотам, сигурно щях да успея да го подплаша и да го принудя да пусне малко кинти на племенниците си, което за него щеше да е за предпочитане, отколкото Джон Сатър десет години да го мъкне по съдилища.

— Мама много те обича — каза Едуард.

— Нали затова съм тук, капитане. — Естествено, прибавих: — И аз я обичам.

Обектът на любовта ми се появи от къщата с кофичка за лед, от която стърчеше още една бутилка шампанско. Каролин носеше поднос с бирата и чашите.

Отново седнахме под сивото небе и си поговорихме. От време на време облаците се разкъсваха и слънчевите лъчи огряваха верандата и Сатърови.

Стигнахме в траурния дом „Уолтън“ към седем и половина и всички се разписахме в книгата за съболезнования, в която за щастие нямаше графи „време на влизане“ и „време на излизане“.

Поклоненията обикновено са само по два дни, но Етел, Бог да даде покой на душата ѝ, искаше да се погрижи никой друг да няма покой, тъй че — ... в отговор на несекващия интерес в петък вечер Етел Алърд за последен път излиза на сцената!

Сатърови се изправихме пред ковчега, изразихме почитта си към покойната и безмълвно се помолихме. За малкото си години Каролин и Едуард не се бяха срещали често със смъртта и явно се чувстваха неловко в присъствието на тленните останки. Каролин плачеше, а Едуард изглеждаше много натъжен. И двамата обичаха Етел и чувствата бяха взаимни. Радвах се, че могат да скърбят за починал близък човек.

За пореден път поех инициативата и поведох групата към столовете.

Отново изказахме съболезнованията си на Елизабет и семейството ѝ и се възползвах от възможността да запозная повторно Едуард и Каролин с Том младши и Бетси — не се бяха виждали поне от десет години. Между децата на Елизабет и моите имаше разлика от шест-седем години, което на тая възраст е от значение, но не представляваше непреодолима пречка, ако се харесат. Моментът и обстановката обаче не бяха подходящи, за да се опитам да запалю пламъците на страстта. Всъщност не зърнах даже искрица. Уф, добре де.

Том Корбет и Лорънс също бяха там — отдадох дължимото на Том като добър бивш съпруг и грижовен баща. Собственото ми поведение като бивш съпруг, помислих си, беше адекватно на обстоятелствата и щях да съм още по-добър разведен баща, ако не бях изчезнал за десет години. Ала сега това ми се струваше на цял океан разстояние.

Предложих да се пораздвижим, така че обиколихме Салон А и после отидохме в чакалнята да видим дали и там няма някой, когото трябва да поздравим. На поклонение човек получава и пише точки и всеки иска да забележат присъствието му. На всеки му идва редът да легне в ковчега, затуй трябва да свърши малко подготвителна работа, ако иска голяма публика, когато дойде неговият час.

Сюзън, Едуард и Каролин поговориха с хора, които познаваха, и ми се стори, че тая вечер посетителите са други — и аз познавах някои от опечалените, например Берил Карлайл, омъжена жена, която някога флиртуваше с мен при всяка възможност и която сега била разведена като мен — та какво съм щял да правя тая вечер?

Ами, със Сюзън пак сме се събрали. Страхотно, нали? А, ето я и нея. Сюзън, ела да поздравяш Берил. Извини ме.

Докато живеях тук, моето проклятие бяха сватбите и погребенията, просто бяха прекалено много, да не споменавам кръщенетата, годиешните партита, рождените дни и тържествата по случай излизане в пенсия. Тъй де, ако трябва да празнувам промените в живота на хората, защо няма купон по случай развод? Аз съм за!

Погледнах си часовника и видях, че са минали само двацет минути, въпреки че ми се струваха много повече. Насочих се към фойето, накъдето ме зовеше надписът „Изход“.

Сюзън вече трябваше да събира нашите сили, но нещо се бавеше и аз зачаках, напрегнато вторачен в една от ония псевдодуховни картини — изобразяваше слънчеви лъчи, струящи през облаци в гора, в която мъничките горски създания живеят в мир и хармония. Ужасно. Ама по-добре от непоносимите разговори с другите опечалени.

Сюзън се приближи зад мен и ме информира:

— Готови сме.

Обърнах се и видях, че групата ни е нараснала.

— Том и Бетси ще дойдат с нас — съобщи моята бивша и бъдеща съпруга.

Това ме обнадежди. Кой знае защо обаче майка ми също стоеше там и ме осведоми:

— Сюзън покани и мен.

Как се беше озовала тук? Успях да се овладеея.

— Баба никога няма нужда от специална покана.

Е, тръгнахме. Едуард и Каролин самоотвержено проявиха желание да се возят при баба, която е млада шофьорка — вече петдесет години. Том младши и Бетси дойдоха с нас — хлапетата бяха доволни, че са се измъкнали от „Уолтън“, и бяха словоохотливи. Добри деца. Зачудих се дали на Бетси ще ѝ хареса в Лос Анджелис. Том ми каза, че искал да се пренесе в Манхатън. А ако не можел да си го позволи — в Бруклин. Страхотна идея.

В „Сиуанака“ ни настаниха на кръгла маса и се погрижих децата да са заедно и Сюън да седи между мен и Хариет.

Сервитьорката взе поръчките за напитки, обаче майка ми не пиеше, защото трябвало да шофира, макар че и пиана, и трезва шофираше еднакво. Реших, че Сюън ще седи зад волана на връщане, което ми позволяваше да си взема двоен скоч с лед. Децата си поделиха бутилка бяло вино.

Те като че ли се разбираха добре и не им се намесвахме в разговора, освен че аз споменах колко много харесвам Лос Анджелис. Струва ми се, също подхвърлих, че Бруклин се превръща в Левия бряг на Ню Йорк. Сюън лекичко ме ритна под масата.

Хариет всъщност се държеше много мило, но това повече се дължеше на Сюън, отколкото на мен. Майка ми я харесваше, винаги я е харесвала, въпреки факта, че Сюън е сбъркала в избора си на съпруг.

Появиха се още неколцина бегълци от Салон А и Хариет и Сюън пообиколиха трапезарията, а аз се възползвах от възможността да изляза на задната веранда с чашата си и да позяпам платноходките, които се поклащаха на пристана.

Въпреки парите и сравнително голямото население това място понякога има атмосферата на провинциална Америка. Това му е хубавото да живееш там. Но си има и недостатъците. Можеш да се изолираш, особено ако притежаваш достатъчно земя и пари, ала няма как да останеш анонимен.

Харесвах Лондон, защото там нямаш минало — като във всеки голям град, там човек може да се усамоти или да си намери компания, всякога и навсякъде, винаги, когато поиска. Тук си част от общността, независимо дали ти харесва.

Разбрах защо младите хора като четиримата на нашата маса искат да живеят в Лос Анджелис, Ню Йорк или някъде другаде, където могат да правят каквото искат, когато искат и с когото искат.

Не знаех дали дните ми в Лондон наистина са свършили, дали ще се озова в Манхатън, тук или пък в „Уолтън“. Направо не беше за вярване, че двама идиоти, Антъни Белароса и Уилям Станхоуп, могат да променят бъдещето ми, бъдещето на Сюзън и нашето бъдеще заедно.

Хариет закара Корбетови в къщата на майка им, а Сатърови потеглихме обратно към Станхоуп Хол.

— Радвам се, че имахте възможност да прекарате известно време с баба Хариет — казах на Едуард и Каролин.

Те се съгласиха и дъщеря ми отвърна:

— Тя е много готина.

Може пък да се дължеше на мен.

— Гледайте да поддържате връзка с нея — посъветвах ги. Освен няколкото хиляди видри тя имаше само четирима наследници и не обичаше двама от тях.

— Как се спогодихте с Том и Бетси? — попитах разсеяно.

Не получих отговор.

— Стори ми се, че се забавлявате.

— Симпатични са — отвърна Едуард.

Нямаше да се откажа толкова лесно.

— Изглеждат ми страхотни хлапета.

Пак никакъв отговор.

— Джон! — сгълча ме Сюзън.

Не отговорих.

Преди да завием по Грейс Лейн, Сюзън се обади на Софи по домашния телефон и поговори с нея няколко минути, после я попита:

— Имаме ли лук за утре?

— Нямаме лук.

— Добре, утре ще купя. До скоро. — Тя ме погледна и аз кимнах, доволен, че в слепоочието на Софи не е опряно оръжие, което всъщност означаваше това „нямаме лук“.

Не бях обяснил на Софи за малкия ни проблем с мафията, естествено, нито дори за проблема с иранските наемни убийци. Казахме ѝ просто, че въвеждаме някои мерки против евентуални нарушители или крадци. Това не я зарадва особено, обаче разбра идеята за шифрованото послание: има или няма лук. Всъщност бяхме минали през домати, чесън и краставици, преди да се спрем на лука. Тя обичаше лук.

Когато излязохме на Грейс Лейн, взех мобилния телефон на Сюън и се обадох във вратарската къщичка, за да предупредя за появата ни. И когато пристигнахме, порталът вече беше отворен и ГЪЗ-ът ни махна да минем. Може би все пак щеше да се получи.

Прибрахме се в къщата за гости, седнахме в дневната на втория етаж и си поговорихме, както бяхме правили толкова много вечери преди толкова много години. И беше почти като едно време. Даже още по-хубаво — все едно го бяхме правили през последните десет години.

Погледнах Сюън и видях, че е щастлива. Е, вярно си е — човек не разбира какво има, докато не го изгуби. И ако успее да си го върне, тогава е още по-хубаво от първия път.

Към полунощ всички се прегърнахме, целунахме се и си пожелахме приятни сънища.

— Опитайте се да слезете за закуска в девет — помолих Едуард и Каролин.

— Спете доколкото искате — каза Сюън.

Кой командваше тук все пак?

Със Сюън бяхме готови да си легнем, което включваше подготовката на арсенала.

— Тази вечер аз искам пушката — заяви тя.

— Нали снощи беше при теб?

— Не, беше карабината.

— Защо винаги правиш така?

Сюън се засмя и ме прегърна.

— Страшно съм щастлива, Джон. Но ме е и страх.

— Сериозно?

— Мъничко. Понякога.

— Нормално е. — После казах: — Манкузо е оставил съобщение. Антъни все още го няма.

— Добре.

Не беше добре.

— Може да се появи в събота на погребението на Готи и Манкузо ще бъде там.

— Би трябвало да го арестува.

Предпочитах чичо Сал да го очисти, което щеше да реши проблемите на много хора. Засега обаче положението на Сали Да-да също не изглеждаше много сигурно.

— Обещавам ти, че всичко ще свърши съвсем скоро — казах.

Тя не се поинтересува откъде знам и мина на друга тема.

— Едуард и Каролин разбират, че дядо им не одобрява нашия брак и че може да прекрати издръжката ми и евентуално да ме лиши от наследство.

— Добре. А разбират ли, че същото може да се случи с тях?

— Не съм повдигала този въпрос.

— А трябва.

— Това няма да се случи, Джон.

— Добре. Каза ли им да са извънредно мили с баба и дядо?

— Не съм. — И ме увери: — Те обичат нашите и няма нужда да им се казва да са мили с тях.

За разлика например от Джон Сатър.

— Хубаво. — Нямаше смисъл да правя догадки. Щяхме да видим кой е прав. Продължих с друга важна тема: — Къде е йейлската ми тениска?

— За пране.

— Откога?

— Отдавна.

Това ми прозвуча като че може да е и в рая. И без това обичам да спя гол, тъй че се съблякох и си легнах.

Сюзън също се съблече.

— Тази вечер се държа много мило с майка си.

— Тя е чудесна жена.

— Тя те обича, Джон.

— Виждам.

— И искам да направя нещо мило за теб, понеже си толкова добър с нашите и с майка си и се държа добре в погребалния дом.

— Какво позитивно стимулиране имаш предвид?

— Мислех си за свирка.

— Точно това си мислех и аз!

Каролин успя да слезе за закуска в девет, но не и Едуард.

— В Лос Анджелис е шест сутринта — напомни ми Сюзън.

— Сега сме в Ню Йорк — отвърнах. — Пък и шест часът навсякъде по света е нормално време за ставане.

Майка и дъщеря извъртяха очи към тавана и се върнаха към мюслито и вестниците си.

Валеше и възможностите ни бяха ограничени, но решихме да отидем в града и да посетим някой музей, а после, естествено, Сюзън искаше да отиде на пазар за дрехи с Каролин. Моята задача беше да насиля Едуард да си купи костюм и няколко нови спортни сака.

Докато чакахме да се яви принц Едуард, прегледах таблоидите и намерих материал за Джон Готи. Най-новото в развиващата се сага с неудобното тяло на господин Готи беше това, че то продължаваше удобно да си лежи в траурния дом „Папаверо“, обаче, както вече знаеше Манкузо, в събота сутрин, с други думи утре, щяха да го пренесат в параклиса на гробището „Сейнт Джон“ в Куинс. Външни лица не бяха поканени.

По тоя въпрос все още нямаше вест от господин Манкузо относно местонахождението на Антъни, макар специалният агент да беше обещал, че при всички случаи ще ни се обади от гробището, за да ни съобщи дали Белароса младши е сред избраната група поканени приятели и роднини. Освен това аз лично имах предчувствието, че следващата публична поява на Антъни Белароса ще е или на погребението на чичо Сал, или на собственото му последно изпращане. Само да не беше моето или това на Сюзън.

Тъй или иначе, статията в таблоида се впускаше в известни подробности за кариерата на господин Готи, включително убитите лично от него хора и ония, чието убийство бил поръчал, например на боса си Пол Кастелано, застрелян пред „Спаркс“, един от ресторантите, чиито бифтеци обожавах. Хрумна ми, че ако преди десет години бях очистил партньорите си, сега още щях да съм на Уолстрийт 23 и на вратата щеше да виси само моето име.

Е, това щеше да е екстреман управленски подход, който едва ли подхождаше на реномирана стара кантора. И все пак...

По отношение на личния му живот в репортажа се споменаваха за трагичната смърт на дванайсетгодишния син на господин Готи, Франк, сгазен, докато карал колело на улицата пред дома им в Хауард Бийч, Куинс, от техния съсед Джон Фавара. Случаят бил определен като злополука, но злополука или не, след четири месеца господин Фавара изчезнал и ни вест, ни кост от него. Спомнях си тая трагедия и когато четири месеца по-късно прочетох за изчезването на господин Фавара, се зачудих дали някой не го е посъветвал, че ще води по-здравословен и дълъг живот, ако напусне квартала.

Ала човек никога не бива да критикува чуждите лоши решения. Тъй де, колкото и малко вероятно да изглежда, всеки може да се окаже съсед на мафиотски бос, който има лична вендета срещу него. Всъщност познавах едно такова семейство. Дали не трябваше да се изселят?

Друга лична информация за покойния Джон Готи беше това, че също като Франк Белароса, той бил голям почитател на Николо Макиавели. Е, приятно е да видиш сурови мъже, които се стремят да усъвършенстват ума си, като четат ренесансовите майстори. Човек никога не е прекалено стар, за да научи нещо ново за човешката природа, например как да печели приятели, да влияе на хората и да управлява княжество или престъпна империя.

По този въпрос в статията също се отбелязваше, че господин Готи се възприемал като Цезар. Помислих си, че явно се е опитвал да съчетае тия два различни управленски подхода — диктатурата и коварството. И очевидно беше успял в известна степен, също като Франк Белароса, който освен последовател на Макиавели беше и страшен фен на Бенито Мусолини.

Такива хора, италианци или не, обичат властта, обичат и да я упражняват. И от примерите за подражание, които си избират, веднага става ясно откъде произхождат. Антъни Белароса обаче, Малкия Цезар, неуспял наследник на бащината си империя, страдаше от мания за величие. Само че не това беше моят проблем — а че Антъни е опасен главорез, който действа импулсивно. Навярно притежаваше добър инстинкт, също като баща си, защото определено не беше останал толкова дълго жив благодарение на ума си. Спомнях си, че

надхитряването на Франк Белароса приличаше на борба на умове с достоен противников пълководец, докато с Антъни беше като надхитряне на хищен звяр, който не притежава разум, а само празен стомах, който трябва да бъде напълнен.

Е, назад към Джон Готи. Във вестника се споменавахе и склонността на господин Готи към костюми на Бриони за две хиляди долара.

— Ще купя на Едуард костюм на Бриони — казах на Сюзън.

— Хубави ли са?

— Превъзходни. Струват около две хиляди долара. — И прибавих: — Шият ги на ръка в Италия.

— И ти трябва да си купиш.

— Защо не? Може да получим отстъпка.

Едуард се появи към десет и докато пиеше кафе, Сюзън му приготви любимата му закуска от пържени яйца, наденица и маслени бисквити. Това беше и моята любима закуска, така че заявих:

— И аз ще хапна същото.

— Няма.

Тъй де, нали някой се опитваше да ни убие — какво отношение имаше към моето дълголетие фактът, че ям нездравословна храна? Май нещо пропусках, а?

Сюзън беше решила да наемем кола с шофьор за приключението ни в града — за да не чакаме на дъжда таксите и да не търсим места за паркиране — И автомобилът пристигна в единайсет. Вярно си е — богат или беден, добре е да си имаш парички.

Първата ни спирка в Манхатън беше музеят „Фрик“ на Пето авеню. Попитах Сюзън дали приятелката ѝ Чарли Фрик работи там. Тя не отговори и аз тъй и не разбрах, обаче не я видях там.

Поехме час и двацет и седем минути изкуство, след което си поръчахме страхотен обяд в „Ла Гулу“, един от любимите ми ресторанти в Северен Ийст Сайд.

Дълбоко в душата си Едуард си остава нюйоркчанин и повечето му приятели живеят в тоя град, ала си е избрал кариера, а може би и

живот, които ще го задържат на Западното крайбрежие. Сюзън не може да го приеме, но ако притежаваше богатството на Станхоупови, щеше да измисли как да върне Едуард в Ню Йорк. По ирония на съдбата срещу скромната инвестиция от петдесет хиляди долара аз можех да помоля Антъни да намери начин да ускори получаването на нейното наследство. Всъщност не беше хубаво да си мисля такива неща. Пък и си беше чисто хипотетично — имах своя шанс, обаче моментът не беше подходящ.

След обяда колата ни остави с Едуард пред „Бриони“ на Източна Петдесет и втора улица, а дамите продължиха нататък, за да обсадят и плякосат Медисън и Пето авеню.

Едуард обича да пазарува също колкото мен, но все пак му поръчахме костюм на Бриони и съответните аксесоари. Той всъщност не искаше костюм за две хиляди долара, обаче аз му казах, че така ще зарадва майка си, пък и платихме с нейната кредитна карта, тъй че всичко му струваше само малко време и скука. Костюмът щеше да е готов след два месеца и щяха да го пратят в Лос Анджелис. В следващия си живот искам да съм син на Сюзън Станхоуп. Да, тя ми беше казала да поръчам и за себе си, но пък трябваше да започнем да пестим, въпреки че Сюзън още не го беше осъзнала.

С Едуард решихме, че ни стига толкова пазаруване за един ден, и той се обади на шофьора по мобилния си телефон. Колата ни взе и ни закара в Йейл Клъб на Вандербилт Авеню.

Седнахме в голямата главна зала, почетохме вестници, поговорихме си и изпихме по няколко чаши доматен сок, в който, струва ми се, някой беше сипал водка.

Сюзън позвъни на Едуард в пет и той я осведоми, че пием следобедния си чай в Йейл Клъб. Добро момче. Крушата, дървото и така нататък.

Трафикът в дъждовния петъчен час пик беше адски натоварен, така че се прибрахме чак след седем.

Смаяно установих, че багажникът на колата е пълен с кутии и торби, и се наложи да мобилизираме общите си сили, плюс тия на шофьора, за да ги внесем вътре. Но преди да успее да направя каквато и да било саркастична забележка, Сюзън ми съобщи:

— С Каролин ти купихме вратовръзка.

Е, стана ми много неприятно заради онова, което щях да кажа, и отвърнах:

— Благодаря. Надявам се, че не сте се охарчили много.

Помислих си, че трябва да издебна момент насаме и да кажа на Сюзън да си пази жълдчетата за евентуално предстоящия паричен глад, обаче по този въпрос тя беше информирана не по-зле от мен и може би правеше точно това — трупаше Армани, Ескада, Прада и Гучи за черни дни. Чудесна идея. Освен това, след поръчката на костюма на Бриони, поддържахме италианската икономика в добра форма.

Проверих телефонния секретар. Имаше няколко съобщения, но нито едно от господин Манкузо, който във всички случаи щеше да се обади на мобилния телефон на Сюзън, ако имаше да ни съобщи нещо важно.

Отворих си и електронната поща и установих, че съм получил имейл от Саманта. Гласеше:

„Утре следобед пристигам в Ню Йорк. Чакай ме в седем в «Марк».“

Добър хотел, но се съмнявах, че ще се получи. Бързо започнах да пиша: „Мафията иска да ме убие и ще се женя. Не е за вярване, обаче...“ Трябваше да има и по-добър начин да ѝ го кажа. Изтрих написаното и започнах отначало: „Скъпа Саманта, ние с бившата ми жена отново се събрахме и...“

Сюзън влезе в кабинета и ме попита:

— На кого пишеш имейл?

Натиснах клавиша за изтриване.

— В кантората.

— Защо?

— Подавам си оставката.

— Добре. — Тя придърпа един стол и се настани до мен. — Ще ти помогна.

— Ами... — Погледнах си часовника. — Може да отнеме доста време, а и трябва да тръгваме за погребалния дом.

— Ще отнеме само няколко минути.

Явно беше настъпил моментът да изгоря мост, който бях възнамерявал да запазя. И тъй, с помощта на Сюзън написах много любезно, тактично и позитивно писмо на лондонските ми шефове, с което ги уведомявах колко трудно е това решение за мен и изказвах надеждата си, че няма да ги затрудня, и тъй нататък, уверявайки ги, че след няколко седмици ще пристигна в Лондон, за да събера личните си вещи, да въведа в работата заместника си и да подпиша съответните документи за раздялата ми с кантората.

— Кажи им, че ще се жениш — предложи Сюзън.

— Защо?

— За да разберат защо няма да се върнеш.

— Излишно е.

— Ще се зарадват за теб.

— Изобщо не ги е грижа. Те са британци.

— Глупости. Кажи им.

Е, съобщих им добрата новина, която за няколко наносекунди щеше да стигне до Саманта по телефон или имейл.

Натиснах бутона за изпращане и писмото замина за Лондон. Тия неща би трябвало да имат едноминутно забавяне, в случай че размислиш или поне докато не разкараш жена си или гаджето си от стаята.

Е, нали се опитвах да се подсигурия отвсякъде, да предвидя всички възможности? В крайна сметка обаче трябваше просто да се хвърля с главата надолу и да се надявам на най-добрия изход.

Ако се наложеше да напусна Сюзън, това нямаше да е резултат на желанието ми — щях да го направя, за да осигуря бъдещето ѝ и бъдещето на децата ни.

Напълно възможно беше и самата тя да вземе това трудно решение по същите причини. Майчинският инстинкт кара жената да закриля децата си. Напълно ги разбирам жените.

— За какво си мислиш? — попита Сюзън.

— За теб, Едуард и Каролин... колко е хубаво, че имаме възможност да прекараме заедно известно време.

— Имаме възможност да прекараме заедно остатъка от живота си.

И тъкмо това беше другият проблем.

Стигнахме в „Уолтън“ в осем и четвърт и както винаги в последната вечер от поклонението там бяха всички, които до тоя момент са отлагали, плюс голям контингент от редовните посетители на „Сейнт Марк“.

Минахме през обичайната програма пред ковчегата — Етел още изглеждаше добре, — после поздравихме хората на първия ред, отново обиколихме Салон А и накрая обходихме фоайето и чакалнята. Изпитах ясно усещане за дежа вю.

Уилям и Шарлот бяха там, обаче не се възползвах от възможността да разговарям с тях. Даже се избягвахме взаимно. Майка ми също присъстваше и си наложих да я поздравя.

Там беше и Даян Нйт, сестрата на Етел от хосписа, което ми се стори много мило, но си помислих защо ли лекуващите лекари на покойниците никога не ходят в погребалния дом. Сигурно се чувстват неловко.

Забелязах и счетоводителя на Етел, Мат Милър, и поприказвах с него около минута — разбрахме се да се срещнем, за да теглим чертата на сметките ѝ. Тъй де, в траурен дом не се работи, ама може да си уговориш делова среща.

Приятелката на Сюън, Чарли Фрик, също беше дошла. Представих ѝ се и я информирах, че днес сме ходили в нейния музей.

— Приятно място. Много произведения на изкуството. — После насочих вниманието ѝ към отвратителното вдъхновяващо платно във фоайето. — Тая картина би изглеждала добре във „Фрик“.

Тя се извини и се отдалечи, сигурно за да разговаря със Сюън за мен.

Натъкнах се и на Джуди Ремсън, наша добра приятелка от едно време; тя, изглежда, се радваше да ме види — вече знаела нашата добра новина и била много щастлива за нас. Тъкмо тя ни беше хванала на местопрестъплението на верандата. Сигурен съм, че си го спомняше всеки път, щом ме види. Естествено, не споменах за инцидента, но ѝ предложих:

— Отбий се идната седмица на чашка по залез-слънце на верандата.

— Ами... Добре, с удоволствие.

— Но се обади предварително. — Усмихнах се.

Джуди също побърза да се оттегли.

После срещнах мъжа ѝ, Лестър Ремсън, който също ми беше приятел, както и брокер. С него се бяхме скарали заради това, че бях завел Франк и Анна Белароса на вечеря в „Крийк“. На вечерята присъства и Сюзън, естествено, обаче на нея ѝ беше простено, както ѝ се прощава почти всичко. Винаги аз съм лошият. Нищо де, свикнал съм да го преглъщам.

Лестър ми предложи професионалните си услуги, ако ми потрябват отново. В момента били атрактивни акциите в отбранителната промишленост и електронните системи за сигурност.

— Костюмите за химическа и радиоактивна защита — посъветвах го. — Те ще са големият удар.

Видях и семейство Дюпо, които живееха в къщата на хълма срещу портала на Алхамбра — феберейците бяха установили там наблюдателния си пост, за да снимат колите и гостите в имението на Франк — включително мен и Сюзън. Попитах мъжа дали още съдейства на ФБР. Той отрече и те също се оттеглиха.

Берил Карлайл ме избягваше, а Алтия Гуин ми хвърляше презрителни погледи.

Прекрасно беше, че съм се върнал.

Във фойето забелязах преподобния Джеймс Ханингс. Както съм споменавал, това не е любимото ми духовно лице, макар че, изглежда, е любимец на всички останали. Е, може пък вината да е в мен. Ама ми се струва, че е в него.

Тъй или иначе, той ме видя, приближи се и каза с предназначения си за амвона глас:

— Добър вечер!

— Добър вечер! — отвърнах, като напразно се опитах да го имитирам.

— Е, как я караш, Джон?

— Чудесно. — Допреди пет секунди. — А ти как я караш?

— Добре съм. Благодаря, че питаш.

— А госпожа Ханингс? Как я кара тя?

— Добре е, ще ѝ предам, че си попитал за нея.

Тъй и не разбрах защо жена му не си е намерила любовник. Тя всъщност беше доста привлекателна и очите ѝ искряха дяволито.

— Имаш ли една минутка? — попита свещеникът.

— Хмм... ами...

— Бих искал да поговоря с теб насаме.

Обзе ме известно любопитство, обаче в същото време ми се пиеше коктейл. Ех, тия решения.

— Добре.

Той ме поведе нагоре по стълбището на старата викторианска къща и спря пред врата с кръст. Предположих, че стаята е запазена за духовенството от християнската вяра.

Вътре имаше бюро и няколко стола около маса, така че седнахме.

— Първо, добре дошъл — започна преподобният Ханингс.

— Благодаря.

— Надявам се, че ще се завърнеш в лоното на „Сейнт Марк“.

Реших, че все пак има предвид енорията. След като известно време си отсъствал, новговорът трудно се наваксва. Тъй или иначе, сега ми се отваряше възможност да му съобщя, че съм станал будист, обаче отговорих:

— Да, естествено.

— Разбира се, чух, че със Сюзън пак сте се събрали.

— Добрите новини се разпространяват бързо.

— Така е. Предполагам, че възнамерявате да се ожените в „Сейнт Марк“.

— Така ще е най-подходящо. — Дали щяхме да получим намаление за редовни клиенти?

— Ами, тогава се надявам, че ще прибегнете до предбрачни консултации.

С Уилям вече бяхме обсъдили тоя въпрос.

— Е, нали сме били женени. Един за друг.

— Знам, Джон, но ако ми позволиш да говоря откровенно, обстоятелствата на вашата раздяла и развод трябва да се разгледат при пастирски консултации, каквито с удоволствие ще ви дам.

— Ами... знаеш ли, отче, откакто се разведохме, мина толкова време, че направо не си спомням какво стана причина за това решение.

Това му се стори малко невероятно — на мен също, — но ме посъветва:

— Поговорете със Сюзън за консултациите и ми кажи какво сте решили, моля те.

— Непременно.

— Трябва да положиш солидни основи, ако не искаш къщата ти пак да се срути.

— Чудесна аналогия. — Хрумна ми неблагочестивата мисъл, че отчето просто иска да научи всички пикантни подробности за любовната връзка на Сюзън, убийството на Франк Белароса и може би даже за нашия сексуален живот оттогава. Мислено се шамаросах по лицето.

— Благодаря за загрижеността.

— Просто си изпълнявам задълженията, Джон, и се опитвам да върша Божието дело.

— Да бе, разбирам. Ами... Хубаво. — Погледнах си часовника.

— И като стана дума за къщи, научих, че със Сюзън живеете заедно — продължи той.

Кой ни беше изпортил? Е, знаех накъде води това, така че отвърнах:

— Аз спя в една от стаите за гости.

— Така ли?

— Разбира се. — Направо беше невероятно, обаче предполагам, че човек трябва да се постави на негово място. От него се изискваше да може да каже, че е повдигнал този въпрос пред един от грешниците и му е демонстрирал неодобрението си. Все едно го чувах на вечеря с жена му... как ли се казваше? Сара? Наистина много привлекателна.

— Джон? Казах, че връзката ви няма да е богоугодна, ако спите в едно легло.

Започнах да се чувствам като осемнайсетгодишен, което ми се стори забавно.

— Разбирам.

— Добре. Предполагам, че Едуард и Каролин се радват за вас.

— Много.

Отчето ненадейно се прехвърли на друга тема.

— Майка ти ме помоли да поговоря с теб.

— За какво?

— Спомена ми, че сте се отчуждили един от друг. Беше много разстроена, че ти не дойде за погребението на баща си.

— Не повече, отколкото бях аз, когато научих, че е починал. — Прибавих: — Бях на плаване.

— Да, знам. — Той отново смени темата. — Ако може да попитам, как приеха новината господин и госпожа Станхоуп?

Прозвуча ми като въпрос, чийто отговор вече му е известен.

— Те са тук за погребението, тъй че би трябвало да ги попиташ лично, ако вече не си го направил.

— Видях ги тази вечер, но разговаряхме съвсем кратко.

— Така ли? Отседнаха в бунгало в „Крийк“, ако решиш да им се обадиш.

— Те винаги са били активни и щедри енориаши на „Сейнт Марк“ — заяви отец Ханингс. — Аз дълбоко ги уважавам и знам, че Сюзън ги обича много, затова съм загрижен за всички ви, ако не са ви дали благословията си.

Дълбоко си поех дъх.

— Не ми пука за тяхната благословия — нито за парите им. Майка ми също не бива да се тревожи, ако й е такъв проблемът. А ако Уилям и Шарлот още правят дарения за „Сейнт Марк“, със Сюзън може да се венчаем другаде, ако пък твоят проблем е такъв.

Той вдигна ръка. Мир ли ми предлагаше? Или ми нареждаше да млъкна?

— Моят проблем, Джон, е бракът ти със Сюзън да не е необмислен, да удовлетвори очакванията ви и да приемете светото тайнство с ясното съзнание за своите отговорности и задължения.

Тук имаше още нещо, обаче не бях сигурен какво точно. Но ако трябваше да гадая, щях да предположа, че Уилям вече е разговарял с отчето и му е казал, че с госпожа Станхоуп категорично са против този брак — и дали отец Ханингс би проявил любезността да даде предбрачна консултация на Джон и Сюзън и естествено, да поприказва с всеки поотделно? Разделяй и владей. Уилям несъмнено беше заявил на свещеника, че смята Джон Сатър за зестрогонец и може би даже, че Джон го е врънkal за подкуп, за да се съгласи да се откаже от предстоящия си брак. И естествено, разсеяно беше споменал за щедро дарение за „Сейнт Марк“.

Трябваше да отдам дължимото на Уили Лукавия, но смятах, че отец Ханингс няма да му играе до края по свирката — щеше да стигне дотам, докъдето можеше, за да се опита да разбере дали притесненията на Уилям Станхоуп са основателни. А можеше да направи и следващата крачка и да ме попита защо съм врънкар пари от Уилям. И навярно даже щеше да посее семената на съмнението в главата на Сюзън.

Уилям беше безпощаден и безскрупулен хуй, ама вместо да го посоча на отец Ханингс, който имаше добро мнение за него, отвърнах:

— Със Сюзън решихме да се оженим и това не влиза в работата на никого.

— Разбира се — съгласи се той, ала продължи: — Просто е много неочаквано, след като толкова години бяхте разделени, а сте заедно от... Една седмица, нали?

— От неделя. — Прибавих: — По обед.

— Е, сигурен съм, че няма да бързате да се ожените, без да си оставите малко време отново да се опознаете.

— Добър съвет. — Поне можеше да докладва на Уилям, че е направил всичко възможно. Изправих се. — Е, Сюзън и децата сигурно се чудят къде съм.

Той също стана, но още не беше свършил.

— Често посещавах госпожа Алърд, докато лежеше в хосписа. Тя беше жена с голяма вяра и дух.

— Уникална личност — съгласих се.

— Така си е. И ми спомена, че си я посетил във „Феър Хейвън“.

— Съжалявам, че сме се разминали с теб.

— Госпожа Алърд сподели с мен като със свой свещеник, че ти е написала писмо.

Погледнах го, но не отговорих.

— Предаде ми най-общо съдържанието на писмото и ме попита дали смятам, че трябва да ти го даде — продължи отец Ханингс.

Отново не отговорих.

— Струва ми се, че Елизабет трябваше да ти го даде след смъртта на Етел. Даде ли ти го?

— Предпочитам да не обсъждаме тоя въпрос — отрязах го аз.

Той кимна.

— Както желаш. — После си погледна часовника. — О, почти е станало време за молитви!

Заедно се насочихме към вратата.

— Надявам се, че ще останеш да се помолиш с нас.

— За съжаление съм възпрепятстван.

Заслизахме по стълбището и аз използвах възможността:

— Както знаеш, аз съм адвокат на госпожа Алърд и въпреки че завещанието още не е влязло в сила, струва ми се, мога да ти разкрия, че тя прави щедро дарение на „Сейнт Марк“.

Стигнахме долу и отец Ханингс кимна, преструваше се на безразличен.

— Много благодетелно от нейна страна.

Какво ли пък означаваше тая дума?

— Наследството ще бъде разпределено след два месеца — уверих го. — Ако искаш да присъстваш на прочитането на завещанието, ще те уведомя за времето и мястото. — „Или просто ще ти пратя петстотинте долара по пощата, минус пощенските разходи“.

Отец Ханингс се опитваше да отгатне колко пари може да е имала Етел Алърд и дали нейното благодение към църквата значително ще намали семейния пай от плячката. Не искаше да седи заедно с тях, ако щеше да им отмъкне сериозна част от наследството. Вече бях виждал такива неща.

— Не е наложително да присъствам — отговори накрая.

— Съобщи ми, ако промениш решението си. Обичаш ли котки?

— Хм... не. Защо?

— Ами... госпожа Алърд... Но можем да го обсъдим някой друг път.

Сбогувахме се.

Видях Сюзън във фоайето и тя каза, че родителите ѝ отишли да вечерят с приятели. Това ме изненада — не че няма да отидат на вечеря със Сатърови, а че имат приятели.

— Изненадан съм и ме е яд, че пропускат възможността да се видят с внуците си — отвърнах все пак.

— Е, те си поговориха с Едуард и Каролин.

— Срещата радостна ли беше?

— Така изглеждаше.

Отговорът ѝ не ми прозвуча много убедително.

— Вашите ме избягват и се цупят — казах. — И знаят, че Едуард и Каролин се радват за нас. Затова са сърдити и на децата.

— Хайде да не прекаляваме с анализите, Джон.

— Добре. Какво ще правим?

— Искаш ли да останем за молитвите?

— Мислех да се помолим сами в някой близък бар.

Тя се усмихна.

— Дай тогава да идем в „Макглейдс“. Отдавна не сме били там.

Всъщност от десетина години.

— Добра идея.

Взехме децата и Сюзън съобщи на някои хора къде отиваме. Погребалните обичаи в Америка са много разнообразни, обаче отделни личности из тия краища обичат да ходят на бар след последната вечер от поклонението — особено ако е петък вечер. Какво по-подходящо място да се справиш с мъката си?

И тъй, Сатърови се отправихме на двуминутно пътешествие до „Макглейдс“ на Стейшън Плаза, където ни очакваше жизнерадостна петъчна навалица.

Дадохме на жената на входа името си и отидохме на бара.

Със Сюзън си побъбрихме с неколцина клиенти, някои от които от Салони А и Б в „Уолтън“. Аз се държах любезно почти с всички.

Едуард и Каролин забелязаха познати на тяхната възраст и се събраха на група в отсрещния край на бара.

Джубоксът дънеше парчета от шейсетте и заведението беше оживено, пълно с хора, които се прибираха от работа в центъра, и местни, смещение на всички социални класи, което е признак за добра кръчма. Всъщност в менюто, спомнях си, пишеше: „„Макглейдс“ — заведението, в което аристократките се срещат с трапери“. Сюзън казваше, че се отнасяло за нас.

Тая вечер аз щях да шофирам, така че пиех само безалкохолна бира, докато Сюзън се превъплъти от лейди Станхоуп в Сузи и опука няколко водки тоник. Виждах, че познава страшно много хора, и ми хрумна, че ако не се бях появил навреме, нямаше задълго да остане вдовица.

След четирийсет и пет минути ни намериха маса. Решихме да оставим Едуард и Каролин на бара с приятелите им и седнахме сами, което беше много приятно. В менюто нямаше нито едно здравословно

нещо, така че си поръчах огромна вечеря с американски вкуснотии. Обожавам ги тия кръчмета.

Наистина приличаше на едно време, освен че в десет часа Сюзън се обади вкъщи, преди Софи да си е легнала, и тя потвърди, че засега в кухнята не ни причакват мафиотски убийци — пак нямаше лук.

Малко преди полунощ убедихме децата, че трябва да си тръгнат с нас, и няколко минути преди да стигнем в Станхоуп Хол, Сюзън се обади във вратарската къщичка, тъй че когато се озовахме там, порталът беше отворен и пазачът ни махна да минем. Аз обаче спрях, слязох и след като се отдалечих на достатъчно разстояние, за да не ме чуят Едуард и Каролин, му обясних за проблема с моя съсед мафиот, за който той вече знаеше нещо.

— Ще ви се обадя от вкъщи след десетина минути — казах му. — Ако не ви звънна, повикайте полицията и ако искате, елате в къщата за гости. — Прибавих: — С извадено оръжие.

Нямах представа как ще реагира, но човекът предложи:

— Ще събудя колегата от следващата смяна и ще дойда с вас.

Не исках да правя голям въпрос от това пред Едуард и Каролин.

— Няма проблем, просто почакайте да ви се обадя.

— Аз съм полицай в окръг Насау, работя тук, когато не съм на смяна — каза пазачът и се представи като Дейв Кърун — даже ми показва служебната си карта, в случай че го помисля за обикновен мегаломан, каквито са мнозина от частните охранители. — Съветвам ви да ме почакате, ако смятате, че в дома ви може да има проблем.

Обясних му, че не искам да тревожа децата си, и му дадох паролата. Има лук — няма лук.

Това му се стори много хитро.

Качих се в лексуса. Никой не ме попита за какво сме си приказвали с пазача. Продължих към къщата за гости.

Сюзън позвъни на мобилния телефон на Софи, после на домашния телефон, ала никой не отговори. Предположих, че спи.

— Имам нужда от малко чист въздух — заявих, когато слязохме от колата. — Хайде да поседнем на верандата и да поговорим за утре.

Сюзън реши, че идеята е добра. Дори да не смятаха така, Едуард и Каролин не възразиха. Тя ги поведе към пътеката отстрани на къщата, а аз казах:

— Ей сега идвам.

Отключих входната врата и отворих килера във фойето, където бях оставил карабината. Там си беше. Извадих я и бързо проверих първия и после втория етаж. От телефона в нашата спалня набрах номера на вратарската къщичка и Кърун отговори.

— Всичко наред ли е? — попита. — Има ли лук?

— Няма лук.

— Добре. Обадете се, ако ви се стори, че виждате или чувате лук.

— Благодаря. — Затворих, слязох долу, върнах карабината в килера за метли и излязох на верандата.

Сюзън и Каролин седяха на масата и си приказваха, а Едуард дремеше на един шезлонг.

Оставихме го да спи и обсъдихме плана за утре. Тръгване не покъсно от девет и половина за опелото в „Сейнт Марк“, — то започваше в десет. После погребението и ако отец Ханингс не се забавеше много на гроба, например с молитва за дъжд, щяхме да свършим преди пладне, след това обратно в „Сейнт Марк“ — тоя път в подземната стая за събирания. Това не отговаряше на представата ми за съботни забавления, но не всеки ден се ходи на плаж, нали?

— Трябва ли да си сверим часовниците? — попита Каролин.

Сюзън намери репликата ѝ за смешна, ама ако я бях казал аз...

— Утре вечер в седем Елизабет събира приятелите и роднините у тях — каза Сюзън. — Смятам, че трябва да отидем и ние.

Никога не бях влизал в дома на Елизабет и реших, че трябва да видя стаята за гости и да проверя складовата площ в мазето. За всеки случай.

— Чудесно — съгласих се. — А сега: свободно.

Никой дори не се усмихна.

Каролин събуди брат си и отидоха да спят.

Имах нужда от нещо силно преди лягане след всичките безалкохолни бири, затова отидохме в кабинета и си сипах едно бренди. След което казах на Сюзън:

— Отец Ханингс ме повика на частен разговор в кабинета си в погребалния дом.

— Защо?

Обясних ѝ и тя се замисли, после каза:

— Определено нямам нужда от предбрачни консултации и съм много ядосана, че нашите са разговаряли с него за нас.

— Те просто са загрижени за твоето щастие.

— Няма защо да са загрижени. Аз съм щастлива. За разлика от тях. — И прибави: — Те имат нужда от консултации.

— Ще са много по-щастливи, ако ни дадат всичките си пари.

Тя се усмихна, после ѝ хрумна нещо друго.

— Отец Ханингс наистина ли спомена, че живеем заедно? Не мога да повярвам!

— Е, струва ми се, че вашите са повдигнали тоя въпрос, така че просто се налагаше да го постави.

— Защо всички не си гледат работата?

— Сама знаеш отговора.

— Според теб какво има в онова писмо?

— Може би нещо по-важно, отколкото съм смятал.

— И писмото е у Елизабет, така ли?

— Поне беше у нея.

— Утре вечер трябва да ѝ го поискаш.

— Ще го поискам.

Сюзън ме попита за какво съм разговарял с охранителя. Обясних ѝ и прибавих:

— Тоя тип, Кърун, ми се струва интелигентен. Трябва да проверя кои от охраната са действащи полицаи. Останалите спокойно може да работят и за Бел Секюрити.

Тя кимна.

— Смяташ ли, че децата се досещат за нещо? — попитах.

— Докато ти разговаряше с Кърун, се бяха умълчали... но не знам за какво са си мислили.

— Ако питат, ще се придържаме към версията за Насим.

Отговорът на Сюзън се позабави.

— Понякога ми се струва, че трябва да им кажем. Заради собствената им безопасност.

— Не. Те вече се озъртат за ирански атентатори. Няма нужда да им казваме, че всъщност сме имали предвид италиански наемни убийци. — Прибавих: — Каролин си тръгва в неделя вечер, а Едуард — в понеделник сутринта. Не искам да се безпокоят за нас, след като си заминат.

Тя кимна и превключи на по-приятна тема.

— В „Макглейдс“ беше забавно, нали?

— Да. Където аристократките се срещат с трапери. Това ми напомня: кой беше оня трапер, дето те сваляше?

— Ревнуваш ли?

— Някога да съм ревнувал?

— Не. Е... когато започнахме да ходим заедно.

— Не си спомням.

— Мога да освежа паметта ти, ако искаш.

— Измисляш си. Добре, предстои ни тежък ден и трябва да си лягаме, без да правим секс.

— Слава богу.

— Ще проверя вратите и прозорците. Веднага се връщам.

Сюзън се качи горе, а аз седнах на компютъра. В Лондон наближаваше седем сутринта, тъй че Саманта би трябвало да получи моя имейл, преди да е изпила първата си чаша кафе — ако се приемеше, че редовно проверява пощата си, което тя не правеше. Всъщност *не исках* да се качи на самолета за Ню Йорк. Тъй де, имах си достатъчно проблеми и въпреки че Сюзън не е от ревнивите, бях абсолютно сигурен, че няма да пожелае да изпие по чаша със Саманта в „Марк“.

Затова се заех да пиша много мило писмо, което вече бях съчинил наум и в което откровено и със съжаление й обяснявах положението. Не споменах за проблема с мафията, защото щеше да се уплаши — въпреки че може би щеше да се зарадва, ако ме очистят. Човек никога не знае с отритнатите жени. Само вижте как постъпи Сюзън с Франк... опа! Изтриваме последното.

Прочетох писмото, пооправих го и натиснах бутона за изпращане. Имах чувството, че току-що съм взривил последния си мост за Лондон.

Е... вече нямаше връщане назад. Всъщност нямаше още от миналата неделя. Край.

Извадих пушката от килера, после проверих всички прозорци и врати и се качих в спалнята.

Сюзън лежеше гола с възглавница под задника. Болки в кръста? Йога? Аха! Загрях.

В събота сутринта валеше. Подходящо време за погребение.

Всички — облечени в черно и с черни чадъри — се наблъскахме в лексуса. Шофирах аз и след петнайсет минути вече бяхме паркирали до епископалната църква „Сейнт Марк“ в Лоукаст Вели.

Малката, но красива готическа сграда беше построена в началото на миналия век с пари, конфискувани от една игра на покер между шестима милионери в имение на Златния бряг.

А кой, може би ще попитате вие, би конфискувал пари от милионери, доставящи си удоволствие, залагайки огромни суми на покер? Как кой? Социалистите или данъчните служители — но не и за да построят черква. Всъщност това били съпругите на въпросните господа, добри християнки в настроение за шеги, които обаче сигурно са били подстрекавани да откраднат от богатите — тоест от самите себе си — от енорийския свещеник, който смятал, че има нужда от нова черква, и знаел как да я получи.

Ханингс, сигурен бях, би направил същото, ако му дадат и най-малкия шанс. Във всеки случай черквата си беше хубава въпреки греховния произход на парите за построяването ѝ — хазарт и кражби.

Със Сюзън и децата се поздравихме с някои от опечалените в преддверието и си намерихме пейка на един от първите редове.

Черквата беше наполовина пълна, което не е зле за опело на старица в дъждовна съботна утрин. Докато вървахме по централната пътека, не видях кестенявите букли на Уилям, нито червената като знак за аварийен изход коса на Шарлот, която трудно може да не се забележи. Значи още не бяха дошли. Може би бяха изпили толкова много картини на снощната вечеря, че бяха започнали да се държат отвратително и приятелите им ги бяха пребили.

Покрит с бяла плащеница, затвореният ковчег на Етел лежеше на поставка до перилата на олтара. Покрай перилата бяха подредени част от букетите от погребалния дом, за да поразведрят атмосферата. Тихо свиреше орган. Дъждът плющеше по витражите и тежкия влажен въздух миришеше на мокри дрехи и восък.

Ходил съм в „Сейнт Марк“ по много щастливи (сватби и кръщенета) и тъжни (сватби и погребения) поводи, както и, естествено, на великденските и коледните служби, а от време на време даже на редовните неделни литургии. Всъщност, ако затворех очи, можех да си представя кръщенетата на Каролин и Едуард и дори нас със Сюзън, приближаващи се по пътеката към олтара, за да бъдем венчани.

Там витаеха много спомени и много призраци, но най-тъжният спомен беше как едно момченце на име Джон Сатър седи на пейката с Хариет, Джоузеф и Емили... и си мисли, че има нормални родители и светът е много хубаво и безопасно място.

И като стана дума за вълка, Хариет се появи при нашата пейка и се намести до Каролин. Всички я поздравихме и тя ми прошепна:

— Искам да пътувам с вас до гробището.

— Разбира се. — Ако шофираше сама, по пътя щяха да останат още няколко трупа — но пък катафалката щеше да ги прибере.

Преподобният Джеймс Ханингс се приближи в съответните си църковни одежди, поклони се към олтара и тържествено се насочи към централния подиум. Протегна ръце и възвести:

— Аз съм възкресението и животът. — Надявах се, че не говори за себе си.

Ако чуваше, Етел щеше да се зарадва колкото на изпълнението на отец Ханингс, толкова и на органиста. Химните бяха избрани лично от нея и хорът и паството пееха в тон.

Елизабет произнесе прекрасно слово за майка си, последвана от Том младши и Бетси. Тия хвалебствени слова могат да те научат на едно-друго за покойника. Етел се оказваше прекрасна жена. Може и тъй да беше.

Отец Ханингс също се изказа добре за покойната: заяви, че притежавала огромна вяра и дух, думи, които предната вечер бе изпробвал върху мен.

Богослужението продължи — имаше даже Свето причастие, което означаваше, че може да прескочим неделната литургия. Използвах възможността и се помолих за баща ми.

Накрая отчето ни покани да си разменим знака на мира и Сатърови се разцелувахме. Целунах даже Хариет. После се ръкувахме

с хората наоколо и когато се обърнах към задната пейка, се оказа, че протягам ръка на... Уилям Станхоуп. Кога ли се беше промъкнал?

Каролин, Едуард и Сюзън се целунаха с Шарлот и Уилям. После дойде моят ред с Шарлот и просто и двамата нямаше как да се измъкнем, освен ако не се престорех, че получавам инфаркт. И тъй, в тон с чудесното послание за мир, набързо я мляснах по сбръчканата буза.

От погребалния дом бяха пратили професионални носачи и Алърдови тръгнаха след ковчегата, последвани от отец Ханингс и олтарните прислужници. Накрая вървяха опечалените.

Навън още валеше, затова веднага бяха разтворени чадъри, които увеличиха обичайния хаос около това кой в чия кола ще се вози до гробището и кой в коя лимузина ще седне. Естествено, Етел пътуваше с катафалката.

Сюзън настоя майка ми да седне отпред до мен, тъй че имах удоволствието да слушам шофьорските съвети на Хариет. Голям майтап.

Маневрирах сред върволицата коли в траурната процесия, начело с Етел, следвана от три лимузини за роднините и още двайсетина автомобили. Имахме и полицейски ескорт и така стигнахме до гробището на Лоукаст Вели. Единият ъгъл на това общинско гробище е запазен за рода Станхоуп, което им осигурява максимално усамотение и комфортно изолиране от по-незначителните мъртъвци.

Паркирах колкото може по-близо и се вляхме в тълпата, тътреща се под дъжда към гроба.

От траурния дом бяха докарали цветята и ги бяха наредили в кръг около него. В тоя ограден периметър се струпахме всички, петдесетина опечалени, и някой раздаде рози. Ковчегът беше върху поставка, покрита с някакъв изкуствен чим. Забелязах, че в единия край на гроба е забита старата табела с надпис Градина на Победата.

Надгробният камък на Джордж Алърд лежеше наблизо. Елизабет отиде при него и постави длан върху името на баща си. Много мил жест.

Огледах се и видях другите надгробни камъни, на повечето от които беше написано името Станхоуп. Едно от предимствата на женитбата за член на това семейството беше, че получаваш безплатен

парцел. С нетърпение очаквах този момент — не точно за мен, разбира се.

Уилям и Шарлот стояха от отсрещната страна на ковчега с лице към мен. Погледнах ги. Застанал там сред и над всичките си покойни предци, Уилям, естествено, трябваше да мисли за собствената си тленност, за безсмъртната си душа и за делата си на земята, дела, от които зависеше дали ще му кажат да вземе асансьора за нагоре или за надолу. Би трябвало да мисли и за единственото безсмъртие, в което можем да сме сигурни — за децата си, техните деца и поколенията, които ще дойдат след него. Може би, казах си или по-точно се помолих, днес Уилям щеше да получи просветление, да благослови нашия брак и да прегърне децата си.

Внимателно се вгледах в него, за да видя дали не го е обладал Светият дух, но той ми се стори просто прегърбен. После не щеш ли кихна. Пневмония? Може би пак щях да идвам тук идната седмица.

И като стана дума за мъртви Станхоупови, някъде, сигурно на петдесетина метра от нас, се намираше надгробният камък на Август Станхоуп. Спомних си погребението на Джордж, когато Етел отиде на гроба на своя любовник. Не бях казал за това на никого, освен на Сюзън, и сега се зачудих дали Етел е отнесла и други тайни със себе си в гроба — което ми напомни за писмото. Трябваше да има нещо важно в това писмо, иначе отец Ханингс нямаше да го спомене. Но какво? Навярно тайно завещание, анулиращо явното, някакво друго дарение от Август, което даваше на Етел или нейните наследници право върху богатството на Станхоупови? А може би писмото разкриваше бащинство, за което не подозираше никой. Може би Уилям Станхоуп беше незаконен син на италианския градинар. Кой знае? Но ако живееш толкова дълго, колкото Етел, все научаваш едно-друго.

Едно момче, олтарен прислужник, държеше чадър над главата на отец Ханингс и когато се събраха всички, свещеникът започна:

— Посред живота ни дебне смъртта...

И след петнайсет минути завърши с:

— Със сигурна вяра във възкресението за вечен живот чрез Господа Исуса Христа, предаваме на Всемогъщия Бог нашата сестра Етел и полагаме тялото ѝ в земята, защото пръст си и в пръстта ще се върнеш.

Ние със Сюзън, Едуард, Каролин и Хариет хвърлихме розите си върху ковчегата.

— Почивай в мир.

Майка ми тръгна с децата. Докато се отдалечавахме от гроба, Сюзън ме хвана за ръка.

— Спомняш ли си, на погребението на Джордж с теб си обещахме да присъстваме на погребението на този от нас, който си отиде пръв, дори да сме разведени?

— Помня. — Или поне нещо подобно. — Защо питаш?

— Защото... онези три години, докато ти плаваше... Все си мислех... ами ако изчезне в морето? Как ще мога... — И се разрида.

Прегърнах я и продължихме да вървим с черните си чадъри в дъжда сред облечените в черно опечалени.

Всички отидохме в подземната стая за събирания в „Сейнт Марк“ и установих, че там има повече хора, отколкото на гробището. При гроба обаче не бяха дошли главно възрастни и съвсем малки деца, плюс редовните посетителки на черквата, които трябваше да подредят купите за пунш и храната, тъй че всички те имаха оправдание за отсъствието си от погребението в дъжда.

Пуншът явно беше безалкохолен, но се надявах, че някой е сипал нещо поне в една от купите — просто трябваше да я открия.

Не си падам особено по епископални торти и бисквити и стомахът ми куркаше за сандвич от ръжен хляб с лебервурст и горчица, но се задоволих с картофена салата, в която се мержелееха загадъчни късченца месо.

Тия събирания след погребение са малко неловки — просто не съм сигурен дали трябва да продължаваме да сме опечалени, или вече може да купонясваме с роднините и приятелите на покойния. Зададох тоя въпрос на Сюзън — последните няколко пъти Емили Поуст ми бе отговорила малко саркастично — и тя каза, че просто трябвало да си разказваме приятни спомени за покойния и да повдигнем настроението на близките му. Всъщност и аз го знаех, но след като ме бе нямало десет години, понякога се чувствах като чужденец и ми правеше впечатление, че ми убягват или тълкувам грешно някои едва

забележими промени, настъпили, през последното десетилетие. А може пък аз да се бях променил повече от тукашната култура.

Хариет, изглежда, се познаваше добре и се разбираше с повече хора, отколкото си мислех — това ме изненада, но и ми стана приятно. Радвах се също, че колата ѝ е тук и че няма да се наложи да я закарам вкъщи.

Забелязах, че Уилям и Шарлот стоят сами и пият отвратителния пунш. Внимателно наблюдавах Уилям, за да видя дали киха и кашля, обаче той изглеждаше по-скоро отегчен, отколкото смъртно болен. По дяволите. Ядоса ме и това, че Сюзън не е замъкнала при тях Едуард и Каролин да им правят компания и да им се подмазват. Не оставах чак толкова много възможности и тя пропускаше една от тях. Огледах се за децата, но не ги видях, макар че наследниците на Том и Елизабет присъстваха.

Може би трябваше да се откажа от намерението си да ги чифтосам и от опита си да накарам Едуард и Каролин да висят при дядо си и баба си. Сюзън не ми помагаше нито в едното, нито в другото. Тогава защо да се безпокоя аз? От обич? Майната му. За пари? На кой му пука? Щях да оставя тия неща на Съдбата.

Обичам да се смесвам с тълпа от непознати, особено ако повечето са възрастни — човек може да завърже адски интересни разговори. Пуншът също помага, естествено. Видях обаче Том Корбет и Лорънс и тримата застанахме в ъгъла и се заприказвахме.

Забелязах преподобния Джеймс Ханингс. Жена му беше с него, така че отидох да я поздравя, е, и него също, и видях, че за последните десет години госпожа Ханингс е остаряла. Това ужасно ме разочарова — мразя, когато жените от фантазиите ми остаряват. Въпреки това очите ѝ искряха и имаше чар. Даже си спомних името ѝ — Ребека.

— Джим ми каза, че си се върнал и със Сюзън отново сте се събрали — рече тя.

Кой беше пък тоя Джим? А, Джеймс Ханингс. Мъжът ѝ.

— Неведоми са пътищата Господни — отвърнах.

Тук се намеси Ханингс, както, сигурен бях, прави често.

— Наистина! Чудни са пътищата Му.

Точно тъй. Да вземем например факта, че жена ти не те е напуснала. Похвалих го:

— Богослужението беше прекрасно и словата бяха много трогателни.

— Благодаря ти, Джон. Не е трудно да произнесеш хвалебствено слово за Етел Алърд. Тя беше жена с голяма вяра и дух.

Ребека Ханингс ми се усмихна, после се извини и ме остави насаме с Джим, който ми каза:

— Надявам се, че си помислил за онова, за което говорихме.

— Обсъдихме го със Сюзън и тя е съгласна с мен, че няма да имаме полза от предбрачни консултации.

— Е, с твое позволение, Джон, бих искал да поговоря с нея по този въпрос.

— Нямах нужда от моето позволение.

— Чудесно. Току-що разговарях с Уилям и Шарлот и си уговорихме среща в кабинета ми следобед, за да обсъдим... хм, техните тревоги.

— Добре. Но имай предвид, че те ме мразят.

Това го сепна, но отчето бързо се окопоти.

— Те се тревожат за щастието на дъщеря си.

— И за моето.

— Знам. Тъкмо затова е толкова сериозно.

— Точно така. Уилям не ти ли се стори малко неразположен?

— Не, защо питаш?

— Тъж... не ми изглеждаше много добре на гробищата, та се обезпокоих.

— На мен ми се стори добре.

— Не кашляше ли?

— Хм... не. Ааа, между другото, позволих си волността да поговоря с Елизабет за онова писмо и тя ми съобщи, че е у нея и още не ти го е дала.

— Така е.

— Е, трябва да бъда откровен с теб, Джон — посъветвах я лично да се запознае със съдържанието му и после да го обсъди с мен, преди да ти го предаде.

— Така ли? И защо, ако смея да попитам?

— Ами, както ти казах, Етел ми предаде най-общо съдържанието на писмото и самата тя не беше сигурна дали трябва да го видиш.

— Когато за последен път разговаряхме по този въпрос с Елизабет, разбрах, че майка ѝ ѝ казала да ми го даде след смъртта ѝ.

— Аха... Е, тогава явно има някакво недоразумение.

— Не и от моя страна. Но ще попитам Елизабет.

Той явно водеше някаква вътрешна борба и накрая ме осведоми:

— Възможно е това писмо да... съдържа сведения, които биха могли да се изтълкуват като клюки... или скандал. — Погледна ме и продължи: — С каквито не би трябвало да се занимава християнка като Етел Алърд.

Защо не? Обожавам клюките и скандалите. Къде си ми е писмото? Отбелязах:

— Етел е мъртва.

— Нито Елизабет, нито аз искаме паметта на майка ѝ да бъде... да речем, опетнена по какъвто и да е начин. Затова Елизабет, разбира се, би желала първа да види писмото.

Запитах се кой ли ѝ е пуснал тая муха? Е, ако отец Ханингс не ми замазваше очите, в писмото не ставаше дума за пари. Но пък аз обичам клюките повече и от парите. И скандалите де. Ставаше време да си тръгвам, така че го попитах:

— Ще те видя ли довечера у Елизабет? С госпожа Ханингс, естествено?

— С Ребека ще се опитаме да дойдем.

— Добре. — Отдалечих се и намерих Сюзън, но не споделих с нея за какво сме разговаряли със свещеника. Вместо това попитах: — Децата подмазаха ли се на вашите?

— Това е ужасно, Джон!

— Искях да кажа, Едуард и Каролин контактуваха ли си нежно с дядко и бабинка?

— Поговориха си за малко, но мама и татко си тръгнаха.

— Вече? Добре ли се чувстват?

— Да, но... Това не е тяхната среда.

— Аха. Значи лорд и лейди Станхоуп само са наминали да удостоят селяните с поздрава си.

— Моля те, спри. Беше много мило от тяхна страна, че дойдоха.

— Според мен всъщност дойдоха да се видят за малко с отец Ханингс. Имат среща с него следобед.

— Така ли? — Тя се замисли. — Виж, това е адски досадно.

— Просто са загрижени за твоето щастие. — И добавих: — Принц Джон е готов да си тръгне.

Сюзън не ми обърна внимание и попита:

— Говори ли с Елизабет?

— Не, но довечера ще я видим и тогава ще я попитам за писмото. Надявам се, че е поканила опечалени от по-висша класа. Между другото, Едуард и Каролин общуват ли си с Бетси и Том?

— Не знам. Защо си толкова настойчив?

— Мисля, че ще е страхотно, ако се оженят за хора от родния си град. Като нас с теб.

— Вече никой не го прави.

— Жалко. Готова ли си? Хайде да повикаме децата.

— Те си отидоха.

— Нали нямат кола?

— Трябваше да тръгнат бързо, за да хванат влака за града. Имат среща с приятели.

— Предупреди ли ги да са си вкъщи навреме, за да отидем заедно при Елизабет?

— Ще нощуват в апартамента на Каролин.

— Ясно... Е, досега бяха достатъчно търпеливи. Редно е да се позабавляват с приятелите си.

— Една нощ вкъщи по-малко — отбеляза Сюзън.

Погледнах я и кимнах.

На път за „Сейнт Марк“ Сюзън беше изключила мобилния си телефон — телефонните разговори по време на опело не се насърчават — и после двамата изобщо бяхме забравили за него.

Тя си спомни да погледне дисплея на мобифона чак когато се прибрахме към два и отидохме в кабинета да проверим имейлите си и телефонния секретар.

— Четири пъти ме е търсил Феликс Манкузо... първия път в десет четирийсет и седем. — Включи телефона на външен говорител и пусна първото съобщение. Специалният агент каза:

„За да сте в течение относно Антонио Белароса: отидох в погребалния дом «Папаверо» рано и там още нямаше никого, освен Джон Готи. Имаше огромен букет от Антъни Белароса и семейството му, както и от Салваторе Д'Алесио и неговото семейство. За да се посмеете: букетът на Антонио беше във формата на кубинска пура, а тоя на Д'Алесио — на роял флош от купи. Други пък бяха във формата на състезателни коне и чаши мартини“.

В „Уолтън“ не бях видял толкова находчиви букети за Етел. Белите англосаксонски протестанти са скучни.

Господин Манкузо продължи:

„Цяла сутрин се точиха лимузини, но повечето опечалени криеха лицата си под чадъри на влизане и излизане. А полицията и медиите определено не бяха поканени вътре. Добре, в момента пренасят ковчега в катафалката и изглежда, че кортежът е готов да потегли, така че ще се присъединя към процесията. В крайна сметка

не можахме да определим дали Белароса и Д'Алесио са тук, но ще видим на «Сейнт Джон».

Със Сюзън се спогледахме.

— На следващото погребение трябва да сме по-находчиви с цветята — заявих.

Тя не ми обърна внимание и пусна следващото съобщение, получено в 11:36.

Манкузо. Добре, бърза информация. Още съм в погребалната процесия и сега сме в Оузоун Парк, където беше щабът му, ловно-рибарският клуб „Бъргин“... покрай който в момента минавам... стотици хора стоят под дъжда и махат с ръце. И аз им махам. За ваше сведение, над нас летят четири-пет новинарски хеликоптера, тъй че може да го гледате по телевизията, ако искате. Аз махам от сивата кола. Обадете ми се, когато получите съобщението.

— После се е обаждал в дванайсет трийсет и три — каза Сюзън.

„Манкузо. Сега съм в «Резърекшън Мозълиъм» на гробището «Сейнт Джон». Стотина души от лимузините се натъпкаха в параклиса и пак държат чадъри пред лицата си, обаче видях Салваторе Д'Алесио — не е трудно да го забележиш — и жена му. Но няма и следа от Антъни Белароса, което не значи, че го няма. Пресата и полицията не са поканени в параклиса. Добре, следващата спирка е гробът. Ще ви се обадя“.

— За последен път е звънял в един и трийсет и седем — каза Сюзън и пусна съобщението:

„Манкузо. В крайна сметка, доколкото ни е известно, Антъни Белароса не беше на погребението. По време на опелото на самия гроб агентите от Бюрото и нюйоркската полиция успяха добре да видят всички лица. Проведохме и няколко неофициални разговора с обичайните заподозрени относно местонахождението на Антъни Белароса. Никой не беше много отзивчив — не знаели нищо. Обаче дръпнах Д'Алесио настрани и когато се чуем, ще ви предам какво ми каза. Обадете ми се“.

Замислих се за отсъствието на Антъни от погребението на Готи. Надявах се това да означава, че е на дъното на Ийст Ривър.

Сюзън набра номера на Феликс Манкузо от домашния телефон и включи на външен говорител.

— Манкузо.

— Сатър се обажда. Сюзън е до мен.

Поздравиха се и Сюзън му каза:

— Бях си изключила мобифона за погребението и забравих да го включа. Съжалявам.

— Няма проблем. Е, Антъни не се появи, което е многозначително.

— Предполагам. — Италианците по принцип гледат да не пропускат погребения.

— Това означава, че или е мъртъв, или се крие — поясни специалният агент.

— „Мъртъв“ ми звучи добре.

Той продължи с обясненията, без да коментира репликата ми:

— Ако не е мъртъв, значи смята, че ще е, ако чичо му го намери. Това е работната ни версия.

— Бива си я. Какво ви каза чичо Сал?

— Че според него племенникът му бил мъртъв.

Със Сюзън се спогледахме и аз попитах:

— Наистина ли го каза?

— Да. Каза ми и кой според него го е убил.

— Кой?

— Джон Сатър.

Това ме изненада, но понеже съм си бърз, отвърнах:

— Аз имам алиби.

Господин Манкузо си позволи да се позасмее.

— Д'Алесио ме посъветва да ви привикам на разпит.

— Не знаех, че чичо Сал има чувство за хумор — отбелязах.

— Явно обаче смята, че темата е смешна.

Хвърлих поглед към Сюзън. Не се усмихваше. Но пък тя просто не разбира от черен хумор.

— А *вие* как смятате? — попитах специалния агент. — Антъни мъртъв ли е?

— Ами, миналата седмица Д'Алесио водеше със себе си повече бодигардове, трима-четирима, макар и не на днешното погребение, разбира се, така че, ако продължават да го охраняват пак толкова хора довечера, утре и тъй нататък, ще трябва да приемем, че Антъни е жив и му е пратил убийци. Салваторе Д'Алесио най-вероятно също е пратил убийци на Беларус.

Сюзън мълчеше. Сигурно си беше спомнила своя мъртъв любовник, който носеше същото фамилно име.

— Та изглежда, че Антъни Беларус е предпочел да потъне вдън земя, вместо да си върши работата, обграден от телохранители, както прави чичо му — обобща Феликс Манкузо. — Според мен до седмица-две ще узнаем кой е избрал верния ход.

— Защо смятате, че ще е толкова скоро?

— С всеки ден, в който Антъни го няма, за да ръководи своята половина от бизнеса, чичо му печели все повече власт. Занимавам се с това от... е, от много отдавна. Тъй че съм виждал подобни ситуации и по-рано и знам как разсъждават и действат тези хора.

Замислих се над думите му и попитах:

— Ако трябва да заложите и анализирате шансовете им, според вас кой ще остане жив другата седмица?

Манкузо се поколеба.

— Всъщност... хм, малко ми е неудобно да го призная, обаче ние действително си направихме тук... нещо като залагане.

— Може ли да се включа и аз?

Той се насили да се засмее.

— Естествено.

— Моля ви — обади се Сюзън.

Господин Манкузо моментално възвърна професионализма си.

— Шансовете са петдесет на петдесет. Д'Алесио не е особено интелигентен, но повечето второстепенни босове и старите мафиоти са с него, което му позволява по-лесно да се добере до Антъни. Предимствата на Белароса са, че е млад, енергичен и безпощаден. Около него има много млади таланти. Освен това е предпазлив, както вече казах, но е и луда глава, както посочихте вие, и в тоя случай ще забрави за предпазливостта, което може да му изиграе лоша шега, но може и да му донесе изненадваща победа.

Замислих се за всичко това и инстинктът и разумът ми ми подсказваха да заложа на опитния — чичо Сал. Освен това го избрах и от сантименталност.

— Значи вие им давате равни шансове, така ли?

— Да.

— Какъв е максималният залог?

— Петдесет.

— Джон! — възкликна Сюзън. Махнах ѝ да млъкне.

— Бихте ли заложили петдесетачка на чичо Сал от мое име?

— Дадено.

— Ще ви я дам, когато се видим. — И прибавих: — Съобщете ми, ако шансовете се променят.

— Непременно.

Щях да го попитам как ще разбере дали съм спечелил, но това беше глупав въпрос. Все пак се поинтересувах:

— Защо стотици хора са направили шпалир по пътя на погребалната процесия на един мафиотски бос?

— Всъщност навярно бяха хиляди — поправи ме той. — И не мога да ви отговоря еднозначно. Може би от любопитство... може би просто от стаден инстинкт... Някои смятаха Готи за герой, тъй че сигурно трябва да го имаме предвид.

Погледнах Сюзън, после споделих с господин Манкузо:

— Днес бяхме на погребението на една жена, която живя тихо, умря в мир и беше погребана без много шум. И съм сигурен, че сега е при ангелите.

— Убеден съм, че е така — съгласи се специалният агент. — Е, това е всичко. Някакви въпроси?

Погледнах Сюзън. Тя поклати глава.

— Засега не — отвърнах.

— Желая ви весело прекарване на Деня на бащата.

Наистина щях да си прекарам весело, стига Уилям да се разболееше от пневмония.

— И на вас.

Прекъснах връзката и се обърнах към Сюзън.

— Радвам се, че с това се занимава Феликс Манкузо.

Тя кимна.

— Както и ФБР, окръжната полиция и детектив Настаси.

Сюзън пак кимна, но знаеше, че просто се опитвам да представя нещата в по-розова светлина, отколкото са в действителност. И двамата бяхме разочаровани, че Антъни Белароса не се е появил, за да могат ФБР и полицията да се хванат за нещо. Ако успееш да разпитат заподозрения или изобщо интересуващата ги личност, най-малкото можеха да му наредят да ги информира за местонахождението си. И да започнат да го следят. Но Антъни беше изчезнал, което правеше всички нервни.

Равните шансове, които даваше господин Манкузо, или бяха прекалено оптимистични, или и той се мъчеше да ни успокои. Всъщност имаше по-голяма вероятност Антъни да убие чичо Сал, преди да се случи обратното. Обаче за нищо на света не бих заложил на това.

А после, след като се погрижеше за чичо Сал, Антъни щеше да насочи вниманието си към Сатърови. Това беше пък моята прогноза.

61.

Прекарахме няколко лениви часа от дъждовния съботен следобед в дневната на втория етаж — почетохме и слушахме музика.

В четири слязох да помоля Софи да ни донесе кафе и сладки, после отидох в кабинета да си проверя имейла.

Нямаше отговор на моето писмо от петък вечер до лондонската ми кантора, но знаех, че в понеделник ще се обадят.

За сметка на това имаше отговор на писмото ми до Саманта. С две думи — не беше доволна. Всъщност беше бясна.

Посочваше, при това съвсем вярно, че не съм ѝ се обадил, не съм ѝ писал и изобщо съм я държал на тъмно, докато не съм хвърлил бомбата. Освен това ме информираше, че е обидена, опустошена и дълбоко наранена. Писмото наистина беше написано много добре за имейл и като истинска дама, Саманта не използваше думи като „скапаняк“, „говнар“ и дори „майната ти“. Тъй де, точно това казваше, но по по-изискан начин.

Е, чувствах се отвратително и ми се щеше да ѝ бях съобщил лошата новина лично или поне по телефона — тя заслужаваше нещо повече от един имейл, — ала бях изгубил контрол над положението и бях постъпил по най-добрия възможен начин, като се имаше предвид предстоящото ѝ пристигане и случващото се на Златния бряг.

Сега нямаше да ѝ отговоря, но по-късно щях да ѝ се обадя — може би даже в Лондон, и ако наистина искаше обяснение, щях да ѝ разкажа всичко. Най-вероятно обаче тя не желаше повече да ме чува. Зачудих се дали ще научи, ако ме очистят. Предполагам, че щяха да ѝ съобщят лондонските ми колеги, понеже щяха да се ядосат, че не съм отишъл да предам текущите си дела.

Тъй или иначе, изтрих имейла, в случай че ФБР прерови електронната ми поща — посмъртно. Не исках Феликс Манкузо да ме помисли за мерзавец.

Върнах се в дневната и Софи ни донесе кафе и сладки.

— Много си мълчалив — каза Сюзън.

— Погрижих се за оная работа в Лондон — отвърнах откровено.

— Крайно време беше — заяви тя и продължи да чете списанието си.

Точно в шест включих телевизора и намерих канал, предаващ местните новини. Започвах с погребението на Джон Готи, естествено.

Сюзън вдигна поглед от четивото си.

— Трябва ли да го гледаме?

— Защо не се приготиш за събирането у Елизабет?

Тя се изправи.

— Ако побързаш, можем да продължим победната си серия.

Е, секс или още едно погребение?

— Идвам след пет минути — обещах.

Сюзън излезе и аз насочих вниманието си към телевизора. Показвах картина от погребалната процесия на Готи, заснета от хеликоптер.

Репортерката в хеликоптера обясняваше:

— Процесията забавя ход пред дома на Готи в Хауард Бийч, квартал в Куинс, обитаван от средната класа. Скромното жилище на Джон Готи силно контрастира със самата му личност, която изобщо не може да се нарече скромна.

Доста вярно наблюдение — малко сладниково-сентиментално, но на място.

— За мнозина Джон Готи беше велик човек — продължи репортажа си на живо тя, надвикваше воя на хеликоптера. — Тефлоновия бос, на който не можеха да лепнат някакво обвинение.

На *кого*то не можеха да лепнат *никакво* обвинение. Ега ти културата!

— Виждате стотиците хора, излезли в този дъждовен ден, приятели и съседи, може би от любопитство, може би за да изразят почитта си към своя съсед...

Е, поне един от съседите му го нямаше, за да изрази почитта си, защото беше мъртъв.

Репортерката се върна на темата за господин Готи като бонвиван.

— Наричаха го и Елегантния бос заради шитите му по поръчка италиански костюми за по хиляда долара.

Хиляда ли? А аз купих оня на Бриони за две хиляди?! Не. Те си струват толкова. Готи може да е получавал отстъпка като гангстерска звезда. Трябваше да спомена името на Антъни в „Бриони“.

— Процесията увеличава скорост и се насочва към Оузоун Парк. Там се намира ловно-рибарският клуб „Бъргин“, който всъщност беше щаб на престъпната империя на Джон Готи — съобщи журналистката.

А стига бе!

Камерата показва дългата върволица автомобили, пълзящи в сивия дъжд — катафалката, двайсетината коли, отрупани с венци и букети, и двайсетината черни лимузини, в една от които се возеше Салваторе Д'Алесио, макар че Антъни Белароса явно го нямаше.

Потърсих сивата кола на господин Манкузо сред десетките, които следваха черните лимузини, и наистина видях една сива със свалени прозорци и няколко ръце, махащи на тълпата. Феберейски хумор най-вероятно.

— Джон! — извика отгоре Сюзън.

— Важно е! — извиках в отговор.

— Ще пропуснеш нещо по-важно, ако не се качиш.

— Идвам!

Тъкмо се канех да изключа телевизора, когато отново показаха студиото и водещия.

— Още веднъж ти благодаря за коментара от хеликоптера, Шарън. Ще видим още кадри от погребението, след като изслушаме репортажа на Джени Алварес за живота на Джон Готи.

Чий репортаж?

И в следващия миг на екрана се появи тя. Моята някогашна... забегка. Изглеждаше страхотно с телевизионен грим... може би малко оранжева... и все пак много готина, с чудесна широка усмивка.

— Благодаря, Скот — каза Джени. — Видяхме удивителни кадри от траурния кортеж, заснети по-рано днес, преди да погребат тленните останки на Джон Готи в „Сейнт Джон“...

— Джон Сатър!

— Идвам веднага.

— Сред хората, които носеха ковчега — продължаваше Джени, — беше адвокатът на господин Готи Кармине Капуто, когото интервюирахме след погребението.

На екрана се появи лицето на господин Капуто. Репортер, който изглеждаше шестнайсетинагодишен, му зададе няколко въпроса. Каквато си беше стара лисица, адвокатът не отговори на нито един от тях, а използва възможността да произнесе хвалебствие за клиента си

— семеен човек, баща, съпруг, добър съсед (е, освен оня единствен път), добър приятел (освен когато беше наредил да очистят Пол Кастелано) и щедър дарител за много достойни каузи, включително, вероятно, за кантората на господин Капуто. Мразя, когато клиентите умират, без да си платят сметките, както постъпи с мен Франк. Обаче отношението на господин Капуто към господин Готи изглеждаше искрено, следователно му бяха платили.

Отново показаха Джени и бях сигурен, че ще продължи репортажа на последното голямо мафиотско погребение, което беше отразила — погребението на дон Франк Белароса, — като спомене аристократичния адвокат на господин Белароса Джон Сатър. Това беше нейната възможност пак да ме защити и да каже: „Щом Кармине Капуто може да е на погребението на Джон Готи, защо всички вдигнаха такъв шум, че Джон Сатър отишъл на погребението на Франк Белароса, по дяволите? А? А пък Джон дори не му носеше ковчега, за бога!“ И после на екрана щях да се появя аз, а когато камерата отново я покажеше, Джени щеше да бърше очи и да изхлипа: „Джон? Къде си?“

— Джон!

— Идвам!

Джени обаче не каза нищо подобно и се почувствах... хм, засегнат.

Стана ми тъжно и че се е прехвърлила от националния канал в тая евтина кабеларка. Може пък да се беше пропила след нашата раздяла.

Джени, която познаваше мафиотския фолклор, обясняваше:

— Гробището „Сейнт Джон“ е известно като мафиотската Валхала, където почиват тленните останки на такива криминални знаменитости като Лъки Лучано, Карло Гамбино и Аниело Дела克罗че, втория човек в клана Гамбино, а сега и Джон Готи, босът на босовете...

Наблюдавах я — гледаше право в обектива, сякаш се взираше в мен, и *разбрах*, че мисли за мен. Забелязах също венчална халка на ръката ѝ. Уф, добре де.

Изключих телевизора и почти тичешком се качих в спалнята.

Сюзън седеше пред тоалетката.

— Закъсня — скастри ме.

Съблякох се, метнах се на леглото и пъхнах възглавница под задника си.

Сюзън хвърли поглед към мен и произнесе:

— Амиии...

Елизабет Алърд Корбет живееше в голяма асиметрична къща в колониален стил сред хълмовете в Мил Нек, близо до Ойстър Бей.

Паркирахме на улицата, от двете страни на която растяха огромни дървета, и тръгнахме към сградата. Небето се разчистваше и неделята се очертаваше хубава, поне от гледна точка на времето.

На вратата висеше бележка „Влизайте“, така че влязохме.

Наближаваше седем и половина и в големия вестибюл вече имаше много хора. Какъвто ми е обичаят, поздравих първия срещнат и го попитах:

— Къде е барът?

— В зимната градина — отвърна той и посочи.

Хванах Сюзън за ръка и се запровирахме през салона към зимната градина отстрани на къщата, където двама бармани помагаха на хората да преодолеят скръбта си.

С чаши в ръка — водка тоник — смело нагазихме във въртопа.

Имаше няколко души, които познавах от погребалния дом или опелото, но повечето гости бяха по-млади двойки, сигурно приятели и съседни на Корбетови — а не приятели на покойната. Не забелязах Станхоупови, пък и не очаквах. Не видях и отец Ханингс. Може би още бяха в кабинета на свещеника и ни обсъждаха. Тия хора нямаха ли си личен живот?

Нямаше я и майка ми. Дали и тя не участваше в срещата? Всъщност може да бяха повикали и други хора, за да дадат показания срещу мен — например Амир Насим (господин Сатър е фанатик), Чарли Фрик (той е простак), Джуди Ремсън (той е извратен), Алтия Гуин (той е грубиян), Берил Карлайл (той е импотентен)... може би даже Саманта (той е негодник) беше долетяла от Лондон. Имаше голяма вероятност в момента да събират тълпа и да се канят да ме линчуват. Обаче майка ми щеше да ме предупреди. Нали ме обичаше всеотдайно.

— Не познаваме никого тук — каза Сюзън.

— Всички познати заговорничат срещу мен в кабинета на Ханингс.

— Струва ми се, че имаш нужда от още една чаша.

— Но само още една. После си тръгваме.

— Добре. Но по възможност трябва да поговориш с Елизабет.

Влязохме в трапезарията, където имаше шведска маса. Вниманието ми привлече огромно плато с пастет от черен дроб, от който се стичаше мазнина.

— А, не това — каза Сюзън. — Вземи си нарязани зеленчуци.

— Съществува опасност от поглъщането им.

Продължихме към голямата дневна в дъното на къщата, ала и там не познавахме никого освен Том младши и Бетси.

— Тази къща е прекалено голяма за Елизабет и двете деца, които не живеят тук — отбеляза Сюзън.

Реших, че е най-добре да не споменавам за моята стая за гости, но все пак отвърнах:

— В мазето сигурно има предостатъчно складова площ.

— Какво те кара да смяташ така?

— Ами... Елизабет пренесе тук повечето багаж от вратарската къщичка.

Тя разсеяно кимна, замислена за нещо друго.

През това време аз си казах, че тук би ми било много удобно. Тъй де, бях невероятно щастлив, че пак съм със Сюзън, обаче работата съвсем не беше опечена — освен в нейните представи. През идните дни и седмици щеше да ѝ се наложи да се сблъска със суровата действителност и да взема трудни решения, когато майчето и татенцето ѝ го кажеха направо.

Бях сигурен, че ще предпочете мен пред тях и парите им, а ако имаше опасност за парите на децата ни, щяхме да проведем семеен съвет и аз пак щях да победея дядко и бабинка.

Обаче аз нямаше да го допусна. И нямаше да вдигна скандал — просто щях да изчезна. Е, първо щях да сригам Уилям в ташаците. Поне това трябваше да получи от цялата тая история.

— Би ли могъл да живееш тук? — попита Сюзън.

— Да живея... Къде да живея? Тук?!

— Чудя се дали не трябва да напуснем Станхоуп Хол и да избягаме от спомените, от Насим, от... всичко там.

Позабавих се с отговора.

— Решението е изцяло твое.

— Искам да ми кажеш ти какво чувстваш.

Защо жените винаги питат какво чувстваш? Защо не пробват с „Кажи ми какво *мислиш*“?

— Джон?

— Не съм съвсем наясно с чувствата си по този въпрос. Пак ще поговорим, когато си ги изясня.

— Елизабет иска да продава къщата, тъй че дай да го обмислим.

Това беше стъпка в правилната посока.

— Дай първо да видим какво чувстваме — отвърнах.

Сюзън кимна.

— На верандата има хора. Да излезем навън.

Минахме през дневната и спряхме да поздравим Том младши и Бетси. Научихме, че баща им и Лорънс са отишли в града, обаче децата щели да се видят с тях на неделен обяд в Сохо. Това значи щях да правя, ако се преместех в града.

— Ето я Елизабет — казах на Сюзън. — Ще я поздравим, после ти ще се извиниш, за да мога да поговоря с нея за писмото, ако преценя, че е удобно.

Тя кимна и се приближихме до Елизабет, която стоеше с група хора в средата на просторната веранда.

Всички се разцелувахме и Елизабет ни запозна с приятелите си, един от които беше доста по-млад от нея — веднага надуших, че е надървен ерген и се върти около нашата приятелка и домакиня. Казваше се Мич и ми се стори малко прекалено лъскав — модерни дрехи, фризирана коса, лакирани нокти и фалшива усмивка. И коронки. Не одобрих Мич и се надявах Елизабет също да не го одобрява.

— Службата беше трогателна — каза ѝ Сюзън.

— Благодаря и на двама ви за всичко, което направихте.

И тъй нататък.

След това Сюзън се извини и след кратко колебание аз се обърнах към Елизабет.

— Моментът може би не е удобен, но трябва да обсъдя с теб нещо за пет-шест минути.

Тя ме погледна и веднага разбра за какво става дума. Можеше да го отложи, обаче съобщи на гостите си:

— Джон е адвокат и урежда правните въпроси около имуществото на мама. Искане да ми каже къде е заровила имането.

Всички се позасмяха и с Елизабет влязохме вътре. Тя ме заведе в една малка библиотека и затвори вратата.

— Къщата е много хубава — направих ѝ комплимент.

— Прекалено голяма, прекалено стара и прекалено неподдържана. Вътрешният дизайн е дело на Том — прибави усмихнато и отвори барчето. — Дай да ти напълня чашата.

— Няма нужда.

— Е, аз обаче имам нужда. — Тя си сипа джин или водка от една гарафа.

— Как си? — попитах.

Елизабет разбърка течността с пръст и сви рамене.

— Държа се. Но утре няма да съм толкова добре.

— Времето лекува. Наистина.

— Знам. Тя живя пълноценно.

Можех да премина веднага към писмото, но усещах, че се нуждаем от още малко общ разговор.

— Компанията на Том много ми допадна.

— И на мен. Ние сме приятели. Харесвам и Лорънс и съм щастлива за тях двамата.

— Чудесно. Децата ви са готини. Много ми харесаха.

— Добри деца са. Беше им тежко, но поне всичко това се случи, когато бяха достатъчно големи, за да го разберат.

Кимнах и казах:

— Същото се отнася и за Едуард и Каролин.

— Децата ти са страхотни, Джон.

— Ще ми се да бях по-близо до тях през последните десет години.

— Не си виновен само ти. И имаш много време, за да ги опознаеш отново.

— Надявам се. — Усмихнах се. — Моето чифтосване явно се провали.

Елизабет отговори на усмивката ми.

— Не се знае. Би било хубаво, нали? — После, по въпроса за чифтосването, попита: — Мич хареса ли ти?

— Не.

Тя се засмя.

— Много си тактичен, Джон.

— Можеш да си намериш нещо много по-добро.

Елизабет не отговори и за миг замълчахме, без да отворим нова обща тема на разговор.

Накрая минах по същество.

— Разговарях с отец Ханингс и той ми каза, че приказвал с теб за писмото, което ми е оставила майка ти.

Тя кимна.

Продължих:

— Етел го била обсъждала най-общо с него и го попитала дали да ми го даде.

— Знам.

— И както ти е известно, отец Ханингс иска да види писмото, за да определи дали според него трябва да го прочета.

Елизабет не отговори. Виждах, че няма да го получа с един замах.

— Не възразявам да споделя съдържанието на това писмо с теб — ти все пак си дъщеря на Етел. Но възразявам срещу това отец Ханингс да го прочете преди мен. И изобщо да го прочете.

Тя кимна. Усещах, че се колебае.

Двамата мълчахме. Като адвокат, знаех кога да настоявам на своето.

— Писмото е у мен... — каза накрая Елизабет. — Запечатано е и е адресирано до теб... обаче... ако не възразяваш, бих искала да помисля за това... и може би да поговоря още веднъж с отец Ханингс.

— Мисля, че това е между мен и теб — заявих твърдо.

— Но мама е разговаряла с него... и сега аз съм по средата.

— Какво ти каза последно за писмото Етел?

— Сам знаеш... да ти го дам след смъртта ѝ. Но... ами ако наистина е нещо скандално? Или... кой знае какво. — Тя ме погледна. — Ами ако е свързано със Сюън?

Вече бях мислил за това, както очевидно и Елизабет. Двете бяха приятелки, ала някъде дълбоко в иначе красивия ум на Елизабет се

таеше коварната мисъл, че ако Сюзън я няма, Джон ще е свободен. Егоистично, знам. Но вярно. Във всеки случай, съмнявах се, че Етел, даже да ѝ е бил известен някакъв скандален факт за Сюзън, ще ми пише писмо за него. Тя всъщност беше искала двамата да се сдобрим. И даже писмото наистина да се отнасяше за Сюзън, не се сещах за много неща, които можеха да променят мнението ми за нея или чувствата ми. Е, добре де, сещах се за някои неща.

— Това е нещо, което майка ти е искала да науча — продължих да убеждавам Елизабет. — Но разбирам стремежа ти да запазиш доброто ѝ име и светлата ѝ памет. Затова ти предлагам да прочетем писмото заедно, още сега. И ако е нещо скандално, ти ще задържиш писмото и ще го унищожиш.

Тя поклати глава.

— Не мога да го направя сега.

— Добре. Когато си готова.

Елизабет кимна.

— Може би в понеделник. Когато всичко това остане зад мен. Ще ти се обадя.

— Благодаря. — Усмигнах се. — Може би майка ти просто ми казва какъв съм идиот.

— Мама наистина те харесваше. Но не ѝ харесваше това, че аз те харесвам — призна Елизабет. — Тя харесваше Том. И Сюзън.

— И аз харесвам Том и Сюзън. Само че сега Том харесва Лорънс.

Тя пак се усмихна.

— Всичко е въпрос на подходящ момент.

— Така си е. — Разперих ръце и се прегърнахме.

— Ще поговорим в понеделник — каза Елизабет.

— Добре.

Върнахме се на верандата. Сюзън приказваше с Мич и другите гости от групичката на Елизабет.

— Ей, да грабваме лопатите и да вървим да изкопаем парите! — предложи ни Мич.

Задник.

Елизабет не му обърна внимание — аз не го бях одобрил и с него беше свършено — и каза на Сюзън:

— Извинявай, Джон трябваше да ми покаже къде да подпиша едни документи.

Моята бъдеща благоверна ѝ се усмихна.

— Накарай го да си заслужи мармалада от киселици.

Побъбрихме малко и аз обявих:

— За съжаление трябва да си вървим.

Благодарихме на Елизабет за гостоприемството и ѝ казахме да ни се обади, ако има нужда от нещо. Взахме си довиждане с всички и казах на Мич:

— Не носи тия сандалки, ако ще ходиш да копаеш имането.

Той не отговори.

Със Сюзън заобиколихме къщата, за да избегнем хората вътре.

— Държа се почти грубо с Мич — каза тя.

— Той не ми харесва.

— Ти изобщо не го познаваш.

— Няма какво да го опознавам.

— Струва ми се, че с Елизабет са...

— Вече не са.

— Какво искаш да кажеш?

— Дадох му незадоволителна оценка.

Тя се замисли.

— И си го казал на Елизабет?!

— Да.

Сюзън помълча, после попита:

— И откога си неин наставник и довереник?

Опа! Не следях мисловните ѝ процеси.

— Тя *сама* ме попита какво ми е мнението за него, така че ѝ казах.

— Не бива да отговаряш толкова откровено. И не се меси в любовните връзки на хората.

— Добре. — Прибавих: — Прекрасно е, че пак съм тук.

Сюзън не ми обърна внимание и известно време вървахме в мълчание. Явно още изпитваше мъничко ревност. Добре. За да сменя темата, я попитах:

— Не искаш ли да чуеш за писмото?

— Искам.

Обясних ѝ какво сме се уговорили с Елизабет и заключих:

— Просто не виждам какво може да има в това писмо, че да е важно за мен, тъй че не бива да се безпокоим за него. — Продължих:

— Етел е — беше де — възрастна жена и имаше някои от типичните мании на своето поколение, както и много старомодни представи за важните неща.

— Отец Ханингс също беше загрижен... или уплашен — отбеляза Сюзън.

— Като става дума за мании, нали ти казах — заклех му се, че с теб спим отделно!

— Не бива да лъжеш свещеник, Джон!

— Само пазех твоята чест.

— Остави това на мен. — Тя се замисли за миг. — Струва ми се, че съмненията на отец Ханингс за писмото са оправдани. Той иска да постъпи както трябва.

— Нека първо видим дали ще успея да прочета това писмо, което поначало е адресирано до мен — предложих. — Да видим и какво пише в него. Тогава ще ти кажа дали смятам, че отчето иска да постъпи както трябва.

Потеглихме обратно към Станхоуп Хол и когато стигнахме до Грейс Лейн, Сюзън се обади във вратарската къщичка да отворят портала, а после и на Софи, която ни успокои, че вкъщи все още нямаме лук.

Софи не ни очакваше за вечеря, но бързо приготви блюдо с бобени кълнове и тофу. Трудно се избира вино за такова нещо.

Със Сюзън спокойно вечеряхме на свещи на верандата. Небето се беше прояснило и звездите сияеха, от Залива подухваше приятно.

— Това едновременно беше една от най-хубавите и една от най-ужасните седмици през живота ми — каза Сюзън.

— Отсега нататък ще става само по-хубаво — уверих я.

— И аз така смятам.

Е, аз пък не бях на това мнение. Ама какво друго можех да кажа?

— Едуард и Каролин ще ми липсват, когато си заминат — продължи Сюзън.

— А на мен ще ми липсват вашите.

— На мен няма. — Тя мина на по-приятна тема. — Каква закуска за Деня на бащата искаш?

— Мислех си за бобените кълнове, които останат от вечерята, но ще се задоволя и с пържени яйца с наденички. И препечени филийки с масло, пържени картофи по селски, кафе и портокалов сок. Въпросният да е с водка.

— И сигурно ще искаш да ти бъде сервирана в леглото, нали?

— Естествено.

— Едуард и Каролин се извиниха, че няма да са си вкъщи за закуска.

— Няма проблем.

— Ще дойдат навреме за вечерята обаче.

— Добре.

— Трябва да си поговорим с тях за дядо им и баба им.

Не отговорих.

— Джон?

Налях си още една чаша вино.

— Нямам намерение да се занимавам с това. Ако смяташ, че пак се налага да им бъде напомнено за финансовите неща от живота, ти го направи. Аз вече облизах задниците на Уилям и Шарлот. Свършил съм си работата.

— Усещам, че си ядосан и разстроен...

— Ни най-малко. Направих каквото трябваше — и приключих. На утрешната вечеря ще се държа повече от сърдечно и утре вечер или в понеделник сутрин ще разговарям насаме с баща ти — за теб. Но само защото го иска *той*. Макар че, уверявам те, нищо няма да промени отношението му към тоя брак, а и аз изобщо няма да се опитвам. Тъй че ти, Сюзън, трябва да приемеш някои факти и да вземеш някои решения.

— Вече съм го направила.

— Ти така си мислиш. Виж, дойдох тук без нищо и съм готов да си ида така.

— Никъде няма да ходиш без мен. Стига вече.

— Няма да искам от теб да спазиш думата си.

Тя ме хвана за ръката.

— Погледни ме.

Погледнах я на светлината на свещите. Бризът леко развяваше косите ѝ. Никога не беше изглеждала по-красива.

— Разбирам какво искаш да кажеш и защо го казваш — бавно и решително заяви Сюзън. — Но можеш да го забравиш. Този път няма да се измъкнеш толкова лесно. Дори да си мислиш, че го правиш заради мен и децата.

Взрях се в очите ѝ и видях, че са пълни със сълзи.

— Обичам те.

— И аз те обичам. Омръзна ми да ме управляват с парите си. Тъй че, ако изгубя парите, ще изгубя и тях и ще съм свободна.

— Разбирам. Ами децата?

— Той няма да го направи — майка ми няма да му позволи.

А на бас!

— Добре. Значи, въпросът е решен. — И добавих: — За малко да не дойда за погребението.

— Бях сигурна, че ще дойдеш, дори самият ти да не си бил. — Сюзън посочи небето. — Сочат го звездите ни, Джон. Така е предопределено.

Колкото и да е странно, и аз се чувствах по същия начин — като всички влюбени. Въпросът обаче беше какво ни готвят звездите сега!

Сюзън ми поднесе закуска в леглото, макар да реших, че я е приготвила Софи — което всъщност си беше за предпочитане.

Навън започваше прекрасен юнски ден и слънчевите лъчи се отразяваха в цвъртящата мазнина в чинията ми. Направо не знаех откъде да започна.

Сюзън седеше по турски до мен и пиеше кафе, само по нощничка.

— Искаш ли наденичка? — предложих й.

— Не, благодаря.

Нахвърлих се на наденичките и яйцата.

— Днес е твоят ден — каза ми тя. — Какво искаш да правиш?

Да застрелям баща ти.

— Денят е страхотен. Хайде да идем на плаж.

— Мислех да идем на пазар.

— Хм... Нали вече ходихме...

До нея лежеше найлонов плик от магазин и Сюзън ми го връчи.

— Това ти е подаръкът за Деня на бащата и трябва да ти купим нещо в тон. От мен, Каролин и Едуард е. С Каролин ти го купихме, когато бяхме в града.

— Чудесно. Нямаше нужда.

— Отвори го.

Бръкнах в плика. Очаквах ужасна вратовръзка за двеста долара, която да плаче за нов костюм. Обаче на пипане не беше като кутия за вратовръзка. Беше като бельо или нова йейлска тениска. Когато извадих подаръка обаче, видях, че е бяла моряшка шапка с лъскава черна козирка и златен ширит над нея. Зяпнах я. За последен път бях носил такава като член на Регатната комисия в „Сиуанака“ — преди цяла вечност.

— Честит Ден на бащата — каза Сюзън.

Погледнах я — все още не бях сигурен как да го разбирам.

— Сложи си я.

Сложих си я. Тъкмо по мярка ми беше.

— Много сте... мили. — Трябваше ли да погледна през прозореца за яхтата?

— Обиколих няколко магазина и избрах пет яхти, които можем да разгледаме днес — довърши мисълта ми Сюзън.

Наистина не знаех какво да кажа.

— Това наистина е... прекалено.

— Ни най-малко.

Обърнах се към нея, като успях да не катурна подноса със закуската, и я целунах.

— Благодаря ти, но...

— Никакво „но“. Пак ще плаваме.

Кимнах.

— При едно условие.

— Никога сам.

— Съгласен.

— Значи се разбрахме.

Известно време поседяхме хванати за ръце — яйцата ми започваха да изстиват — и накрая попитах:

— Можем ли да си го позволим?

— Всички ще се включим. Едуард и Каролин много искат да направят този жест за теб.

Това не отговаряше на въпроса, обаче бях трогнат от самата мисъл.

Сюзън извади няколко откъснати от списание страници и ми ги подаде. Прегледах оградените с химикалка реклами и видях, че сме в нужния клас — от дванайсет до петнайсет метра — една „Олдън“, две „Хинкли“, една С & С и една четиринайсетметрова „Морган“. Цените, забелязах, бяха малко по-високи от главната мачта, но както се казва, ако се налага да питаеш колко струва яхтата, значи не можеш да си я позволиш. Все пак смотолевих:

— Това са много пари.

— Помисли за приятните часове, които ще прекараме всички на нея.

— Права си. — Спомних си всички прекрасни моменти, които бяхме изживели четиримата покрай Източното крайбрежие. После си помислих за околосветското ми плаване, което беше нещо съвсем

друго. — Трябва да накараме децата да отделят време това лято и да поплават с нас.

— Вече обещаха. Две седмици през август.

— Чудесно. — И после през главата ми мина всичко, което можеше и щеше да се случи до август — Станхоупови, ние със Сюзън и Антъни Белароса. Е, винаги гледам прекалено песимистично на нещата. Или реалистично. Но не исках да развалям момента. — Идеята наистина е страхотна. Как ти хрумна?

— Нищо особено. С Каролин и Едуард седнахме да обсъдим подаръка ти за Деня на бащата и всички написахме предложенията си на листчета. И накрая се оказа, че сме написали едно и също. Яхта.

Предполагам, че така е било по-бързо, отколкото да правят пантомима.

— Те са чудесни деца.

— Бяха много щастливи, че могат да го направят за баща си.

Започвах да се разчувствам, затуй се пошегувах:

— Къде ми е вратовръзката?

— О, тук не изглеждаше толкова хубава, колкото в магазина. Ще я върна.

Чудя се защо на жените всичко в магазина им изглежда различно. Дали е от осветлението? Е, наистина трябваше да е било ужасно.

— Предпочитам яхтата. Дай връзката на баща си.

— Чудесна идея. Щом децата пристигнат, всички заедно ще идем да разгледаме яхтите. — И прибави: — Те много искат да се включат.

Да де, нали щяха да я плащат. Всъщност парите бяха на Уилям, което правеше подаръка наистина изключителен. Нямах търпение да съобщя на Уили Скръндзата, че е допринесъл за двестата хиляди долара, колкото щеше да струва моят подарък за Деня на бащата — поне с първоначалната вноска. Останалото трябваше да платим ние, а не бях сигурен дали от следващия ден всички ще продължат да получават издръжките си. Подаръкът беше много подходящ и трогателен, но въпреки това знаех, че си е чиста глупост. И все пак — важен е жестът.

— Довърши си закуската и ще ти направя още един подарък — многозначително каза Сюзън.

По дяволите закуската. Е... може би още една наденичка...

Тя скочи от леглото.

— Трябва да си останеш с шапката. — И обясни: — Ти си моряк, изхвърлен на брега от буря, а аз съм самотната жена на мореплавател, когото не съм виждала от години. Излекувала съм те и току-що съм влязла да взема подноса със закуската ти.

— Добре. — Не го отнасяй много надалече.

Тя застана до леглото в стойка мирно и попита:

— Нещо друго ще обичате ли, сър?

— Ами...

— О, сър, подносът ви се надига сам...

Усмигнах се.

— Ами...

— Дайте да го взема, сър, преди да се е прекатурил.

Взе го, остави го на скрина и се върна при мен.

— С ваше разрешение, сър, ще намажа с мехлем наранените ви слабини.

Килнах си шапката.

— Имате разрешението ми.

И тъй, не успях да закуся обилно, обаче никога не се затруднявам особено с избора между секс и храна.

Каролин и Едуард дойдоха с влака в 09:28 и Сюзън ги взе от гарата.

Децата ме целунаха и прегърнаха за Деня на бащата и ми подариха мила картичка със снимка на яхта. Благодарих им за истинската яхта и двамата засияха от искрената радост на щедростта.

— Добре дошъл у дома, тате — каза Едуард.

— Ти пък си *нашият* подарък за Деня на бащата — присъедини се Каролин.

Сюзън се разплака, Софи също и даже Каролин, която обикновено е корава като камък, си избърса очите. Ние с Едуард, като истински мъже, само се прокашляхме.

Не споделих с децата опасението си, че източникът на средствата, с които щяха да изплащат подаръка, може скоро да пресъхне. Реалистично погледнато, щяхме да получим отговор още преди някой да е написал чек, така че не се безпокоях особено. В най-лошия случай те щяха да се разочароват, че няма да могат да изплатят

подаръка. И щяха да знаят кого да обвиняват. По тоя въпрос: реших да не им напомням да се държат мило с дядо и баба, но предложих:

— Хайде през август да отидем с яхтата до Хилтън Хед.

— Хайде днес да не споменаваме за това на нашите — отвърна Сюзън.

— Добре. Ще ги изненадаме през август. — Тя не ме подкрепи. С други думи, парите на Станхоупови продължаваха да обагрят всичко, което правим и казваме. Е, надявах се това скоро да свърши.

Тъй или иначе, натоварихме се на лексуса и отидохме да видим яхтите.

Първите две, четиринайсетметровата „Олдън“ и тринайсетметровата „Хинкли“, бяха в общественото пристанище и ги разгледахме от кея.

Следващата, стара дванайсетметрова „Хинкли“, беше закотвена край частен дом в залива Манасет и след като се обадохме предварително, собственикът ни я показва. Четвъртата, четиринайсетметрова „Морган“ 454, се намираше в „Сиуанака“ и един катер от клуба ни закара до нея, но не се качихме на борда. Там трябваше да е и петата, тринайсетметрова С & С, обаче водачът на катера ни информира, че собствениците били излезли в морето с нея. Обаче била много красива.

Върнахме се в клуба. На моравата правеха барбекю за Деня на бащата и когато децата не можеха да ни чуят, предложих на Сюзън:

— Защо не доведем вашите тук, вместо да ги каним на вечеря въкъщи? После с баща ти може да се разходим с оная „Морган“ и ще видим как ще тръгне.

— Нали нямаше да му го споменаваме? — напомни ми тя.

— Мисля, че двамата с него може да проведем изключително ползотворен мъжки разговор наред Залива.

Сюзън сигурно не ме разбра, защото ме укори:

— Джон, не е хубаво да заплашваш, че ще удавиш баща ми в Деня на бащата.

— Какви ги говориш?! — Зачудих се дали дъртият Уилям все още плува добре.

После четиримата седнахме на задната веранда и си поръчахме Блъди Мери.

— Е, хареса ли ти някоя? — попита Сюзън.

— Всичките са чудесни. Трябва да се уговорим със собствениците да излезем в морето с тях и да видим как плават. Искам да видя и оная С & С, дето я нямаше.

— На мен ми хареса морганът — каза Едуард. — Напомня ми за старата ни яхта.

— Да, достатъчно е голяма и мама и татко ще могат да отидат до Европа с нея — съгласи се Каролин.

И тъй, Сатърови седяхме на верандата, пиехме Блъди Мери, любувахме се на слънчевите отблясъци по вълните и на закотвените яхти и обсъждахме коя яхта най-много ни харесва. На човек не му трябва много — сигурно същото са си мислили пътниците на „Титаник“, преди да се блъснат в айсберга.

Преди да се приберем, за да се подготвим за Станхоупови и майка ми, минахме през гробището на Лоукаст Вели.

Сюзън, Едуард и Каролин бяха присъствали на погребението на баща ми, но оттогава може би не бяха идвали тук, така че се отбих в канцеларията да попитам къде се намира гробът на Джоузеф Сатър, докато Сюзън купуваше цветя от някакъв цветар, отворил сергия до входа.

Тръгнахме по лъкатушна алея под шпалир от дървета. Надгробните камъни тук бяха не по-високи от трийсетина сантиметра и не се виждаха от буйната растителност, което пораждаше илюзията за природен резерват или ботаническа градина.

Гробището Станхоуп в далечината беше отделено с жив плет и ограда от ковано желязо. Надгробните плочи и гробниците там бяха по-внушителни, естествено — освен ако не си бил прислужник, — и нямаше съмнение, че крачиш сред мъртъвци. Тук човек усещаше, че се връща към природата. Ето къде исках да бъда — поне на петстотин метра от най-близкия Станхоуп. Навярно щях да успея да убедя Сюзън да нарушим семейната традиция — пък и бездруго можеха да ни закопаят в общинското гробище.

В тоя слънчев Ден на бащата на гробището имаше доста хора и върху много гробове забелязах букети цветя, както и американски флагчета, забити в пръстта до надгробните камъни на ветераните.

— Идната седмица трябва да донесем флагче за гроба на баща ти — каза Сюзън.

Надявах се идната седмица да не идваме, поне за да не останем тук завинаги. Но за всеки случай може би трябваше да се отбия в канцеларията и да уредя въпроса с парцелите.

Намерихме гроба на Джоузеф Уитман Сатър. Подобно на повечето други, той беше с малка плоча от бял гранит, висока трийсетина сантиметра, и ако не се броеше гравираният надпис, приличаше повече на пейчица, отколкото на надгробен камък.

Освен името и датите на раждане и смърт на плочата пишеше:

„Съпруг и баща — ти винаги ще живееш в сърцата ни“.

Вдясно от гроба на Джоузеф имаше свободен парцел, несъмнено запазен за Хариет.

Върху надгробния камък на баща ми вече имаше букет. Предположих, че е от майка ми, въпреки омразата ѝ към откъснатите цветя — макар че всъщност можеше да е от някое тайно гадже. Щеше да е много мило. Трябваше да питам Хариет дали е идвала днес.

Докато гледах бащиния си гроб, изпитвах смесени чувства. Баща ми беше благ — прекалено благ — и любящ съпруг, почти под чехъл, и свестен, макар и малко хладен. В това отношение беше продукт на своето поколение и класа, тъй че не го обвинявах, въпреки че би ми се искало да е по-нежен поне с Емили. Що се отнася до мен, бяхме работили заедно, баща и син — и не беше лесно нито за единия, нито за другия. Щях да напусна „Перкинс, Перкинс, Сатър и Рейнолдс“, обаче той всъщност искаше да остана и да запазя фамилното ни име в тая стара солидна кантора. Ако това е трябвало да бъде неговото безсмъртие, сигурен съм, че е бил разочарован, когато другите партньори ме принудиха да напусна. Дотогава баща ми вече почти се беше оттеглил, ала след като се магнах, се върна и една вечер починал в кабинета си.

Тъй или иначе, бях приключил кратката си кариера на адвокат по наказателни дела, освен ако не се обадох на Кармине Кануто или Джак Уейнстейн. Нещо повече, беше приключил и целият живот на Джоузеф

Сатър. Общо взето, добре изживян живот, отчасти защото с майка ми бяха имали успешен брак, колкото и да е странно. Не би трябвало изобщо да имат деца, само че бяха правили секс преди противозачатъчните хапчета, а когато изпиеш малко повече коктейли, се случват разни неща. Сигурно половината ми поколение е родено така.

Веднъж, когато беше необичайно философски настроен, Джоузеф сподели с мен: „Във Франция можеха да ме убият поне десет пъти — затова всеки нов ден е подарък за мен“. Наистина. Чувствах се по същия начин след три години в морето.

Сюзън ме прегърна. Едуард и Каролин стояха до нас, безмълвно вторачени в гроба на дядо си.

Оставих букета до другия букет и казах на баща ми:
— Върнах се, татко.

Първа пристигна майка ми и видях, че искрено се обича с внуците си. Жалко, че стоте милиона не бяха нейни.

Седнахме на верандата с кана сангрия, най-близката до Третия свят напитка, която успях да измисля за Хариет.

— За всяка бутилка вино, която изпиваме, някой производител на ориз в Бангладеш получава скок със сода — казах ѝ.

Когато става въпрос за екологично чиста храна, Сюзън и майка ми са на едно мнение, затуй замезвахме с прилепски говна или нещо подобно и си приказвахме.

Всъщност Хариет започваше да ми харесва, което не беше трудно, стига да изтриех от паметта си всичко от раждането ми до преди десет минути. Не, сериозно, ако не друго, тя поне беше човек с призвание — вълнуваше се от безсмислени каузи или пък от достойни каузи, но по абсурден начин, и все пак имаше за какво да живее.

По тоя въпрос, зачудих се за какво е разговаряла с отец Ханингс. И кой всъщност се е обърнал към другия. Също като Етел, Хариет, изглежда, повече се вълнуваше за онеправданите по света, които никога не беше виждала, за животните и дърветата, които никога не я бяха прегръщали, отколкото за хората около себе си, например за родните си син и дъщеря. Но като че ли започваше да се появява една нова Хариет, която се вълнуваше за внуците си и обсъждаше със свещеника си отчуждаването си от сина си. Какво ли замисляше? Е, може би със смъртта на Етел се беше докоснала до собствената си тленност и осъзнаваше, че пътят към рая започва у дома.

Хариет разпитваше Каролин и Едуард за работата им и изглежда, проявяваше искрен интерес, макар че с Каролин имаше известни проблеми с наказателното право. И по въпроса за престъпниците — зачудих се дали Антъни Белароса е напуснал скривалището си, за да прекара Деня на бащата със семейството си. Най-вероятно не, но ако го беше направил, щях да узная, защото по мое предложение ФБР и Нюйоркското полицейско управление наблюдаваха гробището „Санта

Лучия“ в Бруклин, където почиваха тленните останки на Франк Белароса.

Анна щеше да отиде на гробището и ако се вярваше на думите ѝ, с нея щяха да са другите двама синове на Франк, Франки и Томи, а може би и Меган с децата си. Въпреки че тя не познаваше свекър си, едно от условията да се ожениш за италианец е да ходиш на гробовете на всичките му роднини, починали през последните сто години.

Според Манкузо бруклинският дом на Анна и Алхамбра Истейтс се наблюдаваха денонощно. Аз лично не смятах, че Антъни ще изпълзи от дупката си, особено днес, когато знаеше, че ФБР следи и неговото жилище, и дома на майка му. Обаче имаше вероятност да отиде на бащиния си гроб. И ако на чичо Сал случайно му хрумнеше същото, Белароса младши можеше да се окаже мъртъв на гробището, преди да са успели да го арестуват.

Тъй или иначе, Хариет и Каролин изчерпаха темата за бакалавърската степен по хуманитарни науки за серийни убийци и майка ми ме попита:

— Защо на портала има въоръжена охрана?

— Господин Насим смята, че аятоласите го преследват — поясних и заключих: — За това е виновно нашето правителство.

Хариет знае кога я предизвиквам и никога не се хваща на въдицата. Според Сюзън обаче тя нямала представа, че Антъни Белароса живее наблизо — ако имаше, щеше да настоя да споделим този обезпокоителен факт с децата си. Когато бяхме малки, майка ми ни говореше с Емили едни неща... например: „Баща ви има болно сърце и може да умре всеки момент. Трябва да сте готови за това“. Струва ми се, че се е водила по някаква много странна книга за отглеждане на деца.

Във всеки случай Едуард, Каролин и всички останали просто приемаха, че въоръжената охрана е поставена от Насим по официално заявените от него причини, и засега никой не се беше сетил, че може да има и друго обяснение.

Все пак благоразумно насочих разговора към поклонението и погребението на Етел, което ме накара да кажа на Хариет:

— Днес четиримата отидохме на гроба на татко.

Майка ми ме погледна, ала не отговори. Е, това още ѝ беше болна тема. Бях пропуснал погребението и причината — бях на

околосветско плаване и не знаех, че баща ми е починал — не й се струваше уважителна. От нейна гледна точка това беше просто поредното доказателство, че синът й никога не пропуска възможност да наскърби майка си и да й причини болка.

— Ти ходи ли днес там? — Кажи „не“. Моля те, кажи „не“.

— Оставих букет на надгробния камък. Не го ли видяхте?

— Видяхме го. Но знам какво ти е отношението към откъснатите цветя. — Е, аз пък си мислех, че татко е имал гадже. — Така че не бях сигурен, че са от теб.

— Кой друг може да остави цветя на гроба му?

Може би Лола, рецепционистката с големия балкон, или Джакки, сексапилната офис мениджърка.

— Не знам — отвърнах. — Просто отбелязах, че не одобряваш късането на цветя.

— Не продавах други.

— Ясно. Както и да е, мястото е много красиво и съжалявам, че не се уговорихме да идем заедно.

— Е, радвам се, че си отишъл.

С други думи, изненадана съм, че си си направил труда. Някои хора са лъчезарни и излъчват топлина, докато Хариет те кара да изпитваш угризения. Споменах ли, че започвах да харесвам майка си?

По въпроса за гробищата и погребенията: Каролин каза, че гледала няколко минути от погребението на Готи по телевизора в бара, в който снощи се срещнала с приятелите си.

— Разбирам да идат роднините, приятелите и така наречените му делови партньори, обаче всички онези хора на улицата... махаха с ръце, викаха и се кръстеха... беше... потискащо. И после интервюираха някои от тях и те твърдяха, че Готи бил герой, че мислел за тях и се грижел за обществото — все едно е Робин Худ. Какво им става на тези хора? — реторично попита тя.

Хариет обаче знаеше отговора.

— Хората са се отчуждили от традиционните форми на държавна власт и търсят герои, които... — И тъй нататък.

Като новопокръстена пазителка на реда и закона, Каролин не се върза на обяснението на баба си защо онеправданите граждани на Куинс, щата Ню Йорк, са изпратили Джон Готи като герой.

Тъй или иначе, тая тема смущаващо се доближаваше до въпроса за живота, смъртта и погребението на Франк Белароса. Боях се, че Хариет ще изтърси нещо от рода на „Джон, ти нали беше на погребението на Франк Белароса, след като Сюзън го уби? На обикновените хора им се струваше, че са изгубили своя герой, не смяташ ли?“ Щях да препратя въпроса към Сюзън. Опа. Пляс.

— Някой гледа ли вчера Янките срещу Метс? — попитах.

Но преди да успеем да обсъдим мача, точно в четири нула-нула пристигнаха Уилям и Шарлот и вдигнаха градуса на купона. Шарлот се втурна към Едуард и Каролин и ги обсипа с целувки. А Уилям Лудия викна на Каролин:

— Всеки път, като те видя, още повече си се разхубавила, госпожице! — После закачливо нанесе няколко боксови удара на Едуард, а мене ме плесна по задника и възкликна: — Ей, здравеняко! Я отвори по една биричка!

Е, не точно. Но все пак с фалшива усмивка прие пожеланията на всички за Деня на бащата и даже измърмори на мен: „Честит Ден на бащата“.

С Шарлот пропуснаха сангрията и отказаха предложеното от мен мартини, обаче приеа по чаша бяло вино, което беше за тях като чешмяна вода. Настанихме се на масата и поведохме общ разговор, който се състоеше главно от разказа на Шарлот какво са правили с мъжа и през последните няколко дни. Бях изненадан, че изобщо си спомня, пък и никого не го беше еня. Уилям си мълчеше — сигурен съм, че си мислеше за нашите минали и бъдещи преговори.

Всъщност се радвах, че Хариет е с нас, защото това принуждаваше Станхоупови да се държат като нормални хора.

Внимателно наблюдавах Уилям за някакви признаци, че кихавицата му се е превърнала в кашлица. Човек трябва да внимава на тая възраст. Обаче ми се стори добре — може би малко блед. Онова петно на челото му от старост ли беше, или си беше меланома?

Мислех си и за вчерашната среща на Уилям и Шарлот с отец Ханингс. Надявах се, че добрият пастор им е казал да си гледат работата и да проявят щедрост със сватбения си подарък, да платят сватбата, да увеличат издръжката на Сюзън и да се заемат с парашутизъм.

Само че имаше вероятност Уилям успешно да е привлякъл свещеника в коалицията срещу Джон и да го е убедил, че трябва да се намеси и да убеди Сюзън да не се омъжва за човек, който може би е зестрогонеец и със сигурност е, психически неуравновесен, пък е и всезнайко. С Ханингс никога не си бяхме допадали, естествено, и онай вечер не бях отбелязал червени точки, тъй че за него това щеше да е приятно задължение. Отмъщението на отец Ханингс. Е, каквото посееш, това и ще пожънеш. Може би трябваше да се науча да се държа по-любезно с хората, които са способни да ме прецакат. А може би не трябваше.

Сюзън беше инструктирала Софи да обяви вечерята не по-късно от 16:45 — още колко можехме да търпим всичко това? — и в уреченото време момичето се появи на верандата.

— Вечерята е сервирана.

Влязохме в трапезарията и Сюзън ни настани — двамата татковци на почетните места в срещуположните краища на масата, тъй че трябваше да се гледаме един друг. Майка ми седна от лявата ми страна, а Шарлот — отдясно на Уилям. Бяхме се уговорили да разположим децата стратегически отляво на дядо, срещу баба Шарлот. Сюзън седна от дясната ми страна и аз обявих:

— Първото блюдо е прочутата полска салата „Попечителски фонд“. — Не казах нищо подобно, естествено. Обаче разполагах с репертоар от жаргонни думи за пари, които можех да използвам по време на вечерята, за да разкикотвам децата, например „сухо“, „гущерчета“ и „течни авоари“. Е, за последното не съм сигурен.

Сюзън вдигна тост за най-великите бащи на света. Уилям, който знае защо, си помисли, че се отнася и за него, и й благодари.

— И за Джоузеф — прибави моята бивша и бъдеща съпруга.

Кое то накара майка ми да се просълзи. И това жената, успяла да задуши в зародиш целия бащински инстинкт, който евентуално е притежавал Джоузеф Сатър! Но както казах, тя се превръщаше в добрата баба и се надявах тая бабинска любов да намери отражение в завещанието ѝ. На китовете не им трябва пари.

— Съжалявам, че Питър не успя да дойде — използвах възможността да вметна. И попитах Станхоупови: — Къде работи сега всъщност?

— В Маями е и оттам управлява по-голямата част от семейния бизнес — осведоми ме Уилям.

Не ми се щеше аз да съм оня, който ще отбележи, че няма семеен бизнес, а само стари пари, които са под грижите на професионалисти, обаче исках част от тия пари да попаднат у жена ми и децата ми, затова устоях на изкушението да отвърна: „Питър през цялото време се шляе по плажа и не може да развали банкнота от един долар, без да се консултира с финансист“. Вместо това казах:

— Моля, предайте му много поздрави. — И че ще се срещнем в съда.

По въпроса за богатството на Станхоупови, ако Уилям беше спечелил парите си с работа, нямаше толкова да ме е яд — хората могат да правят каквото искат със спечелените си пари. Само че това бяха *наследени* пари, получени единствено по генетични причини, а не чрез труд, ум или даже късмет. Затова смятах, че тоя безполезен кретен трябва да ги предаде на потомството си, дори на Питър Негодния, точно както са ги предали на него. Тия пари не биваше да се използват като оръжие или като примамка за кучето на Павлов.

Тъй или иначе, вечерята вървеше добре и както казах, в присъствието на Хариет Станхоупови не можеха да се държат като абсолютни задници. Например изобщо не отваряха въпрос за покойния съпруг на Сюзън, който по едно време беше станал втори баща на децата ми. Ако бяха споменали името му пред тях, сигурен съм, щях да отговоря доста рязко, нещо от рода на „Едуард и Каролин го смятаха за дърт пръдльо, точно като вас двамата“, с което вечерята щеше да приключи.

Вятърничавата Шарлот обаче заяви:

— Нямаме търпение да се приберем вкъщи.

Всички се почувствахме еднакво, но аз отвърнах:

— Много искам да видя дома ви в Хилтън Хед.

И те... не казаха нищо. Обаче Уилям ме стрелна с поглед от отсрещния край на масата и от ноздрите му блъвна дим.

Сюзън спасяваше разговора винаги, когато имаше опасност да затихне, ала ме дразнеше, като ръчкаше децата да разкажат на дядо си и бабите си еди-какво си. Тъй де, беше малко изкуствено, въпреки че, за да съм обективен, дядо и баба Станхоуп не разпитваха много внуците си и останах с отчетливото впечатление, че са включили

Едуард и Каролин на изчакване, докато не се реши въпросът с мама и татко.

Сюзън ме беше помолила да се държа сърдечно и да не се цупя. Аз направих нещо повече. Много ме бива в жизнерадостния драматизъм (граничещ с пародия), така че дадох размах на въображението си. Например казах на Уилям:

— Денят на бащата няма да е напълно щастлив за мен, ако с Шарлот не ми позволите да ви направя мартини. — А по някое време се обърнах към него с „татко“, от което той потръпна. Най-много ме радваше обаче това, че бодрото ми дърдорене ги кара все повече да се затварят в себе си.

Хариет, струва ми се, все пак забеляза, че Станхоупови не харесват сина ѝ. И тя не го харесваше, ама виждах, че не ѝ харесва, че те не го харесват. Все пак аз бях *неин* син, макар и идиот, а не техен. Такава си е майка ми!

Чудех се дали да не стана инициатор на хорово изпълнение на „О, татко“, обаче можехме да го направим по-късно в дневната, където имаше пиано — Сюзън и Шарлот щяха да свирят на четири ръце, а останалите щяхме да стоим наоколо прегърнати и да пеем.

Е, вечерята свърши в 18:30, както бе планирала Сюзън, и сигурен съм, на никого не му се струваше, че времето е отлетяло като миг.

Ала оставаше празничната торта, така че се преместихме в дневната и седнахме край масичката. Софи докара количката и поднесе кафе, чай и алкохолни напитки, както и саморъчно направената от нея голяма торта.

Сюзън извади отнякъде найлонова торбичка с дизайнерско лого и я поднесе на баща си.

— Честит Ден на бащата, татко.

Уилям се усмихна, доволен да получи част от издръжката си обратно. Извади картичката, разтвори я и прочете написаното, без да го сподели с останалите, без дори да каже, че е от всички нас. Абсолютна свиня!

После бръкна повторно вътре за кутията и даже успя да я отвори. В ръцете му се озова една от най-отвратителните вратовръзки, които съм виждал — електриково розова! И си менеше цвета като хамелеон в движение.

На Уилям обаче явно му хареса, защото каза:

— Благодаря, Сюзън.

— Тя е от всички нас, татко — осведоми го дъщеря му.

Искаше ми се да му се похваля, че съм получил яхта, обаче реших да проявя учтивост и казах:

— Ще ми се да я бяха подарили на мен, Уилям.

Което накара Хариет да се поинтересува:

— А ти какъв подарък получи от децата, Джон?

Вече бях готов с отговора.

— Два самолетни билета за Хилтън Хед. — Усмихнах се на Станхоупови, които за пореден път потрепериха. Психическо разстройство?

Е, празникът на това разпадащо се семейство отиваше към своя край, освен ако не помолех Сюзън и Шарлот да посвирят на пиано. Каролин каза, че иска да хване влака в 20:25 — трябвало да се подготвя за пресконференция рано на другата сутрин. Хариет предложи да я закара на гарата, но дъщеря ми беше травмизирана от последното си пътуване с баба си и отговори, че щял да я изпрати брат й. Самият Едуард после щял да гостува на свой приятел и рано сутринта заминавал за летището, тъй че сега трябвало да се сбогува с дядо си и бабите си.

Всички излязохме на двора и се разпрегърцахме и разцелувахме, докато си пожелавахме един на друг приятно пътуване. Ето къде най-много изпъкват Станхоупови и Сатърови — в сбогуването.

— Ние като че ли се събираме само на сватби и погребения — отбеляза Хариет и закачливо прибави: — Надявам се, че следващият повод ще е сватбата на Джон и Сюзън.

Аз пък се надявах следващият повод да е погребението на Уилям, обаче им съобщих:

— Ще се оженим през лятото в „Сиуанака“.

Хариет, изглежда, искрено се зарадва. Усмихна се на сватовете си, които имаха такъв вид, все едно някой им е пръднал под носа, и ги попита:

— Това е прекрасно, нали?

От лепилото на ченетата им се чу прашене, честно. Милата дъртачка Хариет — винаги пуска нещо хапливо накрая — и за пръв път да не е насочено към мен.

Както и да е, прегърнах и целунах за последно Каролин и ѝ казах:

— Вече няма да ти се обаждам чак от Лондон.

— Обичам те, татко.

Уилям отново потръпна. Е, ако имаше сърце, щеше да разбере тоя тип семейна любов, да ме дръпне настрани, да ми каже: „Имате моята благословия, Джон“, и после да падне мъртъв на място.

Хариет потегли, без да сгази никого, последвана от Едуард и Каролин с лексуса.

Погледнах Уилям и реших, че моментът е настъпил.

— Ако не бързаш, може да изпием по чаша в кабинета ми.

Той погледна жена си, после кимна и каза:

— Добре.

Влязохме вътре и Сюзън каза, че с майка си щели да помогнат на Софи да разтреби, „докато вие мъжете разпускате“, което прозвуча много старомодно и мило. Иначе си бяха празни приказки — Шарлот не можеше да различи съдомиялна машина от прахосмукачка. Надявах се, че дъщеря ѝ ще използва възможността да я образова. Що се отнася до това, че с Уилям сме щели да разпуснем с по чаша, струваше ми се, че първо трябва да взема пушката.

Само че не я взех — заведох го в кабинета и затворих вратата.

64.

Предложих му картини и Уилям за миг се изкуши, но за съжаление отказа.

Седна на кушетката, а аз се настанях на фотьойла.

Нямах абсолютно никакво намерение да започвам дискусията, нито дори да повеждам общ разговор, затова си седях и го зяпах така, като че ли той е помолил да разговаря с мен.

Накрая Уилям стана малко нервен и попита:

— Не искаше ли да обсъдим нещо?

— Мислех, че ти искаш да обсъдим нещо.

— Хм... предполагам, че трябва да обсъдим онова, което... обсъждахме.

— Добре.

Той се прокашля.

— Първо, уверявам те, Джон, че ние, аз и Шарлот, не храним никаква лична неприязън към теб.

— Нали каза, че изобщо не ви било грижа за мен?

— Е... не е това въпросът. Въпросът е за Съюзън.

— Тя ме харесва.

— Само така си *мисли*. — И ми напомни: — Вече обсъждахме този въпрос. Всъщност няма значение дали двамата с теб се харесваме. Ние с Шарлот сме убедени, че бракът ще ви направи нещастни и накрая пак ще се разведете.

Не отговорих.

— И за да спестиш на всички терзанията в бъдеще, Джон, бих искал да оттеглиш предложението си за женитба.

— Това ми е ясно. — Напомних му: — Ти също така намекна, че смяташ намеренията ми за не съвсем почтени и че бъркам любовта си към Съюзън с желанието да се докопам до парите ѝ.

Уилям пак се прокашля.

— Струва ми се, казах, че може би е така, въпреки че не го съзнаваш.

— Е, аз обмислих нещата и стигнах до заключението, че я обичам заради самата нея. Обичам и децата си, семейството си. Не го ли забеляза тая вечер?

— Ами... да, всъщност. Но Едуард и Каролин са вече големи и не живеят тук. Сигурен съм, че можеш да поддържаш връзка с тях и без да се жениш повторно за майка им.

— Вече опитахме, Уилям, само че не е същото.

Той явно не знаеше с какво да продължи, така че премина по същество.

— Готов съм да ти предложа един милион долара, платими на десет равни ежегодни вноски, ако се откажеш от Сюзън и се върнеш в Лондон или се установиш в която и да е друга страна.

Няколко секунди се гледахме. Накрая наруших мълчанието.

— Ако единственото ти възражение срещу нашия брак са моите евентуални претенции към парите на Сюзън — издръжката ѝ, настоящите ѝ средства и бъдещото ѝ наследство — мисля, че проблемът може да се реши с брачен договор.

Уилям не отговори, затова продължих:

— Колко получих, когато се разведохме със Сюзън? Доколкото си спомням, не получих нищо. Можем да вземем стария договор и пак да го подпишем. Надявам се това да ти покаже, че намеренията ми всъщност са съвсем почтени.

Той разбра, че съм го примамил в капан, и си напъна ума да измисли как да се измъкне. Беше си абсолютен тъпанар, обаче когато ставаше дума за пари, всичките му мозъчни клетки влизаха в действие.

— Въпросът не е само в парите, Джон — накрая ме информира той. — Както казах, най-важно е щастието на Сюзън. Не искаме да видим дъщеря си обезумяла от скръб, каквато беше... хм, миналия път.

Интересно. Всъщност не знаех какво е изпитвала Сюзън, след като съм заминал. Представях си две възможности — първо, че е била тъжна, но се е съвзела и е продължила живота си, или второ, че е била съсипана, отчаяна, разкъсвана от угризения и е смятала, че с живота ѝ е свършено. Сигурен бях, че е било всичко това едновременно, и откакто се бяхме събрали отново, бях получил известна представа как е изживяла тия години. А сега Уилям, нейният любящ баща, не искал да я види пак наранена, моля ви се. Е, ако не беше такъв лицемерен манипулатор и интригант, може би щях да омекна и да изпитам

известно съчувствие към него. Обаче нямаше да му повярвам, че изпитва някаква бащинска обич, само защото твърди така. Ала той може би говореше и от името на Шарлот, а каквато си беше вятърничава, сигурно нещастieto на дъщеря ѝ много я бе натъжило.

— Това може и да те удиви, Уилям, но ние със Сюзън имахме прекрасно семейство и щяхме да продължим да живеем така, ако... — Не ми се щеше да отварям тая тема, но моментът беше настъпил. — Ако тя не беше станала любовница на Франк Белароса и после не го беше убила.

Той дълбоко си пое дъх и ме погледна.

— С Шарлот сме обсъждали... случилото се и можем само да си направим извода, че семейството ви не е било толкова прекрасно, колкото си си мислил. Ако беше, случилото се нямаше да се случи.

Естествено, и аз смятах така, но като поглеждах назад към брака ни, дори и в най-критична светлина, го намирах за много добър. Сюзън беше на същото мнение. Но и в рая се случват гадости. Деветдесетина процента от семейните хора, които познавам и които са имали любовници, общо взето са си щастливи и не се разделят. За съжаление, от време на време мъжът или жената се побъркват по любовниците си и си мислят, че това е любов. И тогава емоционалната и семейна катастрофа им е в кърпа вързана. Да не споменавам, че понякога биват застрелвани и хора.

Само че нямаше смисъл да обяснявам всичко това на Уилям, макар донякъде да му влизаше в работата.

— Сюзън смята, а съм сигурен, че по някое време през последните десет години го е споделяла и с вас, че помежду ни няма никакви сериозни проблеми. Случилото се е било временно явление. Тя просто... сексуално се е побъркала по оня човек. Ако приемем, че си е взела поука, това няма да се повтори.

Уилям, изглежда, се почувства неловко при мисълта, че дъщеря му може да се побърка сексуално по мъж. Дали не смяташе, че още е девствена? В крайна сметка пропъди образа на Сюзън и Франк и заяви:

— Според мен двамата се самозаблуждават и се опитват да променят миналото. Ако ми позволиш да говоря откровенно, Джон, ти винаги си кръшкал.

Майната ти, Уилям. Вярно, флиртувах или поне бях флиртувал. Да, обичах да зяпам жените, но през двайсетгодишния си брак никога

не бях имал любовница (само оная забежка с Джени Алварес). Обаче това не му влизаше в работата.

— И двамата пораснахме и се научихме да не си играем с огъня — все пак отстъпих, за да можем да продължим нататък.

Мислех си, че това ще рикошира от дебелията му глава, ала той разбра и явно се сети за друг начин да провали женитбата ни.

— Предполагам, досещаш се, че Сюзън е имала много ухажори през годините.

Това беше висша класа — начинът на старото поколение да ми каже, че Сюзън се е чукала наляво и надясно. А стига бе, Уилям! Да не се опиташ сега да изкараш дъщеря си курва, за която в никакъв случай не бих искал да се ожения?

Всъщност точно това правеше.

— Не съм сигурен дали ще приемеш факта, че Сюзън е била с много мъже. Този факт все ще излезе наяве — може да изскочи в разговор или пък някой господин ще ѝ прати писмо, или ще ѝ се обади — и най-вероятно това ще доведе до караници и накрая... е, пак до терзания. И за двама ви.

Бях почти убеден, че повечето бащи не съветват бъдещите си зетьове да се откажат от брака с дъщеря им, защото половият ѝ живот в миналото ще заеме цяла малка библиотека. Само че Уилям виждаше това като бърз и сигурен начин да задуши любовта ми към Сюзън. После можехме да се върнем на темата за парите.

— Оценявам загрижеността и прямотата ти — казах. — Но разбери, и двамата със Сюзън знаем, че през последните десет години не сме били светци. Всъщност, Уилям, аз наистина имах жени във всяко пристанище, че и по няколко навътре в сушата. Да не споменавам на борда. Но моето и нейното минало нямат абсолютно никакво отношение към нашето бъдеще. — Освен ако не ѝ се обадеше някой от ония задници в Хилтън Хед. — Тъй че е излишно да го обсъждаме. — Все пак прибавих: — Честно казано, изненадан съм, че повдигах пред мен въпроса за половия живот на дъщеря си.

Това го накара да се изчерви и да запремигва. После за пореден път се прокашля — стрептококова инфекция? — и отвърна:

— Е, просто се опитвам да те накарам да си свалиш розовите очила.

Клишетата на Уилям са били стари още когато е бил малък.

— Винаги гледам къде стъпвам.

— Надявам се. Но имам чувството, че все пак възнамеряваш да се ожениш за Сюзън, въпреки нашите възражения с Шарлот.

Обзе ме лекомислено настроение.

— Имам намерение, господин Станхоуп, най-тържествено да поискам ръката на дъщеря ви и да помоля вас и госпожа Станхоуп да благословите брака ни.

Уилям може пък да си спомнеше тия думи от предишния път и какъвто си беше сантиментален дърт глупак, да се просълзи и да отговори: „За мен е гордост и чест да те нарека свой бъдещ зет“.

Всъщност обаче той само изсумтя.

— Сър?

— Да *благославя* брака ви ли?! — Уилям пак изсумтя. — Никога няма да благословим този брак!

— Тоест и дума не може да става за щедра зестра, доколкото разбирам.

— *Зестра* ли?! Ти майтапиш ли се!

— Ами... да.

И понеже все още бяхме на темата за благословиите и светото тайнство брак, му казах:

— Малко съм ти ядосан, Уилям, задето обсъждаш тия въпроси с отец Ханингс.

Той не се изненада, че знам — когато се обръщаш към свещеника и споделяш с него своя проблем с друг енорияш, отчето обикновено отива при него. Точно в това е смисълът.

Съмнявам се, че би ми се искало да съм свещеник — всякакви хора ти се изповядват, искат съвет, напътствие или като Уилям се опитват да вербуват чрез теб Господ да им свърши някаква черна работа.

Във всеки случай той явно обърна внимание на думите ми, защото отвърна:

— Отиването ми при отец Ханингс не бива да те ядосва, Джон. Би трябвало с благодарност да приемеш предложените ви пасторски консултации.

— Нали не искаш да се ожения за Сюзън? Тогава за какви пасторски консултации всъщност говорим?

— За такива, които ще те накарат да проумееш, че това, което е най-добре за теб, не е непременно най-добре за твоята годеница — поясни Уилям.

— Ясно. Е, струва ми се, че ти вече сподели с мен същото мнение. Тогава защо намесваш отец Ханингс?

— Надявам се, не е нужно да ти напомням, че според нашата религия предбрачните консултации са задължително условие за сключване на църковен брак.

— Е, има консултации и консултации. Защо ли ми се струва, че ти вече си определил крайния изход?

— Да не би да намекваш, че съм... повлиял на отец Ханингс?...

— По-точно е да се каже, че си го *настроил* срещу мен. И сигурно си му предложил поощрение, за да посъветва Сюзън да не се омъжи за Джон Сатър.

— Това е възмутително!

— Но е вярно.

— Ще трябва да повторя обвинението ти пред отец Ханингс.

— Ще го повториш, ако не е вярно. Иначе няма.

Той явно успя да овладее гнева си.

— Това може би няма да има значение, ако се споразумеем за този брак. Направих ти предложение.

— Кое то аз отхвърлям.

— Добре... — Естествено, Уилям нямаше да си събере нещата и да си тръгне. Той пазеше някой и друг коз, да използвам клишето, и още не беше изиграл нито един. Вместо това моят някогашен и бъдещ тъст разбърка картите и раздаде отново. — Готов съм да увелича сумата. Двеста хиляди долара сега и после десет годишни вноски от по сто хиляди.

Е, предварителната вноска е нещо много полезно и обикновено предизвиква желаната реакция. Обаче аз обожавам пазарлъците, затуй контрирах:

— Доколкото знам, годишната издръжка на Сюзън надхвърля даже следващите ти вноски. Тогава какъв ще е стимулът ми да се върна в Лондон само с процент от онова, което ще споделя с дъщеря ти, ако остана тук?

Сега вече трябваше да хвърли един от козовете си и да ми обясни някои неща от живота. Уилям се наведе напред и срещна погледа ми,

после каза бавно, за да е сигурен, че ще го разбере:

— Джон, ако със Сюзън се ожените, уверявам те, че издръжката ѝ ще бъде прекратена.

Без майтап? Леле-мале!

— И ще обречеш дъщеря си на финансови лишения?

Той се усмихна злобно.

— Нима искаш да кажеш, че бракът с теб означава финансови лишения?

Добро попадение, Уилям. Само че го бях предвидил.

— Ами, мислех си, че след сватбата ще мога да изпълня една своя стара мечта и да стана професионален сърфист... ама... нищо...

Той най-вероятно реши, че се подигравам със сина му. Може би трябваше да кажа „голфист“. Защо казах „сърфист“? Сигурно подсъзнателно ми се беше изплъзнало от езика. Или пък исках да му натрия носа?

Уилям адски се ядоса, обаче не се хвана на въдицата и каза:

— Аз пък мисля, че ще ти се наложи да работиш.

И аз имах новина за него.

— Винаги съм работил, освен когато си взех отпуска, за да замина на околосветско плаване. И изкарвах доста добри пари, Уилям, и тук, и в Лондон. За съжаление, професионалната ми репутация в Щатите беше компрометирана в резултат на случилото се преди десет години. Поемам цялата отговорност за действията си, но все пак трябва да ти напомня, че дъщеря ти участваше в събитията, които ме принудиха да напусна семейната кантора. Простил съм ѝ напълно и междувременно простих и на себе си, обаче ще ми трябва известно време, докато си възвърна позициите в Ню Йорк и започна да получавам такива приходи, че да осигурявам на дъщеря ти начина на живот, с който е свикнала. — Прибавих: — И нека ти напомня, Уилям, че вие с Шарлот винаги сте настоявали Сюзън да не работи и я убедихте, като ѝ отпуснахте издръжка. Съжалявам, че тогава се съгласих. И в резултат на това, че цял живот сте я издържали, тя вече не е в състояние да си намери никаква работа, която би могла да ѝ носи приходи — и отчасти за това сте виновни вие, така че вие трябва да си поемете отговорността.

Уилям очевидно нямаше намерение да допусне някакви си неудобни факти да го смутят или да му повлияят и просто отговори:

— Повтарям: ако се омъжи за теб, издръжката ѝ ще бъде прекратена.

— Добре. С нея обсъдихме тая възможност и това няма да промени решението ни да се оженим.

Тоя път той се усмихна тъпо.

— Сюзън може би ще преосмисли решението си.

Майната ти.

— Ти може да преосмислиш дребнавото си, интригантско и злобно поведение.

— Няма да позволя да ми говориш така!

— Абсолютно всяка моя дума е вярна, Уилям.

Изглеждаше така, като че ли ще си събере картите и ще си тръгне, обаче всъщност му оставаше още един коз.

— Освен това, ако се ожените, ще извадя Сюзън и от моето завещание, и от това на Шарлот.

Сега вече говорехме за истински пари. Тъй де, основните изисквания за щастлив семеен живот бяха те двамата да умрат и да оставят на Сюзън близо петдесет милиона. Главно да умрат.

— Ако го направиш, ще блокирам финансите ви със съдебни процеси най-малко за десет години. Това може да е доста неприятно за Питър.

Той сериозно се разгорещи и отново почервения. Високо кръвно?

— Това е най-възмутителното нещо, което ми каза досега — осведоми ме моят бъдещ тъст.

— Не е. Стига де. Помисли.

— Ти... — Уилям се изправи. Зачаках да се строполи на пода, но тъй като това тъй и не се случи, също станах и му заявих:

— Ти ме обиди с предложението си да ме подкупиш. Е, аз не се продавам. Не ми пука за парите ти, на Сюзън също. А на теб не ти пука за дъщеря ти. Всичко е заради нашите отношения с теб, а не заради нейното щастие. Много добре знаеш, че сме щастливи, след като се събрахме отново, и че децата ни се радват за нас. Ти, Уилям, си ужасно нещастен, че съм се завърнал в живота ти, и предпочиташ да изгубиш дъщеря си, отколкото да спечелиш зет, който не търпи идиотизмите ти. Е, ти взе решението си, а ние със Сюзън взехме своето.

В първия момент ми се стори, че тирадата ми не е предизвикала никаква реакция — Уилям просто си стоеше на мястото и зяпаше в

празното пространство. После обаче се обърна към мен.

— Ще видим какво е решението на Сюзън.

— Ще видим, да. Но вие с жена ти веднага ще напуснете тая къща и ще си уговорите среща, за да приказвате с дъщеря си. — Отидох до вратата и я отворих. — Приятна вечер. — И прибавих: — Честит Ден на бащата.

Той бързо излезе, спря, обърна се и изсъска:

— Помисли и за децата си.

Това беше последният му коз и след като го изигра, трябваше да отговоря:

— Кажи на адвоката си да ми се обади по тоя въпрос.

Уилям отиде да търси Шарлот, която определено не миеше тенджери в кухнята.

Затворих вратата и след няколко минути чух Сюзън, Шарлот и Уилям тихо да разговарят във вестибюла. После входната врата се отвори и затвори.

След секунди Сюзън влезе при мен.

— Нужно ли е изобщо да питам как мина?

Погледнах я. Много ми се искаше да ѝ кажа, че баща ѝ е точно такъв, какъвто съм го описвал винаги, че и отгоре, но не това беше въпросът.

— Е, има една добра и една лоша новина.

— Каква е добрата?

— Баща ти ми предложи един милион и двеста хиляди долара, за да се върна в Лондон.

— Какво?! *Какво* е направил?

— Чу ме много добре.

Стори ми се искрено смаяна.

— А ти какво му отговори?... Е, излишно е да питам.

— Естествено. Отказах. Искам два милиона. И това е лошата новина. Той не качи повече от милион и двеста.

Тя разбра, че се шегувам, макар да не беше съвсем сигурна, че е много смешно.

Седна на кушетката и зарея поглед в пространството.

— Това е възмутително! — каза накрая. — Направо е... жалко.

— И аз така смятам. Тъй де, ти получаващ по четвърт милион годишно... ааа, има и втора лоша новина. Ако се омъжиш за мен, си

губиш издръжката.

Сюзън ме погледна и каза:

— Не ме интересува.

— Няма значение дали те интересува. Понеже си лошо момиче, издръжката ти се прекратява. Или ще се прекрати. Освен това си лишена от наследство.

Тя най-после започна да осмисля цялата тая информация.

— Не можа ли да се разбереш с него?

— Не. Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

— Аз обаче искам. — Налях си бренди. Сюзън промени решението си, тъй че налях още едно.

Нямаше за какво да вдигнем тост, затуй направо отпихме от чашите. Накрая Сюзън каза:

— Майка ми... Е, обясни ми защо не бива да се омъжвам за теб.

— Убедителна ли беше?

Тя се усмихна принудено.

— Смята, че не си способен да ми осигуриш начина на живот, с който съм свикнала.

— Ти каза ли й, че съм звяр в леглото?

Тоя път усмивката й беше искрена.

— Не, но й казах, че винаги сме имали невероятен полов живот.

— И тя завидя ли ти?

— Може би. — И ме светна: — Намекна, че пиеш много.

Кое то ни накара добре да се посмеем.

— Ще ми се да можех да остана на четири очи с всеки от тях поотделно — отбелязах.

Седнах до нея на кушетката. Хванахме се за ръце и известно време помълчахме.

— Баща ми изглеждаше много ядосан — каза тя.

— Държах се много сърдечно с него, даже след като ме обиди с подкупа. Сериозно, Сюзън.

— Вярвам ти.

— Ама накрая се наложи да го заплаша със съдебни процеси, ако те отреже от завещанията им. — Помълчах: — Издръжката така и така я губиш и дори да имах юридическо основание да се заема с това, смятам, че нямам моралното право. И се надявам, че си съгласна с мен.

— Съгласна съм. — И ми напомни: — Вече съм свободна.

— Да. — После ѝ предложих: — Защо не спестиш малко, като се откажеш от личния си треньор?

— Не се подигравай с мен.

— Извинявай. — Сега трябваше да реша дали да ѝ кажа за прощалния удар на Уилям — децата. Не, щях да го оставя на него — Сюън трябваше да го чуе от баща си. — Каза, че иска да си поговорите.

— Утре сутринта. Тук. Преди да тръгнат за летището.

— Чудесно. Аз ще се разкарам някъде.

— Благодаря ти. — Сюън ме погледна. — Той спомена ли за децата?

— Според мен ще ти го спомене утре.

Повторно кимване.

Сюън не изглеждаше щастлива за човек, който току-що е получил свободата си, но пък честно казано, не можех да я обвинявам. Свободата е страшно нещо.

— Виж, ако опре до мен или... — почнах, за да приключа с въпроса.

— Джон, млъкни, да му еба майката!

Това ме изненада. Къде се беше научила да псува така? Звучеше странно особено на фона на изисканите ѝ маниери. В разрез даже.

— Би ли ми разяснила това последното?

— Извинявай — засмя се Сюън. После зарови пръсти в косата си и по бузите ѝ потекоха сълзи. — По дяволите!

Прегърнах я и я притиснах към себе си.

— Ще се оправим, Сюън. Нали знаехме накъде отиват нещата — напомних ѝ.

Тя избърса лицето си с длани.

— Ти знаеше. Аз не ти вярвах.

Подадох ѝ носната си кърпичка.

— Бъди откровена със себе си. *Знаеше.*

Сюън кимна.

— Те са... Правя всичко възможно да се разбере с тях. Как може да са толкова... безсърдечни?

Не отговорих.

— Не е за парите — продължи тя. — Наистина не е. Просто не разбирам как може да са толкова... не виждат ли колко сме щастливи заедно?

Не ми се щеше да прекъсвам катарзиса ѝ, обаче трябваше да отбележа:

— Точно *това* не им харесва. — Напомних ѝ: — Баща ти никога не ме е обичал и честно казано, чувствата са взаимни. Само че в случая него го тласка омразата му, а мен — любовта. И нищо не можем да направим.

Сюзън кимна, избърса очи с кърпичката ми и дълбоко си пое дъх.

— Добре. Утре ще поговоря с него. И няма да му отстъпвам. Няма с какво повече да ме заплаши... освен с парите на децата. Затова трябва да го обсъдим с Едуард и Каролин.

— Да.

— Смяташ ли, че трябва да поговоря с Питър?

— Бих те посъветвал да не го правиш. Но ти си решаваш. — Щях да го съдя до дупка онова копеле, ако се наложеше.

— Добре... — Тя отпусна глава върху страничната облегалка на дивана и изтегна крака в скута ми. Събух ѝ обувките и Сюзън зашава с пръстите на краката си. — Добре ли прекара Деня на бащата, освен че провали сделка за един милион долара?

— Да. Наистина. Майка ми започва да ми харесва.

— Чудесно. Тя те обича по свой си начин.

— Определено. Знаеш ли, може би ще трябва да се откажем от яхтата.

— И аз така мисля.

— Какво ще кажеш за една най-обикновена лодка с гребла?

— Не можем да си я позволим. — Тя се протегна и се прозя. — Уморих се. Но знаеш ли, имам чувството, че от гърба ми се е смъкнало огромно бреме.

— Да де, олекнала си с около четвърт милион долара годишно.

Сюзън помълча, после попита:

— Ти... изненада ли се, когато баща ми ти предложи пари?

— Ако държиш да ти кажа цялата истина, той ми ги предложи още първата вечер, когато пристигнаха.

— Наистина ли? Защо не ми каза?

- Защо да ти провалям седмицата?
- Трябва да ми казваш всичко навреме.
- Може ли да сменим темата?
- Секс?

След това начало би трябвало да ѝ обясня, че баща ѝ се е опитал да ми попречи да се ожения за разпуснатата жена, която случайно му се пада дъщеря. Обаче си има правила и това вече щеше да мине всякакви граници, пък и нямаше да постигне нищо, само Сюзън щеше да има още по-лошо мнение за баща си. И все пак толкова много го презирах, че още малко и щях да ѝ кажа. Но така щях да повдигна други въпроси, които нямаше нужда да стават част от нашето бъдеще.

- Джон? Ало? Секс?
- Не правихме ли сутринта?
- Не, ти прави секс с една моряшка жена.
- Да бе, вярно.

Изправих се, заключих вратата и си свалих самото.

Сюзън си събу гащичките, вдигна полата си и прошепна:

- Бързо, преди да се е прибрал баща ми!

И тъй, със спомена за недоразсъблечените мигове в Станхоуп Хол, преди да се оженим, смъкнах панталона и гащетата си, качих ѝ се, а тя си качи краката на раменете ми.

Едно от удоволствията на секса със Сюзън Станхоуп беше мисълта, че преобладавам баща ѝ, образно казано. Тоя път обаче в стаята бяхме само ние с нея. И беше страхотно.

65.

Бяхме заспали на кушетката. Събуди ме телефонен звън. Навън беше тъмно и в кабинета светеше само един лампион — беше включен още когато разговаряхме с Уилям.

Станех и тръгнах към бюрото. На дисплея пишеше „Неидентифициран източник“, а настолният часовник показваше 21:32, въпреки че ми се струваше по-късно.

Вдигнах слушалката.

— Сатър.

— Добър вечер, господин Сатър — поздрави ме господин Манкузо.

От отсрещния край се чуваше шум, приказваха мъже и жени, но имах чувството, че специалният агент не е нито в службата си, нито в дома си.

— Имам новина за вас.

Помислих, че са спипали Антъни, докато си е хапвал спагети при майка си.

— Добра новина, надявам се.

— Просто новина.

Обърнах се към Сюън — беше се разшавала и казах на Манкузо:

— Един момент да повикам Сюън. — Включих телефона на изчакване. — Манкузо се обажда.

Тя се надигна и седна на кушетката. Превключих на външен говорител и казах на специалния агент:

— Слушаме ви.

— Добър вечер, госпожо Сатър.

Сюън се изправи до мен.

— Добър вечер.

— Просто за да сте информирани. Антъни Белароса не се появи на гроба на баща си, но жена му и децата му бяха там, както и останалите от семейството, включително братята му с жените и децата си. Всички вечеряха в дома на Анна.

Бедната Меган. Естествено, по гласа му познах, че има още новини.

— Към осем без петнайсет вечерта Салваторе Д'Алесио вечеряше в един ресторант с жена си Мари и двамата си сина, които са пристигнали от Флорида за Деня на бащата — продължи Манкузо.

Хм, разбрах накъде вървят нещата. Погледнах Сюзън — тя също знаеше какво ще ни каже господин Манкузо.

— Семейство Д'Алесио явно имат навика да вечерят в тоя ресторант, „При Джовани“, в Бруклин, близо до дома им. Винаги ходят там за Деня на бащата.

— Лош навик — отбелязах.

— Да — съгласи се господин Манкузо. — Иначе е много приятен стар семеен ресторант. Всъщност в момента съм тук.

Не го попитах защо — знаех причината и бях почти сигурен, че не вечеря със семейство Д'Алесио.

Той се върна на въпроса.

— И тъй, към осем без петнайсет, докато семейство Д'Алесио били на десерта, в претъпкания ресторант влезли двама мъже с палта и отишли направо при тяхната маса. Според неколцина очевидци двамата извадили двуцевки с рязани цеви изпод палтата си и единият казал: „Честит Ден на бащата, Сали“, после стрелял от упор в лицето на Салваторе Д'Алесио.

Сюзън отстъпи назад, като че ли бяха улучили нея, и се свлече на кушетката.

— Момент — казах, включих на изчакване и я попитах: — Добре ли си?

Тя кимна.

Нахлузих гащетата и панталона си, после изключих външния говорител, седнах на стола, вдигнах слушалката и казах на Манкузо:

— Сега съм само аз.

— Ясно... Та това е новината.

Дълбоко си поех дъх.

— Хм... предполагам, че ви дължа пари.

— Така и не успях да заложа от ваше име, господин Сатър.

— Хубаво... — Отново хвърлих поглед към Сюзън, която сякаш не забелязваше нищо или просто нямаше нищо против, че не чува Манкузо. — Други пострадали ли са?

— Не. Свършено е професионално. Можете да го гледате по новините.

— Разкажете ми набързо — помолих го. — Има ли нещо, което няма да видя по новините?

— Добре... — И господин Манкузо ми изложи експертното си мнение за покушението. — И тъй, днес е неделя. Денят на бащата. И Салваторе Д'Алесио отива на вечеря със семейството си. Той е от старата школа и си мисли, че все още съществуват правила, които не могат да се нарушат. Обаче не е чак толкова глупав... хм, всъщност е, но въпреки това, като се има предвид, че се опита да убие Франк Белароса в „Джулио“ пред жената на Франк и двама почтени граждани, Д'Алесио е наясно, че самият той е нарушил правилата. Наясно е също, че Антъни бездруго не играе по повечето правила. Затова е оставил един от бодигардовете си пред ресторанта, носи бронирана жилетка под костюма си и е въоръжен с трийсет и осем калибров „Смит и Уесън“, пък и семейството му е там, тъй че не очаква неприятности, но се е подготвил за такива.

— Е, трябвало е да ги очаква и да се подготви по-добре — отбелязах.

— Точно така. Бодигардът, който според Мари Д'Алесио бил техният шофьор, въпреки че отишли в ресторанта пеш, тръгнал да се разходи и изчезнал. Що се отнася до бронираната жилетка, двамата убийци очевидно са знаели или са предполагали, че носи такава, затова първият изстрел бил насочен в лицето му. Франк Белароса извади страхотен късмет оная вечер, но убийците на господин Д'Алесио не са повторили грешката на убийците на господин Белароса.

— Да, това би било глупаво — съгласих се.

— Е, тоя единствен изстрел в лицето на Д'Алесио го повалил на пода, след което изстреляли още един куршум в главата му, макар че според нашия патолог несъмнено вече е бил смъртно ранен — продължи господин Манкузо. — Вторият изстрел е бил... хм, лично послание. — И поясни: — Никой погребален агент не може да нагласи главата и лицето му така, че да го постави в отворен ковчег.

Излишна информация.

— След тия два изстрела вторият убиец насочил пушката си в главата на Мари Д'Алесио и извикал: „Никой да не мърда, иначе жената е мъртва“. Синовете им останали на местата си, обаче Мари се

разпищяла. След това двамата излезли от ресторанта и се качили в очакващата ги кола. От момента на влизането им до момента на излизането им минали само петнайсетина секунди. Когато погледнала мъжа си, Мари припаднала. Единият им син повърнал, а другият изпаднал в истерия. Честит Ден на бащата — сякаш на себе си каза Манкузо.

Кимнах. Е, това определено хвърляше друга светлина върху моя тежък ден с Хариет и Станхоупови.

Опитах се да си представя сцената с пълния за Деня на бащата ресторант, двамата мъже, които влизат през вратата, и преди някой да разбере какво става, единият пръсва главата на Салваторе Д'Алесιο, след като му честити празника. Какво прави семейството през ония няколко секунди, преди главата на Сал и целият им свят да избухнат? Може би си приказват? Смеят се? Подават си един на друг подноса със сладкиши? Дали в мига преди изстрела Салваторе Д'Алесιο е разбрал, че за него всичко е свършено?

Спомнях си колко бързо се беше случило пред „Джулио“ — когато разбрах какво всъщност става, всичко приключваше. При отсъствието на подобно преживяване за ориентир мозъкът ми не обработваше информацията, която виждаха очите ми. Не реагира даже когато лицето на Вини изчезна в облак от кръв, мозък...

— Господин Сатър?

— Да...

— Казах, че може би е по-добре госпожа Сатър да не го гледа по телевизията.

Погледнах Сюзън. Беше се свила на кушетката и гледаше в нищото.

— Добре.

— И навярно утре не бива да оставяте вестници близо до нея.

— Добре... Хм, предполагам, че това отговаря на въпроса дали Антъни Белароса е жив.

— Точно така. Според мен трябва да приемем, че той е поръчал убийството. Тъкмо такова послание би искал да прати на колегите на чичо си. А именно: ето какво се е случило с баща ми пред очите на майка ми.

— Е, аз не бих приписвал на Антъни чак такава символична показност, но действително е възможно да е наследил нещо от баща си.

— Ще рече, може да беше оценил символиката на насечената от мен картина. Баща му щеше да го разбере.

Господин Манкузо замълча за миг, после призна:

— И аз се изненадах от начина, по който е извършено покушението. Очаквах да стане по-... тихо. Изчезване, за да не привлече до такава степен вниманието на закона и медиите. А ако беше публично, смятах, че Антъни няма да демонстрира кой стои зад него. Със същия успех можеше да накара убиеца да каже: „Честит Ден на бащата, чичо Сал“. Това убийство може да му донесе известни проблеми. Което ни води до един друг въпрос. — Не отговорих и той продължи: — Както предполагахме, сега Антъни може да насочи вниманието си към госпожа Сатър, а сигурно и към вас.

Отново хвърлих поглед към Сюън. Тя ме гледаше. Трябваше да чуе тая част, затова натиснах бутона за външен говорител, затворих слушалката и казах на Манкузо:

— Сюън слуша.

— Ако се съди по обичайния му начин на действие, почти съм сигурен, че тая седмица Антъни Белароса е бил и все още е извън града и може да го докаже, когато го попитаме къде се е намирал по време на убийството на чичо му — почна той. — Във всеки случай, където и да е, предполагам, че ще остане там още около седмица или поне докато не се убеди, че се завръща у дома като безспорен бос. Сигурно ще почака до погребението на чичо си, макар че може и да присъства на него.

— Е, би трябвало, щом е причината за това погребение — отбелязах.

Манкузо си позволи да се позасмее, ала Сюън дори не се усмихна.

Агентът се върна на по-непосредствения проблем.

— Отсъствието на Антъни обаче не му пречи да се грижи за делата си тук, както очевидно показва убийството на господин Д'Алесио. Всъщност, ако има още такива дела за довършване, това може да се случи, докато Антъни Белароса все още отсъства.

Сюън се замисли и попита:

— И какво предлагате да направим?

— Съветвам ви да вземете извънредни мерки, включително да си осигурите личен бодигард.

— Това не помогна на чичо Сал — напомних му.

— Така е, но се надявам, че вашият бодигард няма да работи за другата страна като човека на Д'Алесио. Освен това бих ви препоръчал колкото може по-рядко да напускате зоната си на сигурност в Станхоуп Хол. Междувременно ще се свържа с полицията и ще ги помоля да ви пратят денонощна охрана. Опитах да ви осигуря и един-двама агенти от Бюрото, но честно казано, след единайсети септември все не ни достигат хора.

Сюзън ме погледна и попита Манкузо:

— Докога ще трябва да живеем така?

— Ще ми се да можех да ви отговоря. — Опита се да ни ободри. — Белароса скоро ще се появи. Или пък ние ще го открием. И тогава Нюйоркската полиция ще го прибере за разпит във връзка с убийството на Салваторе Д'Алесио, и ФБР ще окаже съдействие, ако такова ни бъде поискано. От окръжната полиция също ще разговарят с него за заплахите, които ви е отправил. Както казах по-рано, с известна доза късмет, може да го арестуваме. Най-малкото ще се погрижим да знае, че е под постоянно наблюдение. В момента проблемът е неговото изчезване. Защото ако не са мъртви, изчезналите хора са по-опасни.

Сюзън си беше мислила, че изчезването на Антъни Белароса е за добро, но сега вече разбираше, че не е така.

— Защо не можете да го откриете? — попита тя.

— Голяма страна, свят широк — отвърна господин Манкузо; сигурно много пъти му бяха задавали същия въпрос. — Той разполага със средствата да продължи да се крие за неопределено време. Но тъй като не бяга от закона, предполагаме, че ще се появи, когато прецени, че е настъпил най-изгодният за него момент.

Това звучеше логично, естествено, и ако бях на мястото на Антъни Белароса, определено повече щях да мисля за собствените си раесанос и закона, отколкото за нови убийства — особено на хора, които най-вероятно бяха охранявани от полицията и ФБР. И все пак... дълбоко в себе си знаех, че изчезването му е свързано повече с отмъщение, отколкото с неговия бизнес, и че убийството на Салваторе Д'Алесио не е последното. Оставаше още едно. Може би две.

Хрумна ми нещо и моментално го споделих с Манкузо.

— Имам работа в Лондон... — Погледнах Сюзън; тя кимаше. — И си мисля, че моментът може би е подходящ с госпожа Сатър да

заминем за една-две седмици, след което може да поостанем в Европа още толкова. С други думи, да изчезнем и ние.

— Идеята е много добра, докато положението тук се изясни — без колебание отвърна той. — Ако поддържате връзка с нас, ще ви осведомяваме за хода на събитията.

— Новините от родината със сигурност ще продължават да ни интересуват. И моля, веднага ни се обадете, щом приятелите на Сали Да-да очистят Антъни.

Господин Манкузо не реагира ентусиазирано на моите кръвожадни забележки за Антъни Белароса — все пак беше професионалист.

— Надяваме се първи да го открием ние.

— Аз пък се надявам първи да го открият приятелите на чичо Сал.

Той не ми обърна внимание и попита:

— Кога възнамерявате да заминете?

Погледнах Сюзън и тя отговори:

— Вторник ме устройва.

— Чудесно — одобри Манкузо и ни напомни: — Не разкривайте на никого подробностите за пътуването си.

— Разбира се.

— Приятно прекарване. Имате нужда от почивка.

Господин Манкузо изглеждаше доволен, че го избавяме от отговорността за нас. Той ни харесваше и много щеше да се натъжи, ако ни очистят. Щеше да е и професионално засегнат, естествено, защото това би го поставило в същата неловка ситуация като навремето, когато Сюзън бе убила главния му свидетел. Определено нямаше нужда от такова нещо.

— Убеден съм, че докато ви няма, ще постигнем известен напредък — Антъни Белароса или ще влезе в затвора, или ще бъде поставен под непрекъснато наблюдение. А може да го убият собствените му хора или пък така да се уплаши, че завинаги да се оттегли във Флорида или Лас Вегас, където отиват много негови колеги, принудени да се откажат от бизнеса.

Не бях сигурен за оттеглянето на Антъни, обаче се съгласих с Феликс Манкузо, че кариерата на Белароса младши е на кръстопът.

Което не ме интересуваше, стига от тоя кръстопът да не излизаха пътища, водещи до Грейс Лейн.

Замислих се и за укриващия се или бягащ Антъни и се зачудих дали изпитва нормални човешки чувства — дали му липсва семейството му, след като не знае кога и изобщо дали ще го види. От друга страна, той сам си беше избрал тоя живот. И естествено, замислих се за собственото си бягство. Аз не бях избрал тоя живот — е, може и да бях, — но тъй или иначе, това не беше първият ми избор.

Както и да е, Антъни Белароса даже не знаеше къде се намира Лондон и си мислеше, че Париж е име на хотел във Вегас. Тъй че идеята си я биваше и щяхме да се забавляваме, докато Антъни се опитваше да установи дали е безспорният бос, или е загази.

— Ще ви се обадим във вторник от летището — обещах на Манкузо.

— Много ще съм ви задължен.

— Освен че са ви повикали на мястото на убийството, добре ли прекарахте Деня на бащата?

— Да, благодаря. А вие?

— Прекарах прекрасен ден с децата ми и с годеницата си. И с майка ми и с бъдещите ми тъст и тъща. До утре сутрин всички гости ще си тръгнат.

— Ясно. Проявявате ли... предпазливост?

— Да — уверих го. — Но в четвъртък със Сюзън ходихме на кафе и сладки в „Джулио“.

— Така ли? Е... това сигурно е било полезно.

— Наистина беше.

Той помълча известно време, после ми каза... всъщност каза и на двама ни:

— Често съм се питал... какво щеше да се промени в живота на всички ни, ако го бяхте оставили да умре.

— Ами... бъдете сигурен, че и аз неведнъж съм си задавал същия въпрос. — Погледнах Сюзън, която не ме гледаше. — Но не можех да го оставя да умре.

— Знам. Аз също. Искам да кажа, ако не бяхте успели да го спасите и той беше умрял още там... е, тогава нямаше да водим тоя разговор.

— Нямахте. — И Сюзън нямаше да убие Франк през дежурството на Феликс Манкузо и аз нямаше да се разведа и да стана доброволен изгнаник за десет години. И сега Антъни нямаше да заплашва живота ни. Ала кой знае дали през това десетилетие нямаше да се случи нещо още по-лошо? Например да избягам с Берил Карлайл. — Е, ако вярваме в Божия промисъл, сега краят може да е по-хубав, отколкото ако Франк Белароса беше изгубил още един литър кръв на пода в „Джулио“ — казах на специалния агент, но и на Сюзън.

Той замълча за миг, после ни призна:

— И аз съм си мислил същото. Дори съм убеден, че... е, че всичко това се е случило с някаква цел и че тя отчасти е да бъдем поставени на изпитание и да придобием някаква мъдрост, да разберем кои са важните неща в живота и да станем по-добри хора.

— И аз вярвам в това — съгласи се Сюзън. — Вярвам и че имаме ангел пазител, който бди над нас.

Ами тогава, помислих си, защо да биеш път чак до Лондон? Ама не ми се щеше да се цепя от колектива.

— И аз.

— Тук имат нужда от мен — каза господин Манкузо. — Приятно пътуване и не се колебайте да ми се обаждате по всяко време.

— Благодаря — отвърнах. — Приятна вечер.

— Хм...

— Да бе, да. Е, тогава приятен ден утре.

— И на вас.

— И аз ви благодаря — обади се Сюзън.

Затворих и се спогледахме. Накрая тя наруши мълчанието.

— И аз се питам какъв щеше да е животът ни, ако не бях...

— Стига. Никога, ама наистина *никога* повече няма да говорим за това.

Сюзън кимна.

— Добре. Но може би случилото се наистина има някаква цел.

— Възможно е. — И бях убеден, че съвсем скоро ще узнаем каква е точно.

Предложих да се качим в дневната и да погледаме „Кръстникът IV: Антъни очиства чичо Сал“.

Това нито и се стори смешно, нито и се гледаше.

Вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— На кого се обаждаш?

— На Едуард.

— Защо? А, добре. — Майчинският инстинкт за закрила на децата е по-силен от мъжкия за гледане на телевизия.

Едуард като никога отговори на мобилния си телефон и Сюзън му каза:

— Бих искала да се прибереш още сега, миличък.

Той отвърна нещо.

— Утре сутрин летиш рано, скъпи, и с баща ти ни се ще да те видим за малко. Да, благодаря ти.

Затвори и ми каза:

— След петнайсет минути.

Кимнах. Е, ако не му се бяхме обадили, Едуард щеше да се домъкне в три сутринта, а ние щяхме да висим цяла нощ с пушката, за да го чакаме.

— Той поне си заминава утре, а във вторник ние ще сме в Лондон — казах.

— Джон, Мислиш ли, че има някаква опасност за децата? Няма да замина за Лондон, ако...

— Няма никаква опасност. — Замислих се за идеално чистия удар в „При Джовани“ и си спомних думите на самия Антъни, когато бяхме на моравата пред дома му — че жените и децата не ги пипа никой... е, поне децата. — Продължих да я успокоявам: — Каролин работи в окръжна прокуратура и това на практика я прави недосегаема.

— Да... Значи заминаваме за Лондон.

— И после за Париж.

— Добре. Не съм ходила в чужбина, откакто... бяхме в Рим.

Безпарични гаджета. Или задръстени провинциалисти. Аз обаче бях отсъствал от страната десет години и би ми се искало да поостана още, но... назад към Лондон!

— Ще ми хареса ли в Лондон с теб? — попита Сюзън.

— Надявам се. Много държа да ти покажа Имперския военен музей.

— Нямам търпение. Мислиш ли, че разни жени ще се обаждат и ще идват да ти тропат на вратата?

— Жени ли? Не. Не, разбира се. Но все пак може би трябва да отседнем в хотел.

— Не можем да си го позволим — напомни ми тя.

Още една нова реалност.

Останахме в кабинета и си поговорихме за казаното от Манкузо и за това как всъщност виждаме тая ситуация. Сюзън беше оптимистично настроена, аз също предполагах, че Антъни Белароса има повече проблеми със своите *raesapos*, отколкото имаме ние с него. Само че не бях готов да заложа нито своя, нито нейния живот за това.

Чухме, че Едуард паркира навън, и Сюзън отиде да му отвори, преди той да си отключи сам.

Тримата се качихме в дневната и Софи ни донесе останалата торта, след което ни пожела лека нощ.

Побъбрихме си за изтеклия ден, за яhti и за възможността със Сюзън да му гостуваме в Лос Анджелис. Можеше даже да заведем и баба му Хариет. Надявах се, че градът ще ѝ хареса и че ще остане там. Казахме му също, че заминаваме за Лондон за няколко дни и после ще пообиколим Европа. Синът ни нямаше нужда точно сега да научава за мафиотското покушение в Бруклин. Ако чуеше за убийството в Лос Анджелис, сигурно щеше да събере две и две и да разбере защо заминаваме така припряно. Останалото пък можеше да допълни Каролин.

— Как мина с баба и дядо, след като излязохме? — без връзка с разговора попита Едуард.

Оставих Сюзън да отговори и тя му призна:

— Не много добре. Но утре пак ще разговаряме с тях.

— Защо не искат да се ожените?

Беше мой ред.

— Защото не ме харесват.

— Нали няма *те* да се женят за теб? — отбеляза той.

— Основателен аргумент — съгласих се, — обаче те разглеждат нещата в по-широк контекст.

Едуард сложи край на това шикалкавене с думите:

— Всичко е заради парите им.

— За съжаление, наистина беше така. Но вече не е.

— В резултат на брака ни всички може да претърпим финансова загуба — каза Сюзън.

— С Каролин го обсъдихме — каза той. — И на нас не ни пука.

Със Сюзън се спогледахме и тя му каза:

— Да видим какво ще кажат утре. — И грижовно му напомни: — Утре летиш рано.

Едуард се изправи.

— До утре сутрин. — После попита: — Как са станали такива?

Е, човек си се ражда задник, но как да го кажеш на собствения си син?

— Не знам, но се надявам да не се предава по наследство — отвърна Сюзън.

Добре се посмяхме на това. После Едуард ни пожела лека нощ.

— Не ми е приятно да го обсъждам с децата — каза Сюзън.

— Те не са деца.

— Те са *наши* деца, Джон. Не ми е приятно и че нашите ги използват като пионки.

Отново се обаждаше майчинският инстинкт. Тя се безпокоеше какво ще стане с Едуард и Каролин, ако ги хвърлят в студения жесток свят и им кажат да се защитават като другите деветдесет и девет процента от хората.

Не споделях опасенията ѝ — децата щяха да се оправят. Нещо повече, самите *те* знаеха, че ще се оправят, и бях убеден, че сме ги научили да се грижат за себе си. Обаче разбих логиката ѝ: „Защо да живеят без пари, ако имат възможност да получат милиони?“

Всъщност те имаха избор, какъвто не стоеше пред повечето хора — милиони или месечни заплати.

Е, аз щях да избира милионите — особено ако ги получа, защото е умрял Уилям Станхоуп, — обаче категорично нямаше да целувам ничий гъз. Само че когато става въпрос за децата ти, все трябва да оближеш някой и друг задник.

С една дума, аз стоях между трима Станхоупови и техните милиони.

Да де, щяхме да видим какво ще се случи утре. Знаех какво ще каже на дъщеря си Уилям, ала не бях абсолютно сигурен какво ще му каже Сюзън — или какво ще каже на мен след това.

— Готова съм за кревата — каза тя.

— Аз не съм.

— Няма да гледаш новините, нали?

— Напротив.

— Защо, Джон?

— Всички обичат да гледат репортажи за мафиотски убийства. — Всъщност не бях гледал истинско мафиотско убийство по телевизията от „Опитът на Сали да очисти Франк“, в което играх поддържаща роля.

— Лягам си — каза Сюзън.

— Лека нощ.

Тя ме целуна набързо и излезе.

Беше точно единайсет. Включих телевизора и намерих местната кабеларка, по която бях видял Джени Алварес.

И естествено, тя се появи на екрана.

— Главна новина тази вечер е дръзкото гангстерско убийство на Салваторе Д'Алесио... — показаха снимка на неандерталец, — прочутия капо в една от нюйоркските мафиотски фамилии...

Лицето на пещерния човек се смени с осветената фасада на „При Джовани“ — между другото, доста приличен ресторант. Манкузо явно го харесваше, тъй че със Сюзън може би трябваше да заведем Каролин там. Собственикът несъмнено беше разстроен, че клиентите му е трябвало да станат свидетели на пръскането на една глава, при това на вечеря, както и защото не е успял да им приготви сметките. Обаче със сигурност знаеше, че ще си навакса през идните седмици. Нюйоркчани обичат да ходят в ресторанти, където е било извършено мафиотско убийство. Вземете например „Джулио“ или „Спаркс“, където Готи бе очистил Пол Кастелано. Вървят си идеално. Безплатната реклама е за предпочитане пред платената, да не споменавам, че заведението придобива митична слава и получава още един-два куршума в Пътеводителя на италианските ресторанти.

Е, ставам банален. Отново насочих вниманието си към телевизора. Пред „При Джовани“ сновяха полицаи и Джени коментираше:

— ... тук в този квартален италиански ресторант в Бруклин. Някога Салваторе Д'Алесио беше заместник на злополучно известния Франк Белароса, убит преди десет години в разкошното си лонгайлъндско имение от предполагаемата си любовница.

Предполагаема ли? Защо Джени не спомена името на Сюън и не покажа нейна снимка? Е, може би се опасяваше от съдебно преследване. Ясно. Сюън беше убила Франк Белароса, но само се *предполагаше*, че му е била любовница. Даже бих могъл да съм адвокат на Сюън, ако Джени я споменеше по име като любовница или гадже на Франк. Щеше да е интересно — Сатър срещу Канал 8, Джени Алварес и пр. Джон Сатър от името на ищцата. Господин Сатър, вярно ли е, че сте се чукали с госпожа Алварес и тя ви е напуснала? А, не, на сбогуване си стиснахме ръцете и се разделихме като приятели.

Тъй или иначе, Джени обясняваше:

— Преди десет години самият Белароса стана обект на мафиотско покушение и се предполагаше, че зад неуспешния опит за убийство стои тазвечерната жертва, Салваторе Д'Алесио. А сега беше убит той, известен в престъпния свят като Сали Да-да, и близки до следствието източници предполагат, че зад покушението стои синът на Франк Белароса Тони...

— Антъни! Не го наричай Тони.

Явно не бяха намерили снимка на Антъни и Джени продължи репортажа си на фона на стари кадри с Франк Белароса — Франк на стъпалата пред съда в деня, в който го бях освободил под гаранция. Даже видях самия себе си. С отвратителна вратовръзка.

И точно в тоя момент за нещастие Сюън влезе в дневната, погледна Франк Белароса на екрана, вцепени се, после се обърна и безмълвно си тръгна.

Е, наистина си беше разтърсващо да го видиш по телевизията как се шегува с пресата, хубавец, с пура в ръка. Не изглеждаше толкова жив, когато го видях за последен път — в ковчега.

Трябваше да изключа телевизора и да си легна, обаче беше важно — пък и забавно.

Джени продължаваше:

— И така, ако тези слухове са верни, изглежда, че с десетгодишно закъснение миналото е връхлетяло мафиотските фамилии в Ню Йорк.

И не забравяй — каквото посееш, такова ще пожънеш.

— Според сигурни източници от органите на реда Тони Белароса от около седмица отсъства от дома си, офиса си и обичайните си свърталища, а вчера не се появи на погребението на Готи.

Джени заговори за очевидната борба за власт, водеща се в резултат на вакуума след смъртта на господин Готи, и тъй нататък, което я върна към Антъни и чичо Сал, а оттам и към бащата на Антъни, Франк, и после... и ето ме пак мен, застанал до Франк на стъпалата пред съда. Тя продължаваше репортажа си зад камера и филмът нямаше саундтрак — аз отговорях на въпрос, зададен ми не от друг, а от една по-млада Джени Алварес. Аз не бях остарял нито ден. По онова време с Джени дори още не бяхме приятели — всъщност на стъпалата се държеше крайно агресивно и аз моментално я намразих, както и тя мен. Впоследствие... е, омразата се превърна в желание, както често се случва.

Тя се върна на екрана и това за пореден път ѝ даде възможност да ме посочи по име като красив и изключително интелигентен адвокат на мъртвия бос, когото току-що бяхме видели. Само че Джени не произнесе името ми в ефир — останах си само с ония няколко секунди стари кадри. Нямаше как да не помни оная нощ в „Плаза“. Тя обаче продължи:

— Друг интересен аспект на случая е това, че Тони Белароса е племенник на жертвата, Салваторе Д'Алесио. Майката на Белароса и съпругата на Д'Алесио — вече негова вдовица — са сестри. И тъй, ако тези слухове за участието на Тони Белароса в гангстерското убийство са верни, имаме шанс да надзорнем в безпощадния и... — И тъй нататък.

Е, не знам за безпощадността. Честно казано, единствената разлика между мен и Антъни по отношение очистиането на досаден роднина беше това, че Белароса младши знаеше на кого да се обади, за да уреди въпроса, докато самият той е някъде другаде. Щеше ми се да знам към кого да се обърна, когато отида в Лондон. Майтап де.

Джени приключи репортажа и коментара и каза на колегата си в студиото:

— Това е всичко от мен, Чък.

На екрана се появи млад водещ и привидно спонтанно попита:

— Джени, какво мислят твоите източници за мотивите за убийството?

— Мислят, че ако Тони Белароса наистина стои зад това покушение — отговори тя по сценарий, — очевидният мотив е отмъщение за случилото се преди десет години, когато баща му, майка му и още едно семейство...

И пак не спомена името ми. Дали се опитваше да ме защити, или просто ме измъчваше?

Чък отбеляза, че десет години били много време, за да чакаш за отмъщение, и Джени обясни на него и зрителите за търпението в света на Коза Ностра, добрата памет и вендетата.

— Значи смяташ, че това убийство ще доведе до други, така ли? — осведоми се водещият.

— Напълно е възможно.

И аз бях на същото мнение.

Е, струваше ми се, че Антъни, по-рано наричан Тони, се е насадил на пачи яйца — още по-лошо, на люти чушки в гъза. Тъй де, нима тоя идиот си въобразяваше, че никой няма да го свърже с убийството на чичо му Сал? Е, явно го беше замислил като послание към мафията, че изпълнява семейна вендета, обаче бях сигурен, че не е искал да привлече вниманието на медиите и силите на реда и закона. За разлика от баща си, Антъни не мислеше няколко хода напред. Анна го беше казала най-точно. „Не *разсъждаваш*, Тони. Виж, баща ти *разсъждаваше*“. Stonato. Мама ли не знае?!

И като стана дума за Анна, как Антъни щеше да обясни на мама, че е утрепал чичо Сал? Е, тя нямаше да повярва на лъжите, които полицията и медиите си измисляха за сина ѝ. Не вярваше даже, че мъжът ѝ, великомъченикът Франк, е свързан с организираната престъпност. Същият отказ да повярва се отнасяше до зет ѝ Сал и тъй нататък.

Естествено, Анна знаеше, че всичко това е вярно, ала никога нямаше да го признае пред себе си, иначе щеше да изгуби жизнерадостния си нрав и разума си. И все пак погребението на Салваторе Д'Алесио щеше да е страшно напрегнато за семейството,

особено ако се появеше Антъни и Мари не пожелаеше да играе на играта, която много отдавна бяха измислили момчетата.

Сега Джени говореше за Антъни Белароса и ми се стори, че се ориентира към приключване.

— Почти нищо не е известно за сина на Франк Белароса. След бащината си смърт той явно е гледал да не се афишира. Но сега, след смъртта на роднината му и неговото предполагаемо участие...

Изключих телевизора и доядох останалата торта на Сюзън.

Е, можех да дам на Джени малко повече информация за Тони, например промяната в името му.

Тъй или иначе, казах си, положението изглеждаше по-добро за Сатърови. Глупавият Антъни неволно или полуневолно беше станал причина да се развихри истинска медийна буря — убийство в Деня на бащата! — и това беше в полза на нас със Сюзън. Освен това телевизионният репортаж беше нищо в сравнение с кървавите снимки в утрешните вестници. Надявах се, че преди пристигането на полицията в „При Джовани“ някой е заснел Салваторе Д’Алесио, проснат на пода с отнесена глава — тия снимки щяха да струват доста пари за късметлиите, които си носят фотоапарати на семейната вечеря по случай Деня на бащата. Понякога самата Нюйоркска полиция подхвърляше ужасни фотографии на пресата, за да покаже на публиката, че Коза Ностра все пак не е италианско земляшко дружество. Това щеше да е добър медиен контрапункт на Джон Готи като народен човек. Представях си снимките на Мари, опръскана с кръвта, мозъка и парченца от черепа на мъжа си. Знаех как се чувства човек в *такова* положение. Ако не друго, във вестниците щеше да има цветни снимки на сцената след покушението — масата, кръвта по пода, повръщаното... без него. Кръв може, но не и повръщано. Може да го видят деца, нали така.

Та значи доядох тортата на Сюзън, слязох долу и отново проверих вратите, прозорците и външното осветление, след което се качих в спалнята.

Сюзън четеше в леглото.

— Трябва да поспиш — казах.

Тя не отговори. Явно беше разстроена.

— Виж, по телевизията ще дават много репортажи за случая, но ти обещавам, че повече няма да ги гледам и в Лондон няма да

купуваме американски вестници.

Отново никакъв отговор.

— Добре, че заминаваме за Лондон, нали?

— Сега знаеш защо отидох в Хилтън Хед — каза тя.

Е, не знаех, но потвърдих:

— Сега знаеш защо три години обикалях света с яхтата.

Тя не коментира.

Извадих двуцевката и карабината от килера и облегнах първата на нейното нощно шкафче, а втората — на моето.

— Съжалявам, че трябваше да го видиш по телевизията — каза Сюзън, когато започнах да се събличам.

— Не мисли за това. Всъщност изобщо не говори за това.

Тя не отговори.

Опитах се да я ободря.

— Спомняш ли си когато бяхме в Париж и седяхме в онова кафене... къде беше всъщност?

— На Ил дьо Франс. И ти флиртуваше с келнерката.

— А, да... А помниш ли оная вечеря в Льо Маре, когато ти флиртуваше със сомелието?

— Измисляш си.

Легнах си и я целунах.

— От десет години не съм прекарвал такъв чудесен Ден на бащата. — За разлика от чичо Сал и всички останали в „При Джовани“, но...

— И аз.

— И благодаря за яхтата.

— Ще си *купим* яхта. — Сюзън угаси лампата си. — Лека нощ.

И аз угасих моята.

— Сладки сънища.

После дълго лежах буден и си мислех за днешния и утрешния ден, а после и за вторника в Лондон. Надявах се, че когато се върнем, Антъни Белароса ще е в затвора или мъртъв. В противен случай нищо не ни пречеше да останем в моя лондонски апартамент, докато Антъни не престане да представлява опасност. Но първо трябваше да се качим на самолета.

Понеделник сутрин. Чудесен ясен ден.

Станахме рано, за да изпратим Едуард, и Сюзън му пригответи здрава закуска — хемендекс — с която му помогнах да се справи. Точно в седем и половина пристигна да го вземе кола с шофьор. Бих го закарал на летището, но той не искаше да се сбогува на „Кенеди“. Помня времето, когато летищата бяха като гари или пристанища и приятелите и роднините те придружаваха до изхода, едва ли не можеха да се качат в самолета и определено можеха да се качат на океанския лайнер, за да те изпратят с по един коктейл. Ала тия дни отдавна бяха отминали и Едуард нямаше как да си ги спомня. Хрумна ми, че цяло едно поколение е приело тая безкрайна война за нещо нормално. Ами че тя вече наистина си е нормална.

Тримата със Сюзън и Едуард застанахме на двора. Забелязах, че Едуард не си е забравил сака.

— Имаш ли пари? — Попитах гениалния ни син.

— Мама ми даде.

— Добре. Билетът ти?

— Тук е.

— Личната ти карта?

— И тя.

— Е, можеш да тръгваш.

— Обади се или ни прати имейл веднага щом пристигнеш — каза Сюзън.

— Непременно.

Спомних си няколко свои заминавания от времето, когато още живеех при нашите — изпращанията ми не бяха толкова тъжни и мили, колкото при нас със Сюзън и децата ни. Е, може би ние преигравахме също толкова, колкото и моите родители бяха проявявали сдържаност.

— Ще ти се обадим от Лондон — обеща Сюзън.

— Да. Добре. Кога заминавате?

— Утре. — Бяхме му го казали снощи.

— Страхотно. Приятно пътуване.

— Не забравяй, че след два месеца трябва да получиш костюма на Бриони — напомних му.

— Да, благодаря.

— Прати писма или имейли на дядо си и бабите си и им кажи, че много си се радвал да ги видиш — нареди му Сюзън.

— Добре.

Е, като че ли бяхме приключили с инструктажа. Шофьорът чакаше, а Едуард явно нямаше търпение да си тръгне.

Прегърнахме се и се целунахме.

— Добре изглеждате заедно. — Той се ухили.

Това изказване ме хвана малко неподготвен и не отговорих, но Сюзън каза:

— Благодаря. Ще се видим в Лос Анджелис през юли или август и после тук през август за плаването. А може би и по-рано — на сватба.

— Страхотно!

Още една прегръдка и целувка и той се настани в колата, която бавно потегли по чакълената алея. Едуард спусна задния прозорец и ни махна, после автомобилът потъна в сенките на огромните дървета.

Сюзън бършеше очи с книжна кърпичка. Винаги е тъжно да изпращаш любими хора, още повече ако не знаеш кога и дали изобщо ще ги видиш отново.

Софи щеше да остане до пристигането на Станхоупови, насрочено за девет и половина плюс-минус, освен ако не идех до „Крийк“ да им срежа спирачните маркучи на колата.

Както и да е, тя попита дали да иде да купи вестници. Много ми се щеше да видя опръсканите с кръв първи страници и да прочета сензационните репортажи за „Клането в Деня на бащата“. Не. Бяха премахнали само Сали Да-да. Значи не беше клане. Ами „Пукотевицата в Деня на бащата“?

Обаче бях обещал на Сюзън, пък и на Феликс Манкузо, да не нося вестници вкъщи. Можех да изляза по-късно, след като Станхоупови си отидеа, и да прочета „Дейли Нюз“ и „Поуст“ в някое кафене.

— Днес няма да има вестници — казах на Софи. — Затова пък с госпожа Сатър може да ни има в новините.

— Да? Чудесно.

— Хм... Може и да не е толкова чудесно. Виж, ние ще отсъстваме до... някъде през юли. Може би повече. — И после сами ще си мием клозетните чинии. — Имаш ключ, тъй че, моля те, отбивай се веднъж седмично да наглеждаш къщата.

— Добре. Приятно пътуване. Къде отива?

— На романтичен меден месец във Варшава. Да ти донесем ли нещо?

— Да. Аз даде списък с храна. Много благодаря.

— Няма защо.

Тя се поколеба, после ми каза:

— Госпожа Сатър много щастлива сега.

— Благодаря.

— Майка и баща не щастливи.

По какво ли беше познала?

— Днес си заминават — казах и въздъхнах.

— Да? Добре. — Софи се обърна и отиде да си гледа работата.

Та, за да обясня по-подробно онова, което бях споменал на Софи за нашите имена във вестниците, бях почти сигурен, че през следващите няколко дни в пресата ще излезе част от интересната предистория на това убийство, която не беше отразена от вчерашния репортаж на Джени. И по-конкретно, щеше да има още за убийството на Франк Белароса преди десет години, например името на убийцата му (аристократката Сюзън Станхоуп Сатър) и някоя и друга нейна хубава архивна снимка. Наред с любопитния факт, че съпругът на Сюзън Джон Сатър — използвайте прилична архивна фотография, моля — е бил адвокат на убития бос и Сатърови са живели в разкошното имение Станхоуп Хол в съседство с великолепно имение на Белароса, Алхамбра. И разбира се, щяха да изложат безброй предположения за връзката на госпожа Сатър с нейния съсед мафиот. Е, можеше и да е още по-зле, например Сюзън да е била адвокатка на Франк, а аз — негов любовник. Така биха направили филма в Холивуд.

Тъй че пак щяха да изровят всичко и се опасявах, че Едуард и Каролин ще го видят. Страшно съм ти задължен, Антъни, задник такъв. Надявах се, че няма да се наложи да се крием от струпали се на

портала журналисти като миналия път. Тъй де, сега не ставаше въпрос за нас със Сюзън, ама не се знае как се обръщат тия неща — особено когато по някакъв начин има замесена богата и красива двойка. Може би щеше да се появи Джени, както се случи преди десет години, преди да се сбlijим, и да направи репортаж на фона на портала и вратарската къщичка: „Тук, зад тази желязна порта и тези мрачни стени, живеят Джон и Сюзън Сатър, които преди десет години бяха...“ Забъркани? Заплетени? Няма значение. Е, ако наистина дойдеше, щях да изляза отпред, да я прегърна, да я целуна и да извикам в микрофона: „Джени! Скъпа! Липсваше ми!“

Тъпо. Обаче ми хрумна, че трябва да се обадя на господин Насим и да го осведомя за всичко това, преди да е прочел във вестниците нещо за Джон и Сюзън Сатър или за Станхоуп Хол. Може би щеше да удвои предложението си за къщата.

От друга страна, със Сюзън заминавахме утре — защо да си правим труда да се обаждаме на когото и да било? Нашата философия си беше следната: когато се разхвърчат говна, просто хващай пътя.

Е, от цялата тая врява в медиите можеше да излезе и нещо добро — Антъни едва ли щеше да намери човек, който да се съгласи да убие Сатърови. Тъй де, наемните убийци гледат да не се афишират и не обичат да очистват публични личности или хора, за които предават по новините. Нали така? Окуражаваща мисъл.

Удари девет и Сюзън, която пиеше кафе на верандата, набра номера на туристическата си агенция. На масичката имаше лист и молив.

— Имаш ли нещо против да летим в икономична класа? — попита ме, докато телефонът звънеше.

— Какво е това?

Преди да успее да ми обясни, отсреща вдигнаха и тя поговори с агента около минута, след което резервира две места в икономична класа за Лондон с „Континентал Еърлайнс“. Излитахме от „Дж. Ф. Кенеди“ в 07:30.

— Не, не ни трябва хотел — каза Сюзън на агента. — Мъжът ми има апартамент в Лондон.

Кога се бях оженил? Дали не ми се губеше някой ден?

После тя запази места за влака за Париж и във Франция вече се развихри — резервира за цяла седмица стая в „Риц“, където бяхме

отседнали предишния път. Оттам с „Ер Франс“, икономична класа, обратно за Ню Йорк. Кацахме на трети юли, тъй че щяхме да се приберем навреме за ежегодното барбекю по случай Четвърти юли в „Сиуанака“ — освен ако не държахме да продължим с агнешкото в Лондон.

— Много се вълнувам от това пътуване — каза Сюзън, след като затвори.

— И аз.

— Кога можем да се оженим, Джон?

— Всъщност не се налага. Мога просто да подам до брачния съд жалба за анулиране на решението за развода ни, след което автоматично пак ще сме женени.

— Стига си дрънкар глупости!

— Не са глупости. Какво ще кажеш за Четвърти юли в „Сиуанака“? И без това всичките ни познати ще са там, тъй че няма да ни струва нищо, освен каквото похарчим за себе си.

Идеята не ѝ допадна особено — жените не са практични — и Сюзън се обади на управителя на клуба. За късмет втората събота през август се оказа свободна и Сюзън я запази за сватбен прием на открито — подробностите щяха да се обсъждат надълго и широко през следващите два месеца.

Затвори и ми каза:

— Идеално! Ще прекараме първата си брачна нощ в стаята за гости в клуба и на другата сутрин четиримата ще отплаваме на двуседмичен меден месец с новата ни яхта.

— Вашите ли ще дойдат на медения ни месец?

— Не, Джон. Само Едуард и Каролин.

— А, добре. — Напомних ѝ: — Миналия път ги нямаше.

Тя не ми обърна внимание.

— Ще отидем в Лос Анджелис предишната седмица, ще останем няколко дни при Едуард и заедно с него ще се върнем тук за сватбата.

— Добър план.

Очертаваше се прекрасно лято. И ако нещата тук се уредяха, през септември щях да си намеря работа и да заживеем честито — в по-малка къща и без ежемесечните парични преводи от Станхоупови. Дотогава просто трябваше да останем живи.

Седях на бюрото в кабинета. Вратата беше затворена. Съчинявах имейл до Елизабет, с който ѝ съобщавах, че със Сюзън заминаваме за Истанбул — трябваше да видим къде все пак е това — и се връщаме след три-четири седмици. Тогава щях да уредя въпроса с имуществото на Етел.

Освен това тактично ѝ напомних за писмото и попитах дали може да се срещнем днес, преди да замина рано другата сутрин. После се обадох във вратарската къщичка и казах на дежурния да пусне Елизабет Алърд. Ако дойде.

Тъкмо затворих и на двора спря син форд „Таурус“ и от него слязоха Куроглавия и Вятърничавата. Трябваше да се сетя да предупредя охраната да ги оковат, обаче Сюзън явно вече се беше обадила.

Наблюдавах ги през прозореца — приближаваха се към къщата и си говореха нещо, като че ли правеха последна репетиция. Изглеждаха малко мрачни и предположих, че през нощта не им се е явил ангел, за да им каже, че Бог обича цялото човечество, а не само тях, така че по-добре да не спират кинтите за близките си, иначе отиват право в ада.

На вратата се позвъни и чух Софи да ги поздравява. Изненадах се, че Сюзън не им отваря лично — в тоя свят не оставяш прислужницата да посреща роднини и близки приятели, освен ако не си наистина много неразположен. Тоест тя им пращаше послание — или беше заета да точи сатъра.

Входната врата се затвори. Въздухът изведнъж стана леден и изневиделица се появиха черни мушици, после от стените започна да се стича зелена слюз. Станхоупови бяха пристигнали.

Със Сюзън се бяхме разбрали тя да се срещне с Луцифер и Злата магьосница в дневната, а аз да чакам зад затворената врата на кабинета, за да може да се съветва с мен или да ме повика да се включа в разговора, ако е уместно.

Многократно съм участвал в уреждане на данъчни задължения по този начин, както и на няколко пъти в отвратителни семейни кавги за наследство — заинтересованите страни са в различни стаи, за да не могат да се държат отвратително или да се сбият. Обикновено се получава.

Проверих си имейла — имах няколко съобщения от приятели в Лондон, които ме питаха за новината, научена или от Саманта, или от колегите в кантората ми. Е, не можех да им отговоря, докато съдебните заседатели не дойдеха от дневната, за да произнесат присъдата. Затова поиграх покер срещу компютъра и печелех — късметлия на карти, нещастен в любовта?

Петнайсетина минути след пристигането на Станхоупови на вратата се почука.

— Влез.

Появи се Софи и каза:

— Аз тръгнала.

— Благодаря ти за всичко.

Вратата продължаваше да е отворена и чувах гласове от дневната. Определено звучаха сериозно и сърдито.

Софи ми подаде един лист. Помислих си, че е бележка от Сюзън или заплатата на момичето, ала с един бърз поглед установих, че е списък, написан на полски.

— Давате го в бакалията — каза тя.

— А?... А, да. — През медения ми месец във Варшава. Защо винаги съм такъв умник? Е, можех да намеря същите неща в Глен Коув или Бруклин.

Софи се поколеба, после каза:

— Госпожа тъжна. Вие може би отива... — И посочи с палец през рамо.

— Добре. Благодаря. Ти си много мила жена. Ще се видим, когато се върнем.

— Да. — Тя излезе и аз затворих вратата след нея.

Чух я да излиза от външната врата и я видях да се качва в колата си и да потегля.

Е, да речем, че отидех да приключа въпроса, като стисна Уилям за гушата и го принудя да подпише бял лист, който после да попълня. За това си има и правна основа: *Necessitas non habet legem*. С други думи, необходимостта не познава закон.

Обаче бях обещал на Сюзън да кротувам и да не се намесвам в тая семейна работа, а тя ми беше обещала да разговаря с мен, преди те да се отидат.

За да убия времето, отворих няколко информационни сайта в интернет и прочетох за снощната недовършена вечеря на Салваторе Д'Алесио. Повечето репортажи бяха чисто описателни, без много факти, които вече да не съм научил от Джени Алварес и Феликс Манкузо, моя човек на местопрестъплението. В един от материалите обаче се казваше:

„На телефона в лонгайлъндския дом на Белароса не отговоря никой, а във фирмата му, «Бел Ентърпрайзис» в Оузоун Парк, Куинс, се включва телефонен секретар“.

Е, помислих си, така не се ръководи бизнес. Ами ако на някого му трябват лимузини за погребение? Например на семейство Д'Алесио?

Репортажът продължаваше:

„Близки до следствието източници смятат, че Тони Белароса най-вероятно е напуснал страната“.

Надявах се да не е в Лондон или Париж. Тъй де, не исках да се натъкна на него в галерията „Тейт“ или Лувъра. Непременно трябваше да избягвам Музея на восъчните фигури на мадам Тусо. Или беше Тюсо?

Тъй или иначе, хрумна ми нещо и след като извадих визитката на Антъни от портфейла си, набрах номера на мобилния му телефон. На третото извънмяване се включи запис:

Номерът е изключен по молба на абоната.

Нямаше голяма вероятност Антъни да е претърпял неочаквана злополука — по-скоро не искаше да го проследят по сигнала на телефона му.

Във всеки случай, даже да се бях свързал с него, разговорът щеше да е глупав: Къде си бе, Антъни? А ти къде си бе, Джон? Аз пръв попитах, Антъни.

После пратих имейл на Каролин във връзка с убийството на господин Салваторе Д'Алесио, също жител на община Бруклин, човек, със сигурност добре известен на Бруклинската окръжна прокуратура. Бях убеден и че в резултат на това мафиотско убийство в службата на дъщеря ми ври и кипи и че съвместно с Нюйоркската полиция и ФБР колегите й търсят улики, водещи към убийците, както и към избягалия бодигард на чичо Сал — и най-вече към човека, платил за покушението. Е, не беше трудно да се сетят, че зад всичко това стои Антъни Белароса, само че нямаше да е много лесно да го открият.

Осведомих Каролин, ако вече не знаеше, че по новините може да споменат за мама и татко. Не и казах: „Надявам се, че това няма да те постави в неловко положение“, но се подразбираше. Тя вече трябваше да е научила, например от някого в прокуратурата, че Антъни Белароса навярно иска да си уреди сметките с мама. Не й го обяснявах директно, но й писах, че на другата сутрин заминаваме за Европа и ще се чуем по телефона, преди да тръгнем. Каролин щеше да разбере за какво става въпрос.

Спомних си, че Антъни и Каролин са се срещали веднъж в Алхамбра, и макар аз да не бях присъствал, със сигурност знаех, че

дъщеря ми не си е паднала по красивия мургав бандюга — в това отношение тя имаше по-трезва преценка от майка си.

Както и да е, прокурорът от Бруклинската прокуратура Каролин Сатър можеше да разполага с повече информация от мен и бях убеден, че ще я сподели с родителите си, ако го сметне за уместно.

И тъй, след като приключих с новините за Беларус, намерих няколко добри уебсайта за Париж и в един от тях се посочваха имената на два ресторанта, в които приемат и американци...

Към десет Сюзън отвори вратата и влезе. Изглеждаше бледа и потресена, но не плачеше. Настаних я на кушетката и седнах до нея.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Е, положението е ясно. Ако се оженим, моята издръжка се прекратява, лишават ме от наследство и се отричат от мен. Даже да не се оженим, ще постъпят по същия начин, освен ако не напуснеш страната.

Хванах я за ръка.

— Вече го знаехме.

— Да... но... — Сюзън отново дълбоко си пое дъх. — Баща ми също каза, че ще лиши от наследство децата... ще прекрати изплащането на суми от попечителските им фондове... и ще задържи изплащането на основната сума, докато не навършат петдесет. — Погледна ме. — Наистина ли може да го направи?

— Както вече ти казах, той може да ги лиши от наследство по всяко време. Що се отнася до попечителските фондове, ще трябва да прегледам документите за учредяването им. Но веднъж съм ги чел и знам, че попечител е Питър. Чрез него баща ти може да спре издръжката им и да задържи основната сума, докато Едуард и Каролин навършат петдесет.

Сюзън пресметна наум.

— Това е след цели двацет и пет години.

Опитах се да ѝ покажа и оптимистичната страна на въпроса.

— Без издръжката обаче дотогава сумата във фонда би трябвало да стане четири пъти по-голяма. — Освен ако управляващите фонда не вземеха някои извънредно лоши инвестиционни решения.

— Аз мисля за *настоящето*. А не за след двацет и пет години.

— Знам. — Опитах се да си представя нейния начин на мислене и донякъде успях, когато Сюзън дръпна дланта си от моята.

И тъй, настъпваше моментът, който отдавна очаквах. Вече й бях дал своето решение на проблема и тя го беше отхвърлила. Само че тогава аз бях излагал и проблема, и решението. Сега беше чула последната дума на скъпото си дърто татенце — бях убеден, че той *не* блъфира — и реалността се стоварваше отгоре й като думите на съдия, произнасящ доживотна присъда.

— Ами майка ти? — попитах просто от любопитство.

Сюзън поклати глава.

— Каза, че само трябвало да те помоля да си отидеш и всичко пак щяло да е наред.

Това не беше вярно, но си премълчах.

— Какво да правя, Джон?

Ами, щом се налага да питаш, Сюзън, вече знаеш отговора.

— Джон?

Дълбоко си поех дъх.

— Трябва да си намериш адвокат и...

— Защо? Ти нали си адвокат...

— Изслушай ме. Трябва да се подсигуриш, че това повече няма да се повтори. Баща ти трябва да ти учреди попечителски фонд, както и нови фондове за децата, с което всъщност да ви прехвърли дяловете от своето имущество, което ти и децата ще получите в наследство. И тоя фонд трябва да бъде учреден така, че ти и децата да получавате годишни издръжки независимо от неговото желание и манипулациите му, и ти *лично* трябва да избереш попечителя, който *не бива* да е Питър. Разбираш ли?

— Ама... защо да го прави?

— Ами, като отплата. С други думи, в замяна на нещо, което иска от теб.

— Какво?... Ааа...

— Ти и децата се нуждаете от правни гаранции, че той няма да управлява живота ви с парите си, и в замяна ти — пък и аз — ще му дадем каквото иска. Писмено.

— Джон... Не...

— Да.

Тя ме погледна. Обърнах се към нея и очите ни се срещнаха. Тя продължи да се взира в мен, после по бузите й потекоха сълзи.

— Това е *единственият* начин, Сюзън, ние с теб, заедно, да защитим децата, а и твоето бъдеще — заявих с колкото можех по-твърд глас.

Сюзън се извърна и избърса очите си с длани.

За да я накарам да проумее думите ми, се изправих и казах:

— Иди при него и му кажи, че съм готов да се върна в Лондон без неговия един милион, но едва след като разговарям с него за това, което трябва да направи за вас с Едуард и Каролин, преди да си отида. Той ще разбере.

Тя поклати глава.

— Децата казват, че не ги интересува...

— Знам. Но нас ни интересува. Искаш ли Питър да стане единствен наследник на богатството на Станхоупови?

Сюзън не отговори, ала нямаше и нужда.

Хванах я за ръка и я вдигнах да се изправи.

— Иди в кухнята или някъде другаде, стегни се, ядосай му се, после отиди при него и му обясни сделката.

Тя продължаваше да мълчи.

— Ако побеснее и си тръгне, ще си свободна от него и парите му — продължих. — Но ако се съгласи да разговаря с мен, ще измислим начин да му измъкнем чувала с парите.

Сюзън пак поклати глава и промълви:

— Не... Джон... няма да те пусна.

— Нямаш... нямаме друг изход. Виж, Сюзън... може би след година-две, след като обмислим всичко това, ще видим какви са чувствата ни...

— Не!

— Добре, тогава ще разговарям с него сега. Прати го тук.

— Не.

— Тогава аз ще отида при него.

— Не... не... нека аз... само малко да се... — Тя понечи да седне отново, но аз я хванах за ръката и я обърнах към вратата.

— Успокой се. Ти си смела и знаеш какво трябва да направиш.

— Не... няма да...

Придадох си суров вид.

— Няма да жертваме бъдещето на децата си заради собственото си егоистично...

Сюзън се отскубна от мен.

— Никога повече няма да те пусна да си отидеш!

Хванах я за раменете.

— Отивам си. Но едва след като сложа всичко тук в ред, заради децата. Трябваше да го направя още преди десет-двайсет години...

— Не! Моля те, Джон...

— Но ти обещавам, Сюзън... обещавам ти, че пак ще сме заедно.

Сюзън ме погледна и по лицето ѝ пак потекоха сълзи. Изхлипа и отпусна глава на рамото ми.

— Обещавах ли ми?...

— Да. — Побутнах я към вратата и я отворих. Сюзън се обърна и ме погледна. Усмихнах ѝ се.

— Кажи на баща си, че твоят адвокат иска да говори с него.

Тя не се усмихна, но кимна. Почти я избутах навън и затворих вратата.

Останах прав цяла минута, после седнах на бюрото.

Взех молив и си записах някои неща, които трябваше да обсъдя с Уилям. Трябваше да уговоря с него сделка, която да гарантира, че със Сюзън никога повече няма да се видим.

Предполагам, че имаше възможност той да отхвърли идеята да се откаже от контрола над парите си, а оттук и над дъщеря си — защото какво щеше да получи от сделката? Със сигурност не любовта на Сюзън, нито на внуците си. Щеше да получи единствено гаранция, че Джон и Сюзън Сатър никога повече няма да се видят. Зачудих се дали това ще му е достатъчно. Е, предполагам, че зависеше от това колко е бил честен за мотивите си да сложи край на нашата връзка. Нима двамата с Шарлот наистина вярваха, че Сюзън прави ужасна грешка? Или всичко това беше заради омразата на Уилям към мен?

Той определено щеше да разбере, че ако приеме сделката, ще се отърве от мен, но и ще изгуби дъщеря си и внуците си още щом станат финансово независими. По същество бях обърнал ситуацията срещу него. В крайна сметка никой не печелеше. И все пак Уилям можеше да се съгласи, ако повече се ръководеше от омраза към мен, отколкото от обич към дъщеря си и внуците си. Бях сигурен и че Питър ще настоя баща му да приеме сделката, ако това означаваше да получи наследството си веднага. Тогава и той можеше да прати татенцето на майната му.

Вратата се отвори и Сюзън влезе. Изправих се и застанахме един срещу друг.

— Баща ми категорично отхвърля предложението ти — каза.

— Добре. — Това отговаряше поне на един въпрос.

Сюзън изглеждаше изтощена. Никога не я бях виждал толкова смазана от реалността.

Тя се извърна настрани.

— Но... предложението му към теб е в сила, ако го приемеш веднага и се качиш на самолета за Лондон утре... сам.

— Ясно. — Зачаках я да прибави нещо, но Сюзън мълчеше, тъй че явно бях получил отговор и на друг въпрос. И не я обвинявах. За съжаление, любовта не побеждава всичко. Или по-меко казано, любовта на Сюзън към децата ѝ — нашите деца — надвиваше любовта ѝ към мен. И аз изпитвах същите чувства. Франсис Бейкън, според когото децата правят човек заложник на съдбата, трябва да е имал тъст като Уилям Станхоуп.

Искаше ми се да кажа Сюзън, че без юридически гаранции за нея и децата баща ѝ може и ще направи каквото си иска с парите си — например ще прехвърли всичко на Питър. Само че това щеше да прозвучи изкуствено, все едно се опитвам да я убедя, че моето заминаване не дава достатъчно сигурност нито на нея, нито на децата, и всъщност гарантира, че Уилям ще продължава да управлява живота ѝ и сигурно ще избере следващия ѝ съпруг. Може би искаше дъщеря му да се омъжи за Боб, сина на покойния Дан?

По тоя въпрос я попитах:

— А на *теб* какво ти предложи?

Тя се поколеба, после отговори откровено:

— Голямо увеличение на издръжката, ако продам тази къща и се върна в Хилтън Хед.

— Ясно. — Е, царуването на Уилям Властника продължаваше. Както казах, не обвинявах Сюзън и смятах, че ако ставаше въпрос само за нашия живот, тя щеше да изхвърли родителите си през вратата. Фактът, че щеше да вземе това тежко решение, нямаше да промени мнението ми за нея. Аз вече бях направил същия избор. — Кажи му, че утре заминавам. И му предай, че може да си вземе подкупа и да си го навре в гъза.

Сюзън сведе очи.

— Съжалявам...

— Недей. Това е и *наше* решение, не е само тяхно. — Прибавих:

— Знаеш ли, по-добре го прати тук, аз сам ще му кажа всичко.

Тя поклати глава.

— Той не иска да те вижда... трябва му само отговорът ти.

— Отговорът ми е, че утре ще замина, ако той лично дойде в кабинета.

— Ще му предам. — Сюзън ме погледна. — Обичам те.

— Знам.

— Ти обичаш ли ме?

— Да. — Но не мога.

Тя отново кимна.

— Имахме възможност да прекараме това време заедно... Никога няма да забравя тази седмица.

— И аз. — Посъветвах я: — Най-добре утре се качи на самолет за някъде и се махни оттук, докато нещата се уталожат.

— Знам... Те искат да отида в Хилтън Хед. Но... Какво ще правя без теб?

— Всичко ще е наред. — Напомних ѝ: — Е, чакам баща ти тук.

Сюзън пристъпи към мен, но аз я спрях.

— Иди му кажи.

Изглеждаше наранена, безпомощна. Искаше ми се да я грабна в обятията си и щях да го направя, но чак след като дъртите се разкараха.

Тя кимна и излезе.

Вторахих се във вратата с надеждата, че ще се върне и двамата ще отидем в дневната, за да изхвърлим Станхоупови от къщата. От нашата къща. Надявах се също да не вземе това решение.

Изпитвах... много неща. Гняв, определено. Но най-вече същата загуба като преди десет години — разбирах, че всичко свършва, нещо повече, че не би трябвало да е така, че се обичаме прекалено силно, за да се откажем от любовта си по причини, които не са достатъчно основателни, за да оправдаят решението да се разделим. Усещах, че има нещо нередно... че Сюзън е права и съдбата ни е събрала отново. Тогава какво ставаше?

Останах на мястото си, втренчен във вратата.

Намирах утеха единствено във факта, че сега Сюзън, Едуард и Каролин виждат истинския Уилям Станхоуп — което в бъдеще щеше

да им е по-полезно от неговите пари. Освен това Уилям щеше да знае, че чакам зад кулисите и ще се появи мигом, ако не изпълни обещанието си поне да запази статуквото. Дъртото копеле сигурно щеше да се зарадва да чуе, че не му ща парите, но някъде в мътния си мозък все някога щеше да проумее, че и нищо не му дължа и че съм на шест часа път със самолет и мога да се върна, ако той не се грижи за децата ми.

Замислих се за утре — щях да се кача на самолета сам и да се върна в Лондон. Навярно можех да си върна работата и Саманта, ако пожелаех. Но всъщност исках да намеря собственик на яхта, на когото му трябва опитен капитан за далечно плаване. От предишния път знаех, че това ще ме спаси от изкушението — и Сюън също — да взема лошо решение, основано на любов.

Чух, че навън спира кола, и погледнах през прозореца. Елизабет слизаше от джипа си.

Излязох от кабинета и отидох да ѝ отворя, преди да е натиснала звънеца.

Тя се усмихна.

— Добро утро.

— Добро утро. Влизай.

— Само за мъничко. Получих имейла ти.

Влязохме вътре. Поканих я в кабинета и затворих вратата.

Тя веднага забеляза маслените платна на Сюън на стената.

— Сюън е много талантива.

Погледнах картините и изведнъж ме обзеха спомени — двайсет години с една възхитително луда жена, която през последното десетилетие беше станала по-малко луда, макар и не по-малко възхитителна. А сега оная Сюън, която току-що беше излязла от стаята, изглеждаше... е, победена. Това повече от всичко друго ми късаше сърцето.

— Джон? — попита Елизабет. — Добре ли си?

— Да. Ти как си?

— Имам добри и лоши моменти. Ще се оправя.

— Разбира се. Заповядай, седни.

— Не. Закъснявам за среща с персонала в един от магазините ми.

— Не могат да започнат без теб ли?

Тя се усмихна.

— Лошото е, че могат. — Отвори чантата си и извади малък бял плик. — Това е за теб.

Взех го и видях, че е адресиран до „Г-н Джон Сатър“ с почерка на Етел.

— Благодаря. — Занесох го на бюрото и взех нож за писма. — Дай да го прочетем.

— Не. Ти го прочети. Мама го е адресирала до теб.

— Е, знам, но нали се разбрахме...

— Ако вътре има нещо, което искаш да споделиш с мен, обади ми се. — И прибави: — Ще се доверя на твоята преценка.

— Добре... но...

— Не изглеждаш добре.

— Махмурлук от Деня на бащата.

Тя се усмихна.

— Трябваше да видиш *мен* в неделя сутринта.

— Събирането беше приятно.

— Искам със Сюзън да дойдете на вечеря, когато се върнете от пътуването си.

— Много мило.

— Предай й, че съм се отбила и ви пожелавам приятно пътуване.

— Непременно.

— И се зареди с кофеин и аспирин.

— Добре. Благодаря.

Изпратих я до джипа й.

— Това колата на Станхоупови ли е? — попита тя.

— Да.

— Божичко. Разбирам защо не си на кеф.

Принудено се усмигнах.

— Скоро тръгват за летището.

— Хайде да го отпразнуваме. Виж дали Сюзън иска да дойде довечера на по чашка.

— Благодаря, но трябва да си съберем багажа. Полетът ни е рано.

— Съобщи ми, ако промениш решението си. Защо отивате в Истанбул?

— Просто за да се махнем. Когато обикалях света, прекарах там една седмица.

Елизабет ме погледна.

— Може би някой ден някой красавец ще ми предложи да замина с него на околосветско плаване.

Може би по-рано, отколкото си мислиш.

— Ако много искаш, ще се случи.

Тя не отговори.

— Предай много поздрави на Мич — казах й.

— На кого?

Е, това обясняваше нещата.

Елизабет ме целуна по бузата.

— Прати ми картичка.

— Ще ти пратя. Двамата ще ти пратим.

— Чао. — Тя се качи в беемвето и потегли.

Влязох, отидох в кабинета и затворих вратата.

Е... точно в момента имах прекалено много проблеми, за да мисля за Елизабет. А и честно казано, сърцето ми все още беше тук.

Застанах до бюрото и се вторах в плика.

Интеркомът изпиука. Вдигнах слушалката.

— В кухнята съм — каза Сюзън. — Баща ми няма да дойде при теб в кабинета, но ще ти се обади по телефона по-късно — или след като се върнеш в Лондон.

Гласът й звучеше по-спокойно — или може би беше изпаднала в шок, като войник след сражение?

— Добре — отвърнах.

— Той отива в колата, за да остана няколко минути насаме с мама.

— Чудесно.

— Моля те, не отивай да говориш с него.

— Няма. Ще се видим, след като си отидат. — Затворих.

Чух външната врата да се отваря и видях Уилям да се насочва към колата си.

Обикновено контролирам положението или поне се опитвам. Но има моменти като този, в които е най-добре да не правиш нищо. Пък и какво трябваше да кажа на Уилям Станхоуп? Нямахше нужда да му разкривам мнението си за него — той вече го знаеше. И определено нямахше да го моля да преразгледа условията си, нито да смекчи сърцето си. Тъй че сега единственото позитивно и продуктивно нещо

щеше да е да изляза и да му блъскам главата във волана, докато еърбегът не се надуне. И щях да го направя, ако беше по-млад.

И отгоре на всичко Антъни Белароса все още беше някъде наоколо, въпреки че утре, когато със Съюзън заминехме — в противоположни посоки, — тоя проблем щеше да бъде замразен, а с малко късмет и разрешен.

Вперих поглед в Уилям, който се качи в колата и я запали — сигурно слушаше радио. Зачудих се как ще реагират двамата с Шарлот, когато научат за убийството на Салваторе Д'Алесио, чуят, че Антъни Белароса е главният заподозрян, и установят, че по новините пак споменават за дъщеря им. Е, сигурен съм, че щяха да настоят незабавно да заmine за Хилтън Хед. Нито един от двама ни нямаше да се върне, за да живее тук.

Разрязах плика, извадих четири сгънати листа обикновена бяла хартия и видях четливия, но силно наклонен почерк на Етел.

Уважаеми г-н Сатър,

Пиша Ви това писмо на смъртното си легло, докато очаквам да се завърнете от Лондон, за да уредите въпроса с моето имущество. Писмото ще Ви бъде предадено след смъртта ми от моята дъщеря Елизабет Корбет при условие че наистина се върнете от Лондон и двамата с вас разговаряме лично.

Е, помислих си, бях изпълнил и двете условия — пристигнах от Лондон и я посетих в хосписа. А тя беше изпълнила най-важното условие. Да умре.

Единствената известна величина тук беше нейната смърт — моето идване в Ню Йорк не беше толкова сигурно. Като се замислех, трябваше да си остана в Лондон и да спестя на всички толкова много проблеми и мъка.

Известно време наблюдавах Уилям Станхоуп и се чудех дали да изляза и да му заявя, спокойно, но твърдо, да не се ебава с попечителските фондове и наследството на внуците си. Тъй де, какво щеше да направи, ако се приближах към колата? Да отпраши за летището и да зареже жена си ли?

Върнах се към писмото на Етел:

„Уморена съм и не се чувствам добре, докато Ви пиша, затова направо ще премина на въпроса. Знам, че с тъст си никога не сте се обичали, знам и че това причиняваше много мъка на бившата Ви съпруга и водеше до търкания помежду ви. Струва ми се, че семейство Станхоуп също повлияха на госпожа Сатър да продаде къщата си и да замине при тях в Хилтън Хед“.

Е, виждах накъде клони — в края на живота си Етел си играеше на сватовница, точно както и по време на моето посещение. Зачудих се защо е искала да се съберем. Е, тя харесваше Сюзън. Бях сигурен и че след завръщането ѝ двете отново са се сближили. Тоест е знаела, че Сюзън иска да се върне при мен. И понеже не ѝ оставаше да прави нищо друго преди края, си беше наумила да изиграе един последен коз в полза на Сюзън.

Оставих писмото настрана за по-късно. Добре, Етел. Но си забравила за Уилям Станхоуп. Всъщност не беше забравила, точно затова го споменаваше. А и тя *никога* не го беше харесвала и сега имаше възможност да...

Отново вдигнах писмото и продължих да чета:

Много ми е трудно да изложа с думи това, което искам да Ви напиша. Затова ще бъда абсолютно пряма. Уилям Станхоуп е морално покварен, развратен и греховен човек.

Леле мале! Седнах и обърнах на следващата страница.

Неговото безсрамие и разпуснатост се проявиха още в студентските му години, продължиха през военната му служба и не престанаха дори след женитбата му. И до днес,

след толкова много години, ми е трудно да си припомням онова време. Не желая да описвам поведението му в подробности, но ще Ви кажа, че той насилваше най-младите и невинни прислужнички в Станхоуп Хол...

Престанах да чета и дълбоко си поех дъх. Божичко! Препрочетех последния ред и продължих нататък:

Падаше си по чужденки, от които не очакваше съпротива. Преди и през войната негова плячка ставаха ирландките и една от тях, казваше се Бриджит Биън, се опита да се самоубие, след като той я изнасили. А след войната имаше много бежанки, главно германски и полски момичета, които почти не говореха английски и ужасно се страхуваха да не ги депортират, и по тази причина се подчиняваха на волята му. Една от тях, полякиня на не повече от шестнайсет години, чието име за съжаление не помня, забременя от него и Уилям Станхоуп уреди да я върнат в родината ѝ.

Не мога да Ви опиша всичко, което се е случвало през онези години, но Ви уверявам, че безобразното му поведение не престана до заминаването му с г-жа Станхоуп за Хилтън Хед.

И сега, г-н Сатър, Вие се чудите защо съм чакала толкова време, за да разкрия всичко. Първо трябва да Ви кажа, че аз и други в Станхоуп Хол сме се опитвали да привлечем вниманието на Август Станхоуп към този проблем, докато още беше жив, но за негов срам той не желаше да изслуша нашите оплаквания. И за мой вечен срам аз не бях много настойчива. И за срам на мъжа ми Джордж, той не поиска да отнесе въпроса до Август Станхоуп и ми нареди да си мълча. Разберете, по онова време такива момичета не подаваха жалби в полицията. Дори да го направеха, кой щеше да им повярва срещу думата на Уилям Станхоуп? Знам също, че те понякога са били заплашвани с уволнение или депортиране, а в други

случаи им е било плащано да си затварят устата. Не мога да изброя колко момичета са станали жертва на Уилям Станхоуп, но по моя сметка не минаваше и година, без да науча за подобен инцидент или жалба. Вижте, трябва да кажа, че някои от тези момичета, навярно повече, отколкото знам аз, доброволно са се продавали за пари. Но имаше поне също толкова много, които се отвращаваха от него, ала въпреки това се поддаваха на упоритото му настояване и физическата му агресивност.

Докато пиша тези редове, разбирам, че нямам доказателство за думите си, освен че една изтънчена и почтена жена е запозната с тези събития не по-зле от мен и тя се казва Джени Котър, име, което Вие или г-жа Сатър си спомняте от Станхоуп Хол, където тя беше главна икономка. Г-жа Котър е жива и живее в старческият дом „Харбър Вю“ в Глен Коув. Тя може и е готова да Ви даде повече подробности, ако Ви потрѣбват.

И така, г-н Сатър, моето писмо до Вас е колкото изповед, толкова и извинение, задето мълчах през всички тези години. Моля, разберете, че единствената причина да не разкрия тези неща, освен настояването на съпруга ми, беше да не причиня мъка и скръб на младата г-ца Сюзън, по-късно г-жа Сатър (пък и на г-жа Станхоуп). Но сега, когато ми предстои да се отправя към небесното царство, знам, че трябва да облекча душата си от това, и чувствам, че тъкмо Вие сте човекът, на когото трябваше да го кажа още преди много години. И щях да го направя, ако не беше заради г-жа Сатър. Сега Вие преценете дали да ѝ кажете. Моля се да прочетете това писмо, моля се и да се изправите срещу г-н Станхоуп с писмото и потвърждението на г-жа Котър като доказателство за неговите престъпления срещу онези момичета. Знам, че Бог ще ми прости за мълчанието, ще прости и на него, ако бъде принуден да надзърне в душата си, ако осъзнае греховете си и помоли Господ за прошка.

Искрено Ваша,
Етел Алърд

Погледнах четирите листа в ръката си, после вдигнах очи през прозореца към нетърпеливо седящия в колата си Уилям Станхоуп, който чакаше жена си и дъщеря си да приключат своя разговор.

Отворих тефтерчето на Сюзън и набрах номера на мобилния телефон на Уилям.

Видях го да вади телефона от джоба на самото си. Той погледна дисплея и отговори:

— Да?

— Уилям, тук е бъдещият ти зет. Ела веднага! Трябва да поговорим.

— Все още не разбирам как успя да го убедиш да промени решението си — каза Сюън.

— Мога да съм много убедителен — отвърнах.

Разпитваше ме още откакто родителите ѝ си бяха заминали преди час, но най-вече просто беше щастлива и облекчена, че всичко е свършило толкова добре. Наричаше го чудо и може наистина да беше така. Благодаря ти, Етел, и кажи на оня ангел в райския бар да ти сипе още едно шери. И да го пише на моя сметка.

Седяхме на сенчестата веранда и празнувахме с няколко бири.

— Какво искаш за обяд? — попита Сюън и обеща: — Каквото пожелаеш!

— Мислех си за йогурт. Но и пица пеперони няма да е зле.

Без никакъв коментар тя вдигна безжичния телефон, набра бюро справки и после се свърза с местната фирма за доставка на пица. Щеше да ѝ се наложи да запомни тоя номер наизуст.

Етикетът за поръчка на пица по телефона явно бе загадка за Сюън Станхоуп — сицилианска или обикновена? — ала тя бързо напредваше.

— Почакайте — каза на събеседника си и се обърна към мен: — Пита дали искаш още нещо върху пицата.

— Ами, наденица и кайма.

Тя прибави това към поръчката, изслуша следващия въпрос и ме попита:

— На осем резена ли да я нарежат, или на дванайсет?

Спомних си един виц, който бях чул от Франк, и отвърнах:

— На дванайсет — много съм гладен!

Сюън се усмихна и продиктува телефонния номер и адреса ни — Станхоуп Хол, Грейс Лейн, Латингтаун — не, няма номер на къщата, просто се оглеждайте за вратарската къщичка, след което се обади на портала и предупреди, че очакваме доставка.

Изпружих босите си крака върху масата и отпих глътка бира.

Сюън се върна на темата за очевидната капитулация на Уилям.

— Познавам баща си, знам и че преговорите са били много тежки.

— Бива ме да водя преговори. — Особено когато съм хванал противника за ташаците и започвам да му ги стискам. Или трябваше да ги извия?

— Джон... мислиш ли, че той е... неискрен? Или че ще се отметне?

— Няма да направи нищо подобно.

— Но... Просто *не разбирам*...

— Сюзън, според мен баща ти е получил... хм, просветление. Докато е седял сам в колата си, просто е осъзнал, че греша. Може да го е обладал Светият дух. Тъй де, и аз не повярвах на очите си, когато го видях през прозореца да слиза с онова блажено изражение и да идва в кабинета ми с думите: „Искам да поговоря с теб, Джон“.

Всъщност истинските му думи бяха „Как смееш да настояваш да дойда в кабинета ти?!“

Е, извиних му се, естествено — а може би му казах да седне, да млъкне и да прочете писмото? Във всеки случай, докато го четеше, моравото му лице стана бяло като платно — интересно е да наблюдаваш толкова бърза промяна. Ще ми се да имах видеокамера. Освен това му се разтрепериха ръцете. Оттам нататък преговорите продължиха доста лесно. От време на време ме заплашваше с неща от типа на „Никой няма да повярва на бълнуванията на някаква си упоена старица“ и тъй нататък. Затова му предложих да покажем писмото на дъщеря му и жена му и да видим какво мислят те, и после да отидем на гости на госпожа Котър в старческия дом и да я помолим да ни разясни положението. Кое то го накара да млъкне, разбира се, но все пак произнесе думата „изнудване“.

Знаех, че е изнудване, адвокат съм все пак и това е против убежденията и принципите ми. Извършеното от Уилям — или по-точно онова, в чието извършване го обвинявах — не само беше отворително, но и представляваше престъпление, макар и за съжаление, с изтекла още преди години давност. Затова трябваше да плати за престъпленията си по друг начин. Адвокатската асоциация и съдилищата може би щяха да погледнат на нещата по друг начин, ама когато се изправех пред Абсолютния съдия, поне Етел щеше да свидетелства в моя полза.

— Той изглеждаше... блед — каза Сюзън. — Потресен.

— Тъй ли? Не забелязах.

— Мама очевидно се смая, че толкова внезапно и рязко си е променил мнението.

— Е, тя не е била споходена от неговото божествено просветление.

— Джон...

— Да?

— Да не си го... заплашил с нещо?

— С какво бих могъл да го заплаша?

— Не знам... но...

— Може ли да сменим темата? Чий ред е да носи бира?

Тя стана и влезе в кухнята.

Допих си бирата и се замислих за писмото на Етел. Тя отправяше предсмъртната си изповед към мен, само че според отец Ханингс бе обсъждала с него съдържанието на писмото и той я посъветвал да не ми го дава. И по-късно беше упражнил известен натиск върху Елизабет. Защо? За да не бъде опетнена паметта на Етел, както твърдеше свещеникът ли? Или искаше сам да сложи ръка върху писмото и после да го размени с Уилям за... какво? Пенсioniране и разкошен живот?

Сюзън се върна с бирите.

— Струва ми се, че си прекалено скромна, Джон. Според мен промяната в решението на баща ми е била заради нещо, което си казал ти, а не заради някакво... божествено просветление.

— Ами... направих каквото можах и бях много убедителен, но наистина смятам, че ми помогна висша сила — заявих скромно.

— Нали ти казвах, че това е съдбата ни и че над нас бди ангел пазител.

— И беше права. — Отпих глътка бира.

Сюзън мина на друга тема.

— Мислиш ли, че трябва да се оженим в „Сейнт Марк“?

— Защо не? Отец Ханингс дава отстъпка за второ венчаване.

Тя се засмя.

— Ти не го харесваш, а и той не си пада особено по теб.

— Тъй ли? Е, тогава ще поговоря с него и ще изгладя нещата. — Ще му спомена, че съм прочел писмото на Етел и може би ще го

попитам дали е знаел за съдържанието му, не само „най-общо“.

— Много ще се радвам, ако успееш. Ще ми се пак да се оженим там.

— Няма проблем. И даже ще убедя отец Ханингс да се откаже от предбрачните консултации.

Сюзън се усмихна.

— Май започваш да се възгордяваш след успеха си с баща ми.

— Вярно, набрах малко инерция — съгласих се. И докато преправях света според своите изисквания, я уверих: — Вашите не само ще благословят брака ни, но и ще платят сватбата.

— Искам само благословията им.

— Пък аз искам да им връча сметката. И не забравяй да им пратиш имейл с датата. Те непременно ще искат да дойдат рано, за да помогнат в приготовленията — и да обсъдим зестрата.

Тя не обърна внимание на предложенията ми и ме попита:

— Готов ли си да забравиш и да простиш, Джон? Имам предвид на родителите ми?

— Не съм злопамятен по характер — отвърнах след кратък размисъл.

Отговорът ми, който знае защо, й се стори смешен.

— О, това е самата ти същност.

— Добре ме познаваш — казах сериозно. — Никога няма да простя или забравя онова, на което ни подложиха по време на предишния ни брак и сега, но... — Победата понякога ме прави великодушен, така че продължих: — Ще ти обещаая следното. Ако баща ти, пък и майка ти, искат прошка и се опитат да поправят нещата, аз съм готов да приема протегнатата ръка. И съм убеден, баща ти ще ми прости, че го нарекох „безпринципно говедо“ и тъй нататък. Въпросът ми към теб обаче е ти какво изпитваш към тях?

Сюзън дълбоко пое дъх.

— Гняв. Видях най-неприятната им страна. Но те са ми родители и аз ги обичам, затова ще им простя. — И прибави: — Трябва да поискаме същото от децата.

— Хубаво. Но не ни трябва тяхната прошка за нищо.

Тя помълча няколко секунди, после призна:

— Аз я поисках. За онова, което извърших. И те ми простиha, напълно. Също като теб.

Кимнах и казах:

— Животът е кратък.

Може би някой ден щях да простя на Шарлот и Уилям това, което направиха на Семейство Сатър — най-сладкото отмъщение е да живееш добре. Ала никога нямаше да простя на Уилям извършеното с ония момичета и двамата щяхме да го помним до края на дните си.

И тъй, двамата си седяхме на прохладната веранда, любувахме се на розовата градина и пиехме студена бира. Денят беше прекрасен, всичко цъфтеше, въздухът ухаеше на рози и орлови нокти. Наблюдавах една голяма пеперуда, която се чудеше къде да кацне.

Сюзън наруши самовглъбяването ми.

— Трябва да пратим имейли на децата, за да им съобщим добрата новина, да ги осведомим за датите на някои събития и... е, може би да им споменем, че има вероятност да видят във вестника нещо за... нас.

— Ти напиши на Каролин за добрата новина. Аз вече ѝ пратих имейл за евентуалната ни поява в пресата.

— Съжалявам — каза тя.

— Въпросът е приключен.

— Добре. Тогава ще пиша на Едуард...

— И непременно му кажи, че дядо му е благословил брака ни и че предава попечителския фонд на самия него. Но не му обяснявай прекалено много за евентуалната ни поява в новините.

— Ясно. Но нали знаеш, че двамата с Каролин ще го обсъждат.

— Няма проблем. Ще отговорим на въпросите им откровено, само че от определена гледна точка. — Продължих с предложенията си: — Обади се на вашите и уговори дата за гостуването им при Едуард в Лос Анджелис. Трябва по-добре да опознаят наследниците си.

Тя се усмихна.

— Това не е лоша идея.

Отново поседяхме в мълчание, наслаждавахме се на миговете заедно. Това не се случва много често, особено в ден, започнал толкова зле, което правеше тоя свършен момент още по-изключителен.

Естествено, сред цветята във всяка райска градина дебне поне една змия, а ние всъщност имяхме две. Първата си имаше име —

Антъни Белароса. Знаехме, че е тук, и го избягвахме, даже избягвахме да говорим за него, поне засега.

Втората беше безименна и беше пропълзяла в градината съвсем наскоро. Но ако трябваше да я назова, тя щеше да се казва Съмнение.

И за да я убия, преди тя да е убила нас, казах на Сюзън:

— Това, което направихме, беше от любов.

Тя не отговори.

— И ако трябваше отново да го направим, пак щяхме да постъпим по същия начин.

Сюзън мълча дълго. Накрая каза:

— Ти дори не поиска да вземеш парите му. А аз... чувствам се толкова продажна, такава нагаждачка...

— Не. Спомни си защо го направихме. Не е заради нас. — А за да преобем Уилям и Питър. И разбира се, за да се погрижим Едуард и Каролин да получат полагащия им се дял от семейното богатство.

— Това може да е вярно за теб, Джон, но не съм сигурна, че се отнася за мен.

— Не се съмнявай в мотивите си. Баща ти те постави пред непреодолима дилема.

— Знам... но, Господи, имах чувството, че се продавам и предавам теб, че разменям любовта ни за...

— Сюзън, аз не изпитвам това чувство. И ти не би трябвало.

— Добре... Ти си много нежен и мъдър човек.

— Тъй си е. Вземи си още една бира.

Тя се насили да се усмихне.

— Надявам се, че тази история няма да ни преследва вечно.

— Нали успяхме да преодолеем случилото се преди десет години! Това сега не е нищо в сравнение с тогава — отбелязах.

— Обичам те.

— И тъкмо затова сме тук. — После се сетих нещо. — Къде е пицата?

— Не знам. Никога през живота си не бях поръчвала пица.

— Е, ще уредим тоя проблем през следващите двацет години.

Поговорихме си за Лондон и Париж. Можехме да направим едно отклонение и да опътуваме по долината на Лоара, както бяхме направили преди много години.

Безжичният телефон извъня. Обаждаха от портала, за да съобщят за пицата.

Станах, минах през къщата и застанах да я чакам на входната врата. Докато стоях там обаче осъзнах, че тъкмо в такива моменти, когато най-малко го очакваш, светът ти може ненадейно да се взриви — както се беше случило със Салваторе Д'Алесио.

По алеята се приближи малък ван. Върнах се вътре, изтичах нагоре по стълбището, грабнах карабината, слязох в кабинета и погледнах през прозореца. Ванът спря и от него се появи мъж с латиноамерикански вид, извади пицата от багажното отделение и се затътри към входа. Тъй де, не си мислех, че тоя хлапак може да е наемен убиец, обаче за миг се бях уплашил от самия факт, че стоя навън съвсем сам и Алхамбра Истейтс са на няма и петстотин метра през дърветата. Е, биваше си ме. Чичо Сал се беше тъпкал с каноли или нещо друго, вместо да наблюдава вратата, и преди да се усети, пред очите му бяха изникнали оръжейни дула. После — бум-бум, и право в ада.

На вратата се позвъни. Подпрях карабината на стойката за чадъри и отворих.

Докато разменяхме пицата за пари, все поглеждах над рамото на мъжа. Дадох му щедър бакшиш, затворих и заключих.

Мога да балансирам с кутия за пица на един пръст, обаче сега използвах цялата си длан и изнесох пицата и карабината на верандата.

— Наистина ли е нужно да носиш пушката тук? — попита Сюзън, все едно изобщо не беше видяла пицата.

— Не, надявам се.

Сложих кутията на масата и я отворих. Уханието нахлу в носа ми и ми изпълни душата.

Седнах, а Сюзън отиде в кухнята и донесе чинии, салфетки, ножове и вилици. Обясних ѝ, че салфетките не са задължителни, а останалото направо си е излишно.

Знаех, че лейди Станхоуп е яла пица, лично я бях виждал, обаче тя винаги подхождаше към такава храна с известна плахост и навярно мъничко презрение.

Показах ѝ как да отметне връхчето назад и да го отхапе, а после да сгъне парчето, за да го стабилизира.

— Това е физически закон — подчертах.

И тъй, седяхме на верандата с бирата, пицата и карабината — страхотен обяд.

— Наистина е вкусно — призна Сюзън.

— И е полезно за теб.

— Съмнявам се, но от време на време може да си го позволяваме.

— Можем да купим цялата фирма за доставка на пица — отбелязах.

Тя се засмя.

— Е, Джон, ти спаси положението и предполагам, че ти дължа нещо. Искаш ли нещо друго освен яхтата и нездравословната храна?

— Само теб, скъпа.

— Вече ме имаш.

— И не искам нищо повече.

— Какво ще кажеш за спортна кола?

— Бива.

Ометох половината пица, шест парчета, а Сюзън си взе второ. Останалото го завихме за моята закуска.

После се качихме в спалнята да отработим пицата и да си съберем багажа за пътуването. Имах си цял гардероб в Лондон, така че взех съвсем малко неща. Сюзън видя в това възможност да прехвърли част от дрехите си в моя куфар.

— В мазето имам някои хубави неща, които така и не успях да разопаковам — каза ми.

Е, можеше да отсъстваме много повече от три седмици, така че не възразих.

След като затворихме куфарите, подремнахме. Към пет станах и казах:

— Ще прескоча до Лоукаст Вели за някои неща. Ще дойдеш ли?

— Не. Имам много работа тук. Ще ти дам списък с онова, което ми е нужно.

— Дръж вратите заключени и не излизай — казах, докато се обличах.

Тя не отговори.

Продължих със съветите:

— Гледай карабината или пушката да е до теб. Карабината е на стойката за чадъри до външната врата.

— Джон...

— Сюзън, имаме... — погледнах си часовника — по-малко от петнайсет часа до излитането. Хайде да не рискуваме.

Тя сви рамене.

— В колко часа искаш да ни вземе колата? Полетът е в седем и половина.

Трябваше да тръгнем за летището към пет, по тъмно, така че отвърнах:

— Ще отидем с моя форд, за да вземем карабината, и ще оставим колата на дългосрочния паркинг.

— Предпочитам да повикаме кола и да си спестим главоболията.

— И аз, но трябва да вземем тая последна предпазна мярка.

Това не я зарадва много.

— Джон, отиваме на *почивка*, не на бой.

— Не спори с мен, иначе ще се обадя на баща ти и ще му кажа да те накаже.

Сюзън се усмихна.

— Очертаваш се като непоносим.

— Определено.

Целунах я и тя ми каза:

— Не се бави. Искаш ли моя мобилен телефон?

— Да. — Взех го и слязох долу. Хвърлих поглед към карабината на стойката за чадъри, после излязох и заключих вратата.

Носех ключовете за двете коли и реших да отида с моя таурус, защото по-лесно щях да го паркирам в града.

Качих се и потеглих по алеята. Когато стигнах до вратарската къщичка, използвах дистанционното и порталът се отвори. Хрумна ми нещо и натиснах клаксона, след което слязох от колата.

Вратата на къщичката се отвори и на прага се появи млад охранител — не го познавах. Представих му се.

— Аз съм Джон Сатър. Живея в къщата за гости.

— Да, господине.

— Сам ли сте?

— Аз съм до осем, после застъпва друг.

— Добре... Е, искам след петнайсетина-двайсет минути да отидете до къщата и просто да я обиколите, за да видите дали всичко изглежда наред.

— Не бива да напускам поста си.

— Днес това ще е част от задълженията ви. — Дадох му банкнота от двайсет долара. — Госпожа Сатър си е вкъщи и не очакваме гости, тъй че не пускайте никого, освен ако не ни се обадите и ние не разрешим. Аз ще се върна след около половин час. — Всъщност можеше да е по-скоро час, но нямаше нужда да го знае.

Бакшишът явно го зарадва, защото отвърна „няма проблем“, каквото и да значи това.

Качих се в колата и потеглих към Лоукаст Вели.

Освен списъка на Сюзън носех писмото на Етел — трябваше да го преснимам. Щях да направя двайсет копия и да пращам на Уилям по едно месечно, както и за Деня на бащата, Коледа и рождения му ден.

Когато стигнах до началото на градчето, позвъних на Сюзън и тя отговори.

— Движението е натоварено и ще ми е трудно да намеря място за паркинг, така че не съм сигурен колко ще се забавя.

— Не бързай.

— Трябва ли ти лук?

— Не, не ми трябва лук, скъпи.

— Добре. Помолих човека от охраната на портала да нагледа къщата след петнайсетина минути. — Напомних й: — Карабината е на стойката за чадъри, в случай че трябва да слезеш долу. Остави двуцевката в спалнята. Ще ти се обадя пак.

Лоукаст Вели беше пълен с коли, състезаващи се за места за паркиране. Погледнах часовника на таблото: 17:39. Е, с малко късмет, щях да се прибера след час.

Какво толкова можеше да се случи за един час?

70.

Купих всичко от списъка и в местния копирен център направих десетина, ксерокса на писмото на Етел, в случай че Уилям се нуждае от ежемесечно напомняне за причините да сключим нов семеен финансов договор. Когато потеглих обратно по петнайсетминутното трасе до Станхоуп Хол, часовникът на таблото показваше 18:23.

Извадих мобилния телефон на Сюън и се обадох, но тя не отговори, затова оставих съобщение:

Прибирам се след десетина-петнайсет минути.
Позвъни ми, когато видиш, че съм те търсил.

Сигурно взимаше душ или въпреки съвета ми да не излиза навън беше отишла на верандата, без да вземе телефона. Имаше и друга вероятност — да търси още дрехи в мазето.

Когато стигнах на няколко минути от Грейс Лейн, позвъних във вратарската къщичка, за да предупредя да ми отворят портала, обаче не отговори никой. Охранителят може да говореше по другата линия. Или пък беше навън. Или до тоалетната.

Завих по Грейс Лейн и настъпих газта. След три минути стигнах пред портала и си отворих с дистанционното.

Дадох пълен напред още преди двете крила напълно да са се отворили и пътъм хвърлих поглед към вратарската къщичка. Никой не излезе навън и аз продължих по-бързо от обикновено по чакълената алея към къщата за гости. Не бях разтревожен, ала не бях и съвсем спокоен.

Видях, че лексуса на Сюън го няма и въздъхнах от облекчение. В същото време ѝ се ядосах, задето не ми се е обадила да ме предупреди, че излиза, пък и изобщо, че е излязла. Жените просто никога не слушат какво им говориш.

Паркирах форда, извадих пазарските торби, отключих входната врата и влязох в къщата.

И изведнъж осъзнах, че не е логично. Представях си я просто да се мята на колата си и да отпрашва за нещо, обаче не си представях, че ще прояви неблагоразумието да не ми се обади. Извадих мобилния й телефон от джоба си, за да проверя дали не съм пропуснал обаждането й, но на дисплея нямаше нищо друго освен часа — 18:42.

Хвърлих поглед към стойката за чадъри и установих, че карабината липсва.

И тогава усетих цигарен дим.

Вцепених се и сърцето ми се разтуптя. Пуснах пазарските торби, отстъпих назад към вратата и започнах да набирам номера на полицията на мобилния телефон.

Антъни Белароса излезе от кабинета и ми нареди:

— Хвърли шибания телефон.

Зяпнах го. Носеше синята униформа на Груп Ълтра Зийл и държеше моята карабина — насочена срещу мен.

— Хвърли шибания телефон, иначе си мъртъв.

Не можех да повярвам, че наистина стои пред мен. Манкузо твърдеше, че не бил в града. И че нямало да го направи самият той. И аз му бях повярвал... и в същото време знаех, че всичко това е лично и че Антъни е намислил нещо повече от обикновено убийство.

— Хвърли шибания телефон!

И стреля.

Чух куршума да изсвирва покрай лявото ми ухо и да се забива в дебелината на дъбовата врата зад мен.

— Ако исках да те убия, вече да си мъртъв. Обаче не ме *принуждавай* да те убия. — Антъни насочи пушката към гърдите ми. — Хвърли го!

Пуснах телефона на пода.

Той прехвърли карабината в дясната си ръка.

— Да, стиска ти, ама нещо с акъла хич ни няма, а, Джон?

— Къде е Сюзън?

— Добре е. Запазих я, докато се прибереш.

— Антъни...

— Млъквай. Въоръжен ли си?

Поклатих глава.

— Сваляй самото.

Съблякох си самото.

— Хвърли го! — нареди ми той.

Пуснах и него на пода.

— Добре, събличай се да видим какво носиш.

Не помръднах.

— Сваляй шибаните дрехи, иначе ще ти пръсна капачките на коленете, кълна се!

— Къде е Сюзън?

Белароса младши се ухили.

— Гола е, както ще си и ти. Както ще сме всичките. Хайде. Събличай се.

Отново не помръднах. Антъни стоеше на по-малко от пет метра от мен и не можех да го нападна, преди да натисне спусъка.

Той насочи карабината към краката ми и стреля два пъти. Не усетих нищо и чак после разбрах, че се е целил в една от пазарските торби. По пода потече някаква течност.

— Това беше последното предупреждение. Събличай се. Бавно.

Съблякох си дрехите и ги пуснах на пода.

— Обърни се.

Обърнах се.

— Добре, хубавецо. Нямах нито оръжие, нито предавател. Тотално си се преебал. Обърни се.

Завъртях се с лице към него. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, устата ми беше пресъхнала. Опитах се да разсъждавам хладнокръвно. Какво е намислил? Защо не съм мъртъв? Сюзън добре ли е? Е... знаех отговорите и на трите въпроса.

Антъни носеше кобур с пистолет. Откачи от колана си белезници и ми заповяда:

— Дръж. — Оставих ги да се ударят в гърдите ми и да паднат на пода. — Сложи си белезниците, задник такъв, иначе ще те прострелям в краката. — И пак насочи карабината към коленете ми. — Хайде, Джон! Нямам цяла нощ на разположение, еба ти. Искаш ли да видиш Сюзън? Сложи си белезниците и ще идем да я видим. Щото аз *искам* да я видиш.

Клекнах и протегнах ръка към белезниците. Бих могъл да скоча от това положение и да се хвърля към него, ала той го знаеше и отстъпи назад, вдигна приклада до рамото си и се прицели в мен.

— Веднага!

Вдигнах белезниците и си ги сложих на китките.

— Добре, сега ще се качиш по стълбището на четири крака. Действай!

Клекнах на пода и запълзях към стълбището. Антъни мина зад мен и чух, че спуска резето на входната врата.

Изкачих стълбището на четири крака. Той ме следваше на разстояние.

— Насочил съм пушката право в голия ти задник и пръстът ми е на спусъка.

Прецених възможностите си, но всъщност нямаше нищо за преценяване. Исках само да се уверя, че Сюзън е жива — тогава щях да мисля какво да правя.

— Тони откара лексуса на жена ти — каза той. — Надявам се, че нямаш нищо против. Мислиш си как успя да ме гепи тоя тъп жабар, а? Нали така? Това ли си мислиш, умнико?

Тая мисъл ми беше минала през ума и се ядосвах на себе си, че съм проявил такава глупост. Само че нападателят винаги има предимство. Покойният му чичо щеше да се съгласи с мен.

— Вие с жена ти се мислите за много умни, еба ти. Или може би с тъпата ти жена сте си мислили, че няма да дойда, и сте се отпуснали.

Стигнах до площадката на стълбището и Антъни изкомандва:

— На четири крака — посока спалнята.

Бързо ме изпревари и като продължаваше да се цели в мен, отиде до вратата на спалнята. После спря и се вторачи в мен, докато пълзях по коридора към него.

— Да, на тъпата ти жена й се обадиха от вратарската къщичка, ама беше Тони и й вика: „Имам пратка за вас, госпожо Сатър. Ще ви я донеса, когато проверявам наоколо, както ме помоли мъжът ви“. Тъй че трябва да внимаваш с кого приказваш, Джон. Оня от охраната, дето разговаря с него, може да работи за мен. Нали така? Ей, кажи нещо. Кажи нещо умно.

— Майната ти.

— Това не е много умно. Не мога да повярвам, че исках да те взема на работа. Я се виж — чисто гол, на четири крака, с белезници, и пълзиш натам, накъдето ти кажа. Значи всъщност не си толкова умен, еба ти. Пък аз не съм толкоз тъп, колкото ме мислеше... Добре, спри.

Спрях на два метра от вратата на спалнята.

— Та Тони звъни на вратата и тя поглежда през шпионката, вижда човек в униформата на охраната и му отваря. Адски тъпо, нали? Трябваше да си тука да я видиш, Джон, когато Тони я бутна навътре, а аз влязох след него. Тя само ме зяпна и веднага се сети кой съм. А после си спомни Тони от едно време, когато се ебеше с баща ми. Викам й: „Ти уби баща ми, курво“, и си помислих, че ще се изпусне в гащите. И тогава тя значи се опита да вземе тая пушка от стойката за чадъри и трябваше да я съборя на земята по гъз.

— Ти си истински мъж.

— Млъквай! Защо държиш пушка до вратата? Проблеми ли очакваш? — Антъни се изхили. — Тая богата курва изобщо може ли да стреля с пушка? — Разбра, че въпросът му е глупав. — Тая курва застреля баща ми без причина...

— Казах ти каква е *причината*.

— Лъжеш, копеле, ама тая вечер ще изтръгна истината от вас двамата. — Отвори рязко вратата, влезе в спалнята и нареди: — Ела да видиш жена си.

Понечих да се изправа, ала Антъни извика:

— На четири крака, копеле!

Запълзях в стаята.

— На колене!

Изправих се на колене.

Сюзън лежеше гола на леглото и ми трябваха няколко секунди, за да разбера, че китките и глезените й са вързани за страничните стълбове. Устата й беше залепена с бяла лепенка.

Тя обърна глава към мен и видях страха в очите й. Но благодарих на Господ, че е жива.

Антъни затвори вратата зад мен.

— Та ето я, Джон. Нали искаше да я видиш — е, сега и двамата можем да я видим, *цялата*. И виждам, че наистина е рижа.

Продължих да се вирам в Сюзън, тя също ме гледаше. По лицето й се стичаха сълзи.

Понечих да се изправа и той ме удари с приклада между плешките. Строполих се по очи на пода. Останах да лежа, не толкова зашеметен, колкото се преструвах, и се опитах да преценя на какво разстояние е Антъни от мен.

— Ставай! — нареди той.

Разбрах, че се е отдалечил, така че останах неподвижен с надеждата, че ще се приближи достатъчно, за да ме удари отново.

Вместо това той стреля в пода до лицето ми, което ме накара да подскоча.

— Ставай, иначе следващият изстрел ще е в гъза ти! — извика Белароса младши.

Изправих се на колене, поех си дъх и погледнах Сюзън. Тя се мяташе на найлоновите въжета, с които я бяха завързали. Плачеше и се опитваше да изкрещи. По лицето ѝ имаше червени следи, явно от удари. На леглото лежеше кожен колан. Познах го — беше от моите.

— Ще изнасиля жена ти и ти ще гледаш от първия ред — осведоми ме Антъни.

— Гадно копеле!

— Не. Аз съм добър човек. Казах ти: жените и децата не ги пипа никой. Няма да я убия, но когато свърша с нея, и на двамата ще ви се иска да сте мъртви.

Не отговорих, но знаех, че трябва да направя някакъв ход, макар и лош. Къде беше двуцевката? Нямаше я там, където я бях подпрял на нощното шкафче. Може би беше в килера?

Антъни заобиколи леглото и опря дулото на карабината в главата на Сюзън.

— Иди до радиатора — заповяда ми. — Пълзи, задник такъв. Мърдай!

Знаех, че ако се подчиня, ще ме заключи за тръбата на радиатора и това ще ме лиши от всякакъв шанс да обърна положението в наша полза.

Белароса младши вдигна кожения колан от леглото, отстъпи назад и го стовари върху бедрата на Сюзън. Тялото ѝ се изви нагоре и чух през лепенката приглушен вик.

Той замахна пак. Извиках: „Не!“ и запълзях към радиатора под прозореца. Междувременно се огледах и забелязах халата и гащичките на Сюзън на пода, както и двата куфара, съборени от стойките за багаж. Дрехите бяха пръснати по килима. Къде беше двуцевката?

— Застани на колене до тръбата с гръб към стената. Искam да можеш да виждаш добре.

Подчиних се. Антъни откачи втори белезници от колана си и ми ги подхвърли. Удариха ме по лицето.

— Заклучи се за радиатора.

Поколебах се и той изсумтя:

— Нещо се ебаваш с мене, Джон. Не искам да те убия. Искам да гледаш. Не се ебавай с мен и аз няма да се ебавам с теб.

Заклучих лявата си китка за радиаторната тръба и заставах на колене, втренчен в него.

Антъни остави пушката на скрина и ме погледна.

— Добре, да започваме веселбата.

Отиде до долния край на леглото и плъзна очи по тялото на Сюзън.

— Е, виждам защо баща ми я е чукал. Хубави цици, готин гъз и страхотни крака.

Имаше готов сценарий, фантазия, и знаех какво е намислил. Надявах се наистина да не възнамерява да извърши двойно убийство.

Белароса младши запали цигара и каза:

— Та значи заминавате за Лондон. Що бе? Не ви ли харесва тука? Да не сте се уплашили от нещо?

Дръпна от цигарата.

— Просто за да знаеш какво да очакваш, Джон — сега ще гледаш как ще ми духа, после ще я наеба толкова яко, че повече няма да става за теб.

Не отговорих. Антъни продължи:

— И гледай хубаво, задник такъв. А когато всичко свърши, двамата ще си затваряте шибаните усти и ще благодарите на Господ, че сте живи. Ако отидеш при ченгетата, кълна се в гроба на баща си, ще я убия, ще убия и децата ви. Ако отидеш при ченгетата, няма да има милост за тях. Ясно?

Кимнах.

— Добре. Значи разбра правилата. Никой няма да умре. Просто ще трябва да живеете с тая мисъл и всеки път, когато чукаш жена си, двамата ще си спомняте за мен. Ясно?

Кимнах пак.

— Хубаво. И без това, к'во ти пука? Баща ми я е чукал, аз ще я чукам, може после да я пуснем и на Тони. Нали така? — Погледна ме. — Нещо напоследък не чувам устата ти да работи много-много, умнико.

Дръпна лепенката от устата на Сюзън.

— А *ти* какво ще кажеш, курво?

Тя изхлипа и си пое дъх.

— Моля те. Просто направи каквото искаш и ни остави на мира.

Мафиотът хвърли цигарата си на килима и я стъпка. После попита:

— Ти що ми накълца картината бе, Джон?

Не отговорих и той се обърна към Сюзън.

— Тая картина ми харесваше, а мъжът ти я прееба. Сега ще трябва да ми нарисуваш нова. И когато свършиш, с Джон ще дойдете вкъщи да ни я подарите с Меган. Ясно?

Сюзън кимна.

— Добре.

Антъни се ухили и ме погледна.

— Нали, Джон? С жена ти ще се отбиете на кафе. Точно като едно време. Ще седиш там, като преди десет години, когато знаеше, че баща ми чука жена ти, само че тоя път аз ще съм я чукал. И няма да кажеш абсолютно нищичко за това.

Кимнах. Имаше голяма вероятност, помислих си, да се измъкнем живи и ако някога успееш да се приближи до Антъни Белароса толкова, че да пия кафе с него, щях да съм достатъчно близо и да забия нож в сърцето му.

— И двамата ще се държите любезно с жена ми, ще донесете бутилка вино и ще ѝ кажете: „Много хубава къща имате, госпожо Белароса“ и: „Благодаря, че ни поканихте, госпожо Белароса“.

Разбихах, че така си е фантазирал своето отмъщение — очевидно от доста отдавна. И щеше да го проточва, да ни се подиграва, да ни унижава, изобщо да направи всичко възможно, за да го запомним завинаги.

И тогава се сетих за другата картина в кабинета му, „Отвлечането на сабинянките“. И сега ми стана ясно — или винаги ми е било ясно? — защо е там, до платното на Сюзън.

Тоя кретен беше невъобразимо самоуверен и си мислеше, че може да изнася Сюзън и да ни се хили презрително всеки път, когато ни види. И аз исках да си мисли точно така. Казах му:

— Само не я наранявай.

Той ми се усмихна.

— Даже ще ѝ стане гот. Като едно време с баща ми.

— Моля те — промълви Сюзън. — Просто го направи и си върви. Няма да кажем на никого.

— Адски си права, че няма да кажете.

Видях, че си поглежда часовника, и се зачудих дали гони някакво разписание, или чака Тони да се върне.

Антъни запали нова цигара и продължи:

— Когато свърша с жена ти, ще се обадя на Тони и когато дойде, може вече истински да се позабавляваме.

Не отговорих.

— Да. Тая нощ ще е *многоооо* дълга. Ама все е по-добре, отколкото да сте мъртви.

Погледна Сюзън.

— Добре, миличка. Стига си чакала. Възбудена ли си?

Тя не отговори.

— Хайде де, кажи ми, че си възбудена.

— Възбудена съм.

Антъни се засмя, отиде при скрина на Сюзън и взе фотоапарата, който беше приготвила за куфара.

Угаси фаса си върху скрина и разгледа фотоапарата. Направи три снимки на Сюзън, после и на мен. Накрая го хвърли на леглото. — Добре, ще използваме цялата лента по-късно, когато дойде Тони. Ей, нали нямате нищо против лентата да остане у мене? Ще ви пратя снимките. — Погледна ме. — Ако доживееш дотогава. Кое то зависи от това дали тя ще е мила с мен. И утре искам двамата да се качите на самолета. Ясно? Искam да се разкарате. След тая нощ ще имате нужда от дълга почивка. — Разкопча токата на колана си и го хвърли върху скрина. Събу си обувките, съблече се и хвърли дрехите си на пода.

Беше възбуден.

— Как ти се струва това, миличка? Мислиш ли, че ще можеш да го поемеш целия?

Тя кимна.

Той извади джобно ножче и преряза найлоновото въже на лявата й китка, после обиколи леглото и направи същото с останалите три.

— Добре, курво, ставай. — Хвана я за косата, дръпна я да се изправи и я блъсна на пода. — Застани на колене така, че мъжът ти да те вижда.

Сюзън коленичи до леглото и погледите ни се срещнаха. Кимнах и ѝ казах:

— Спокойно.

Антъни се ухили.

— Тъй ли? Спокойно значи? Добре. И аз съм спокоен.

Опря острието под брадичката ѝ.

— Не се опитвай да направиш нещо, че ще ви убия и двамата. Ясно?

Сюзън кимна.

— Хубаво... — Антъни пристъпи към нея. — Лапни го.

Тя се поколеба. Белароса пак я хвана за косата, притегли лицето ѝ към слабините си и хвърли поглед към мен.

— Гледай, че ще ѝ насиня задника с колана.

Кимнах.

— Отвори си устата — заповяда ѝ той. — Точно така... лапни го, курво... добре... уха, колко е гот... Джон? Глей само как ми духа...

Изведнъж изпищя, изпусна ножа и отскочи назад.

Сюзън падна по очи и се претърколи под леглото. Антъни се държеше за слабините, превиваше се и стенеше от болка, после се хвърли на пода, пхна глава под завивката и заопипва отдолу.

— Антъни, шибано копеле такова! — изкрещях. — Тъп лайнар! — Хванах радиатора и го разклатих в неуспешен опит да го отскубна от тръбата. По дяволите! — Антъни!

Той се надигна и бързо заобиколи от отсрещната страна на леглото.

— Шибана курва! Мъртва си, курво!

Видях главата и раменете на Сюзън да се показват над леглото и после, когато Антъни почти стигаше до нея, тя се изправи и бавно и решително опря приклада на двуцевката в рамото си. Той беше на няма и метър от нея, но се закова на място и ахна.

— Какво...

Чух гърмежа и видях как дясното рамо на Сюзън отскача от отката. Антъни полетя назад и се строполи на пода.

Сюзън превключи на втората цев, пристъпи към него, отново вдигна приклада към рамото си и насочи пушката към лицето му.

— Сюзън!

Тя ме погледна.

— Недей!

Антъни Вдигна дясната си ръка сякаш да се предпази.

— Сюзън! Намери ключовете за белезниците — викнах. —
Бързо!

Тя отново погледна Белароса, хвърли двуцевката на леглото и извади ключовете от джоба на панталона му.

После клекна до мен и ме отключи. И двамата мълчахме. Бързо станах, отидох при вратата и я заключих. Обърнах се към Антъни. Той притискаше длани към гърдите си и стенеше.

Габнах Сюзън в прегръдките си. Цялата трепереше.

— Седни... — Побутнах я към един стол и я накарах да седне. —
Добре ли си?

Тя кимна и се вторачи в Антъни.

Заставах над него. Очите ни се срещнаха. После спуснах поглед към дясната страна на гърдите му, към раната и видях, че между пръстите му се процежда кръв. Бях очаквал да видя гърдите му осеяни със сачми, обаче Сюзън беше стреляла от цевта с куршум за елени. Не ми трябваше много време, за да открия дупката в бледосиния тапет зад мястото, където беше стоял.

— Сам си го изпроси — казах му.

Устните му помръднаха и от тях се изтръгна хриптене:

— Майната ти...

— Не, майната ти на *теб*.

Кръвта, която се стичаше изпод дланите му, вече беше смесена с червена пяна, което означаваше, че е засегнат белият дроб. Лошо, но можеше да оцелее... ако стигнеше до болницата. Забелязах кръв и по пениса му, но това беше най-малкият му проблем.

Сюзън продължаваше да седи и да се взира в него.

— Добре ли си? — повторих.

Тя кимна, без да откъсва очи от Антъни.

Вдигнах халата и гащичките ѝ от пода и ѝ ги подадох.

— Ще повикам полиция.

Сюзън ме хвана за ръката.

— Недей!

— И линейка.

— Не! Не и този път.

Погледнах я и отстъпих.

— Добре... облечи се.

Антъни се мъчеше да каже нещо. Сюзън клекна, доближи ухо към устните му и се заслуша. След това поклати глава.

— Никаква линейка. Ще умреш.

Белароса посегна към нея, но тя отблъсна ръката му, изправи се и влезе в дрешника.

Аз отидох в моя, обух си дънки и облякох риза, върнах се при Антъни и клекнах до него. Дишаше мъчително, от дупката в гърдите му се чуваше свистене. Кръвта от изходната рана попиваше в килима и от устата му се стичаше тъмна кръв, което беше лош признак — имам предвид за него.

В такива случаи входната и изходната рана се запушват, та въздухът да не излиза от дробовете, и раната на гърдите се стяга силно, за да се ограничи кръвенето. Обаче дали исках да го направя?

Сюзън излезе от дрешника по дънки и пуловер. Хвърли небрежен поглед към Антъни.

Извадих лентата от фотоапарата, взех карабината, пушката и колана на Антъни с кобура и пистолета. Хванах Сюзън за ръка, отключих вратата, изведох я от стаята и слязохме долу.

Отидохме в кабинета. Хвърлих оръжията на кушетката и настаних Сюзън на фотьойла. После налях две чаши бренди.

Тя отпи голяма глътка. Последвах примера ѝ, седнах на бюрото и вдигнах телефона.

— Джон. Недей.

Не ѝ обърнах внимание и набрах номера на полицията. Отговори ми телефонистка.

— Искам да съобщя за нахлуване в частен дом, опит за изнасилване и стрелба.

Дадох ѝ адреса и докато праскаха полицейски коли и линейка, ѝ изложих някои подробности.

— До пет минути — каза телефонистката.

Предупредих я за железния портал, който може би щеше да им се наложи да разбият.

— Смятате ли, че в имението има още престъпници? — попита тя.

— Имало е още един, но мисля, че си е отишъл и чака шефът му да му се обади.

— Добре, господине, просто чакайте там с жена си и моля ви, обезопасете огнестрелното оръжие.

Благодарих ѝ и затворих.

— Ще пристигнат до пет минути — казах на Сюзън.

Тя ме погледна.

— Антъни ще умре ли дотогава?

— Не знам.

— Целех се в сърцето му. Обаче той мръдна.

Нямаше какво да отговоря, но я похвалих:

— Ти си много смела и много находчива.

Сюзън отново отпи от брендите.

— Не бях много находчива, когато отворих вратата.

— Сигурно и аз щях да постъпя като теб.

Тя не отговори, ала видях, че гледа двуцевката на кушетката.

— Трябва да го проверим — каза Сюзън. — Преди да дойде полицията.

Естествено, спомних си Франк Белароса, проснат на пода в „Джулио“ с пробита сънна артерия. „Спри кръвта“. Главното правило в първата помощ. И аз бях спрял кръвта. Той оцеля и ето че десет години по-късно бяхме тук и се борехме с последиците.

Сюзън стана и посегна към пушката на кушетката.

— Сюзън.

Тя ме погледна.

— Преди да дойдеш... той ми каза: „Ти и мъжът ти си мислите, че сте много умни, еба ти, много високопоставени...“

— Знам какво ти е казал.

— „... и могъщи... Е — каза ми, — когато приключа с тебе, никога повече няма да си същата... и шибаният ти мъж никога повече няма да те гледа по същия начин... и ще трябва да живееш с тая мисъл, курво, както аз живях с мисълта, че ти уби баща ми...“ — Взе двуцевката. — И можело толкова много да ми хареса, каза ми, че можело пак да си поискам.

Изправих се и заставах между нея и вратата.

— Не можеш да го убиеш. Няма да ти позволя.

Тя се втренчи в мен, държеше пушката все едно държи бебе.

— Много съжалявам за всичко, което ни се случи, Джон.

— Въпросът е приключен.

— Ти съжаляваш ли, че спаси живота на Франк?

Съжалявах. И не съжалявах.

— Постъпих както трябва.

— Напротив.

Погледнах я.

— Така ли смяташе и навремето?

Отговорът на Сюзън се забави няколко секунди.

— Не — каза накрая. — Но после... Искаше ми се да го беше оставил да умре. И сега... няма да повторим същата грешка.

Протегнах ръка.

— Дай ми пушката.

Тя ми я даде.

— Той заплаши, че ще убие децата ни. Така че ти се погрижи за него.

Поколебах се. Погледите ни се срещнаха.

— Направи го заради Едуард и Каролин.

Бях мислил да убия Антъни и щях да го направя, без да се подвоумя, когато представляваше опасност за нас. Обаче хладнокръвно да убиеш ранен човек не е същото. И все пак... ако останеше жив... щеше да има следствие, публичен процес, свидетелски показания за случилото се... и над нас винаги щеше да виси същата заплаха... а ако беше мъртъв... е, мъртвият си е мъртъв. Чисто и просто.

Поех си дъх.

— Ще ида да го проверя.

Качих се по стълбището и спрях пред спалнята. Уверих се, че селекторът е включен на лявата цев, заредена със сачми за едър дивеч, и отворих вратата.

Той лежеше на пода. Гърдите му още се надигаха и спускаха.

Клекнах до него.

Ръцете му бяха отпуснати и кръвта от раната течеше по-бавно. И вече нямаше пана с въздух.

Лицето му беше толкова бяло, че наболата брада по бузите му приличаше на черна боя. Проверих пулса му, после и сърцето му — биеше много бързо, за да компенсира падането на кръвното налягане.

— Антъни.

Клепачите му трепнаха.

— Антъни! — Зашлевих го и той отвори очи.

Спогледахме се. Устните му помръднаха, но чух само някакво клокочене.

— Когато идеш в ада и видиш баща си, разкажи му как си дошъл тук и кой те е застрелял. И го питай дали е истина, че е искал да напусне семейството си със Сюзън. Антъни? — Отново го плеснах. — Чуваш ли ме?

В очите му все още имаше някакъв живец, ала не знаех дали ме чува, или в ушите му бучи прекалено силно, както се случва, защото сърцето отчаяно се опитва да изпомпи последната кръв по вените и артериите.

— Предай на баща си и че му благодаря за оная последна услуга — казах високо аз.

Клепачите му отново потрепнаха и разбрах, че ме е чул.

Продължавах да го наблюдавам. Очите му вече бяха широко отворени и следяха движенията ми. Помислих си, че може и да остане жив.

Сюзън влезе в стаята и ме погледна, после погледна него, но не каза нищо.

Навън завиха полицейски сирени.

— Иди да им отключиш — казах й. — Бързо.

— Трябва да го направиш, Джон, иначе ще го направя аз.

— Върви. Ще се погрижа за него.

Тя отново ме погледна, след това Антъни, обърна се и излезе.

Вперих очи в него. Проявяваше прекалено много признаци на живот... и полицаите бяха навън — беше твърде късно да изстрелям сачмите.

Забелязах, че кръвта по раната му се е съсирила и не тече свободно, а само се процеждат капки. „Спри кръвта... пусни кръвта“.

Коленичих върху гърдите му и той се облещи ужасено. Пъхнах показалец в раната му, натиснах колкото може по-навътре в топлия му гръден кош и когато издърпах пръста си, кръвта бликна отново.

Продължих да натискам гърдите му с цялата си тежест — те конвулсивно се вдигаха и спускаха, после престанаха.

Изправих се, отидох в банята, измих си ръцете и хвърлих двуцевката на леглото.

После слязох долу. Сюзън стоеше при отворената врата. На двора имаше две полицейски коли, неколцина униформени полицаи

бързо се приближаваха към къщата.
Прегърнах я през раменете и ѝ казах:
— Свършено е.

Полицаяте претърсиха къщата и околността и установиха, че няма други престъпници.

Санитарите, които качиха носилка по стълбището, не я свалиха веднага и един униформен полицаи ме осведоми:

— Мъртъв е. — Когато пристигнеш, патологът щеше да го потвърди официално.

Полицаяте поставиха етикети за веществени доказателства на оръжията. Криминалистите скоро щяха да започнат бавния сложен процес на превръщане на хаоса на местопрестъплението в грижливо организиран научноизследователски проект.

Докато се случваше всичко това, детектив Стив Джоунс от отдел „Убийства“ реквизира домашния си кабинет, за да ме разпита, а една от линейките закара Сюзън в отделението за жертви на сексуални престъпления в университетската болница „Норт Шор“.

Не бях доволен, че не ми позволиха да я придружа в болницата, но детектив Джоунс ми обясни, че това била стандартната процедура. С други думи, при тежки углавни престъпления свидетелите се разделят. Е, не можеше да минават всичко по един калъп и въпреки че бяхме свидетели, въпреки че Сюзън беше убила заподозрения престъпник, ние очевидно бяхме и жертви на престъпление, затуй заявих на полиция:

— Естествено, ще ви окажем пълно съдействие, обаче трябва да настоя да присъствам, когато разпитвате госпожа Сатър. — И поясних: — Аз съм адвокат и освен това съм неин адвокат. Може би няма да е зле да се обадите на детектив Настаси от Втори участък — той прие нашата жалба за заплахите, отправени ни от нашия нападател.

Детектив Джоунс обмисли думите ми и отиде да се посъветва с началника си и с един прокурор от отдел „Убийства“ на Окръжна прокуратура, и двамата току-що пристигнали. Естествено, случаят беше от особено значение, затова детектив Джоунс, който, сигурен съм, обикновено сам си водеше следствията, сега трябваше да споделя

задълженията и правомощията си с началството, което беше окупираше дневната.

В заключение, когато една светска дама убие мафиотски бос, в своето или неговото имение, случаят придобива друго измерение и всички искат да се включат. Спомнях си го от предишния път.

Детектив Джоунс се върна и каза:

— Детектив Настаси пътува насам. — И в отговор на другото ми искане сподели: — Не възразяваме да присъствате, когато разпитвам госпожа Сатър.

— Благодаря.

— Като адвокат, вие разбирате, че сте свидетел на убийство и навярно нещо повече от свидетел, тъй че преди да изслушам показанията ви, трябва да ви кажа правата ви. Чиста формалност.

Това не ме изненада особено, обаче започвах да се ядосвам. От друга страна, в спалнята ми лежеше труп и детектив Джоунс трябваше да се увери, че става въпрос за убийство при законна самоотбрана. А всъщност не беше — тъй де, Сюзън го беше простреляла при обстоятелства, които едва-едва можеха да минат за законна самоотбрана, обаче аз бях ускорил смъртта му и на това му се викаше убийство.

— Ще ви спестя труда — отговорих и сам си изрецитирах правата.

Това явно го задоволи. Поне не ме попита дали разбирам нещата, които току-що съм си казал сам.

Преди да дам показания му съобщих, че покойният ни нападател на име Антъни Белароса ми е посочил като свой съучастник Тони Розини, човек, когото познавам.

Детектив Джоунс предаде тая информация на друг полицай и ме информира:

— Аз бях сред детективите, които се отзоваха на убийството на другия Белароса преди десет години.

Не бях съвсем сигурен защо го споменава, обаче още бях ядосан, че са ни разделили със Сюзън, и попитах:

— Нима от убийството на първия Белароса минаха цели десет години?!

Той не обърна внимание на сарказма ми и аз започнах с показанията си. Детектив Джоунс записваше всичко на листове с

редове, макар че, естествено, можех сам да го напиша или на компютъра, или на ръка. Обаче винаги се е правило така — защо да въвеждаме нова технология?

В показанията си пропуснах да отбележа, че съм коленичил върху гърдите на престъпника и повторно съм отворил раната му, за да съм сигурен, че ще умре преди пристигането на линейката. Тъй де, детектив Джоунс не ме попита, защо сам да му казвам?

Всичко това отне повече от час и след като прочетох показанията си, поставих подписа си под тях, наред с детектив Джоунс и още един полицаи, които свидетелстваха, че се подписвам собственоръчно.

На двора спря полицейска кола и един униформен полицаи придружи Сюзън до входната врата. Детектив Джоунс отиде да я вземе и я доведе в кабинета.

Прегърнахме се и тя каза:

— Добре съм. Дадох ми някакви успокоителни и утре пак трябва да отида на преглед, но мисля, че ще предпочета личния си лекар.

В кабинета при нас дойдоха началникът на детектив Джоунс, лейтенант Кенеди, и една млада дама от Окръжна прокуратура, Кристин Донъли, която ми напомни за Каролин. За да помогна на всички да застанат на правилни позиции в този критичен момент от следствието, ги информирах:

— Дъщеря ни Каролин работи в Бруклинската окръжна прокуратура.

Госпожа Донъли се усмихна.

— Не е лесно да работиш при Джо Хайнс, обаче ще научи много.

Както ми е известно, между служителите на реда и закона съществува изумително братство и човек никога не бива да пропуска възможността да каже на ченге или прокурор, че любимият му чичо е полицаи в Южен Бронкс или някъде другаде и че дъщеря му, племенницата му или племенникът му работи в някоя прокуратура, дори да се наложи да си го измисли.

Тъй или иначе, следствието водеше детектив Джоунс и той започна, като попита Сюзън дали се чувства добре и тъй нататък.

После ѝ прочете правата и я помоли да даде показания за случилото се тая вечер. И почна да пише върху своите листове с редове.

Знаех, че е най-добре да си мълча, макар че, естествено, можех да съветвам клиентката си, ако преценях, че прави инкриминиращи изявления, например: „Казах на Джон да се качи горе и да се погрижи за него“. Тогава Джоунс можеше да попита: „Какво имате предвид с думите «да се погрижи за него?»“

Разбира се, ние официално не бяхме заподозрени в предумишлено убийство, обаче все пак имаше убит, така че със Сюзън трябваше да внимаваме какво говорим.

Още преди да се появи първият детектив, аз ѝ бях казал недвусмислено да заяви, че е смятала, че животът ни е в опасност, и затова е стреляла по човек, който всъщност не е бил въоръжен точно в тоя момент. И като неин адвокат я бях посъветвал да прибави, че престъпникът не се е подчинил на заповедта ѝ да спре и да вдигне ръце и че се е нахвърлил върху нея.

За съжаление, това не беше дребна подробност и не исках съдебните заседатели да останат с каквито и да било съмнения. Естествено, в действителност Сюзън се беше целила в сърцето на Антъни и искаше да го довърши с изстрел със сачми в лицето. Напълно разбях мотивите ѝ, но не бях убеден, че полицията и Окръжна прокуратура ще ги разберат — особено като се имаше предвид извършеното от нея неоправдано убийство на бащата на заподозрения престъпник.

В заключение, колкото и прекрасна жена да беше, Сюзън Станхоуп си имаше скрита страна, която се беше проявила преди десет години и която, надявах се, нямаше да се прояви скоро пак.

Докато траеше разказът, госпожа Донъли и началникът на отдел „Убийства“ лейтенант Кенеди си водеха записки, но мълчаха и оставяха Сюзън да говори.

Тя стигна до момента, в който Антъни Белароса и Тони Розини буквално я завлекли в спалнята на втория етаж, смъкнали ѝ халата и гащичките и я вързали на леглото.

Виждах, че госпожа Донъли, прекалено млада, за да е закоравяла от многобройните примери за човешка поквара, е искрено разстроена. Помислих си за Каролин и се зачудих как ще ѝ повлияят още няколко години в Бруклинската прокуратура.

Сюзън също беше започнала да се разстройва, ала дълбоко си пое дъх и продължи:

— Белароса ме завърза по очи на леглото и с някакъв колан... мисля, че е на Джон... ме би по задника...

Изправих се.

— Не съм чул тази част и не искам да я чуя. Моля, повикайте ме, когато госпожа Сатър стигне до момента на моето влизане в стаята.

Излязох да подишам чист въздух. На двора вече се бяха събрали пет-шест полицейски коли и няколко автомобиля от криминалистиката, ала линейката я нямаше и предположих, че са закарали трупа на Антъни в моргата. Е, ако не се бавеха много с аутопсията, можеха да ги изложат едновременно с чичо Сал, например в същия бруклински траурен дом, в който беше поклонението на Франк. И после, ако Бруклинският диоцез не възразеше, щяха да им направят двойно опело в „Санта Лучия“ и двойно погребение в черковното гробище. Каква ирония, а? Или поне щеше да е по-удобно за приятелите и роднините. Във всеки случай тия две погребения щях да ги прескоча.

Един униформен полицай дойде и ме отведе в кабинета.

Сюзън продължи разказа си с думите:

— Надявах се Джон да се е сетил, че нещо не е наред, и да е повикал полиция... но после чух гласа на Антъни в коридора и когато разбрах, че води Джон, сърцето ми се сви...

Седнах и изслушах нейната гледна точка за случилото се в спалнята. Версиите ни се различаваха само по отношение на онова, което си беше мислила. Тя например каза:

— Както вече споменах, Белароса ми заяви, че когато Джон се върнел, той първо щял да ме накара да застана на колене и да му направя... орален секс. Затова знаех, че мога да го... ухапя — щеше да изпита толкова силна болка, че можех да се претърколя под леглото и да взема двуцевката, която бях оставила там. Той накара Джон да се заключи с белезници за радиатора, но не смяташе, че аз представлявам опасност за него.

Е, базирам се, че Антъни бе променил мнението си, след като Сюзън му беше пробила дупка в гърдите.

Тя завърши показанията си с думите:

— Белароса ми каза, че ще ни убие, и аз знаех, че животът ни е в опасност. Когато взех пушката и му извиках да спре и да вдигне ръце, той ми изкрещя: „Мъртва си, курво!“ После се хвърли към мен и

протегна ръце към цевта на пушката. — Спомни си да прибави: — Не ми оставаше друг избор, освен да натисна спусъка.

Детектив Джоунс, лейтенант Кенеди и госпожа Донъли се спогледаха и детективът каза на Сюзън:

— Благодаря ви. — Помоли я да прочете показанията си, Сюзън ги прочете и ги подписа, подписаха ги и той и началникът му. След това лейтенантът и прокурорката излязоха, но аз останах. Детектив Джоунс зададе на Сюзън още няколко въпроса.

Докато тя му отговаряше, аз се обадох в туристическата агенция и оставих съобщение, отменящо пътуването ни. Освен това нямаше да можем да останем в къщата, която вече беше местопрестъпление, пък и място, с което изведнъж са се оказали свързани лоши спомени, така че се обадох в „Крийк“ и запазих бунгало, като предупредих, че може да пристигнем късно.

Детектив Джоунс се извини и ни остави сами.

— Как си? — попитах Сюзън.

Тя сви рамене.

— Уморена и изтощена. Но... ме обзе посттравматична еуфория, както ме предупреди сестрата в болницата.

— Разбирам. — Разбрах също, че еуфорията ще изчезне и двамата ни очаква тежък период. Ала по ирония на съдбата фактът, че трябва да издържим по време на следствието, не ни позволяваше да мислим за случилото се.

Дойде детектив А. Дж. Настаси и след като ни изказа съчувствието си, ни съобщи:

— Пратиха ме да помагам на отдел „Убийства“ в това следствие.

Кимнах. Удивително, помислих си, колко бързо се беше развил този случай — от нашата жалба срещу Антъни Белароса до неговото убийство. Но ако човек се замислеше сериозно, нямаше как да не се стигне до смърт — макар че не бях сигурен чия.

— Мога да ви съобщя някои неща, които сигурно ще ви интересуват, ако сте готови да ги изслушате — каза Настаси.

Двамата кимнахме.

— Дежурният от Груп Ълтра Зийл е изчезнал, затова смятаме, че е работил почасово и в Бел Секюрити. Белароса и Розини сигурно са взели униформите от него и пак той е осведомявал Белароса или някой негов човек за действията ви.

Кимнах. Знаех си аз, че е вътрешна работа.

Детектив Настаси продължи:

— Всички си мислеха, че Белароса не е в Ню Йорк, но в портфейла му открихме карта-ключ от мотел в Куинс и когато от Нюйоркската полиция провериха, се оказа, че е бил там през последната седмица, под фалшиво име. Близко до дома му намерихме шевролет „Капри“, една от двайсетината коли, наети от Бел Ентърпрайзис, и предполагахме, че напоследък е използвал тъкмо него.

Отново кимнах. Най-сигурното скривалище е под носа на всички. Антъни Белароса не беше най-умният човек на света, но като всички хищници, лесно нагаждаше ловните си умения, за да надхитри преследвачите си. И естествено, после се обръщаше и пак се превръщаше в преследвач.

— Хората от Бел Секюрити, охраната на Алхамбра Истейтс, явно са съобчили на Белароса, че у тях няма полицейски пост, и той е влязъл в квартала, паркирал е на неколкостотин метра от дома си, след което според нас е дошъл тук пеш, сигурно заедно, с Тони Розини.

Спомних си въздушната снимка на квартала, която бях видял в оня уебсайт. Винаги бях знаел за подобна възможност, макар да се бях надявал, че докато се върнем от Европа, Станхоуп Хол вече ще се охранява отвсякъде. И въпреки това Антъни Белароса все някога, все някъде щеше да се добере до Сюзън.

— Що се отнася до Тони Розини, заловихме го в дома на Белароса — явно има стая в мазето — и той каза, че чакал шефа си да го повика, за да отиде да го прибере. Не знае нищо повече. Засега сме го арестували като съучастник в множество престъпления. — Обърна се към Сюзън. — Утре рано сутринта ще направим очна ставка и трябва да го разпознаете като човека, придружавал Антъни Белароса. Тогава ще можем да му предявим обвинение.

Тя кимна.

— След като заподозреният престъпник е мъртъв, следствието и делото ще приключат много по-лесно и бързо, отколкото ако беше останал жив — осведоми ни полицаят.

Вярно. Мъртвите мафиоти не издават тайни и не могат да правят изявления за пресата или в полицията, които противоречат на показанията на техните жертви. И най-важното — Антъни нямаше да възкръсне.

— Имате ли някакви въпроси за случилото се или по развитието на делото? — попита Настаси.

— Колко време ще трябва да останем на разположение? — попита Сюзън.

— Един-два месеца. Решението не зависи от мен.

— Втората събота на август ще се женим, после заминаваме на меден месец — каза тя.

— Честито. — И прибави: — Това няма да е проблем.

— Определено — отвърна лейди Станхоуп и ни в клин, ни в ръкав попита: — Къде ми е колата?

— Още я няма, но предполагам, че местонахождението ѝ е известно на Розини. Когато я открием, ще трябва да я задържим, докато лабораторията по криминалистика не приключи с нея.

— Кога ще можем да се върнем вкъщи?

— След ден-два.

Съмнявах се, че Сюзън наистина иска да се върне толкова скоро, но ако и когато се приберяхме, щяхме да се преместим в някоя от другите спални. В крайна сметка обаче нямаше да останем тук — след като преживеехме медийния цирк и следствието, щяхме да продадем къщата за гости на Амир Насим и да отидем другаде. Нямах представа къде — може би щяхме да решим, като хвърлим стреличка по картата на света.

Детектив Настаси прекъсна мислите ми и увери Сюзън:

— Според мен съдът ще реши, че се касае за убийство при законна самоотбрана. Тъй че не се безпокойте за това. Намерете къде да спите тая нощ, останете във връзка с нас и утре заран ще направим очната ставка. Детектив Джоунс каза, че тук повече нямаме нужда от вас.

Благодарихме му, ръкувахме се и друг детектив ни отведе в спалнята ни — все още бе пълна с криминалисти. Един фотограф снимаше кръвта и тебеширеното очертание на Антъни на килима.

Взехме си едно-друго в сакове и слязохме долу.

С изненада видях, че във фойето ни чака специален агент Феликс Манкузо, и се почувствах неловко. Първата му работа беше да попита Сюзън как е.

— Добре съм — отвърна тя.

Господин Манкузо веднага мина по същество.

— Мисля, че ви заблудих относно местонахождението и намеренията на Антъни Белароса. Така и не вярвах, че ще го направи лично.

— Не мислете за това, господин Манкузо — успокоих го. — Всички правим някакви обосновани предположения и някои от тях са грешни. Благодаря ви за усилията и личния ви интерес към случая.

— Много мило от ваша страна. — Но виждах, че продължава да се измъчва. — Не успях да разбера Антъни Белароса... — призна той. — Не разбирах, че до такава степен се ръководи от омразата си... и от старата максима око за око. Това вече не се случва често в нашето чудесно, цивилизовано общество, но започвам да се сблъсквам с него в новата си работа.

Можех да отговоря на Феликс Манкузо, че цивилизованото лустро всъщност е съвсем тънко, само че той го знаеше и все пак, като всички нас, постоянно се изненадваше, когато старият Звяр надигнеше грозната си глава.

— Тая нощ ще отседнем в клуба на Сюзън — казах. — Съвсем сме изтощени.

— Естествено. Ще ви изпратя.

Излязохме на двора. Нощта беше ясна и благоуханна, в небето сияеха милиони звезди.

— Детектив Джоунс каза, че сте проявили изключителна находчивост и смелост — обърна се господин Манкузо към Сюзън.

Забравила или пренебрегнала онова, което ѝ бях обяснил за законната самоотбрана, тя отвърна:

— Проявих изключителна глупост. Той нямаше да ни убие. Каза ни го пет-шест пъти. Това не беше око за око. Искаше да ни унижи и да превърне живота ни в ад. — Пое си дълбоко дъх и го погледна, ала всъщност говореше на мен. — Можех просто да го оставя да ме изнасили и всичко щеше да свърши. Но аз рискувах и своя живот, и живота на Джон, за да го унищожа.

И двамата със специалния агент знаехме, че това е инкриминиращо изявление, обаче той ни харесваше и в известна степен се чувстваше отговорен за случилото се.

— Сигурен съм, че сте го направили, защото сте смятали, че животът ви е в опасност, госпожо Сатър, и сте постъпили правилно, като сте стреляли по него.

Сюзън обаче упорстваше.

— Ако искаше да ме убие заради това, че убих баща му, щях да го разбера... око за око... но... той искаше да убие душите ни, а това не можех да му позволя.

Господин Манкузо се замисли за миг.

— Ясно, но... е... може би и аз щях да постъпя по същия начин.

Изпрати ни до тауруса.

— Между другото, патологът каза, че Белароса бил още жив, когато пристигнала линейката, обаче умрял, преди да успеят да му оказат първа помощ.

Упражних правото си да запазя мълчание по тоя въпрос.

Господин Манкузо продължи:

— Изглежда, че... е, патологът каза, че кръвта в раната като че ли първо се била съсирила, но... съсирването в гърдите му някак си било нарушено и кръвта потекла отново. — Погледна ме. — Ами... чудех се дали не сте се опитали да му оказате първа помощ, както постъпихте с Франк Белароса, и неволно да сте отворили раната?

Господин Манкузо всъщност ме предупреждаваше, че може да ми задават въпроси, свързани с причината за смъртта според доклада на патолога. Мислено му благодарих.

— Направих каквото трябваше. — И поясних: — Обадох се в полицията.

С това затворихме темата и даже да смяташе, че съм ускорил смъртта на Антъни Белароса, специалният агент не каза нищо. Надявах се обаче, че разбира.

Като че ли нямаше какво повече да обсъждаме, затова се ръкувахме и със Сюзън потеглихме по дългата тъмна алея.

Във вратарската къщичка светеше. Пред вратата имаше полицейски коли, а на улицата чакаха новинарски ванове. Порталът беше отворен. Излязох от Станхоуп Хол и продължих по Грейс Лейн.

Не се върнахме в Станхоуп Хол и прекарахме следващата седмица в бунгалото в „Крийк“. Разговаряхме с приятели и роднини по телефона, но не се срещаме с никого. Освен това бяхме на разположение на детектив Джоунс за допълнителни въпроси. Сюзън лесно разпозна Тони Розини — все пак го познаваше отпреди десет

години — и му бяха предявени няколко тежки обвинения, включително за отвличане. Това щеше да го прати в затвора за срок, който можеше да се измери с геологически епохи.

Детектив Джоунс ме разпита във връзка с доклада на патолога и по-конкретно дали знам как така раната на Антъни Белароса, която толкова добре се съсирвала, отново се е отворила, при което са останали съсиреци наоколо и друга материя дълбоко навътре.

— Все едно някой е натикал нещо в раната — коментира полицаят.

Трудно ми беше да го повярвам и дори да го разбера.

— Нямам медицинска подготовка — заявих, — освен че в армията са ме учили да оказвам първа помощ, затова не мога да ви отговоря на тоя въпрос.

Това явно не го удовлетвори напълно, но все пак каза:

— Според мен съдът ще реши, че се отнася за законна самоотбрана.

На което отвърнах:

— Какво друго решение може да вземе?

След една седмица в „Крийк“ резервирах стая в Гърнис Ин.

Първата нощ се разходихме по плажа. В полунощ нямаше много хора, но група младежи бяха запалили на пясъка огън от плавеи, а неколцина смели рибари бяха излезли в морето за лефер.

Луната сияеше на югозапад и широката лунна пътека осветяваше океана и хвърляше сребристи отблясъци по плажа. Появяваше приятен бриз, леко разпенваше вълните и донасяше солени мириси и плискане на прибоя.

Със Сюзън се държахме за ръце и вървахме боси по белия пясък. Не разговаряхме, просто слушахме морето.

Изкатерихме се на малка дюна и седнахме с лице към океана. На хоризонта блещукаха светлини на товарни кораби и танкери — приличаха на малки градове, носещи се по водата.

Дълго мълчахме. После Сюзън ме попита:

— Още ли ще се женим?

— А аз още ли ще получа яхта?

Тя се усмихна.

— Разбира се. След сватбата ще отплаваме за Англия с децата и ще освободим твоя апартамент. После... ще пратим Едуард и Каролин у дома със самолет.

— И?

— Може ли заедно да заминем на околосветско плаване?

— Може.

— Опасно ли е?

— Има ли значение?

— Няма.

— Такова преживяване направо преобразява човек.

— Добре. Имам нужда от преображение. — Сюзън ме прегърна.

— Къде искаш да живеем през остатъка от живота си?

— Мисля, че ще познаем мястото, когато го видим.

— Ще се влюбиш в Хилтън Хед.

Усмихнах се.

— Възможно е. — Дръж приятелите си близо до себе си, но враговете си още по-близо. — Ще ти липсва ли Ню Йорк? И Станхоуп Хил?

— Да. Той е част от мен. И двамата имаме хубави спомени от там, където сме израснали, където сме се влюбили, оженили, отгледали децата си и сме прекарвали живота си... заедно. И когато идваме на гости тук, ще мислим за себе си като за пътешественици във времето, които са се завърнали в едно чудесно време и място от живота си, ще си представяме, че отново сме млади и че целият живот е пред нас.

— Е, ние сме си млади и целият живот е пред нас.

Тя ме прегърна.

— Прекрасно е, че пак сме заедно.

Погледнах далечния фар и си спомних оня момент преди десет години, когато отплавах. Нямах представа къде отивам и дали ще се върна. А и нямаше значение, защото Сюзън всеки ден беше в ума и сърцето ми. Често ѝ говорех на глас и вярвах, че където и да е, знае, че мисля за нея.

Мислено ѝ показвах света и двамата заедно се любувахме на звездите, заедно преживяхме страшни бури и заедно влизахме в спокойни пристанища — дори заедно се разхождахме по лондонските улици. Тя всъщност не ме беше напуснала през тия десет години, тъй

че ние не се събирахме отново, защото никога не се бяхме разделяли, и сега повторно щяхме да се отправим заедно на пътешествие.

И ако съдбата беше решила да не се завърнем от морето — е, нищо. Всяко пътуване си има край и краят на пътуването винаги се нарича „у дома“.

Отплавай, пътнице, да търсиш и откриваш.

Уолт Уитман

Издание:

Автор: Нелсън Демил

Заглавие: Скъпи Джон!

Преводач: Крум Бъчваров

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-585-989-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1769>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.